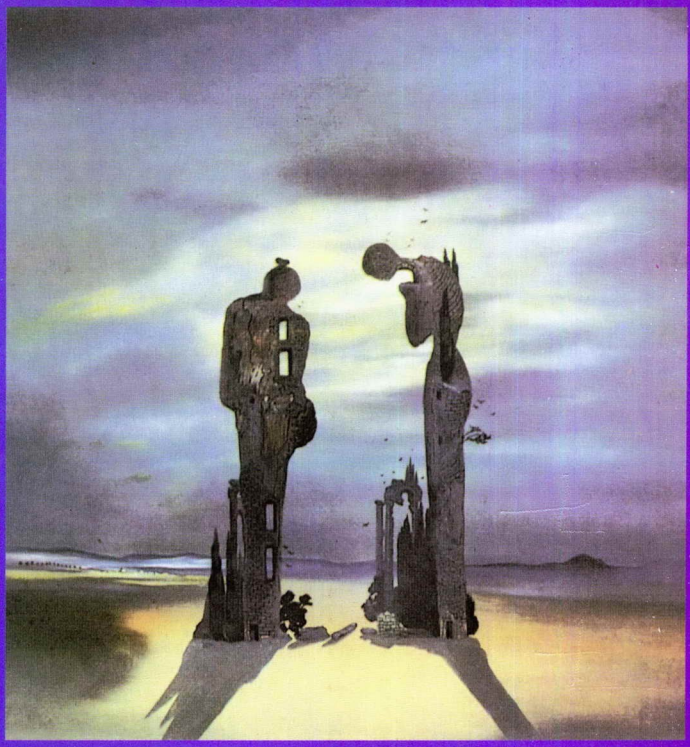

ILIE CIOARĂ

Realitatea Supremă și condiționarea umană

EDITURA HERALD

Toate dezvăluirile făcute în această carte cu privire la "Cunoaşterea de sine" sunt rodul experienţei directe, personale, la care orice om interesat poate avea acces.

În fiecare fiinţă umană dăinuie una şi aceeaşi "Scânteie Divină" ca Perfecţiune veşnic trăitoare. Aceasta este "Natura reală" a fiecărei făpturi umane. La această dimensiune toţi suntem la fel, aidoma unor "scântei" care fac parte integrantă dintr-o Flacără Infinită numită Dumnezeu!

În jurul "Nucleului Divin" se află "ego"-ul sau "sinele personal" - creaţie fictivă, determinată de identificarea greşită a individului cu latura sa lumească. Acest înveliş - drept conştiinţă de suprafaţă, structurat pe ignoranţă, egoism sălbatic şi arogantă importanţă psihologică - este responsabil pentru întreaga tragedie umană. Funcţionând la acest nivel omul se află în mod frecvent în conflict cu el însuşi, cu semenii şi cu Viaţa în general. Haosul existent pretutindeni în lume şi la toate nivelurile sociale, este de fapt chintesenţa haosului existent în fiecare ins în parte, căci individul şi societatea se află într-o strictă dependenţă.

Aşadar, adevărata şi unica problemă care se impune a fi rezolvată, este dizolvarea acestui "ego"; din ce vedem astăzi în jurul nostru, constatăm că sistemele filozofice, religioase sau morale au eşuat în această încercare. În schimb, Autocunoaşterea nu este nici metodă, nici concept filozofic şi nici ideal de cucerit făcând sau nefăcând ceva. Această realizare personală ne este solicitată de respectul pe care suntem obligaţi să-l acordăm Vieţii în eterna Ei desfăşurare, ca noutate absolută de la o clipă la alta. Pentru a înţelege deci prospeţimea Viului, ni se impune să-i ieşim în întâmpinare cu o minte la fel de nouă, necontaminată de cunoaşteri anterioare. Şi pentru a ne elibera de mintea veche, folosim doar Atenţia lucidă, globală şi dezinteresată. Ea dizolvă, spulberă în mod instantaneu orice reacţie mintală prilejuită de contactul cu mişcarea Vieţii. "Golul psihic" astfel realizat constituie o deschidere spre Infinit, unde întreaga fiinţă ne este absorbită, şi trăim un moment de contopire cu Necuprinsul, cunoscând starea de Iubire creatoare.

Simplitatea unor asemenea întâlniri ne va conduce la spargerea cetăţii "ego"-ului şi apoi la eliminarea tuturor reziduurilor memoriale, acumulate din greşita confruntare cu Viaţa. În final, "Scânteia Divină" complet eliberată se va întoarce la Sursa Surselor, de unde cândva a coborât pentru a face îndelungata experienţă în asociere cu materia.

Ilie Cioară

ISBN 973-9453-46-5

EDITURA HERALD

Grafica copertei:

Sandu Dumitran

Descrierea CIP
a Bibliotecii Naţionale a României ILIE CIOARĂ
Realitatea Supremă şi condiţionarea umani

Bucureşti: Herald 2001

ISBN 973 – 9453 – 46 – 5
821.133.1 – 31 = 135.1 I

ILIE CIOARĂ
Realitatea. Supremă şi condiţionarea umană

EDITURA & HERALD
Bucureşti

MOARTEA MORŢII ŞI DESĂVÂRŞIREA
Editura All, 1993

O CĂLĂUZĂ ASTRALĂ. FERESTRE SPRE INFINIT

Editura All, 1994

INTEGRITATEA FIINŢEI UMANE Editura All, 1998

OMUL ATEMPORAL ŞI DIVINITATEA

Editura All, 1998

FIINŢA UMANĂ ŞI ADEVĂRUL ABSOLUT

Editura Herald, 1998

REDRESAREA MORALĂ ŞI SPIRITUALA A OMENIRII

Editura Metropol, 1999

MINUNATA CĂLĂTORIE SPRE ADÂNCURILE PROPRIEI FIINŢE Editura Herald, 2.000

ETERNITATEA CLIPEI Editura Herald, 2.000

RE URMELE ABSOLUTULUI Editura Herald, 2001

Cuprins prefaţa

ADEVĂRUL

AICI S-A ÎMPLINIT DESTINUL!

AM FOST UN CREDINCIOS

ASALTAT! MEREU CETATEA!

ASANAREA PSIHOLOGICĂ A OMULUI

BĂTRÂNEŢEA

CALE, ADEVĂR, VIAŢA

CĂUTAŢI ŞI DEFECTE SE CULTIVA RECIPROC

CAPCANELE „EGO-ULUI

CELEBRITATEA

CLIPA

COMUNICAREA

CONFRUNTAREA CU „EURILE LUMII

CONSECINŢELE COMPARAŢIEI

CONVENŢIONALISM

CRITICUL

CUM ESTE DISTRUS ADEVĂRUL

CUVINTE CARE SE REPETĂ

DE CE ÎN VERS ŞI NU ÎN PROZĂ?

DE CE SCRIU?

DE CE VREI SĂ MĂ DISTRUGI?

DECONSPIRAREA

DEMASCAREA CONSTANTA A „EGO-ULUI

DESCOPERIREA

DEVENIREA

DIFICULTATEA ÎNTÂLNIRII

DIVIZIUNEA TIMPULUI

EGOCENTRISM

„EGO”-UL

„EU ŞI UNIVERSUL

EVOLUŢIE PE PLANETE DIFERITE?

EXPERIENŢA LUI „A FI’

FAPTE BUNE, FAPTE RELE

FARISEISM

FISURAREA CETĂŢII „EGO-ULUI

FIŢI CU LINIŞTEA ÎMPREUNĂ!

FORME DE COMUNICARE

FOAMEA ŞI SETEA CUNOAŞTERII

FUGA DIN FAŢA VIEŢII

GAND, GÂNDIRE, GÂNDITOR

GÂNDIREA OBSEDANTA

GÂNDUL LEGAT DE CUVÂNT

GÂNDIREA-REACŢIE ŞI GÂNDIREA CREATOARE

HAI SĂ MERGEM ÎMPREUNĂ!
HARUL
IDEEA ŞI ACŢIUNEA
ILUMINAREA MINŢII
INACTIVITATEA MINŢII
INTRUSUL
I RAŢIONALITATEA
ÎN CE FEL SCĂPĂM DE CONDIŢIONARE?
ÎN CER CA ŞI PE PĂMÂNT
ÎNDRĂZNEALA
ÎNTÂLNIREA DIN MESAJ
ÎNTUNERIC ŞI LUMINA
ÎNVĂŢAREA ŞI CUNOAŞTEREA
LIBERTATEA DE-A PRIVI
LINIŞTEA
LUCIDITATEA MINŢII
LUPTA, FACTOR NEGATIV!
MACHIAVELISM
MANIE ŞI MANIACI
MAREA SURPRIZĂ!
MECANICITATEA MINŢII

MESAJUL
MINTEA PARTICULARĂ ŞI MINTEA UNIVERSALA.
MINTEA UNIVERSALĂ
MINUNEA
MOARA CARE MACINĂ ÎN GOL
MULŢUMIREA CU „EGO”-UL
NECESITATEA ŞI VOINŢA
NECLINTITUL
NENUMITUL
NEPĂSAREA
NESTATORNICIA
NU APROBAŢI! NU RESPINGEŢI!
NU SE CAUTĂ ADEVĂRUL
NU SE POATE?
NUMAI TU SINGUR EXIŞTI!
NU TE-NTOARCE LA CE-A FOST!
NU TE PROIECTA SPRE MAINE!
O FĂCLIE CARE ARDE
OMULE, NU-ŢI PIERDE VREMEA!
OPACITATEA MINŢII

OPTIMISM ŞI PESIMISM

OPUSE ŞI OPONENŢI

ORIGINEA VIEŢII

O UNICĂ TEMA – UN SINGUR FINAL!

PAJIŞTEA DORINŢELOR

PLĂCEREA ŞI NEPLĂCEREA

POEZIA – OGLINDA

POEZIE ŞI POEŢI

PRETENŢIA DE A FI „CINEVA”.

PROBLEME PSIHOLOGICE

PROSTIA UMANĂ

RĂBDAREA

RĂFUIALA

REALITATEA RELAŢIILOR

RENAŞTEREA

REPETĂRILE SUNT UTILE

RUPE-ŢI INIMA ŞI-O ÎMPARTE!

SACRIFICIUL

SACRUL ŞI ATENŢIA

SĂ MAI ÎNCERCAM

SĂ MURIM MEREU CU CLIPA

SĂ ÎNVĂŢAM ATRAI SARĂCIA
SE ATINGE ABSOLUTUL DOAR ÎNŢELEGÂND FINITUL!
SEPARAREA DINTRE EGO” ŞI SURSA VIEŢII
SINUCIDEREA
SUNT DATOR SĂ VĂ RĂSPUND!
SUNTEM PROPRIUL NOSTRU DUŞMAN
SPARGEREA ÎNTREGULUI
SPARGEŢI TIPARELE MINŢII!
SPOVEDANIA
STAREA DE INVESTIGARE
SUBLIMUL
SUFLETUL OMENESC
SUNA CLOPOTUL TREZIRII
SUPERFICIALITATEA
SUPERFICIALITATEA VIEŢII
SUPUNERE TOTALA
ŞTIUTUL ÎMPIEDICĂ ÎNŢELESUL
ŞTIUTUL NE LIMITEAZĂ
TĂCEREA
TEAMA

TEMEINICIA „NIMICULUI”.
TIMPUL – DEGRADARE A MINŢII
TIMP REAL ŞI TIMP FICTIV
TOTALA ELIBERARE
TRADIŢIE
TRĂIND CU APARENŢA, NEGLIJĂM REALITATEA
ULTIMA SURPRIZA
UN ALT MOD DE ABORDARE A VIEŢII
UNICA MODALITATE DE A ÎNTÂLNI REALITATEA!
UN MESAJ TRANSMIS PRIN VERS
UNIUNEA MEA CU TINE!
VALOAREA CUVINTELOR
VĂ PROPUN UN EXPERIMENT
VEŞNICA TINEREŢE
VIAŢA IMAGINATIVA
VIAŢA INTEGRATOARE
VIAŢA – MOARTEA, DOAR SCINDARE!
VIAŢA – MOARTEA, O MIŞCARE!
VIAŢA PE CELE DOUĂ PLANURI: FIZIC ŞI

PSIHIC
VINO, SFÂNTA SIMPLITATE!
VIUL
VOINŢA DISTRUGE PACEA
VORBE CU ŞI FĂRĂ ACOPERIRE
VRAJA, FARMEC, MAGIE
VREAU SĂ FIU «ACUM ŞI AICI»
VREAU SĂ FIU PURUREA CU TINE!
VREI SĂ ŞTII DACĂ GREŞEŞTI?
VREMEA IMPUNE MESAJUL
ZBURDĂLNICIA MINŢII
ÎNCHEIERE

PREFAŢĂ

Prefaţarea unei cărţi, alcătuită în întregul ei pe autentică trăire spirituală, solicită din partea celui care îşi asumă o astfel de răspundere propria trăire la nivel corespunzător cu aceea a autorului.

Acelaşi experiment – nou de fiecare dată – îi revine chiar şi autorului când acesta îşi asumă o

asemenea sarcină. Cuvintele folosite pentru explicarea fenomenului se pot repeta, însă trăirea în sine a „Cunoaşterii”, ca şi integrarea în Sublimul Adevăr, se impune în mod categoric, ca necesitate însoţitoare pe clipe în desfăşurare.

În paginile acestei cărţi – apreciată ca mesaj adresat tuturor celor interesaţi de aflarea Marelui Adevăr – întâlnim o suită de teme dispuse alfabetic, fiecare reprezentând o numită ipostază din perspectiva căreia este întâmpinată Viaţa, în eterna Ei mişcare şi inerentă noutate şi prospeţime de la o clipă la alta.

Unicitatea trăirii, ca experienţă directă şi personală a momentului respectiv revelată în fiecare temă, îndreptăţeşte cu prisosinţă valoarea practică a acestei lucrări. De fapt, este vorba de o nouă modalitate de întâmpinare a Vieţii, complet diferită de tot ceea ce a făcut şi continuă să facă omenirea de mii şi mii de ani, pe calea evoluţiei sale spirituale.

În această inedită viziune şi cititorul obişnuit

este îndrumat să îmbine lectura, concomitent cu punerea în practică a îndemnurilor însoţitoare. Fără această aplicare personală, directă şi imediată, nu se vor putea obţine nici reala înţelegere şi nici folosul spiritual, corespunzător acestei descoperiri novatoare.

Minunata aventură pe cărarea fără întoarcere a evoluţiei spirituale exclude încă de la bun început orice fel de idei preconcepute, privitoare fie la autor, fie la tematică în întregul ei context. Eliminaţi, deci, prezenţa autorului şi rămâneţi singuri faţă în faţă cu titlul şi semnificaţia fiecărei teme.

În acest fel, investigaţia fenomenului de viaţă, semnalat de către autor, vă aparţine în întregime. Şi pentru a duce la bun sfârşit propria descoperire aveţi la dispoziţie doar un singur instrument: *Atenţia*, *atotcuprinzătoare şi total* dezinteresată

Efectul înregistrat spontan de această Atenţie, este aidoma cu razele soarelui care,

pătrunzând într-o cameră întunecoasă prin deschiderea obloanelor, face ca să dispară din toate ungherele orice umbră sau întunecime.

Graţie acestei Atenţii se obţin tot fără niciun fel de efort: destrămarea reacţiilor mecanice ale minţii şi contopirea noastră în abisul „vidului psihologic”. Odată cu această pace sau pasivitate a minţii, se concretizează fericita transcendenţă a practicantului din lumea finită în Nemărginire. În noua ipostază, „ego”-ul dispare cu desăvârşire.

Din acea minunată clipă dispunem de o nouă minte de proporţii universale, care se mişcă într-o perpetuă reînnoire cu fiecare scânteiere. Concomitent, noi celule cerebrale intră în funcţiune, a căror capacitate determină înţelegerea justă a Unicităţii Adevărului, revelat spontan, odată cu fulgerătoarea sclipire a acelei clipe.

Iată şi un test cu ajutorul căruia se poate verifica pe loc dacă s-a folosit în mod corect flacăra Atenţiei. În clipa respectivă, de reală pace

a întregii fiinţe, se obţine instantaneu starea de „a fi” sau starea de „Pură Conştiinţă”.

Acelaşi fenomen, de absolută contopire spirituală în Marele Tot, îl mai putem numi: Singurătate interioară, Iluminare, împărăţie a Cerurilor, Nirvana, Divinitate Creatoare sau Dumnezeu. Aflaţi în această stare de Supraconştiinţă, suntem şi ne manifestăm la nivel absolut ca Iubire, Frumuseţe, Bunătate şi Fericire. Toate aceste expresii, întâlnite frecvent în literatura cu caracter religios, etic şi spiritual, sunt şi rămân doar o vagă tentativă de a exprima şi defini „Ceea ce este inexprimabil şi greu de definit”.

De fapt, cuvintele oricât ar fi ele de frumos sunătoare, nu sunt şi nici nu pot fi Realitatea în sine a faptului, pe care ele încearcă doar să-L concretizeze. Dacă acest Adevăr este inabordabil de către mintea ştiutoare, El poate fi totuşi experimentat, după cum vom vedea în continuare. Pentru a putea întâlni această Realitate suntem

obligaţi să mergem în spatele şi profunzimea tuturor acestor simboluri de exprimare. Aşadar, întâlnirea acestei Unicităţi este accesibilă tuturor fiinţelor umane, însă numai şi numai odată cu sacrificarea nemijlocită a „sinelui personal” sau a „ego”-ului – calificat sectar, posesiv şi derutant.

Desfiinţarea sau dizolvarea acestei alcătuiri egoiste, susţinută de imagini conservate memorial, nu este aşa de dificilă cum pare la prima vedere. Simplitatea împlinirii, ca şi absenţa interesului în acţiune, îi dau de fapt aspectul incredibilităţii.

Dar să încercăm înţelegerea pornind de la o constatare logică şi evidentă, care nu poate fi contestată în niciun fel. Iată experimentul: Avem pe de o parte, mintea noastră totdeauna limitată de conţinutul şi calitatea acumulărilor sale memoriale, care în prezent se manifestă fragmentar, subiectiv şi imaginar; iar pe de altă parte se află Existenţa Infinită în veşnică mişcare, ca noutate şi surpriză cu fiecare clipă în derulare.

Aceasta fiind realitatea, ne întrebăm: Dacă mintea noastră Eire ea vreo şansă de a cuprinde şi înţelege Infinitatea?! Desigur că nu are şi nici nu poate avea vreuna, prin logica reală a dimensiunilor! Ceea ce este mărginit nu poate cuprinde Nemărginirea!

Şi-acum, eu şi dumneavoastră confruntaţi direct cu această problemă de viaţă, ce putem face oare cu mintea noastră? Absolut nimic! Minţile noastre văzându-şi deci, neputinţa, se smeresc şi odată cu tăcerea pun capăt, fără niciun efort, oricăror speculaţii intelectuale. Tăcerea necondiţionată a mintalului permite Realităţii Unice – existentă în noi toţi, ca şi pretutindeni în întregul Univers – să ni se reveleze prin Ea însăşi, oferindu-ne capacitatea de trăire în perfectă armonie atât cu noi înşine cât şi cu restul lumii.

Să nu ne mulţumim, însă, niciodată şi în nicio împrejurare doar cu înţelegerea intelectuală. Pentru că o asemenea înţelegere este şi rămâne numai un simplu şi neputincios fragment şi nu

totalitate atotcuprinzătoare. Ea devine chiar dăunătoare, fiindcă insul care o foloseşte dă o mai mare extensie fictivului „sine personal”, amplificându-i în acest chip actuala condiţionare.

Pentru a evita orice umbră de îndoială, confuzie sau echivoc, mai precizăm că la Adevărul Absolut nu se ajunge cu ajutorul: raţiunii, analizei, imaginaţiei, rugăciunilor, rostirilor de formule sau mantre etc. Nu-L putem descoperi nici prin căutări, eforturi de voinţă, privaţiuni impuse corpului fizic sau prin stăpânirea hoinărelilor permanente ale gândirii. Fiecare căutare – şi aici, ca şi în orice alt domeniu de investigare – este iniţiată şi susţinută în mod continuu de către o procunoaştere. Or, această anticipare formulată pe imaginea lucrului căutat, nu poate avea niciun fel de tangenţă cu Adevărul, care se manifestă ca Necunoscut şi în strânsă corelaţie cu strălufgerarea fiecărei clipe. În această viziune, se impune şi precizarea, potrivit căreia Necunoscutul şi cunoscutul nu pot coexista în nicio împrejurare.

Prezenţa unuia exclude, aşadar, cu desăvârşire existenţa celuilalt.

De asemenea, nicio credinţă religioasă, concept filosofic, analiză sau psihanaliză ori metodă – fie ele cât de promiţătoare – nu ne pot conduce nicicând în pragul Eternităţii. Şi asta dintr-o simplă, logică şi obiectivă motivaţie. Fiecare dintre aceste moduri de abordare a Existenţei şi totodată de realizare a Sacrului Adevăr, au sursa de împlinire cunoscutul, fondat pe acumulări memoriale şi păstrate sub formă de simple imagini. Or, acest cumul informaţional drept minte ştiutoare – nu poate funcţiona decât egocentric. Iar presupusele succese sunt şi rămân simple efecte derutante, fictive, amăgitoare.

Adepţii entuziaşti ai acestui experiment pur egoist, ca să-şi salveze interesul meschin şi fictiva onorabilitate, folosesc pentru exterior o gamă variată de măşti înşelătoare, potrivit împrejurărilor determinate de mobilitatea Vieţii. Ei una simt în interior şi cu totul altceva încearcă

prin cuvinte, gesturi şi atitudini să exteriorizeze în relaţiile cu lumea înconjurătoare. Asemenea atitudini de clovni, nu fac altceva decât să le amplifice actuala degradare morală, prin adăugirea unei alte defecţiuni: ipocrizia, fariseismul. Să nu uităm această simplă şi evidentă constatare, potrivit căreia orice tentativă de a înşela pe alţii, începe cu propria înşelare şi înscrisuri inerente de automutilare.

Mai bine de două decenii am dus o luptă dârză cu omul vechi din mine, interesat fiind de propria sfinţire. În urmărirea perseverentă a acestui ideal, am încercat cu scrupulozitate acele sisteme educaţional-morale, însoţite fiecare în parte de promisiuni sfinţitoare. Dar de fiecare dată – cu toată corectitudinea aplicării îndrumătoare – am constatat că toate, fără nicio excepţie, înscriau doar simple schimbări de suprafaţă, meschine şi înşelătoare şi nu transformări radicale spre care aspiram cu întreaga mea fiinţă. La capătul acestui drum – pe

când mă aflam într-o stare de desăvârşită tăcere a minţii, deci complet liber de obsesiile mele imaginar sfinţitoare – mi-am zis: Dacă activitatea minţii mele nu m-a putut conduce dincolo de frontierele limitate ale „eului particular”, să încerc experimentul cu pasivitatea minţii.

Din acea minunată clipă de sublimă revelare, am început practicarea „Cunoaşterii de sine”, folosind simpla ascultare şi observare: atât a lumii exterioare, cât şi lumea mea interioară. Odată cu această simplă contactare – fără să urmăresc altceva – realizam spontan întâlnirea cu realitatea faptică a lucrurilor, evenimentelor, fenomenelor, cu un cuvânt, a diferitelor aspecte determinate de mişcarea normală a Vieţii.

Fiecare reacţie a minţii era instantaneu întâmpinată cu ajutorul Atenţiei lucide şi de rin te re sate. Pe măsura întâlnirii corecte cu mine însumi – fără să urmăresc vreo anume împlinire personală – am constatat vizibile transformări benefice. MEgo”-ul, al cărui prizonier eram, a

început să-şi piardă progresiv energia care-i susţinea autoritatea de dominare a fiinţei.

În final, cochilia acestei veritabile închisori s-a prăbuşit. Fericitul fenomen a avut loc în timpul nopţii, pe când dormeam. Dimineaţa, la trezire, am constatat cu surprindere că funcţionam diferit decât o făcusem mai înainte. Adică, de acum ca „un întreg”: corp, minte şi spirit, mă mişcam şi acţionam în perfectă unitate pe clipe de existenţă, într-o constantă şi continuă înnoire.

Să reţinem, aşadar, că „Şinele impersonal” a apărut imprimându-şi prezenţa, în absenţa activităţii minţii ca: dorinţă, imaginaţie, aşteptare. S-a întâmplat în luna august 1971, când împlineam vârsta de 55 ani. De la acea dată crucială din viaţa mea, am înţeles – fără nicio umbră de îndoială – că toate practicile, crezurile şi metodele iniţiate şi susţinute de către intelect, sunt şi rămân neputincioase în descoperirea „Naturii Divine” a fiinţei umane. Credinţa creştin-ortodoxă, ca şi practicarea rugăciunii inimii s-au

desprins ele însele de mine, ca fiind total nepotrivite prin însăşi natura lor limitată egocentric.

Dacă prin „Cunoaştere” şi trăire directă realizăm uniunea cu Realitatea Infinită, orice proiecţie mintală – drept credinţă religioasă – îşi pierde cu desăvârşire utilitatea. În susţinerea acestei afirmaţii amintim mesajul divinului trăitor Iisus Hristos: „Eu şi Tatăl meu Una suntem” sau „Eu în voi şi voi în Mine”. Cum interpretează oare şi pun în practică teologii, îndemnurile Lui: „Aflaţi Adevărul şi El vă va elibera” sau „Căutaţi împărăţia Cerurilor în voi înşivă”? Fericiţi cu adevărat vor fi toţi aceia care urmând exemplul lui Iisus, vor realiza cu ajutorul „Cunoaşterii” directe, contopirea lor cu Unica Realitate existentă în întregul Univers. Cu riscul repetării afirm şi susţin cu fermitate că în noi toţi, fără nicio excepţie, există această Sfântă Energie, care ne aşteaptă să o descoperim. Şi reuşita individuală cu toate binefacerile ei, se extinde şi influenţează benefic

întreaga omenire.

Îndată după spargerea cochiliei „ego”-ului, am început să scriu despre „Cunoaşterea de sine”. Imboldul de a scrie s-a impus ca necesitate, venind din altă dimensiune decât mintea mea cu dorinţele ei totdeauna subiective. Cele aproape o mie de teme, cuprinse în şapte volume, le consider creaţii ale Infinitului, eu fiind doar un simplu intermediar cu sarcina de concretizare a revelaţiei.

Întrucât ego”-ul meu a fost absent de fiecare dată la compunerea lor, citirea şi recitirea acestor teme, mă obligă – ca să zic aşa – să retrăiesc în acele momente contopirea cu Necuprinsul.

Mai întâi, temele au fost scrise cu ajutorul versificaţiei. Ulterior, aceleaşi teme au fost reluate folosind proza. În acest fel am înţeles să vin în întâmpinarea cititorului interesat de „Cunoaşterea” nemijlocită, oferindu-i două posibilităţi de întâlnire cu lumea sa interioară şi la fel cu cea exterioară.

Lucrarea, în totalitatea ei, ca şi în fiecare segment, ne îndeamnă în mod insistent, să răspundem la o seamă de întrebări esenţiale pentru înţelegerea vieţii de zi cu zi a fiecărui ins în parte, ca şi a omenirii, în general, fiindcă individul şi colectivitatea se află în mod permanent într-o totală interdependenţă.

Haosul, existent pe întreaga suprafaţă a acestei planete şi atât de evident astăzi la toate nivelurile sociale, este generat şi susţinut în mod continuu de către dezordinea aflată în fiecare component al acestei societăţi. Iar regenerarea trebuie să înceapă în mod obligatoriu de la temelie, adică odată cu transformarea radicală a fiecărui membru component.

Aşadar, în scopul de a face cât mai accesibilă reala înţelegere a firii omeneşti, insistent conturată în toate temele din cuprinsul acestei cărţi, să încercăm împreună să răspundem la următoarele întrebări:

Care este natura fundamentală a acestui

stăpân al Terrei ce se autointitulează *homo sapiens sapiens*?

Care este sensul real al existenţei sale ca făptură întrupată?

Cum anume gospodăreşte el această planetă, asigurându-i climatul ecologic şi, de asemenea, psihologic, pentru continuarea în condiţii optime a funcţionării şi durabilităţii sale?

În imensitatea Universului nu există decât o singură Energie căreia oamenii în decursul vieţii lor de fiinţe încorporate, l-au dat diferite nume: Energie Cosmică, Iehova, Dumnezeu, Allah, Adevăr Absolut etc.

Această unică Energie n-a fost creată de nimeni. Prin urmare, Ea a existat dintotdeauna. Neavând început, nu va avea nici sfârşit. Vine din Veşnicie şi curge în mod constant şi continuu spre aceeaşi Veşnicie, ca Forţă independentă cu potenţialităţi infinite de deplasare şi creaţie.

Fiind prezentă peste tot şi în toate câte există, văzute şi nevăzute de către organele

noastre de simţire, se află de asemenea şi în fiecare făptură umană. Din punct de vedere cantitativ şi calitativ Ea este identică în fiecare făptură omenească. Adică, niciun om nu poate pretinde că ar avea mai multă Divinitate decât toţi ceilalţi semeni.

În nicio împrejurare nu o putem vedea sau percepe cu ajutorul organelor noastre de simţire. Şi nici nu poate fi înţeleasă, conceptualizată sau cuprinsă în formule cu ajutorul intelectului sau a minţii ştiutoare. Căci toate acestea – prin însăşi natura lor, totdeauna limitată – nu pot cuprinde „Ceea ce este fără limite”, adică Infinitatea.

În schimb, aşa cum am semnalat mai sus, când mintea noastră îşi dă seama de propria ei neputinţă, se smereşte şi tace, ea oferă prin această atitudine prilejul, ca Divinitatea din noi să se manifeste în toată splendoarea care o caracterizează. Aşadar, Divinitatea este descoperită numai de către Divinitatea existentă în noi.

Aflaţi în această fericită conjunctură, descoperim prin trăire directă, personală, că, de fapt, nu ne-am desprins niciodată de această Eternă Unicitate. Iar întâlnirea cu Ea, ne conferă calitatea de fiinţă creatoare, menită să transforme radical firea noastră neputincioasă, cu influenţe binefăcătoare, asemănătoare şi asupra lumii înconjurătoare.

Cu alte cuvinte, această lume copleşită de contradicţii şi stări conflictuale – rezultat al comportării defectuoase dintre noi – nu poate fi redresată altfel decât începând cu propria noastră transformare.

Să nu ne amăgim deci, învinuind pe altcineva cu privire la degradarea pe care o vedem astăzi în noi, ca şi în jurul nostru. Noi şi numai noi, fiecare în parte prin ceea ce gândim, exprimăm sau înfăptuim, determinăm climatul psihologic din noi, din jurul nostru şi în general, pe întreaga suprafaţă a planetei, cu repercusiuni asupra întregului Univers.

Dacă esenţa naturii noastre este Divinitate, deci Perfecţiune neîntinată – aşa cum am reliefat cu bună ştiinţă în mai multe rânduri – cum se justifică totuşi imperfecţiunea comportării umane?!

Pentru. A uşura înţelegerea vom recurge la o simplă comparaţie: Punem faţă în faţă tranziţia omului de la stadiul său de animalitate la acea entitate umană raţională, cu aceea a naşterii copilului şi creşterea lui progresivă. La naştere, copilul nu are învelişul „ego”. Mintea lui, aidoma unei coli albe de hârtie, ne oferă exemplu de perfectă inocenţă. Mama ca prim educator, îi oferă primele noţiuni despre ceea ce înseamnă „eu şi al meu”. Odată fixat centrul de gravitaţie al existenţei sale, el se va raporta ulterior – la contactul cu lumea înconjurătoare – pornind numai de la „sinele său personal”. Interesul său, prin însăşi natura lui totdeauna egoist, îl va urmări apoi în tot restul vieţii sale.

Să vedem ce s-a întâmplat însă cu strămoşul

nostru îndepărtat, care nu a avut o mamă menită să-i condiţioneze comportarea. Imaginarul său „ego” a apărut şi s-a dezvoltat apoi în continuare, în alte condiţii. Într-o zi oarecare, unul dintre membri familiei, văzându-şi chipul în oglinda apei liniştite şi făcând comparaţie cu cei din jurul său şi-a zis: „eu mai altfel decât voi”. După prima auto-apreciere, fondată pe identificarea cu înfăţişarea propriului corp, au apărut altele ca: „eu mai bun vânător”, „mai isteţ cioplitor”, „mai eficient culegător de fructe” şi alte bunuri materiale etc.

Simţul de proprietate, apărut ceva mai târziu, asociat cu lăcomia de a avea cât mai mult, s-a extins luând proporţii incontrolabile. Acumulările de cunoştinţe, bazate pe experienţe personale sau împrumutate de la alţii, i-au amplificat şi mai mult însemnătatea psihologică până la nivel de orgoliu, trufie.

Această primă rătăcire mult diferenţiată şi adâncită cu fiecare repetare, a creat obişnuinţe comportamentale care, transmise apoi de la o

generaţie la alta, s-au înscris cu vremea, drept tradiţie.

Vârâţi în tiparele educaţionale ale generaţiilor anterioare, dispunem – cu sau fără vrerea noastră – de o mentalitate specifică, în funcţie de mediul familial, social, religios şi politic, în care am crescut şi ne-am dezvoltat pe plan fizic şi spiritual. Întrucât toţi aceşti factori sunt şi rămân subiectivi, este firească şi neînţelegerea urmată de contradicţii şi conflicte, atât de evidente în prezent la toate nivelurile sociale.

Să nu ne surprindă că lucrurile se petrec în acest fel. Pentru că, orice formă de conformism, determinat de un crez sau o idee conceptuală, nu face altceva decât să ne închidă şi să ne limiteze în interiorul unei minuscule sfere întunecoase, împiedicându-ne în acest mod să accedem la viziunea de ansamblu a întregului. Atâta timp cât ne vom manifesta ca veritabili prizonieri ai anticipării, vom funcţiona în chip fatal ca fragmente, deci incapabili să ne înţelegem atât pe

noi înşine, cât şi Viaţa în ansamblul desfăşurării Ei.

Societatea ca structură colectivă, înseamnă suma tuturor relaţiilor membrilor săi. Ea ne vrea făpturi ascultătoare, supuse normelor de conduită socială prestabilite. În urmărirea acestui imperativ, fiecare ins, component al colectivităţii respective, se străduieşte să dea aparenţa omului bine educat, amabil, îngăduitor, bun şi onest. Bunul său renume, ca şi imaginara personalitate, urmărite cu perseverenţă, nu sunt altceva decât simple aparenţe – forme înşelătoare de suprafaţă – menite să camufleze realitatea structurii egoiste aflate în spatele acestora. Acesta este omul obişnuit din vremea pe care o străbatem la sfârşit de secol şi mileniu.

Delfi t t, el este doar un „sine personal” care tot timpul se străduieşte să-şi impună în exterior o imagine cât mai frumoasă, mai atrăgătoare, în schimbul căreia aşteaptă, conştient sau inconştient, aprecieri cât mai avantajoase.

Aşadar Viaţa în totalitatea mişcării Ei, de la o clipă la alta, este marcată de către acest individ, ascuns sub diverse măşti înşelătoare, ajustate pe fondul psihologic al fiinţei sale, după cum îi impun interesele – totdeauna egoiste. Această viziune a cetăţeanului, care trăieşte, se mişcă şi acţionează la nivelul conştiinţei sale de suprafaţă, caracterizează de fapt, gradul de civilizaţie al epocii respective. Vom reveni către sfârşit cu noi consideraţii privitoare la omul civilizat.

Cultura este cu totul altceva. Ea se sprijină pe autentică descoperire a „Naturii Divine” existente în fiecare făptură umană. În fericita ipostază a descoperirii de către noi înşine a structurii noastre fundamentale, aflăm că, de fapt, suntem

Iubire fără frontiere şi ne manifestăm ca atare, în orice conjunctură de Viaţă ne-am afla.

Iubirea, fiind aşadar adevărata temelie a unei autentice culturi, ne obligă pe fiecare în parte, să o descoperim. Or, împlinirea acestei condiţii

esenţiale ne solicită să vedem mai întâi pe ce fel de considerente se sprijină actuala cultură. Căci numai pornind de la o stare de fapt, vom putea să investigăm pentru aflarea Marelui Adevăr. O dată descoperit acest Adevăr ca Unicitate Universală, El va dăinui etern şi nu va crea niciodată contradicţii sau dispute interumane.

Actuala cultură se întemeiază pe multitudinea cunoştinţelor înregistrate memorial. Cu cât un om ştie sau posedă mai multe informaţii dintr-un anumit domeniu sau mai multe domenii pe plan fizic sau spiritual, cu atât îi este apreciată valoarea sa culturală.

Dar ce înseamnă oare aceste acumulări mintale, fără să întâlnim cu adevărat Iubirea, care semnifică valoarea morală şi acţiunea transformatoare pe potriva îndumnezeiţii trăitorului? Cunoştinţele, informaţiile şi experienţele fără Iubire prilejuiesc: importanţă psihologică, vanitate, orgoliu, trufie. Avertizez pe acei semeni care se supraevaluează pe ceea ce

ştiu că, „dincolo”, în lumea duhurilor, sufletele sunt atrase spre diferitele planuri de evoluţie spirituală, nu după câte ştiu, ci după valoarea lor morală!

În intenţia de a demonstra că omenirea rătăceşte pe drumul evoluţiei sale spirituale, să mai amintim şi conflictul psihologic înregistrat cu regularitate între generaţii. Generaţia mai veche încearcă să impună tinerelor sale vlăstare modul ei de viaţă. Fenomenul nu este nou, adică specific doar epocii pe care o străbatem. El a existat dintotdeauna. Generaţia care astăzi încearcă să-şi impună propriile calapoade de gândire, a fost la vremea tinereţii sale confruntată în acelaşi fel cu generaţia precedentă. Dar odată cu înaintarea spre maturitate a fost nevoită până la urmă să se conformeze aceloraşi scheme de convenienţe sociale, cu preţul desigur, a numeroase compromisuri.

Dacă vreuna dintre generaţii ar fi descoperit marele mister al mişcării permanente şi continue

a Viului, ca noutate şi prospeţime de la o clipă la alta, nu s-ar mai pune problema întâmpinării clipelor viitoare folosind experienţele clipelor anterioare, păstrate memorial. În această fericită alternativă, generaţia respectivă ar fi oferit tinerelor generaţii odată cu exemplul său de autentică trăire şi îndrumarea adecvată pentru integritatea fiinţei umane şi contopirea sa în Universalitate. Dată fiind importanţa deosebită şi a acestei teme vom reveni în final cu alte noi explicaţii.

Am introdus această largă paranteză pentru a* avertiza cititorul asupra sensului eronat atât de generalizat pe care societatea îl acordă omului cult şi civilizat. Să reţinem că fondul real al fiinţei este Divinitatea creatoare, la care avem acces odată cu eliberarea interioară şi întâlnirea Iubirii atotcuprinzătoare.

*

În continuare, să încercăm descifrarea celei de a doua întrebări privitoare la sensul şi raţiunea

existenţei noastre ca făptură umană în asociere cu învelişul său carnal.

Întreaga noastră existenţă de fiinţă umană este în mod frecvent, ţesută cu o multitudine de întrebări: fie puse nouă de către alţii, fie puse de noi altora sau puse de către noi, nouă înşine. La toate aceste întrebări suntem solicitaţi să dăm răspunsuri sau să aşteptăm răspunsuri adecvate.

Această imensă masă de interogaţii, de o infinită diversitate o putem cuprinde doar în două clase bine distincte şi precis conturate: O primă categorie este formată de întrebări adresate intelectului sau minţii cunoscătoare. Sunt întrebări cu scop de verificare a potenţialului memorial. În acest sens ne rezumăm la un singur exemplu şi anume întrebări puse de către învăţător elevilor săi. În cea de-a doua categorie includem acele întrebări care, deşi sunt formulate pe fondul limbajului cunoscut, ele se adresează Necunoscutului. Să aducem şi în această alternativă un exemplu: Ne aflăm – să zicem – într-

un mare impas şi nu ştim ce anume ar trebui să facem pentru a ne salva pe noi înşine sau o anumită situaţie. Toate cunoştinţele noastre sunt şi rămân incapabile să ne ofere soluţia salvatoare. În această ipostază de extremă acuitate, iată întrebarea adresată unei Divinităţi impersonale: Ce să fac Doamne? în clipa aceea mintea tace cu desăvârşire şi nici nu aşteaptă ceva anume!

Concomitent cu tăcerea – stare certă de eliberare psihologică – fiinţa noastră se extinde la Infinit, unindu-ne prin contopire cu Unica Existenţă sau Dumnezeu. De-acum, aflaţi în postura de atemporalitate, suntem doar starea de a fi" sau „Pură Conştiinţă" în care „ego"-ul lipseşte în totalitate. Răspunsul la întrebarea pusă ne vine în mod spontan, sub formă de Intuiţie a cărei veridicitate nu poate fi contestată. În acea scurtă scânteiere trăim, de fapt, fenomenul de uniune cu Marele Adevăr şi ca atare ne manifestăm şi ca acţiune revelatoare.

Explicaţiile care însoţesc acest mod de

interogaţie sunt revelaţii de moment, concretizate numai prin trăire directă, nemijlocită. În lucrarea *Moartea morţii şi desăvârşirea*, amintesc despre folosirea acestei întrebări, urmată apoi de verificări imediate, pentru a confirma veritabila Intuiţie. Interferenţa vicleanului „ego” în procesul de verificare a acestui experiment, a fost demascată cu multă uşurinţă. Impulsul „ego”-ului nu avea nici energia şi nici claritatea de transmitere a Intuiţiei.

După aceste consideraţii de ordin general, privind interogaţia să revenim la tema noastră şi anume: rostul întrupării Viului într-un înveliş de natură fizică, adică materie brută.

Răspunsul la această temă este de o extraordinară simplitate şi pe înţelesul tuturor oamenilor: Pe întinderea întregului Univers funcţionează „Legea Cauzei şi a Efectului”. În virtutea acestei legi cu caracter universal, căreia toate i se supun, ne înglobează în mod firesc şi pe noi oamenii.

Toate câte se întâmplă pe plan fizic, considerate ca efecte, au drept surse cauze determinante. De pildă: o piatră pe care noi o azvârlim, aceasta în cădere produce un anumit efect. Un alt exemplu şi mai edificator: aruncarea unui bumerang care, după ce a parcurs o oarecare distanţă, se întoarce la cel care l-a manevrat, lovindu-l prin mişcarea sa naturală de revers. Şi-acum să înlocuim imaginarul bumerang cu realitatea unui gând, exprimare verbală sau înfăptuirea unui act oarecare din acest moment.

Toate aceste manifestări personale mai întâi se înregistrează, cu sau fără voia noastră, în corpul nostru astral. Însuşirea lor pozitivă sau negativă va determina în mod fatal calitatea corpului respectiv. Iar la trecerea în lumea duhurilor prin aşa-zisa moarte, vom fi atraşi – precum atrage un magnet puternic pilitura de fier – în mod firesc, de către nivelul de energie asemănătoare corpului nostru astral.

Este cazul să atragem din nou atenţia acelor

care aici, ca făpturi întrupate, se autoapreciază pe fondul acumulărilor lor intelectuale, susţinute sau nesusţinute de titluri academice că, la trecerea în dimensiunea astrală, evaluarea se face potrivit calităţilor lor morale şi nu în funcţie de erudiţie, cum greşit se estimează în lumea terestră.

Autoevaluarea prin repetare devine obişnuinţă şi crasă ignoranţă, care obligă bietul suflet să trăiască o vreme îndelungată în ambianţe infecte, alături de suflete rudimentare şi foarte puţin dotate ca nivel intelectual. Haina onestă a modestiei, purtată aici ca şi „dincolo”, face să strălucească în exterior toate însuşirile noastre de făptură divină.

Atât timp cât ne vom continua existenţa în acea dimensiune, Sacrul din noi, care nu ne-a părăsit şi nici nu ne va părăsi vreodată, ne scoate în faţă tot ceea ce am făcut în ultima întrupare (fapte pozitive sau negative). Iar îndemnul permanent al acestei Scântei Divine de a ne desăvârşi ne insuflă şi dorinţa de revenire la o

nouă întrupare. Căci greşelile, săvârşite în asociere cu învelişul fizic, se cer corectate sau eliminate prin ispăşire în aceeaşi structură dual: corp şi suflet. „Acolo” fiind, noi singuri ne alegem: familia, clasa socială, ţara, cu un cuvânt, întregul mediu ambiant în care apreciem că ne-am putea mai bine. Împlini spiritual.

Nou-născutul vine odată cu întregul său trecut, păstrat sub formă de înclinaţii şi aptitudini, care se vor afirma progresiv cu înaintarea sa în vârstă. Şi, la un moment dat, apar diversele scadenţe ale propriului destin. Adică, el va trebui să facă faţă efectelor ale căror cauze le-a determinat câţiva, în trecut.

Întrucât nu-şi aminteşte de acel trecut, împovărat de păcate şi greşeli, el întâmpină efectele adoptând una dintre următoarele atitudini:

a) Se bucură de toate câte îi procură plăcere şi îi satisfac simţurile şi se ataşează tot mai mult de lucrurile efemere pe care Viaţa i le scoate în

cale;

Evită, ocoleşte sau respinge deseori chiar cu vehemenţă ceea ce îi displace sau îl dezavantajează, acuzând pentru toate acestea semenii, Viaţa şi chiar pe Dumnezeu. Aceasta este atitudinea ignoranţilor.

b) O altă atitudine este aceea a insului resemnat, care numai formal acceptă ceea ce îi aduce – ca neplăcere – mişcarea naturală a Existenţei, însă în profunzimea sa el suferă şi cârteşte în tăcere. O asemenea atitudine este adesea întâlnită în rândul celor condiţionaţi de un anume crez religios.

În ambele cazuri, efectele fiind întâmpinate în mod defectuos, ele devin cauze generatoare la rândul lor, de alte şi alte efecte. Din cauza acestei greşite atitudini, şirul de reîncarnări în loc să scadă, el, dimpotrivă, creşte.

c) în sfârşit, există atitudinea celui care, prin „Cunoaştere”, a obţinut eliberarea sa interioară. Un asemenea trăitor întâlneşte în chip nemijlocit

starea de completă fericire. El se bucură efectiv de toate câte îi sunt aduse de mişcarea Existenţei, apreciindu-le ca absolut necesare experienţei de zi cu zi şi chiar clipă de clipă urmată de transcendenţa sa din lumea finită şi contopirea cu Divinitatea. Aflat, de pildă, în prezenţa unei mari tragedii – să zicem moartea fiinţei dragi – folosind Atenţia lucidă, el destramă orice reacţie a minţii şi se uneşte cu întregul, copleşit de o imensă armonie şi dragoste atotcuprinzătoare. Această atitudine de excepţie – realizată prin trăire directă şi personală – oferă practicantului incontestabila calitate de înţelepciune.

Sublimul, ca „Scânteiere sfântă şi sfinţitoare”, existent în fiecare creatură umană, vrea ca toţi să fim fericiţi încontinuu, însă pentru realizarea acestui summum, ne pretinde colaborarea cinstită atât cât suntem legaţi de Pământ, cât şi în cealaltă dimensiune. De altminteri, El ni se adresează de fiecare dată prin impulsuri intuitive, când noi înşine realizăm starea

de armonie interioară sau pacea ne forţată a sufletului.

La vremea potrivită, tot El ne scoate în cale semeni cu preocupări spirituale deosebite sau literatură scrisă de veritabili trăitori sau de către ştiutori, pentru a ne determina să purcedem de îndată la investigarea adâncurilor propriei fiinţe, însăşi citirea acestor simple explicaţii nu este deloc întâmplătoare. Asta înseamnă că aţi atins un anumit grad de evoluţie şi că aveţi capacitatea necesară de descoperire a Realităţii Naturii Divine – drept unic suport al întregii Existenţe.

De-acum, depinde numai şi numai de dumneavoastră de a duce la bun sfârşit sublima împlinire cu efecte sfinţitoare. Respingerea, nepăsarea, indolenţa sau ne împlinirea acestor minunate îndrumări vor atrage în mod inevitabil, consecinţe dureroase în existenţa de după presupusa moarte.

În concluzie, sensul real al vieţii noastre ca fiinţe întrupate este acela de a ne descoperi

Natura Divină, manifestă ca Iubire impersonală. Numai în această fericită ipostază începe să se concretizeze golirea vasului conştiinţei (de suprafaţă şi profunzime) de toate reziduurile acumulate din profundă ignoranţă, ca făpturi egocentrice, dominate sever de iluzia lucrurilor trecătoare.

Şirul reîncarnărilor o dată încheiat, face ca „Scânteia Divină”, care ne-a însoţit tot timpul, să se întoarcă la Sursa Surselor, de unde câţiva – cu milioane de ani în urmă – a coborât pentru a face experienţa în asociere cu materia brută.

*

Omul, ca entitate superioară tuturor vieţuitoarelor de pe această planetă, îşi asumă în mod incontestabil şi responsabilitatea de conducător. Această însuşire de stăpân, plasat pe treapta cea mai înaltă a scării de evoluţie psiho-somatică, este fundamentată pe trei facultăţi bine conturate: facultatea de a gândi, a vorbi şi a construi unelte şi maşini pentru a-l ajuta la

producerea de alte bunuri.

Ţinând seama de aceste însuşiri care-l caracterizează, ne va fi desigur mult mai uşor să răspundem şi la ultima întrebare referitoare la modul său de gestionare a planetei. Dar ca să-l putem înţelege pe actualul gospodar, suntem oarecum obligaţi să vedem ce au făcut în acelaşi domeniu generaţiile anterioare, în acest scop, privind harta geografică a globului tere stru, descoperim imense regiuni deşertice. Acolo unde odinioară existau cetăţi înfloritoare, o vegetaţie luxuriantă cu păduri de cedri, abanos şi alte esenţe, nu au mai rămas decât urme dezolante de ruine, mărăcinişuri şi nisipuri în veşnică deplasare spulberate de vânturi sufocante. Nu este deloc greu să răspundem, că acest dezastru ecologic s-a produs din cauza ignoranţei şi egoismului sălbatic al celor care conduceau destinele cetăţilor din vremea respectivă.

Să revenim însă la epoca pe care împreună o străbatem şi să vedem ce anume se întâmplă în

momentul de faţă? în multe regiuni ale planetei sunt anual rase pur şi simplu de pe faţa pământului, zeci de mii de hectare de păduri seculare. Şi ce rămâne în urma acestor nesăbuite defrişări? Flora şi fauna care constituie adevărate valori de frumuseţe şi bogăţie a acestor păduri, dispar în mare parte, fără nicio şansă de recuperare a lor.

Aşadar, stăpânul modern, deşi mai bine informat în privinţa desfăşurării naturale a ecosistemelor, cu toate acestea el săvârşeşte aceleaşi erori ca şi predecesorii săi. Şi o face în condiţii de distrugere mult mai agravante, fiind ajutat de mijloace tehnice de mare randament.

În continuare, să vedem şi alţi factori care influenţează în mod negativ, buna desfăşurare a Existenţei în asociere cu cele trei regnuri: mineral, vegetal şi animal.

Din raţiuni pur economice s-a pus temelie unei imense industrii chimice. Stimularea vegetaţiei cu mijloace artificiale realizează

producţii mai substanţiale, însă o face în dauna calităţii produselor. Asta a şi determinat pe mulţi cultivatori din Occident, ca şi din multe alte regiuni ale lumii, să renunţe la substanţele chimice şi să revină la stimularea anterioară a vegetaţiei, folosind tot îngrăşăminte de natură animală.

Gazele şi alte noxe emanate din coşurile furnalelor şi a altor fabrici, ca şi gazele de eşapament ale maşinilor – aflate într-o alarmantă creştere – vin şi ele să ne otrăvească aerul atât de necesar sănătăţii fizice.

Experienţele pe bază de atom, ca şi uzinele care funcţionează folosind energia atomică, răspândesc în jurul lor un potenţial pericol de proporţii mondiale. Este suficient să amintim dezastrul provocat de centrala atomică de la Cemobâl.

Deşeurile diverselor fabrici şi uzine, aruncate la întâmplare, măresc şi ele degradarea mediului prin mirosurile otrăvitoare ce le exală, împrăştiate

apoi de vânturi la mare distanţă.

În acelaşi fel sunt infectate şi apele râurilor, lacurilor, mărilor şi oceanelor, din care oamenii se hrănesc cu peşti, raci, scoici etc. Carnea acestora este desigur degradată de către deşeurile dizolvate în apele respective.

Să mai amintim şi poluarea fonică, ce depăşeşte capacitatea maximă suportată de către organele noastre de audiţie.

După această succintă enumerare, amintim ca fapt pozitiv, apariţia la nivel mondial şi statal a unor organizaţii care îşi asumă sarcina de a se ocupa în mod direct cu protecţia mediului înconjurător. În multe ţări, ca şi la noi de altfel, au apărut federaţii ecologice şi chiar partide politice înscrise sub această siglă, ce-şi impun ca ideal, să lupte împotriva tuturor activităţilor celor care agresează sau poluează natura în ansamblul desfăşurării ei.

Sarcina acestor idealişti nu este deloc uşoară. Impune multă perseverenţă şi putere de

convingere. Numărul argumentelor în favoarea lor este copleşitor. Deocamdată însă, lupta acestora este inegală şi în favoarea celor mulţi, care, având vederea scurtă, nu-i interesează nici sănătatea planetei şi nici generaţiile viitoare, ci doar interesul lor material, meschin şi imediat.

Dată fiind importanţa intervenţiei umane, privind buna desfăşurare a sistemelor ecologice pe planetă, să vedem ce efecte produce şi poluarea psihologică în contextul ecologiei sociale.

Această poluare, deşi mai dificil de sesizat, totuşi ea nu este mai puţin reală decât toate celelalte. Mai mult decât atât, ea se află de fapt, la temelia tuturor erorilor – conştiente sau inconştiente – săvârşite de către fiinţa umană. Practic, ea este iniţiată, întreţinută şi concretizată de către activitatea mintală a fiecărui individ. Un gând de lăcomie sau de ură, de pildă, atrage prin natura sa negativă gânduri asemănătoare, ajungând în final un şuvoi de energie care în mod implicit, se concretizează în fapte pe potriva lor,

adică înscrisuri reprobabile.

Ambiţia, violenţa şi trufia vor însuma în călătoria lor pe plan mondial, energii similare, influenţând – potrivit intensităţilor lor iniţiale – mase întregi de oameni, aflaţi pe aceeaşi lungime de undă. În final, această imensă energie va conduce la stări conflictuale sau chiar războaie sângeroase cu ucideri de oameni şi distrugeri de bunuri materiale incalculabile.

Dacă şi dumneavoastră aţi ajuns – prin proprie investigare – la aceeaşi concluzie, să încercăm eliminarea acestei poluări. Şi în acest caz, ca de altminteri, în toate celelalte probleme conflictuale, suntem confruntaţi cu unul şi acelaşi factor incriminat şi anume „ego”-ul. Această alcătuire imaginară este prin însăşi natura sa, poluantă, deficitară, creatoare în permanenţă de stări haotice cu influenţe distrugătoare asupra întregului mediu.

Avem oare vreo şansă de redresare, dacă-l abordăm la nivel de intelect? Răspunsul nu poate

fi decât negativ. Adică nu avem nicio şansă; confirmarea fiindu-ne oferită în mod categoric de experienţă îndelungată pe parcursul timpului. Asta a făcut şi continuă să facă, de fapt, omenirea de mii şi mii de ani. Orice tentativă de înnobilare sau destrămare a „ego”-ului se termină de fiecare dată în coadă de peşte, ca să zic aşa!!

Aventura unei asemenea experienţe nu este altceva decât o imaginară diviziune a acestei ficţiuni. De o parte idealistul, iar de cealaltă, faptul incriminat. Confruntarea dintre ele nu face altceva decât să fortifice şi mai mult învelişul cochiliei „ego”-ului. În acest fel se permanentizează şi adânceşte prizonieratul întregii noastre fiinţe. Ieşirea din acest greu impas ne este oferită de „Cunoaşterea de sine”. Şi iată cum ar trebui să procedăm.

Simpla deconspirare sau conştientizare a activităţii mecanice a împricinatului „ego”, fără să urmărim niciun scop, este absolut îndestulătoare. Practica demonstrează şi confirmă de fiecare dată

că simplitatea unei asemenea întâlniri dezagregă, pur şi simplu, această apariţie imaginară, odată cu energia care o însoţeşte şi susţine.

Concomitent cu această disoluţie se înfăptuieşte integritatea fiinţei noastre şi uniunea cu întregul Univers. Toate aceste fenomene se concretizează fără niciun efort, folosindu-ne doar de Atenţia clară, lucidă, atotcuprinzătoare şi total dezinteresată. De-acum, ca fiinţă unitară devenim un veritabil paratrăsnet prin care se scurg – fără să ne afecteze psiho-somatic – energiile poluante care degradează climatul psihologic adecvat unei bune convieţuiri sociale.

Din cele demonstrate anterior să reţinem, că transformarea binefăcătoare a întregii comunităţi, nu poate fi realizată decât într-o singură modalitate şi anume: prin transformarea spirituală a fiecărui individ în parte şi de către el însuşi. Fenomenul este în mod cert realizabil, pentru că noi toţi – fără niciun fel de excepţie – avem ca temelie a fiinţei „Perfecţiunea Divină”, gata în

orice moment, să ne îndrume prin impulsuri intuitive spre culmile desăvârşirii spirituale.

Înainte de a încheia să revenim – aşa cum am promis – cu o seamă de consideraţii referitoare la omul civilizat şi cult. Ne interesează în mod deosebit, aşa cum se manifestă aceste entităţi în relaţiile lor cu ei înşişi, cu societatea din care fac parte şi în general, cu Viaţa în desfăşurarea Sa cotidiană.

Omul civilizat din epoca pe care o străbatem, este rezultatul unui îndelungat proces educaţional, impus fiecărui ins de către societatea din care face parte. Această societate nu are un suflet propriu, ea fiind întemeiată şi susţinută de suma relaţiilor dintre membrii care-i alcătuiesc existenţa.

Pentru buna sa funcţionare această colectivitate pretinde fiecărui ins, o anumită atitudine faţă de membrii componenţi, şi respect deosebit faţă de aceia care o conduc. Cu alte cuvinte, ea impune membrilor săi o anumită

schemă comportamentală cu obligaţia fermă de conformism şi respect convenţional.

Neinteresată de ceea ce se întâmplă în viaţa intimă a individului, ea se mulţumeşte doar cu atitudini de suprafaţa şi atât! Şi ceea ce pretinde aceea şi primeşte, adică: atitudini superficiale, aparenţe înşelătoare, care nu pot decât să degradeze de fiecare dată omul zis-civilizat. Aşadar, sub masca omului civilizat – nu numai acceptat, dar şi supraevaluat de către societate – dăinuie în continuare:

ambiţia, lăcomia, minciuna, ipocrizia, cu un cuvânt urâciunea „sinelui personal”, care funcţionează în orice împrejurare centrat în mod sever pe „eu şi al meu”.

Camuflarea urâţeniei interioare şi a egoismului sub masca avantajoasă a insului bine educat, amabil, bun şi generos, nu fac decât să-l degradeze în continuare, împrăştiind în jurul său influenţe în aceeaşi măsură de nuanţă negativă. Cultivarea falsităţii şi minciunii generează în mod

neabătut neîncredere şi suspiciune în relaţiile omului, mai întâi cu el însuşi, apoi cu semenii, cu lumea înconjurătoare, ca şi cu Viaţa în complexitatea manifestărilor Ei.

În ceea ce priveşte cultura, să mai precizăm că ea este fundamentată pe religie, educaţie, tradiţie şi mai recent: radio, televizor, cinematograf. Or, ţinând seamă de toţi aceşti factori – prin natura lor relativă – ne va fi uşor să descoperim precaritatea acestei culturi. În acest sens ne vom referi doar la un singur factor, care excelează prin nestatornicie, confuzii şi contradicţii – şi anume: religia. Oamenii, influenţaţi de interese meschine, au deturnat adevărata religie – care înseamnă unirea directă, nemijlocită a fiinţei umane cu Divinitatea – făcând din ea o instituţie religioasă condusă în chip ierarhic, întocmai ca orice instituţie din planul fizic.

Nenumăratele secte religioase – aflate în continuă proliferare – demonstrează că nicio

religie din câte există astăzi, nu a realizat Marele şi Unicul Adevăr. Aceste religii prin reprezentanţii lor, doar vorbesc despre El, numai ca idee sau concept şi nu ca Realitate, care obligă fiecare făptură umană să o descopere personal cu ajutorul experienţei directe.

Pornind din altă perspectivă, să extindem cercetarea noastră asupra întregului trecut istoric al omenirii pe perioada celor cinci mii de ani, cât se cunosc. Ce ştim noi despre diferitele culturi şi civilizaţii care au dispărut, împreună cu popoarele care le-au întemeiat? Despre acele vremuri îndepărtate nu ne-au rămas decât simple mărturii eternizate în hieroglife şi cuneiforme şi o seamă de statui cioplite în piatfă sau confecţionate din lemn şi argilă. Cultura veche egipteană din Valea Nilului ne-a lăsat piramidele faraonice, ca semn al megalomaniei umane. Potentaţii acelor timpuri nu s-au mulţumit doar cu existenţa de huzur, lux şi desfătări, ci au dorit ca faima lor să continue în veşnicie.

Ce vor să reprezinte şi faimoasele castele, diferitele bazilici din epoca medievală, ca şi statuile unor oameni socotiţi la vremea lor mai mult sau mai puţin celebri, decât aceeaşi eternizare a memoriei unor existenţe trecătoare.

Această tendinţă de permanentizare a lucrurilor efemere nu o observăm oare şi în vremea pe care o străbatem? Desigur că aceeaşi preocupare de învederată infatuare ne-a fost transmisă de la o generaţie la alta până în zilele noastre.

În cele cinci milenii care s-au scurs, suntem informaţi de către statisticieni că în acest răstimp au avut loc cincisprezece mii de războaie şi conflicte sângeroase de mari proporţii. În ultimul secol, două războaie de proporţii mondiale au făcut să curgă mult sânge şi să fie distruse importante valori materiale. Pace cu adevărat nu a existat niciodată pe acest pământ. Între cele două conflagraţii mondiale au continuat confruntările prin războaie de mai mică extensie cu caracter

regional, care, de fapt, dăinuie şi în vremea actuală.

În ultima jumătate de secol, ştiinţa şi tehnica au înregistrat o adevărată explozie de informaţii, depăşind chiar şi cea mai fantastică imaginaţie a semenilor care au trăit în secolul precedent. Şi din toate acestea care este folosul spiritual al omului? O bună parte dintre aceste descoperiri a fost folosită pentru fabricarea unor arme cu puteri de distrugere inimaginabile. Altele s-au îndreptat spre donare, ca şi schimbarea genetică a vegetaţiei, cu efecte imprevizibile pentru sănătatea consumatorilor.

Să ne îndreptăm investigaţia asupra unui alt aspect legat de activitatea minţii umane. Ţinând seama de apariţia şi întreţinerea energiilor generate de către fiecare individ – fie din ignoranţă, fie din răutate – să nu condamnăm niciodată agenţii karmici, care apar la un moment dat ca mari conducători de state cu tendinţe războinice. Atât apariţia lui Iosif Visarionovici

Stalin, a lui Adolf Hitler, ca şi a altor dictatori mai mici nu a fost întâmplătoare. Omenirea trebuia să treacă prin focul încercărilor, ea fiind aceea care le-a pregătit atât apariţia, cât şi duritatea şi cruzimea pe care au declanşat-o. Căci cum oare s-ar putea trezi cel care greşeşte încălcând Legea Universală a Iubirii, decât prin suferinţe potrivit cu răutatea căreia singur i-a dat viaţă cu impulsuri degradante?

După aceste simple semnalări să revenim la ceea ce vă poate oferi această lucrare. Fiecare temă vă pune la dispoziţie – în mod constant şi continuu – cheia de aur, pe care folosind-o corect şi spontan, vă deschide poarta Paradisului sau împărăţia Cerurilor, aflată în profunzimea fiinţei proprii. Aici, în adâncurile fiinţei dumneavoastră, veţi descoperi Perfecţiunea Divină sau Marea Iubire, care Ea însăşi operează transformări radicale, concomitent cu eliminarea reziduurilor existente în conştiinţa de suprafaţă, ca şi a celor din straturile mai profunde ale acesteia. În

această ipostază în care „sinele personal*, susţinut de intelect, dispare cu desăvârşire, este imposibil să săvârşim vreo neplăcere cuiva, fiindcă acel cineva este „Una* cu noi înşine.

Iată şi o altă modalitate de uniune a fiinţei şi integrare în Marea Energie Cosmică. Orişiunde v-aţi afla: în familie, pe stradă, la locul de muncă, în singurătate sau aglomeraţie, puneţi-vă întrebarea: Funcţionez oare ca „Un întreg*? Adică, sunt eu un „Tot” – corp, minte şi spirit – perfect conştient „acum şi aici*? Dacă apare vreun gând sau imagine care vă scoate din clipa prezentă, atrăgându-vă spre trecut sau viitor, îl conştientizaţi pur şi simplu folosind Atenţia globală. Simpla demascare a acestei apariţii, face ca ea să dispară instantaneu. Şi, complet liberi de trecut, întâmpinăm clipa următoare formând „Un întreg* cu mişcarea Viului.

it’;nţie însă la vicleniile „ego-ului, care încearcă să introducă scopul – adică pe el însuşi – în experienţa ce o trăim ca fiinţă completă. Acelaşi

„eu individual” – simţind că-şi pierde însemnătatea – vă îndeamnă să vă puneţi nădejdea în îndrumători din lumea exterioară: duhovnici şi maeştri. Feriţi-vă de aceşti impostori care vă amăgesc şi totodată vă speculează material. Dacă aceştia ar fi întâlnit o singură dată Sublimul Adevăr, s-ar fi desprins ei înşişi: fie de imaginara credinţă, fie de metoda pe care o practică, încercând să v-o impună şi dumneavoastră. Desprinderea de aceşti imaginativi experţi este desigur mult mai uşoară decât propriul „sine personal”.

Iar ca ultim avertisment, vă îndemn să nu faceţi ideal sau scop de atins din tot ceea ce încerc să explic, despre întâlnirea mea cu mine însumi.

Să avem mereu în vedere scurgerea Viului totdeauna surpriză de la o clipă la alta. Acest Viu sau Divinitate manifestă totdeauna ca prospeţime, ne obligă să-l ieşim în cale la fel de proaspeţi. Şi pentru asta, folosind flacăra Atenţiei, ne rezumăm numai la destrămarea reacţiilor minţii, care sunt

de fapt apariţii mecanice, vechi şi derutante. Dispariţia lor necondiţionată, ne oferă libertatea psihologică şi armonia interioară pe clipe în desfăşurare, în care mintea noastră se extinde la Infinit şi ne uneşte cu mişcarea globală a Vieţii.

Înainte de a pune punct la această prefaţă – şi pentru nedumerirea criticilor – precizez că am folosit numele autorului la persoana întâi singular şi plural, ca şi la persoana a treia. Fiind vorba de o lucrare de pură experienţă, fondată pe investigaţie individuală, folosirea acestei trinităţi, îl obligă oarecum pe cititor să ignore prezenţa autorului şi să încerce de unul singur, această inestimabila experienţă.

În sfârşit o ultimă estimare. Îmi exprim întreaga consideraţie pentru toţi aceia care apreciază eficienţa mesajului transmis cu ajutorul versului. Citirea, înţelegerea şi aplicarea concomitentă a acestuia, înscriindu-se fără intervenţia intelectului, ca urmare firească – fără niciun fel de efort psihic. Atât dizolvarea „ego”-

ului, cât şi transcendenţa se concretizează în mod implicit. Simplitatea citirii atente, oferă practicantului integritatea fiinţei sale şi uniunea cu Marele Tot.

În această alternativă nu m-au interesat în mod deosebit canoanele versificaţiei (acestea încântă auzul şi satisfac fictivul „sine”), ci atragerea insistentă a practicantului spre adâncurile propriei sale fiinţe. Unele teme au fost întocmite, folosind chiar expresii mai dure şi complet distonante, atât pentru trezirea cititorului, cât şi înfăptuirea spontană a stării de „a fi” pe clipe în desfăşurare, cu totul inerente „Cunoaşterii de sine”.

I

La-nceput, când hâdul „sine” încă nu se conturase.

Omul – minune a Terrei – vieţuia în Adevăr.

Ca entitate deplină integrată-n Univers.

Niciun fel de contradicţii înăuntru sau afară,

înţelegerea – Iubirea, înveşmântau acţiunea;

Care, practic, îl fereau de primejdii – vitregii;

Semenii priviţi la fel – fericită unitate.

Nu existau separaţii – forme de dualitate.

Câtva timp a mers aşa – reală fraternitate.

Viaţa – moartea-ntâmpinate ca fenomen natural.

Lege clară şi precisă, dirijându-le pe toate.

Câte sunt în clipa Vieţii, cu dragoste însămânţate.

Frumuseţea din lăuntru vedea-n toate frumuseţe Un adevărat Eden îi conturau existenţa.

Bunurile necesare erau toate laolaltă.

Fiecare luându-şi partea, cum cerea necesitatea.

Însuşirile diverse ce separau om de om.

Fără propriu interes, date colectivităţii.

Pentru buna împlinire tuturor şi orişicui.

Intuiţia, privirea determinau înţelesul Semenilor între ei, prin întâlnire cu clipa:

Puţine gesturi, cuvinte completau în plus

nevoia înţelegerii totale în anume-mprejurări.

Nefericirea se-nscrise cu prima apreciere:

„Eu mai isteţ decât tine, mai abil, mai însemnat Prin folosul ce-l aduc întregii comunităţi”.

Şi pretenţii pe măsură întărir-al său „egou”. În asemeni conjunctură rivali-apăru rândată.

Fiecare socotindu-şi searbădă însemnătate.

De la-nsuşiri personale preţuit-apoi averea.

Omul şi mai degradat sclav al celor posedate.

Ordinea iniţială, prin timp mai dezagregată.

Iar cu prima cotitură de la drumul cel normal.

Creierul uman înscrise conexiuni pe măsură.

Violenţa şi cu ura, ambiţia şi mândria.

Avariţia, trufia, invidia, gelozia

Au proliferat cu vremea, mărind haosul din lume.

Noi urmaşii – cei de azi – cerebral îi moştenim Pe înaintaşii noştri, drept proces evolutiv;

Ce se oglindeşte-n noi, e trecutul însumat

Prin experienţe, practici, informaţii adunate
Cărora prin timp le-am dat aprigă însemnătate!

Cu cât ieşim în afară, în lumea materială.

Mai sărac interiorul, mai confuz, mai derutant.

Dacă privim în ansamblu tot trecutul omenirii
Prins în file de istorii – total şubred şi haotic:

Jafuri, crime şi războaie duse prin exterminare.

Dau etichetarea fiinţei zisă *homo* să toată degradarea-nscrisă pe fundal egocentrist.

„Sinele” prezent continuu prin acţiuni distructive.

La un moment crucial omul a văzut eroarea.

Şi-a-ncercat în fel şi chip s-aducă restaurări.

Fiinţa – om să-şi recâştige trăirea iniţială, încercare eronată, chiar pornind cu primul pas.

Adevărul fiind privit ca idee sau concept.

Nu ca o Realitate de aflat prin integrare.

Prin religii, filosofii, analize, sublimări;

Metode şi ritualuri – confuzia şi mai mare.

Degradarea a prins aripi – omul mai nefericit.

Toţi pornit-au transformarea cu instrumentul voinţă.

Lupta omului cu sine socotită necesară!

S-aducă-mbunâtăţiri fiinţei cea denaturată.

Dar voinţa şi efortul sunt prin ele violenţă.

Mişcare egocentristă, prinsă-n scop şi interes care, practic, generează şi mai amplă decadenţă.

Singur Adevărul schimbă, când avem acces la El.

Asta-i tema axială căreia ne devotăm.

Şi-ncercăm să demonstrăm, practic, cum se împlineşte.

El send re aptă către noi numai într-un singur caz:

Când creierul e golit de fondul memorial şi practicantul trăieşte pacea, liniştea totală.

Făr-a urmări vreun scop sau anume motivare.

Trecutul înregistrai ca memorie, ca ştiinţă.

Observat şi înţeles prin „Cunoaştere de sine”.

Astfel, neforţat, el tace numai prin simplul contact.

Drum de-ndată se deschide Adevărului spre noi.

Toată fiinţa – vas golit de trecutul memorat – Este aptă să primească acest minunat mister.

Adevăru-i noutate într-o veşnică mişcare.

Ne-ntâlnim cu El în clipă şi pe loc ne despărţim.

Pentru următoarea clipă, la fel, proaspătă şi nouă;

Nicicând El nu se repetă, precum clipa-n veşnicie.

N-a mai fost, nu va mai fi cât va exista finitul.

Întâlnindu-ne cu El, prin pacea aflată-n noi.

Suntem în afar-de timp şi fără dimensiune.

Integraţi în Univers în perfectă uniune.

Astfel de-ntâlnit transformă omul vechi – cel ancestral.

Înlocuindu-l spontan, prin om-nou, numit Iubire.

Fericirea se oferă ca un dar al împlinirii.

Nedorit, imaginat, cumva idealizat pe cărările gândirii.

A trăi în Adevăr este a trăi cu clipa.

Cum se derulează Viaţa în perpetuă mişcare.

Noutate, prospeţime, fără nicio repetare.

Fiinţa umană, vârf al scării evoluţiei pe Terra, vieţuia câţiva – când „sinele personal” încă nu se conturase – ca structură completă în stare de Conştiinţă pură, în uniune perfectă cu Viaţa, cu semenii, ca şi cu întregul Univers. Iubirea şi Inteligenţa îi însoţeau fiecare acţiune, determinată de necesităţile impuse de împrejurări. Iar armonia, echilibrul şi liniştea interioară îi deschideau drumul înţelegerii intuitive, ferindu-l de inerentele primejdii ale vitregiei vremurilor respective.

Toţi semenii erau priviţi la fel şi formau laolaltă o fericită unitate. Nu existau niciun fel de separaţii, ca forme ale diviziunii sau ale dualităţii. Câtva timp, viaţă a decurs în acest mod de reală

fraternitate. Viaţa şi moartea în acea perioadă erau întâmpinate şi apreciate ca fenomene naturale, fireşti, fără să determine traume psihologice. Legea Divină le dirija pe toate câte erau cuprinse clar şi precis, pe lipe de existenţă cu dragoste însămânţate. Frumuseţea din lăuntru vedea Frumuseţe în întreaga desfăşurare a existenţei cotidiene. Un adevărat Paradis îi îmbrăţişa întregul comportament existenţial.

Bunurile materiale, necesare existenţei zilnice, erau adunate laolaltă, de unde fiecare individ îşi lua partea în funcţie de necesităţile organice respective. Iar însuşirile deosebite care avantajau pe unii faţă de ceilalţi, erau oferite cu afecţiune întregii colectivităţi.

Privirea, ascultarea şi intuiţia – ca instinct – determinau înţelegerea semenilor între ei, prin întâlnirea tuturor cu noutatea clipei actuale. În anumite împrejurări – apreciate ca dificile – puţine gesturi şi cuvinte întregeau perfecta înţelegere.

*

Dar iată că la un moment dat, apare prima criză şi odată cu ea şi nefericirea ulterioară a omului. Totul a pornit de la o simplă dar păguboasă autoapreciere, care a pus temelie fictivului „eu”, „ego” sau „sine” şi, prin ea, separarea dintre om şi om. Iată-l, deci, pe primul şi nefericitul nostru străbun ce anume imaginează şi rosteşte: „Eu mai isteţ decât tine, mai abil, m-au puternic, mai chipeş, şi mai însemnat prin folosul şi prestigiul ce-l aduc întregii comunităţi”. În continuare, alte şi alte asemenea pretenţii sau considerente de altă factură întăriră şi mai mult acest fatal început.

Într-o astfel de conjunctură, o dată declanşată prima ficţiune egocentristă, apărură de îndată şi adversarii ei, fiecare evaluându-şi în mod subiectiv propria însemnătate psihologică. Apoi, de la însuşirile personale, trecură la autopreţuirea determinată de posedarea unor valori materiale ca obiecte de utilitate zilnică, diverse arme, podoabe etc. Însă, concomitent cu noile motivaţii de

supraestimare şi degradarea morală a insului, s-a tot adâncit. Odată cu identificarea cu suportul fizic şi fluctuaţiile activităţii mintale, el devine sclavul propriului „ego”: fictiv, confuz şi traumatizant.

Cu trecerea timpului, armonia şi inocenţa interioară de mai înainte, au devenit tot mai precare, mai nesigure. În aceeaşi măsură şi relaţia dintre individ şi Realitatea Divină a fiinţei sale s-a deteriorat până la completa anulare. Odată cu prima cotitură de la calea cea dreaptă, creierul uman şi-a înscris alte conexiuni, potrivit rătăcirii sale morale. Astfel au apărut: ambiţia, vanitatea, lăcomia, invidia, gelozia, violenţa, ura şi alte degradări asemănătoare. Or, aceste apariţii pe cerul conştiinţei de suprafaţă a omului, sunt aidoma norilor întunecoşi de pe bolta cerului, care împiedică razele Soarelui să atingă Pământul.

Noi, cei peste şase miliarde de întrupaţi, existenţi acum pe această planetă, li moştenim pe acei înaintaşi cu înscrisuri cerebrale similare. Desigur, aduse la zi cu noi şi noi degradări

adăugate, ca urmare a unor practici şi experienţe cu totul eronate. Astăzi, aşa cum o demonstrează orice practică onestă şi serioasă, că, în măsura în care ne îndepărtăm de interiorul fiinţei noastre şi ne afundăm în deşertăciunea preocupărilor lumii materiale, în aceeaşi măsură fondul nostru psihologic devine tot mai confuz, derutant şi dureros.

Pentru a ne lămuri că lucrurile se petrec în acest fel, este suficient să aruncăm o simplă privire de ansamblu asupra întregului trecut istoric al omenirii! Şi iată ce observăm: jafuri, crime şi mii de confruntări sângeroase, duse adesea până la completa exterminare de popoare sau naţiuni. Acestea, toate la un loc, califică în chip evident – grăitor prin sine – întreaga comportare a fiinţei umane, dominată progresiv tot mai copleşitor de către „sinele” egoist, prin natura lui posesiv şi distructiv.

Dar iată că la un moment crucial, omul descoperă prin el însuşi, întregul proces al primei

devieri, cât şi înlănţuirile ulterioare tot mai agresive ale aceleiaşi ficţiuni haotice. Şi prin diferite tatonări el încearcă să-i aducă restructurări, vizând integritatea funcţională a fiinţei, aşa cum era ea la început. Însă, din nefericire, tentativa de înnobilare şi redresare a structurii sale psihologice, încă din start este cu totul ineficientă. Deoarece Adevărul a fost abordat ca idee sau concept şi nu ca o Realitate, care impunea încă de la primul pas, unitatea fiinţei – corp şi psihic în perfectă armonie.

O altă greşeală a fost şi aceea a alegerii nepotrivite a mijloacelor sau instrumentelor operaţionale, prin care se urmărea idealul transformării. Astfel au fost alese: efortul psihologic – susţinut de o voinţă insistentă – idealul ca scop de atins câţiva în viitor, conturat imaginativ; analize şi rostiri de formule.

Or, voinţa şi efortul prin însăşi natura lor sunt aspecte ale violenţei. Iar scopul, ca ideal şi interes urmărit prin analize şi rostiri de formule,

nu sunt altceva decât aspiraţii egoiste, personale. Toate acestea la un loc, nu au făcut altceva decât să dea o şi mai mare extensie confuziei şi, implicit, degradării morale.

Asemenea firave şi neputincioase iniţiative au fost înscrise şi aplicate în decursul istoriei cu ajutorul diferitelor modalităţi conceptuale precum: sisteme filosofice, credinţe religioase, psihanalize, sublimări, metode etc. Însă – aşa cum faptele o dovedesc – aplicarea lor a mărit şi mai mult haosul în lumea întreagă. Toate aceste concepţii de viaţă în loc să-i unească pe toţi oamenii, prin contopirea existenţelor în Universalitate, dimpotrivă, i-a divizat şi mai mult, fiecare devenind robul conceptului intelectual impus de o anumită educaţie.

În genere, cu tot progresul tehnic şi avantajele incontestabile, pe care acest progres le oferă, nefericirea oamenilor a căpătat aspecte tot mai apăsătoare de la o generaţie la alta.

Aşa-zisele relaţii intern mane sunt

fundamentate pe fariseism şi ipocrizie. Iar când acestea sunt depăşite, apar stările tensionale ca dispute, contradicţii, conflicte, ură, duşmănie, determinate chiar de sistemele educaţional-morale amintite anterior. Întreaga noastră educaţie, moştenită prin tradiţie de la o generaţie la alta, este în mod categoric greşită. Şi aceasta nu este doar o iresponsabilă afirmare sau învinuire lipsită de temei. Realitatea faptelor, aşa cum reiese ea din comportarea noastră de zi cu zi, o dovedeşte cu prisosinţă. Dacă, de bună seamă, ne dăm puţina osteneală să o vedem!

Pentru ca omul să-şi poată descoperi prin investigaţii proprii adevărata Realitate a fiinţei sale, a rostului acestei vieţi trecătoare şi să poată funcţiona la cei mai înalţi parametrii oferiţi de originea sa divină, recomandăm „Cunoaşterea de sine”. Această practică este unica modalitate prin care ni se revelează Perfecţiunea existentă, aflată în profunzimea fiinţei noastre. Ea se sprijină pe fapte solide, certe, uşor sesizabile şi irevocabile,

care demonstrează prin claritatea lor, cu totul altceva decât toate sistemele educaţional-morale existente în lume.

Practic, numai şi numai Adevărul, existent în fiecare făptură umană ne transformă radical, atunci când îi deschidem calea spre adâncurile fiinţei proprii, prin efectul identificării noastre cu El. Şi, concomitent cu această afirmare, survine implicit legitima şi fireasca întrebare: în ce fel am putea noi oare, aşa cum suntem construiţi psihologic – moral şi spiritual – să realizăm o asemenea fericită contopire?

De fapt, cu mintea noastră actuală, marcaţi de înscrisurile degradante de care aminteam anterior, nu ne putem în niciun chip apropia de Marele şi Singurul Adevăr! El vine în mod sigur spre noi, dar numai într-o singură împrejurare, şi anume: când întregul fond memorial este golit de propriul conţinut. În această fericită conjunctură, practicantul se află într-o desăvârşită linişte interioară sau pace a sufletului.

Şi tot „Cunoaşterea” ne dezvăluie cum anume se obţine această golire, ca „vid psihologic”, pasivitate sau moarte psihică. În vederea obţinerii acestui rezultat, vom folosi flacăra Atenţiei lucide care este de fapt chiar strălucirea Sacrului existent în interiorul nostru. Aşadar, cu ajutorul acestui instrument vom privi şi asculta fiecare reacţie a minţii ca gând, imagine, dorinţă, tensiuni emoţionale etc., fără să anticipăm niciun scop sau interes ca ideal, şi fără să aşteptăm ceva.

Simpla întâlnire cu toate acestea – aşa cum vin ele – le risipeşte în mod spontan, odată cu energiile însoţitoare. Iar, în locul gol, survenit în chip firesc, fiinţa noastră complet liberă de trecut, devine disponibilă, lăsând calea larg deschisă Adevărului, care prin El însuşi ne umple până la îndestulare de o imensă Lumină şi Bucurie. De-acum, în perfectă uniune cu El ne mişcăm, înţelegem şi acţionăm pe clipe de existenţă, în afara timpului şi spaţiului.

Adevărul se manifestă ca noutate absolută într-o veşnică mişcare. Întâlnirea se realizează în mod spontan – odată cu strălucirea unei clipe – şi tot aşa de repede ne desprindem pentru a face loc liber clipei următoare. El nu se repetă niciodată ca, de altminteri, nici clipele de Viaţă înregistrate de către Eternitate. Adevărul şi Realitatea exprimă unul şi acelaşi lucru. Numai asemenea întâlniri transformă omul vechi, ancestral, înlocuindu-l cu altul nou, adimensional, care se manifestă ca Iubire, Frumuseţe şi Inteligenţă creatoare. În această binecuvântată împrejurare întâlnim prin trăire directă Fericirea neconvenţională sau acauzală.

Aşadar, să reţinem că Adevărul Absolut – care ne defineşte propria Divinitate – nu poate fi întâlnit decât de plenitudinea fiinţei noastre în starea de pace sau neclintire, adimensională şi atemporală.

aici s-a Împlinit destinul!

Acum, când privesc în urmă şi văd Viaţa cum

s-a scurs.

Prind ansamblu şi-amănunte şi-ncerc cumva, pe parcurs.

Să-mi definesc întreg rostul existenţei pe Pământ.

Prin ce scriu, gândesc, exprim – impus de-al meu legământ.

Câţiva, singur am decis să-ncerc a fi se folos.

Explicând cât mai concis, ce-i plăcut şi dureros în decursul unei vieţi, şi că toate au un rost, întâmplările de astăzi, au rădăcini în ce-a fost.

Fiecare temă-n parte, m-a obligat să trăiesc şi prin slove adecvate, sensul clar să-l definesc;

Succesul sau insuccesul e legat doar de cuvinte.

Simboluri ce uneori dau interpretări distincte.

Nici cuvinte şi nici vers n-au în ele vreo valoare.

Să nu le daţi importanţă, decât ca orientare.

Propria experienţă are toată-nsemnătateai
Singuri veţi descoperi, integrând Realitatea.
Când e-ntâlnit Adevărul, toţi îl vom vedea la fel.
Nu se ivesc contradicţii, nu-s imitări de model;
Propria descoperire ne uneşte prin trăire.
Cu toţi înţelepţii lumii, într-o unică simţire.
Acest fapt e important – a noastră descoperire.
Care e unicitate – noi cu clipa-n contopire;
Doar atunci putem vorbi, ce-i aceea Adevăr.
Pân-atunci, smeriţi total – orice spusă e-n zadar.
Meu grav încă, se-ntăreşte şi mai mult al nostru „sine”.
Care-i pururea obstacol la reala acţiune;
Deci, tăcerea – „golul psihic” – unic fenomen util.
De-a-ntâlni Realitatea. Inocenţa de copil!
Prin „nimicul psihologic” absorbiţi în Infinit.

Fiind cu El în uniune, El s-afirmă-n chip vădit;

Aici s-a-mplinit destinul, noi, un simplu instrument.

Folosit în mod temeinic şi, la fel, inteligent.

În această temă mă refer la propria mea existenţă desfăşurată pe o perioadă de peste patru decenii. În interiorul acestui interval de timp am trăit revelaţia a trei fenomene surpriză.

Prin dedublare am descoperit că nu exista moarte, ca fenomen absolut, ci doar o trecere dintr-o dimensiune în alta prin simpla dezbrăcare de învelişul terestru.

A doua revelaţie a fost reîncarnarea, realizată printr-un şir de vieţi succesive, determinată de cauze precise, imputabile fiecărui ins în parte.

Şi, în sfârşit, ultimul fenomen a fost trezirea la Realitate, însoţită de spargerea „ego”-ului. Cu această ultimă revelaţie am aflat că „Adevărata natură” a fiinţei umane este Divinitatea

nemuritoare, fără început şi fără sfârşit, existentă prin Ea însăşi. Vine din Veşnicie, folosindu-se de diferite corpuri materiale. Toate aceste revelaţii sunt descrise amănunţit prin temele respective.

Am făcut această scurtă incursiune pentru a motiva atât titlul temei, cât şi îndemnul de a scrie şi publica despre fenomenele de parapsihologic respective, urmat apoi de preocupări de înaltă spiritualitate. În viziunea faptelor descoperite – ceva mai presus de mintea mea de om obişnuit – mă determină să descopăr sămânţa „Cunoaşterii” aşa cum Ea însăşi se revelează. Eu nu mă consider altceva decât un simplu intermediar, care o cuprinde cu înţelegerea respectivă şi o transmite ca mesaj adresat tuturor, fără niciun fel de discriminare.

Fiecare temă în parte, mă obligă să trăiesc tot ceea ce aştern pe hârtie. Şi, prin cuvinte cât mai adecvate, să ofer explicaţii pe înţelesul fiecărui cititor. Vina îmi revine în întregime, dacă simbolurile folosite nu sunt cele mai potrivite ca

să ofere clara înţelegere. Însă, până la urmă, daţi totul la o parte şi rămâneţi doar cu orientarea, de a vă privi şi asculta într-un anumit fel, pentru ca singuri să realizaţi integritatea fiinţei şi uniunea cu Sursa Sacrului din care toţi provenim.

De reţinut în mod deosebit, că toate câte ni se întâmplă astăzi au rădăcini în trecutul nostru mai îndepărtat sau mai apropiat, legat de alte vieţi. Noi şi numai noi prin gânduri, vorbe şi fapte creăm cauze care câţiva, vor determina efecte pe potriva calităţii şi intensităţii lor.

Mai arătăm că Adevărul Absolut nu poate fi descoperit în niciun chip pe bază de acumulări memoriale şi, oferit apoi, sub aspectul diferitelor opinii sau păreri personale. El singur ni se descoperă, când mintea noastră tace smerită, fiindcă s-a convins că nu poate să cuprindă „Ceea ce este de necuprins”. În acest caz toţi îl vom vedea la fel, fiindcă El este Unicitate! Nu există nicio distincţie între acela care L-a întâlnit primul şi cel care L-a întâlnit după aceea. Despre Adevăr

nu putem vorbi decât după fericita întâlnire a noastră cu El. Şi din această întâlnire nu se face memorie. Natura Lui divină ne obligă să-L redescoperim la nesfârşit.

Când mintea ştiutoare, plină de importanţă şi dominată de orgolii, vorbeşte despre Adevăr, de fapt, ea degradează şi mai mult firea umană prin fortificarea „sinelui" înrobitor. Or, aşa cum arătam mai înainte, numai când structura egocentristă tace, se creează condiţii optime pentru împlinirea marelui mister. Pacea sufletului, „golul psihic", pasivitatea minţii sau inocenţa de copil constituie unica şi inerenta atitudine, ca prin fiinţa noastră să se manifeste adevărul. Odată cu această fericită întâlnire, practicantul înregistrează mutaţii radicale de înnobilare a întregii sale firi şi, prin el, lumea întreagă se transformă. Numai în această modalitate noi pământenii ne împlinim adevăratul nostru destin.

AM FOST UN CREDINCIOS

La o cumpănă a Vieţii, impusă de-al meu

destin

Dat-am o promisiune de-a mă lega de Divin.

Sfetnici, povăţuitori, consultaţi mai mulţi deodată.

Fiecare demonstrându-şi marea lui însemnătate.

Am citit, m-am informat, cărţi alese pe potrivă.

După cum era credinţa, bine selecţionate;

Lacom, căutam mai mult, să fiu şi mai informat.

Şi-n timp, multe cunoştinţe drept tezaur – adunat.

Practica, la loc de frunte, aplicată-n mod plenar.

Cu privaţiuni impuse, după sfetnicu-ndreptar;

Nu-mi făceam niciun rabat la eforturi, siluire.

Totul împlinit habotnic cu întreaga mea simţire.

Zilnic, examen-conştiinţă pe-analize rezemate.

Apoi ruga neîncetată, practicată zi şi noapte;

Posturile socotite ca soluţii năzdrăvane

De-a îndepărta pe diavol şi spurcatele-i capcane.

Spovedanii cât mai dese – cu păcatele iertate.

Pastorul, mijlocitor între om – Divinitate; în măsură să transforme, să cureţe, să sfinţească.

Cu rigoare însuşită regula bisericească.

Izolat ca-ntr-o chilie – casa plină de icoane Radio, televizor, săli de teatru, stadioane Evitate-n mod expres de-a mea practică-ndâijită.

Toate socotite piedici, pe cărarea consfinţită.

Moaşte de sfinţi îndrăgite, preoţi vestiţi vizitaţi.

Sfinţii-nscrişi în calendare, prin pravilă invocaţi.

Căutând, pe cât posibil, viaţa lor să o urmez.

Ca pe o copie fidelă, cu ei să mă integrez.

Modele de pietate – cu-ndâijirc căutate.

Dar de fiecare dată speranţele spulberate; între vorbe şi-mplinire, evidente contradicţii.

Uneori, sfântul sau sfânta în hidoase complicaţii.

Din afar-dezamăgit, m-am întors atunci spre mine şi profund am cercetat, cum se mişcă al meu Toată frământarea minţii – gândirea înrobitoare.

Comparată faţă-n faţă cu trăiri anterioare.

Nici de mine mulţumit – practicile fără roade.

Dimpotrivă! Prin acumulări mintale, aprecieri mai ne roade; Luptând îndârjit cu mine, duritate-a luat amploare; Rugăciunea permanentă, mi-a dat doar robotizare.

Tot ce-aud şi ce observ, prin ştiut interpretez şi prin condiţionare, obsedant mă degradez;

Ştiutul din mine face observator programat.

Realitatea privită prin trecutul însumat.

*

După ce-am încercat toate – deconspirate erori.

Constatarea inerentă, văzu că nu ies schimbări în măsură să mă ducă dincolo de frământări;

Faptele, în fond, contează când înscriu realizări!

Şi prin fiece-ndoială se-nregistra „golul psihic”;

În el doar vedeam corect şi-apreciam faptul spornic.

Prin el toate se sfârşeau şi eu deveneam imens.

Progresiv, am practicat rugăciunea-n acest sens.

Ascultam şi observam cât mai des, mai insistent.

Toate câte le-ntâlneam, cu-ntreaga mea simplitate.

Niciun scop, nicio dorinţă nu proiectau a mea vrere

Atât ziua, cât şi noaptea, asta mă diiicea-n tăcere.

*

Şi-ntr-o bună zi de toamnă, m-am trezit complet schimbat.

Posedam o altă minte – cu prezentu-ngemânat;

Rar fugea-napoi-nainte, dar, văzută, revenea O Energie completă – fericit fiinţam prin Ea.

Mai târziu am înţeles minunatul fenomen denumit Eliberarea!

Din cumulul psihologic a început să dispară rând pe rând acumularea. Credinţa religioasă s-a desprins complet de mine, fără a face vreo mişcare.

Acum, după fenomen, o văd practic, inutilă, total fără de valoare.

Să fiu bine înţelea, faptul – valabil la mine – nimeni nu e condamnat şi nu sfătuiesc pe «nimeni să-şi părăsească credinţa de care este legat.

Vă spun simplu: să priviţi şi s-ascultaţi modul de funcţionare!

De ce căutaţi un sprijin? De ce teamă? Şi credinţe-amăgitoare?

Liniştea, pacea, tăcerea, „golul psihic” e „Smerenia totală”.

Care vă deschide calea uniunii cu întregul – Sursa Sacrului reală;

Mai au oare sens credinţe când Eternul întâlneşti?!

Când Iubirea – Sacrul Vieţii – Fericirea o trăieşti?!

În lumea finită fiecare fenomen sau eveniment poartă în sine propria cauză, care-i determină mişcarea şi calitatea în scurgerea constantă a Viului. Cu fiecare clipă prin fiecare bătaie a inimii, noi întâmpinăm diverse efecte, mai mult sau mai puţin agreabile, în funcţie de cauzele al căror autor noi înşine am fost câţiva, fie în această viaţă, fie în şirul imens al vieţilor anterioare.

Aceste efecte întâmpinate neadecvat, devin la rândul lor alte şi alte cauze care îşi revendică justeţea ispăşirii respective. Şi astfel, fie din ignoranţă, fie din înţelegerea greşită a noastră, vom reveni mereu la locul de ispăşire, întârziind în acest mod, revenirea la Sursa Existenţei de unde

odinioară am purces.

Uneori, efectele sunt atât de apăsătoare prin surpriza lor şi atât de traumatizante, încât unele suflete aleg cea mai nefericită soluţie: sinuciderea. Este cel mai mare rău posibil, pe care ni-l putem face nouă înşine. De efectele gestului funest nu scapă nimeni. Ele vor fi întâlnite atât pe plan astral, cât şi pe plan fizic – la revenirea pe Pământ într-o nouă întrupare.

Am relatat toate acestea, pentru că şi eu am trecut printr-o astfel de cumpănă a Vieţii, abia când împlinisem vârsta de 32 de ani. În acele momente de grea încercare, nu m-am gândit la sinucidere, ci la cu totul altceva. Şi anume: Să-mi dedic tot restul zilelor descoperirii Divinităţii.

Fondul spiritual de la care am pornit era acela de creştin ortodox obişnuit – condiţionat de mediul familial, şcoală. Şi atât! mai târziu, când posibilităţile mi-au permis, am studiat şi alte religii, precum şi diferite metode şi practici privitoare la înnobilarea firii omeneşti şi

pătrunderea în tainele Sublimului. În final, m-am statornicit la practicile Sfinţilor Părinţi creştini, urmărindu-le sfaturile prin aplicaţii severe» Aşa am ajuns să duc o viaţă de monah. Nu închis într-o mănăstire ci în lume, împletind munca pentru câştigarea celor necesare existenţei cu practica religioasă respectivă. Din aceste practici de autoimpunere enumăr câteva: Renunţarea la viaţa intimă, posturi îndelungate, mâncare puţină, eliminarea totală a cărnii, mortificaţii psiho-somatice, prin luptă severă cu mine pe ambele planuri: ale minţii şi corpului etc. Apoi, am trecut la Rugăciunea inimii pe care o rosteam în fiecare clipă de răgaz, atât în timpul zilei, cât şi noaptea… După scurgerea a doua decenii, într-un moment de linişte a sufletului, am simţit şi îndemnul ca să-mi întocmesc bilanţul rezultatelor: un bilanţ dezolant! Faptele – care nu pot fi neglijate sau contrazise – arătau cu totul altceva decât speranţele mele cu care pornisem îndrăzneaţă călătorie.

Lupta dusă cu mine prin eforturi de voinţă, în

vederea atingerii perfecţiunii, s-a dovedit cu totul ineficace. Dimpotrivă, impulsurile voinţei mi-au amplificat violenţa. Rugăciunea permanentă m-a transformat într-un veritabil robot. Prin obsedanta repetare, eu, de fapt, împiedicam eliminare a energiilor care influenţau diferitele dorinţe, imagini şi prejudecăţi ale propriului „ego”.

În această îndelungată perioadă de luptă îndârjită cu mine, realizasem totuşi ceva. Şi anume: camuflarea omului meschin din interior cu ajutorul diferitelor măşti exterioare, care încercau să dea impresia omului generos şi bun, gata în orice moment să-şi ajute semenii cu vorba şi fapta, ori de câte ori era solicitat. Reversul la această atitudine – doar de suprafaţă – înregistra laude şi aprecieri care dimensionau şi mai mult cele două faţete ale fiinţei mele. Ipocrizia şi fariseismul se amplificau în mod alarmant.

În faţa acestei evidenţe ce puteam face? Să mă amăgesc şi mai mult şi să continui cu credinţa oarbă ca în final mă voi redresa? Sau să socotesc

aceste clipe de luciditate ca ispite ale diavolului? Cu câtă uşurinţă, unii credincioşi aruncă vina pe ispita necuratului! Să nu vă amăgiţi! Entitatea diavol este o pură invenţie a celor neputincioşi care-şi justifică săvârşirea păcatelor prin intervenţia acestei ficţiuni. Sau poate, anumiţi interesaţi folosesc sperietoarea diavol, pentru a vă exploata mai uşor.

Dacă vreţi o explicaţie, o aflăm împreună chiar din modul nostru de funcţionare. Principiul răului din fiecare om este „ego”-ul. Iar principiul binelui desăvârşit este „Scânteia Divină” care nu ne-a părăsit şi nici nu ne părăseşte vreodată. Ea este Omul real, adevărat, Realitate pură fără început şi fără sfârşit care prin Ea însăşi ne confirmă nemurirea.

Dar să revenim la rezultatul bilanţului de care aminteam şi să vedem ce a urmat după aceea. Întrucât nu am văzut roadele spirituale – în care îmi pusesem nădejdea – am trecut la o altă practică şi anume: la Rugăciunea tăcerii.

De aici înainte priveam şi ascultam cu atenţie fiecare reacţie a minţii, fără să intervin în niciun fel. Era doar o conştientizare clară, lucidă pe clipe de existenţă a gândurilor, imaginilor, dorinţelor, senzaţiilor etc. În faţa simplităţii întâlnirii totul dispărea, fard să lase urme sau să înregistreze vreo stare de oboseală. Instrumentul folosit la întâmpinarea acestor mişcări ale minţii, doar Atenţia globală – fără să includă în ea vreo anumită motivaţie.

După câtva timp de practică, folosind această pasivitate a minţii, într-o dimineaţă, la trezire, am constatat cu uimire că dispun de altă mentalitate, diametral opusă aceleia de dinainte. O pot explica doar prin ceea ce pierdusem. A dispărut: ambiţia, vanitatea, interesul egoist, ura, lăcomia, violenţa.

Credinţa religioasă atât de înrădăcinată în mintea mea, s-a desprins singură ca fiind cu totul inutilă. Atâta vreme cât pot trece cu uşurinţă din lumea finită în „Ceea ce este etern şi fără margini”, ea nu-şi mai află rostul. Acum inima,

mintea, sufletul, întreaga mea fiinţă este complet deschisă la toate câte îmi aduce Viaţa în veşnica Ei mişcare. Plăcute sau neplăcute, toate sunt privite la fel, fără să lase urme agreabile sau dureroase.

Abia acum am înţeles că o astfel de întâmpinare a Vieţii, conduce la ispăşire cauzelor prin destrămarea corectă a efectelor. Iar atunci când cauzele pier, trăitorul, fără să prefigureze vreun ideal spiritual, urcă în mod categoric, spre sferele perfecţiunii Sacrului. Este o simplă şi firească împlinire de destin – destin rezervat fiecărei fiinţe umane.

Toate câte le relatez aici nu constituie în niciun fel, vreun îndemn ca să vă părăsiţi credinţa religioasă pe care eventual o aveţi. Încercaţi să fiţi cinstiţi cu dumneavoastră înşivă. Să puneţi faţă în faţă ceea ce anume faceţi pe acest drum şi ce obţineţi ca rezultat al muncii depuse. Nu acordaţi nicio concesie nenumăratelor măşti folosite, ca să demonstreze altceva decât ceea ce sunteţi în

realitate. Insistaţi asupra acestui experiment al pasivităţii minţii, fără să aruncaţi în faţă ideea sau scopul de atins.

Simpla conştientizare a reacţiilor minţii, prilejuite de mişcarea Vieţii – corect aplicată – va înregistra rezultate benefice uşor de sesizat încă de la început. Totul depinde nu meu de practicantul serios şi harnic, angajat cu întreaga sa fiinţă la aplicarea acestei simplităţi.

În concluzie, să reţinem că pacea sufletului sau pasivitatea lucidă a minţii defineşte starea noastră de smerenie, care deschide calea spre uniunea fiinţei cu întregul sau Sursa Sacrului din care provenim. În această fericită ipostază a contopirii noastre cu Eternitatea, mai au cumva vreun rost sau raţiune alte practici, crezuri sau concepte?!

ASALTAŢI MEREU CETATEA!...

Care-i comportarea minţii, când îşi vede adversarul?

li stă-n faţă şi se luptă – luptă dreaptă, cu

duşmanul:

Când el este mai puternic, îl evită – sensesizează.

Iar atunci când e viclean, îi răspunde-nţelepţeşte.

Practica s-o transformăm în „Cunoaşterea de sine”:

Redutabilul duşman nu-i altul decât „ego”-ul.

Tiran absolut în noi din vremuri îndepărtate.

Noi, prizonierii lui, îi zidim a lui cetate.

Vedem asta-n mod direct, cum privim chipu-n oglindă?

Dacă aii ajuns aici şi cunoşti tot ce se-ntâmplă!

Eu nu pentru tine scriu! Dar de vrei, vino cu mine, calea-n doi s-o luminăm, Poate, mergând împreună, descoperim mai uşor pe cei care au nevoie să-şi cunoască profunzimea şi, prin ea, ce-i armonia.

Desigur, tu ai dreptate! Vom începe cu cei mulţi – cu marea majoritate. Masa cea mai

importantă de locuitori ai Terrei, e, de fapt, robotizată. Zbucium, teamă, crime, ură şi războaie socotite ca normale.

Pentru ei, spusele noastre, vor fi sigur, afirmaţii anormale.

Altă parte-i dominată de practici religioase:

Crezuri, sfinţi şi ritualuri, rugăciuni imaginare Ca habotnicii impuse după condiţionare…

Dacă nu ne vor huli, ne vor socoti păgâni sau poate lipsiţi de minte.

Oare am avea vreo şansă la celebrii filosofi şi metod işti.

Care dau asigurări de redresare morală, punând preţ pe analize:

Memoria răscolită din etape în etape spre adânca-i profunzime?!

Nici cu ei n-avem noroc! Noi în permanent contact cu a Vieţii prospeţime!

Îmi aminteşti de atei? Ai dreptate! Să vedem ce e cu ei! în al lor concept de viaţă: corp şi suflet

– uniune pieritoare;

După aşa-zisa moarte, ei socot, dup-a lor minte, că, de fapt, totul dispare. Să nu ne facem iluzii! Nu-i prea văd a fi dispuşi, să ne dea vreo ascultare.

Şi-n final, eu mai adaug încă o masă de semeni Ce-au citit, s-au informat, punând preţ pe-acumulări şi imaginând o cale – voinţa şi cu efortul, permanent însoţitoare; încă de la început, îndârjirea lor exclude orice altă abordare!

Şi-acum, marea întrebare: Pentru cine rostim astea?

Pentru nimeni!? Nu se poate! Tragedia-ar fi prea mare! în orice om e Adevărul – cert, real – şi de-aceeaşi calitate.

Care singur, neforţat, S-arată prin simplitate.

Toţi oamenii de pe Terra pot avea la El acces.

Când iau contact cu „ce este” şi de „ego” se-ndoiesc.

Că le-ar fi de bun augur, spre fireasca vieţuire.

Cu armonie şi pace şi minunata Iubire.

Atei şi psihanalişti, credincioşi şi metodişti.

Când real voi vă vedeţi că sunteţi egocentrişti.

Descoperirea – surpriză, psihic, creează un „gol”.

Acest „vid”, cuprins în clipă, vă transcende-n Infinit.

În această ipostază, cetatea egocentristă unde sunteţi prizonieri.

Din temelii zdruncinată – şubrezite frontiere;

Orice-ntâlnire cu noi îi degradează structura.

Şi-ntr-o fericită zi, în zid se face-o spărtură.

De-acum e mult mai uşor, tot ce-a adunat „ego-ul se scurge ca de la sine

Fără ca să faci efort. Tu, un simplu spectator, vezi cum piere conţinutul:

Ambiţie, vanitate, teamă, ură şi credinţe, orice fel de-ataşamente.

De fapt, n-ai niciun merit; ele, practic, prin spărtură, pleacă grabnic din cetate.

Mă-ntrebi de ziua minune? Nimeni nu ţi-o poate spune!

Depinde de două lucruri: cât de tare e cetatea – puterea egocentristă

Şi munca perseverentă, dusă fără încetare, cu întreaga pasiune.

Ele-ntârzie, grăbesc acea Sacră împlinire prin reala acţiune.

Tema reprezintă o invitaţie adresată de autor unui alt practicant al „Cunoaşterii de sine”, pentru ca mergând împreună să poată fi mai de folos semenilor care încă nu au înţeles importanţa minunatei descoperiri.

Când cineva a ajuns la convingerea că cel mai aprig duşman al fiinţei sale este „ego”-ul, adică acea structură egoistă, tiranică şi stresantă, încărunţită de ancestrala ei existenţă, înseamnă că acest fericit descoperitor a păşit deja pe cărarea ireversibilă care-i va aduce Eliberarea.

Dacă acest „cineva” eşti tu – prieten de drum – eu nu pentru tine scriu această temă, ci pentru

toţi acei semeni ai noştri care din multiple şi variate impedimente sau motivaţii, nu au ajuns încă la această înţelegere. În acest caz, dacă – bineînţeles – vrei, vino alături de mine ca, împreună să explicăm cât mai pe înţeles semenilor care vor să ne asculte simplitatea investigaţiei fiinţei proprii.

Fiindcă între noi există un acord perfect, întocmai cum ai zis şi tu, vom începe cu marea masă a rătăciţilor. Noi îi înţelegem foarte bine, pentru că mai înainte şi noi am făcut parte din rândul lor.

Educaţia primită de la înaintaşi a făcut din ei nişte simpli roboţi. La mişcarea Vieţii – nouă, proaspătă de la o clipă la alta – ei răspund în mod cu totul nepotrivit. Şi anume: prin reacţii mecanice, oferite de o minte ce se sprijină pe informaţii vechi, perimate şi lipsite de sens. Întâlnirea noului cu vechiul conduce în mod inevitabil, la confuzii, stări tensionale, amăgire etc. Iar prin repetări se creează obişnuinţe

comportamentale care, în final, permanentizează firea individului ca gândire, simţire şi acţiune.

Aceşti semeni ai noştri socotesc ambiţia, invidia, dorinţa – prin diversele ei aspecte, însoţite totdeauna de teamă – orgoliul şi ura etc. Ca stări normale, specifice fiinţei umane. Ei nu concep că ar putea să trăiască în afara acestei atitudini, care degradează psiho-somatic şi spiritual. Pentru această categorie de oameni, noi suntem socotiţi fie nişte imaginativi, fie anormali.

Să luăm o altă categorie de oameni şi anume aşa-zişii credincioşi, legaţi de crezuri cu jurăminte, practicarea de virtuţi, mortificări, imitarea vieţilor unor sfinţi, împliniri de ritualuri etc, fiecare condiţionată după propria credinţă religioasă.

Noi nu condamnăm pe nimeni, fiindcă şi noi am trecut prin experimentul unei astfel de credinţe sprijinite pe existenţa unei divinităţi imaginare, care răsplăteşte sau sancţionează potrivit faptelor apreciate bune sau rele. Care va

fi, oare, atitudinea lor faţă de acest mesaj pe care încercăm să-l fac în cunoscut? Ai dreptate! Unii habotnici dacă nu ne vor ucide cu pietre – ca în acele vremuri condamnate de istorie – ne vor socoti păgâni sau poate lipsiţi de minte.

Să vedem o altă categorie de oameni: filosofi şi metodişti, care dau asigurări că oamenii îşi pot înnobila structura psihologică actuală prin diferite practici rezemate pe analize, eforturi de voinţă, imaginaţie etc. Mă tem că aceştia fiind profund marcaţi de aglomerările lor memoriale cu imaginea splendidă a „sinelui”, susţinută de ceea ce ştiu şi cunosc, vor aprecia simplitatea practicii de care aminteam, ca fiind lipsită total de orice valoare. De obicei, filosofilor le place să complice tot ce este simplu. Ei încearcă tot timpul să impresioneze prin expresii cât mai pompoase şi să repete citate întregi din operele ce i-au consacrat pe înaintaşi, fără să treacă aceste afirmaţii prin filtrul propriilor experienţe. Nu rareori adevărul, apreciat ca axiomă într-o anumită epocă, prin

trecere de timp – el să se dovedească simplu fapt banal sau chiar fals.

Fiindcă îmi aminteşti de atei, apreciez că numărul lor este mult mai mare decât pare să fie. Unii se ascund sub masca «unei credinţe, numai pentru salvarea aparenţei în funcţie de interesele meschine omeneşti. Ei, de fapt, se identifică cu mintea şi corpul fizic pe care le apreciază ca realităţi incontestabile. După credinţa lor, odată cu moartea, totul dispare în neant fără să lase nimic în urmă. Ateismul este o adevărată urgie. Pustiul din suflet, exprimat în actuala existenţă, 11 vor întâlni şi „dincolo* cu suferinţe şi implicaţii greu de imaginat. Pentru această categorie de oameni nu putem avea decât compasiune.

În final, eu mai amintesc încă o categorie de semeni, calificaţi ca pătimaşi ai cititului. Unii citesc de toate, numai şi numai să-şi umple timpul. Patima lor nu este diferită de a fumătorului, alcoolicului sau a celor dependenţi de diferite droguri. Alţii citesc doar un anumit gen de

literatură. Indiferent de preferinţă, cititorul acumulează cunoştinţe pe suportul cărora îşi acordă importanţă psihologică exagerată, amplificând corespunzător estimarea şi autoritatea „ego”-ului.

În tema noastră nu sunt desigur cuprinse cărţile tehnice, a căror studiere este absolut necesară specialistului obligat să se documenteze, pentru a fi cât mai util în activitatea lui pe plan fizic. Noi ne referim la acea literatură care preocupă mintea fără niciun folos spiritual. Prin ea, cititorul evadează din faţa Vieţii în lumea imaginaţiei şi a nefirescului, uitând complet de rostul existenţei sale în această viaţă.

Şi acum, dragul meu prieten de drum, încă o întrebare: Pentru cine crezi tu că am rostit şi fixat pe hârtie aceste simple semnalizări? Pentru nimeni!? Nu se poate să fi vorbit şi scris în zadar! Eu îndrăznesc să afirm că ne-am adresat tuturor categoriilor de semeni. Şi iată şi raţiunea susţinerii mele:

În fiecare om – indiferent de stadiul intelectual care-l defineşte – există acea „Scânteie de esenţă divină”, manifestă prin Ea însăşi ca Realitate Absolută. Practic, ne-am adresat acestei Divinităţi aflată în noi, ca şi în toţi semenii noştri. Ea ne adună pe toţi şi, la nivel absolut, formăm o Unică şi perfectă Unitate. Ea nu are nici început şi nici sfârşit. Nu s-a născut şi nici nu moare. A fost, este şi va fi de-a pururea vie şi inteligentă. De fapt, Ea este adevăratul-Om din noi.

Câţiva, cu miliarde de ani în urmă, această „Scânteie” a coborât în lumea materiei în virtutea unor misterioase raţiuni, ducându-şi existenţa prin cele trei regnuri, spre a se întoarce apoi, glorioasă la Izvorul Sublim din care a pornit. Ca Iubire, Frumuseţe, Inteligenţă şi Bunătate fără margini, Ea nu se manifestă decât în clipa în care mintea – prin natura ei limitată, confuză şi turbulentă – îşi înţelege neputinţa şi smerită tace. În tăcerea realizată numai în această manieră, întreaga fiinţă ne este copleşită de Sublima Puritate cu înscrisuri

binefăcătoare.

Fiecare clipă trăită în acest fel, contribuie la şubrezirea cetăţii „ego”-ului ai cărui prizonieri suntem. În final, zidul se prăbuşeşte, energiile care ne condiţionau mintal se scurg de la sine, lăsând calea deschisă spre Eternitate.

În concluzie, noi vă indicăm tuturor a, să încercaţi această simplitate a întâlnirii cu dumneavoastră înşivă. Starea de „a fi* „aici şi acum” – corp şi psihic – una; adică o unitate perfectă, constituie început şi sfârşit de „Cunoaştere” şi totodată reprezintă acţiune imediată, spontană, cu puteri transformatoare. Omul nou, cu o nouă mentalitate, se realizează numai cu ajutorul acestor simple întâlniri. Îndrăzniţi! Aveţi în interiorul fiinţei proprii toate elementele necesare, care vă asigură succesul deplin. Nu aşteptaţi nimic din lumea exterioară! Nu aveţi nevoie de niciun toiag de sprijin din lăuntru sau din afara fiinţei.

Starea de Trezire sau început al Eliberării

depinde de amploarea structurii egoiste, ca şi de râvna şi pasiunea depuse de practicant. Acestea două întârzie sau grăbesc minunatul şi fericitul eveniment.

ASANAREA PSIHOLOGICĂ A OMULUI

Oare suntem conştienţi că funcţionăm anarhic?

Mă refer, de bună seamă, la nivelul psihologic!

Astăzi, Viaţa – în ansamblu – o problemă generală.

Şi-ncercarea spre mai bine, o face mai anormală.

Pe plan fizic – tehnologic, totul decurge normal.

Aproape totu-i cuprins şi rezolvat integral.

Mintea omulu-i isteaţă, face lucruri minunate.

Câte le imaginează, prin timp sunt şi rezolvate.

Pe plan psihic e altfel, diametral diferit.

Crezuri, teorii, sisteme fac din om un mărginit, în conflict cu el, cu Viaţa, cu-ntreg mediul ambiant.

Şi-ntr-un astfel de climat totul e obscur, stresant.

Ce vedem astăzi în lume, timpului îi datorăm Educaţiei greşite, ce-ncercăm s-o abordăm.

Şi prin înţeles real, psihicul să-l transformăm.

Căci răul din lume piere, când trăim în Adevăr.

Simţim noi necesitatea unei astfel de schimbări?

Sau socotite-s fireşti ale lumii degradări!?

Când eşti prea obişnuit cu-anume manifestări.

Le socoteşti naturale şi perfect raţionale.

Deci, ca prim pas, se impune s-anulăm robotizarea.

Mecanicitatea minţii – timpului prizonieră;

Numai desprinşi de trecut, cuprindem Realitatea.

Care este-n noi şi lume – toată imoralitatea.

Ambiţie, faimă, ură, îngâmfare şi trufie.

Speranţă şi disperare, violenţă, lăcomie

Şinea alte inepţii scriu istoria umană; i

Lacrimi, sânge şi teroare completează trista dramă.

Psihic, asanarea lumii, astăzi e şi mai stringentă.

Fiindcă omul e-n măsură să distrugă-ntreaga Term;

Tehnica ce-a născocit-o îi e sieşi spre pierzare.

De nu-şi detaşează fiinţa de-a lui condiţionare.

Nu prin legi şi nici metode sau crezuri înşelătoare. Se vindecă omenirea de obscura degradare;:

Opera de asanare începe cu individul, prin contact direct cu sine.

Cu mintea particulară care, faptic, se destramă cu fiecare-ntâlnire.

„1

„Golul psihic”, nedorit, reprezintă-ntreg secretul de pătruns în Infinit Unde domină Iubirea care curăţă, transformă tot ce este-n noi urât;

Prin frecventele-ntâlniri – purificarea-i mai mare – omul vechi mai şubrezit, Un om nou, c-o minte nouă – absolut nemărginită – s-afirmă mai hotărât.

În practicarea „Cunoaşterii de sine” un loc de seamă îl ocupă interogaţia pusă nouă înşine. Aşadar şi în tema de faţă, nici că se putea începe cu altceva, dacă avem în vedere purificarea psihologică a modului nostru de funcţionare. Oare ne dăm noi seama că mintea noastră funcţionează haotic?

După ce ne-am pus întrebarea, apare în mod spontanj clipa de tăcere în care de fapt, se realizează plenitudinea fiinţei – corp şi psihic în unitate perfectă. În acea fracţiune de timp dispunem de o Energie imensă care ne uneşte cu întregul indivizibil. Această străfulgerare de o

clipă, ca stare de „a fi”, ne dezvăluie „Esenţa nemuritoare” a fiinţei proprii, singura în măsură să spulbere mişcările confuze, haotice ale minţii noastre.

Pe plan fizic, viaţa de zi cu zi ne obligă să dispunem de o minte tehnică în permanentă extensie, potrivit noilor descoperiri. Căci, cu cât ştim mai multe din domeniul nostru de activitate, cu atât ne vom descurca mai uşor şi vom contribui în acest fel la succesul comun şi, implicit, la bunăstarea întregii colectivităţi. Pe plan psihologic, însă, este cu totul altceva. Educaţia greşită, bazată pe diverse crezuri, concepte de viaţă, de gândire şi acţiune, ne-a robotizat minţile, diferenţiindu-ne chiar din start de restul semenilor. Mai mult decât atât, falsele îndrumări educaţionale nu au făcut altceva decât să ne pună în conflict atât cu noi înşine, cât şi cu restul lumii.

Suntem noi dispuşi, măcar câteva minute, ca să privim harta lumii aşa cum se prezintă ea în momentele pe care le analizăm acum? Dacă ne

aruncăm privirea, începând cu mediul familial, apoi diverse colectivităţi, etnii, state şi grupuri de state, ne lămurim de îndată în ceea ce priveşte calitatea vieţii pe Terra. Iar aşa-zisului *homo sapiens* nu-i putem aduce în niciun caz, laude. De la simple contradicţii şi conflicte *pe* motivaţii minore, la ambiţii, orgolii, lăcomie şi ură generatoare de crime şi războaie sângeroase, demonstrează cu prisosinţă şubrezenia metodelor educaţional-morale, moştenite prin tradiţie de la generaţiile anterioare.

— Mai mult decât atât. Suferinţa psihologică se află în aşa măsură închistată în sufletele oamenilor, încât este socotită ca stare normală, inerentă existenţei umane. Nimic nu poate fi mai dăunător decât asemenea robotizare, realizată în timp prin repetări stereotipa ca „aşa trebuie să fie”. Drept urmare, prima noastră problemă de rezolvat este deconspirarea robotizării minţii. Pentru aceasta este nevoie doar de câteva clipe de Atenţie lucidă, îndreptate spre reacţiile minţii ca

gândire, care răspunde mecanic la întâlnirea cu mişcarea Viului. Aşadar, chiar mintea ni se dezvăluie, aşa cum este ea prin procesul gândirii. Iar această înclinaţie a minţii respective, adusă la Lumină din adâncurile întunecoase ale fiinţei noastre, singură se destramă. Fenomenul poate fi oarecum comparat cu raza de lumină care pătrunde într-o încăpere întunecoasă. Tenebrele, ca şi orice umbre dispar de la sine în faţa Luminii care prin însăşi natura Ei are darul să clarifice tot ce este confuz, nedesluşit, neclar, tenebros. Această minunată Lumină cu însuşiri transformatoare, se află în orice fiinţă umană şi aşteaptă pe fiecare să o descopere şi să o folosească.

Asanarea psihologică a individului nu poate fi realizată pe baza unor legi impuse, drept comportament social sub ameninţarea unor sancţiuni privative de libertate. Teamă nu poate fi socotită în nicio împrejurare, instrument de însănătoşire şi redresare morală. De asemenea,

niciun concept prestabilit – indiferent de nuanţa care-l caracterizează – nu poate determina minunata transformare. Fiindcă toate tentativele îşi au punctul de pornire în sfera limitată a ego”-ului. Şi tot ce iniţiem ca „sine personal”, nu putem nici să depăşim circumferinţa cunoscutului şi nici să înţelegem ceea ce este dincolo de frontierele care-l limitează.

Or, conştientizarea acestei neputinţe a „ego”-ului înseamnă de fapt, şi destrămarea mişcărilor epuizante şi fără rost ale mintalului. În „golul psihic” astfel creat, apare o nouă minte complet liberă de fondul memorial şi fără limite.

În această ipostază, ca fiinţă completă şi perfect armonioasă, tot ce întâlnim – drept mişcare a Vieţii – observăm, înţelegem şi acţionăm concomitent prin fiinţare atemporală. Asemenea trăiri pe clipe de existenţă, sunt prin ele însele benefic-transformatoare. Numai în aceste condiţii Realitatea din noi ne conduce prin impulsuri intuitive de Iubire, Frumuseţe, Bunătate la nivel

absolut.

BĂTRÂNEŢEA

Pe răboj se tot adună aritmetic an de an.

Ca o imanentă lege cărei toate se supun;

Ce se naşte prin timp, creşte şi-ajuns la maturitate.

Procesul se inversează, fizic, totu-mbătrâneşte.

Câte sunt în Univers, tot ce are început.

De la om până la piatră, urmează aceeaşi cale; îmbătrânirea cuprinde fiecare galaxie.

Cu toate câte există pe-ntreaga Imensitate.

Omul ne interesează – vârf evolutiv pe Terra.

Care-n clipa când se naşte şi încă un şir de ani.

E cea mai plăpândă fiinţă în periplul existenţei;

Fizic, nu ar rezista fără îngrijiri materne.

El, genetic, poartă-n sine, anii de longevitate.

Cifra, de fapt, indicată, este cifră relativă.

Poate fi modificată prin a Vieţii calitate.

Grija ce i-o acordăm corpului, în general.

Hrana, aerul şi apa au un rol determinant în păstrarea sănătăţii şi a duratei în timp;

Toate trei, azi otrăvite din a noastră neglijenţă.

Chimia necontrolată se răzbună crunt pe om:

Energia nucleară te stată-n experienţe.

Un alt pericol major pentru sănătatea noastră;

Clima în care ne naştem, iarăşi factor important.

Ce-mpiedică firul Vieţii, de-a se derula constant.

Cu-asemeni factori externi, corpul luptă s-adapteze şi-n parte, chiar reuşeşte, când şocul nu e prea dur;

Orice vietate, fizic, are-n sine mecanisme Ce-i dau forţă să reziste oricăror adversităţi.

Factorul esenţial, ce distruge sănătatea, implicit scurtând şi Viaţa Este fenomenul psihic ce dă stresul distructiv.

Modul nostru de gândire cu stări emoţionale.

Toată vânt urare a minţii cu prin să-n negativi sme.

Ura, violenţa, teama, invidia, gelozia.

Ambiţia, lăcomia, orgoliul şi vanitatea;

Orice soi de tulburare, dup-a lor intensitate.

Determină degradări în întregul organism.

Corpul, în ansamblul său e un „tot” organizat
Prin a lui inteligenţă, se conduce-n mod perfect.

Fiece necesitate este-ndată semnalată.

Foamea, setea, oboseala „sinelui* solicitate.

Mintea omului haotic, incapabil să cuprindă astfel de subtilitate, li impune a ei lege, efectiv distrugătoare;

Această dizarmonie între corp şi fondul psihic.

Macină, destramă-n timp, şubrezeşte sănătatea.

Prematur degradat corpul şi viaţa se scurtează;

Funcţiunea minţii noastre, precum şi-a ei

corectare.

Depinde numai de noi, de fiecare în parte.

Posibilităţi există, se cer, doar, a fi-mplinite.

Pentru ca omul să-şi ducă firul vieţii pân-la capăt.

În formă perfect activă – cât genetic se cuvine.

Iată câteva sugestii care pot fi aplicate de-orice minte matură Ce-nţelege sensul Vieţii în climatul lui „a fi”.

Prin „Cunoaşterea de sine*, în noi aflăm armonia liniştea interioară Inerentă unei vieţi fără traume şi stresuri – convulsii devastatoare;

Pacea – ordinea internă, pentru un climat prielnic Desfăşurării normale şi perfectei sănătăţi.

Pentru buna sănătate, un rol important şi hrana.

O hrănire naturală, în cantităţi cumpătate.

Multe fructe, zarzavaturi, ca şi produse lactate.

De-i posibil, fără came, proteine animale.

Băutura cea mai bună, rămâne tot timpul apa, în cantităţi adecvate, ne ce sare-alimentării şi-n acelaşi timp spălării întregului organism.

De deşeuri ce s-adună – date prin metabolism.

Un alt factor e mişcarea – corpul întreg antrenat.

Prin sporturi sau drumeţie – mers vioi pe orice vreme;

Sedentarismul creează prilejuri de-m bolnăvi re.

Prin reziduuri ce s-aştern în celule, artere, vene.

Tt1 – P j*! (ţ i *Tmf”*,) ’» 1 t 1

Abuzul de alimente, alcool şi excitante.

Precum şi medicamente, luate în mod abuziv.

Tabagismul, la fel, droguri sunt, real catastrofale.

Toate pricini de uzură şi grabnică-mbătrânire.

Prea devreme-mbătrănind, omul, practic, impotent.

Deplasări anevoioase, deseori anchilozat.

Iar când creierul e-atins, raţiunea s-alterează.

O epavă-ntreaga fiinţă – forme de senilitate.

În fined, deci, evidente două căi – accesibile oricui.

De o parte înţelepciunea, cu Ea strictă cumpătarea;

De-altă parte ignoranţa, unde stăpână-i plăcerea în a cărui umbră zace: suferinţă, chin, durere – mesageri de boli şi moarte.

Tot ce se neişte în această lume a materiei, urmează una şi aceeaşi lege a evoluţiei în timp şi spaţiu. Astfel, remarcăm începutul ca naştere, creştere, ca dezvoltare cu ascensiune până la stadiul de maturitate. Apoi urmează descreşterea sau regresiunea până la punctul fined – moartea cu dezagregarea materiei corpului fizic. Această imuabilă lege se aplică tuturor fiinţelor de pe

Pământ, planeta ai cărei oaspeţi suntem, ca şi tuturor galaxiilor din cuprinsul întregului univers.

În mod deosebit, pe noi ne interesează omul precum cea mai evoluată fiinţă de pe Terra. Atât la naştere şi câţiva ani după aceea, el se comportă precum cea mai plăpândă făptură din câte există pe această planetă. Fără îngrijiri deosebite din partea celor maturi, el nu s-ar putea dezvolta în mod corespunzător, spre a-şi îndeplini rostul existenţei sale în asociere cu materia.

Încă de la naştere, viaţa – ca întindere în număr de ani – îi este programată genetic. Însă această programare prin însăşi natura ei este relativă. Ea poate să fie prelungită sau scurtată în funcţie de individ sau climă şi mediul înconjurător, în care s-a născut şi trăieşte. Frigul şi căldura excesive îi influenţează în mqd negativ durata existenţială de care aminteam.

Un alt factor privitor la dezvoltarea şi durata ciclului genetic fi constituie modul de alimentaţie. O hrană adecvată, aerul şi apa nepoluate de

substanţe nocive, menţin sănătatea fizică şi puterea de muncă până la adânci bătrâneţi.

La toate acestea, şi nu în ultimul rând, trebuie să menţionăm şi influenţa fenomenului psihologic. O minte agitată, veşnic nemulţumită de ceea ce îi oferă Viaţa, care-şi creează singură tot soiul de probleme, constituie cel mai mare duşman al sănătăţii sale. Fiecare dorinţă a cărei rădăcină se află în trecut, este îmbibată de teama neîmplinirii ca proiecţie spre viitor. A trăi fără dorinţe înseamnă a trăi în veşnicul prezent care, singur ne poate oferi toate câte ne sunt absolut necesare. În afară de asta mai adăugăm ca stări de manifestare cu totul distructive: ambiţia, gelozia, invidia, lăcomia, orgoliul şi ura. Toate acestea în funcţie de frecvenţa simţămintelor ne macină sănătatea, grăbindu-ne prematur moartea.

Liniştea sufletească este cheia de aur care, folosind-o cât mai des ne ajută să ne dezvoltăm normal pe ambele planuri: fizic şi spiritual. O minte liniştită ne oferă armonia întregii fiinţe, care

tot timpul ne informează ce avem de făcut pentru a ne păstra sănătatea. Numai în pacea sufletului noi putem afla necesităţile reale ale corpului. Dacă ştim să-l ascultăm, el singur ne spune: când să ne aşezăm la masă, de ce anume alimente are nevoie, ca şi cantitatea necesară împlinirii acestor nevoi.

Mai amintim că drogurile, tabagismul sunt catastrofale pentru sănătatea omului. La fel alcoolul şi cofeina în cantităţi exagerate, mai ales când ele determină mecanisme de dependenţă cu totul dăunătoare – ne scurtează drastic numărul de ani, de existenţă legaţi de acest corp. De asemenea, dacă ştim să ascultăm inteligenţa proprie a corpului, el ne informează care ne sunt posibilităţile de efort, ca şi timpul de odihnă, necesare refacerii organismului.

În concluzie, acest corp pe care spiritul nostru îl foloseşte drept locuinţă în actuala întrupare, poate fi ajutat într-un singur fel, şi anume: prin demolarea „ego”-ului, făcându-i inoperante pornirile lui ancestrale, bazate pe

plăceri senzuale şi satisfacţii psihologice. Numai în absenţa ego”-ului – aşa cum arătam anterior – corpul prin inteligenţa şi comportarea sa, îşi va păstra sănătatea şi-i va oferi omului o îndelungată tinereţe şi o fericită bătrâneţe.

Iar la despărţire iarăşi o semnalare. Suportul fizic al fiinţei noastre, lăsat în seama „ego-ului ignorant şi posesiv atinge prematur starea de senilitate şi chiar decrepitudinea. În acest fel bătrâneţea devine o adevărată tragedie pentru ins şi mediul familial. În această împrejurare scurgerea vieţii apare ca ceva de neînlăturat.

I. „v i \!” 1 – 1» Jlrl!

CALE, ADEVĂR, VIAŢĂ

I *

Într-o zi, divinul Hrist fu rugat ca să răspundă: „Ce-i aceea Adevăr*?

Răspunsul veni deodată: „Eu sunt Cale, Adevăr, Viaţă”!

Câţi, oare, L-au înţeles? De fapt, eu socot că nimeni.

Nici apostoli, ucenici şi nici filosofii vremii!

v t

A trăi în Adevăr este a cuprinde Viaţa în a Ei imensitate.

Integrat în Univers în Sacrul Eternităţii!

Numai el putea s-afirme acest mod real de-„a fi”, în contact spontan cu clipa – vădită integritate!

Că El n-a fost înţeles, ce-a urmat, deplin arată Ei, pe om doar l-au slăvit şi nu sacra Lui trăire.

Ca experiment de Viaţă – accesibil tuturor!

Acesta era mesajul – esenţa învăţăturii.

Care revela Iubirea – ţel suprem de împlinit, încercând să o transmită semenilor de pe Terra!

Ce e azi? Vedem cu toţii clar, precis şi evident.

Sacrul Divin abordat doar ca idee, concept.

Nu ca o Realitate ce se vrea descoperită printr-o trăire directă.

Creştinismul divizat pe interpretări distincte.

Preţ se pune pe credinţe, nu pe practici

insistente A relaţiei directe – simplă şi nemijlocită întâlnire-n actual.

Cu semenii, cu-ntreg mediul – cu Viaţa-n general.

Adevărul prins în dogme, crezuri, rituri şi formule Nu-i decât imaginare şi urmăriri personale De „egou” ce se frământă în a lui realizare.

Hrist trăia în mod real, Adevărul Absolut.

Asta îl deosebea de toţi câţi a întâlnit.

Sincer şi perfect smerit, nicicând nu a susţinut Ca fiind unic în măsură să-ntâlnească Absolutul – Tatăl – cum îl numea El, spre-nţelesul tuturor a.

Dimpotrivă, prin rostirea: „Eu în voi şi voi în Mine”.

„Eu şi Tatăl suntem Una”, arăta în mod concis.

Unitatea-ntregii lumi şi Adevăru-n fiecare.

Cu-nsuşirea respectivă de a-L putea realiza;

În om şi-n orice făptură – martor – „Scânteia Divină”.

După două mii de ani, practic, Calea vi s-arată de-a-ntâlni Realitatea.

Când suntem atenţi pe noi, la gândirea fragmentară.

Şi nu urmărim nimic, toată trăncăneala tace, făr-a face vreun efort în acea clipă de pace, spre noi Adevărul vine şi cu El suntem imenşi;

E o clipă de trăire fără „eu”, „egou” sau „sine”.

Absorbită-ntreaga fiinţă, prin clipă-n Eternitate.

Noi în „Tot” şi „Totu’”-n noi – o perfectă Unitate;

Fenomenul e posibil cu smerenie totală.

Sau „nimicul psihologic” – dizolvare integrală.

Într-una din zile, Iisus Hristos, fondatorul religiei creştine, fu întrebat: „Ce este aceea Adevăr”? Răspunsul Lui veni de îndată: „Eu sunt

Cede, Adevăr şi Viaţă”. Oare ce semnifică o asemenea afirmaţie atât de tranşantă, clară şi plină de înţeles? În clipa rostirii, El trăia, de fapt, minunata stare de „a fi”, ca fiinţă completă în contact nemijlocit cu Realitatea, adică Dumnezeu. Câţi oare I-au înţeles acest strălucit mesaj, oferit pământenilor spre împlinirea grabnică a propriului destuvde trăire constantă, zi de zi, a omului cu Divinitatea?

Faptele – care nu pot fi contestate – dovedesc prin ele însele că nici apostolii, nici ucenicii Săi şi nici urmaşii acestora nu L-au înţeles!

Dacă această Cale spre Adevăr cu integrarea practicantului în Eternitatea Viului – a Vieţii în mişcare – ar fi realizată, ea ar face din fiecare adept al învăţăturii creştine un izvor nesecat de Iubire creatoare. Cu asemenea trăitori» creştinismul – ca religie universală – ar fi cuprins întreaga suprafaţă a Temei. În schimb, ce constatăm noi astăzi când privim realitatea existenţială a faptelor care singure ni se

destăinuiesc? Divinitatea este abordată doar ca idee sau concept, iar religia doar o credinţă cuprinsă în dogme, ritualuri, ceremonii şi o ierarhie bazată pe idealuri şi interese pur lumeşti. Or, Adevărul nu se organizează ci se trăieşte în mod nemijlocit.

Hristos trăia în mod real Adevărul Absolut şi învăţa pe fiecare să-l urmeze Calea. Cu sinceritatea şi smerenia care-L caracterizau, El nu a afirmat niciodată, că ceilalţi oameni nu ar fi în măsură să atingă acest nivel de împlinire spirituală. Prin rostiri ca „Eu în voi şi voi în Mine” sau „Eu şi Tatăl suntem Una”, arăta în mod categoric Unitatea întregului, ca şi Adevărul existent în fiecare om. Aşadar, prin toate acestea El atesta posibilitatea perfectei realizări.

Fiecare om – bărbat sau femeie – este un copil al lui Dumnezeu prin acea „Scânteie Divină Nemuritoare”, care ne uneşte pe toţi, indiferent de culoarea feţei, de etnie, de cultură, de poziţie socială.

După două mii de ani, cineva vă oferă o altă modalitate de a întâlni Divinitatea, cu totul diferită de aceea pe care aţi folosit-o şi încă o mai folosiţi. Dacă sunteţi cu adevărat interesaţi, ca să descoperiţi „Comoara” aflată în profunzimea propriei fiinţe, încercaţi „Cunoaşterea de sine”. Nu vă acordaţi niciun fel de concesii susţinute de justificări cu totul puerile. De pildă, nu incriminaţi fictivul diavol pentru greşeli sau păcate săvârşite din propria vină în momente de rătăcire.

De asemenea, nu vă lăsaţi amăgiţi de obişnuitele formalităţi exterioare impuse de ritualuri şi ceremonii. Realizarea omului nou după model christic, nu poate avea loc decât prin demolarea omului vechi, rezultat al educaţiei greşite. Iată cum anume se concretizează acţiunea transformatoare: Noi nu cunoaştem acel om nou, deosebit de cel actual. Orice proiecţie a lui este imaginară şi efortul realizării acestuia, înseamnă conflict între „ceea ce este” şi „ceea ce am dori să fie”.

În schimb, avem posibilitatea să cunoaştem omul vechi, actual, aşa cum se manifestă el la întâlnirea cu mişcarea Vieţii. Vom întâmpina deci, cu Atenţia clară, lucidă şi atotcuprinzătoare fiecare gând, imagine, dorinţă, teamă, ambiţie, invidie, ură etc., fără să avem în vedere atingerea sau împlinirea vreunui scop ori ideal ca rezultat final. Simpla conştientizare face ca aceste manifestări – care ne determină calitatea sufletului nostru – să dispară, împreună cu energiile însoţitoare respective. Cu alte cuvinte, doar asistăm ca simplu martor la apariţia acestor impurităţi care ne structurează caracterul. Cu vremea, prin practică insistentă, vom constata că fondul minţii noastre devine mai ordonat, mai echilibrat deci meu silenţios, pentru că o *parte* din gândurile vizualizate şi-au epuizat energia. Astfel de întâlniri subminează progresiv, autoritatea omului vechi – prin excelenţă structură egoistă Câţiva, centura psihologică a „egon-ului deficitar şi haotic se fisurează, deschizând în acest mod

calea spre realizarea Sacrului din profunzimea fiinţei.

O nouă mentalitate – absolută surpriză – defineşte omul nou, care abordează mişcarea Vieţii cu totul diferit decât omul vechi. Omul nou, de pildă, este cu totul străin de gânduri, sentimente şi impulsuri degradante ca ambiţie, gelozie, invidie, lăcomie, ură, violenţă etc. În omul nou, Sacrul a luat conducerea întregii fiinţe prin impulsuri intuitive, însoţite de flacăra Inteligenţei şi Iubirii creatoare. De-acum, Viaţa este întâmpinată cu pasivitatea minţii – atentă şi lucidă – pe clipe de existenţă ca fiinţă completă în uniune cu Suprema Armonie. În acest context, toate problemele de natură psihologică sunt rezolvate pe loc, în mod spontan. Altele nu se mai ivesc.

CALITĂŢI 91 DEFECTE SE CULTIVĂ RECIPROC

Calităţi, la fel defecte, întâlnite-n mod frecvent.

Într-o strânsă dependenţă, în „ego”-ul

impotent;

Trăind la acest nivel, toate-s relativitate.

Singur omul fiind măsura, ce le-acordă-nsemnătate.

Excelăm prin egoism în oricare-mprejurare.

Chiar când facem fapte bune, activăm prin izolare;

Interesul personal şi potentat, încontinuu urmărit.

Prin el, ca un posedat, totdeauna-nlânţuit.

În acest conglomerat teamă şi incertitudini.

Confuzii şi contradicţii înscriu Vieţii mii de pagini;

Prin eforturi susţinute de-a-nfrumuseţa ce-i rău.

Făptura-ngustă plăpândă, nu scapă de-al ei „egou”.

Hotărât să-nnobilez o seamă de însuşiri.

Tentativa mea mă costă: teamă, efort, amăgiri;

Ce pot face prin voinţă, nu-i decât o

camuflare.

Dau formă exterioară, dorinţei interioare.

Cultivând o calitate, dau impuls şi la defecte.

Cum ar fi, de pildă, masca şi cortegiul de efecte;

Efortul de-a părea altfel, pentru lumea din afară.

Şi meschinul din lăuntru – cum real se desfăşoară.

Voinţa şi cu efortul nu sunt deloc potrivite în a noastră transformare;

Ele degradează omul – violenţa-n el mai mare.

Numai observare-atentă, fără scop, ţel, urmărire.

Vor determina schimbări prin impulsuri de Iubire.

Nu cultivăm calităţi, „eul” conştientizat, ori de câte ori apare E privire de ansamblu, simplă, far de aşteptare;

Cu flecare-ntâlnire, energiile-i dispar,

progresiv s-ane miază;

Şi-n final, e spulberat, fiinţa-om se integrează.

Calităţi şi cu defecte, prin timp dau amărăciune.

Real, asemănătoare, când acţionăm ca „sine”.

Însă-ndată ce dispare, omul e Divinitate.

Câte spune, tot ce face, cu dragoste-nsămânţate.

Atâta vreme cât vom funcţiona la nivelul conştiinţei de suprafaţă care determină „sinele personal” – prin natura lui condiţionat de acumulările memoriale – fiecare tentativă de ameliorare psihologică sfârşeşte prin înscrieri de efecte relative şi incerte.

Suntem noi cu adevărat dispuşi să vedem ce se întâmplă pe ogorul minţii noastre – totdeauna limitat de propriul conţinut format din cunoştinţe, experienţe, posesiuni materiale etc? În acest domeniu care ne structurează fiinţa, nu există

nicicând o adevărată pace. Incertitudinea, confuzia şi agitaţia ne consumă întreaga energie, degradându-ne moral cu determinări nocive şi asupra sănătăţii fizice; încă din copilărie am fost sfătuiţi să luptăm împotriva înclinaţiilor noastre rele şi să cultivăm virtutea. Şi fiecare pe parcursul vieţii sale, a fost pus în situaţia de a lupta împotriva unor tentaţii cu totul nepotrivite pretenţiei sale de fiinţă onesta, civilizată şi bine educată. În decursul istoriei, nu puţini au fost aceia care pentru idealul spiritual au renunţat la viaţa lor obişnuită în schimbul vieţii de monah sau de sihastru, total desprinşi de lume. Dar să vedem ce se întâmplă când vrem să ne schimbăm modul obişnuit de gândire, simţire şi acţionare cu altul, potrivit exigenţelor impuse de cea mai elevată spiritualitate. La îndemână noi nu avem decât actuala minte, prin natura ei egoistă şi incapabilă să cunoască ceea ce este dincolo de frontierele care-i limitează propriul domeniu. Ei bine, tot ce încercăm să obţinem – folosind impulsurile acestei

minţi – rezultatele nu vor fi decât pe potriva capacităţii şi înţelegerii ei. Să venim iarăşi cu un exemplu şi să vedem ce anume se întâmplă, când dorim să cultivăm o calitate. Să luăm, de pildă, violenţa – impuls degradant al firii noastre – condamnată de toată lumea. În locul ei dorim să cultivăm calmul, toleranţa, blândeţea. Pentru atingerea acestui ideal, folosim dorinţa şi efortul susţinute de voinţă. Şi ce observăm că se întâmplă în continuare? Dorinţa şi efortul susţinute de voinţă, folosite pentru eliminarea violenţei, nu fac altceva decât să ne amplifice şi mai mult violenţa. Efectul este o consecinţă firească, pentru că atât dorinţa, cât şi voinţa conţin în ele însele sămânţa violenţei. Aşadar, încercând să cultivăm blândeţea, cultivăm concomitent şi violenţa, fiindcă utilizăm instrumente cu totul nepotrivite idealului urmărit. Prin urmare şi degradarea morală ia proporţii, se amplifică. J

Dar există şi oameni care dispun de o voinţă bine antrenată care-i ajută să salveze aparenţele.

Ei opresc în interior impulsurile firii violente, iar pentru uz exterior, folosesc masca omului îngăduitor. Însă pentru un observator atent, acest joc de scenă este uşor de deconspirat. În acest caz, asemenea luptători cu propriile lor defecte, nu fac decât să-şi însuşească o altă faţetă urâtă a firii – ipocrizia – fariseismul.

Să vedem însă ce se întâmplă în cazul de faţă, dacă folosim „Cunoaşterea de sine” prin experienţă directă, spontană şi nemijlocită, în care nu se urmăreşte scop şi nici nu se aşteaptă un anume rezultat? în clipa când survine impulsul de violenţă, dirijăm întreaga noastră Atenţie spre acest impuls. Suntem una cu el. J În acea străfulgerare de o clipă, nu există gânditorul sau violentul, ci numai violenţa – care este una cu noi. Odată cu această simplă conştientizare, energia violenţei se destramă. Simpla contactare cu scânteierea Atenţiei a operat – în mod involuntar – această risipire. De fapt, Atenţia lucidă operează întocmai ca un laser. Prin simpla sclipire Ea

dezagregă orice energie psihologică.

Iar în „golul” ce se instalează de-ndată, fiinţa noastră se integrează şi dispunem de un spaţiu imens în care calmul, liniştea operează transformări binefăcătoare pe ambele planuri: psihic şi somatic. Prin dispariţia „ego”-ului, omul se manifesta ca Divinitate, fiindcă aceasta îi este esenţa naturii sale. Pasivitatea minţii – în acest fel realizată – reprezintă deschiderea spre Infinit, ca o veritabilă pe fereastră prin care Sacrul ne îmbrăţişează, contopindu-ne într-un „Tot” indivizibil.

CAPCANELE „EGO”-ULUI

Structurat pe „eu şi-al meu”, permanent egocentrist.

Omul, cetăţean al Ternei, în prag de mileniu trei, îşi e propriul său duşman; programat exclusivist.

Singur el îşi e măsură a întregii vieţuiri.

Tot ce face, ce gândeşte, orice imagine vine Din fondul memorial, totul dirijat spre „sine”;

Urmărind acelaşi scop; multul să fie mai mult.

Plăcutul şi mai plăcut, exclus tot ce nu-i convine.

Acesta este „ego”-ul – centrul multor interese.

Unde fiecare-n parte, tinde la supremaţie.

Totdeauna înrobit de zestrea de-acumulări.

Bietul om mereu stresat de a lui nimicnicie.

Avere, succese, renume, glorii – ţeluri de atins.

Sunt capcane permanente care-l ţin sub tensiune.

Între cele două lumi: reeditate şi vis.

Teama-nsoţitoare – umbră a oricărui ţel de-atins.

Cât timp suntem stăpâniţi de acest conglomerat.

Atât fizic, cât şi psihic, vom fi mereu degradaţi.

Agitaţia şi stresul denaturează-nţelesul

Trăirii adevărate – de-a fi-n Viaţă integraţi.

Să nu rămânem la vorbe! Să vedem ce-i de făcut?

De este cumva, posibil de capcane să scăpăm!?

Pe rând nu se pot trata – calea e se amăgitoare.

Timpul nu eliberează – prin el, doar, ne degradăm.

Nu capcanele-s de vină, ci, acel ce le-a creat!

Deci, „ego”-ul – în ansamblu – e problema de tratat.

Ce zici, am avea vreo şansă, dacă ne-am lupta cu el?

Nici efortul, nici voinţa nu-s soluţii de urmat.

Ambele cuprinse-n el, deci, total nepotrivite!

Dacă, simplu, l-am privi ori de câte ori apare.

Şi nu i-am zice nimic, nici că-i bun… nici că e rău… întâlnit aşa cum este, la a Vieţii provocare…

Mai există? Se mai mişcă? Mai este el în vreun fel?!

Cu acest privit atent, văzut clar, bine pătruns.

Pentru mine nu mai e!... Energia i s-a scurs!

Şi la tine – tot la fel? Atunci... nu-i nimic de spus...

Succesul îţi aparţine! Singur l-ai descoperit.

Că acest contact direct e secretul lichidării „Ego”-ului blestemat cu spurcatele-i capcane.

Ce te ţineau în cătuşe – prizonier prin şabloane.

Realizarea de-o clipă o dai îndată uitării;

Atent la clipa ce vine, cu aceeaşi prospeţime;

Astfel şubrezeşti „ego”-ul. Şi-ntr-o zi-ntâlneşti minujiea Eliberării totale din cetatea conformistă.

Cere muncă insistentă, hărnicie de furnică.

Realizată constant, dând atenţie la clipă;

Viaţa, permanent oferă prilejuri de-a ne cunoaşte Prin noi singuri împlinirea. Astfel omul nou se naşte.

Iată-ne din nou invitaţi să dăm în vileag, fără nicio nuanţă de părtinire sau justificare, toate

capcanele şi insinuările ipocritului „ego” sau „sine personal”. Structurat pe interes subiectiv, unde „eu şi al meu* este urmărit cu asiduitate diabolică, el găseşte nenumărate motivaţii pentru a-şi legitima atitudinea, întrucât fondul existenţei sale este încontinuu alimentat de acumulările memoriale, el singur stabileşte, alimentează şi îndrumă comportamentul şi stilul de viaţă al fiinţei umane. Atât gândirea, exprimarea, ca şi acţiunea sunt dirijate spre unul şi acelaşi scop: interesul personal. Acest interes este atât de lacom încât devine un adevărat abis, imposibil de satisfăcut. Cu cât adună, cu atât dorinţa de a avea mai mult se amplifică la infinit. Iar plăcutul iniţial îl vrea şi mai intens, opunându-se cu vehemenţă la tot ce nu-i convine.

Întrucât acest „ego – centru” cuprinde o multitudine de interese, aici se dau lupte încrâncenate, deoarece fiecare interes tinde la supremaţie. Şi astfel, sărmana creatură va fi aproape în mod constant, hărţuită în dauna

sănătăţii sale spirituale, ca şi a celei fizice. Printre aceste interese se remarcă îndeosebi: dorinţa de acumulări materiale, glorie, renume etc. Această caricatură de om – greşit apreciată drept *homo sapiens sapiens* – vrea cu orice preţ să fie „cineva”, de care să se vorbească şi în mod cât mai insistent cu admiraţie, respect şi chiar teamă. Însă toate aceste eforturi, pe care le face pentru atingerea obsedantului său interes, nu-i aduc decât stări tensionale care-i şubrezesc în mod categoric sănătatea fizică, precum şi calitatea de fiinţă raţională.

Prin modestele mele posibilităţi de exprimare, nu fac decât să semnalez câteva deficienţe comportamentale ale semenului, care încă nu a atins maturitatea spirituală. Dar să nu rămânem la jumătatea drumului şi să vedem în continuare, ce ar trebui să facem pentru ca să redăm omului valoarea care i se cuvine ca făptură de esenţă divină?

Întrebările sunt absolut necesare căci numai

întrebându-ne pe noi înşine, putem descoperi rădăcina răului. Oare capcanele de care aminteam, să fie ele cauza degradării noastre, sau insul care le iniţiază pentru a se hrăni din materializarea lor? Şi iată ce descoperim: De fapt, nu averea, renumele, gloria etc, sunt cauza nefericirii noastre, ci acela care le dă importanţă, adică „eul personal”. El trebuie deci, tratat aşa cum se cuvine.

O dată ce am stabilit diagnosticul, tratamentul devine simplu şi uşor, fiindcă ni se descoperă singur. Nu este nevoie să apelăm la nimeni, la niciun specialist din afara noastră, fie el filosof sau vestit teolog. Aşadar, întregul tratament cade în sarcina noastră a fiecăruia. În mod practic să vedem cum anume se desfăşoară aceasta: Lupta cu „ego”-ul nu este o soluţie fericită. Separarea noastră de interesele egoiste, dă naştere la dualism. Iar confruntarea dintre „ce este” – ca manifestare a „ego”-ului – şi „ce am dori să fie”, nu ar face decât să dea acestuia o şi mai

mare vigoare şi autoritate. Dacă însă îl privim cu toată atenţia şi în mod simplu, direct şi spontan, fără să urmărim dispariţia sau înlocuirea lui cu altceva! Ce observăm? Că această contactate pasivă îi spulberă fulgerător întreaga existenţă.

Prin dispariţia sa, mintea noastră capătă o extensie infinită care, de fapt, ne oferă integritatea fiinţei şi uniunea cu Absolutul. Pacea, liniştea interioară sau moartea psihologică care s-a instalat după dispariţia mişcării „ego”-ului, a concretizat această transcendenţă.

Dacă, în acest moment când citiţi tema, aţi făcut aceeaşi experienţă directă cu rezultat asemănător, succesul vă aparţine în întregime. Singuri aţi descoperit secretul lichidării hidosului „ego” şi a spurcatelor lui capcane care ne ţin ca prizonieri, obligându-ne să funcţionăm prin şabloane comportamentale.

Fiecare realizare pe clipe de existenţă, se dă uitării ca să putem întâmpina clipele următoare cu aceeaşi Atenţie globală, lucidă şi dezinteresată.

Viaţa ne oferă în fiecare clipă prilejul de a ne cunoaşte şi elimina total acest tiran, creator al nefericirii omului, ca şi al haosului existent în întreaga lume. Aplicarea corecta şi insistentă a acestei simple întâlniri ne oferă, în mod spontan şi uşor de sesizat, efecte benefice surprinzătoare.

CELEBRITATEA

O înalt-apreciere dată de societate pentru un fapt renumit.

Unui om ce se remarcă prin anume activitate;

Faima prin a ei structură, nu e rea, dar nu-i nici bună.

Depinde cum e privită de insul care-o obţine.

Când atingi celebritatea, riscul este foarte mare.

Autoaprecierea duce grabnic la-ngâmfare;

Psihicul se degradează, cu el, teamă şi durere.

Semenii devin potrivnici prin a lor apreciere.

Faima – o lumină-n beznă care poate să

orbească Re omul nepregătit, care nu-i apt să-şi cunoască Toate tainele gândirii „ego”-ului mărginit.

Tot timpul centrat pe sine, izolat şi-nchipuit.

Precum fluturele prins în a luminii capcană.

Şi nu se poate desprinde doar cu aripile arse.

La fel şi insul celebru – faima i-aduce ponoase.

Când pe sine se ignoră, ca mod de funcţionare.

Inculpat acelaşi „eu”, interesat doar de el.

Pe care ştiinţa, cultura nu-l destramă-n niciun fel.

Dimpotrivă-ntreg ştiutul îi măreşte-nsemnătatea, împiedicând fiinţa-om s-atingă integritatea.

Din relatare-nţelegem, că nu faima e de vină.

Ea nu-i decât un prilej ce demască ignoranţa

Omului centrat pe el – structură egoeentristă;

Responsabil este „eul” – ficţiune goală, tristă.

— U. Când în om se întâlnesc Inteligenţa şi faima.

Nu se creează conflicte, nu au loc disensiuni;

Omul celebru-i modest, sieşi de folos şi lumii;

Iubirea şi Fericirea în el, clare aptitudini.

Cu-n astfel de fericit nu poţi fi în confruntare.

Poţi să te opui Iubirii? Nicidecum! Nu eşti în stare!

Eşti lipsit de argumente şi-n faţa Inteligenţei;

Ambele de neînvins de structura neputinţei”.

Ştiinţa lumii şi cultura nu-nscriu astfel de-aptitudini

Iubirea – Inteligenţa singure dau certitudini.

Firea-ngustă, fragmentară ţesută-n deşertăciuni *y*! Integrată-n „golul psihic”, sacră este-n acţiuni.

Celebritatea este determinată de respectul şi înalta apreciere a societăţii, acordată unei persoane care s-a remarcat prin activităţi cu rezultate excepţionale, ieşite din comun. Prin natura ei nu este nici bună şi nici rea. Depinde de

atitudinea insului implicat în fenomenul apreciat ca atare. Orice om care atinge un nivel de excepţie profesională – să zicem – care-l distanţează de restul semenilor, se află într-un pericol potenţial. Fiindcă diabolicul „ego” îşi afirmă de îndată autoaprecierea şi priveşte restul lumii de undeva, de la o anumită înălţime. Părerea favorabilă de sine ca fiinţă superioară – prin ascensiune devine: mândrie, orgoliu, vanitate şi în final, trufie – un adevărat cancer al sufletului.

Cu asemenea atitudine chiar şi acei sinceri admiratori, de la început, devin bănuitori, invidioşi, ostili chiar, întrucât orice atitudine negativă, iniţiată şi întreţinută de climatul celebrităţii influenţează corespunzător întregul mediu ambiant. Insul care îşi apreciază celebritatea prin supraestimare personală, se izolează de restul lumii şi devine un biet trăitor nefericit. El poate fi comparat cu fluturele atras de lumina flăcării care îi pârjoleşte aripile, reducându-l la stadiul de omidă.

De fapt, celebritatea constituie o permanentă provocare a Vieţii, care ajută individul să-şi descopere singur condiţia umană, cu posibilităţi de transcendenţă a întregii deşertăciuni. Un om copleşit de faima celebrităţii sale, se manifestă ca structură dualistă, temătoare prin ignoranţă şi confuzie.

În ipostaza fericită, când renumele – celebritatea – se întâlneşte cu Inteligenţa, atunci relaţia omului celebru cu întreaga societate se împletesc armonios prin influenţe reciproce, binefăcătoare. Câtă strălucire poate oferi omului celebru, haina modestiei! în această fericită împrejurare, el oferă lumii – prin impulsurile de Iubire – descoperiri utile ca facilităţi de viaţă care lasă oamenilor mai mult timp liber, pentru preocupări mai elevate. Marile descoperiri în domeniul tehnic, au uşurat munca de zi cu zi a omului, dându-i posibilităţi să se îngrijească şi de latura spirituală.

Ştiinţa şi tehnica însă, cu toate minunatele

descoperiri pe plan fizic, nu au ajutat omul nici să-şi descopere Realitatea nemuritoare care-l defineşte ca atare, şi nici modul de funcţionare ca fiinţă completă, perfect armonioasă. Nu greşim deloc atunci când susţinem că ştiinţa dimpotrivă, a împiedicat pe om să-şi cunoască adevărata sa natură spirituală, care n-are început şi nici sfârşit.

Numai în clipa în care facem abstracţie de tot ce ştim sau cunoaştem, suntem în măsură să întâlnim Divinitatea existentă în noi care ne protejează şi îndrumă în permanenţă. Ea a asistat la naşterea noastră şi va fi prezentă şi la desprinderea de haina trupului. Ea a folosit, prin milioanele de ani care s-au scurs, nenumărate corpuri şi în clipa când îşi va împlini rostul de asociere cu materia, se va reîntoarce la Sursa Surselor tuturor existenţelor.

În folosul celor cu adevărat interesaţi de practica „Cunoaşterii”, mai adăugăm: „Golul psihic”, care se instalează de la sine odată cu întâlnirea noastră cu valorile relative ale „ego”-

ului, constituie abisul în care dispar toate deşertăciunile acestei lumi. În acelaşi moment, fiinţa noastră cunoaşte ipostaza transcendenţei din lumea finită în Nemărginire în care Iubirea şi Inteligenţa îi definesc Sacralitatea.

CLIPA

Clipa, orologiul vremii şi-al Vieţii-n Univers;

Nimic din câte există n-au în ele vreun consens.

Dacă nu-nţelegem clipa în a ei desfăşurare.

Permanentă noutate, niciodată repetare.

Întrebarea ce se pune de supremă-nsemnătate Este cum să o-ntâlnim în a ei deplinătate.

Fără să o alterăm cu-ale noastre amintiri.

Lucruri vechi, câţiva trăite, astăzi simple amăgiri.

Apariţia ei… scurtă! Doar o vezi… şi-ndată piere!…

Meteor ce scânteiază şi fulgerător dispare;

Asemenea apariţii, în strictă succesiune.

Vin în ordine perfectă; totdeauna prospeţime.

La aceste însuşiri de clipe-n desfăşurare.

Practic, suntem obligaţi la a lor întâmpinare să fim la fel ca şi ele: liberi, proaspeţi, ordonaţi.

Cu Viaţa în mişcare, în tot timpul integraţi.

Facem asta? Şi, de nu? Care-i preţul întâlnirii?

Cel ce plăteşte-i „ego”-ul cu preţul sacrificării;

Fiindcă el este trecutul, bazat pe acumulare.

Şi vechiul cu noutatea sunt opuse, deci, contrare.

Numai când trecutul tace şi viitor nu există.

Ca imagine, speranţă, o dorinţă îndrăgită, în noi, linişte deplină şi o ordine perfectă.

Real, suntem disponibili să-ntâlnim clipa prezentă.

Tainele Eternităţii prin clipe sunt descifrate.

Şi-ntâlnindu-ne cu ele, devenim Imensitate, iar, Sacrul, prezent în noi, opera-şi de săvârşeşte.

Curăţând vasul conştiinţei – precum pânza

senălbeşte

Noul clipei şi-al Vieţii ne-arată cum să trăim, într-un consecvent prezent şi prin el, să ne-ntâlnim Cu-acea sfântă Simplitate care-aduce transformări Hidoşeniei înscrise – preţ al multor rătăciri.

Numai liberi de „egou”, prin „Cunoaştere” directă.

Putem întâlni real, clipa ce-i acum prezentă

Şi, spontan desprinşi de ea, dăm prilej clipei ce vine.

Să-şi împlinească destinul, prin fireasca-i acţiune.

A trăi cu-acest prezent, e fiinţare-n Adevăr, într-o veşnică Lumină revelat orice mister;

Iar prezentul este clipa vie prin străfulgerare.

Poartă a Eternităţii, noi în Ea – prin integrare.

Viaţa ca Realitate Absolută, existentă prin Ea însăşi –! fără început şi fără sfârşit – aflată într-o

constantă mişcare şi noutate desăvârşită, se înregistrează pe clipe de manifestare. Din această enunţare de ansamblu, reiese că pentru a înţelege în mod real Viaţa, suntem obligaţi să înţelegem clipa prin intermediul căreia îşi dezvăluie tainele.

Ea este întocmai ca un fluviu (comparaţia este folosită doar pentru a uşura înţelesul) care vine din Veşnicie şi se îndreaptă spre Veşnicie. Curge ca un întreg indivizibil, fără să întâlnească în cale niciun fel de obstacole. Apariţia Ei ca scânteiere meteorică, dispare fulgerător. De fiecare dată este prospeţime, adică noutate absolută. De-acum, fiind că-i cunoaştem însuşirile, nu este prea greu să înţelegem atitudinea minţii noastre la întâlnirea cu Viaţa.

Aşadar, pentru întâlnirea scurgerii fără de sfârşit a Viului pe clipe de manifestare, suntem obligaţi să-i ieşim în întâmpinare cu o minte la fel de nouă, proaspătă, necontaminată de nicio amintire a trecutului. Clipa o dată trăită se dă uitării, pentru a fi la fel de proaspeţi şi inocenţi la

întâlnirea clipei care urmează. Punerea în practică a acestei simplităţi este anevoioasă. Şi nu este posibil să o realizăm decât prin sacrificarea „ego”-ului, fiindcă acest „ego” este creaţie a timpului şi orice intervenţie a lui este perimată, anacronică, deci incapabilă să înţeleagă noutatea?

Numai când trecutul tace şi nu există nicio proiecţie spre viitor ca imagine, speranţă, dorinţă etc., în noi se instalează în mod natural, o binefăcătoare pace. În această conjunctură suntem disponibili întâlnirii corecte a clipei prezente. În această modalitate tainele Eternităţii ni se dezvăluie singure şi în mod exclusiv. Ca fiinţe depline – corp şi psihic – unitate – în contact direct cu veşnicul prezent, trăim experienţa directă a Adevărului prin care aflăm în mod nemijlocit Fericirea la care aspiră, conştient sau inconştient, fiecare vieţuitoare.i

Prin urmare, a trăi în acest prezent – cu creier nou şi minte nealterată de vechi – echivalează cu trăirea Adevărului care se atesta

prin’ El însuşi ca veşnică Lumină, Iubire nelimitată şi Frumuseţe greu de exprimat prin intermediul cuvintelor. Iar clipa cu fulgerătoarea ei mişcare, ne oferă integritatea fiinţei şi uniunea cu Energia Infinita.

Depozit de cunoştinţe, informaţii, întâmplări.

Experienţe trăite, felurite-acumulări.

Determină cunoscutul, folosit cotidian Impus de necesităţi zi de zi şi an de an.

Totul decurge normai, dacă folosim corect cunoştinţele-adunate Nu-i prilej de contradicţii în probleme le-abordate.

Câte ştim, câte cunoaştem, aplicate-n mod plenar.

După cum e-mprejurarea – ca un firesc îndreptar.

Lucrurile se complică atunci când, în chip fictiv.

Punem „eului” temeiuri calificându-l activ.

El, pe sine se socoate diferit de cunoştinţe.

Real, e o ficţiune – un complex de năzuinţe.

Tot ce vrea el să transmită, să comunice-n afară.

Exprimarea sa totală este veşnic rutinară:

Se răspunde automat, bazat pe acumulări, întărite zi de zi, ceas de ceas prin repetări.

Astfel de comunicare e lipsită de vigoare.

Secată de energie, nu-i deloc convingătoare.

De-altfel tot ce se repetă, e searbăd, plictisitor.

Niciodată în măsură de impuls înnoitor.

Cu ttego”-ul spulberat, în seninătatea minţii.

Diferit e înţelesul şi comunicarea fiinţei.

Faptele însămânţate în deplină libertate.

Transmiterea pe măsură: fermă – cu intensitate.

Nu există repetări în trăiri de Adevăr.

Absolută noutate, precum clipele o cer;

Repetarea de cuvinte folosite-n exprimare, *

N-are nicio importanţă, când există integrare.

Insul – Flacără – văpaie, tot timpul

alimentează Prin combustie internă, ca trăire-adecvată;

Autentica fiinţare răspunde în conjunctură cu imensa Energie, transmiţând pe-a Ei măsură.

Un astfel de trăitor poate-aduce transformări Tuturor ce ştiu s-asculte ale lui comunicări;

Atenţia-i necesară, vasul „eului” golit.

Apt să prindă noutatea din mesajul definit.

Dacă eşti interesat, prins de-aceasta noutate.

Flacără devii îndată, plin de sensibilitate;

CT îl vJ 1

Important este mesajul, dar şi ecoul din tine; în plus, încă se mai cere prospeţime-n acţiune.

Despre cel care transmite, să nu-ţi faci niciun model.

Nu asculţi decât mesajul cum este rostit de el.

Şi-ncerci să pătrunzi în tine cu-ntreaga capacitate.

Privind: gânduri, sentimente prin a ta seninătate.

Autenticul transmis şi-ascultarea ta globală, într-o clipă poate-nscrie a ta stare integrală;

Când „ego”-ul se destramă, toată fiinţa invadată De-Armonie şi Lumină – prin Ea – Viaţă-adevărată.

t

Viaţa în diversitatea Ei ne obligă să cunoaştem cât mai multe lucruri, fie legate de o anumită meserie sau îndeletnicire, fie pur şi simplu, ca să ne putem orienta în deplasarea noastră de la un loc la altul. Dacă depozitul de cunoştinţe înregistrat memorial este folosit în mod corect, nu se ivesc contradicţii nici în interiorul omului şi nici între el şi restul lumii.

Lucrurile se complică însă, de îndată ce, pe baza cunoştinţelor adunate se pune temelie fictivului „ego” sau „sine personal”. În acest fel, „ego”-ul apare ca ceva distinct de suma cunoştinţelor înregistrate memorial. În tot timpul ei îşi arogă importanţă psihologică prin repetarea automată a acestor acumulări. Iar exprimarea

informaţiei, devenită rutină, îşi pierde din energia cu care a fost înregistrată memorial. De altminteri, tot ce se repetă devine: searbăd, plictisitor, deci străin de orice impuls înnoitor.

Adevărul, adică Realitatea clară, precisă şi evidentă pentru toată lumea – dispusă să o abordeze – nu se repetă niciodată. El este întotdeauna viu, proaspăt – noutate absolută – şi ca atare, impune redescoperiri la infinit. Iar comunicarea de la om la om a Adevărului poate fi îmbrăcată şi în cuvinte care se repetă, întrucât limbajul este limitat pe când Adevărul nu are limite.

Să mai arătăm şi aceea că exprimarea reală a Adevărului nu poate fi realizată decât prin trăirea celui care L-a descoperit şi L trăieşte efectiv. Trăitorul este deci, o fiinţă umană integrală în stare de Conştiinţă pură. Iar energia care-i însoţeşte comunicarea nu are în sine scop, ci este Ea însăşi independentă, ce se înnoieşte neîncetat.

Dacă cititorul este cu adevărat interesat de

această calitate, ca trăire şi comunicare a ceea ce este nou, înseamnă de fapt, că a descoperit singur ipostaza lui „a fi”, „acum şi aici” prezent.

Un singur avertisment doar! Nu vă faceţi niciodată modele de urmat din aceia care au transmis sau transmit Adevărul. În această nefericită conjunctură aţi deveni doar simpli repetitori – antropoide imitative, seci şi lipsite de vigoarea exprimării.

Trăirea şi comunicarea sunt fundamentate pe ieşirea din timp şi spaţiu odată cu spulberarea „ego”-ului posesiv şi ignorant.

Numai prin dispariţia lui, fiinţa întreagă este invadată de o Lumină şi Armonie binefăcătoare, care-i imprimă prin puritatea lor, un nou stil de viaţă bazată pe Realitate – Adevăr.

Faţă-n faţă-n confruntare două stâri complet distincte.

De-o parte Inteligenţa, de-alta Ueurile”-nguste;

Aşezate-ntr-o balanţă, pe talerele respective.

Să vedem ce se întâmplă când ele devin active.

De fapt, fiecare-n parte, lumi distincte le separă.

Inteligenţa în sine, nu-i legată de gândire.

Sursa Ei – Eternitatea – ca stare-i Infinită.

Nu poate fi cultivată, nici prin efort însuşită.

„Eul”, „ego”-ul sau „sine” – din altă dimensiune.

Creator îi e gândirea – spaţiu, timp şi mărginire;

Din ce ştim, din ce cunoaştem, experienţe trăite.

Îi dăm formă-l conturăm prin valori închipuite.

Unde e Inteligenţa, eurin nu-s, în mod vădit.

Tentativa comparării e, deci, fapt nepotrivit

Şi faptele când s-arată, exclud orice confruntare.

Dar să mergem mai departe cu-a noastră investigare.

*

Omul prin ’Inteligenţă se sprijină doar pe fapte.

Iar „ce este”, ce există, se reflectă-n simplitate;

Cu această calitate toţi cuprindem ce-i real Vedem toate precum sunt în momentul actual.

Când funcţionăm ca „eu”, totul este diferit.

Fie care-apreciază după propriul lui ştiut;

Dispute şi contradicţii se ivesc în mod frecvent.

Nu-i chip să omologăm faptul cert şi evident.

Nici jumătăţi de măsură nu se pot realiza.

Când e una, cealaltă lipseşte desăvârşit; în climatul Armoniei toate-s văzute cum sunt.

Fie privite-n ansamblu, fie luate-n amănunt.

Dezordinea existentă şi a lumii tragedie „eurilor” aparţine.

Ura, conflicte, războaie nasc prin proasta acţiune.

Asta e marea problemă ce trebuie rezolvată.

Pentru ca omul pe Terra s-afle Viaţa-adevărată.

Când Inteligenţa-apare, Ea-i de-asemenea, Iubire – ca un răsărit de soare, Ea luminează cărări – pentru „euri” îndrumare;

Simpla Ei prezenţă-n lume, e, tainic, transformatoare.

Teamă, dispreţ, ca şi ură îşi pierd întreaga vigoare.

În ce fel o întâlnim? Poate fi *Ea* oferită de un intermediar? însoţiţi de „cui nostru nu-i chip s-o primim ca dar!

Cum s-atingi cu mărginirea „Frumuseţea Infinită*!?

Nimeni nu ne-o poate da, nici prin sforţări însuşită!

Ea ne copleşeşte fiinţa numai în pace – odihnă;

Fără „eu* – gândirea tace – în noi linişte deplină.

Acesta este climatul, ce deschide perspectiva

Măreţiilor Divine, în acest „gol psihologic* – desăvârşită tăcere – prin simplitate ne vine.

De fapt, Ea e pretutindeni. Şi, la fel, în fiinţa noastră

Şi tot timpul ne aşteaptă să-l deschidem larg fereastra.

De reţinut ca gândirea, cât ar fi de erudită, nu naşte Inteligenţă;

Numai într-un chip S-afirmă, în a „sinelui” absenţă.

Tema a fost inspirată din observaţii curente ale comportamentului uman. În mod frecvent, întâlnim oameni care deşi gândesc şi acţionează ca „euri” egoiste interesate, au pretenţia de fiinţe inteligente. Or, „eul* prin natura lui limitat şi posesiv – nu poate în nicio împrejurare să funcţioneze decât în interiorul cochiliei care-l dimensionează. El este o creaţie a lumii finite şi rămâne în interiorul graniţelor finitului, chiar şi atunci când prin imaginaţie îşi arogă importanţa supraaprecierii.

Inteligenţa este exprimarea clară, categorică şi precisă a Infinitului care conduce fiinţa umană prin impulsuri intuitive. Ea nu are nimic comun cu stocul de informaţii, cunoştinţe şi experienţe păstrate în biblioteca memoriei individului. Omul inteligent se sprijină doar pe fapte, pe realităţi învederate cane nu pot fi în niciun fel răstălmăcite. În acest fel, faptul este văzut, înţeles şi exprimat prin simplitate de către toţi câţi îl întâlnesc în aceeaşi clipă şi cu aceeaşi intensitate.

În schimb, când omul funcţionează ca „eu” sau „sine personal”, totul este diferit. Fiecare ins în parte, aflat în faţa unuia şi aceluiaşi fenomen de Viaţă, îl va interpreta în mod subiectiv, potrivit acumulărilor sale memoriale.

Faptul prezent, fiind deci interpretat cu reacţiile minţii mecanice, exclude atât înţelegerea lui directă, cât şi acţiunea corespunzătoare. Prin urmare, este exclusă încă de la început, omologarea autenticităţii unui adevăr. Aşadar, „eul” şi Inteligenţa nu pot coexista în nicio

împrejurare. De asemenea, nici nu se pot compara întrucât fac parte din dimensiuni diferite. Iar existenţa unuia, exclude în mod categoric pe cealaltă. Toată tragedia lumii, atât de evidentă prin stările conflictuale, dorinţe, temeri, ură, violenţă, învrăjbire se datorează acestor „euri" care singularizează şi izolează prin inerentele impulsuri egoiste.

Salvarea omului şi prin el, a omenirii vine numai din descoperirea acestei Inteligenţe care este de asemenea şi Iubire creatoare. Ea nu ne poate fi oferită de niciun îndrumător. Nimeni nu ne poate duce la Izvorul Sacru care o alimentează. De asemenea, niciun efort de voinţă – iniţiat tot de „eu" – nu este capabil să o întâlnească. Căci, cum ar putea mărginirea să atingă această Frumuseţe şi Puritate Infinită!? Numai când „eul" îşi vede neputinţa şi tace în mod necondiţionat, în acel „goi psihologic* sau climat de pace desăvârşită, se deschide perspectiva Măreţiilor Divine. Practic, doar în această ipostază ni se revelează Realitatea

Divină a fiinţei noastre.

Pentru a nu prilejui vreun dubiu în înţelegerea temei, precizăm o dată în plus, că o minte oricât ar fi de erudită, ea nu poate să determine sau să ofere insului respectiv calitatea de Inteligenţă.

Pe plan fizic se compara în scop de evaluare.

Două sau mai multe lucruri, faţa-n faţă-n confruntare.

Asemănări, diferenţe, se măsoară, cântăresc.

Şi-n final, pe fapte certe, toate clar se definesc.

E un proces natural – la nivelul respectiv – absolut folositor, însăşi Viaţa îl impune, evident şi grăitor;

Evoluţia pretinde documentări împletite Pentru paşii următori, spre mai bine, spre nainte.

Dar la nivel psihologic întâlnim alte valori.

Comparările-s nocive, încontinuu nasc erori.

Şi de-o parte şi de alta greşit se evaluează.

Dar, cine-i cel ce compară, faptic, cine-

analizează?

De bună seamă „ego”-ul cu-ale lui valori incerte.

Subiectivismul, calea de opinii incorecte.

Deci, nimic folositor cu astfel de estimare.

Energia se destramă prin această fragmentare.

Când eu mă compar cu alţii – fie supraestimez sprijinit pe-acumulări şi-ncă-n plus mă degradez.

Fie mă subestimez, şi-atunci nasc invidii, ură;

Integritatea fiind exclusă şi-n această conjunctură.

Şi-ntr-un caz, ca şi în altul – nimic bun – folositor Pentru unitatea fiinţei şi trăire-n Adevăr;

Starea de Inteligenţă nu din comparări apare.

Nici din anume eforturi de-mpliniri prin imitare.

Asemenea procedee – fără de folos, precare;

Aşa-zisele succese sunt total amăgitoare.

Când, de pildă – vezi prostia în a ei totalitate.

Contactul e acţiune şi, la fel, integritate.

Aşa naşte înţelepciunea – prin a noastră integrare Cu „ce este”, cu „ce-apare” la a Vieţii provocare.

Tot ce e-ntâlnit astfel – cu-ntreaga pasivitate.

Fără gânduri sau imagini – pe tăcere rezemate.

V-1 –».

Suferă o transformare de proporţii radicale.

Armonia – Fericirea vin numai pe-această cale.

Iar Atenţia, tot timpul, Flacără-i mistuitoare.

Prin Ea, Sacrul operează ca putere sfinţitoare.

Evoluţia tehnică a omenirii existentă astăzi pe Terra, este rezultatul firesc al efortului perseverent al omului. De la primele unelte rudimentare, impuse de necesităţi ale Vieţii de zi cu zi, s-a trecut apoi la instrumente şi aparate multifuncţionale tot mai complicate.

Imitarea, compararea, măsurarea combinarea şi evaluarea au fost folosite în mod frecvent, pentru atingerea idealului propus pe acest plan al existenţei, Amintim doar un singur exemplu de imitare, suficient de revelator – zborul păsărilor. Admiraţia, combinată cu rezolvarea anumitor necesităţi de deplasare, i-au incitat omului imaginaţia în aşa măsură încât, în final, a condus la inventarea unor aparate capabile să învingă legea gravitaţiei. Şi în acest caz, modelul iniţial a fost supus unui îndelungat proces de ameliorare, care continuă şi astăzi. Noi şi noi modele de aparate de zbor tot mai perfecţionate, străbat văzduhul întregii planete. Aşadar comparaţia dintre un rezultat momentan şi dorinţa de perfecţionare şi eficienţă sporită sunt factorii de bază ai oricărei evoluţii tehnice… J

La nivel psihologic şi spiritual lucrurile se întâmplă cu totul diferit. Aici, comparaţiile sunt dăunătoare ambelor părţi: discipol şi maestru, elev şi învăţător, păcătos şi sfânt etc. Insul care se

compară îşi pierde unitatea fiinţei, ca şi a energiei datorită conflictului care se iveşte între modul său de exprimare şi idealul imaginat spre care tinde.

De cealaltă parte, modelul de comparat prin autoaprecierea de conducător spiritual pe care şi-o asumă, se degradează moral, fiindcă prin atitudinea respectivă se anulează în mod inevitabil, relaţia şi comunicarea de la suflet laf suflet. Supraestimarea, ca şi subestimarea sunt evaluări cu totul subiective! determinate de structura „ego”-ului potrivit condiţionării respective. În asemenea condiţii nimic nou, durabil nu poate avea loc pentru înnobilarea fiinţei practiş cantului. Dimpotrivă! 1;

Comparaţia şi imitarea – iniţiate şi întreţinute de dorinţa „ego”-ului – excludj apariţia Inteligenţei, singura în măsură să producă transformări radicale în psihologia individului. Să mai amintim că fiecare comparaţie prilejuieşte fie sentimentul invidiei, fie al aprecierii exagerate. Ambele la fel de păguboase şi derutante în

contrast cu înţelegerea corectă a Vieţii.

La fel, med semnalăm că efortul insistent de identificare cu modelul agreat! înregistrează uneori, diferite fenomene de parapsihologic a căror interpretare este complet greşită. În acest sens, amintim doar fenomenul stigmatelor, atribuit în mod eronat intervenţiei divine. R

În practicarea „Cunoaşterii de sine” nu ne comparăm cu nimeni şi nici nu-l alegem vreun model de urmat. Însoţiţi de Atenţia lucidă, perfect conştienţi, luăm contact direct cu reacţia minţii pe clipe în desfăşurare, fără să anticipăm vreun anumit rezultat. F

Dar să luăm un exemplu, destul de frecvent întâlnit. Şi anume: prostia care singură ni se revelează într-o anumită problemă. Dacă facem un efort să o camuflăm, de fapt, îi dăm o mai mare dimensiune. Dar dacă doar conştientizăm că suntem una cu ea, în acea clipă, ea – pur şi simplu – face explozie. Iar în „golul* care survine, mintea se extinde la Infinit şi Inteligenţa operează în

întreaga fiinţă mutaţii radicale.

În concluzie, pasivitatea minţii reprezintă minunata cheie care ne deschide perspectiva Infinitului prin care ni se destăinuie sensul real al Vieţii şi nelimitatele posibilităţi ce le avem de a depăşi toate problemele de natura psihologică.

t încă din copilărie societatea ne vârâ într-un anumit tipar.

Stăruitor sfătuiţi de ce-i bine sau ce-i râu, şi-aşa-zisul necesar.

După un anume timp, constatăm nedumeriţi diverse nepotriviri.

Chiar contradicţii flagrante la aceşti educatori.

Una spun, altfel gândesc şi diferit împlinesc.

Minciuna şi perfidia în tot timpul se-ntainesc;

Iar egoismul sălbatic încontinuu evident.

Când un interes anume, e căutat insistent.

Cu timpul ne-acomodăm la acelaşi joc meschin.

Dubla personalitate o camuflăm pe deplin;

Mereu ascunşi sub o mască – schimbată în mod frecvent.

Cum nevoile o cer – egocentrism permanent.

Noi, la fel ca-naintaşii, oferim ce-am moştenit.

Şi perpetuăm minciuna veac de veac, la infinit;

Generaţii succesive, ce primesc, la fel transmit.

Acest mod de comportare traumatizant, smintit.

Oare nu vedem că-i vremea de transformări radicale?

Şi comportării umane să-i punem baze reale.

Fondate pe omenie, cinste, adevăr, dreptate?

Iar* minciunii să-i opunem întreaga sinceritate?

Dacă această nevoie o simţim precum ni-i sete.

Fiecare trăitor nu evită Adevărul, nu-s-abate din „ce este”!

Printr-o astfel de Viaţă, nasc în lume transformări.

Eu şi tu şi ce-i la fel, vor fi noii fondatori.

În plus câteva remarci vrednice de semnalat.

Drept informare şi sprijin omului mecanizat.

De-a societăţii lege, într-un fel legiferată Printr-un cod de maniere – structură imaginată.

De c-e folosim minciuna, făcând cuiva o plăcere?

Când minţim ne degradăm şi aceasta e durere;

Cel minţit – se estimează – şi-a lui îngâmfare creşte.

Fiecare-n a lui parte deopotrivă s-amăgeşte.

Când azi, ne-ntoarcem la ieri, totul e imaginar Scăpăm frumuseţea Vieţii prin gândul nostru hoinar;

Care-n plus, proliferează haosul din noi şi lume.

Ambii – total vinovaţi de-a lumii întunecime.

Dacă ai ceva de spus – ca un fapt adevărat.

Spui o dată şi atât – doar cu clipa în contact.

Iar când nu-i nimic de spus, tacă gândirea totali Asta ne-arată precis, cât e omul de loial.

Bunul simţ nu-l judecaţi prin formule repetate.

Lipsite de-acoperire cu trăiri adevărate;

Convenţionalismu-i sursă de-amăgiri şi falsitate.

Mai grea condiţionarea – minţile mai şablonate.

Atenţie la formule! Nu le rostiţi doar din buze.

Fie când daţi mulţumiri, fie când vă cereţi scuze; în acel context de Viaţă, fiţi prezenţi cu-ntreaga fiinţă.

Astfel omu-adevărat îşi impune-a lui prestanţă, încă din copilărie, familia, şcoala, societatea în mijlocul căreia ne-am născut, încearcă să ne încorseteze psihologic, impunându-ne anumite reguli convenţionale, în general, acceptate fără o percepere reală a faptelor. Aceste

norme idealiste de conduită morală şi socială prin repetare devin obiceiuri de funcţionare în relaţiile intern mane. Aşadar, o programare de formule seci, moştenite prin tradiţie, ne vor urmări pe tot parcursul existenţei.

Odată cu creşterea prin adăugări de ani, observăm cum educatorii noştri în anumite împrejurări, se comportă cu totul diferit decât îndrumările pe care ni leau dat nouă. Una spun, altfel gândesc şi cu totul diferită înfăptuirea. Această ultimă atitudine fiind marcată întotdeauna de egoismul sălbatic, personal.

Urmează apoi, o scurtă perioadă de conflicte dintre generaţii, justificată de lipsa de concordanţă de care aminteam mai înainte. De o parte Realitatea Vieţii şi de alta jocul meschin impus de regulile educaţiei deficitare. În continuare, tinerii îşi întemeiază familii, vin copiii şi greutăţile inerente creşterii lor. Revoltaţii de mai înainte se adaptează calapoade lor şi de-acum, încearcă la rândul lor să ofere generaţiilor noi

aceleaşi tipare în care au fost şi ei înregimentaţi. Şi aşa, la nesfârşit, pragul dintre generaţii va fi mereu marcat de contradicţii.

Atâta vreme cât omul trăieşte sub influenţa nefasta a „ego-ului, pentru salvarea propriului său interes, va fi silit să-şi camufleze caracterul egoist-hidos, sub o multitudine de măşti cât mai frumoase pentru impresionarea lumii exterioare.

Acesta este omul zilelor noastre al cărui egoism nu este estompat nici de nivelul de cultură sau poziţia socială şi nici de acea profesiune, care îşi arogă importanţa de îndrumătoare de suflete spre aflarea Adevărului Absolut.

Oare simţim noi că a venit, vremea să rupem continuitatea acestui convenţionalism sec şi să punem temelie unei alte lumi, fondată pe omenie, cinste, sinceritate, dreptate, adevăr şi Iubire? Dacă acest lucru îl simţiţi, aşa cum vă este sete, atunci nu aveţi altceva de făcut decât să staţi hotărât faţă în faţă cu modul de funcţionare al minţii proprii. Cu alte cuvinte, cu Atenţia clară

întâmpinaţi – pe clipe de existenţă – fiecare reacţie a minţii ca gând, dorinţă, imagine, emoţie, ambiţie, invidie, orgoliu, ură etc.

Simpla conştientizare face ca toate aceste porniri ale firii noastre egoiste să dispară odată cu energiile susţinătoare respective. Numai prin aceste eliminări se creează posibilităţi de realizare a omului de care aminteam mai înainte. Şi, odată cu transformarea individului, se vor produce transformări similare şi pe plan mondial, fiindcă omul şi societatea sunt un întreg care se completează şi influenţează reciproc.

Dar să revenim la unele aspecte ale convenţionalismului. Prin însuşirea sfaturilor oferite de codul manierelor elegante – spre exemplu – noi înşine ne transformăm în veritabili roboţi. Exprimarea, gesturile, ca şi comportarea, în general, sunt lipsite de sinceritate. Minciuna convenţională degradează şi amăgeşte în ambele sensuri – cu impulsuri respective de îngâmfare şi aroganţă. Repetarea unor formule păstrate

memorial sunt prin ele însele, obstrucţii la înţelegerea Vieţii, care ne solicită prezenţa cu întreaga noastră fiinţă la clipele ce se succed în mod constant, fiecare noutate absolută, în acest caz, vechiul perturbă şi degradează întregul climat.

Aşadar, Atenţie la formule – precum şi la întreaga mişcare a Vieţii – care vă solicită să răspundeţi în mod corespunzător! Nu le rostiţi doar mecanic! Iar atunci, când împrejurările Existenţei vă obligă să reparaţi anumite greşeli pe care – din neatenţie sau necunoaştere, eventual – le-aţi săvârşit, să o faceţi cu toată sinceritatea. Omul ca fiinţă completă nu se poate manifesta decât prin atitudini inteligente, înveşmântate de haina Iubirii creatoare şi a sincerităţii totale.

Înainte de a încheia această notă explicativă, să mai subliniem că bunul simţ nu poate fi apreciat prin repetări de formule, lipsite de trăiri autentice corespunzătoare. De asemenea, că acest convenţionalism – sursă de amăgiri şi falsitate – dă

şi o med mare însemnătate „ego”-ului şi implicit, se denaturează tot mai mult calitatea Vieţii, ca şi a relaţiilor intern mane.

CRITICUL

Cum apare, cum se mişcă, cine anume îi dă viaţă?

Este el realitate, are certă existenţă?

Nu se respinge nimic, şi nimic să nu s-accepte!

Starea de investigare nu ia fiinţă din concepte!

Criticul analizează dup-a lui acumulare.

Timpul – condiţionarea – îi dau sens precum valoare.

Vede-ascultă şi îndată, el pe sine se socoate drept model de comparat, în toate câte-ntâlneşte, de-al său „sine” posedat.

De fapt, nu-i decât „fantomă” – apariţie mintală Rezemată pe trecut – imaginea lui „ce a fost” – artificială.

Din cumul de cunoştinţe, practici şi

experienţe.

Cu aplomb şi aroganţă se nasc nefireşti tendinţe.

De-a se socoti pe sine, entitate diferită, în măsură să conducă fiinţa timpului robită;

Când acumularea tace şi criticul amuţeşte.

Nu-i ceva independent. Prin trecut se construieşte!

Din procesul de gândire, ficţiunea se separă.

Asumându-şi importanţă – searbădă – imaginară.

Criticul! Un impostor care totul cenzurează:

Ce observă în afară – Viaţa cum se derulează.

Ca şi ce observă-n sine – forme de manifestare.

De reacţii sau îndemnuri, impuse de-acumulare; în ambele ipostaze, relaţia se destramă.

Piere sensibilitatea şi-n a Vieţii diagramă.

Totul e confuz, haotic – piere orice înţeles.

Rezultate pe măsura, degradare, deci,

regres!

De l-am înţeles complet, adică prin integrare.

Văzându-l în noi, real, aşa cum de fapt, apare.

Clara lui interceptare prin deconspirat total.

Fără altă urmărire, piere în mod natural.

Şi în locul rămas liber, apare Imensitatea.

Cu o fi re a scăm plin are, ce ne dă integritatea;

Funcţional, fiinţă-ntreagă, orişice întâmpinăm.

Fără vreo dificultate, pe loc totul rezolvăm.

Cu-nţelegerea deplină, fatal, criticul dispare.

Locul său fiind ocupat de Iubirea creatoare.

Şi constant, sunt rezolvate orice probleme umane.

Altele nu se mai nasc prin a timpului arcane;

Adevărul, Frumuseţea omului sunt destinate Chiar din tainicu-nceput date de Divinitate.

În această temă nu ne interesează teoretizarea atitudinii omului care îşi asumă

răspunderea de critic ai unei afirmări comportamentale. Dacă am face-o, ne-am da o părere cu totul lipsită de orice valoare şi semnificaţie. De fapt, aici încercăm o investigaţie foarte profundă – accesibilă fiecărui interesat, dispus să-şi descopere singur – în el însuşi această înclinaţie obsesivă şi presantă, de a-şi exprima punctul de vedere.

Câte le vedem sau auzim ca apariţii care vin din lumea exterioară sau din interiorul fiinţei noastre produc asupra memoriei un şir de reacţii. Iar acestea, în funcţie de acumulări prin care ne evaluăm potenţialul nostru intelectual, ca model de comparare şi evaluare, poate să declanşeze un adevărat proces de devenire psihologică. În acest fel descoperim că în vede râtul critic nu este altcineva decât „sinele personal”, care se socoteşte drept entitate separată, asumându-şi rolul de conducător al întregii fiinţe.

Ori, în realitate, el este doar o apariţie imaginară – o adevărată fantomă – care se sprijină

pe trăiri şi experienţe perimate, cu totul nepotrivite adevăratei înţelegeri. Dacă acumularea tace – dispare şi această ficţiune. Aşadar, criticul nu este o entitate de sine stătătoare. El apare ca un impostor care judecă, apreciază, condamnă sau aprobă, dă soluţii şi încearcă să-şi impună autoritatea, adesea în mod tiranic. Acest comportament confuz, haotic, artificial şi dictatorial ne distruge sensibilitatea, împiedică relaţia între oameni şi face imposibilă adevărata înţelegere a Vieţii.

Dacă din acest context, singuri aţi descoperit în propria fiinţă funcţia nefastă a fictivului critic, înseamnă că fără niciun sprijin din afară aţi pătruns deja în taina „Cunoaşterii”. Criticul văzut în mod simplu şi direct, aşa cum se afirmă el – drept creaţie a minţii – conduce la dispariţia lui spontană, imediată. Iar în locul rămas liber – o adevărată pace – mintea se extinde la Infinit. Corp, psihic şi spirit ca unitate perfectă, descoperă prin trăire starea de Conştiinţă pură

care operează prin Inteligenţă şi Iubire transformări radicale binefăcătoare.

În această ipostază, toate câte ne sunt aduse de Viaţă sunt privite şi acceptate ca fenomene fireşti şi rezolvate în chipul cel mai fericit, fără să producă tensiuni psihologice.

Adevărul şi Frumuseţea ne sunt oferite numai de către Divinitatea existentă în noi şi în toate împrejurările doar cu impulsuri de Fericire acauzală. Iar clipele de grea încercare – apreciate de omul obişnuit ca adevărate tragedii – vor constitui îndeosebi adevărate teste de verificare pentru autenticul trăitor al „Cunoaşterii de sine”.

CUM ESTE DISTRUS ADEVĂRUL

Adevăr – Realitate – e trăire de o clipă – omul în Eternitate.

Când al său trecut dispare – o adevărată moarte;

Psihic, nimic nu rămâne şi nimic nu se aşteaptă;

Fiinţa-om, eliberată, e o Sacră Simplitate.

„Cale, Adevăr, Viaţă” drept exemplu s-a dat Crist.

Celor ce voiau să afle Măreţiile Divine.

El era toate acestea – ca fenomen de trăire.

Accesibil tuturor a prin astfel de contopire.

Câţi din ei L-au înţeles? Cu siguranţă, că nimeni!

Faptele o dovedesc prin tradiţii şi prin dogme.

Formalisme, ritualuri, privite şi-apreciate.

Nu prâcticarea directă a-ntâlnirii minunate!

Adevărul se trăieşte, nu se prinde în formule.

Nici nu se organizează prin ceremonii anume.

Despre El nu se vorbeşte, necum teoretizează întâlnirea Lui constantă – veşnic – nouă ipostază.

El – pururea – noutate, ne cere să fim smeriţi.

Să-l ieşim la-ntâmpinare cu-ntreaga fiinţă deschisă.

Absolută castitate – psihic – morţi pentru ce ştim;

Numai prin decesul psihic suntem apţi să-L întâlnim.

Când pretindem că L cunoaştem, suntem de fapt, vanitoşi Sau rostim doar vorbe goale, ca oricare nemintoşi;

Credinţa-i o ficţiune, un produs imaginar Care-mpiedică-nţelesul Adevărului plenar.

Mintea noastră-i limitată de ce ştim, de ce cunoaştem.

Adevărul e imens – surpriză prin noutate.

Două lucruri diferite ce nu pot să se-ntâlnească.

Tacă, deci, făloasa minte! Fiinţa-om să se smerească!

Numai omului smerit i s-arată Adevărul.

El e permanent în noi, ca şi-n gâze, floare, piatră.

Pe tutindenea prezent în întregul Univers.

Văzute şi nevăzute prin El îşi găsesc consens.

11 Vrii.”, i: „* 1111* v j… M.

Despre El, în niciun fel nu putem avea păreri;

– Crezuri, invocări semeţe sunt concepte-nchipuite.

Formulări de minţi înguste ce-şi arogă importanţă.

Eternitatea redusă de-a lor crasa ignoranţă;

Adevărul ni s-arată când vedem falsul ca fals.

Sau descoperim că falsul e socotit Adevăr.

Şi, la fel, când Adevărul este fals considerat;

Acest înţeles apare prin al nostru integrat.

Atunci când gândirea tace, fiindcă-şi vede neputinţa.

Tace rea-i esenţială, cu ea Adevărul vine, i 1 1

Şi-n noi produce mutaţii prin fireasca-i acţiune.

Evoluţia se-nscrie doar cu-această înţelepciune.

v fie…

Adevărul Absolut sau Realitatea se află într-o constantă mişcare care-i imprimă calitatea de

noutate şi prospeţime veşnică. Iar întâlnirea noastră cu El, are loc pe clipe de existenţă cu ajutorul experienţei directe.

În această fericită conjunctură funcţionăm ca fiinţă completă – corp şi psihic. Perfectă unitate în care nu exista nici trecut şi nici viitor, ci numai prezentul viu şi activ. Altfel exprimat: trăim un moment de Conştiinţă pură – ca fiinţa eliberată de influenţele trecutului – într-o desăvârşită simplitate.

Despre această modalitate existenţială ne-a vorbit marele trăitor al Adevărului, Iisus Hristos, despre care am amintit într-o altă temă. El însă nu a fost înţeles nici pe vremea Lui şi nici ulterior de către creştini. Faptele o dovedesc – din păcate – în defavoarea întregii omeniri. – i

Adevărul solicită trăire directă şi nu doar înţelegere intelectuală, care este de – pentru lipsa înţelegerii veritabile. Formalismul sec, concretizat în dogme şi ritualuri nu face altceva decât să obstrucţioneze înţelesul realizabil doar prin

experienţă rectă – impusă chiar de către desfăşurarea normală a Vieţii. Numai prin moartea astră psihologică – adică acumularea întregului trecut acumulat memorial – a fiinţă complet nouă, smerită şi atent lucidă creăm condiţia întâlnirii şi identificării noastre cu Adevărul. Oricare altă atitudine din partea omului nu face decât să distrugă şansele unei atare întâlniri.

Fiecare pretenţie a minţii cunoscăloare care afirmă că ştie ce este Adevărul, nu este decât o manifestare vanitoasă, caracteristică a omului ignorant şi lipsit de bun simţ. Credinţa oarbă pe care o trâmbiţează în mod frecvent minţile habotnice, nu este altceva decât o ficţiune care, fiind doar simplă afirmare, împiedică înţelesul Adevărului plenar şi read prin însăşi esenţa şi independenţa Lui.

Oricât de vast ar fi câmpul cunoaşterii, mintea umană este şi rămâne întotdeauna limitată, deci, incapabilă să întâlnească Ceea ce

este fără limită. Dar dacă această minte îşi dă seama de neputinţa şi mărginirea ce o caracterizează, ea se smereşte şi tace. Abia atunci Adevărul ne cuprinde cu toate însuşirile Lui binefăcătoare. El se află peste tot şi pe toate le pătrunde. Este prezent în structura pietrei, în lumea vegetală, ca şi în lumea animală, precum şi în fiinţa-om. De asemenea, El este prezent în întregul Univers; în cele văzute, precum şi în cele nevăzute. Şi El singur ne cuprinde când noi îi creăm condiţia respectivă sau mai pe înţeles, când îi deschidem calea prin tăcerea smerită sau pacea sufletului. Iar mintea noastră îşi opreşte ignorantele evaluări, când descoperă falsul ca fals sau falsul considerat ca Adevăr; ori atunci când Adevărul este apreciat ca fals.

Înţelegerea nu poate fi întâlnită decât atunci când funcţionăm ca fiinţă deplină, unitară. Încă mai semnalăm că în climatul tăcerii, când vasul conştiinţei proprii este complet golit. Adevărul îl umple prin „Puritatea Esenţei Sale”. Numai când

atingem această înţelepciune se produc mutaţii radicale în structura fiinţei noastre, care grăbesc procesul evoluţiei şi reîntoarcerea la Sursa Sacrului – căminul real şi comun al tuturor a.

CUVINTE CARE SE REPETĂ

În poezii – drept oglindă – se reflectă-ntreaga fiinţa.

Parafrazez doar o temă „Cunoaşterea cea de sine”.

Peste nouă sute titluri pe hârtie aşternute.

Prin simplitate exprimă fapte bine cunoscute.

Titlul, ca şi începutul demonstrează-amănunţit.

Din ce unghi privim Viaţa şi întregu-l conţinut;

Iar în final se arată, cum prin întâlniri directe.

Haosul se luminează şi deşertăciunea piere.

Iar în „golul” ce survine, nu mai e nicio durere.

Spusele nu-s teorii – concepţii imaginate.

Ele încearcă să exprime fapte bine conturate;

Cuvintele sunt doar haine ce-nveşmântă adevăruri.

Cât mai concis formulate, vizând a lor înţelesuri.

Precizia, claritatea în mod atent urmărite.

Vorbele şi-a lor trăire, cât mai bine concepute.

Pentru cel interesat, cuvintele-s folosite numai ca indicatoare De-a privi-n anume fel, la ce mişcă înăuntru-i şi ce vine din afară.

Nu cuvintele contează, ci aceea ce indică are-ntreaga-nsemnătate;

De mers dincolo de ele şi-a-ntâlni Realitatea.

Repetarea de cuvinte într-un fel e inerentă.

Dar trăirea celor spuse – totdeauna-i noutate, în esenţă, tot mesajul asta-ncearcă să v-arate.

La fel, fără de valoare, metrica, ritmul şi rima.

Ele nu vă spun nimic, deci, daţi-le la o parte!

Pentru mai bun înţeles, o pildă din drumeţie:

La orice răscruci de drumuri – semne ce orientează.

Indicând localităţi, eventual km. – asta ne interesează Nu semnul ti important, ci direcţia-arătată.

La cititul poeziei, numai mesajul contează.

Bine pătruns, înţeles, pus în practică de-ndată.

Excludeţi neapărat şi-autor şi poezie.

Şi rămâneţi singuri – singuri, doar cu fondul vostru psihic.

Asta-i problema de bază, ce se cere rezolvată Personal, de fiecare prin relaţie directă.

Finalul e „golul psihic”, ce ne transcende-n Imens;

Şi-ntâlnim înţelepciunea, drept Iubire creatoare.

Care curăţă, destramă structura egocentristă.

Omul-nou, cinstit şi bun, numai aşa se-mplineşte.

Cuprinşi în Eternitate, fiinţa noastră se-ntregeşte.

Fără efort, siluire, când Iubirea ne-nsoţeşte.

Fiecare poezie este apreciată de către autor, ca o veritabilă oglindă în care atât cititorul, cât şi ascultătorul îşi pot descoperi singuri întregul lor fond psihologic. Cele circa o mie de titluri aşternute pe hârtie cu ajutorul versului – până la această dată – tratează una şi aceeaşi temă: „Cunoaşterea de sine”. Titlul fiecărei poezii ca şi primele versuri, avertizează pe cititor din care unghi anume este abordată Viaţa în integritatea şi desfăşurarea Ei.

La sfârşitul fiecărei teme se arată în mod practic cum întâlnirea simplă şi directă a haosului şi a deşertăciunii, face ca acestea să dispară fără niciun efort. Iar în „golul” firesc ce survine ca stare de pace şi armonie, trăitorul dispune de o nouă minte, imensă, care-l integrează în Absolut.

Toate afirmaţiile nu sunt teorii sau concepte imaginare despre Viaţă, ci fapte care pot fi

verificate prin trăire proprie, odată cu citirea sau ascultarea lor. Cuvintele alese cu grijă nu au altă menire decât aceea de simple indicatoare. Destinul lor este acela de a ne determina să privim şi să ascultăm într-un anumit fel, reacţiile minţii condiţionate, ca şi toate câte ne parvin ca aspect şi zgomot din lumea exterioară. Exprimat în alt mod: Cuvintele prin arătarea sau indicarea lor fac posibilă experienţa directă, la capătul căreia ni se revelează Realitatea care absoarbe întreaga importanţă.

Repetarea cuvintelor este inerentă, însă trăirea celor afirmate este totdeauna nouă. Această întâlnire a Adevărului, realizată prin pasivitatea minţii în prezentul viu şi activ, este mesajul care ne indică o nouă modalitate de abordare a Vieţii.

Metrica, ritmul şi rima nu vă spun mare lucru. Daţi-le deci la o parte şi să reţinem numai şi numai noua direcţie a propriei investigaţii. În tot timpul acestei experienţe directe, să rămânem

singuri, adică faţă în faţă cu fondul psihic propriu.

În final, vom întâlni pacea, liniştea, echilibrul sau „golul” minţii, unde Iubirea îşi afirmă opera de transformare prin destrămarea energiilor fragmentare, egoiste. Omul nou, cinstit şi bun, numai în acest chip se statorniceşte. Şi iarăşi mai adăugăm încă o precizare: Iubirea acauzală şi atemporală nu apare decât în absenţa totală a minţii ştiutoare.

DE CE ÎN VERS ŞI NU ÎN PROZĂ?

*

Întrebare precis pusă de insul culegător de idei – drept informare, Care-nscrise cerebral se constituie o sursă, mai apoi, de aplicare.

Asta-i, de fapt, moştenirea – dascălii aşa ne-au spus.

Că fondul de cunoştinţe, însumat memorial, să fie-n practică pus.

Devenirea, ca sistem de îndreptare, încontinuu urmărită Prin idei, timp, siluire, linia de conduita.

Pe plan fizic – e normal – practica Je *integrează*.

Ce-i mărunt şi imperfect, prin timp cresc – evoluează.

La nivel spiritual, lucrurile stau altfel – diametral diferit.

Devenirea-i un blestem, insul în conflict cu el, e şi mai nefericit Ideile sunt capcane, timpul naşte complicaţii, efortul… catastrofal, Urmărirea împlinirii împrăştie energia, rezultatul… ireal!

Proza are însuşirea de-a vă oferi idei care construiesc sisteme Practici, metode, credinţe – toate încadrate-n forme;

Aşternute în minted, ele devin instrumente care condiţionează.

Obsedaţi mereu de ele, la impactul cu Viaţa, fără preget degradează.

Temele le-am scris în vers, fără vrere personală.

Asta a fost îndrumarea. Supunerea mea-i totală.

Iată deci şi raţiunea în această abordare:

Versul scurt, cuvinte simple, îndrumarea, practic, clară.

Nu culegi nicio idee, nu-nsumezi memorial, eşti atent.

Observi, asculţi, toată fiinţa e prezentă şi, total independent.

Laşi să circule prin tine, vorbele ce compun versul;

Nu urmăreşti niciun scop, nu cauţi în slove sensul.

Simpla citire-ascultare, te transcende-n Infinit.

Mintea ta, particulară, tace-n astfel de-ntâlnit.

Şi dispui de-o nouă minte care nu e mărginită.

Cu ea nu apar probleme, toată fiinţa-i liniştită.

Când citeşti aceste versuri, lasă-ţi ştiinţa ta deoparte.

Căci ea-ţi dă nefericirea prin falsa-i însemnătate;

Versul poartă-n el mesaj care-i direct adresat Sacrului ce-L porţi în tine, deţinut şi-ncătuşat

De suprafaţa meschină, hidoasă4 a-nfăţişare.

Niciodată mulţumită, în tot timpul temătoare;

Ascunsă mereu sub mască, apărându-şi goliciunea.

Prin manevre ipocrite compensând amărăciunea.

Prin vers, îndemnat tot timpul, „ego”-ul să ţi-l demaşti.

El, această ficţiune, încontinuu te opreşte să vezi cine-anume eşti.

Când depăşeşti a ta minte eşti, de fapt, înţelepciune prin Minte Universală. Pe Pământ acesta-i rostul, de-a întâlni fiinţa reală.

Spre această împlinire, cu „nimicul” se porneşte.

Sacrificându-ţi „ego”-ul care te nefericeşte.

Altă cale nu există. Orice om posedă tainic,

întreaga capacitate De-a cuceri acest „summum” – sacra lui Realitate!

Prin această temă încercăm să lămurim rostul acumulărilor memoriale şi însemnătatea versului în aplicarea „Cunoaşterii de sine”.

Pe plan fizic, Viaţa ne obligă să adunăm cât med multe şi mai variatei cunoştinţe pentru o mai bună orientare. Fără un depozit informaţional nu neam putea descurca în meseria pe care o practicăm, de pildă. Ucenicii de astăzi, din oricare domeniu de activitate, devin specieiliştii de mâine numai datorită înscrisurilor memoriale. Erudiţia în oricare domeniu este utilă, atât pentru individ, cât şi pentru întreaga colectivitate.

Pe plan spiritual însă, lucrurile se petrec cu totul deosebit. Aici acumulările de cunoştinţe, de idei, de concepte de Viaţă, făcute cu scopul utilizării ulterioare a acestora, determină adevărate traume psihologice. Devenirea psihologică se caracterizează prin ea însăşi, drept veritabil blestem. Practicantul se află în

permanent conflict cu el însuşi, ori de câte ori încearcă să fie „altceva”, decât îi demonstrează realitatea minţii proprii.

Ideile sunt capcane, iar efortul de-a le pune în aplicare în timp, împrăştie energia şi ele dau naştere la stări amăgitoare. În acest context, proza are capacitatea să ofere idei, care apoi construiesc sisteme de gândire, practici, metode şi credinţe cuprinse în calapoade conceptuale. Toate acestea înregistrate memorial devin instrumente obsesive care acţionează în mod automat la contactul cu mişcarea Vieţii. Or, în acest fel ele obstrucţionează experienţa directă solicitată de către Realitatea Vieţii.

Şi acum, iată avantajele oferite de către poezie: Prin simple cuvinte la dimensiunea versului, îndrumarea se oferă clară şi solicită aplicare imediată. Simpla citire sau ascultare cu o minte clară, atentă şi lucidă, vă oferă posibilitatea să trăiţi direct şi nemijlocit Realitatea pe care încearcă să o exprime versul.

Când mintea particulară tace în mod desăvârşit – simpla îndrumare a poeziei, vă transcende în InGnit. De-acum dispuneţi de o nouă minte, fără dimensiuni, în stare atemporală în care nu se mai ivesc probleme. Acest mod de trăire pe clipe de existenţă, conduce la demascare minţii superficiale în care domină „sinele personal” sau „ego”-ul. Prin contopire cu simplitatea versului, această Geţiune – creaţie a timpului – cu vremea îşi pierde din autoritate. Iar în Gnal, închisoarea se prăbuşeşte prin anemiere, cu pierderi constante de energie.

Odată cu acest fericit fenomen, Realitatea fiinţei noastre – eternă, nemuritoare – preia conducerea întregii fiinţe, îndrumându-ne cu ajutorul impulsurilor intuitive. Acesta este omul nou, înzestrat cu o nouă mentalitate impregnată de Iubirea acauzală, atotcuprinzătoare. De altminteri, aceasta este adevărata menire a omului coborât la reîncarnare: Demolarea omului vechi, condus de tirania „ego”-ului şi afirmarea omului

nou ca Divinitate de sine stătătoare.

DE CE SCRIU?

Iată pus-am întrebarea mie însumi: De ce scriu?

Scriu c-un scop anticipat, dorind a-l realiza?

Răspunsul ţâşni deodată – real – nu ştiu!

Şi cu astfel de neştiinţă, liber pot investiga.

Dacă scriu spre a mea-împlinire de „egou” infatuat.

Ce-şi arogă importanţă prin a lui preocupări, încă de la început, ce se scrie-i programat.

Nimic nou în exprimare – un cumul de repetări.

În atare împrejurări temele sunt structuri goale.

N-au un miez de Adevăr, nici parfum, nici pasiune.

Singurele în măsură s-aducă schimbări reale.

Să lumineze tenebre prin fireasca acţiune.

*

„Una” cu seninătatea – integrat în mod

perfect.

Fără ’eu*, „egou” sau „sine”, scopul lipseşte total.

Tot ce vine, ca o undă, este aşternut corect.

Pe imaculata filă – un cuplaj esenţial.

Titlul temei, uneori, apare în mod spontan.

Ca necesitate-acută de-a-ntâlni ce e Real;

Alteori, cu grijă – ales, văzut ca pe un ecran.

În discuţii, contradicţii purtate memorial.

Şi-apoi, în continuare… drum deschis seninătăţii.

Care clipă după clipă se exprimă clar, precis.

Despre câte le cuprinde pe fondul integrităţii.

Fără nicio legătură cu-al memoriei cuprins.

Cuvin teles folosite drept simbol de exprimare Prin ele comunic sensuri, precum şi interpretări în Realitatea Vieţii, fără vreo justificare.

Bazate pe argumente sau ale mele păreri.

Desprins de timp şi de spaţiu – cuprins în

Atemporal.

Nu ştiu cum se derulează filmul ce-l istorisesc.

Tot ce văd şi povestesc, pas cu pas, clipă de clipă încadrat în actual.

Fără să fac vreun efort – în Real mă contopesc.

Nici măcar nu pot a spune, cât va dura povestirea.

Revelaţia din temă. Toate însă terminate în deplină libertate – absentă complet gândirea.

Viaţa privită ca-Ntreg cu-aceeaşi seninătate.

Recitind sau auzind temele, câţiva compuse Pentru mine – apar ca noi, ca scrise de un străin.

Asta-i piatra de-ncercare audiţiei precise.

Când memoria-i exclusă la-ntâlnirea din Sublim.

Sunt sau nu sunt de folos, cuiva, astfel de rostiri?

Nu-i deloc problema mea – pe mine nu mă priveşte.

Eu le-am scris dintr-un îndemn, dincolo de-a mele gânduri;

Dacă-n voi găsesc ecou, orice temă vă sfinţeşte!

În „Cunoaşterea de sine”, omul vechi e destrămat.

Prin simpla voastrămtâlnire cu „ce e „cu „ce apare”.

Fără sprijin din afară, ca toiag de rezemat.

Doar aşa realizaţi minunata integrare!

În lunga şi anevoioasa investigaţie a descifrării tainelor Vieţii şi morţii, întrebările puse nouă înşine capătă o importanţă deosebită. Căci numai întrebându-ne de ce suntem atraşi mai mult spre o dorinţă decât spre alta, aflăm cine este adevărata entitate care se afirmă în acel moment. Aşadar, pentru descifrarea acestui mister al scrisului, îmi pun mie însumi această întrebare: De ce scriu? Oare scriu sub imboldul unui scop anticipat?

După întrebare, o pace totală îmi cuprinde

întreaga fiinţă. În acest „vid psihologic* nu se prefigurează nicio tendinţă de aşteptare a vreunui anume răspuns. Şi iată că, deodată, în mod spontan ţâşneşte un categoric: Nu ştiu! Iar cu această necunoaştere, se poate în mod veritabil iniţia investigaţia, fără niciun fel de influenţă din partea „eului.

Dacă aş scrie pentru satisfacţia „ego-ului infatuat, înseamnă că mă sprijin pe acumulări memoriale şi, ca atare, exprimarea prin vers sau proză ar conţine doar un cumul de repetări. În acest context, temele ar fi structuri goale, fără conţinut, lipsite de pasiune, frumuseţe şi adevăr. Drept urmare, ele nici nu ar putea limpezi climatul întunecos al minţii condiţionate. Pe lângă toate acestea, nici atitudinea de înnobilare a sufletului n-ar fi posibilă.

Dar iată de-acum ce constat, lăsând deoparte această alternativă: Integrat în mod perfect – corp, minte şi spirit – o singură unitate, fiinţez ca un întreg în stare de Conştiinţă lucidă în care

„ego-ul nu există şi, deci, niciun scop de atins. De-acum, toate câte apar ca scurgeri fireşti în câmpul acestei seninătăţi, sunt aşternute pe imaculata filă.

Titlul temei, uneori, apare spontan, ca o necesitate determinată de întâlnirea realităţii existenţiale a Viului. Alteori, el este ales cu grijă în urma discuţiilor purtate cu semenii, dornici să lămurească anumite probleme iscate fie de confruntări memoriale proprii, fie pur şi simplu de dorinţa acestora de a-şi însuşi practicarea „Cunoaşterii. După enumerarea acestor îndrumări revelatoare, să vedem ce se mai întâmplă! în continuare, Seninătatea se exprimă prin Ea însăşi cu asocieri de cuvinte încărcate de sensuri clare şi precise, concretizate apoi, în versuri şi strofe. Desprins de timp şi spaţiu, nu-mi dau seama cum se derulează filmul pe care-l concretizez prin vârful creionului.

Practic, trăiesc un veşnic prezent şi fără niciun efort mă contopesc în Realitatea Vieţii, care

se exprimă prin Ea însăşi ca noutate de la o clipă la alta. Nici măcar nu pot să anticipez durata sau întinderea compunerii şi nici vreun alt amănunt în legătură cu revelaţia temei. În acelaşi climat de seninătate – în care gândirea obişnuită lipseşte cu desăvârşire – se aşterne şi concluzia temei.

Ulterior, prin citire sau recitire, toate aceste teme îmi apar ca noutăţi absolute, creaţii ale unui străin. De fapt, acesta este indiciul sigur că citirea are loc pe fundalul Sublimului – în care memoria este absentă. Dacă aceste poezii sunt sau nu sunt de folos cuiva, nu ştiu. Şi nici nu-mi fac vreo problemă în acest sens, întrucât compunerea a avut loc dincolo de motivaţiile minţii mele.

În cazul când ele au ecou în sufletul cuiva, acela are posibilitatea – numai prin simpla citire sau ascultare – să treacă dincolo de graniţele condiţionării sale psihologice. Prin „Cunoaşterea de sine*, omul vechi – ignorant, temător, handicapat aproape în mod permanent de către Viaţa pe care nu o poate înţelege – este, practic,

destrămat. Efectul este spontan şi se obţine prin simplitatea întâlnirii cu „ce este”, cu ceea ce apare în prezentul viu şi activ ca reacţii ale minţii posesive şi limitate.

Nu aveţi nevoie de niciun toiag exterior sau interior de care să vă sprijiniţi. Dispuneţi de întreaga capacitate de realizare, fiindcă în noi toţi există „Martorul Divin”, gata oricând să ne ajute ca să depăşim deşertăciunea lumescului şi să întâlnim Fericirea veşnică, acauzală.

DE CE VREI SĂ MĂ DISTRUGI?

Stau în faţă cu „ego”-ul ce m-acuză că-l distrug!

Îi răspund în mod loial: tu dispari că eşti nătâng!

Eu, doar, simplu, te privesc şi tu fiind un necinstit Nu poţi să priveşti în faţă, fiind şi laş şi aiurit!

Din naştere eşti viclean, tot timpul interesat.

Nimic nu faci fără scop – prin scop – veşnic posedat;

Interesul îţi e zeu căruia zilnic te-nchini.

Altă lege nu cunoşti, decât ţelul tău meschin.

Grijuliu mereu cu tine, faci din toate, idealuri.

Şi lor le consacri viaţa, cumulând numai necazuri;

Camuflat sub măşti diverse, după cum e-mprejurarea.

Hidoşenia ascunsă prin imagini cu candoarea.

Zilnic cultivi vanitatea prin formule variate;

Ipocrizia ascunsă sub falsa fidelitate;

Violenţa-ntreţinută prin eforturi de voinţă.

Permanent alimentate în a ta nesăbuinţă.

Constant urmăreşti trecutul şi eviţi tot ce-ţi displace.

Eşti tot timpul izolat, închis într-o carapace;

Lumea, Viaţa le priveşti numai prin imagini moarte.

Şi prin ele te consideri o reală somitate.

Vrei aici asigurări şi la fel şi după moarte.

Urmărindu-ţi idealul, le cuprinzi ca într-o carte.

Ce continuu o repeţi, punând preţ pe oarbe crezuri Sau metode seci, absurde, împletite cu eforturi.

Dar, în orice-activitate tu te-afirmi egocentrist;

Chiar când te-arăţi generos, joci doar teatru – eşti artist;

Al tău „sine”-l urmăreşti, folosind o altă mască.

Asta ţi-e identitatea, ce prin scopuri vrea să crească.

Divinul neînţeles L-ai coborât pe Pământ.

Dându-l însuşiri umane, deopotrivă şi veşmânt;

Iubirea, considerată după propria-ţi simţire.

I-ai dat haină pământească, legând-o de-a ta gândire.

Aici ţi-am enumerat din însuşiri, doar o parte.

Toate – fără niciun dubiu – sunt defecţiuni

flagrante.

Care degradează omul şi-i înscriu nefericirea;

Şi prin ins, în lumea-ntreagă, tot mai mare învrăjbirea.

Prin ce scriu, în niciun fel, eu nu vreau să te ucid.

Tot ce fac cu-adevărat, te demasc prin orice gând;

Iubirea mi te destramă, fiindcă eşti o ficţiune.

Fără vrerea mea expresă, dispari prin inacţiune.

Mişcarea Vieţii în diversitatea manifestărilor Ei poate fi întâmpinată prin două ipostaze: Mintea cunoscătoare şi mintea lucidă, inocentă, liberă de orice cunoaştere.

În primul caz, este vorba de mintea omului obişnuit care vede, ascultă şi interpretează potrivit condiţionării proprii. Din punct de vedere psihologic, ea funcţionează fragmentar şi egocentric, în funcţie de acumulări a căror preferinţă îi fixează şi graniţele care-i determină

dimensiunea.

În celălalt caz, omul funcţionează ca unitate deplină, atemporală, fără dimensiuni, necondiţionat de reziduuri memoriale – apt să cuprindă noutatea Vieţii pe clipe de veşnică mişcare.

Mintea cunoscătoare în structura ei finită şi posesivă, funcţionează numai prin reacţii psihice în funcţie de propriul conţinut. Ea izolează şi separă, făcând din orice om un biet fragment – în conflict cu el însuşi, ca şi cu restul semenilor.

Mintea atentă, lucidă, imensă şi atotcuprinzătoare poate să întâmpine şi să înţeleagă atât Eternitatea Vieţii, cât şi modul de funcţionare a minţii fragmentare. Liberă în orice clipă, ea abordează fiecare mişcare a Vieţii prezentă şi activă, cu „golul” sau „vidul psihologic”. Apoi, totul se dă uitării ca să poată întâmpina cu aceeaşi inocenţă clipa următoare. Iar atunci când nevoile o cer, ea foloseşte limbajul potrivit ca să ofere explicaţiile de rigoare.

Am făcut această introducere ca să uşurez posibilitatea „ego”-ului de a mă putea înţelege. El mă acuză, pur şi simplu, că îi distrug existenţa! Mă consideră, deci, că prin violenţă aş fi un veritabil ucigaş! La o asemenea incriminare îi răspund în mod deschis, sincer şi cu toată dragostea, că eu nu fac altceva decât să-l privesc şi să-l ascult. Şi-apoi, în continuare încerc să-i demonstrez cine este el în realitate: lacom, viclean, nătâng, aiurit. Odată cu demascarea, el dispare pentru că nu poate să privească în faţă Puritatea, Onestitatea, Adevărul.

Din naştere viclean, tot timpul interesat de un anumit scop egoist – din care şi-a făcut zeitatea căreia i se închină fără încetare. Acest „ego” nu are alt ţel decât interesul său meschin. Încontinuu grijuliu şi interesat de plăceri şi satisfacţii, el face din toate acestea simple idealuri de urmărit. Dar la toate aceste preocupări, eu îl fac atent că în aceeaşi măsură el îşi atrage şi anumite necazuri şi stări tensionale.

li mai amintesc acestui „sine personal” că, în vederea creării în afară a unei imagini, de obicei cât mai avantajoasă, el îşi ascunde sub o multitudine de măşti – potrivit împrejurărilor – întreaga viclenie şi hidoşenie, prin ele însele dizgraţioase. De pildă, acest „ego” cultivă vanitatea, orgoliul şi trufia sub haina înşelătoare şi ipocrită a umilinţei şi fidelităţii. De asemenea, el întreţine viclenia prin eforturi de voinţă – prost interpretate – ca mijloace de înnobilare. Apoi, urmăreşte prin evaluările trecutului, tot ce-i procură plăcere şi evită tot ce-i displace! în acest fel trăieşte izolat în micuţa-i carapace ca într-o veritabilă închisoare. Priveşte şi apreciază restul lumii în chip prezumţios, numai şi numai prin imagini moarte.

În interesul iluminării sale îi mai arăt că tot ce întreprinde e aici – în asociere cu suportul fizic – ca să-şi asigure „dincolo” o existenţă mai avantajoasă, este cale absolut greşită. Fiindcă, scopul egoist de la care porneşte, nu-i va procura

decât noi şi noi amărăciuni şi nicidecum plăcerea veşnică pe care o are în vedere cu fiecare mişcare sau efort depus în acest sens.

Divinitatea pe care ca „ego”, nu poate să o înţeleagă, a coborât-o pe Pământ, dându-l însuşiri şi chip uman. La fel, Iubirea reală a coborât-o la propria simţire şi-a înveşmântat-o în haine lumeşti cu totul nepotrivite. După ce i-am enumerat doar o parte din însuşiri – prin esenţa lor greşeli şi păcate flagrante – i-am demonstrat că toate acestea degradează fiinţa-om şi, prin el se amplifică nefericirea în întreaga lume.

În concluzie, în tot ce scriu, vorbesc sau înfăptuiesc, eu nu urmăresc nici tăcerea acestei ficţiuni şi nici uciderea ei – cum sunt acuzat – ci doar demascarea sa. Prin demascare, gândirea condiţionată tace, iar în liniştea survenită spontan, apare Iubirea care operează transformări radicale prin îndumnezeirea omului obişnuit… Această minunată călătorie spre Divinitate este urmarea firească a „Cunoaşterii de sine”.

DECONSPIRAREA

Într-o zi, mergând pe stradă, lăsam zgomotul să treacă prin fiinţa mea deschisă, Tot ce-mi apărea în cale: semeni şi-ntreaga natură le priveam cu simplitate, întregul trecea prin mine, eu cu El în uniune cuprins în Imensitate.

Mintea mea complet tăcută – Energie unitară se mişca prin negraire.

O stare de scânteiere – luciditate perfectă – ce prin ea se luminează Intrenăuntru şi-afară, eu şi câte întâlneam nu era vreo separare, Conştientizam perfect toate câte le vedeam printr-o constantă mişcare;

O deplină bucurie, lipsită de motivare, era tot timpul cu mine.

Om întreg – psihic şi corp – o singură unitate, totalmente în prezent.

Nici trecut, nici viitor nu-şi găseau vreun loc anume.

Deplasare – fără timp, fără nicio mijlocire, cuprinsă-n Realitate;

Despre astfel de trăire n-ai cuvinte potrivite – e o trăire aparte

Iată însă, pe furiş, o imagine vicleană se desprinse-aşa, deodată.

Şi porni tiptil, hoinară, pe cărări imaginare – o trăire de altă dată;

Evadarea din prezent mă deconcertă spontan şi devenii mai atent, Conştientizai perfect impietatea făcută de gândul meu insolent.

Niciun fel de-apreciere – condamnare, acceptare – niciun fel de confruntare N-a urmat al minţii joc. Am privit atent „ce este” – imaginea călătoare.

Nu i-am zis niciun cuvânt, n-am certat-o şi nici n-am încurajat-o.

Simpla ei deconspirare i-a spulberat existenţa – contactul a nimicit-o.

Energia ce-o însoţea s-a înapoiat la mine, integrată-n Unitate.

Un experiment de Viaţă care-i întâlnit frecvent, când Atenţia slăbeşte.

Gândul prin el, energie, înregistrat în mintal şi-a semnalat existenţa.

Dorind prin imaginare să retrăiască momente printr-o seacă repetare.

La un astfel de contact, gându-şi pierde energia şi-n final, complet dispare; Starea de eliberare de fondul egocentrist, în acest mod. Se obţine, întâmpinarea spontană, simplă şi nemijlocită, înseamnă şi acţiune.

Iată şi un alt exemplu, tot la fel de grăitor, ce-l socot folositor.

Pentru cei ferm hotărâţi să-şi cunoască prin trăire propriul lor interior.

Şi desprinşi de izolarea dăunătoare şi tristă să-ntâlnească integrarea.

Unde stăpână-i Iubirea, prin a cărei inocenţă se-mplineşte-înnoirea De-astă dată sunt acasă, tolănit, în relaxare, priveam camera-n ansamblu.

Un privit global, atent, complet dezinteresat – totalmente liniştit.

Liniştea exterioară şi cea existentă-n mine

formau un „tot” unitar.

Cuprins în Imensitate din nespusa-mi bucurie apăru un gând hoinar.

Sursa lui, tot în trecut, legată de-o amintire, şi se înclină spre mâine.

Dorind iarăşi o trăire, dar câţiva, în viitor, cu plăcere-n uniune.

Grabnic observai intrusul cu-a lui forţă şi magie atât de ispititoare, Promisiunea-i deşartă de-a reîntâlni plăcutul, ce-a fost adânc imprimat Nimic n-a rămas din el, nicio umbră, nici măcar o amintire!

Atenţia ca un laser l-a dizolvat radical cu întreaga-i măsluire.

Cunoscând toate acestea le poţi pune-n aplicare numai într-un singur fel, Când tu singur – atent fiind – te observi în mod atent, n-ai în vedere model; Treci prin Viaţă solitar, tu cu Viaţa faţă-n faţă – fără intermediari.

Prin această relatare nu-ţi indic vreo teorie, ca succes prin imitări.

Arăt simplu: în ce fel să te priveşti şi să rămâi tu cu tine, în oricare-mprejurare, Fără crezuri, fără cârjă, fără vreun susţinător – toate sunt amăgitoare;

Cu simpla deconspirare ne rupem de efemer, de-al nostru „egou” fictiv şi ca fiinţă unitară, întâlnim Eternitatea, ce ne schimbă efectiv.

„Cunoaşterea de sine” şi deconspirarea „ego”-ului se află în mod constant şi direct într-o strânsă conexiune. Şi fiecare în parte, solicită descoperiri şi redescoperiri la infinit. Aşadar, abordarea acestei teme apare ca noutate absolută, care se cere rezolvată corespunzător prin fenomenul „Cunoaşterii” directe, spontane şi nemijlocite. Repetarea cuvintelor – deplin justificată – ar putea să deruteze pe simplul cititor care se mulţumeşte doar cu înţelegerea intelectuală. Pe adevăratul practicant însă, repetarea nu-l deranjează ci, dimpotrivă, îl îndrumă în mod consecvent, ajutându-l să-şi perfecţioneze întâlnirea cu el însuşi.

În această temă mă refer la două aspecte ale egoismului. Primul: amintirea unei trăiri anterioare păstrată în depozitul memorial. Iar al doilea: o imagine direcţională ca proiecţie către viitor. Să revenim la primul aspect. Mă aflam în deplasare pe o stradă şi încercam să funcţionez ca o fiinţă completă, atent la fiecare mişcare a lumii exterioare. Totul era întâmpinat cu pasivitatea minţii în care nu se întrezărea niciun fel de scop sau aşteptare a vreunei opţiuni.

Interiorul şi exteriorul contopite în lumina minţii conştiente de la un moment la altul, odată cu mişcarea corpului, ieşit din timp mă orientam perfect ca deplasare pe plan fizic, unit în mod natural cu Realitatea.

Însă, la un moment dat, un gând viclean – venit de undeva, din trecut, ca amintire a unei experienţe plăcute – mă deconcertă o clipă, atrăgându-mă spre acea trăire perimată. Evadarea din prezent mă determină să fiu mai atent la ce se întâmplă: Scânteierea Atenţiei spulberă

instantaneu gândul intrus, readucându-mă în climatul purităţii clipei respective. „Golul psihic”, survenit în urma dispariţiei acelui gând fragmentar, mi-a redat întreaga energie şi deplina integritate a fiinţei. Starea de eliberare de sub dominaţia „ego”-ului conflictual, haotic şi traumatizant, numai în acest fel se înfăptuieşte.

În a doua ipostază, mă aflam în interiorul locuinţei mele, întins la orizontal, complet relaxat priveam camera în ansamblu, fără să rămân fixat la vreunul din obiectele existente. Mintea complet tăcută, atent – lucidă, îmi umplea întreaga fiinţă de o bucurie lipsită de orice motivaţie.

Dar această linişte binefăcătoare fu întrerupta fără nicio avertizare de un alt gând, a cărei rădăcină nu putea fi înfiptă decât tot în trecut, însă cu îndemnul precis al concretizării lui în viitor. Substanţa gândului ca totalitate şi ambalaj, aceeaşi amintire plină de savoare şi incitatoare de simţuri perimate. Şi de astă dată, întâmpinarea atentă şi globală l-a spulberat într-o

sclipire.

În concluzie, deconspirarea „sinelui personal” se concretizează prin acţiune individuală într-un singur fel, şi anume: Stăm faţă în faţă cu mişcarea Vieţii şi, ajutaţi de Atenţie – un adevărat laser cu puteri dizolvante – întâmpinăm fiecare reacţie a minţii pe măsură ce apare, fără să urmărim vreun model de urmat sau scop de atins.

O astfel de contactare simplă şi dezinteresată echivalează – aşa cum am arătat în cele două exemple – cu dizolvarea acestei apariţii intempestive şi perturbatoare. Pentru realizarea acestei experienţe directe, nu aveţi nevoie de niciun suport, drept crezuri sau maeştri îndrumători. În fiecare fiinţă umană există capacitatea de a întâlni în mod corect reacţiile minţii condiţionate, ca şi posibilitatea de transcendenţă din lumea mărginită în Realitatea Eternă care, de fapt, ne defineşte Esenţa Divină a originii noastre.

DEMASCAREA CONSTANTĂ A „EGO”-ULUI

De ce să fiu demascat? Singur, dup-a mea putere Am să-ncerc să mă destăinui, cum religia o cere.

Viaţa mea îndelungată a-nceput cu o eroare.

Dându-mi mie importanţă, printr-o proastă comportare.

La o răscruce de cale, într-un anumit moment Mi-am imaginat un merit – faţă de toţi, mai potent.

Şi cu-ntâia estimare „ego”-ul s-a instalat.

Zi şi noapte-ntreagă fiinţă, strict, de el preocupat.

Avid, lacom, nesătul, niciodată mulţumit.

Într-o goană permanentă după scopul de-mplinit;

Preţuit succesul, faima, gloria, un bun renume.

Averea-n slăvi ridicată, dup-a mea întunecime.

Cu fiecare-mplinire eram mai nefericit.

Eu, prizonierul lor, în tot timpul chinuit;

Teama, zbuciumul, mândria, orgoliul şi vanitatea

Mă biciuiau încontinuu să-mi măresc însemnătatea.

*

La un alt punct crucial, vrut-am să fiu izbăvit.

Şi mi-am pus nădejdea-n sfinţi, căutând ca să-i imit;

Viaţă de privaţiuni, cu eforturi disperate.

Nopţi de veghe, rugăciuni cu posturi asociate.

După practici insistente – mii de ani de drum trasat.

Am constatat cu stupoare că de mine n-am scăpat!

Dimpotrivă, eu – „ego”-ul – mai mult m-am fortificat, însă sub o altă formă, mai ipocrit camuflat.

Dogme, crezuri, ritualuri m-au îndepărtat mai mult.

De simplitatea întâlnirii cu Cel fără de-

nceput”.

Iată-mă ajuns aici şi mai greu încătuşat.

Altă cale nu mai văd! Nu-i nimic de căutat!

În asemenea punct mort, eu – prin mine demascat.

Tac complet – gândirea mută – nu-i nimic de imitat… într-o astfel de postură, mintea individuală Acum este folosită ca Minte Universală.

În contact cu noua minte, „eul” meu complet dispare, întreaga-i activitate e văzută drept eroare;

Armonia de-altâdată – prezentă – nemijlocit Nimic nu îmi mai lipseşte, n-am nimica de dorit.

Această stare de „a fi” – mulţumire inerentă.

Ce-am avut-o la-nceput, ca o stare permanentă.

Acum o-ntâlnesc prin clipe, de „egou” mereu desprins;

Când deşertăciunea piere, eu la infinit extins.

De astă dată ne aflăm în faţa unui ego” cu

totul diferit. El se destăinuieşte singur ca în faţa unui duhovnic. Şi iată ce reţinem din această spovedanie: într-o zi, aflat pe marginea unui lac, şi-a privit chipul în oglinda apei liniştite. Impresionat plăcut de frumuseţea feţei şi aspectul robust al corpului, şi-a însuşit de-ndată imaginea. Apoi, însoţit mereu de această imagine a început să se compare cu restul semenilor, mai puţin arătoşi decât el.

De aici, nu a fost decât un pas până la părerea bună despre propria persoană şi, cu ajutorul ei s-a pus temelie ego”-ului. În continuare, posedat de această primă imagine a căutat să-i dea o şi mai mare extensie. Succesul, faima, renumele şi acumulările de bunuri materiale, urmărite cu încăpăţânare şi mult consum de energie, au făcut din el un nefericit trăitor. Ambiţios şi lacom, vânător de plăceri şi satisfacţii, fiecare dorinţă însoţită de teama neîmplinirii, i-au mărit în continuu egoismul.

La un alt punct crucial al istoriei existenţei

sale, văzându-şi rătăcirea, a dorit să se salveze. Şi, în acest scop el caută sprijinitori în lumea exterioară. Astfel, în vederea redresării morale şi a mântuirii sufletului îşi puse speranţa în sfinţi, maeştri, învăţători. De-acum, viaţa plină de tot felul de privaţiuni, cu posturi îndelungate şi rugăciuni disperate, au căpătat întreaga importanţă.

Şi iarăşi s-a mai scurs o perioadă de timp, fără să înregistreze – precum nădăjduia – vreo ameliorare în modul său de gândire şi manifestare, necum să se elibereze de fictivul „ego”. Mai mult decât atât, această structură egocentrică a căpătat alte forme de degradare, camuflate în mod ipocrit sub diverse măşti de suprafaţă, pentru înşelarea semenilor. Formalismul sec, cuprins în crezuri, dogme şi ritualuri l-au îndepărtat şi mai mult de simplitatea întâlnirii directe şi nemijlocite cu Eterna Divinitate. Ajuns aici, în culmea disperării, constată că a încercat toate modalităţile de

eliberare şi nu mai întrevede nimic, nicio altă cale!

La acest punct mort, mintea – fără să vrea – se opreşte! Aşadar, tace fiindcă nu mai întrezăreşte nimic de pus în practică! în clipa tăcerii, mintea capătă proporţii infinite, atingând Universeilitatea. Odată cu pasivitatea minţii, „eul” – creaţia fictivă – dispare, fără să lase urme memoriale. Din această fericită clipă, omul eliberat de „ego”, perfect atent, dispune de o Conştiinţă pură care-l uneşte cu Infinita Energie. Numai în acest mod omul vechi – sclav al propriului „ego” – este înlocuit cu omul nou, liber de creaţiile tempo-spaţiale, într-o firească stare de Iubire şi Fericire fără motivaţie.

DESCOPERIREA

Nimic static, nimic mort, nicăieri încremenire în întregul Univers.

De la piatră, plantă, om, mişcarea şi noutatea se-mpletesc armonios.

În atom, ca şi-n celule, stele, la fel galaxii – o firească transformare.

Viul e prezent în toate şi continuu se afirmă printr-o veşnică mişcare.

Faptul ce interesează e acela de-a cunoaşte cum să-ntâlnim noutatea?

Şi-n ce fel s-o abordăm – să-i prindem nemijlocit, întreaga-i Realitate?

Oare ştiutul ne-ajută, cumva, în anume fel – mintea, condiţionată?

Ea-i trecutul, un fapt mort, o-ntâmplare consumată.

Şi vechiul cu noutatea – prin a lor nepotrivire – nu fac casă împreună.

Deci, descoperirea noastră, încă de la început, nu oferă nicio şansă, Pornirea-i total greşită, mintea individuală este absolut inaptă.

Noutatea – prin natura ei – surpriză, nu mâi noului s-arată.

Iată cum, noul Vieţii ne solicită, obligă ştiutul să-l dizolvăm.

Şi eliberaţi de vechi – fără altă opţiune – prezentul să-l integrăm.

Minte taci! Tăcut total, fiindcă mereu eşti bătrână, tot aşa şi limitată.

Tu, prin clipe, afli noul şi noul înregistrat îmbătrâneşte de-ndată.

Sprijinindu-te pe el şi pe alte-nregistrări, nu poţi merge mai departe, Frontierele te-nchid, mândria nemăsurată îţi dă proasta-nsemnătate! Sprijiniţi pe-aceste fapte, constatăm că prospeţimea nu-i ceva de căutat, Căutarea presupune o imagine model – un fapt deja consumat.

Când nu căutam nimic şi nici nu dorim ceva – suntem doar pasivitate

O atenta vigilenţă, ce determină sttuctura de-acces la Realitate;

Revelarea aparţine acestei stări de „a fi”, prin natura ei spontană

Fiinţa noastră larg deschisă – o primeşte, ca venindu-i din afară.

Alt merit noi nu avem – ca efort sau siluire – în afar-de simplitate

Acest „nimic psihologic”, ce conferă dezmembrării starea de integritate.

Adevărul, Fericirea, Iubirea înnoitoare doar aşa Le întâlnim.

Când murim pentru trecut, pentru tot ce-am cunoscut şi cu clipa ne unim.

La fel şi pe planul fizic, invenţiile-s revelaţii date minţilor tăcute.

Clipele fiind implicate, ca momente cruciade – faptelor descoperite;

Mulţi nici nu le sesizează, preţuindu-şi mintea veche plină de preocupări.

Responsabilă foioasă a noii descoperiri prin vechile-acumulări.

În trecut, multe invenţii n-au fost acceptate nici chiar de faimoşi savanţi.

Fiindcă-n tiparele vechi – de minţi condiţionate – noul nu era înţeles.

Deseori inventatorii au fost socotiţi nebuni şi trataţi cu insolenţă;

Asta-i mintea mărginită care-şi preţuieşte

ştiinţa cu aplomb şi aroganţă.

În toate câte există în întregul Univers, chiar şi în aşa-zisa natură moartă, întâlnim mişcarea ca lege imanentă care uneşte totul, formând un întreg – ca o veritabilă îmbrăţişare a dragostei divine. De la piatră şi plante până la regnul animal şi om, mişcarea şi noutatea se împletesc în chip armonios, urmând cursul firesc al neîncetatei evoluţii spre forme de existenţă tot mai subtile – fiecare vizând Perfecţiunea.

Aşadar, pornind de la natura intimă a atomului către celulă, planete, stele şi galaxii întâlnim aceeaşi mişcare şi tendinţă de transformare, Viul afirmându-şi prezenţa ca determinare veşnică. Dar să lăsăm de o parte această perspectivă universală şi să coborâm în lumea noastră a pământenilor. Să vedem care ne sunt posibilităţile cu ajutorul cărora să întâmpinăm noutatea adusă de mişcarea perpetuă a Vieţii.

Oare ştiinţa noastră acumulată de mii şi mii

de ani, ar putea ea, cumva, să ne fie de folos? De fapt, tot ce ştim, ce cunoaştem şi posedăm se sprijină pe informaţii, experienţe şi trăiri anterioare. Acestea înregistrate memorial, ne condiţionează modul de gândire şi manifestare. Iar prin repetare, aceste acumulări au devenit obişnuinţe care ne mecanizează întreaga minte. Practic, suntem posedaţi de tot ce ştim şi avem. Şi la întâlnirea cu noutatea mişcării Vieţii răspundem prin reacţii, ca simple ecouri ale unor trăiri anterioare.

Aşadar, trecutul vechi, perimat, readus în prezent doar ca imagine nu poate să înţeleagă veşnica noutate şi prospeţime a Viului, aflat în constantă mişcare. Cu alte cuvinte: Mintea noastră formată de timp, deci veche, este incapabilă să cuprindă şi să înţeleagă natura noutăţii – totdeauna surpriză de la o clipă la alta. Prin urmare, noutatea prezentului ne solicită să dizolvăm mintea anacronică, învechită ca să ne putem integra în actualitate. Tacă deci, această

minte – tăcerea totală – după fiecare clipă trăită căci odată cu trăirea ea şi îmbătrâneşte!

Investigaţia personală ne mai reliefează că noutatea sau prospeţimea nu este ceva de căutat. Fiindcă orice căutare presupune o precunoaştere păstrată în memorie ca imagine. Dacă nu căutăm nimic şi nici nu urmărim împlinirea vreunei opţiuni, înseamnă că ne aflăm în stare de pasivitate. Perfect conştienţi dispunem de o minte complet deschisă, disponibilă să întâlnească toate câte ne sunt aduse de mişcarea Vieţii. Atenţia lucidă şi simplitatea stării de „a fi”, creează în mod firesc unica alternativă a întâlnirii Adevărului Absolut. Aşa fiind, numai murind psihologic pentru trecut, noutatea Viului poate fi întâlnită şi înţeleasă prin experienţă directă.

Acelaşi fenomen al descoperirii noului se întâmplă de altminteri şi la nivelul planului fizic. Numai minţilor tăcute li se revelează unele taine ale naturii, apreciate ca invenţii.

Deseori, aceste descoperiri la început nici nu

au fost înţelese, chiar de către vestiţi academicieni ai vremurilor respective. Şi nu de puţine ori, inventatorii au fost consideraţi chiar nebuni şi au murit în cruntă sărăcie şi mizerie. Ulterior, aţii le-au preluat ideile, bucurându-se de toate avantajele celebrităţii. De fapt, surpriza descoperirii noului este aşa de mare încât minţile măiţginite ale oamenilor de ştiinţă – închise în tiparele cunoscutului – nici nu pot să le accepte. Şi nu o fac fie din orgoliu, fie din jena de a nu-şi compromite superficiala autoritate de om de ştiinţă.

Apropo de asta: Oare ce zic savanţii lumii contemporane despre nemurirea sufletului, despre existenţa lumii paralele, ca şi de implicaţiile propriilor comportamente de aici, la trecerea „dincolo”? Un adevărat investigator nu respinge nimic! Inteligenţa – care apare numai când mintea cunoscătoare tace smerită – îi va deschide acestuia noi orizonturi ce nu pot fi decât folositoare lui şi, în mod indirect, tuturor

semenilor.

DBVBNIRBA

Pe plain fizic devenirea e un fenomen normal.

Nu creează contradicţii şi nu se ivesc conflicte.

Sămânţa cea pusă-n brazdă, în anume timp read, încolţeşte, se dezvoltă, rod – seminţe cât mai multe.

Orice fiinţă nou-născută, prin timp devine matură.

E un lucru natural în procesul devenirii;

Tehnica, prin excelenţă, în această conjunctură.

Zi de zi înregistrează paginile înnoirii.

Dar pe plan spirituad, totul este diferit.

Devenirea e obstacol – piedică de netrecut.

Căci efortul de voinţă spre scopul închipuit.

Tulbură mişcarea Vieţii spre impulsul cunoscut.

Dorinţa de transformare e prin sine violenţă.

De o paute este faptul, de-adta ţelul de atins.

Cu imaginarul „sine”, ce-şi arogă importanţă.

C-ar şti ce e rău şi bine, cât m-au clauz cât mai concis.

Această ducditate – pricină de degradare.

Se luptă două dorinţe ce se vor realizate:

Dorinţa cea actuală vrea a ei desfăşurare.

Ficţiunea-i se opune prin forme imaginare.

Confuzie, teamă şi zbucium vor prolifera intens în ace ste-nerânce nări, de respingeri şi-acceptări.

Tulburarea ia amploare, totul e lipsit de sens.

Şi ne degradăm continuu prin a noastre frământări.

Prin „Cunoaştere” directă, întâlnim numai ce-apare:

Gând, reacţie, dorinţă fără să analizăm;

Nici nu proiectăm spre mâine un scop – ca realizare.

Practic, simplu – deodată cu Realul ne cuplăm.

Prin această întâlnire aflăm Energia pură.

Şi desprinşi de timp şi spaţiu, ca Iubire creatoare.

Vom elimina trecutul, toată comportarea dură.

Pentru ins şi pentru gloată – împliniri transformatoare.

Pe plan fizic devenirea sau transformarea prin schimbări succesive realizate în timp, este un fenomen natural – care nu generează contradicţii sau stări conflictuale. Nou-născutul, de pildă, prin creştere înregistrează diferite etape de devenire ca adolescenţă, majorat, maturitate etc. Sămânţa pusă sub brazdă încolţeşte, creşte şi apoi, în final, devine rod prin înmulţire.

Minunata tehnică, evidentă în toate domeniile de activitate ale omului, este rezultatul firesc al devenirii unor începuturi câţiva embrionare. Imaginaţia şi efortul de voinţă folosite în scopul perfecţionării, stimulează energiile prin viziunea idealului de împlinit.

În domeniul spiritual însă, lucrurile se

desfăşoară într-o altă modalitate. Aici, devenirea constituie un real obstacol în calea perfecţionării morale a practicantului. Mai mult decât atât, efortul făcut în scopul înnobilării fiinţei produce efecte contrare. Fiindcă dorinţa schimbării este prin însăşi natura ei violenţă care degradează şi med mult pe nepriceputul iniţiator.

Dar să vedem, practic, desfăşurarea experimentului. Să luăm – ca ipoteză de lucru – o seamă de înclinaţii ale firii proprii care se manifestă în diferite ocazii ca: ambiţie, vanitate, gelozie, violenţă, lăcomie, teamă. Vedem toate aceste efecte şi dorim să ne debarasăm de ele. În acest scop facem eforturi disperate cu dorinţa neclintită de anulare a lor şi înlocuirea acestora cu însuşiri imaginare, calitativ contrare.

Aşadar, fiinţa se divide în două: De o parte manifestarea actuală, vie, plină de energie în acţiune şi de altă parte, imaginea, apreciată ca valoare, pe care dorim să ne-o însuşim. În acest fel se iveşte conflictul dintre „ceea ce este” şi „ceea

ce am dori să fie”. Lupta este inegală, impusă de realitatea manifestă „acum şi aici” şi ficţiunea care se vrea realizată.

Explicat şi în alţi termeni: în această confruntare deosebim două dorinţe: una activă, care se defineşte ca stăpână şi alta fictivă, care ar vrea să o înlocuiască. Prin urmare, încă de la început forţele sunt inegale. Or, confruntarea generează în mod fatal confuzii şi stări tensionale care, de fapt, caracterizează structura „ego”-ului ignorant şi posesiv, incriminat de toate degradările psihosomatice.

Pentru a ieşi din această încurcătură, iată ce ne oferă „Cunoaşterea de sine” prin aplicarea ei corectă. Îndemnul aplicării ei – prezent în fiecare temă – nu se adresează decât practicanţilor serioşi, care prin ei înşişi se străduiesc să descopere Realitatea de necontestat a modului de desfăşurare a Vieţii.

Pentru acea categorie de cititori care se mulţumesc doar cu acumulări de cunoştinţe,

cartea nu le este de niciun folos. Dimpotrivă! Acumularea de noi cunoştinţe le poate amplifica importanţa „sinelui”, atât de mândru de rezervorul său memorial.

Practic, iată ce avem de făcut: Ori de câte ori apare în câmpul conştiinţei o reacţie a minţii ca: gând, imagine, dorinţă etc., îndreptăm – instantaneu – întreaga noastră Atenţie spre această apariţie. Flacăra Atenţiei o destramă fulgerător, iar în locul rămas liber, se aşterne o pace desăvârşită. În aceeaşi clipă mintea individuală se extinde la Infinit. De-acum, dispunem de o Conştiinţă pură, atemporală, în a cărei prezenţă au loc transformări radicale, pe fondul Iubirii şi Inteligenţei. În această conjunctură lipseşte cu desăvârşire orice nuanţă de devenire. Un asemenea trăitor, odată cu eliminarea propriilor energii deficitare, se dovedeşte ca factor de progres moral şi spiritual cu influenţe benefice şi asupra întregii lumi.

DIFICULTATEA ÎNTÂLNIRII

Să-ncercăm de e posibil, rezolvare a-ntregii teme.

Privind întâlnirea noastră cu lumea interioară şi, cu cea exterioară;

Tot secretul fericirii legat de-acest întâlnit, simplu şi nemijlocit, „Cunoaşterea cea de sine” fiindu-i la fel tributară ca-nceput şi ca sfârşit.

În ce constă greutatea – piedici reale – fictive – opuse realizării Singurul impediment este, de fapt, mintea noastră – veche – condiţionată, Sprijinită pe trecut, ce interpretează noul cu aprecieri bătrâne.

Totală nepotrivire, concretizată prin timp, lipsită de înţelepciune.

Viaţa-i veşnică mişcare şi prin a Ei noutate, S-afirmă ca provocare, în interiorul nostru reacţionăm spontan, sprijiniţi pe-acumulare;

La o astfel de-ntâlnire, înţelesul este, practic, totalmente eronat.

Aşa nasc, proliferează tot soiul de contradicţii – insul veşnic tulburat.

Voinţa şi cu efortul, plecând din aceeaşi sursă, îi dau amploare mai mare, Repetarea de formule, de-asemenea, sublimarea, la fel de dăunătoare;

Orice fel de-activitate – vizând mintea personală.

Dau aceleaşi rezultate, fiinţa mai încătuşată.

Vedem oare, toate astea? Cum mintea-i robotizată?

Şi total inadecvată să-nţeleagă Veşnicia cu clipa îngemănată?

Când ştim să privim global, dificultatea prezentă se risipeşte total.

Altele nu mai apar, fiindcă-n noua ipostază funcţionăm integral.

În noi toată energia disponibilă să-nfrunte virtu ale-anomalii;

Instrument la-ndemână: Atenţia vigilentă – o Atenţie globală.

Ce priveşte şi asculta atât lumea din lăuntru, cât şi lumea din afara: Gânduri, imagini, dorinţe

şi-ale Vieţii provocări: semeni şi-ntreaga natură.

Eliberaţi de trecut – tot fondul memorial – funcţionăm în prezent.

Ne mişcăm şi-acţionăm potrivit cu-mprejurarea, ca oameni iluminaţi.

Tot „ce este”, ce apare, întâlnit – aşa cum este, fără vreo dificultate.

Această întâlnire simplă dă fiinţei integritatea.

Iubirea şi Frumuseţea vin plenar şi se afirmă, ca însuşiri naturale.

Şi, apar spontan în noi, când mintea veche dispare; r iar în loc o altă minte – Imensă, Universală.

Care vede şi traduce prin sensuri atemporale.

Întâlnirea la nivel psihologic a fiinţei cu lumea exterioară, ca şi cu lumea interioară – gânduri, dorinţe, emoţii – capătă o importanţă capitală cu implicaţii inerente, atât pe plan fizic, cât şi pe plan spiritual. Căci numai o minte

armonioasă este în măsură să creeze condiţii optime unei fericite desfăşurări psihosomatice.

Starea de Fericire acauzală, întâlnită în aplicarea corectă a „Cunoaşterii de sine”, se concretizează numai prin eliminarea cauzelor care obstrucţionează contactul direct cu mişcarea constantă a Vieţii. Dar să vedem care este obstacolul ce se opune integrării noastre în scurgerea naturală a prospeţimii Viului? Acest obstacol suntem noi înşine, adică, mintea noastră particulară – rezultat al tuturor trăirilor anterioare – care se manifestă în prezent ca „sine” cunoscător. Acest „sine” sau „ego”, creaţie a trecutului, funcţionează fragmentar şi tot ce întâlneşte în cale analizează, interpretează, judecă şi acţionează în chip egoist.

La mişcarea Vieţii totdeauna surpriză, deci noutăţi absolute de la o clipă la alta, omul ignorant răspunde sprijinindu-se pe imagini moarte – rămăşiţe ale unor trăiri anterioare. Iar aceste reziduuri memoriale apar în mod automat

ca reacţii ale minţii, care distorsionează şi falsifică înţelegerea realităţii faptelor. În acest climat confuz şi tulburător, apare o gamă variată 1 de contradicţii şi conflicte degradante pentru ins şi colectivitate.

Prin urmare, întreaga activitate a acestei minţi condiţionate este deficitara cu înregistrări de efecte progresiv degradante. Folosirea ei în scopul înnobilării psihologice, constituie o alegere nefericită. Dorinţa, ca şi efortul, susţinute de voinţă – ca instrumente de împliniri idealiste – conduc în mod fatal, ia şi mai accentuate degradări ale comportamentului uman.

Oare vedem noi toate acestea prin noi înşine? Conştientizăm noi cu adevărat, că dispunem de o minte-robot care ne programează modul de comportare? în cazul fericit al propriei descoperiri, mintea deconspirată îşi întrerupe în mod spontan, întreaga activitate. Atenţia globală cu care am cuprins-o, a golit-o de întregul ei conţinut, determinând-o să tacă. Odată cu

dispariţia întregului său fond memorial, o minte nouă, proaspătă şi fără margini ne cuprinde întreaga fiinţă ca stare de Iluminare. De-acum, toate câte se mişcă aduse fie de lumea exterioara, fie din interiorul nostru, sunt întâmpinate fără niciun fel de dificultate. Armonia şi Lumina interioară ne conferă calitatea de Conştiinţă pură cu influenţe binefăcătoare asupra întregului Univers. Să mai amintim că Iubirea, Frumuseţea şi Inteligenţa sunt calităţi intrinsece ale omului real, adevărat, şi ele apar în mod firesc, odată cu integritatea fiinţei ca unitate deplină atemporală şi acauzală.

Timpul, din punct de vedere fizic – este o realitate Ca o apă care curge – cu izvor din Veşnicie.

Prin Sursă-i Eternitate şi la fel ireversibil;
Durata – ca însuşire – unica-i dimensiune.
E folosită de om, prin stări de diviziune;
Legate cotidian cu fireasca acţiune:
Timp ca zi şi timp ca noapte, zile, săptămâni

şi luni;

Ore, minute, secunde prin diverse împliniri.

Toate-s convenţionale şi de om determinate.

Pentru uz cotidian – de stringentă-nsemnătate.

Aici nu au loc conflicte, totul se scurge normal;

Diviziunea-acceptată în folosul social.

Pe noi ne interesează timpul psihic – ficţiune.

Acest timp ce fragmentează şi ne dă amărăciune; întâmplarea cea de „ieri”, înregistrată mintal.

O traversăm prin prezent, către un mâine fictiv.

Noi – în parte, fiecare – ca scindaţi – imaginar.

Creăm acest timp fictiv însoţit de mult amar.

Toată ciopârţirea Vieţii numai lui i-o datorăm.

El ne vlăguieşte fiinţa, prin el, lumea degradăm.

Am fost educaţi greşit – mintea ne e

şablonată.

Privim Viaţa prin tipare de-acelaşi timp proiectată, întreaga deşertăciune – o veşnică amăgire.

Numai lui i-o imputăm – ca o proastă moştenire.

Când funcţionăm prin „ieri”, suntem nişte izolaţi, încontinuu egocentrici, realmente posedaţi;

Viaţa ne este ţesută cu suferinţe, dureri.

În conflict cu firea noastră şi cu lumea din afară.

Şi-acum marea întrebare, logică, raţională:

Ce zici, am putea noi oare s-azvârlim timpul fictiv şi să ne-neadrăm perfect în acest timp natural?

Ca amic de drum luându-l, să-i urmăm cursul normal?

Putem fi cinstiţi cu el şi să nu-l trădăm defel?

Nu ne ducem în trecut şi nici înspre viitor.

În nemijlocit contact suntem pururea cu el!

Ce zici? E aşa de greu un asemenea voiaj?

Când zbori cu astfel de timp, ai prejudecăţi, păreri?

Nicidecum! Ele sunt „ieri” – astăzi, doar imagini moarte!

Ca însoţitor fidel, cu el clipă după clipă, toate privite cum sunt

Proaspete – toate surpriză – tu, ca nou, priveşti pe toate.

Un asemenea privit e-nceput de meditare şi de-asemenea Iubire.

Timpul psihic spulberat cu în t ne aga-i amăgire.

Ne-a readus în prezent, încadraţi în timp real.

Prin el devenim imenşi, într-un veşnic actual:

Ce vedem, interpretăm cu-ntâlnit de prima oară.

Oameni, lucruri sunt prilejuri de bucurii fără seamăn.

Viaţa-ntreagă se-nfiripă în perfecta armonie.

Asta oferă prezentul, când pornim cu el la drum în marea călătorie.

Timpul din punct de vedere fizic, este o reeditate indivizibilă care cuige fără întrerupere, ca un fluviu, având izvorul în Veşnicie şi se îndreaptă spre aceeaşi Veşnicie. Durata acestui timp se înregistrează pe clipe de manifestare. Niciodată nu se repetă şi este ireversibil. Omul foloseşte timpul în mod convenţional prin diviziune, pentru anumite necesităţi impuse de desfăşurarea curenta a existenţei sale, ca fiinţă întrupată. Iată câteva diviziuni: secundă, minut, oră, zi, ani, secole etc. Încadrarea activităţii umane în aceste orare, unanim acceptate, nu determină contradicţii sau stări conflictuale.

Deosebit de acest timp la care suntem invitaţi să ne adaptăm, mai există un alt timp, marcat psihologic de nuanţe fictive. De pildă, un fenomen de viaţă petrecut ieri sau într-un trecut mai îndepărtat şi înregistrat memorial, îl readucem în prezent şi apoi, îl proiectăm spre un

viitor imaginar. În acest fel, noi creăm acest timp fictiv prin scindarea fiinţei, care denaturează realitatea şi ne risipeşte energia. Aducerea în prezent a imaginii unui fapt perimat, face imposibilă atât înţelegerea, cât şi unicitatea mişcării Vieţii.

De fapt, toată educaţia noastră a fost concepută şi aplicată în contrast cu realitatea. Încă din copilărie, mintea noastră a fost îndrumată să se adapteze anum tor şabloane comportamentale. Una era realitatea manifestă în interior, şi altceva era tiparul pe care sfătuitorii noştri ne îndrumau să-l afişăm în exteriori şi acest mod de comportare s-a moştenit şi transmis ca tradiţie, de la o generaţie la alta.

Ce fel de calificativ să-i acordăm acestui aşa-zis *homo sapiens care* una gândeşte, alta îi este exprimarea verbală şi cu totul diferit înfăptuieşte? Unii – minţindu-se pe ei înşişi – califică acest comportament ca abilitate diplomatică. Această exprimare eufemistică este şi ea o formă de

justificare a ipocriziei şi fariseismului, care nu face decât să amplifice o dată în plus degradarea morală a omului.

Ori de câte ori întâmpinăm Viaţa prin formule – creaţii imaginative aduse din trecut – denaturăm înţelegerea Ei şi ne degradăm moral şi spiritual. Din acest contrast izvorăsc toate stările tensionale care ne macină şi sănătatea fizică.

Şi-acum, aceeaşi logică întrebare pe care trebuie să ne-o punem fiecare nouă înşine: Oare am putea noi să ne rupem de timpul fictiv şi, în mod cinstit şi tranşant, să ne încadrăm în acest timp natural, adică în clipa prezentă? Aşadar, nu ne ducem în trecut şi nici nu ne înclinăm spre viitor ci, pur şi simplu, ne integrăm în actualitate cu toate câte ni le aduce ea. Însoţiţi de Atenţia globală, ca fiinţă completă, dispunem de o Conştiinţă lucidă care priveşte şi ascultă – „Una” fiind cu prospeţimea şi noutatea Vieţii în mişcare.

O astfel de întâmpinare este şi început de meditaţie prin intermediul căreia devenim Iubire

activă şi înţelegătoare a toate câte există. Frumuseţea şi adevărata valoare a Vieţii numai în asemenea clipe sunt întâlnite. Acest climat nu ni-l poate oferi decât prezentul, când îi dăruim întreaga noastră energie. Contopirea cu eternul prezent ne deschide calea spre tainele Sublimului cu care ne mişcăm într-o perfectă uniune.

EGOCENTRISM

Interese, sentimente evaluate prin „sine”.

Hâd, meschin întreg „ego”-ul dirijat de mecanisme.

Egocentric în gândire, în ce spune, în ce face.

Omul, „eului” unealtă prin ale lui conformisme.

Egocentrica fiinţare – toată tragedia lumii.

Generează ură, crime, războaie nimicitoare.

Lu mea-ntreagă antrenată de-ale ei mişcări smintite;

Nebunii i-aduc elogii, estimări convingătoare.

Pare a fi o însuşire existentă-n orice om.

Uneori tainic ascunsă sub o mască

înşelătoare.

Susţinută ipocrit cu eforturi generoase;

Fiinţa-om mai degradată prin a lui mistificare.

Dacă practic am văzut-o în a ei totalitate.

Raţiunea ne îndeamnă, pe loc să investigăm:

Când şi cum a luat fiinţă? Ce anume o menţine?

Şi, de cumva-i cu putinţă, în fapt s-o eliminăm!

*

Începutul său în timp – vremuri foarte îndepărtate.

Părerea bună de sine, i-a pus „eului” temei.

Fiecare-apreciere a mărit prima eroare.

Şi cu miile de ani a făcut din oameni zei.

Liantul care-o susţine, îi dă forţă, o-ntâreşte.

E plăcerea şi confortul care dirijează toate Spre „centrul de interese”, sec, arid, înverşunat.

Incapabil să-nţeleagă ce-i Iubire, Bunătate.

Gândirea-i deci, vinovată. Prin conexiuni

greşite.

Rupse creierul uman de Mintea Universală.

Şi-i formă un „centru eu” – ca minte particulară.

Într-o veşnică alertă – vieţuire ireală.

Tot ce omu-acumulează mai presus de-a lui nevoi.

Bogăţii materiale, cunoştinţe, informaţii.

„Sinelui” îi dau amploare şi mai mare aroganţă Prin cumul, orgoliul creşte cu plusuri de inepţii.

Starea de egocentrism energiile-o menţin.

Ce survin automat, în oricare-mprejurare

Insul „eului” robit, incapabil să destrame

Ce-n timp s-a statornicit, mărind a lui degradare.

*

Întrebarea ce se pune în mod logic, ca stringenţă.

Este: Dacacum şi aici” – fiecare pentru sine.

Am putea goli o clipă vasul plin de-acumulări.

Şi-a-ntâlni Imensitatea, fără nicio opţiune?

Clipa şi Eternitatea – întâlnite cu „ce este”.

Sunt factori esenţiali, ce destramă şi topesc Conexiuni ancestrale, însumate cerebral.

Prin erori nenumărate, ce pe om îl definesc.

Instrumentul permanent, folosit în mod global La-ntâlnirea cu Realul e Atenţia totală.

Privit, deci, egocentrismul, ori de câte ori apare.

Cu deplină simplitate şi fiinţare integrală.

În mintea neocupată de trecut, de mărginire.

Aflăm Energia pură în stare să eclipseze Degradările umane, manifeste obsedant cu oricare provocare, fiinţa s-o elibereze.

Cuprinşi în Eternitate, alta-i calitatea minţii;

Devenim Universali – Viaţa altfel abordată.

Comportarea egoistă se preschimbă-n altruism;

Suntem Făclie aprinsă, fiinţa toată luminată.

Prin asemenea trăire, egocentrismul din lume Primeşte-o grea lovitură, căci uniţi suntem în

toate şi la rele şi la bune; influenţa-i inerentă în om totul se transformă prin a lui Seninătate.

Egocentrismul este o boală a sufletului omenesc care se relevă ca subiectivism intransigent, sălbatic. Insul cuprins de această maladie vede, interpretează şi acţionează în toate împrejurările numai în sensul satisfacerii propriilor interese. Această dominantă înclinaţie este fructul educaţiei primite de la mediul familial şi social în care insul respectiv, s-a născut şi dezvoltat. Mintea lui funcţionează cu ajutorul unor formule dinainte programate care, adesea repetate au devenit obişnuinţe repetitive, ce reacţionează în mod automat la fiecare întâlnire cu mişcarea Vieţii.

Nefericirea omului, ca şi întreaga tragedie a vieţii sale legată de pământ cu manifestări de ambiţie, ură, violenţă şi cruzime sunt efecte otrăvitoare ale acestei comportări smintite. Iar unele minţi întunecate şi, din păcate – numărul acestora nu este de neglijat – apreciază acest

comportament ca ceva firesc, natural firii omului. Argumentele lor nu pot fi decât sofisme păguboase, cu totul neadecvate unei corecte educaţii.

Dacă eu şi dumneavoastră, cititorul, vedem acelaşi lucru, atunci noi împreună putem să iniţiem procesul cercetării ca să descoperim, când şi cum anume a luat fiinţă această mentalitate greşită. Apoi, să descoperim în continuare factorii care o menţin, ca şi eventualele perspective ce ni se deschid, ca să o putem elimina.

Prima părere bună de sine a construit nucleul, ca „ego” interesat şi totodată focar al rătăcirii. Cu petrecerea timpului, miile de alte şi alte aprecieri au făcut din omul firesc şi natural de dinainte, care funcţiona ca unitate şi prospeţime, un zeu arogant, fără minte şi lipsit de bun simţ. Plăcerile, satisfacţiile şi confortul urmărite cu îndârjită perseverenţă, au fortificat în mod progresiv, centrul de interes personal. În acest mod a luat fiinţă mintea particulară, limitată în

chip egoist la „eu şi al meu”.

Ori, coborârea insului de la nivelul Minţii Universale în care funcţiona la început, la această minte mărginită, a făcut din el un izolat în veşnică derută şi teamă, niciodată mulţumit – în conflict fie cu el însuşi, fie cu restul lumii.

De-acum, prizonier al acestei minţi „toate câte le acumulează mâi presus de necesităţile impuse de Viaţă îi măresc şi însemnătatea psihologică şi concomitent nefericirea – cu efecte nocive şi asupra corpului fizic.

După această sumară descriere de fapte reale – care nu pot fi contestate – urmează întrebarea logică, naţională impusă chiar de nevoile stringente ale existenţei. Aşadar, fiecare în parte, ne punefn întrebarea: Ce ar fi de făcut cu o asemenea minte?

Abordarea minţii proprii cu ajutorul instrumentelor care o definesc, nu duce nicăieri. Fiindcă mintea particulară nu poate să-şi aducă sieşi transformări radicale! Ca atare, altă soluţie

nu există, decât să tacă! Dar tace ea oare la simpla noastră comandă? În niciun caz nu o va face! La acelaşi rezultat aţi ajuns şi dumneavoastră?

Dacă însă doar o privim şi ascultăm în mod simplu cu ajutorul Atenţiei clare şi atotcuprinzătoare? Este o simplă conştientizare fără nicio opţiune 1 De data asta ce anume descoperim? Luată prin surprindere această minte tace – o tăcere absolută. Iar pauza care survine ne extinde la Infinit, unindu-ne cu întregul. O nouă minte fără limite, ne defineşte ca Energie pură, demonstrându-ne existenţa noastră divină, precum eram la început când am coborât în lumea materiei. Lumina şi sănătatea acestei minţi cu totul diferită de cea veche, destramă şi împrăştie orice urmă de egoism individual.

Iar odată cu această destrămare şi transformare a individului şi egocentrismul existent în lume va suferi o categorică schimbare. Fiindcă omul şi lumea întreagă, se află într-o

permanentă legătură cu influenţe reciproce în ambele părţi. Dacă în timpul citirii acestei teme, aţi reuşit să realizaţi fenomenul întâlnirii directe cu propfria fiinţă, succesul vă aparţine în întregime.

„EGO”-UL

Cunoştinţe, informaţii, experienţe-adunate.

Cântărite, măsurate, prin interes selectate.

Pe plan fizic – necesare, impuse chiar de Viaţă;

Orice meserie, ştiinţă prin acumulări se-nvaţă.

Cele absolut utile, se cer bine stăpânite.

Aplicate cu rigoare, încontinuu perfectate.

Astfel devenim utili întregii comunităţi;

Veritabili pionieri prin a noastre activităţi.

Pân-aici totu-i normal, nu e nicio discordanţă!

Din cumul de ce extragem psihologic, importanţă?

Din ştiut, din cunoscut de ce ne infatuăm?

De ce mai presus de semeni, noi pe noi ne-

apreciem?

În asta rezidă răul, „sinele” acum apare.

Ficţiune hâdă, goală – cu valori imaginare;

Acest „centru” conformist, încontinuu agitat.

Egocentric în ce face – veritabil posedat.

Ambiţii, teamă şi ură aici nasc – proliferează Un adevărat infern – om şi mediu degradează.

Tot ce azi vedem în lume, ca dezmăţ şi nebunie.

Nebuloasa acţiune, singur „ego”-ul. o-nscrie.

Orice efort, ca voinţă sau dorinţă de-ndreptare.

Pleacă din acelaşi „centru”, din aceeaşi limitare care va mări mai mult zidurile ce-o-nconjoară.

„Eul” orb, imaginar care de întreg se separă.

Prin sectare-activităţi, împletite cu plăcutul.

Evitând tot ce displace, mărindu-şi mereu avutul.

Avar şi interesat în ce spune, şi ce face.

Totdeauna-i limitat, prins în a lui carapace.

*

De-acest blestem milenar, într-un singur fel scăpăm.

Când întregul său contur îl cuprindem – integrăm

Cu Atenţia totală, fără altă urmărire

El prin sine se destramă. Prin această întâlnire

Zidurile se dizolvă – ficţiunea sa dispare.

Fiinţa-om eliberată din a ei încătuşare Atinge Imensitatea – ca Minte Universală;

Şi-ntâlneşte Fericirea – absolută – integrală.

În această contopire, fără „eu”, „egou” sau „sine”.

Dispar orişice probleme prin simpla inacţiune.

Făptura înlănţuită – prin ea, cert, eliberată Află Ordinea Divină pe cărarea minunată.

Viaţa noastră cotidiană, aşa cum se desfăşoară ea la acest sfârşit de mileniu, ne solicită o constantă împrospătare a depozitului

memorial. Cunoştinţele, informaţiile şi experienţele personale acumulate printr-o riguroasă selecţie, constituie capitalul minţii noastre tehnice cu ajutorul căreia ne putem orienta. Orice meserie, ştiinţă sau artă numai în acest fel se învaţă. Iar în funcţie de progres, realizat pe plan mondial, peste vechile cunoştinţe adăugăm altele şi altele până la sfârşitul vieţii. În acest fel, ne descurcăm mai uşor şi totodată devenim mai utili spre binele întregii comunităţi.

Dacă ne-am mulţumi să acţionăm, numai la acest nivel doar ca minte tehnică, nu s-ar ivi niciun fel de probleme sau stări tensionale. Dar lucrurile se complică de îndată ce încercăm să ne supraevaluăm pe temeiul acumulărilor şi înregistrărilor memoriale. Ne socotim mai deştepţi, mai tehnici, mai buni decât restul semenilor pe care implicit, îi subestimăm, infatuarea este început de cancer al sufletului, iar metastaza o determină trufia.

„Sinele personal” sau „ego”-ul apare odată

cu buna apreciere iniţiată de întunecimea minţii. Această ficţiune al cărei autor suntem noi înşine, atrage după sine o întreagă suită de imagini, sentimente şi activităţi care schimbă total caracterul omului. Egoismul, ambiţia, lăcomia, teama, violenţa şi ura dau naştere la contradicţii şi conflicte cu efecte epuizante pe plan fizic şi degradări la nivel moral şi spiritual.

Când omul întrezăreşte influenţa nefastă a propriului „ego”, el încearcă să-l schimbe, să-l stăpânească sau să-i anuleze pornirile. Desigur, că intenţia lui este bună, lăudabilă chiar, însă mijloacele întrebuinţate în acest scop se dovedesc inadecvate. Din necunoaştere sau greşită informare, el foloseşte pentru auto-înnobilare dorinţa şi efortul, susţinute de voinţă care, de fapt, sunt însuşiri ale „ego”-ului. Or, acest „ego” nu-şi poate aduce – prin el însuşi – transformările dorite. Dimpotrivă! Aceste instrumente prin folosire, îi amplifică vigoarea şi-i dau o mai mare extensie. De acest blestemat „ego”, cu vechime

milenară, nu putem scăpa decât într-un singur fel şi anume: Prin întâmpinarea lui directă, spontană, fără urmărirea vreunui scop, cu folosirea unicului instrument – Atenţia lucidă, globală şi atotcuprinzătoare. Flacăra Atenţiei este aidoma unei raze laser care dizolvă, destramă, fără să lase urme reziduale.

Eliberat spontan de întreaga încătuşare, practicantul se integrează în Marea Ordine Divină şi trăieşte din plin – ca minte inactivă, pură şi lucidă, fenomenul Iubirii Absolute şi Fericirea acauzală. Un asemenea trăitor prin simpla lui existenţă pune temelie unei alte lumi – cu totul diferită decât cea actuală.

„EU" ŞI UNIVERSUL

Câtă lipsă de respect, la fel de onestitate.

Când pe mine mă separ de-a Vieţii unitate!

Cât zbucium şi-amărăciune, când pun preţ pe vanitate.

Socotindu-mă pe mine mai presus de „Tot" şi toate!

De ce „eu” şi Universul? Putem sesiza orgoliul?

Cum acest „egou” nebun se socoate important, încercând să demonstreze că ar fi realitate?

Am putea să-i descifrăm falsa lui însemnătate?

La-nceput n-a fost aşa. Omul trăia ca un „Tot”.

Integrat în cursul Vieţii, el era universal.

Toată existenţa-nscrisă într-un permanent prezent.

Orice problemă ivită rezolvată-n mod frecvent.

Cu prima apreciere s-au pus bazele lui „eu”.

Şi prin repetări adesea s-au amplificat mereu.

Concomitent se înscrise şi a lui nefericire.

Fiinţa proiectată-n timp prin imagine-gândire.

Haosul prezent în lume, „ego”-ului îi revine.

Insul rupt în bucăţele, plin de patimi şi durere.

Şi-acum ce s-ar putea face, să fim iar ca la-nceput? r N-avem cale de ales sau un ţel de urmărit! Să dispară „eul” brut!

El ne-a rupt de Univers – prin urmare – el să piară!

Dar în ce fel? Soluţiile adoptate, totdeauna au dat greş!

Ba, mai mult, l-au întărit, apărând sub alte forme.

Când teorii preţuit-am sau credinţe prinse-n dogme.

De împricinatul „eu” scăpăm într-un singur fel:

Când atenţi, îl întâlnim ori de câte ori apare;

Contactarea lui directă, simplă şi neangajată.

Îl destramă energia – cu ea – fiinţa-i dizolvată.

„Golul psihic” ce survine, ne uneşte cu Eternul;

De-acum, Energia pură, uniţi veşnic cu Viaţa.

Devenim universali, ca Iubire creatoare.

Ce cuprinde întreaga fire, ca o binecuvântare.

Viaţa este unitară, un întreg omogen care cuprinde tot ceea ce exista, vizibilul, ca şi invizibilul. Nu are început şi nici sfârşit. Ea este prin excelenţă, exprimarea Fiinţei Supreme – Dumnezeu. Dar iată că din ignoranţă sau inadvertenţă, această minusculă făptură – numită om cu pretenţia de stăpân pe planeta Pământ – îşi arogă importanţă de existenţă separată de Unicitate. Mai mult decât atât! în urma acestei fictive separaţii, acest *homo sapiens* se şi apreciază că este mai presus de toate câte le percepe şi stăpâneşte. De ce oare această separaţie între „eu” şi Univers? Putem noi sesiza această rătăcire, susţinută de imboldul trufiei prin care ficţiunea se auto-defineşte realitate?

Începutul vieţii omului pe Terra arăta, din punct de vedere psihologic, cu totul diferit. El era

un întreg, deplin integrat în cursul Vieţii şi funcţiona ca Minte Universală în contact nemijlocit cu prezentul. Instinctul, existent în lumea animală, la el devenind intuiţie îi dirija întreaga activitate şi fiecare problemă era pe loc rezolvată, adică în mod spontan. Însă, cu prima apreciere a fiinţei proprii, el se identifică – în mod nefiresc – cu propriul corp şi puse în acest fel bazele fictivului „eu. Apoi, repetările i-au mărit dimensiunea şi importanţa psihologică. Ori, şubreda imagine a „eului" l-a pus în conflict atât cu el însuşi, cât şi cu lumea exterioară.

Aşadar, fiinţa proiectată în timp ca imagine-gândire, i-a adus şi ponoasele nefericirii. Haosul – atât de evident astăzi în lume – este determinat tocmai de acest handicap: ruperea omului de unitatea întregului. Rupt în bucăţele, el priveşte Viaţa pe porţiuni înguste şi, de aici decurge toată tragedia existenţei sale.

Dacă vedem această gravă rătăcire – că „eul" fictiv ne-a dus în această înfundătură – înseamnă

că noi singuri am şi găsit soluţia salvatoare. Adică eliminarea intrusului care se interpune între noi, fiinţa reală şi întregul Vieţii sau Marele Tot.

În cursul îndelungatei istorii, înaintaşii noştri au sesizat această eroare şi ei au iniţiat o seamă de metode pentru redresarea fiinţei. Dar realitatea aflată sub ochii noştri, ne demonstrează în chip evident, că soluţiile la care ei au recurs, n-au dat rezultatele aşteptate. Dimpotrivă! Structura „eului" şi-a extins capacitatea funcţională ca şi rezistenţa sub alte forme, camuflate de veşminte ipocrite, fariseice. Aceasta este realitatea dacă, bineînţeles, suntem dispuşi s-o privim cu imparţialitate. Toate teoriile, metodele şi diferitele credinţe – existente astăzi în lume – care au fost testate în decursul vremurilor, şi-au dovedit cu prisosinţă ineficacitatea.

Unii sunt atât de orbiţi de acumulările lor memoriale, încât trufia şi reaua credinţă îi împiedică să asculte şi altceva decât le oferă mintea lor limitată. Nu pentru această categorie

de „ştiutori” transmit acest mesaj. De fapt prin întreaga lucrare mă adresez acelor semeni care singuri îşi descoperă limitele propriei structuri psihologice, ca şi neputinţa în faţa Veşnicului Necuprins.

Şi-acum, iată cum ne putem elibera de sub autoritatea tiranică a incriminatului „eu” sau „ego”. Însoţiţi de flacăra Atenţiei, vom întâmpina această ficţiune ori de câte ori ea se afirma prin reacţii memoriale ca gând, imagine, dorinţă, teamă etc. Simplitatea întâlnirii o dizolvă în mod spontan, risipindu-i concomitent şi energia fragmentară care-o susţine. Iar în „golul psihologic” care survine în mod firesc, mintea noastră în perfectă seninătate, se extinde la Infinit, unindu-me cu Eternitatea. Această stare de „a fi” sau Conştiinţă pură constituie o adevărată binecuvântare în care Iubirea îşi împlineşte opera de transformare a omului şi, prin el, a întregii lumi.

EVOLUŢIE PE PLANETE DIFERITE?

Minţi, de „euri” structurate, trăiesc imaginativ.

Insul la acest nivel se socoate inventiv.

Iar când e şi scriitor, el devine fantezist.

Mânuitor de condei, un adevărat artist.

Asemenea autori confuzi, ne cunoscători, îşi atribuie menirea de-nţelepţi îndrumători;

Evoluţia umană de exterior legată.

Prin planete diferite fiinţa-om peregrinată.

Cum adică? Tehnica unei planete ne-ar influenţa în bine?!

Progresiv, am fi mai buni şi-nţelepţi în acţiune?!

Lăfăiala-ntr-un palat, dă omul evoluat?!

fără omul din bordei, etic mai înapoiat?!

Nu aceasta e măsura de-ajuns în Eternitate.

Lumea noastră din lăuntru are-ntreaga-nsemnătate;

Nici planete, nici bordeie nu-s lucruri de comparat.

Pricina, tot timpul „eul” – el ne ţine-ncătuşat.

Imoralitatea-n lume, pretutindeni ia amploare.

Omul mai înfeudat, prin ştiinţa lui schimbătoare;

Cât timp nu-şi cunoaşte adâncul – structura interioară.

Imposibil de atins vieţuirea unitară.

Numai când fiinţăm uniţi, corp şi spirit laolaltă

Şubrezim egocentrismul şi-ntâlnim Viaţa-nţeleaptă;

Inimă, psihic şi corp în acest sens antrenate.

De-a descoperi misterul integrării minunate.

Să nu ne-nsuşim păreri naive şi fanteziste, în noi aflăm rezolvarea temei spiritualiste;

La Izvoarele Iubirii vom ajunge prin Iubire.

Iar „tăcerea” este cheia pentru astfel de-ntâlnire.

Literatura cu caracter beletristic oferă multiple şi variate posibilităţi de afirmare a mânuitorilor de condei, pe cât de imaginativi, tot

pe atât de interesaţi de venituri materiale, ca şi glorie, renume, celebritate. Îndeletnicirea scriitoricească defineşte caracterul oamenilor de fiinţe tributare structurii calapoadelor propriului „ego”.

Unii scriitori – poate cea mai însemnată parte dintre ei – din cauza confuziei şi a insuficientei înţelegeri a fenomenelor de Viaţă se considera prin ceea ce scriu, că ar fi chiar înţelepţi îndrumători şi deschizători de drumuri spre misterele Marelui Adevăr. Iată un singur exemplu, pe care-l apreciez ca fiind cu totul semnificativ: După cum susţine acest scriitor, noi pământenii dispunem aici, pe această planetă de posibilităţi limitate de evoluţie. Şi că, după ce vom epuiza energiile care ne leagă de acest nivel, va trebui să peregrinăm pe multe alte planete, mai evoluate tehnic. Cu alte cuvinte, evoluţia noastră morală ar fi în strictă dependenţă de tehnica lumii exterioare. Ideea nu este nouă. Ea a foşti cu mult înainte împământenită de filosofia materialistă.

Potrivit acestei învăţături, evoluţia psihologică a individului este indestructibil legată de condiţiile de viaţă, oferite de către societate. Adică, îndestularea necesităţilor fizice şi confortul l-ar face pe om mai bun, mai cinstit şi mai înţelegător.

Oare faptele înscrise zi de zi, de Realitatea mişcării Vieţii confirmă această teorie? Iar ateismul sălbatic şi sângeros care a bântuit o parte a lumii, putea el să formeze oameni de înaltă ţinută morală?! Sunt doar simple întrebări la care orice om poate să-şi răspundă lui însuşi.

Individul care se bucură de tot confortul oferit de ultimele realizări tehnice, înconjurat de opulenţă ce depăşeşte cu mult limitele necesarului, este el cumva mai bun decât săracul care trudeşte din greu pentru existenţa zilnică? Şi această comparaţie redactată sub formă interogativă, este legată tot de tehnică şi evoluţie morală!

Practic, înnobilarea sufletului omenesc prin transformări radicale, este asociată în mod inerent

cu demolarea „ego”-ului. Căci numai prin eliminarea lui se poate obţine eliberarea „Scânteii Divine”, singura în măsură să ne unească prin transcendenţă cu Marele Sublim. Or, acest fenomen îl putem realiza în orice condiţii de Viaţă ne-am afla. Fie în stare de abundenţă, fie în sărăcie, aici pe Pământ, ca şi pe oricare altă planetă. Tehnica operaţională pe plan fizic, ne-ar putea chiar împiedica evoluţia, în alternativă când din însuşirea ei ne acordăm importanţă psihologică.

În concluzie, evoluţia spirituală o putem împlini în oricare mediu ne-am afla, aici pe Terra – ca fiinţe complete – corp, psihic şi spirit în perfectă uniune. În această conjunctură ca stare de pasivitate lucidă a minţii, dispunem de o Energie pură şi fără limite care ne absoarbe în Unicitate. Faptic, este o predare totală care deschide calea Iubirii ce ne copleşeşte întreaga făptură şi ne uneşte cu Marea Iubire, adică Dumnezeu.

EXPERIENŢA LUI „A FI”.

Prinşi de noi, de-a noastre gânduri, funcţionăm prin trecut;

Din ce-a fost creăm imagini şi le dirijăm spre mâine.

Devenirea pusă-n joc, ca scop de realizare.

Deci, trecutul-viitorul într-o strictă asamblare.

Acest mod de-acţionare e specific mărginirii.

Unde domină „ego”-ul searbăd, hâd, închipuit;

Niciodată liniştit – o veşnică frământare.

Socotindu-se pe sine, „centru de acţionare”.

Aici câmp de confruntări, lupte fără de sfârşit
Intre dorinţe rivale, ce se vor îndeplinite.

Doza de plăcere – hrana energiei fragmentare.

Care stimulează robul, zi de zi, fără-ncetare.

Oricare experiment în domeniul limitării.

Prilejuieşte temeinic şi plăcerea şi durerea.

Asta-i preţul căutării pe cărări imaginate.

Când rătăcitul vremelnic, singur stăpân se socoate.

Dacă cele relatate sunt cuprinse şi-nţelese Nu doar intelectual ci, total – prin integrare, întâlnire clară, vie, experienţă directă.

Mai mişcă oare „ego”-ul sau e linişte perfectă?

Iată cum, de unul singur, poţi face descoperirea.

Dacă te poţi întâlni „acum şi-aici” într-o clipă!

Acesta e tot secretul, ce ne duce-n Infinit.

Când „sinele” complet tace, omul, real împlinit.

Întâlnirea cu „ce este”, cu ce se-ntâmplă acum.

Desprinde omul de sine, de trecut, de tot ce-a fost.

Şi în noua ipostază – ca fiinţă Iluminată, întâlneşte Armonia şi Viaţa-adevărată.

Psihic, uniţi cu „a fi” suntem „Una” cu

prezentul, într-o con stan tănnoire, corespunzător cu Viaţa.

Noutate fără preget, niciodată repetare.

Astfel se produc mutaţii – schimbări binefăcătoare.

De trecut eliberată mintea – vas complet golit.

Devine Eternitate şi prin Ea e acţiune.

Care dizolvă, transformă tot ce e hidos, lumesc.

Stresuri, stări tensionale, ce pe om îl definesc.

De-acum, fiinţa luminată, întâlneşte Fericirea.

O stare nemotivată, fără dimensionare.

Care, de fapt, invadează a noastră naivitate.

Practicarea lui „a fi” ne duce-n Eternitate.

Cuprinşi de gândire prin reacţii declanşate automat, noi funcţionăm dirijaţi de amintirile trecutului înregistrat memorial, ce apar sub formă de imagini, pe care apoi le îndreptăm spre viitor.

În acest fel trecutul şi viitorul se află în uniune prin continuitate. Acest mod de existenţă şi acţiune este specific structurii mărginite a „ego”-ului, totdeauna nemulţumit, într-o permanentă frământare. El se auto-apreciază ca stăpân al întregii „fiinţe şi, ca atare, fiecare activitate a lui porneşte dintr-un „centru de interese”.

În interiorul circumferinţei care-i limitează posibilităţile, există o neîncetată confruntare între diferitele dorinţe, fiecare marcată de tendinţa împlinirii în dauna celeilalte. Şi, în funcţie de plăcerea încorporată, fiecare dorinţă îşi determină însemnătatea şi urgenţa care-l stimulează pe înrobit. Experienţele iniţiate şi concretizate în acest spaţiu mărginit, oferă atât plăceri şi satisfacţii, cât mai ales suferinţe. Acesta este, de fapt, preţul pe care vremelnicul rătăcit este obligat să-l plătească de fiecare dată când se consideră stăpân al fiinţei.

Dacă cele relatate mai înainte, ne-au condus la înţelegerea reală – nu doar intelectuală – adică

prin trăire a faptului în sine, ce efecte observăm? Med mişcă „ego”-ul sau este o linişte profundă? Iată, aşadar, cât de simplă este soluţia oferită de „Cunoaştere”, ca să ne putem întâlni cu noi înşine „acum şi aici”, pe parcursul unei singure clipe! Acesta este tot secretul care ne transcende din lumea finită în Infinit. Când „sinele” tace complet, atingem ipostaza de fiinţă iluminată şi ne unim cu Realitatea Vieţii.

Dar, ca să ne putem întâlni în mod real cu prezentul viu şi activ, acest prezent ne obligă să-i acordăm întreaga noastră atenţie, înfăptuind experienţa lui „a fi”. Iar clipa trăită în acest mod direct cu mişcarea Viului, se dă de-ndată uitării. Căci numai cu o minte total golită de întregul său trecut, putem să întâlnim clipele care se succed la infinit, fără să se repete vreodată. De fapt, murim psihologic odată cu clipa trăită şi înviem într-un iureş fulgerător, pentru a întâlni clipa următoare. Astfel de clipe înscriu în chip tainic, transformări radicale în structura psihologică care vor conduce

pe trăitor la eliberarea de sub tirania „sinelui”.

În concluzie, abordarea clipei prin „a fi una cu ea”, ne deschide perspectiva întâlnirii cu Realitatea de care, de fapt, nu ne-am desprins niciodată. Norii întunecoşi ai, „ego”-ului au împiedicat temporar viziunea, aşa cum norii de pe bolta cerului împiedică lumina Soarelui să ajungă pe Pământ.

FAPTE BUNE, FAPTE RELE

Când funcţionăm ca „eu” – organizaţi egocentric.

Tot ce gândim şi-mplinim e, desigur, îndoielnic.

Căci pe toate noi aşternem haina noastră personală.

Linia de conduită, totdeauna ireală.

Rezemaţi mereu pe „ieri”, pe ce-a fost – un trecut mort.

Abordăm clipa prezentă, fie făcând un efort

De aducere aminte, fie-n chip automat, întocmai ca un robot, dinainte programat.

În aceasta conjunctură, fapte le-s apreciate
După condiţionarea de formule – magistrate.

Fapte bune, fapte rele – aprecieri relative.

Care demonstrează sigur, firile noastre naive.

„Ego”-ul – ca vanitate – pe mâine-l anticipează.

El, prin câte le cunoaşte, tot timpul se-mpăunează urmărind acelaşi scop, îndreptat mereu spre sine.

Avantajul personal urmărit prin acţiune.

Prin a lui activitate poate fâ-mbunătăţit.

Cu schimbări de suprafaţă – un aspect închipuit;

E la fel cum coşi pe-o haină nişte petice frumoase.

Ce-i sub ele e la fel – vechi realităţi hidoase.

În „Cunoaşterea de sine”, prin el singur „eul” piere.

Când e conştientizat – mai presus de a lui vrere;

Atenţia folosită ca o rază de Lumină spre a

„eului” grădină.

Doar ace sta-i instrumentul cu folos şi la-ndemână.

Şi când acest „ciot” dispare, spontan, liniştea apare.

Noi extinşi la Infinit, fără condiţionare.

Iar binele, ca şi-răul sunt văzute-n mod real şi ne impun atitudini, în mod cert şi integral.

Nu vom greşi niciodată, când faptul ne dirijează.

Noi, extinşi atemporal, Iubirea acţionează; în refuz sau acceptare, niciodată nu greşeşte.

Căci orice lucrare a ei, cu dragostea se-mpleteşte.

Atâta vreme cât vom funcţiona ca minte condiţionată, adică la nivelul conştiinţei de suprafaţă ca „ego” ştiutor, gândirea noastră va acorda valori îndoielnice la toate câte le întâlneşte.

Dominaţi de o minte care se sprijină pe acumulările şi experienţele trecutului, vom

întâmpina prezentul îmbrăcându-l în mod automat – în veşminte vechi, perimate şi cu totul nepotrivite noului adus în mod constant, de fiecare clipă. În această conjunctură, faptele vor fi apreciate nu la adevărata lor realitate şi valoare, ci după formulele înregistrate memorial, adică ale minţii robotizate. Aşadar, estimările de fapte bune şi fapte rele sunt cu totul relative şi precare. Şi, în funcţie de această viziune subiectivă, insul ca „ego” interesat, caută diverse avantaje fie pe plan fizic, fie la nivel spiritual. El urmăreşte, de pildă, înnobilarea sufletului prin diferite activităţi apreciate ca valoroase şi aducătoare de efecte benefice. Or, mijloacele la care se recurge ca dorinţă, imaginaţie, efort – socotite bune – nu-i oferă decât schimbări de suprafaţă. Aşa cum peste o haină veche, se aplică nişte petice noi şi frumoase. Toată operaţia constituie o tristă amăgire, fiindcă tot ce iniţiază „eul”, el nu-şi poate depăşi propriile limite. Iar acest lucru este valabil şi în împrejurarea când – bine intenţionat – el

urmăreşte cel mai sublim ideal pe care l-a imaginat.

În aplicarea „Cunoaşterii de sine”, „eul” dispare doar prin simpla şi atenta sa conştientizare, ori de câte ori îşi face apariţia ca reacţie a minţii. Iar în absenţa lui, mintea se extinde la Infinit, identificându-se cu starea de Conştiinţă pură. În această nouă ipostază atât răul, cât şi binele sunt văzute în mod real, urmate de atitudini certe şi integrale.

Când faptele însele ne impun atitudini, noi în stare atemporală, întâlnim Iubirea creatoare care singură operează transformări, ce vor determina împliniri corespunzătoare. În prezenţa Iubirii nu vom greşi niciodată. Şi toate câte ne apar în cale, aduse de cursul normal al Vieţii, sunt întâmpinate cu înţelepciune şi bunătate.

FARISEISM

Investigăm diferit! Fenomenul observării este în afara noastră. Se ascultă şi observă seamănul care vorbeşte;

Vrem să prindem, să-nţelegem ce este, de fapt, real, în ce spune, ce gândeşte – cât este el de loial.

Succesul sau insuccesul depinde numai de noi, încă de la început excludem orice păreri.

Tot fondul memorial nu mişcă în niciun fel;

E o linişte deplină – în contact perfect cu el.

Toate câte le rosteşte, de linişte sunt captate.

Precum în ocean se varsă râu rile-nvolbu rate;

Noi – Atenţie totală – suntem simplă ascultare.

Nu e nicio analiză, niciun fel de comparare.

În astfel de-mprejurare spusele se lămuresc De sunt false sau fidele – singure se definesc;

Ele prin ele-şi demască întreaga realitate.

Liniştea doar le citeşte, precum ai citi o carte.

Fariseismul din seamăn singur se destăinuieşte.

Vorbele – cât de frumoase – nu pot ascunde

„ce este”;

Cu cât vorbeşte mai mult, demascarea mai vădită.

Liniştea celui ce-ascultă, la rându-i mai lămurită.

Dacă pân-aici e clar, să mergem şi mai departe.

Care-i comportarea minţii, la faptele relatate?

Ce zici? Ce se întâmplă-n mod curent când educatorul are un astfel de argument?

Îl foloseşte de-ndată: critică sau înjoseşte Susţinând că vrea să-ndrepte pe insul care greşeşte!

Crezi că-ndrepţi pe fariseu prin astfel de aplicări?

Nicidecum! Calea nu e deloc bună. Nu dă deloc transformări!

Când eşti desprins de „ego” nu faci asta niciodată!

Iubirea n-acuză, n-acţionează de scopuri

justificată.

Ea priveşte şi-nţelege şi-are doar compasiune;

Asta schimbă radical. Tăcerea e acţiune!

Dup-această demonstrare, să ne întoarcem la noi.

Când „ego”-ul ne domină, prin el suntem farisei

El s-afirmă automat, la a Vieţii provocare.

Şi prin a lui afirmare, de gradare a-i tot mai mare.

Ce-ar med şi de-adăugat? Acum e mult mai uşor.

Dacă l-am văzut în altul, în noi mai revelator!

În clipa când se afirmă, automat sau gândit.

Îl întâmpinăm direct. El nu e ceva distinct!

Noi şi fariseul: una, astfel trebuie tratat.

Nu s-alungă, nu s-acuză, prin tăcere-ntâmpinat.

Atenţi şi, în mod spontem, îl privim cu simplitate.

Acest contact dezagregă hâda lui realitate.

În această temă învăţăm să descoperim mai întâi, făţărnicia semenului care vorbeşte şi apoi, să aflăm atitudinea corectă a noastră de după descoperire. Aşadar, privim şi ascultăm cu Atenţia lucidă şi atotcuprinzătoare persoana care vorbeşte, spre a descoperi ce este de fapt real în ceea ce spune şi în ceea ce gândeşte. Succesul sau insuccesul investigaţiei depinde numai şi numai de noi, de fiecare ins în parte.

Încă din prima clipă suntem într-o linişte perfectă. Mintea total pasivă în contact direct cu vorbitorul. Toate spusele acestuia sunt captate de liniştea „golului psihic”. Noi suntem doar Atenţie globală şi simplă ascultare. Nu are loc nicio analiză, nicio comparaţie şi nici nu există vreo vagă aşteptare a „ceva”. Nu mişcă nicio reacţie a minţii. Suntem un perfect şi sacru „nimic psihologic” care ne defineşte întreaga fiinţă. În acest context, exprimarea interlocutorului singură se defineşte, dacă este falsă sau reală. Iar liniştea

doar o citeşte aşa cum citim o carte. Vorbele rostite, oricât de frumoase ar fi ele şi oricât de meşteşugit legate, nu pot ascunde realitatea. Cu cât se prelungeşte expunerea şi se aduc mai multe motivaţii, cu atât demascarea este mai evidentă şi liniştea ascultării mai lămurită.

Dacă investigaţia ne-a lămurit complet, să vedem în continuare care este comportarea minţii noastre faţă de faptele relatate? Ce face un educator obişnuit, când dispune de un argument atât de sigur? De bună seamă, că îl foloseşte de-ndată! El critică sau chiar jigneşte pe fariseu şi aduce chiar argumente în sensul că vrea să corecteze lipsa de loialitate a acestuia.

Credeţi că o asemenea comportare poate să transforme pe fariseu? Nicidecum! Atitudinea acestui educator este complet greşită. Mai mult decât atât! El dă prilej la stări conflictuale, animozităţi şi ură chiar. În cazul fericit al desprinderii de „ego”, lipseşte cu desăvârşire o asemenea comportare educaţională.

În lipsa „ego”-ului, ca fiinţă completă, suntem Iubire absolută şi, ca atare, nici nu acuzăm şi nici nu acţionăm impulsionaţi de scopuri, fie ele cât de bine intenţionate. În această fericită ipostază, doar privim, ascultăm, înţelegem şi nu putem avea decât un sentiment de compasiune. Această atitudine prin ea însăşi transformă totul, fiindcă tăcerea este acţiune. Numai în această manieră putem ajuta pe impostor.

Şi-acum să revenim iarăşi la noi! Când ne domină „ego”-ul cu veşnicele lui automatisme, practic, suntem farisei şi vom răspunde mişcării Vieţii în mod necinstit, mărind degradarea cu fiecare exprimare! Ce ar mai fi de adăugat? Dacă am reuşit să descoperim fariseul în altul, ne va fi mult mai uşor să-l vedem în noi înşine. Prin urmare, când fariseul din noi se afirmă automat sau iniţiat cu bună ştiinţă de către gândire, îl întâmpinăm direct. În acest mod descoperim că el nu este ceva distinct de noi înşine. Noi şi fariseul suntem: una. Numai în acest fel trebuie tratat. Nu-

i acceptăm manevrele şi nici nu ne luptăm cu el. Îl întâmpinăm cu pasivitatea minţii lucide. Înarmaţi cu flacăra Atenţiei îl privim cu simplitate. Această contactare directă şi spontană îi dezagregă instantaneu întreaga hidoşenie.

FISURAREA CETĂŢII EGO”-ULUI

O mul-prunc pe-al Vieţii drum, stă cu sine la tocmeală.

Azi ceva, mâine mai mult – şi-uite-aşa din viaţă-n viaţă.

Speră s-atingă câţiva, Măreţiile Sublime;

Şi ca preţ, să i s-ofere acele haruri divine.

Ca firească recompensă a luptei dârze cu sine.

Tot timpul interesat, egocentric dirijat, în ce spune, în ce face, în toate câte gândeşte.

O maşin-automată, prin timp drastic programată.

Spre un scop, un ţel de-atins pe calea imaginată.

Ce promite fericirea, ca final de împlinit.

De fapt, asta-i moştenirea, transmisă din veac în veac.

Concretizată-n tradiţii, cărora ne dăruim.

Filosofi, la fel religii, psihologi, specialişti.

Prin îndemnuri şi poveţe – veritabili analişti.

Ne dau clare-asigurări, noi urmându-i arivişti!

Izolarea, ascetismul, dominarea prin excese.

Transformă voinţa-n cerber – crudă-n sine, violentă;

Dârz, constant utilizată, declanşează-n ins puteri;

Levitaţii, prevestiri, mers pe ape, clarvederi.

Chiar şi învieri din morţi, prin anume invocări.

Omul real – Univers plin de taine –.”. Un mister.

Investigat prea puţin, la fel puţin cunoscut;

Aşa-zisele minuni sunt create-n-mărginire.

De voinţa antrenată prin imbolduri de gândire.

Declanşări de energii axate pe devenire.

Asemenea fenomene nu-l determină pe sfânt.

Ele, un real pericol, prin importanţa de sine
Ce adeseori survine. Cresc continuu, iau amploare
Ale „eu lui” proporţii – aspecte inferioare
Insul mai prizonier – o mai cruntă-ncătuşare!

*

Întrebarea ce se pune, de acută-nsemnalate.

Stă-n aceea de-a cunoaşte instrumentele utile.

Ce se impun folosite în a omului-plinire.

De-a-ntâlni Imensitatea – exprimată prin Iubire.

Singura modalitate de progres, de reînnoire.

Nici voinţa, nici efortul, violenta stăpânire.

Credinţe imaginare, dogme, metode sau practici.

Nu sunt arme potrivite omului spre transformare.

Dimpotrivă, practicate, dau „ego”-ului amploare, întărind ale lui ziduri din centura

protectoare.

Singura modalitate – element esenţial în măsură să producă mutaţii revelatoare.

E Atenţia globală, chiar de Viaţă strict ceruta.

Ca o firească-mplinire, dorită sau nedorită.

Pentru al Ei înţeles, într-o formă absolută.

Când Atenţia-i reală suntem „Una* cu prezentul.

Desprinşi total de trecut, în mişcare cu Viaţa.

Proaspeţi, noi precum e Ea, în continuă mişcare.

O asemenea-ntâlnire ca stare de integrare

Şubrezeşte-n mod constant a „ego”-ului fiinţare.

Zidul înconjurător ce pe „sine”-l conturează.

Constant va fi bombardat cu asemenea-ntâlnire şi-ntr-o zi – o zi surpriză – zidul va fi fisurat.

O fereastră se deschide spre „Ţărmul nemăsurat”.

Cuprins în Imensitate, frecvent vom fi integraţi.

Nu noi mergem spre Imens, El, de fapt, ne cucereşte Atunci când „ego”-ul piere şi „Nimicu”-n noi s-aşterne.

Care curăţă, destramă tot ce-i vechi şi mărginit.

Ce năvăleşte-n prezent, ca fictiv, închipuit.

Evoluţia se-nscrie prin firescul întâlnit.

Fisurarea se produce fără vreo anticipare;

E spontană şi surpriză, nicidecum imaginară.

Dar în taină-i pregătită, prin contopire directă Cu Realitatea Vieţii, pe clipe realizată.

Observarea şi-ascultarea cu viziune a-atentă.

Deschiderea spre Imens – Starea de Eliberare.

Dă iluminarea minţii care rupe şi destramă Conexiuni cerebrale, prin timp, eronat formate.

Altele, noi se formează, cuprinse-n Realitate;

Viaţa, diferit privită – în prezent – cu simplitate.

Omul, credul şi greşit informat, socoteşte că prin activitatea lui intelectuala, voinţă, eforturi susţinute zi de zi, din mai multe vieţi succesive va putea să atingă, câţiva, acele Măreţii Divine – ca recompensă mintală a luptei pe care a dus-o cu sine însuşi.

În tot timpul, interesat de propria-i împlinire spirituală, el este prin excelenţă un egoist autentic care aspiră la o imaginară fericire. Dar prin tot ce gândeşte, spune sau înfăptuieşte el îşi automatizează mintea cu formule de viaţă dinainte programate. De fapt, aceasta este învăţătura tradiţională transmisă „de la o generaţie la alta, pe care am acceptat-o şi noi de la părinţii şi educatorii noştri, ce ne-au format mentalitatea.

Astăzi teologii, filosofii, metodiştii şi diverşi alţi specialişti ne dau asigurări că folosindu-ne de credinţă, imaginaţie, eforturi de voinţă etc., vom putea să ne ridicăm la cele mai înalte culmi ale spiritualităţii. Iar noi, urmându-le sfaturile, acordăm atâta importanţă propriei deveniri, încât

ne autodefinim ca veritabili arivişti.

Izolarea, ascetismul, dominarea firii prin impuneri excesive – urmărite ca mijloace de perfecţionare – au făcut din noi, practicanţi fervenţi ai egolatriei. Voinţa – folosită în mod excesiv – a fost transformată în cerber, amplificând în acest mod structura „ego”-ului ca duritate, violenţă şi aroganţă. În mod frecvent, o voinţă bine antrenată dă naştere la o seamă de fenomene parapsihologice ca levitaţia, clarvederea, prevestiri etc.

Acest *homo sapiens* este prin natura lui un adevărat univers plin de taine, întrucât a fost prea puţin investigat, el este şi rămâne un mare mister. Fenomenele de cerne aminteam nu determină şi calitatea de sfinţenie. Dimpotrivă! Datorită unei greşite interpretări insul respectiv îşi arogă importanţă spirituală care atrage după sine o şi meu mare degradeze psihologică. Autoritatea „ego”-ului se amplifică în mod spectaculos, iar întreaga fiinţă devine şi meu robită decât la

începutul experimentului.

În cazul că şi dumneavoastră aţi ajuns la aceeaşi concluzie cu autorul, să vedem în continuare ce ne oferă „Cunoaşterea de sine”. Un practicant serios nu acceptă, dar nici nu respinge nimic până ce nu trece totul prin filtrul propriei experienţe.

Singurul instrument operaţional, folosit în practicarea „Cunoaşterii” este Atenţia lucidă şi atotcuprinzătoare. Ea intră în funcţiune în mod spontan, la reacţiile minţii determinate de provocări, venite fie din lumea exterioară, fie din lumea noastră interioară. Atenţia este întocmai ca o flacără mistuitoare care arde şi spulberă orice tentativă de afirmare a minţii condiţionate. Datorită acestui instrument, fiinţa noastră poate să ia contact direct cu noutatea clipei prezente, printr-o perfectă integrare cu Realitatea.

Asemenea întâlniri şubrezesc structura „ego”-ului care, în final, cedevă. Iar practicantul întâlneşte starea de eliberare sau trezire la

Realitate. Fenomenul se manifestă ca surpriză absolută. Nimeni nu ne poate prezice data împlinirii acestui fericit fenomen. Totul depinde de insistenţa şi corectitudinea de aplicare a „Cunoaşterii”, ca şi de gradul de condiţionare al practicantului respectiv.

Odată cu fisurarea „ego”-ului, încep să se scurgă de la sine, toate energiile care ne condiţionau întregul nostru comportament psihologic şi spiritual. Un om nou cu o nouă mentalitate ne marchează de-acum fiecare clipă a vieţii. Surprizele pe care ni le oferă scurgerea normală a Existenţei, sunt întâmpinate cu simplitatea înţelegerii şi rezolvate pe loc, în spiritul Iubirii absolute.

Liniştea nu are preţ, Ea-i mană nepreţuită.

Nu-i ceva de comparat – o valoare-nchipuită.

Cumva să egalizeze asemenea împlinire.

Care ne scoate din timp – emulând orice gândire.

A fi cu Ea împreună înseamnă a fi uniţi.

Noi şi Liniştea, doar „Una”, totalmente contopiţi.

Şi-n astfel de ipostază, nu e nimic de dorit.

Fiindcă-i îndestulătoare integral, desăvârşit.

Dar cum s-ajungem la Ea? Ar putea fi căutată?

Nu! Căci Liniştea căutată, prin căutare-i negată.

Căutătoru-i „ego-ul, din domeniul mărginirii.

Şi ce poate el găsi, e doar din câmpul gândirii.

Liniştea nu are margini, ca esenţă-i diferită.

Pururea acauzală, deci structură Infinită;

Lumi distincte le separă, nu se-ntâlnesc niciodată.

Însă când „ego-ul tace, Ea, de la sine S-arată.

Nu liniştea-i căutată, ci zgomotul înţeles, întregul egocentrism structurat pe interes.

Simpla conştientizare, atentă, nemotivată.

Determină „golul psihic” – Liniştea adevărată.

Obţinută indirect, Ea-i de fapt, Imensitate.

Noi cu Ea împreunaţi – o singură Unitate;

Să stăm astfel, cât mai mult – în Armonie perfectă.

Sacrul – Energie pura – în relaţie directă.

Tot ce-ntâmpinăm cu Ea, e de-ndată rezolvat.

„Şinele* e şubrezit prin Linişte integrat;

Eliberarea se-nscrie, având-o ca-nsoţitoare.

Altă cale nu există, de-nscrisuri transformatoare.

Liniştea neforţată, nedorită şi neînchipuită apare ca o mană cerească de o inestimabilă valoare, fiindcă Ea ne desprinde de carcera condiţionării şi ne oferă posibilitatea integrării în Realitatea clipei prezente. Uniunea noastră cu Liniştea sau pacea sufletului, ne oferă deplinătatea fiinţei şi contopirea ei cu Divinitatea. În această conjunctură nu există nimic de dorit sau de evaluat, fiindcă integrarea oferă prin ea însăşi, desăvârşita îndestulare exprimată prin simbolul: Fericire.

Dar să vedem ce posibilităţi ni se oferă, ca să obţinem acest giuvaier spiijtual. Oare această Linişte poate fi Ea căutată? Nicidecum! Fiindcă procesul căutării implică o precunoaştere, adică o recunoaştere a existenţei trecutului ca „ego”. Or, tot ce întreprinde această ficţiune limitată, nu poate depăşi perimetrul gândirii sale condiţionate.

Liniştea nu are margini şi este de altă esenţă decât gândirea. De asemenea, această Linişte nu ia naştere dintr-o motivaţie proiectată mintal, ca ideal de împlinit. Ea are structură Infinită, pe când „ego”-ul face parte din dimensiunea finitului. Aşa fiind, cele două ipostaze nu se pot compara şi nici nu pot coexista. Finitul nu poate în nicio împrejurare să înţeleagă Infinitul, pe când Infinitul a ne posibilitatea să cuprindă şi să înţeleagă întreaga carapace a finitului.

Aşadar, Liniştea nu-i obiect de căutat. Iar efortul susţinut de voinţă este incapabil să realizeze adevărata Linişte, fiindcă ambele mijloace fac parte din lumea finita. Liniştea apare

singură, îndată ce dispare zgomotul cuvintelor, gândurilor, stările emoţionale etc. Adică, în clipa când întreaga structură a „ego-ului – luminată de străfulgerarea Atenţiei – şi-a înţeles neputinţa şi smerită tace cu desăvârşire. În această clipă de pasivitate psihologică, mintea complet liniştită se extinde la Infinit. Noi şi Liniştea în perfectă unitate, întâlnim Energia pură – adică Sursa Sacrului din care ne tragem originea. Identificarea fiinţei noastre cu Liniştea, ne ajută să rezolvăm în modul cel mai fericit, toate problemele de natură psihologică. Ea ne oferă armonia interioară, atât de necesară unei bune funcţionări a întregii structuri psiho-somatice.

Eliberarea din temniţa condiţionării, ca şi îndelungata călătorie de întoarcere la „Izvorul originii noastre divine” nu pot fi realizate decât cu ajutorul acestei pasivităţi psihice sfinte sau pace a sufletului.

FORME DE COMUNICARE

Comunicarea-n structura Viului ca însuşire.

Orice formă de viaţă are-această înzestrare
De-a vesti, de a transmite – la nivelul respectiv.
Anumite ştiri legate de prezentul viu, activ.
Un pericol iminent e de-ndată semnalat.
Ca reacţie normală semenilor anunţat;
Anticiparea pretinde multă sensibilitate.
Şi doar prin inacţiune naşte-asemeni calitate.
La om, astfel de-nsuşire a devenit foarte rară.
Obstacol îi este mintea robotizată şi hoinară.
El, ca vârf de ierarhie, comunică-n două sensuri:
Fie pe cale orală, fie non-verbalizare.
Cuvântul e prima formă de transmis fapte, dorinţe.
Parteneru-înţelegând sensul vorbelor rostite;
Altă formă-i explicarea – anume parafrazare.
O expunere mai amplă, amănunte… demonstrare.
Forma logică impune arătări raţionale.
Convingerea urmărită prin rostirile verbale;
Şi-n final, comunicarea printr-o formă

sugestivă.

O invitare precisă spre anume directivă.

Transmiterea şi primirea la nivel de conştient Sensul vorbelor – simboluri – înţelese reciproc;

Toate cele patru forme şi prin scris se pot transmite.

Alfabetul şi scrierea de toţi bine cunoscute.

Fără vorbe, fără gesturi e comunicarea mută.

Realizată spontan, când mintea-i complet tăcută.

Fiecare, vede, ascultă şi-nţelege într-o clipă Un fenomen de Viaţă, întâlnit în mod direct.

Asemenea contactare – stare de comunicare.

Dă-nţelegerea perfectă care e şi acţiune Ce transformă radical, fiecare ins în parte.

Experimentul trăit într-o sfântă simplitate.

În această ipostază nu-s păreri, nici contradicţii.

Tot climatul e Iubire, unde nu nasc complicaţii;

Realitatea-i cuprinsă şi-nţeleasă integral De

mintea perfect lucidă, integrată-n actual.

La toate nivelurile de organizare a Viului, de la cele mai rudimentare până la om, există această însuşire de comunicare de la individ la individ. În lumea furnicilor, de pildă, un pericol iminent care ameninţă viaţa semenilor acelei colectivităţi este de îndată adus la cunoştinţă.

Pe noi însă, ne interesează omul şi diferitele lui posibilităţi de comunicare în relaţiile zilnice în tern mane. El poate comunica fie pe cale orală, fie non-verbală. Prima formă de comunicare este cea transmisă cu ajutorul cuvintelor în care partenerul de discuţie este obligat să cunoască sensul cuvintelor rostite. O altă formă este comunicarea explicativă, în care se dau amănunte, se aduc argumente lămuritoare, pentru împlinirea corectă a înţelegerii. În acest sens mai distingem formularea logică, ceva mai complicată. Ea necesită o serie de raţionamente cu implicaţii ale gândirii abstracte, urmate de concluzii ca adevăruri axiomatice. Şi, în sfârşit, există

comunicarea sub formă sugestivă în care transmiţătorul, prin nuanţe mai mult sau mai puţin voalate, oferă o explicaţie incompletă, dar cu invitaţia de a urma o anumită directivă.

Aceste patru forme de comunicare, realizate la nivel de minte cunoscătoare, pot fi transmise şi în scris sub formă de întrebări şi răspunsuri ale celor doi interlocutori.

Deosebit de toate acestea, există un alt gen de comunicare cu totul distinct de cele enumerate anterior. În această ipostază, două sau mai multe persoane sunt invitate să întâlnească în mod direct – deci fără intervenţia minţii condiţionate – un fenomen de Viaţă. Fiecare cu ajutorul Atenţiei lucide, vede şi ascultă – cu mintea complet pasivă – ceea ce Viul în imanenta Lui mişcare ne aduce ca noutate pe clipe în desfăşurare constantă. Această simplă şi directă întâlnire, oferă perfecta înţelegere care este totodată şi acţiune transformatoare. În această ambianţă de contactare atotcuprinzătoare, înţelegerea este

unanimă. Altfel exprimat: Numai o minte perfect lucidă şi integrată în actual poate să cuprindă Realitatea şi să o înţeleagă în mod desăvârşit.

Practic, acesta este rostul şi îndemnul mesajului ca, încă în cursul acestei vieţi să ne însuşim acest mod perfect de comunicare cu noi înşine, cu semenii, ca şi cu Viaţa în desfăşurarea Ei firească. Să mai reţinem că numai când funcţionăm în deplinătatea fiinţei, ne putem descoperi originea divină şi prin integrare în Absolut, ne manifestăm ca Iubire transformatoare.

FOAMEA ŞI SETEA CUNOAŞTERII

Foamea, setea cer, obligă să intervenim urgent.

Pe loc să le satisfacem pentru buna sănătate.

Ambele necesităţi impuse de existenţă.

Lipsa lor, în corp creează o imanentă carenţă.

La nivel spiritual ai putea fi tot la fel?

Însetaţi şi-nfometaţi de „Cunoaşterea de sine”?

Să-i vedem necesitatea cu o acută

stringenţă?

Cum aerul şi respirul sunt în strânsă dependenţă?

Pentru cei ce simt astfel, ceasul împlinirii sună!

Ei real sunt pregătiţi, mesajul să şi-l impună.

Lupta dârză cu „ego”-ul – pe viaţă şi pe moarte.

Nimicirea lui completă prin activa simplitate.

Prindeţi cât mai multe clipe, de reacţii, ce sosesc.

Contactele cu Viaţa pe „sine” îl definesc.

Ca dorinţa, gând, simţire – legate de amintiri.

Timpul croindu-le drum, prin absurde repetări.

Atenţia-i instrumentul care spontan, dezagregă Tot ce este ireal, perturbant şi posesiv;

r – Şi-aduce eliberarea, pacea, ordinea internă.

Atmosfera potrivită în care faptul s-afirmă.

Cu Atenţia – Făclie – putem privi şi-asculta în

deplină simplitate.

Nu se mai ivesc probleme, cele vechi sunt dizolvate;

Zi de zi şi ceas de ceas, prin minut, ca şi prin clipă.

Omul nou tainic se naşte, prinde viaţă, se-nfiripă.

Pe măsură ce „ego”-ul pierde-a lui însemnătate.

Mult mai des „nimicul psihic” spulberă dualitatea;

Cetatea egocentristă într-o zi e fisurată.

Şi-ntreaga noastră structură e de-acum eliberată.

Contactul cu Infinitul se-nregistrează frecvent;

Deschiderea tot mai mare, „Cunoaşterea” mai profundă;

„Sinele” mai dezlânat, Puritatea consecventă
Tinde spre desăvârşire, ca o stare permanentă.

În final, „Scânteia pură” dezgolită de lumesc.

Glorioasa se întoarce la Sursa Primordială.

Sacralitatea Divină de unde toate pornesc;

Iubirea şi Fericirea aici veşnic se-ntâlnesc.

Asta e finalizarea tuturor a pregătită.

Vremea, ceasul împlinirii depinde de fiecare.

Aici, doar semnalizăm „Cunoaşterea cea de sine”.

Poartă spre Eternitate – deschisă prin pasiune.

Foamea şi setea semnalate de corpul fizic, ne obligă să le satisfacem de îndată, pentru eliminarea carenţelor care ne-ar pune în pericol sănătatea. Ambele necesităţi ne sunt impuse de însăşi existenţa noastră ca fiinţe întrupate pe această planetă.

Dacă ne ridicăm deasupra acestui nivel trecător şi perisabil, simţim noi oare aceeaşi sete şi foame de a ne cunoaşte Realitatea noastră spirituală? Când cineva simte nevoia de „Cunoaştere", aşa cum simte necesitatea aerului din procesul de respiraţie, înseamnă că

respectivului semen i-a sosit vremea sacrei realizări! Mesajul „Cunoaşterii” va fi pentru el, punct de sprijin şi muncă serioasă condusă în mod inteligent şi cu fermitate, pentru dărâm aure a structurii mărginite şi conflictuale a celui mai aprig duşman al omului – „ego”-ul sau „sinele personal. Întreaga activitate se rezumă la întâlnirea cu simplitate a tuturor reacţiilor minţii, care survin automat la întâmpinarea Vieţii sub formă de gânduri, dorinţe, sentimente etc. Legate totdeauna de amintiri.

Atenţia este instrumentul care dezagregă în mod spontan, tot ce este ireal, perturbator şi posesiv. Ea ne oferă eliberarea de trecut şi, concomitent, nestatorniceşte pacea, echilibrul şi ordinea interioară. Acesta este unicul climat în care realitatea faptelor ni se revelează fără nicio umbră de îndoială. Ea este întocmai ca o făclie care ne luminează cărarea, zi de zi, ceas de ceas prin minute şi clipe, şi pune temelie omului nou cu o nouă mentalitate.

Pe măsura în care „ego”-ul îşi pierde energiile şi însemnătatea, concomitent şi „nimicul psihologic” spulberă dualitatea. Şi, într-o fericită zi, pe parcursul unei singure clipe, cetatea „ego”-ului este fisurată, iar fiinţa reală cunoaşte starea de eliberare. Din acest fericit moment, contactul cu Infinitul se realizează ca necesitate frecventă. Frecvenţa contactelor lărgeşte deschizătura iniţială, odată cu aprofundarea „Cunoaşterii”. În final, Scânteia Divină dezgolită de lumesc, se întoarce la Sursa Primordială, unde Iubirea şi Fericirea au o imanentă statornicire. La această sublimă perspectivă toţi pământenii au acces cu şanse egale, însă vremea, ceasul împlinirii minunate depinde de fiecare ins în parte, în funcţie de seriozitatea şi munca personală depusă în acest sens.

În lucrarea de faţă nu facem altceva, decât să semnalăm importanţa „Cunoaşterii de sine” ca poartă de acces spre Eternitate. Garanţia eficienţei şi a succesului deplin, vă sunt

confirmate de experienţa personală a autorului, ca şi de prima lucrare, *Ferestre spre Infinit*. În acea carte, ca şi în toate celelalte, oricât s-ar strădui cineva, nu va găsi nicio susţinere iraţională şi nici afirmaţii ori motivări contradictorii. Şi asta din simpla consideraţie că Realitatea fiinţei în perfectă uniune cu Realitatea Vieţii, reflectă purul adevăr care este apoi aşternut pe hârtie în funcţie de titlul temei respective. Şi nu numai atât! Practicarea corectă a „Cunoaşterii”, dă convingeri personale încă de la bun început.

— U

FUGA DIN FAŢA VIEŢII

Un torent de Energie ce se scurge neîncetat.

Nicicând nu încremeneşte, nici nu face calentoarsă.

Asta-i Viaţa-n Univers – forme diversificate.

Ce evoluează lent cu clipele-ngemănate.

Tot ce-aduce cursul Vieţii prins în cauze-efecte.

Ca rânduire firească a trăirii inerente

Determinată prin timp – factorul ce programează întâmplările de mâine prin ce se-mplineşte astăzi.

Omul programat de timp, pe valori imaginare.

Incapabil să-nţeleagă a Vieţii derulare;

Tot ce vede, ce-ntâlneşte, judecă subiectiv.

Interesul, încontinuu îl oblig-a fi activi

Plăcutul ce-l satisface, căutat cu insistenţă;

Ce-i displace evitat cu o maximă prudenţă;

Necontenit hărţuit când de una când de alta.

Bietul om – o nălucire care se caută-ntruna.

Prin veşnica-l noutate, viaţa mereu îl stresează, Ignoranţa şi cu teama ca sfetnici s-asociază şi-l îndeamnă ca să fugă în trecut sau viitor.

Trăind imaginativ, prin scop, zis-înălţător.

Când prezentul nu-i convine, caută o evadare, Mijloacele-s variate – după condiţionare:

Teatru, cinema, concerte, gălăgioase stadioane.

Lecturi, joc de cărţi, ruletă, săli de sport sau

vânătoare.

Neînţelesul Existenţei află şi-alte evadări:

Râvnită căpătuiala prin cumulări de avere.

Glorii, succese, renume prin cărţi scrise sau prin artă, şi politica-i o scenă de evadaţi căutată.

Viaţa zis-spirituală e fuga cea mai subtilă.

Dificil de sesizat, prin forma sa ideală Atât de înşelătoare, pentru cel interesat.

Cât şi de observator – tot „egou” prin timp format.

Umplem timpul cu de toate, zise-munci folositoare.

Fie lucruri inutile, evident amăgitoare.

Dacă poţi să stai cu Viaţa, s-o înfrunţi în mod direct, Fără trecut – viitor, tu cu Ea-n contact perfect.

Nu se mai ivesc probleme – faptul înţeles cum este Prin înţeles – acţiunea curăţă, pe Loc sfinţeşte.

Viaţa strict religioasă în acest mod se-mplineşte, Rugăciunea e tăcerea, ce, practic, ne

cucereşte.

Când e întâlnită Viaţa – simplu – aşa precum vine, Neurmărind niciun scop sau anume devenire.

În această conjunctură Sacrul din noi se vădeşte

Noi prin El, Universali, vieţuim înţelepţeşte.

Întregul Univers cu toate câte există sub o multitudine de forme, cât mai diversificate ca aspecte exterioare, se manifestă ca o fiinţă vie. Un torent de Energie curge neîncetat prin toate, atât cele văzute, cât şi cele nevăzute. Întreaga Existenţă de la bobul de nisip, firul ierbii, până la regnul animal se vădeşte ca Un Imens şi Unic suflet.

Nicăieri nu aflăm stagnare sau lipsă de activitate. Această Sfântă Energie în veşnica Ei mişcare totdeauna înainte, înscrie îndelungatul proces al evoluţiei, înregistrat pe clipe înnoitoare spre forme progresiv-superioare.

Toate evenimentele pe care ni le aduce Viaţa,

sunt urmările fireşti determinate de imuabila Lege a Cauzalităţii. Atitudinea noastră de acum, ca gândire, exprimare şi înfăptuire, se înregistrează drept cauză al cărei răsunet îl vom întâlni în mod sigur în viitor, drept firesc efect.

Viaţa noastră de astăzi cu toate aspectele ei, este rezultatul cauzelor al căror autor suntem noi înşine. Noi singuri ne-am programat această existenţă. Aşadar, toate câte le întâlnim plăcute sau neplăcute, sunt rezultatul firesc al comportării noastre din existenţele anterioare. Programaţi ca fiinţe egoiste, noi nu putem înţelege adevăratul sens al acestei Vieţi şi, ca atare, vom continua să ne lăsăm hărţuiţi de impulsurile agresive ale acumulărilor ancestrale. Mintea condiţionată de timp şi spaţiu ne dă îndemnuri aberante, ca să ne refugiem fie în amintirile trecutului, fie într-un viitor cu totul incert.

Pe lângă evadarea din prezent, purtaţi pe aripile irealului între cei doi poli trecut-viitor, mai există un alt gen de evadare întemeiat pe diverse

preocupări din lumea actuală. Între acestea amintim: teatru, cinema, săli de concerte, stadioane, joc de cărţi, ruletă, vânătoare etc. O altă formă de fugă din faţa Realităţii Vieţii este acumularea neîncetată de bunuri materiale. De asemenea, mai amintim urmărirea gloriei, succesului, a bunului renume prin cărţi scrise sau artă. Tot aşa sunt şi preocupările de natură politică în care interesul personal este camuflat sub diverse măşti înşelătoare, prin care se încearcă acreditarea ideii binelui altruist al colectivităţii.

Prin urmare, omul incomplet, fragmentat, confuz, deficitar – incapabil să înţeleagă rostul şi frumuseţea Vieţii – se refugiază în funcţie de înclinaţii spre una sau adta din aceste preocupări, care-i procură plăceri şi satisfacţii. Ca structură egoistă, prin tot ce gândeşte şi face, el nu este niciodată mulţumit, ci mereu în conflict cu el şi restul lumii.

Dar iată că o seamă de investigatori, după ce

au atins un anumit grad de înţelegere, au sesizat rătăcirea oferită de această evadare şi au încercat să se redreseze moral şi spiritual. Părăsind deci toate plăcerile oferite de către această lume derutantă şi înşelătoare, ei şi-au mobilizat energiile spre împliniri spirituale.

Or, viaţa zis-spirituală aşa cum se practică ea, nu este altceva decât o altă formă de evadare, mult mai subtilă şi deci mai greu de sesizat. Să încercăm, totuşi, deconspirarea acestor idealişti. Ce v-a determinat să recurgeţi la acest nou mod de viaţă? Desigur nemulţumirea! Acesta este un fapt pozitiv. Aţi descoperit că aveţi un psihic confuz şi plin de impurităţi şi v-aţi hotărât să-l eliminaţi. Şi, în acest scop aţi încercat să vă ajustaţi psihologic unor calapoade drept însuşiri ideale. Dar orice tentativă de a înlocui ceea ce este real, viu şi actual – ca urât şi meschin – cu altceva apreciat frumos, bun şi generos determină în mod fatal contradicţii, lupte şi violenţă.

Acesta este rezultatul practicilor care iniţiază

înnobilarea rezemându-se pe sinele personal” care ştie, cunoaşte şi apreciază după îngusta lui pricepere. Orice acţiune iniţiată şi condusă de ego”-ul fragmentar nu poate să depăşească graniţele finitului. Iar eventualele schimbări sunt doar simple modificări cosmetice, de suprafaţă, cu totul amăgitoare.

Şi, în final, ce ar mai fi de lămurit pentru ca încă de la începutul experimentului să ne putem contopi cu Realitatea Vieţii? Când începem lunga călătorie a Vieţii în mişcare ca structură fragmentară, egoistă, umplem timpul cu împliniri – atât aparent folositoare, cât mai ales inutile – sub influenţe amăgitoare. Aşadar, calea este greşită încă de la primii paşi.

Dar să vedem, practic, ce se întâmplă dacă stăm faţă în faţă, în directă confruntare cu toate câte ni le aduce Viaţa – plăcute sau neplăcute – fam să intervină nici trecutul şi nici viitorul, ca proiecţii ale minţii condiţionate? Exprimat altfel: privim şi ascultăm perfect atenţi cu pasivitatea

minţii – ca simplu martor – noutăţile aduse de cursul Vieţii. În această conjunctură, realizăm fiinţa completă – corp şi psihic – o perfectă unitate. Acum dispunem de o Energie fără limite şi stare de Conştiinţa pură în a cărei Lumină toate sunt înţelese şi rezolvate spontan, prin acţiuni sfinţitoare.

Viaţa strict religioasă numai în acest mod se împlineşte şi are la temelie tăcerea smerită, care ne copleşeşte întreaga fiinţă. Viaţa este deci întâlnită cu simplitate, aşa cum vine Ea fără să urmărim vreun anume scop sau devenire, ca ideal. În această atitudine, Sacrul sau Divinitatea din noi ni se revelează, conducându-ne prin impulsuri intuitive spre adevăratele noastre rosturi de fiinţe umane coborâte la reîncarnare.

i I» * prin r-i k r –, f v, «V,. *K*, 4. I i *4*, r

GÂND, GÂNDIRE, GÂNDITOR

l S, i r X – 1. E I ti îi /

Viaţa prin a Eh structură cere-acumulări diverse:

Informaţii, cunoştinţe, experienţe vitale.

Care sunt înregistrate ca valori memoriale.

iC HG”.

— I t i *4* i i

Doar o parte necesare, impuse de interese.

Prinse-n sfera Existenţei, a mişcării Ei normale.

Din rest, multe inepţii, prin recul – catastrofale.

Gândul sudat de cuvânt – inerentă simbioză.

Tot procesul de gândire e o pânză de cuvinte Strâns legate laolaltă, în emu me sens ţesute.

Iată cum apare gândul prefaţat de-o motivare:

Prin simţuri se ia contact cu lumea-nconjurătoare.

Drept răspuns la întâlnire, prompt reacţia apare;

*

Gând-cuvânt ce defineşte faptele înregistrate Câţiva, prin contact direct, azi – o simplă amintire

Ce perturbă întâlnirea: viu – real şi-nchipuirei

Memoria-i necesară, pe plan fizic adunate

Cât de multe cunoştinţe, despre tot ce Viaţa cere

În a Ei desfăşurare; fără zbucium, chin, durere.

Pe plan psihic, însumatul e prin sine inutil.

Ce-a fost ieri – fapt consumat – ce e azi – real – activ.

Incorect tot întâlnitul – fenomen intempestiv.

Viaţa veşnic noutate, tot ce-a fost, azi e senil.

Incapabil să perceapă ce-i de fapt, Reeditate.

Echilibru, Armonie şi, prin Ea – integritate.

Gândurile ne demască structura noastră morală;

Omul cel adevărat este pletora de gânduri.

Ce se domină, confruntă în nenumărate rânduri.

Plăcutul şi neplăcutul – cauza esenţială – Ce dă impuls şi vigoare gândurilor prinse-n lupte.

Ca dorinţe arzătoare, ce se vor a fi-mplinite.

Prin procesul de gândire naşte – fictiv – gânditorul.

El nu e realitate, nu-i „ceva” independent;

Când gândirea se opreşte, faptic, nici el nu-i prezent.

Două gânduri ce se luptă, prin dual – nasc luptătorul.

Cel ce vrea să se impună gândului care rezistă;

Confruntarea dintre gânduri e sectară – conformistă.

Când gândirea e stăpână, viaţa omului e dură.

Se dau lupte sângeroase vizând a lui devenire.

Intre prezentul real şi scopul – închipuire.

Depozit memorial – dup-a sinelui” măsură.

Cuprinzând: credinţe, ştiinţe, diferite însumări.

Permanent în confruntare cu ceilalţi trăitori.

Oamenii se războiesc înrobiţi de crezuri

oarbe.

Se ucid, se chinuiesc pe idealuri sectare.

Viaţa lor complet redusă la forme imaginare.

Chiar idealul suprem e – îmbâcsit numai de vorbe Lipsite de conţinut şi-ntâlnire-adevărată cu ce-aduce clipa Vieţii fiinţei cea eliberată.

Forma asta de gândire, prin timp – spaţiu programată.

Folosită în tot timpul de mintea cea personală.

În oricare-mprejurare, psihic, ea-i conflictuală.

Acţiunea să-i bazată pe trecut – imaginat.

Şi întuneca prezentul viu – activ – înnoitor.

Ce reclam-a fi întâlnit în mod corespunzător.

Când trăitorul atinge starea de Iluminare.

Altă minte, diferită, la nivel universal.

Va restructura gândirea „sinelui” hâd şi dual.

Gândirea e folosită instrument – comunicare De Mintea Universală ce-i stăpână absolută.

Ca-nţeles şi acţiune a fiinţei cea nou-născută.

Fiinţa-n noua ipostază, dizolvă orice problemă.

Psihologic liberată, practic, e Imensitate.

Făr-a proiecta vreun ţel sau anume-activitate.

Fericirea mult râvnită nu mai e nicio dilemă.

Ne cuprinde-n chip plenar, prin lipsa dualităţii şi-a gândirii ancestrale, în pragul Imensităţii.

În ansamblul desfăşurării Ei, Viaţa ne solicită o seamă de acumulări memoriale ca: informaţii, cunoaşteri, experienţe personale etc. Pe plan fizic, acest capital informaţional se cere mereu actualizat în funcţie de noile descoperiri tehnice. Căci numai prin cunoaştere ne putem bucura de îmbunătăţirile şi avantajele pe care aceste tehnici ni le oferă.

Omul însă prin firea lui iscoditoare şi lacomă totodată, adună de toate de-a valma: bune şi mai puţin bune, utile şi chiar inutile desfăşurării normale a existenţei sale. În componenţa acestui conglomerat se află adesea înregistrate multe

inepţii sau lucruri cu totul dăunătoare. În acest sens venim cu un singur exemplu: drogul. Curiozitatea iniţială a individului de cunoaştere a efectelor drogului, conduce prin repetare, la dependenţă de această otravă ale cărei efecte negative sunt îndeajuns de cunoscute de toată lumea.

Dar, să vedem cum apare gândul. Cu ajutorul celor cinci simţuri noi luăm contact cu lumea înconjurătoare. Senzaţia ajunge prin sistemul nervos la creier, care reacţionează prin calificative informaţionale îmbrăcate în cuvinte.

Aşadar, gândul şi cuvântul se află într-o strânsă simbioză. Noi nu gândim decât prin cuvinte. Tot procesul de gândire este întocmai ca o pânză, ţesută din cuvinte după anumite criterii care dau limpezime unui înţeles oarecare. Un experiment de viaţă, o întâmplare oarecare se înregistrează în memorie, numai prin legarea lor de cuvinte, adică prin exprimarea tăcută.

Mintea ştiutoare califică şi determină

capacitatea fiinţei umane în orientarea ei pe plan fizic. O memorie bine înzestrată se descurcă mult mai uşor atât în domeniul respectiv de activitate profesională, cât şi în celelalte domenii colaterale.

La nivel psihologic însă, lucrurile se petrec cu totul diferit. Însumările memoriale se dovedesc mai mult decât inutile. Ele reprezintă adevărate piedici care obstrucţionează însăşi înţelegerea Realităţii Vieţii. Amintirea unor fapte trăite câţiva şi readuse în prezent – ca simple imagini – împiedică înţelegerea clipelor prezente, reale, vădite ca prospeţime şi noutate absolută. Prin urmare, Realitatea Vieţii nu poate fi înţeleasă cu adevărat, decât prin identificarea noastră cu prezentul viu şi activ care prin mişcarea lui constantă, este diferit de la o clipă la alta.

Dar să vedem ce învăţăminte putem culege din pletora de gânduri care năvălesc la întâlnirea noastră cu Viaţa. Gândurile sunt reacţii ale minţii condiţionate. Ele apar deci ca imagini ale unor clipe câţiva trăite, acum perimate şi fără sens.

Puterea lor de dominare este aşa de mare, încât ne transformă în sclavi ai trecutului.

De asemenea, din această revărsare de gânduri mai descoperim şi realitatea morală a fiinţei noastre. În fapt suntem ceea ce gândim. Calitatea gândurilor ne indică în mod evident omul real. În continuare, mai aflăm că din procesul de gândire ţâşneşte gânditorul ca structură fictivă şi turbulentă. El apare la confruntarea dintre două gânduri care se doresc realizate. De pildă: un gând ca nuanţă egoist şi un altul altruist care face eforturi să-l înlocuiască.

Gânditorul nu este ceva independent, de sine stătător. Când gândirea îşi încetează activitatea, nu mai există nici gânditorul. Iar, atunci când gândirea ca reacţie a minţii ne condiţionează modul de a fi, de a ne comporta pe plan fizic, psihic şi spiritual, întreaga noastră existenţă este dură, plină de confuzii şi traumatizantă. Depozitul nostru memorial ne imprimă – prin reacţii mecanice – un comportament strict egoist, în

funcţie de trecutul înregistrat pe baza diferitelor crezuri şi ideologii oarbe.

Ca sclavi ai trecutului, care ne posedă prin tot ceea ce posedăm, vom fi mereu în confruntare cu noi înşine, ca şi cu restul semenilor. Pentru că fiecare în parte – în funcţie de propriul lui „ego” – are o condiţionare proprie diferită de a celorlalţi.

Această formă de gândire programată de timp şi spaţiu, ca minte personală, este întotdeauna conflictuală şi întunecă de fiecare dată realitatea prezentului.

Dacă am pornit pe un drum şi la un moment dat, sun constatat că acest drum este greşit, ce facem? Mergem înainte pe drumul rătăcirii? Nicidecum! Schimbăm direcţia! Această atitudine o impune bunul simţ, ca şi cea mai elementară şi firească logică. În cazul relatat aici, ce ar fi de făcut? „Cunoaşterea de sine” vă oferă o nouă modalitate de întâmpinare a Vieţii, care excelează prin simplitate, ca şi prin rezultate benefice revelatoare. Iată ce ni se cere să facem: Mai întâi

să descoperim noi înşine că Viaţa curge ca un întreg şi, ca atare, Ea ne obligă să-l ieşim în întâmpinare ca fiinţe întregi – adică minte, inimă, corp, în unitate perfectă, prezentă „acum şi aici”. Aşadar, cu ajutorul Atenţiei ca instrument al actualizării întregii fiinţe, ascultăm şi privim mişcarea Vieţii, fără să urmărim vreun ideal sau scop dinainte programat. Suntem o stare de Conştiinţă pură, disponibilă să întâlnească mişcarea Viului pe clipe de manifestare.

Astfel de întâlniri simple, directe şi neintenţionate cu Realitatea Vieţii, înseamnă totodată integrare şi acţiune transformatoare cu înscrisuri fireşti de şubrezire a autorităţii „eului personal”. În pasivitatea minţii piere dualitatea şi concomitent, apare integritatea fiinţei care se manifestă în chip plenar, ca Iubire creatoare şi trăim din plin starea de Fericire.

GÂNDIREA OBSEDANTĂ

Viaţa în al Ei cuprins, cu desfăşurări normale.

Cere multe cunoştinţe, însumări memoriale.

Ştiinţa, tehnica sau arta prin acumulări se-nvaţă.

Pe plan fizic ne mişcăm numai prin a lor povaţă.

Chiar o simplă deplasare ne obligă ca să ştim o mulţime de repere – piedica s-o depăşim;

Pe lângă lucruri utile, conservate în mintal.

Foarte multe-s inutile – traume în actual.

Amintirile de ieri, legate de teamă, ură.

Ambiţie, vanitate, dau ego-ului structura”.

Creând haosul din lume – relaţiile se destramă.

Conflictele s-adâncesc într-o hâdă panoramă.

I v t vi

Utile sau Inutile, orice gen de cunoştinţe, înscrise memorial dau pregnante influenţe.

Zămislind „eul* brutal – tot timpul conflictual t

Cu el şi cu cei din jur, pe fundal dementţial.

Gândul – rest memorial, posesiv şi insolent.

Fiinţa-om – un sclav notoriu – de-al său trecut dependent.

În atare conjunctură, energia-i risipită.

Totul e confuz, haotic în structura mărginită.

Gândirea mereu bătrână, obsedantă şi hapsână Viaţa veşnic noutate, pură, tainică, spontană;

Omul nicicând în măsură să-nţeleagă corect Viaţa.

În Realitatea-l pură, cu gândirea lui semeaţă.

Însă când gândirea tace, fiindcă-i bine înţeleasă.

Văzută real cum este, senilă, neputincioasă.

Spaţiul gol* ce se aşterne, dă fiinţei capacitatea De-a transcende-n Infinit – auna” cu Integritatea.

Mintea individuală, liberă de-al său trecut.

Devine Universală şi-n formă şi-n conţinut.

Nici probleme, nici conflicte – toate pe loc rezolvate.

Tot ce-aduce cursul Vieţii, cu Iubire-

ntâmpinath.

De-acum gândirea semeaţă, tăcută, disciplinată. Se afirmă doar atunci, când e clar solicitată.

Ca mijloc sau instrument de transmis, comunicare Intre semeni, în relaţii cu Viaţa-nnoitoare.

Pentru ca să putem cuprinde şi înţelege Viaţa în totalitatea desfăşurărilor Ei naturale, suntem obligaţi să adunăm şi să reţinem prin înregistrări memoriale o mulţime de cunoştinţe. Ştiinţa, tehnica, arta ca şi orice meserie se învaţă numai prin acumulări de informaţii şi experienţe. Chiar şi o simplă deplasare de la un loc la altul, ne obligă să cunoaştem o seamă de repere şi de piedici, pentru ca totul să se desfăşoare în condiţii optime.

Ori, pe lângă multe cunoştinţe utile, noi am înregistrat pe pelicula memoriei şi o seamă de fapte, întâmplări şi incidente cu totul inutile, care năvălesc în actual şi determină efecte traumatizante. De pildă, amintirile unor trăiri

anterioare încărcate cu ambiţie, răutate, ură, teamă etc., care în ansamblu dau imaginea flego”-ului. Această ficţiune este izvorul tuturor conflictelor intern mane, ca şi a nefericirii omului.

Pe pito psihologic, fiecare gând – ca reziduu memorial – este insolent şi posesiv. Iar fiinţa-om prin acest gând devine un sclav notoriu dependent de propriul său trecut. Fiecare gândire este bătrână, perimată şi obsedantă. Apariţia ei este totdeauna anacronică la contactul cu noutatea Vieţii, desfăşurată pe clipe de manifestare. Dar de îndată ce gândirea tace, fiindcă lumina Atenţiei i-a demascat senilitatea şi neputinţa, în „golul” astfel creat se realizează unitatea fiinţei şi integrarea ei în Infinit. Prin urmare, mintea individuală eliberată de sub autoritatea structurii egoiste, capătă extensie Universală ca formă şi conţinut. La acest nivel toate problemele, conflictele şi contradicţiile sunt rezolvate instantaneu. Şi toate evenimentele şi întâmplările – aduse de cursul firesc al Vieţii – sunt întâmpinate cu Iubirea sfinţi

toane. Odată cu întâlnirea fenomenului de transcendenţă, gândirea tace smerită şi nu va mai interveni decât cu permisiunea Sacrului care o foloseşte ca instrument de transmitere şi comunicare în relaţiile cu Viaţa, după cum o cer necesităţile.

GÂNDUL LEGAT DE CUVÂNT

Gândul – reacţia minţii – ce survine-automat.

La o provocare-a Vieţii sau doar prin imaginat;

Veşnic legat de cuvânt într-o strânsă unitate.

— Încă de la început împreună-nregistrate.

Dar să vedem ce se-ntâmplă, cum se leagă cele două:

Copii abia născuţi – coborâţi la viaţă nouă.

Nu mai ştiu nimic ce-a fost – din vieţi anterioare.

Căci trecutu-i conservat în structuri superioare.

Iar creierul ce-l avem, n-are antene adecvate să prindă din minte-astrală, cele prin timp

adunate;

Mai târziu, prin educare, dup-anume înclinaţii.

Se dezvoltă cerebral conexiuni şi relaţii.

Practici din alte vieţi, acum le continuăm.

Proces de desăvârşire, când în corp ne integrăm.

Cazuri de precocitate, demonstrează-n chip vădit.

Cum preocupări trecute se impun desăvârşit.

Copiii cei încă mici, au privire inocentă.

Sunt doar simplă observare, gândirea-i mereu tăcută;

Puritatea din adânc, în acest mod se vădeşte.

Bucuria existenţei numai astfel se-ntâlneşte.

Informaţia se leagă şi, prin timp, se-nregistrează Odată cu denumirea – prin cuvânt ea se fixează;

Iar prin repetări, adesea, mintea tot mai posedată.

Ne-mpiedică să-ntâlnim Viaţa cea adevărată.

Armonia, echilibrul, strălucita libertate,

Nicicând nu sunt întâlnite cu-a minţii activitate;

Dimpotrivă, faptu-n sine, piedică de netrecut.

Cât timp ea nu încetează cu-ntregul ei conţinut.

Asta „Cunoaşterea” cere, să-nceteze gând-cuvânt

Şi desprinşi de mărginire – postură de inocent.

Să-ntâlnim Sacrul Vieţii – o veşnică prospeţime.

Realizată prin clipe – noi cu Ea-n comuniune.

H

p

Gândul se manifestă automat ca reacţie a minţii, fie legat de lumea exterioară, fie de lumea noastră interioară. Gândul este totdeauna legat de cuvânt încă de la înregistrarea lui pe scoarţa cerebrală. El este o exprimare tăcută. Dar să vedem cum se leagă cele două aspecte care

constituie o singură unitate. Copiii abia născuţi, coborâţi la o nouă încarnare, nu mai ştiu nimic din vieţile anterioare, fiindcă trecutul lor este conservat în structurile mai subtile ale fiinţei, asta pe de o parte. Iar pe de altă parte, noul creier nu dispune de antene adecvate ca să recepţioneze din mintea astrală trecutul ancestral. Cu toate acestea, anumite impulsuri inconştiente ne relevă înclinaţii şi aptitudini legate de preocupări din acele vieţi de dinaintea celei actuale. Odată cu ele, copilul, apoi adolescentul şi maturul îşi dezvoltă conexiunile cerebrale adecvate. Aşadar, practicile din alte vieţi le continuăm în viaţa actuală prin adăugări progresive, cu noi şi noi elemente de perfecţionare. Acest adevăr este adesea confirmat de precocitatea unor copii, socotiţi minune a naturii. Aceşti copii excelează prin aptitudini şi manifestări cu totul ieşite din comun în diferite domenii de activitate ca muzică, arte, ştiinţe etc.

Să mai remarcăm tot la copii, şi anume la aceia care încă nu au fost pervertiţi de formele

educaţionale, acea privire inocentă care se manifestă numai în absenţa gândirii. În acea privire simplă, copilul întâlneşte Iubirea Absolută pe care o şi exprimă, realizând în mod inconştient – uniunea cu Supremul. Puritatea din adâncul fiinţei noastre, doar în acest mod se concretizează şi este însoţită de fiecare dată de o bucurie acauzală şi fără margini.

Practicarea „Cunoaşterii" demonstrează – fără nicio umbră de îndoială – că armonia, echilibrul şi pacea sufletului nu se pot realiza niciodată, prin nicio formă determinată de activităţi mintale. Dimpotrivă, orice iniţiere din partea minţii, fie ea cât de subtilă şi bine intenţionată, este şi va rămâne de fiecare dată un obstacol în calea înţelegerii reale, ca şi a desăvârşirii spirituale.

Mesajul transmis cu ajutorul „Cunoaşterii de sine" asta recomandă de fiecare dată cu insistenţele de rigoare. Să înceteze orice gând-cuvânt, căci numai desprinşi total de mărginire –

în ipostaza de inocenţă a minţii – putem întâlni Sacrul Vieţii care se manifestă pe clipe revelatoare, ca veşnică prospeţime. Iar succesul ne este asigurat numai când realizăm deplinătatea fiinţei şi ne identificăm cu Realitatea Viului, în imanenta Lui mişcare pe momente succesive, veşnic înnoitoare.

cândirea-reacţie şi gândirea creatoare

Ori de câte ori s-arată „sinele” infatuat

Şi uneaita-i pe potrivă năvâleşte-n mod constant

Cu-ale sale formulări – vechi înscrisuri ancestrale.

Ca reacţie prin gând – impulsuri memoriale.

Spusele sunt repetate – prin timp – vechi clipe trăite.

Care se repetă-ntruna, gândite sau negândite Omului creându-i margini prin îngusta exprimare.

Desprins de Realitate – o stare amăgitoare.

Toate-acestea fiind văzute, înţelese, integrate.

Piere „sinele” – gândirea – timpului înfeudate.

Ipostază nouă apare – nedorită, nechemată.

Unde domină Iubirea. Viaţa altfel abordata.

Fiinţa, ca Realitate, este clară-n exprimare şi foloseşte cuvinte în scop de comunicare;

Tot ce vede şi-nţelege prin trăire integrală.

Relatări „acum” perfecte – prinse-n clipa actuală.

Ce-i văzut şi înţeles, pe loc este şi descris, 1

Certitudine precisă, fără dubiu – compromis.

Şi n-are nimic comun cu prejudecăţi, concluzii.

Impregnate în mintal şi-mbâcsite de confuzii.

*

Acest mod de exprimare e gândirea creatoare Pentru ins şi lumea toată – stare binefăcătoare.

Ea nu creează conflicte, contradicţii sau dispute.

Fiindcă prezentul activ n-are rădăcini

trecute.

Care s-apară-n prezent şi să-ntunece-nţelesul.

Fără umbre-mbătrânite se-nţelege precis sensul Clipelor acum trăite în medalionul Vieţii.

Absolută noutate prin climatul simplităţii.

De fiecare dată când ne manifestăm ca „sine” înfumurat, plin de importanţă, în mod automat îşi fac apariţia şi formulările care-i susţin neghioaba atitudine. El apare odată cu reacţiile minţii, drept şabloane seci şi imaginare ca reziduuri ale unor trăiri anterioare. Afirmaţiile sunt deci simple repetări pe baza cărora, neputând cuprinde şi înţelege Realitatea, trăim clipe amăgitoare şi, în acest fel amplificăm în mod corespunzător, propria degradare.

Dacă conştientizăm aceste anacronisme cu ajutorul Atenţiei globale, „sinele” dispare în mod spontan, împreună cu toate însuşirile lui înfeudate timpului şi spaţiului. Odată cu această dispariţie, întreaga fiinţă extinsă la Infinit cunoaşte prin

experienţă directă, o nouă ipostază nedorită, nechemată şi în niciun fel imaginată. Aceasta este Iubirea adimensională care singură ne-a cuprins întreaga fiinţă, concomitent cu dispariţia „sinelui”.

De-acum sub directa îndrumare a Iubirii fără margini, fiinţa noastră abordează în mod cu totul diferit Realitatea Vieţii. Toate câte ne apar în cale ca aduse de mişcarea Viului, sunt văzute şi înţelese prin trăire personală integrată în veşnicul prezent. Noi celule cerebrale şi noi conexiuni neuronice apar şi dispar pe clipe de trăire care interpretează – fără greşeli şi fără dubii – Realitatea prezentă. Aceasta este gândirea creatoare care nu are nimic cu fondul memorial – plin de prejudecăţi şi concluzii, confuz şi traumatizant. Ea se impune ca o adevărată binefacere, atât pentru omul care o foloseşte, cât şi pentru întreaga omenire.

Aşadar, să reţinem aspectele celor două ipostaze. Atâta vreme cât vom funcţiona ca „sine personal”, dominaţi de amintirile trecutului, în

mod fatal ne vom exprima ca gândire-reacţie. Or, în acest fel, întâlnirea cu Realitatea Vieţii este şi rămâne doar un deziderat imposibil de atins. Dar în clipa când umbrele trecutului lipsesc cu desăvârşire, noi, ca fiinţe eliberate în stare de atemporalitate, dispunem de o gândire nouă şi pura prin însăşi natura ei creatoare. În această fericită împrejurare clipele care alcătuiesc medalionul Vieţii, sunt întâlnite – în mod adecvat – cu Sfânta Simplitate.

HAI SĂ MERGEM ÎMPREUNĂ!

Omule, amic de drum prin a vieţilor coclauri.

Încerc cumva, să exprim clar, precis şi concludent.

Starea de seninătate ce cuprinde fiinţa-ntreagă când gândirea se opreşte din a ei pălăvrăgeală.

Hai s-o luăm de la-nceput, eu cu tine împreună.

Fiecare-atent pe „sine”, la gândirea lui hoinară;

Strict văzut şi ascultat, în perfectă simplitate.

N-avem în vedere scop, vreo dorinţă de-mplinit”.

Amândoi, independenţi, urmărim a noastre gânduri

Pe măsură ce apar din mecanizarea firii.

Lumina ce le demască e Atenţia totală.

Folosi tăn mod constant la-ntreaga capacitate.

Cot la cot apropiaţi, să vorbim de ce vedem:

Ai pornit, cumva, la drum, urmărind un scop anume?

Dacă, da – îţi spun precis, cu el nu te poţi mişca.

Prin a lui anticipare de „egou” eşti priponit!

Rămâi „gol” din clipă-n clipă. Piară acest cunoscut!

El e timp, e ataşare, obstacol de ne trecut;

În Nirvana se pătrunde „gol” de orice conţinut.

Nu opune rezistenţă la nimic din ce-ntâlneşti!

De fapt, îndrăgim plăcutul şi respingem ce displace.

Anulate amândouă – fără vreo considerare.

Tot la fel de obstructive în călătoria noastră.

Niciun fel de analize, nimic nu evaluăm.

Simplu, întâlnim „ce este”, prin contopire directă.

Şi nimic nu se reţine pentru clipa următoare., 1

Începutul şi sfârşitul sunt o unică mişcare, în unitate cu Viul – drept perfectă integrare.

Din afar-primim impresii – din lumea exterioară.

Din interior reacţii – după condiţionare.

Ambele global văzute ca o singură mişcare;

Poţi întâmpina trecutul cu asemenea îndrumare?

Niciun amănunt omis, nimic nu-i de-adăugat.

Faţă-n faţa stai cu clipa, eşti în toate unicat;

Deşi merg alăturat, psihic mă excluzi total.

Rămâi singur tu cu tine în pragul Imensităţii!

Asta-i clipa crucială de pătruns în Infinit!

Azvârlit întreg ştiutul, credinţe, filosofii;

Libertatea în mişcare şi Sublima Puritate.

Deschid poarta ferecată Măreţiilor Divine.

Operat sacrul mister, în acea dimensiune

Nu e nicio separare – „Una* suntem cu întregul.

Şi gustăm din plin nectarul oferit din cupa Vieţii.

Fericirea-ţi aparţine, ca rod al muncii cu tine!

Tema reprezintă o provocare şi totodată o invitaţie directă la experimentul ’Cunoaşterii de sine”, prin care autorul acreditează certitudinea seninătăţii fiinţei şi starea de atemporalitate, odată cu încetarea pălăvrăgelii gândirii. Aici, mult mai clar decât în temele anterioare, suntem invitaţi la practicarea „Cunoaşterii” prin înaintare clipă de clipă, odată cu autorul. Aşadar, fiecare atent pe sine – la gândirea lui hoinară. Se observă şi se ascultă fiecare mişcare cu o totală simplitate. Adică, fără să existe ceva prestabilit ca scop,

dorinţă sau ideal de împlinit. Total independenţi unii de alţii, fiecare îşi urmăreşte propriile gânduri, imagini, sentimente pe măsura în care acestea apar, aduse de mecanicitatea minţii. Lumina care le demască apariţia, este Atenţia globală folosită la întreaga Ei capacitate.

Unul lângă altul, să vedem ce eventuale impedimente se pot ivi pe parcursul desfăşurării normale a întâlnirii. Aţi pornit cumva, la drum cu urmărirea vreunui scop? Dacă da, vă spun precis că pornirea este absolut greşită! Scopul în esenţa lui, nu este altceva decât propriul „ego”, de care sunteţi priponit.

Eliminaţi deci această anticipare. Ea constituie un veritabil obstacol care împiedică aplicarea corectă a „Cunoaşterii”. În Nirvana nu se intră decât prin golirea totală a minţii, adică a întregului ei conţinut.

Nu se opune niciun fel de rezistenţă la toate câte apar pe ecranul conştiinţei. Plăcutul, ca şi ceea ce displace, întâmpinate cu aceeaşi

simplitate, fără să aibă loc analize sau aprecieri. Simpla întâlnire cu „ce este”, cu ceea ce apare, conduce la dispariţia spontană a lor, fără să lase urme – ca amintiri – pentru p şi folosite în clipa următoare. Începutul şi sfârşitul întâlnirii constituie aşadar o unică mişcare, concomitent cu mişcarea clipei.

Să reluăm experimentul cu alte detalii. Din lumea exterioară primim tot felul de impresii ca provocări: unele plăcute, altele dureroase. La toate acestea, mintea noastră reacţionează potrivit condiţionării individuale. Ambele mişcări: provocarea şi reacţia – cuprinse global – constituie o singură oscilaţie exterior-interior.

Nu acumulaţi nimic şi nici nu adăugaţi ceva la aceste îndrumări. Staţi faţă în faţă cu clipa ca fiinţe depline – corp şi psihic – în perfectă unitate.

Din punct de vedere psihologic, pe mine mă excludeţi total. Rămâneţi singuri în pragul Imensităţii. Starea de pasivitate a minţii reprezintă punctul crucial de pătruns în Infinit.

Numai azvârlind întregul ştiut, credinţe, concepte i filosofice etc., realizăm libertatea de mişcare şi întâlnim Sublima Puritate. Toate acestea deschid misterioasa fereastră spre Măreţiile Divine. Odată cu această transcendenţă, noi, în stare de Conştiinţă pură, realizăm că suntem „Una” cu Divinitatea. Şi, ca fiinţe omeneşti întrupate pe această planetă, întâlnim Fericirea acauzală, oferită cu prisosinţă de cupa Vieţii pe clipe existenţiale.

Acesta este rostul şi raţiunea mesajului. Roadele se întâlnesc şi se culeg numai de fiinţele truditoare care îşi descoperă singure propriile carenţe funcţionale.

HARUL

Când mintea e programată pe ţeluri religioase Bazate pe ritualuri, dogme şi ceremonii.

Adevăru-i prins în taine prin diverse ierarhii.

Faptele-s imaginate pe proiecţii mincinoase.

Când cineva se socoate că prin el harul coboară şi-ar vindeca pe cei slabi de greşeli şi de

păcate.

A lui minte ignorantă e plină de vanitate,

Incapabil de-a cunoaşte fiinţa sa interioară. E

Harul cine ţi l-a dat, să-l oferi la rândul tău.

Semenilor prinşi de teamă şi, la fel, de ignoranţă?

Tot un om la fel ca tine, şi-n el tu ţi-ai pus speranţa;

Şi de o parte şi de alta – omul cu al său „egou”.

El nu poate fi o marfă de vânzare – cumpărare.

Prinsă-n calcule umane, de minţi pe ele centrate.

Ale căror acţiuni – tot timpul interesate – Nu pot înţelege Sacrul din starea de Integrare.

Ignorant, închipuit, plin de-a lui însemnătate Cel ce crede că, prin el, poate harul să-l ofere;

Primitorul, păcălit – socotind harul avere Bună de negustorit pentru ştergeri de păcate.

Mulţimile amăgite prin promisiuni deşarte.

Care dau asigurări de-mpliniri spectaculare.

Legate de lumea asta, ca şi de lumea viitoare;

Vorbe far-acoperire, fiinţele mai degradate.

Acest har – monedă falsă – ce-nşală pe fiecare.

Produs el minţii înguste – al minţii particulare Realizată prin timp, după condiţionare.

Mediul impunând formule stadiului de dezvoltare.

Dacă cele relatate sunt susţinute de fapte.

Atunci, harul veritabil unde poate fi-ntâlnit?

Poate fi primit ca dar? De cineva oferit?

Toţi suntem interesaţi de lucruri adevărate!

Un fapt sigur: nimeni din această lume nu poate să ni-l ofere!

Nu-i nici obiect de schimb – prin anume compensare.

Niciun efort nu-l obţinem sau prin rugi ori invocare.

Mintea e neputincioasă de-al prinde-n a ei

unghere.

Când mintea-i complet golită de întregul conţinut.

Suntem prinşi în Infinit – integraţi în Unitate.

Harul vine ca o mană stării de integritate.

Ce s-aşterne de la sine, fără căutări sau vrut.

El purifică, transformă, ne desprinde de lumesc.

Prin a lui simplă prezenţă, toate-n noi se luminează.

„Eur n-are niciun merit în această ipostază.

Numai în a lui absenţă, prin har toate se sfinţesc.

Prin har, în înţelesul semantic al cuvântului, socotim acel dar oferit de Divinitate unui om pentru merite deosebite. Fiecare om cinstit cu el însuşi, ca şi cu restul semenilor săi, este sau ar trebui să fie interesat de descifrarea acestui mister.

Meii întâi, ar trebui să fie bine documentate acele persoane care se socotesc intermediari între

Dumnezeu şi om. Aceştia să se întrebe pe ei înşişi, dacă au sau nu calitatea şi autoritatea spirituală – ca prin ei – să curgă harul în întreaga lume. Nu mai puţin interesantă sau la fel de interesantă ar trebui să fie şi lumea credincioşilor. Fiecare om are în profunzimea fiinţei sale acea Scânteie Divină, gata oricând să-i lumineze cărarea. Şi Ea aşteptă să fie consultată.

De ce oare să acceptăm mecanic, afirmaţiile susţinute în legătură cu acest har? De ce să acordăm însuşiri spirituale şi harice unor simplii slujitori care tot timpul încearcă să ne domine şi să ne exploateze în numele lui Dumnezeu? Departe de mine gândul sau intenţia, ca să supăr sau să deranjez pe cineva. Eu nu fac altceva decât – în limita posibilităţilor mele – să descifrez taina unor fenomene de Viaţă şi să scot la lumină Adevărul aşa cum El singur ni se revelează.

La trecerea în lumea de dincolo de mormânt, orice interes personal, subiectiv, prin natura lui egoist, se întoarce în chip acuzator asupra noastră

înşine. Iar suferinţele îndurate acolo sunt incomparabil, mult mai mari decât micile satisfacţii pe care ni le oferă fie ignoranţa, fie meschinul interes legat de această existenţă efemeră.

Practic, ce constatăm când mintea noastră este programată de ţeluri religioase bazate pe ritualuri, dogme şi ceremonii? Potrivit condiţionării noastre, aflăm că Adevărul este prins în taine şi strict legat de o anumită ordine ierarhică. În vârful ierarhiei există conducătorul, ca şef suprem şi implicit socotit drept model de înaltă spiritualitate. În subordine, clerul sau clasa sacerdotală aranjată pe diverse niveluri cu supunere şi ascultare a inferiorului faţă de rangul superior. Iar la urmă, vulgul sau marea masă a credincioşilor supusă întregii ierarhii.

După această sumară înfăţişare, urmează fireştile întrebări, căci numai cu ajutorul lor putem descoperi adevărul. Oare vârful ierarhiei acestui sistem religios, posedă el întregul adevăr şi restul

doar bucăţele de adevăr? Sau întreaga structură – fie din ignoranţă, fie din interes – este o creaţie imaginativă, deci mincinoasă? Când cineva crede că prin el coboară harul şi vindecă pe nevoiaşi de greşeli şi păcate, acesta nu poate fi decât fie un ignorant, fie un vanitos. În ambele cazuri el în mod sigur, nu-şi cunoaşte fiinţa lui adevărată.

Pentru lămurirea lui, ca şi a altora, îl întrebăm pe acest om: Cine ţi-a oferit harul, ca, la rândul tău să-l dai semenilor prinşi de temeri şi ignoranţă? Nu a fost un om la fel ca şi tine în care ţi-ai pus întreaga speranţă? În ambele cazuri, aceşti prezumţioşi posesori de har, funcţionează la nivel de „ego-uri, ca minţi condiţionate. Iar harul a devenit pentru ei o sursă de venituri materiale în care speculaţia îmbracă cele mai hidoase aspecte pe scara întregii ierarhii religioase. Or, harul nu poate fi marfa de negociat. Şi orice acţiune interesată împiedică înţelegerea Sacrului.

Mulţimile sunt amăgite cu promisiuni deşarte şi ele se lasă speculate din necunoaştere şi teamă.

Acest har – monedă falsă – este un produs al minţii înguste, particulare care înşală şi degradează în ambele sensuri în funcţie de condiţionarea mediului de dezvoltare respectiv.

Dacă cele relatate anterior, sunt susţinute de fapte certe atunci ne întrebăm, din nou: Există oare Har adevărat şi cum poate fi El întâlnit? Nimeni din această lume nu ni-L poate oferi drept compensare. Nu-L putem obţine nici prin eforturi, nici prin rugăciuni şi nici prin cele mai sublime invocări. Fiindcă mintea noastră obişnuită nu este în măsură nici să-L înţeleagă şi nici să-L cuprindă. Numai când această minte este golită de întregul ei conţinut şi devine pasivitate lucidă, atunci fiinţa noastră este absorbită în Infinit şi integrată în Unitate. În această conjunctură, Harul ne inundă ca mană divină şi fruct al Unicităţii. Acest Har purifică şi transformă tot ce este lumesc în firea noastră – numai şi numai prin simpla Lui prezenţă.

În concluzie, pentru a spulbera orice umbră de îndoială sau ambiguitate repetăm: Ego”-ul nu

are niciun merit în această împlinire. Numai în absenţa lui, Harul ne cuprinde întreaga fiinţă şi ne sfinţeşte prin înnoiri transformatoare.

IDBEA ŞI ACŢIUNEA

Ideea ca o sămânţă cu prin să-n ogorul minţii.

Care-ndată se vădeşte la contactul cu Viaţa;

O reacţie precisă a gândirii călătoare.

Care grabnic, se impune – după condiţionare.

Cumulul şi calitatea de înscrisuri cerebrale

Dau şi idei pe potrivă în anume-mprejurare;

O minte mai dezvoltată şi idei mai numeroase.

În măsură să rezolve prin soluţii preţioase.

Pe plan fizici, *îi* 21 şi de ceas, unde tehnica primează.

Prin cumul de cunoştinţe toată lumea progresează;

Mai întâi este ideea, conceptul imaginar.

Apoi vine acţiunea şi tiqipul cu-al său Orar.

Orice idee în sine are scop determinant.

Iar acţiunea cuprinde timpul de realizat.

Efortul ce se depune între idee şi fapt;

Toate aceste elemente nu dau loc la complicaţii.

Un exemplu, îl socot ca util – bine venit!

Vreau să-mi construiesc o casă: am ideea, ca şi scopul de-mptinit.

Am şi bani, materiale… încep lucrul liniştit;

Timpul, afectat lucrării, programează acţiunea.

În ansamblul ei, lucrarea nu-i pricină de conflict.

Faptul hotărât de mine îl duc pân-la bun sfârşit;

Pe măsura împlinirii, bucuria muncii-n sine.

Compensează tot efortul – drept firească acţiune.

*

Pe plan psihic, împlinirea totalmente diferită!

Prin timp, idee şi scop – calea e nepotrivită.

De-a înscrie transformări meschinăriei

umane; încercările făcute toate-n bloc sunt doar capcane.

O minte particulară e prin timp robotizată.

Conţinutul ei o face ca să fie limitată;

Tot ce gândeşte şi face în această îngrădire.

Roadele rămân închise în a ei împrejmuire.

Transformările dorite nu-s decât închipuire.

Care degradează-n plus, prin falsa îndreptăţire;

„Eul”, pe el nu se schimbă decât superficial.

O mască schimbă pe alta – succesul e ireal.

Şi-aici venim cu-n exemplu, pentru clarul înţeles;

Din noianul de defecte, urmând al meu interes Aleg două la-ntâmplare: egoism, ipocrizie.

Şi-mi impun ca să le schimb cu-altruism – sinceritate.

În mine începe lupta între defectele vechi şi imaginile noi.

Luptă dârză, dureroasă – un adevărat război;

Defectele-s bine-nfipte – înrădăcinate-adânc;

imaginile ireale Susţinute de voinţă, într-o veşnică-ncordare.

Mare dezacord în mine: una vreau şi-alta survine!

Oare ce-ar putea să-n scrie zbuciumul şi-ntunecimea?!

Voinţa şi-alege masca şi mi-o aşază pe faţă.

Mereu stau ascuns sub ea, înşelat de-a mea speranţă.

Deci, „eu* mă divid în doi: vechiul, ce real s-afirmă.

Şi tot eu” – o ficţiune, ce, prin timp, vrea să devină.

Altfel de cum e-n prezent, printr-o altă nfăţişare Socotită mai de preţ, dup-a lui imaginare.

„Eul” fragmentat prin el, nu este nicicând-n stare să-şi aducă transformări.

El prin măşti doar excelează, contradicţii, frământări;

Asta vedem azi în lume – în lumea civilizată.

Prin interese şi crezuri încontinuu divizată.

*

Ce zici omule cinstit, de-ai văzut asta în tine.

Vei continua la fel cu idee, timp, efort, urmărind o acţiune?

Îţi vezi condiţionarea şi mediul ce te-a format?

Vezi că eşti robit de crezuri şi răspunzi automat?

1

Dacă le vezi aste a-n tine – aşa precum îţi e sete.

Şi nu doar ca o idee, ce-ar putea fi îmbrăcată în diferite aspecte.

Singur prin tine atingi starea de investigare, în măsură să-ţi arate Adevărul în mişcare.

Să revenim la exemplul comentat mai înainte!

Văd – să zicem – egoismul ce-apare pe negândite.

Într-un anume context prilejuit de Viaţă,

Eu, sunt el, în acea clipă – nu e nicio separare.

Contactul atent cu el – o simplă străfulgerare.

De îndată îl dizolvă! Asta e realizarea! i

Într-o clipă, egoismul a fost, faptic, spulberat, întâlnit aşa mereu va fi complet lichidat.

N-am vrut să-l înlocuiesc, nici nu m-am luptat cu el.

Ideea şi acţiunea n-au fost prinse-n vreun model;

Simplitatea întâlnirii, cu Atenţia – drept fulger – Sunt prin ele acţiuni prinse-n spontaneitate.

Întâlnirea-i dificilă, datorită minţii noastre.

Tot timpul interesată de-mpliniri ca-n mediul fizic;

Egocentrismul fiind sursa întâlnirilor nefaste Ce produc amărăciuni, suferinţe, chin, dureri.

Acea simplă întâlnire cu reacţia din noi, creată de provocări.

Îi dă minţii însuşirea de Minte Universală.

Ea fiind sân gura-n măsură să ne-aducă transformări;

Toată fiinţa antrenată ca structură integrală.

Ideea apare ca o sământă înrădăcinată în ogorul minţii, care-şi demască prezenţa ca reacţie la întâlnirea noastră cu mişcarea Vieţii. O minte este apreciată în funcţie de cantitatea şi calitatea cunoştinţelor adunate. Soluţionarea promptă şi serioasă a problemelor dintr-un anumit domeniu de activitate, este oferită de mintea cu nivelul cel mai înalt de dezvoltare. La nivel fizic întreaga omenire se află într-un permanent progres tehnic, numai prin acumulări de cunoştinţe din acest domeniu.

Ideea cuprinde în sine un scop determinat, care prin însăşi natura lui se vrea realizat. Între idee şi înfăptuire se interpune acţiunea susţinută prin eforturi de voinţă desfăşurate în timp, în funcţie de concretizarea lucrului în sine. Toate aceste elemente: idee, acţiune, efort, timp şi fapt –

ca finalizare – nu dau loc la contradicţii psihologice. Să aducem un exemplu: construirea unei case. Avem idee a, apoi scopul, dispunem de cele necesare (bani şi materiale) şi începem lucrul în mod liniştit pe care-l continuăm în timp, atât cât nevoile o cer. Lucrarea în ansamblul desfăşurării ei nu prilejuieşte stări conflictuale. Pe măsura construirii casei, lucrarea care însoţeşte concretizarea conceptului iniţial, compensează întregul efort prin fireasca acţiune.

Pe plan psihologic, când dorim înnobilarea sufletului nostru, lucrurile capătă aspecte diferite. Aici, idee a transformării prin acţiune susţinută de efort într-un anumit timp, nu este realizabilă. Fiindcă mintea noastră particulară, îngustă şi sectară nu îşi poate aduce sieşi transformări radicale. Eventualele rezultate rămân închise în interiorul propriului perimetru. Iar aşa-zisul succes de suprafaţă este ireal. El apare ca o mască pe care ne-o aranjăm pe faţă, pentru a camufla urâţenia interioară.

Pentru o mai bună înţelegere aducem şi aici un exemplu: Să alegem, de pildă, egoismul şi ipocrizia pe care dorim să le înlocuim cu altruismul şi sinceritatea. Odată cu hotărârea fermă, trecem la acţiune care de fapt, capătă caracter de bătălie în care se confruntă defectele bine înfipte în mintea noastră şi imaginile firave, ireale, susţinute de voinţă într-o permanentă încordare.

Prin urmare, în noi se declanşează un imens dezacord. Una dorim şi altceva se impune în chip mecanic, drept reacţie a firii proprii. Oare ce fel de rezultate ar putea să înscrie acest dualism încărcat de zbucium şi confuzie? Dacă dispunem de o voinţă bine antrenată, ea îşi alege o mască angelică şi ne-o aşază pe faţă. Iar noi însoţiţi de speranţa transformării, stăm ascunşi sub ea. Aşadar, noi, ca fiinţe divizate în două: de o parte vechiul ca realitate activă înzestrată cu energii statice conservatoare şi, pe de alta noul ca ficţiune firavă – ideea în devenire. În această şubredă

postură suntem incapabili să ne aducem transformări de înnobilare.

În concluzie, „eul” fragmentar nu poate opera prin el însuşi transformări reale. El excelează prin contradicţii, fragmentări, ca şi în confecţionări de măşti înşelătoare. Asta vedem peste tot în întreaga lume. Orişiunde ne-am duce, descoperim că oamenii sunt la fel. Interesele meschine, egoiste îi separă, iar confuzia şi haosul prilejuiesc stări conflictuale adesea sângeroase. Toate astea ni le oferă pretinsa civilizaţie din pragul mileniului trei.

Dacă aţi mers odată cu mine şi aţi ajuns la aceeaşi descoperire, veţi continua oare, să urmăriţi acţiunea transformatoare bazată pe idee, voinţă şi efort? Vă puteţi cumva vedea condiţionarea psihologică realizată potrivit mediului în care v-aţi dezvoltat? Şi că sunteţi victime ale diverselor crezuri? Iar la întâlnirea cu Realitatea Vieţii răspundeţi în mod automat, utilizând şabloanele conformismului cerebral?

Dacă realizaţi singuri această descoperire, înseamnă că aţi atins deja starea de investigaţie în măsură să vă ofere Adevărul în veşnica Lui mişcare şi noutate constantă.

Dar să revenim la exemplul de mai înainte: Vedem egoismul care apare automat, determinat de o împrejurare oarecare. În acea clipă noi conştientizăm că acest egoism suntem noi. Nu există aşadar între noi şi el nicio separare. Contactul atent cu el se înscrie ca o simplă străfulgerare care-l dizolvă instantaneu. Acest fapt constituie acţiunea transformatoare. Într-o clipă egoismul a fost, faptic, dizolvat. Asemenea întâlniri îl vor lichida complet. Ce anume mai remarcam: N-am dorit să-l înlocuim şi nici nu am luptat cu el. Ideea şi acţiunea nu au fost cuprinse în sfera vreunui model. Simplitatea întâlnirii cu ajutorul Atenţiei lucide – un veritabil fulger – a concretizat acţiunea spontană, transformatoare.

Desigur că asemenea întâlnire este uşor de înţeles la nivel intelectual, dar greu de pus în

plactică. Întreaga vină îi revine minţii noastre care este în tot timpul interesată de împliniri, aşa cum este obişnuită să o facă pe plan fizic.

Aici, egocentrismul este sursa tuturor aspiraţiilor nefaste care ne procură: amărăciuni, dureri, suferinţă şi nelipsita teamă.

În concluzie, să reţinem că simpla întâlnite cu reacţia minţii determinată de provocările Vieţii, ne aduce „vidul psihologic” în care mintea noastră se extinde la Infinit, integrându-se în Marele Tot. Iar acţiunea reală de transformare – oferită de către acest climat – se eternizează pe clipe prezente în veşnica lor desfăşurare.

ILUMINAREA MINŢII

Tot ce spun, ce relatez – fapte absolut reale.

Dator să le-mpărtaşesc fiinţei-om interesate
De-a afla că-n lumea asta, ce le-aici învederate.

Pot s-apară-n mod spontan far-eforturi speciale.

Iluminarea în sine – fenomen strict natural.

N-ai cum să-l imaginezi sau să-l cauţi în vreun fel;

Căci astfel de urmărire implic-anume model.

Dinainte conturat ca preţuit ideal.

Când există căutare, mintea individuală Este tot timpul prezentă cu-ale ei acumulări.

Imaginate prin timp – azi – bătrâni indicatori.

Incapabili să-nţeleagă, Viaţa veşnic actuală.

rââtnnett nari ţ, F

Deci, iubite practicant, elimină interesul.

El, eşti tu, acel „egou” permanent egocentrist.

Prins în propria-nchisoare pe fond iluzionist;

Poţi sesiza adevărul? Cât de util e decesul?

Îeâf mâ. V ÎT1 luglă t Uf*M.

Să mori real – psihologic – tot trecutul să dispară.

Lichidat în mod complet – n-ai nici scop, nici motivare;

Tot ce-a fost e-mbătrânit – în prezent fără

valoare.

Un real impediment – realmente – grea povară.

Acum te-eii născut din nou – inocent ca un copil.

Cu această prospeţime eşti „etici şi-acum” prezent.

Un vas gol, deci disponibil să cuprinzi ce-i evident.

Al Vieţii curs normal – clipa – sacrul Ei profil.

j y? e» y i ** L f”. (iC i; f – 1 *L*\ i JHr f *f* v, 1” r, T I! if r I y r). I i *I* *

N-ai nimic de pus deoparte – drept înscris memorial, Toat-Atenţia-ndreptată la clipa care urmează.

Pietate absolută Vieţii ce se deruleetză.

Toată fiinţa, Unitate, integrată-n actued.

Este greu, este uşor, în fond, asta-ţi cere Viaţa.

Să-l răspunzi echivalent – altceva n-ai de făcut;

Să mori permanent cu clipa, apoi, spontan, renăscut;

Nicicum n-au acces în tine, nici credinţa, nici speranţa.

Trăind cu Realitatea ai un fond complet, deplin.

Saturaţie totală şi nimic nu mai doreşti.

Energia toată-n tine. Fericirea o întâlneşti Ca un fenomen de Viaţă, declanşat din acest plin.

Starea de Iluminare apare ca o surpriză.

Mintea şi întreaga fiinţă inundate de Lumină.

Personal nu ai vreun merit şi, la fel, n-ai nicio vină.

Nu-i preţul unui efort sau capăt de analiză.

Fenomenul însoţit, de-o perfectă simplitate.

Ale Vieţii întâmplări, privite ca naturale

Toate-n ansamblu cuprinse, cum sunt ele – actuale.

Prin relaţie directă cu a minţii claritate.

Poţi denumi faptu-n sine, la fel şi Eliberare.

Nu-i nicio deosebire ca efect şi ca valoare.

Una şi-alta-n acţiune, cuprinse-n realizare.

Când întreaga noastră fiinţă este-n stare creatoare.

Cetatea egocentristă, plină de întunecime.

A-nregistrat o fisură – fereastră spre Infinit;

Prin ea pătrunzând Lumina – omul spontan împlinit.

Făptură Universală în constantă prospeţime.

Iată şi alte efecte ce-nsoţesc evenimentul:

Fericitul – fără vrere – totalmente despuiat De crezuri, metode, sisteme, idealul mult sperat.

El, nicicum nu intervine – smerit suportă efectul!

Toate aste-acum le vede, ca fiind total inutile.

Însă numai pentru el, în noua dimensiune;

La semeni le vede rostul – priviţi cu compasiune;

Nicicând nu-s dispreţuiţi prin vorbe, gânduri ostile.

În Iluminat dispar rădăcinile-ataşării:

De oameni, bunuri, succese, scopuri

înlănţuitoare;

Pier: ambiţie, orgoliu, teama celor trecătoare.

De nimic n-are nevoie în contextul integrării.

i *

Pentru al tău înţeles punem alte întrebări:

Cum trăieşte acest om, în a lumii frământare?

Prin ce semne ni s-arată – ca semne exterioare?

Când e confuzie în noi, false orice abordări.

Totuşi, hai să încercăm anumite descifrării

Iluminatu-n afară se hrăneşte şi trăieşte fără vreo distincţiune

Viaţa Lui se încadrează Vieţii cea din regiune.

Niciun semn nu-L deconspiră prin ale Lui comportări.

Imensa deosebire stă-n al Său interior.

Un imens funcţional, prinzând Viaţa-n chip vădit.

Şi toate ce le-ntâlneşte nu dau loc la vreun conflict.

Într-o veşnică mişcare, viu, proaspăt şi creator”.

N-are sfetnici în trecut, nu trăieşte-n viitor.

Toată fiinţa e prezentă în acest „acum şi aici”;

În virtualii duşmani nu vede decât amici; întreaga Lui comportare vine din interior.

Ambiţia şi cu ura, unite cu violenţa – în om, focar permanent în El n-au niciun suport – lipsesc cu desăvârşire;

Hidoşenia umană o-nţelege prin Iubire

Şi la toate le răspunde cu întregul său prezent.

O minte aglomerată de ştiinţe, idei, credinţe.

Nu poate să înţeleagă mintea cea perfect lucidă.

Ea n-are dimensiuni, nici unghere să-şi ascundă Scopuri tainice, păstrate de-a „sinelui” neputinţe.

Încă-ţi mai rămâne-o şansă de-al descoperi, tu singur.

Dacă poţi s-asculţi real – prin ascultat integral.

Cu al tău „egou” tăcut – far-impuls memorial.

Un asemenea tăcut e prin el de bun augur.

Iluminatul, de fapt, nu-ţi oferă teorii, păreri sau idei frumoase.

Tot ce-ţi spun-i sprijinit pe fapte adevărate Dacă poţi să le asculţi, prinzi a lor realitate.

Acesta îţi e succesul clipei strict armonioase.

Orice cetăţean al Terrei, apt pentru Iluminare.

Şi tu poţi să o-ntâlneşti sprijinindu-te pe tine.

Altă cale nu-ntrevăd, făr-” Cunoaşterea de sine”;

Doar prin Ea, singur, eviţi stările amăgitoare.

Prin Ea, „ego”-ul tău tace, tu smerit – smerit toted – Dai prilej să se deschidă ferestre spre Infinit.

Fiinţa-ntreagă luminată – Adevărul împlinit.

Tu înveşmântat de-a pururi ca un „Tot” – atemporal.

Toate afirmaţiile, descrierile şi relatările cuprinse în această temă sunt fapte reale cu acoperire experimentală directă, personală. Şi datoria mea este să le împărtăşesc tuturor semenilor interesaţi de aflarea Unicului Adevăr, care uneşte fiinţele umane şi le înfrumuseţează viaţa cotidiană.

Iluminarea minţii este un fenomen care se descoperă singur prin el însuşi, ca stare naturală a omului. Aşadar, ea nici nu este şi nici nu poate fi element de căutare. Fiindcă orice căutare implică de la bun început o imagine, un model transformat în ideal pe care căutătorul se străduieşte să-l atingă. Într-o asemenea preocupare se află tot timpul prezenta mintea individuală, condiţionată de indicaţiile învechite, total nepotrivite la întâmpinarea noutăţii Vieţii.

Drept urmare, iubite practicant, încearcă să elimini interesul. El este „tu însuţi”, adică „egou”

– centrat pe „sine” – totdeauna prizonier al propriei închisori, pe care tu singur ţi-ai construit-o din ignoranţă şi teamă. Poţi sesiza importanţa şi utilitatea acestei eliminări sau deces psihologic?

Moartea psihică echivalează cu totala dispariţie a trecutului. Odată lichidat acest înscris memorial, nu mai există nici scop, nici motivare şi nici măcar ceva de aşteptat. Cu această golire realizezi – fără să vrei – inocenţa de copil, ca şi integritatea fiinţei, prezentă „acum şi aici”. Căci numai un vas gol este disponibil să cuprindă şi să înţeleagă tot ceea ce oferă cursul normal al Viului – aflat în perpetua Sa mobilitate.

Nimic nu se reţine ca înscris memorial. Toată atenţia se îndreaptă către clipa care urmează. Unitatea fiinţei integrată în actual, urmăreşte cu profundă pietate, cum se desfăşoară Realitatea în ansamblul aspectelor Ei. Asta îţi cere în mod constant Viaţa, să-l răspunzi de fiecare dată în mod corespunzător. Şi oricât de greu ar fi sacrificiul, nu ai altceva de ales! Să mori

permanent cu clipa, apoi, renăscut – ca fiinţă nouă – să dai toată însemnătatea clipei noi. Apoi, tot aşa la infinit, mereu prezent la prezentul a cărui natură este veşnică. Fiind în contact nemijlocit cu această Realitate, nu mai doreşti nimic. Fiindcă energia unitară care-ţi defineşte fiinţa ca un întreg inseparabil, îţi oferă Fericirea fără limite, declanşată de aceasta inestimabilă plinătate.

Starea de Iluminare apare ca surpriză absolută, în care mintea şi întreaga fiinţă sunt invadate de o imensă Lumină. Nu-ţi poţi acorda niciun merit, dar nici vreo vină oarecare. Fiindcă nimic nu ai iniţiat – ca analiză, efort, dorinţă – pentru atingerea acestei stări de seninătate. Fenomenul a fost însoţit în mod constant, doar de o perfectă simplitate cu care ai întâmpinat reacţiile minţii, determinate de provocările Vieţii. Atenţia lucidă şi atotcuprinzătoare, folosită ca unic instrument la cuprinderea directă a mişcării de ansamblu, a determinat claritatea întregului câmp al conştiinţei.

Dragă prietene, dacă ai urmărit întocmai aceste simple îndrumări, fără să ţii seama de autor, înseamnă că descoperirea îţi aparţine în întregime. Acest fenomen al Iluminării îl mai putem cuprinde şi în simbolurile Eliberare sau Trezire. Ambele denumiri au aceeaşi valoare de cuprindere şi conţinut.

Cetatea egoistă la întâlnirea cu fenomenul Iluminării a suferit o incizie, ca o veritabilă fereastră spre Infinit. De-acum prin această deschidere suntem tot timpul Iluminaţi. Iar în locul minţii mărginite, pe care o aveam la început, dispunem de o nouă minte de dimensiuni universale.

Fenomenul este însoţit şi de alte efecte. Fericitul practicant – fără vrerea expresă a lui – este despuiat de crezuri, metode, sisteme, idealuri etc. El nu intervine în niciun fel, şi total smerit le acceptă dispariţia, doar prin simpla conştientizare a lor. Mai mult decât atât, integrat în noua dimensiune, el se miră de propria sa naivitate de

mai înainte – legată de urmărirea acestor practici cu totul lipsite de însemnătate.

Şi încă o remarca. El manifestă totuşi, o totală înţelegere pentru acei semeni care se sprijină încă pe aceste suporturi de care aminteam anterior. Iar pentru ei nu poate avea decât sentimente de compasiune.

Odată cu instalarea Luminii» se mai operează şi alte transformări – tot aşa de involuntare – ca detaşarea de oameni, lucruri, succese, scopuri Inlânţuitoare. De asemenea dispar: ambiţia, orgoliul, teama, egoismul etc., fiindcă în contextul integrării, trăitorul nu are nevoie de nimic în plus faţă de strictul necesar. Cum trăieşte un astfel de om în această lume plină de frământări şi confuzii? Prin ce semne exterioare poate fi identificat? Dacă noi funcţionăm ca „ego-uri nu-l vom putea înţelege! Să încercăm totuşi, descifrarea dacă nu totală, măcar în parte a comportamentului său! Iluminatul se comportă în Exterior ca fiecare om obişnuit. El se îmbracă şi se

hrăneşte la fel ca toţi ceilalţi oameni. Viaţa Lui se încadrează în aspectele exterioare ale semenilor din regiunea respectivă. Aşadar, niciun semn exterior nu deconspiră modul său de existenţă.

Întreaga deosebire constă în trăirea Lui interioară. El funcţionează ca fiinţă adimensională şi se întâlneşte în mod direct cu întregul Vieţii pe clipe de existenţă, fără să dea naştere la stări conflictuale. Trăind în experienţă directă cu Viaţă a cărei natură se află într-o veşnică mişcare, El este viu, proaspăt şi creator. Nu are sfetnici în trecut şi nu se proiectează spre viitor. Întreaga Lui fiinţă este prezentă cu „acum şi aici. Dominat de impulsurile Iubirii, El nu cunoaşte ura 11 duşmănia, iar în eventualii duşmani nu vede decât Sacrul din ei. Întreaga comportare vine din adâncurile cele mai profunde ale fiinţei proprii. Violenţa, Muiţia şi ura neavând în propria-i fiinţă niciun suport, El tratează cu afecţiune şi dragoste, orice manifestare de viclenie, hidoşenie şi meschinărie umană.

De asemenea, mai precizăm că mintea aglomerată de idei, concepte, cunoştinţe şi crezuri nu este în măsură să înţeleagă mintea lucidă, Conştiinţa pură şi fără limite.

Dragă prietene, îţi mai rămâne încă o şansă ca să-L descoperi singur. Şi anume: Prin ascultat integral, când mintea tace ea atinge completa pasivitate. Această tăcere smerită este semn de bun augur, care îţi oferă posibilitatea descoperirii şi înţelegerii Iluminatului. Fiindcă în această ipostază tu însuţi trăieşti minunatul fenomen. De fapt, Iluminatul nu-ţi oferă teorii, credinţe sau păreri frumoase. Tot ceea ce El afirmă se sprijină pe fapte concrete, reale, adevărate. Şi tu, doar le asculţi fără nicio intervenţie. Ascultarea sau citirea lor cu mintea ta atentă, lucidă, determină propria ta întâlnire cu Realitatea pe clipe succesive, îmbrăcate în haina Armoniei Infinite. Fiecare locuitor al Terrei are capacitatea respectivă de a-şi depăşi condiţia umană şi a se întâlni cu Iubirea ca sfetnic şi călăuză. Iar

„Cunoaşterea de sine* vă asigură succesul deplin şi totodată vă fereşte să cădeţi în mrejele acelor practici inutile, care reclamă eforturi îndelungate, însoţite adesea de efecte amăgitoare, derutante. Îndată ce „ego”-ul tace – smerit total – dăm prilej să se deschidă – fereastra spre Infinit. În acel fericit moment fiinţa întreagă este invadată de Lumină şi concomitent trăim din plin, Adevărul exprimat în acea clipă care ne oferă uniunea cu Supremul.

* *,. I... I!”. „H V

U ifg 111 f. I 1) *f* I j, – v * \ *J*.

INACTIVITATEA MINŢII

Educaţia, tradiţii, tot trecutul ancestral Ne îndeamnă, ne obligă, chiar forţează-n mod brutal să-l ieşim Vieţii în cale cu-ndrumări memoriale.

Bazate pe informaţii sau pe practici personale.

1 nadec vata-n tâln irea noului cu lucruri vechi.

Imposibil înţelesul, totul e confuz, haotic;

Degradarea-n noi şi lume s-adânceşte inerent.

Fiindcă râul prin rău creşte cu fiecare moment.

Ce să fac cu-astfel de minte, anacronică – confuză?

S-o transform, s-o modelez, să-i dau altă nfăţişare.

Urmărind cu-nverşunare modele prestabilite De religii, filosofi, psihologi, specialişti?

Asta face omenirea din vremuri îndepărtate;

Rezultatele se văd: confuzia tot mai mare.

Degradarea s-adânceşte. Prin efort şi imitare „Ego”-ul mereu sporeşte, psihic, omul mai hidos.

„Sinele” nicicând în stare să-şi aducă transformări Spre mai bun, corect, cinstit, iubitor şi înţelept;

Prins în a lui mărginire, dă valori pe-a lui măsură.

Cu ştiutul, cunoscutul, vanitatea-n el sporeşte.

Mintea fiind deconspirată doar prin simpla întâlnire Văzută aşa cum este: confuză şi turbulentă.

Incapabila s-aducă în om sfinte transformări. Se opreşte de la sine – în noi linişte deplină.

Liniştea necâutată, neforţată-n niciun fel.

A pus capăt limitării – „ego”-ului dependent De-al său trecut obsedant, circumscris memorial;

Iar în locul minţii vechi a apărut altă minte.

E Mintea Universală în care, fără de vrere, în mod clar ne-am contopit. Liniştea, pacea din noi – prin „ego”-ul desfiinţat.

Ne-a dat proporţii imense şi, de timp descătuşaţi Starea de Iluminare, instalată-n chip spontan!

Numai când bătrâna minte este inactivă, tace.

Se ivesc în noi mutaţii. Omul – fiinţ-adevărată în contact nemijlocit cu tot ce firesc apare Pe fluviul activ al Vieţii, noi cu el în integrare.

Întreaga noastră educaţie este prin natura ei

tradiţională, moştenită şi transmisă de la o generaţie la Elita. Potrivit acestei educaţii suntem sfătuiţi şi uneori chiar ni se impune să-l ieşim Vieţii în întâmpinare cu îndrumări înscrise memorial ca adevărate şabloane comportamentale.

Aşa cum faptele o dovedesc şi fac aceasta cu prisosinţă, întâlnirea noului cu formulări vechi, este cu totul inadecvată Această nepotrivire dă naştere la confuzie, proastă înţelegere şi haos. Degradarea morală existentă astăzi în întreaga lume, care se tot adânceşte fără încetare, se datorează tocmeli acestei practici eronate.

„* *

Ce putem să facem cu o asemenea minte confuză, anacronică, generatoare de1 stări tensionale, temeri şi conflicte? Vă gândiţi, cumva, să încercaţi transformarea ei printr-o altă înfăţişare, după un alt model stabilit de către religii, concepte filosofice, psihologi sau alţi specialişti? De fapt, asta şi face omenirea din

vremuri foarte îndepărtate şi rezultatele se văd. Ele sunt evident concretizate pe întreaga suprafaţă a globului prin confuzii, temeri şi degradare morală care se adânceşte tot mai îngrijorători

Omul acestui sfârşit de mileniu cu toate minunatele lui descoperiri pe plan tehnic şi progres cultural, totuşi din punct de vedere etic el se afirmă tot mail meschin, lacom, ambiţios, plin de orgolii, hidos, egoist în tot ce gândeşte şi înfăptuieşte. Şi este normal ca lucrurile să se petreacă în acest fel, ele fiind consecinţa logică a educaţiei greşite de care aminteam anterior.

Atâta vreme cât fiinţa umană va funcţiona ca „sine”, închis în propria-i găoace, ea va continua să proiecteze valori şi să dea soluţii, potrivit structurii sale subiective. În acest caz, degradarea lui morală, în mod inerent, se va adânci odată cu importanţa psihologică pe care singur şi-o adjudecă.

Dacă această minte şubredă, mărginită şi

neputincioasă este demascată de către străfulgerările Atenţiei, cade-ndată se destramă, aşa cum piere întunericul la apariţia luminii. Iar în locul rămas liber, se aşterne în chip natural, liniştea necăutată şi nedorită în niciun fel. Tot trecutul obsedant şi posesiv cu întreaga memorie care i-a dat viaţă, a dispărut fără să lase în urmă reziduuri psihologice.

De-acum o nouă minte, fără margini ne invadează întreaga fiinţă în care nu mai există nicio urmă din vechiul om. Noua structură atemporală şi acauzală ne dezvăluie Realitatea fiinţei noastre de esenţă divină, capabilă să ne integreze în fluxul normal al Vieţii şi să-şi urmeze destinul, care o atrage spre Izvorul Sacru de unde câţiva, a pornit.

INTRUSUL

„Centru”, „eu”, „egou” sau „sine”, patru nume diferite, întâlnite în vorbire, nu-s deloc deosebite.

Au aceeaşi rădăcină – mama lor e amăgirea.

Din cumul de cunoştinţe ţâşneşte închipuirea.

Omul tempo-spaţial cu valori imaginate.

În Realitatea Vieţii, el – intrus învederat.

Care strică armonia – tot climatul degradat.

Viaţa, în ansamblul Ei, solicită cunoştinţe, y

Diferite informaţii, practici şi experienţe care, toate însumate.

Ne procură necesarul trăirii cotidiene.

Fără griji, fără durere, fără traume perene, t

– Memoria-i strict utilă fiecărui ins în parte.

Pe plan fizic e comoară, e o minunată carte.

Consultată-n orice clipă, la diversele aspecte.

Ce ni le oferă Terra prin legi, cauze-efecte.

Nefirescul se aşterne când, din aceste valori.

Psihic ne dăm importanţă – prin ea summum de erori.

Care, practic, degradează prin orgoliu – vanitate.

Fiecare socotit a fi certă somitate!

Ea fiind doar închipuire – o vădită nulitate!

Prin veşmântul aroganţei, insul este ficţiune.

El ştie ce-i rău şi bine, judecă, apreciază.

Prin măsura-i personală toate le cataloghează.

Cu el în conflict adesea în procesul devenirii.

Niciodată mulţumit de impulsurile firii.

Zbuciumul interior transferat şi în afară.

Universu-ntreg suportă a „sinelui” viaţă-amară.

Strict văzut aşa cum este, ca fapt clar – realitate.

Demascarea îi destramă întreaga vitalitate.

De-acum om şi Univers – o perfectă Unitate.

Fără „eu”, fără trecut, fiinţa-om, om-in te grai
Află splendoarea Iubirii – ce-i Adevărul-real;

Din vieţuire cunoaşte ce-i reala Fericire Unit cu Imensitatea, în prezent – e împlinire.

Ins la fel şi lumea-ntreagă – impus spre desăvârşire.

În vorbirea noastră curentă, ca şi în temele pe care le-am tratat în această lucrare, se

întâlnesc cele patru simboluri care au una şi aceeaşi semnificaţie şi anume: „centru de interes personal”, „eu”, „ego”, „sine”. Cu ajutorul acestor cuvinte ne definim fiinţa noastră – funcţional defectuoasă – ca entitate condiţionată de timp şi spaţiu. Această entitate construită pe elemente perimate, este rădăcina din care se ramifică toate stările amăgitoare care ne aduc nefericirea. Iată cum ia fiinţă acest intrus perturbator, posesiv şi veşnic temător. Din acumulările de cunoştinţe, înregistrate memorial, ţâşneşte închipuirea care ne conturează firea noastră tempo-spaţială, susţinută de valori imaginare.

Pe plan fizic, o seamă de informaţii şi experienţe proprii, ne sunt absolut indispensabile, ca să ne putem descurca în faţa unor necesităţi impuse de viaţa cotidiană. La acest nivel, memoria reprezintă o adevărată comoară, folositoare fiecărui ins în parte. O putem compara cu o carte la care apelăm ori de câte ori nevoile impuse de către Viaţă, ne solicită cunoaşteri anticipative

necesare unei bune orientări.

Dar, iată că din lipsă de înţelegere sau ignoranţă apare nefirescul intrus obsedant şi posesiv. Acest intrus se relevă ca ficţiune care-şi extrage existenţa din importanţa psihologică ce ne-o acordăm pe fondul cunoştinţelor înregistrate cerebral. De aici izvorăsc o mulţime de erori, fiecare „eg Qu” în parte, socotindu-se pe sine drept model şi certă somitate. Iar practica demonstrează fără greş, întreaga pletoră de fapte reprobabile determinate de această autoevaluare ca vanitate, orgoliu, trufie etc.

Un astfel de om, ca „sine” limitat, îşi arogă importanţă că ştie, cunoaşte şi oferă calificative despre bine şi rău, frumos şi urât, adevăr şi minciună etc. Toate acestea îl pun în conflict permanent cu el însuşi, cu semenii, cu natura, în general. El prin tot ce gândeşte, afirmă şi împlineşte se defineşte singur, ca veritabil poluant psihologic. Acesta fiind mult mai dăunător decât toate formele de poluare ale naturii, evidente

astăzi pe întreaga suprafaţă a Terrei.

De acest intrus sau „sine” personal scăpăm doar într-un singur fel. Iată cum: în stare de Atenţie lucidă îi demascăm şubreda întocmire, aşa cum se: manifestă ea ca reacţii ale minţii – la întâlnirea cu Realitatea Vieţii în mişcare. Simplitatea demascării îi destramă întreaga vitalitate, împrăştiindu-i energiile; care-l susţin. Fără „eu”, fără trecut sau proiecţie spre viitor, fiinţa-om se integrează în prezent ca unitate deplină şi descoperă atât splendorile Iubirii, cât şi ceea ce este omul adevărat. De asemenea, mai află prin experienţă directă, că adevărata împlinire a Vieţii nu poate fi concretizată decât prin uniunea noastră cu Eternitatea sau Adevărul Absolut.

IRAŢIONALITATEA

Câţiva, foarte de demult, în vremuri de mult uitate.

Un anume ins rosti, dup-ale lui constatări.

Că omul – stăpân al Terrei – este-n fapt

raţional.

Logic, prin el cumpănit, cu firească judecată!

De-atunci, formula rostită de-ntreaga speţă-umană.

Axiomă socotită, bine fixată-ntr-o formă.

În acest sfârşit de veac, totodată de mileniu Un îndemn ne face-a pune următoarea întrebare:

Spusa celui de demult are şi acoperire?

Raţiunea e prezentă în a noastre comportări?

Să răspundem împreună la această provocare!

Ca la orice-nvestigare, ne vom sprijini pe fapte.

Singurele în măsură să dea justă dezlegare.

Ce vedem, ce observăm, care este conduita Omului, în general, şi-nsuşirea lui comună?

Omul în ansamblul său, e centrat pe interese.

Tot ce spune, tot ce face, toate câte le gândeşte.

Dirijate strict spre sine – un real egocentrist. În interior… e una, în afar-ascuns sub mască.

Şi cu fiece prilej, îşi impune-o mască nouă.

După cum o cere cazul – al său interes meschin.

Chiar când vrea, se străduieşte să devină altruist.

Să-şi depăşească „ego”-ul, undeva, în profunzime.

Tot pe sine se urmează, împins de un ideal De-mplinit în viaţa asta şi, prin ea, în cealaltă! t

De aici, din acest „centru”, sediul „eului” hidos.

Ce relaţii pot să nască, bazate pe raţiune!?

Frecvent, observăm în lume cum proliferează ura:

Copiii, cei încă mici, se ceartă pe jucării.

Când mai cresc, devin rivali, punând preţ pe note mari; în arenele sportive, ură între adversari.

Spectatorii se urăsc, când au simpatii distincte;

Când echipa lor e-nvinsă, devin brute, chiar ucid Oameni, semeni ca şi ei, dornici, la fel, să

trăiască;

Politica, vad imens de-ndâijite-adversităţi.

Pe idei şi interese – multe crime, chiar războaie;

Tot la fel, între religii, cruzimea, brutalitatea Aduc multe suferinţe pe credinţe separate;

Neamuri, naţiuni şi rase în aceleaşi confruntări;

Chiar şi fraţii se urăsc – pricina: ades-averea;

Soţ – soţie, între ei, dese conflicte şi ceartă;

Pricini se găsesc mereu în făpturi neîmplinite.

Orgoliul şi lăcomia, invidia, nedreptatea.

Ambiţia, gelozia, violenţa, vanitatea întâlnite-n mod curent în relaţia umană.

Toate, fără osebire, au suportul în egou”:

Lista de anomalii poate fi continuată şi cu alte inepţii.

Fiindcă-n câmpul mărginirii, întunericul tronează.

Bâlbâieli şi amăgiri tot fondu-l denaturează.

Dacă observăm corect – observat obiectiv.

Violenţa, cu ea ura existente-n orice om Ca-nsuşire generală, inerentă firii sale.

Generată şi hrănită de-al tău „sine” posedat.

Dar, să mergem mai departe cu investigarea noastră…

Pe pian fizic, observăm înregistrări minunate:

Cosmosul investigat prin sonde şi prin rachete.

Cu-ndrăzneală şi temeinic omul a păşit pe Lună;

Planuri şi mai îndrăzneţe şi pentru alte planete;

Prin diverse-observatoare şi-a-ntins câmpul de privire descoperind galaxii la miliarde ani lumină;

La fel de spectaculos şi-n materie pătrunde.

În nucleul de atom, stăpânindu-i energia; în genetică, chimie, şirul de descoperiri la fel de strălucitoare.

Sclipiri de Inteligenţă îmboldiră acest salt.

Ducând ştiinţa mai departe – lung proces evolutiv.

Dar, bazându-ne pe fapte – fruntea nu i-o-ncununăm cu laurii raţiunii, din motive evidente:

Azi, atomul folosit în arme distrugătoare.

Ce pot spulbera Pământul, chiar şi de mai multe ori;

Aerul, apa şi solul prin chimie infectate.

Zilnic, omul otrăvit, natura brutal distrusă;

Rădăcina vieţii noastre, strict legată de Pământ.

Dacă însă-i degradată ne distrugem şi pe noi.

Unde este raţiunea omului inventator?

Să zicem că încântat de succesul momentan.

N-a putut vedea efectul pentru timpul viitor!

Dar, răul descoperit, pe loc trebuie curmat!

Face asta? Sau aceleaşi interese îl conduc automat?

Ce încă mai remarcăm, legat de descoperiri:

Impresionat adânc de măreţele-mpliniri.

Omul mai mult distanţat de structura lui

profundă.

Psihic şi mai distanţat cu greşi ta-ndepărtare!

Orice gen de-acumulări (cunoştinţe sau avere) îi măresc şi importanţa Orgoliul, ca şi trufia au suport şi prind vigoare numai pe acumulări.

*

Numai când cunoaştem bine funcţiile fiinţei noastre.

Totul e-nţeles temeinic şi evaluat precis.

Ignoranţa izvorăşte din lipsa de înţeles A „Cunoaşterii de sine” în relaţie cu Viaţa.

Orb şi surd întotdeauna, când nu-şi vede limitarea.

Iraţional în toate, când absentă-i Integrarea.

Câţiva, într-un anumit moment pierdut în trecutul foarte îndepărtat al istoriei, un oarecare individ sub impulsul unei reuşite minore, plin de infatuare a lansat ideea, că omul stăpân al Terrei – este o fiinţă raţională, logică în afirmări şi comportare. De-atunci, formula preluată şi de alţii şi transmisă de la o generaţie la alta prin

nenumărate repetări, a devenit obişnuinţă care apoi, s-a generalizat sub formă de adevăr axiomatic.

La acest sfârşit de mileniu, un firesc îndemn ne determină să ne putem următoarele întrebări: Oare rostirea atât de categorică a acelui străbun îndepărtat avea ea şi acoperirea respectivă, care să-i susţină veridicitatea? Suntem noi cu adevărat raţionali prin ce gândim, afirmăm şi apoi înfăptuim?

Haideţi, aşadar, ca împreună să răspundem la aceste întrebări, dacă bineînţeles vă convine semnificaţia cuvântului tematic! Practic, orice fel de investigare o sprijinim numai pe fapte certe, evidente pentru toată lumea. Acesta este singurul criteriu în măsură să ofere şi justa dezlegare. Să aplicăm deci investigarea asupra modului de comportare a fiinţei umane în ansamblul desfăşurării ei. Omul obişnuit este potrivit educaţiei primite, „un centru de interese”, marcat de un egoism meschin, notoriu prin tot ce

gândeşte, afirmă sau face.

Fariseismul este o altă faţetă care-i întregeşte comportamentul. Una gândeşte, altceva exprimă şi acţionează cu totul diferit. Iar pentru uz exterior, el foloseşte nenumărate măşti, sub care îşi ascunde urâţenia interioară. Mai mult decât atât, chiar atunci când face eforturi însoţite de sacrificii materiale, pentru a se manifesta altruist, undeva – în interiorul profund al fiinţei sale – tot pe sine se urmăreşte ca avantaj adus egoismului, fie în această viaţă, fie la trecerea „dincolo”. Aşadar, cât de raţional poate să fie omul care abordează Viaţa, pornind din „centrul sau de interese”, care-i caracterizează fundamentul egoist al propriului „sine”? în mod frecvent, observăm cum proliferează ura la toate nivelurile de relaţii interumane. Copiii cei încă mici se ceartă pe jucării. Când devin elevi se afirmă ca rivali şi sunt invidioşi pe aceia care obţin o mai bună calificare.

În arenele sportive, pe lângă ura declanşată

între sportivii angajaţi în competiţie, se urăsc şi spectatorii, divizaţi în tabere distincte, ca suporteri – în funcţie de simpatie sau interese meschine. Uneori, animozitatea degenerează chiar în conflicte sângeroase cu pierderi de vieţi omeneşti.

Diferitele idealuri politice din întreaga lume, constituie un câmp imens de îndârjite adversităţi. Ambiţiile politice şi interesele personale ale politicienilor generează valuri de ură, crime şi chiar războaie, uneori cu caracter general.

Nici religiile nu sunt scutite de virusul confruntărilor. Şi Etici interesele personale – cu dibăcie camuflate – determină animozităţi cu dispute interminabile. Şi nu rareori în numele lui Dumnezeu se predică ura împotriva semenilor care au credinţe diferite. Neamuri, naţiuni şi rase în aceeaşi confruntare pe baza unor justificări absurde, ca de pildă: superioritatea rasială.

Moştenirea lăsată în urmă de un părinte gospodar, prilejuieşte adesea confruntări şi ură

între fraţi, uneori soldate cu procese interminabile. În spaţiul intim *al* feimiliei se iscă în mod curent, contradicţii şi certuri între soţ şi soţie, copii şi părinţi. Şi lista ar putea fi continuată la nesfârşit…

Atâta vreme cât oamenii nu vor funcţiona ca fiinţe complete, ei vor găsi în mod permanent argumente în favoarea deficienţei lor comportamentale. Ambiţia, mândria, gelozia, lăcomia, ura, nedreptatea şi enumerarea se pot prelungi şi cu alte inepţii, sunt prin ele însele revelatoare. Toate acestea stau la temelia tuturor anomaliilor care caracterizează structura limitată a omului ca fiinţă egocentrică.

Ori, nu asta este „Natura reală” a omului. Educaţia greşită a făcut din el o făptură egoistă, lacomă, ambiţioasă, violentă şi temătoare. Fiecare fiinţă umană care funcţionează la nivelul „eului personal” – ca rezultat al educaţiei impuse de mediul în care s-a dezvoltat – se comportă ca făptură posedată de acumulările înregistrate

memorial. Aceste acumulări prin reacţii ale minţii, îi impun atât modul de gândire, cât şi exprimarea şi înfăptuirea propriu-zisă.

Să mergem însă şi mai în profunzime cu această investigare. Pe plan fizic, omul cu mintea lui tehnică a realizat minunate descoperiri. El a învins forţa gravitaţională a Pământului şi a pus piciorul pe Lună şi intenţionează să viziteze şi alte planete. Cu ajutorul unor sonde spaţiale şi diferite observatoare şi-a extins câmpul de observare, descoperind şi alte galaxii aflate la miliarde de ani lumină. Tot la fel de spectaculoase sunt şi descoperirile făcute de savant în intimitatea atomului pe care, apoi, l-a pus la treabă în favoarea sa. În chimie şi genetică un şir imens de descoperiri îi învederează de asemenea sclipirile de Inteligenţă incontestabilă. Meu ales în ultimul secol, ştiinţa a înregistrat un uriaş progres prin descoperirea multor tEune E de naturii.

Dar cu toată avalanşa de descoperiri făcute de om, totuşi nu-i putem încununa fruntea cu

laurii raţiunii. Nu o putem face din motive pe cât de variate, tot pe atât de temeinice şi uşor de sesizat de orice om. Energia atomului de pildă, a folosit-o la confecţionEirea unor arme care pot distruge de mai multe ori viaţa de pe întreaga suprafaţă a planetei albastre. Aerul, apa, şi solul sunt otrăvite printr-o gamă variată de produse chimice. Natura întreagă şi, prin ea, omul suportă neîncetatul asalt poluant al industriei chimice care degradează şi distruge cursul normal al Vieţii în multiplele Ei manifestări.

La aceste sumare semnalări, ne întrebăm iarăşi: Unde este raţiunea omului inventator? Să admitem că, entuziasmat de succesul momentan, el nu a putut să prevadă efectele dăunătoare de msu târziu. Dar odată cu trecerea timpului, când şi-a văzut greşeala, de ce nu-i pune capăt acestei industrii chimice? Este adevărat că în unele ţări s-au luat unele măsuri împotriva efectelor agresive ale chimiei, însă deocamdată ceea ce întreprind ecologii este mult prea puţin.

Tot în legătura cu descoperirile făcute în lumea exterioară, meu remarcăm încă un efect psihologic în defavoarea omului. Şi anume: îndepărtarea şi mai mult de „Izvorul nesecat” al Realităţii fiinţei sale. Impresionaţi în mod exagerat de descoperirile din lumea exterioară şi a bunurilor materiale în general, noi le acordăm acestora întreaga importanţă şi neglijăm sau ignorăm în aceeaşi măsură, investigarea propriei fiinţe. Mai mult decât atât! Orice acumulare (de cunoştinţe sau bunuri materiale) amplifică importanţa psihologică care afectează în mod nefast relaţiile interumane. Vanitatea, orgoliul şi forma cea mai dizgraţioasă, trufia, au drept suport efemera acumulare cu efecte traumatizante pe ambele planuri, fizic şi psihic.

Numai atunci când ne cunoaştem bine modul de funcţionare al propriei noastre fiinţe, lucrurile de care aminteam sunt apreciate la justa lor valoare, fără să dea naştere la distorsiuni.

Ignoranţa sau lipsa de cunoaştere a fiinţei

noastre este cea mai gravă boală a sufletului omenesc. Şi ea se manifestă ca „eu” sau „sine personal” egoist, în conflict cu el însuşi, ca şi cu restul lumii. Omul este şi orb şi surd în toate împrejurările în care nu-şi vede limitele care-i condiţionează existenţa. De asemenea, iraţionali ta tea îi marchează fiecare gest, exprimare şi acţiune, ori de câte ori funcţionează fragmentar sub imboldul reacţiilor minţii condiţionate.

Cu ajutorul „Cunoaşterii de sine” realizăm plenitudinea fiinţei – corp şi psihic: unificate – în perfectă armonie ca stare normală de funcţionalitate. În această ipostază de Conştiinţă pură, ca eliberaţi de trecut, dispunem de o minte clară, lucidă, capabilă să cuprindă şi să înţeleagă atât noutatea Vieţii, cât şi adevăratul rost al existenţei noastre pe Pământ.

ÎN CB FEL SCĂPĂM DE CONDIŢIONARE? 1

Câteva-ntrebări de fond le socotim necesare în desfăşurarea temei, privind condiţionarea:

Mai întâi, ne dăm noi seama că fiinţăm

mecanizat când la provocarea Vieţii răspundem automat?

Sesizăm noi diferenţa dintre noutatea Vieţii.

Noutate-n orice clipă şi răspunsul nostru vechi?

Şi că vechiul, în tot timpul, nu e decât repetare.

În prezent o ficţiune – totdeauna înşelătoare? 1

Dacă cele semnalate le vedem ca fapte certe.

Nu doar intelectual ci, prin cunoaşteri directe.

Atunci întreaga problemă poate fi investigată.

Şi-n lumina clarităţii, de îndată rezolvată”.

Faptul cert, prezent în noi este condiţionarea.

Asta e, de fapt, problema ce-o avem de rezolvat, 1

În memorie păstrăm tot trecutu-nregistrat.

Cunoştinţe, informaţii, experienţe trăite.

În contactul cu Viaţa, cu clipa acum

prezentă.

Vrând, nevrând, acest cumul prin imagini năvăleşte

Şi întunecă, prezentul – clar, precis şi evident.

Aşa precum se vădeşte – noutate permanentă.

Ce vedem, ce auzim, doar prin vechi interpretăm.

Astfel se nasc deformări ce-alterează înţelesul.

Fals e totul, ficţiune, creând conflicte, durere.

Amplificate continuu cu fiece repetare.

Dacă luăm contact direct cu-acest obsedant trecut în momentul când apare, fără nicio opţiune.

Singuri vom descoperi, că-ntâlnirea-i acţiune.

Care-ndată operează o schimbare radicală.

Ce-i văzut, pe loc dispare şi rămâne un „gol psihic”.

Prin el, poarta larg deschisă. Fiinţa-ntreagă Infinită;

Se mişcă prin simplitate cuprinsă-n Nemărginire.

Iată cum, pierind trecutul, întâlnim Sacra Iubire!

De-acum, totul e uşor, căci cu Ea în contopire Ce-i întâlnit se destramă, condiţionarea piere Ca un fenomen normal, dând un alt mod de trăire;

Aici nu mai sunt probleme, nu există amăgire.

Câteva întrebări ne vor fi de preţios ajutor în descifrarea acestei teme. Iată-le: Mai întâi, ne dăm seama că funcţionăm ca entităţi mecanizate şi că, la provocările Vieţii răspundem prin formule anticipate întocmai ca nişte simplii roboţi? Oare sesizăm noi diferenţa dintre noutatea Vieţii, diferită de la o clipă la alta, şi răspunsul nostru vechi şi perimat? Şi că acest răspuns pentru prezent, nu este decât o repetare, ca şi o neîndoielnică ficţiune înşelătoare?

Dacă aceste simple semnalări sunt înţelese, nu doar intelectual, ci prin experienţă directă

personală, atunci întreaga problemă poate fi investigată în condiţii optime şi rezolvată pe loc în lumina clarităţii.

Aşadar, problema noastră este condiţionarea psihologică, ce se manifestă ca stare obsesivă la întâlnirea cu mişcarea constantă a Vieţii. De fapt, rădăcinile contradicţiei se află înfipte în ogorul memoriei, care păstrează atât urmele unor experienţe proprii din vieţile anterioare, cât şi întregul stoc informaţional din actuala existenţă, apreciat drept comoară personală.

La contactul cu Viul în mişcare, acest cumul – cu sau fără voia noastră – năvăleşte în prezent ca imagine şi întunecă înţelegerea reală a faptului învederat ca premieră absolută. În această conjunctură, tot ceea ce vedem sau auzim este analizat şi interpretat în mod cu totul eronat, prin deformări intempestive care, implicit, dau naştere la conflicte, temeri, suferinţe şi amărăciuni însoţite de degradări p şi ho-somatice.

De acest trecut posesiv şi obsedant nu putem

scăpa decât prin demascarea lui directă şi spontană cu ajutorul străfulgerării Atenţiei. Prin urmare, folosindune de Atenţia lucidă vom întâmpina fiecare reacţie a memoriei ca gând, imagine, dorinţă etc., care apar automat la contactul cu impresiile ce ne sunt aduse de lumea exterioară sau forul nostru interior. Astfel de întâlniri simple, directe şi nemijlocite în care nu există niciun fel de opţiuni, conduc la risipirea lor şi instalarea firească a „golului psihic” sau pacea sufletului. În aceste condiţii întreaga fiinţa – ca unitate deplină – perfect echilibrată – se mişcă şi acţidnează ca simplitate şi integrată în Nemărginire întâlneşte Sacra Iubire.

În această fericită ambianţă, toate cele întâlnite în cale sunt cu uşurinţă destrămate. Fenomenul în ansamblul desfăşurării lui se înscrie ca ceva cu totul natural, care stabileşte un alt mod de trăire, fiindcă „ego”-ul şi falsele lui valori lipsesc cu desăvârşire.

ÎN CER CA ŞI PE PĂMÂNT

În Cer ca şi pe Pământ, nu-s doar vorbe fără rost.

Când acolo vom ajunge ne-ntâlnim cu tot ce-a fost;

Cum pe Pământ ne-am dus viaţa, are reflex în astral.

Filmul fiinţării pe Terra, se derulează fatal.

Meschinăria se-nscrie ritmic, prin clipe trăite.

Bine, rău, frumos, urât, toate cum sunt împlinite.

Practic, se înregistrează cu rigoare absolută.

Nimic din câte se-ntâmplă nu se pierde, nu se uită.

Tu, prietene ce afli, crezi că astea-s născociri.

Adunate de prin cărţi sau absurde-nchipuiri?

Nu! Desigur, nu-s atare deşertăciuni.

Ce aiurea le-ntâlneşti brodate pe-nşelăciuni.

Vă scriu din a mea trăire în contact cu cei plecaţi.

Prin ei am aflat ce spun, i-am văzut

încarceraţi.

Ca revers al vieţii lor, trăită-n mod necinstit.

„Dincolo”-n fapt, condamnaţi, şi-n mediu de ispăşit.

Nimeni din cei întâlniţi nu s-agită sau revoltă;

Cunosc fapta, văd pedeapsa – e smerită toată gloata; în masă sau izolat, fiecare ispăşeşte.

Crima, delictul comis – prin suferinţe se plăteşte.

Judecătorul e-n noi – glasul sever al Conştiinţei.

Care-acuză, reproşează comportarea neputinţei la tentaţiile Vieţii; stabilind corect, mintal.

Loc şi mod de ispăşire, corespunzător egal.

De crezi sau de nu crezi, prea puţin interesează.

Eu dator să relatez Viaţa cum se derulează, între Terra şi-ntre Cer – strictă continuitate.

Cauze ce nasc efecte, într-o certă unitate.

De vreţi liniştea din Cer, împliniţi-o pe

Pământ.

La-ndemân-aveţi mesajul, faceţi cu el legământ De-a vă demola „ego”-ul, unde-i prinsă degradarea.

Toată-amărăciunea Vieţii cu întreaga posedare.

Doamne, câtă Frumuseţe, când piere-n noi mărginirea.

Când, fără s-o căutăm, apare spontan Iubirea!

Ca prin farmec, ce-i hidos se dizolvă – risipeşte.

Omul – om adevărat în Sacru se contopeşte.

Titlul nu exprimă o ficţiune sau opinii adunate din citirea altor cărţi. În lumea astrală unde vom ajunge, după ce această haină terestră va deveni inutilă continuităţii pe acest plan, ne vom întâlni cu tot ceea ce am realizat pe Pământ. Lumea de „dincolo” se prezintă ca revers al activităţii din această lume. Comportarea noastră din actuala existenţă are severe repercusiuni

asupra continuităţii de dincolo de mormânt. Întreaga noastră activitate înregistrată aici, pe pământ pe clipe de existenţă este transcrisă şi în structura noastră astrală. Nimic nu se omite şi nici nu se uită: urât sau frumos, bine sau rău, plăcut sau dureros. Tot ce afirm, sunt constatări directe culese din lumea astrală cu ajutorul a numeroase şi îndelungate experienţe de dedublare.

„Dincolo” am întâlnit oameni încarceraţi şi brutalizaţi, ca revers al înşelăciunii şi actelor de violenţă săvârşite aici, în asociere cu corpul fizic. Acolo fiecare suflet ispăşeşte prin suferinţe în comun sau izolat, toate câte le-a săvârşit în ultima sa reîncarnare, ca urmare a încălcării Legilor Dreptăţii şi Moralei Divine. Judecătorul se află în fiecare om. Este acea „Scânteie Divină” – sau Conştiinţă pură – care reproşează omului întreaga lui neputinţă în faţa tentaţiilor Vieţii de pe Pământ.

Datoria mea este doar aceea ca să vă informez în legătură cu efectele pe care le veţi

suporta la trecerea „dincolo”, ca urmare a cauzelor ai căror autori sunteţi. De credeţi sau nu cele relatate, depinde de fiecare în parte. O altă îndatorire a mea este şi aceea de a vă semnala că fiecare informaţie de acest gen, creează o şi mai mare responsabilitate, faţă de tot ceea ce gândiţi, exprimaţi sau înfăptuiţi. Cunoaşterea anticipată a răului comis, atrage după sine o sancţiune mai apăsătoare, mai dureroasă.

Dacă vă interesează liniştea şi fericirea din lumea cealaltă, căutaţi ca în această scurtă existenţă, să demolaţi întreaga structură a „eului” egoist, ambiţios, violent şi plin de orgolii dizgraţioase. „Cunoaşterea” este mesajul care vă stă la îndemână şi prin care doar vi se atrage atenţia de a nu vă pierde vremea cu preocupări meschine. Deconspiraţi fără încetare cântecul de sirenă al acestei lumi efemere şi aflaţi adevăratul rost al scurtei existenţe legat de haina trupului.

Doamne, câtă Frumuseţe şi Armonie ne cucereşte întreaga fiinţă când prin „Cunoaştere”

concretizăm destrămarea mărginirii şi întâlnim Iubirea creatoare, acauzală! Cu ajutorul Ei obţinem dizolvarea hidoşeniei, a temerilor şi a întregii amărăciuni a vieţii. Numai în prezenţa Ei se realizează în mod firesc, contopirea noastră cu Eternitatea, bucurându-ne de măreţiile Sublimului.

ÎNDRĂZNEALA

De ce teama de-a ieşi din tiparele gândirii?

Dac-ar fi un tipar bun, teama-i lipsită de sens;

Şi dacă totuşi persistă, tiparul n-are valoare.

Nu există tipar bun sau tipar rău, toate-s condiţionare.

Deci iubite cititor, îndrăzneşte, stai în faţă cu „ce este”:

De e crez sau teorie, metodă sau vreo doctrină.

Le priveşti imparţial fără vreo prejudecată

Căci întâlnirea directă îţi arată calea dreaptă.

Copii fiind, am acceptat toate câte ni s-au spus.

Şi ne-am mecanizat mintea egocentric şi formal;

Astăzi, în conflict cu noi şi cu semenii din jur;

Toată tragedia lumii prin omul haotic, dur.

De vrei, vino să-ncercăm un alt mod de-a prinde Viaţa,

Unde nu-i nicio credinţă, niciun concept de urmat.

Nimic nu ni se impune şi nimic nu se promite,

Excluse-s desăvârşit drumurile-nchipuite!

Vezi tul Viaţa, în ansamblu, e mişcare unitară.

Şi mişcarea e de-a pururi o stare înnoitoare;

Clipa – timp ireversibil – totdeauna-i noutate.

Asta ca bun început, sure mare-nsemnătate;

Nu putem pomi la drum decât desprinşi de trecut, 1

El, e vechi, e perimat şi-anulează înţelesul;

Tacă, deci, acest trecut, tot ce-a fost, pe loc dispară!!

Clipei să-i deschidem calea, cu-a ei noutate clară.

Astea – Viaţa ne pretinde pentru firescu-nţeles.

Cu-ndrăzneală s-azvârlim vechea noastră programare.

Mintea cea particulară – limitată, fragmentară.

Ca în locul ei s-apară minte nouă – unitară.

Cu-ndrăzneală hai, încearcă, fii cu fiinţa ta întreagă!

Ca trăire eşti, „acum”, ca om întreg eşti „aici”.

Cuprinzi toată Existenţa în care te contopeşti.

Astfel afli Armonia – şi Iubirea O-ntâlneşti.

De ce oare există teama de a părăsi tiparele gândirii care ne condiţionează întreaga existenţă? Dacă tiparele cu ajutorul cărora întâmpinăm Viaţa ar fi bune, teamă nu sur avea niciun sens. Or, cum teama există, asta înseamnă că tiparele nu au

nicio valoare practică. De fapt, nu există tipar bun sau rău. Ambele exprimă – val şi acelaşi lucru – condiţionarea tempo-spaţială a propriei noastre fiinţe. În urma acestei revelări, ce anume ar trebui să întreprindem? Nimic sau aproape nimic! Să stăm faţă în faţă cu „ce este”. Adică: teorie, crez, metodă pe care doar le privim fără prejudecăţi sau analize. O astfel de experienţă directă ne arată prin ea însăşi, calea cea dreaptă producătoare de efecte binefăcătoare.

Încă din copilărie sun acceptat toate câte ni s-au spus şi, în acest fel, ne-am mecanizat mintea potrivit egoismului transmis educaţional de mediul în care ne-am dezvoltat. Din cauza acestei greşite educaţii suntem aproape în permanenţă în conflict cu noi înşine, cu semenii şi natura, în general. Întreaga tragedie a lumii este rezultatul comportării haotice şi violente a fiecăruia dintre noi.

Iubite cititor, dacă vrei, vino să încercăm un alt mod de întâmpinare a mişcării Vieţii. Începem

minunata călătorie cu mintea inocentă a copilului.

Aşadar, nicio credinţă, nicio metodă, niciun concept de viaţă de urmat. Nimic nu ni se impune şi nici nu ni se promite vreun anume avantaj. Adică, excludem de la bun început orice drum dinainte trasat sau închipuit!

Ce observăm încă din primul moment? Constatăm că Viaţa în ansamblul Ei se exprimă ca mişcare unitară care este, de asemenea, şi nouă cu fiecare clipă. O asemenea remarcă Eire pentru noi o importanţă capitală şi anume: Ea, Viaţa ne solicită să-l ieşim în întâmpinare în mod corespunzător, adică disponibili înţelegerii respective.

Prin urmsire, nu putem pomi la drum decât desprinşi complet de trecut care fiind ceva perimat, obstrucţionează înţelesul noutăţii şi prospeţimii Vieţii. Tacă deci, acest trecut! Căci numai aşa deschidem clipei calea de a se face cunoscută şi înţeleasă de către puritatea minţii.

Odată cu tăcerea minţii particulare, limitată

şi anacronică, apare o nouă minte, unitară şi imensă, singura în măsură să cuprindă şi să înţeleagă noutatea oferită de clipa prezentă. Prin trăire directă suntem „acum şi aici”, fiinţă completă în măsură să întâlnim în mod firesc, pacea sufletului şi odată cu ea, Iubirea atotcuprinzătoare.

ÎNTÂLNIREA DIN MESAJ

Audiţia pretinde totală pasivitate.

Niciun gând, nicio dorinţă, niciun fel de motivare.

Nu tulbură ascultarea! Cu-ntreaga intensitate.

Fiinţa prezentă cu clipa – în stare de integrare.

Între vorbele rostite prin mesaj – în derulare şi-ascultarea propriu-zisă, niciun fel de decalaj!

Este ascultu-e pură, vie şi înnoitoare.

Acesta e tot secretul întâlnirii din mesaj!

Comportarea prin să-n versul ce se derulează.

Este mult – este puţin… depinde de cititor!

Fiecare fiind măsura prin care s-apreciază
Dup-a lui acumul Eire şi simţ de comentator.

De survin gânduri, imagini, privite în mod global.

Atenţia – instrumentul care, practic, le destramă.

Nu s-anticipează scop sau anume ideal.

Se stă-n faţă cu intrusul, precum clipa o reclamă!

Iată, versul vă deschide ferestre spre Infinit.

Doar privitul şi-ascultatul de dumneavoastră depinde.

Dacă vreţi să spulberaţi „sinele” încărunţit şi imenşi să deveniţi, orişicând şi orişiunde!

Însăşi prospeţimea Vieţii vă solicită total, în perfectă uniune cu faptele ce survin.

Revelaţia se-nscrie în momentul actual Când, desprins de spaţiu-timp, trăitorul e Divin!

Ascultarea şi la fel privirea, despre care amintesc în toate temele din această lucrare,

impun o totală pasivitate a minţii. Nu intervine niciun gând şi nici nu se aşteaptă ceva, ca realizare sau avantaj. Întreaga fiinţă perfect atenta şi perfect liberă, se află în stare de receptivitate pe clipe de existenţă, disponibilă să întâlnească ceea ce aduce cursul normal al Vieţii. Între vorbele rostite sau ascultate odată cu desfăşurarea temei, nu se intercalează absolut nimic. Este doar o pură ascultare vie şi înnoitoare cu clipele în scurgerea lor firească. Acesta este de fapt, tot secretul întâlnirii din mesaj.

Înţelegerea intelectuală este, îndeobşte, uşor de realizat, însă mesajul pretinde mult mai mult. Şi, anume: El solicită – chiar condiţionează – contopirea cu clipa din care ţâşneşte înţelegerea, care este totodată şi acţiune transformatoare. Atingerea acestei simplităţi se află în directă confruntare cu mecanicitatea minţii. Cu cât o minte este mai înrobită automatismelor, cu atât este mai anevoioasă întâlnirea semnalată de către mesaj. Dar pentru un practicant serios şi hotărât,

nimic nu este greu. Totul este realizabil. Practic, aceasta este cheia operativă a experienţei directe. Iar acela care-i sesizează importanţa, o are deja la îndemână şi o poate folosi cu succes deplin. Închidem această paranteză şi să vedem în continuare, ce anume ne mai arată desfăşurarea temei.

Fiecare reacţie a minţii care survine la contactul cu mişcarea Vieţii, este întâmpinată cu singurul instrument pe care-l avem la îndemână şi anume: Atenţia globală. Atenţia luminează întregul câmp al conştiinţei şi prin strălucirea Ei destramă orice intrus sau apariţie anacronică care, eventual, pătrunde în claritatea clipei”.

În concluzie, prin această temă autorul doar vă ilustrează perspectiva Infinitului. Însă pătrunderea în misterele acestui Necuprins, depinde de modul cum fiecare reuşeşte să-şi spulbere „sinele” încărunţit de rele. Căci numai prin eliminarea lui, vi se oferă posibilitatea să deveniţi fiinţe libere, imense şi atemporale. Să mai

amintim, că identificarea cu Sublimul este oferită numai acelui practicant care prin simplitatea experienţei directe reuşeşte pe clipe de existenţă, să se desprindă de timp şi spaţiu.

ÎNTUNERIC ŞI LUMINĂ

De vrei, hai vino cu mine, amândoi alăturaţi, împreună, într-un fel Titlul temei să-l tratăm – investigarea făcută – fiecare pentru el;

Prin întrebări şi răspunsuri, socot că e mult mai bine

De-a ne fi de bun augur – tuturor – interesaţi de tâlcul acestei teme.

Câţiva omul, prins de „sine”: gânduri, vorbe, sentimente Rătăci calea cea dreaptă, de-a trăi prin simplitate, în relaţie directă cu semenii, cu Viaţa şi natura-n general.

Punând preţ numai pe „sine”, pe cumul memorial.

Mă-ntrebi: Cum de cei din jur n-au trezit pe rătăcit?!

Au încercat – în mod sigur – dar primul

egocentrist se deosebea de ei.

Prin anume ascendenţe: era vânător mai bun, mai isteţ şi mai vânjos, Calităţi ce-ndreptăţeau anumite avantaje şi respectul celorlalţi.

Autoaprecierea a distrus calea Iubirii, deschizând drum de haos şi-ntuneric.

Şi aşa din veac în veac, nenumărate milenii, omul tot mai rătăcit întunericul l-a prins şi mai mult în a lui plasă cu suferinţă, durere.

Gândirea e implicată în această rătăcire. Primul gând de-apreciere A-ntors spatele Luminii, direcţionând făptura spre beznă-obscuritate Haosul interior impus lumii din afară prin legi – precepte morale. Şi-ntunericul dintâi, prin timp s-a amplificat, luând proporţii tot mai mari.

Ambiţie şi trufie, ură şi agresiune, războaie nimicitoare.

Astea le-au înscris strămunii, în mersul lor glorios, prins în file de istorii.

Şi, completând întrebarea, ce mi-ai pus-o la-nceput, privitor la redresare! Tot istoria ne-arată

că pe tot cuprinsul ei, n-au lipsit oameni de bine.

Educatori renumiţi, bine intenţionaţi de-a aduce omenirii un suflu de înnoire. Unii n-au fost înţeleşi, alţii nu au fost urmaţi, alţii: vorbe far-acoperire; Teologi şi filosofi, educatori, metodişti, precum şi psihanalişti S-au dovedit incapabili de a ajuta pe om să iasă din întuneric.

Unde crezi tu că greşesc aceşti oameni renumiţi – în fond – binevoitori?

Zici că pornirea greşită a determinat efecte, la fel pe potriva ei?

Rezultatul, fără dubiu, e acesta ce-l vedem, evident în lumea toată Oamenii se războiesc pe credinţe şi sisteme, dogme, ideologii.

Fiecare susţinând, după condiţionare, că merge pe calea bună A-mplinirilor măreţe, concentrate-ambiţios pe anume ideal.

Ca factori de transformare s-au folosit: crezuri, voinţa, efortul.

Abstinenţa, siluirea, diverse privaţiuni, mantre zilnic repetate;

Izvorul a toate-acestea nu este decât „ego”-ul. – centru de întunecime Toată degradarea fiinţei; fruct al „sinelui” nevolnic – educat egocentrist. Gândirea prin timp formată, devenirea – scop în sine – iată prin ce s-a-ncercat să readucă pe om la calea iniţială, de totală integrare.

Unde puritatea minţii se-mbină desăvârşit cu fiecare mişcare.

Acum noi, ajunşi aici, fiecare încadrat în diferite tipare.

Privim Viaţa diferit – după condiţionare – diferit şi-acţionăm.

Logic, punem întrebarea: Ce-am putea să întreprindem legaţi de această minte?

Nimic! Absolut nimic! Ea-i total neputincioasă să ne scoată din impas! Pân-aici totu-i corect! Răspunsul tău e perfect! Cu mintea îmbătrânită, Aglomerată de ştiinţe, credinţe, filosofii, tot soiul de teorii.

Nu putem da la o parte negura ce ne

înconjoară în a „eului” cetate!

Dar să mergem mai profund, să vedem ce-i de făcut?

Cum scăpăm de-această minte – cel mai aprig inamic al armoniei din noi? Prin efort, urmărim un ideal, prin credinţe, prin repetări de formule?! Nicidecum! Toate acestea nu-s altceva decât tot aceeaşi minte!

Şi-atunci!… Spune, e vreo cale de-a scăpa, de-a spulbera întreg răul?

Desigur, că nu prin timp, nădejdea în noi ne-o punem!

Fiindcă timpul este „ieri” cu proiecţie spre „mâine” – ideal închipuit!;

Deci, memoria-gândirea nu-i mijlocul potrivit pentru marea împlinire!

Atunci ce? Te rog răspunde pentru noi şi ai lumii obidiţi!

N-avem nimic de făcut! Cu adevărat nimic! Şi – mă rbg – de ce te miri?!

Dacă tu ai mers cu mine şi te-ai urmărit

constant.

În final ce-ai constatat? Mintea individuală e complet neputincioasă

Sieşi singură s-aducă o reală transformare. Atunci… tacă!

Când am încercat de toate – cum am arătat mai sus – am înţeles limitarea. Deci, totală-i neputinţa! Drept urmare… tacă-ndată! Pacea vine de la sine, Nelegată de voinţă sau anume-nchipuire!

:

I

Cu pacea, cu armonia – inacţiunea gândirii – drum Luminii se deschide, Fiinţa-ntreagă se întoarce în direcţie opusă. Mintea total diferită Priveşte cu claritate orice fenomen de Viaţă, aşa precum vine el;

Clipa – acul de ceasornic şi Eternitate a-nscri să în a omului fiinţare.

Acest mod de-ntâmpinare al trecutului din noi – consecvent unicitate.

Va înscrie transformări, golind clipă după clipă, cumulul înrobitor, Cu-ntunericul din noi nu-i posibil a-nţelege pe cel aflat în Lumină;

Când norii se risipesc – şabloane imaginare – atunci toate ne sunt clare.

Starea de Iluminare v-aşteaptă pe fiecare prin fireasca integrare în Realitatea Vieţii – prospeţime înnoitoare!

Când Lumina este-n noi, nici probleme, nici conflicte, practic, nu se mai ivesc;

Semenii din întuneric, înţeleşi aşa cum sunt, priviţi cu compasiune şi-ajutaţi pe cât posibil, după-ndemnul lor firesc.

Ce-l atrage în mod tainic, spre „Cunoaşterea de sine” /

O nouă şi directă invitaţie pentru cititor, ca să facem concomitent investigarea acestei teme exprimată simbolic prin cuvintele „întuneric şi Lumină”. Aşadar, vă propun ca această cercetare făcută simultan, de fiecare în parte, să fie abordată cu folosirea interogaţiei ori de câte ori

ceva nu este complet înţeles.

Câţiva, în îndepărtatul trecut al istoriei sale, omul prins în capcanele opiniilor favorabile despre sine, părăsi calea cea dreaptă a trăirii prin simplitate. Din acel moment, fiindcă îşi preţui „sinele personal”, relaţiile lui cu semenii, cu natura şi Viaţa, în general, au fost total compromise.

Mă întrebi: cum de cei din jurul său nu l-au trezit pe rătăcit? Desigur că au avut loc şi astfel de intervenţii! Dar primul egoist se deosebea de toţi ceilalţi semeni prin anumite calităţi. Era mai vânjos, mai isteţ, un mai bun vânător etc. Leu* aceste calităţi impuneau respect celor mai puţin dotaţi decât el. Odată cu primul impuls al autoaprecierii s-a distrus Calea Iubirii. Or, în lipsa acesteia, s-a instalat un alt climat cu totul diferit. Şi anume, de egoism, vanitate, lăcomie, ambiţie, ură, violenţă etc. Rătăcirea iniţială s-a tot adâncit din veac în veac şi apoi, milenii de-a rândul au mărit confuzia şi degradarea cu temeri şi

suferinţe.

Practic, primul gând de autoestimare a întors spatele Luminii, direcţionând firea omului spre beznă, angoase şi stări conflictuale. Apoi, haosul interior al individului a fost impus ulterior colectivităţii prin diferite legi şi concepte zise-morale.

Istoria omenirii este strâns împletită cu mii de războaie şi alte diverse lupte şi conflicte sângeroase, cu distrugeri de vieţi omeneşti şi pagube materiale. Acesta este bilanţul înscris de strămunii noştri în mersul lor glorios, prins în file de istorie.

Şi, ca să completez întrebarea pe care mi-ai pus-o, în legătură cu redresarea primului rătăcit, iată ce mai aflăm: Tot istoria ne informează că pe întregul ei cuprins, n-au lipsit oameni de bine, minţi luminate de educatori renumiţi, bine intenţionaţi ca să aducă omenirii un suflu de înnoire morală. Dar tinii dintre aceşti iluminaţi nu au fost înţeleşi. Alţii nu au fost urmaţi. Şi nu

rareori o parte dintre aceşti trăitori ai Adevărului, au fost fie alungaţi, fie chiar ucişi.

Pe lângă aceste spirite de înaltă moralitate, istoria cunoaşte un număr însemnat de spirite care au coborât Adevărul Absolut la nivelul minţii omului obişnuit, cuprinzându-L într-o idee sau concept. Astăzi, numărul acestora este copleşitor. Iar predica lor nu se ridică deasupra înţelegerii intelectuale. Adică afirmaţiile şi susţinerile acestora sunt simple vorbe, fără acoperire practică în măsură să demonstreze depăşirea condiţiei umane.

Din această ultimă categorie de predicatori – astăzi este plin pământul. Se predică şi se susţin diferite sisteme filosofice, ca şi crezuri cu caracter religios. La fel se recomandă metode şi practici cu totul incapabile să opereze mutaţii radicale în componenţa psihologică a omului de rând. Un număr însemnat dintre aceşti zi şi-conducători spirituali, au făcut din preocuparea lor o sursă importantă de venituri materiale.

Să lăsăm însă, la o parte pe aceşti profitori care cu bună ştiinţă speculează naivitatea oamenilor şi să vedem o altă categorie. Şi anume: a predicatorilor de bună credinţă. În ce constă greşeala acestora? De ce practicile susţinute de ei n-au înregistrat efecte spirituale potrivit asigurărilor date? Zici că începuturile greşite nu puteau să determine decât efecte pe potriva lor? Ai dreptate! Dacă priviră harta lumii, observăm cum oamenii se războiesc între ei pe motive de credinţe, sisteme, dogme şi ideologii. Şi fiecare susţine, după propria condiţionare, că merge pe calea cea bună a împlinirilor măreţe, concretizate în diverse idealuri.

Dar să continuăm investigaţia şi să vedem ce fel de instrumente au fost folosite pentru atingerea desăvârşirii? Pentru transformarea omului vechi plin de impurităţi care afectează morala, au fost puse în practică: dorinţa spre mai bine, susţinută prin eforturi de voinţă; credinţa însoţită de rugăciuni şi formule obsedant-

repetitive; abstinenţa, ca şi o seamă de privaţiuni care prin exces pun în pericol însăşi sănătatea fizică a omului.

Ori, toate acestea fără nicio excepţie, îşi au izvorul în perimetrul limitat al conştiinţei de suprafaţă sau „sinele personal”. Aşa fiind, omul vechi prin firea lui egoist şi mărginit nu-şi putea aduce lui însuşi transformări radicale. Cel mult – printr-o voinţă bine antrenată – el poate să înscrie simple schimbări cosmetice, adică de suprafaţă. Altfel zis: să-şi ascundă urâciunea interioară sub diverse măşti avantajoase. Însă prin această atitudine el îşi adaugă o altă degradare: ipocrizia, fariseismul. Prin urmare, toate metodele folosite de înaintaşi, nu au fost de bun augur pentru atingerea stării de integritate a fiinţei, în care puritatea minţii îi însoţeşte fiecare mişcare.

După aceste succinte semnalări, sprijinite pe fapte certe, uşor de verificat de orice om onest cu sine, ne punem întrebarea: Ce ar putea să facă omul condiţionat – care judecă, apreciază şi

acţionează potrivit tiparelor educaţionale – pentru propria-i redresare? Nimic! Absolut nimic! O asemenea minte este cu totul neputincioasă ca să-l scoată din impas!

Până aici totul este corect. Răspunsul pe care l-am dat poate fi verificat de oricine. Cu mintea îmbătrânită, ştiutoare care se sprijină pe credinţe, concepte filosofice, diverse teorii, niciun practicant serios nu este în măsura, nici să-şi lumineze conştiinţa şi nici să descopere cărarea spre măreţiile Sacrului.

Dar să mergem şi mai în profunzime şi să vedem în continuare cum am putea scăpa totuşi de această minte perimată, în prezent anacronică, deci, un veritabil obstacol în calea armoniei noastre interioare? Există oare vreo modalitate de a spulbera dintr-odată, întregul climat care obstrucţionează descoperirea naturii noastre reale? Desigur, că nu prin timp ne punem nădejdea să atingem rezultatul scontat! Fiindcă timpul este „ieri” care se proiectează spre

„mâine”, ca ideal de împlinit. Aşadar, memoria-gândire nu-i mijloc potrivit minunatei realizări! Atunci, ce este de făcut?

Te rog să răspunzi clar, tranşant, fără nicio umbră de ambiguitate atât în folosul nostru, cât şi al altora, care nu con ştie-n tize ază propria lor înrobire! Nu avem nimic de făcut! Cu adevărat nimic! Şi, mă rog, de ce te miri? Dacă ai mers cu mine şi te-ai urmărit în mod constant, în final ce-ai constatat? Mintea individuală e complet neputincioasă să-şi aducă sieşi transformări radicale! Atunci – să tacă!

După ce am încercat de toate, aşa cum am arătat mai înainte, am ajuns la convingerea certă, că ea fiind totdeauna limitată de propriul conţinut, este şi rămâne incapabilă să se autodepăşească. De-acum, această minte, văzându-şi neputinţa se smereşte şi tace. Odată cu tăcerea ei, întreaga noastră fiinţă cunoaşte pacea, armonia, echilibrul fără efort sau vreo opţiune urmărită în acest sens. Din această clipă dispunem de o nouă minte, fără

limite care întâmpină cu claritate orice fenomen de Viaţă, aşa precum vine el adus de mişcarea de ansamblu a Existenţei. În această ipostază de fiinţă completă, dispunem de e minte lucidă, luminoasă şi adimensională, capabilă să opereze transformări radicale prin golirea „eului” înrobitor. Fenomenul se înscrie prin „acum şi aici” în conjunctură directă şi spontană cu clipele care se succed, venind din Veşnici* în drum spre aceeaşi Veşnicie.

În concluzie, numai când întreaga noastră conştiinţă este luminată de flacârt sacră a Atenţiei globale, dispar cu desăvârşire: stările conflictuale, contradicţii conflicte; cu un cuvânt, orice problemă de viaţă. Iar semenii care nu au aţin încă deplinătatea fiinţei şi prin ea, eliberarea din capcanele „ego”-ului, sun înţeleşi în mod corespunzător şi priviţi cu largă îngăduinţă şi milă. Totodată potrivit propriilor îndemnuri, ei vor fi cu prisosinţă ajutaţi să-şi însuşească! mod corect „Cunoaşterea de sine”.

ÎNVĂŢAREA ŞI CUNOAŞTEREA

Două lucruri diferite ca sens şi însemnătate.

La întâmpinarea Vieţii şi-a noastră integritate;

Una pe-al la se exclud – nu pot merge împreună.

Au dimensiuni distincte, care le deosebesc.

Se învaţă-n pas cu clipa, în totală simplitate.

Corp şi psihic laolaltă – o perfectă unitate;

Orice provocare-a Vieţii întâmpinată direct.

C-o minte clară, lucidă şi Atenţia – instrument.

Nici trecut, nici viitor nu iau parte la-nvăţare.

Ce-i văzut e înţeles şi cu clipa-ndată moare.

Şi se cuplează din nou cu clipa care urmează.

O constantă noutate ce pe om îl integrează.

Creier nou şi minte nouă – o veşnică prospeţime.

Care, faptic, se impune ca reală acţiune.

Ce transformă-nnobilează urâţenia umană.

Fără efort, siluire, scop sau ţel drept

împlinire.

Din văzut şi ascultat nu se fac acumulări.

Se-nvaţă la infinit, fără de înregistrări;

Astfel pier şi se destramă acumulări ancestrale.

Ce încătuşează fiinţa cu-nscrisuri imaginare.

I

Ascultarea – observarea, înţelegerea – învăţarea

Se produc concomitent – fiinţa-om – atemporală.

*

Cunoaşterea-i structurată pe nucleu egocentrist.

Unde sunt acumulate idei, fapte, teorii şi informaţii.

Experienţe trăite sau de prin cărţi adunate;

Aici stăpâneşte „eul” izolat ca-ntr-o cetate.

Cumulul de cunoştinţe – pe plan fizic – necesar Existenţa-i susţinută, pe fondul memorial;

Tehnica pretinde, cere să cunoaştem cât mai

multe.

O minte mai informată este mai eficientă.

Psihologic – cunoscutul – e sursă de îngâmfare.

Omul îşi dă importanţă, mărind a lui degradare.

Deci, aceleaşi cunoştinţe folositoare-ntr-o parte, în Elita, toted nocive – după cum sunt abordate.

La fel de dăunătoare, când sunt mereu repetate.

Minţile sunt şablonate şi rutina sclerozează;

Existenţa, în ansamblu, searbădă, plictisitoare.

Imposibil înţelesul Vieţii – atotcuprinzătoare.

Pe plan psihic, la fel fizic, e o veşnică-nnoire.

Ce solicită, pretinde, fără nici o-mpotrivire.

O-ntâlnire adecvată, vie, proaspătă, activă.

Creierul având rezerve şi-nsuşirea respectivă, învă (Eirea şi cunoaşterea sunt două noţiuni distincte ca sens şi însemnătate. Această

deosebire se impune ca necesitate ori de câte ori se pune problema integrării fiinţei noastre, ca şi la întâmpinarea Vieţii. În aceste împrejurări ele nu pot fi asociate. Se exclud reciproc, fiindcă fac parte din dimensiuni diferite.

Învăţarea se concretizează pe fondul unităţii fiinţei – corp şi psihic laolaltă în totală simplitate şi din mers, adică pe clipe de existenţă care se succed într-o ordine perfectă. Orice provocare a Vieţii este întâmpinată în mod direct şi spontan, cu o minte clară, proaspătă, iluminată de flacăra Atenţiei. La fenomenul învăţării nu iau parte nici trecutul şi nici viitorul. Tot ceea ce este văzut sau auzit, este de-ndată şi înţeles. Şi, odată cu clipa, ceea ce se învaţă şi dispare, oferind astfel posibilitate minţii să se cupleze cu clipa următoare. În acest mod, Viaţa şi învăţarea într-o perfectă corelaţie, permit practicantului integrarea fiinţei sale într-o constantă reînnoire.

În fiecare moment, creier nou şi minte nouă impun prin prospeţimea lor acţiuni care

transformă urâţenia lumească cu înscrisuri ce înnobilează. Şi toate acestea se împlinesc fără eforturi, siluire sau urmăriri de idealuri.

Din văzut sau din auzit nu se fac niciodată acumulări memoriale. Se învaţă la infinit fără să se opereze înregistrări. Iar reacţiile minţii care, de fapt, reprezintă alcătuirea omului vechi, sunt spulberate de fiecare dată, contribuind la şubrezirea „ego”-ului şi, în final, la eliberarea practicantului.

În practicarea „Cunoaşterii de sine”, ascultarea, observarea, înţelegerea şi învăţarea se realizează concomitent. Iar practicantul ca fiinţă plenară se află de fiecare dată în stare de atemporalitate.

*

În schimb, cunoaşterea se sprijină pe acumulări de cunoştinţe, fapte, teorii, informaţii, experienţe personale sau ale altora, adunate de prin cărţi şi înregistrate memorial. Întregul fond memorial este adunat în jurul unui „centru* cu

înclinaţii egoiste care-i determină însuşirea de „sine personal”. Acest conţinut îi conturează şi limitele cane închid şi izolează omul, punându-l în incapacitatea de a cunoaşte ceea ce există dincolo de propria-i închisoare.

Pe plan fizic, acumulările de cunoştinţe ne sunt în mod indiscutabil necesare. Existenţa la acest nivel este susţinută şi dirijată pe fond memorial. Tehni” * ne cere, ne obligă chiar să cunoaştem cât mai multe lucruri. O minte cu cât este mai informată, mai cultivată, cu atât posesorul ei se descurcă mai uşor. Şi datorită ei înregistrează o mai mare eficienţă în orice domeniu de activitate.

Din punct de vedere psihologic însă, ştiutul constituie o veşnică ispită şi sursă de vanitate, orgoliu şi aroganţă. Or, toate aceste manifestări reprezintă aspecte de deteriorare morală şi spirituală. Vina îi revine în întregime insului care se autoapreciază pe baza cunoştinţelor ce le deţine. Aşadar, acelaşi conţinut informaţional este

folositor într-o parte, iar în altă parte el devine cu adevărat nociv şi asta în funcţie de modul greşit de utilizare al deţinătorului lui.

Cunoştinţele apar, de asemenea, ca dăunătoare şi în cazul când se repetă fără încetare. Prin repetări se creează obişnuinţe care şablonează mintea şi devin rutină ce favorizează starea de scleroză. În această conjunctură, Viaţa – în ansamblul desfăşurării Ei – devine searbădă, plictisitoare, incapabilă să înţeleagă frumuseţea existenţei atotcuprinzătoare.

Înainte de sfârşitul acestei teme, socotim că nu este lipsit de interes, să reamintim că: Pe ambele planuri, fizic şi psihic, există o veşnică înnoire care reclamă o întâlnire adecvată, vie, proaspătă şi activă. Şi, la o stare de solicitare – absolut legitimă – creierul uman dispune de posibilităţi imense care-i oferă capacitatea să întâlnească în mod adecvat, întreaga diversitate şi complexitate a Vieţii în desfăşurarea Ei naturală, pe clipe de existenţă veşnic înnoitoare.

LIBERTATEA DE-A PRIVI

V-aţi pus vreodată-n tre’ bare a despre liberul privit.

Când ochii care privesc, nu-s tulburaţi de trecut? în perfecta inocenţă naşte simpla întâlnire;

Noutatea e-ntâlnită numai prin simpla privire.

Nu se fac nici comparaţii, niciun fel de-aprecieri.

Cu o minte clar, lucida observăm goliţi de „ieri”.

Clipa, punctul de-ntâlnire – direct şi nemijlocit.

Între noi şi ce privim nu-i nimic închipuit.

O, Doamne, câtă grandoare năvăleşte-n noi deodată.

Piatra, gâza, planta, omul privite ca prima data;

Astfel prospeţimea Vieţii, ca frumuseţe apare.

Fiinţa-ntreagă-n armonie – prin ea nespusă

candoare.

*

Din păcate, totu-i altfel, fiinţa complet ignorantă.

Priveşte ca prin ecran, de trecut denaturată.

Plăcutul şi neplăcutul permanent însoţitoare.

Aceste două şabloane exclud orice integrare.

*

Şi-acum, dragul meu prieten, ce-ar fi oare de făcut Ca să-ntâlnim libertatea şi, prin ea, Sacrul văzut?

Chiar nimic nu-i de-ntreprins, nimic nu se urmăreşte.

Vom sta cu „ce este”-n faţă – confruntare voiniceşte.

Nu rămâi la simple vorbe! Fii cu clipa în mişcare;

Ce-ţi indică acest vers, pus de grabă-n aplicarel Tu, prin trăire directă, cuprinzi acest Adevăr.

Că atunci când mintea tace, întâlneşti Sacrul

mister.

Libertatea-i o făclie cu-nscrisuri revelatoare Omul scos din timp şi spaţiu e o forţă creatoare întâlnirea adecvată e, prin ea, şi acţiune Fără scop, fără speranţe, fără nicio opţiune.

În această conjunctură mintea individuală.

Prin simplitatea întâlnirii, devine Universală;

Clipa-i dă Eternitatea şi perfecta Uniune.

Întreaga realizare numai prin inacţiune.

În practicarea „Cunoaşterii de sine”, privirea, ca şi ascultarea joacă un rol esenţial. Întâlnirea cu noi înşine este strict marcată de aceste două manifestări ale psihicului uman. Aşadar, de corecta lor realizare va depinde şi buna desfăşurare a întregului fenomen al „Cunoaşterii”. Oare privim noi vreodată ceva sau pe cineva, fam să intervină reacţiile minţii condiţionate de timp? Când ochii privesc nu sunt ei tulburaţi de aprecierile trecutului memorial? Noi nu vom putea merge mai departe, până ce nu vom clarifica în mod desăvârşit, acest început al îndelungatei

călătorii spre adâncurile fiinţei noastre.

Prin urmare, simplitatea privirii este indestructibil legată de inocenţa minţii sau tăcerea ei necondiţionată. În această împrejurare, ochii sunt aidoma unor oglinzi în care se reflectă lumea exterioară. Iar mintea atentă, lucidă, complet tăcută recepţionează această Realitate, fără niciun fel de distorsiune.

În această minunată stare de „a fi”, în care cuvintele se dovedesc nepui tincioase pentru a o descrie, toate câte ne cad sub privire: gâze, plante, oameni, animale etc., sunt văzute ca de prima dată. Numai în acest context, întreaga fiinţă în perfectă armonie întâlneşte frumuseţea Vieţii ca prospeţime absolută de la o clipă la alta.

*

Omul obişnuit – spre marea lui nefericire – întâmpină noutatea Vieţii cui ecranul acumulărilor propriului trecut. În acest caz, el nu se exprimă ca un om întreg, ci doar ca un biet fragment care aleargă neîncetat după ceea ce îi face plăcere şi

evită tot ce-i displace. De aici i se trage întreaga nefericire al cărei autor nu este altcineva decât el însuşi.

*

Dacă faptele semnalate până aici, sunt clare prin ele însele, să vedem în continuare ce ar fi de făcut? Cum să atingem acea libertate şi cu ajutorul ei să realizăm Sacra privire? Nu se urmăreşte nimic, nu se aşteaptă niciun rezultat şi nu se imaginează vreun ideal. Atâta doar! Vom sta faţă în faţă cu faptul real, cu tot ce apare ca adus de mişcarea naturală a Vieţii. Este o simplă contactare şi nimic în plus sau în minus. Aşadar, nici măcar nu vom aştepta vreun anume rezultat.

Dar să nu rămânem la simple vorbe, ci să punem pe loc în aplicare ceea ce ne îndeamnă autorul. Numai prin trăirea directă a experimentului, practicantul descoperă el singur, Adevărul şi că, numai mintea tăcută poate întâlni şi exprima Absolutul. Libertatea psihologică este întocmai ca o Lumină atotcuprinzătoare care ne

oferă descoperiri revelatoare. Cu ajutorul Ei aflăm că omul scos din timp şi spaţiu, este Energie creatoare.

De asemenea, mai descoperim că fiecare întâlnire cu Viaţa este prin ea însăşi şi acţiune transformatoare benefică în care lipsesc cu desăvârşire scopuri, speranţe sau opţiuni. În aceasta împrejurare, mintea individuală prin simplitatea întâlnirii devine Minte Universală. Şi cu fiecare clipă practicantul – ca unitate deplină prin inactivitatea gândirii – întâlneşte Eternitatea cu care se contopeşte în chip desăvârşit şi atinge ipostaza de Divinitate.

LINIŞTEA

Liniştea, tăcerea, pacea – comoară nepreţuită.

Ce dă fiinţei integrarea, ca structură infinită;

Când se-mplineşte real, suferim o transformare.

Timpul ce ne-a afectat, în acea clipă dispare.

Semne, urme nu rămân ca imagini, amintiri.

În clipa când ea apare, deschide drum spre Iubire.

E-nceput de meditare şi-n plini re-atemporală;

N-are suport de gândire, nu-i formulă ideală.

Zgomotul şi tulburarea nu-i sunt forme oponente.

Dimensiuni diferite le separă, totalmente.

Liniştea e fam margini, prinsă în Imensitate.

Zgomotul creat prin timp, mărginit, deci, limitat.

O linişte căutată, obţinută prin efort.

Nu e linişte curată şi nici omului suport.

„Ego”-ul nu-i în măsură, prin a lui activitate să obţină acest summum – străin de dualitate.

Ea apare-n mod spontan, când zgomotul e-nţeles Prin văzut şi ascultat, fără scop şi interes;

Atenţia folosită ca instrument preţios la mişcarea fără rost a „sinelui” nebulos.

Deci, iubite cititor, nu liniştea-l căutată.

Ci doar zgomotu-nţeles în deplină simplitate.

Contactul direct cu el, fără dubiu, îl destramă.

Iar în „golul” ce survine, pacea singură s-afirmă.

Când dimensiunea zgomot a „ego”-ului mărunt.

Încetează să mai fie prin acest simplu văzut.

O nouă dimensiune prin cuprins – nemărginită.

Se impune de la sine, cu ea, fiinţa contopită.

Bucuria, Fericirea şi Iubirea creatoare sunt realizări fireşti prin ace astăntâmpinare.

Accesibilă acelor ce vor prin ea să-i cunoască Modul de funcţionare şi liniştea s-o-ntâlnească.

Pacea sufletului, liniştea, tăcerea, „vidul” sau „golul psihic”, inactivitatea sau pasivitatea minţii reprezintă nepreţuitul climat cu ajutorul căruia fiinţa noastră se integrează şi devine structură Infinită. În această ambianţă, timpul şi spaţiul dispar şi, odată cu ele, limitarea egoistă a „sinelui personal” suferă o transformare care-i şubrezeşte

autoritatea.

Liniştea nu este un produs al gândirii sau al imaginaţiei, ca proiecţie mintală urmărită drept ideal de împlinit. Zgomotul cuvintelor şi, în genere, tulburarea nu-i sunt aspecte oponente ca elemente de comparat, fiindcă dimensiuni distincte le separă. Liniştea este fără limite pe când zgomotul este mărginit tempo-spaţial de factorul determinant.

Experienţa directă ne mai demonstrează că o linişte căutată şi obţinută prin eforturi susţinute de voinţă, nu este o linişte curată. Prin urmare, o asemenea linişte forţată nu ne ajută în mod real şi benefic. Fiindcă „ego”-ul nu este nicicând în măsură ca prin propria lui activitate, să obţină acest summum – cu totul străin de dualitate. Practic, liniştea apare în mod natural şi spontan, în clipa în care zgomotul este cuprins în ansamblul mişcării lui şi înţeles cu simplitatea ascultării. Iar Atenţia lucidă este unicul instrument pe care-l avem la îndemână la întâlnirea cu mişcarea fără

rost a „sinelui” haotic, nebulos.

În concluzie, nu liniştea este obiect de căutare, ci zgomotul – existent în clipa prezentă – este cuprins, înţeles şi destrămat. Iar în „golul” care se aşterne odată cu dispariţia zgomotului, liniştea se instalează în chip natural şi ne transcende întreaga fiinţă în Nemărginire. Concomitent cu această fericită întâlnire descoperim – prin trăire directă – Iubirea creatoare, Bunătatea şi Fericirea nemotivate tempo-spaţial.

Fiecare om hotărât şi serios interesat de aflarea adevăratului rost al existenţei sale de făptură întrupată, are acces la acest experiment al „Cunoaşterii” propriei fiinţe. Şi, odată cu autodepăşirea – ca structură completă – să se integreze în Marele Tot.

LUCIDITATEA MINŢII

Ce poţi spune despre minte? De întreaga-i rătăcire?

O vezi cum prin „ieri” şi „mâine”, că e numai

amăgire?

Şi-ncă mai poţi înţelege, cum destramă armonia, întâi psihic, apoi fizic şi, la fel şi sănătatea?

În fond ce-i această minte? Cum anume s-a format?

Şi de ce nu-i înţeleaptă prin ştiutul însumat?

Mintea-i un conglomerat – bibliotecă imensă.

Istorisirea vieţii prin pagini de-acumulări:

Cunoştinţe, informaţii, permanente adaptări.

Prin milioane de ani, ea-i banda de-nregistrări A-ntregii peregrinări a „Particulei Divine”.

Destinată să trăiască prin forme materiale.

Mintea noastr-a fiecărui în seri să-n creier astral.

Şi cu el noi luăm contact prin creierul cel carnal.

Un creier mai cultivat – mai multe conexiuni

Prin care curg informaţii, din acel câmp de cunoaşteri.

Fenomenul dedublării, în mod cert, ne demonstrează Această Realitate! în noua lui ipostază Dedublatul conştient de memoria din corp.

Şi-n plus, mai poate afla şi vieţi anterioare.

Mintea este etajată – suprafaţa uzuală – prin mişcare, evidentă Profunzimea mult mai vastă – sfera cea inconştientă.

Aici ascuns tot trecutul – mintea de om întrupat.

De fapt, fiinţa cea reală e-n acest conglomerat.

Mulţimea de legături – firesc – a determinat o minte mai dezvoltată – omul mult ţnai informat;

Dar plusul de cunoştinţe – etic – nu l-a dezvoltat.

Dimpotrivă, individul, azi e şi mai degradat.

Mintea oricât de extinsa, rămâne neputincioasa.

Fiindcă prin ştiut, tot timpul se consideră făloasă.

Îngreunând şi mai mult, negativismul ce-o ţine

Prizonieră prin timp, prin ce spune, ce gândeşte, fiecare acţiune.

Privind global tot ce-am spus – atenţi – avem mintea-n faţă!

Asta este zestrea noastră! Fără credinţa – speranţă Ne-ntrebăm ce-i de făcut? Mult prea mult am rătăcit!

Laşi, ipocriţi, mincinoşi – un comportament urât!

Ce zici, cinstite prieten? Poţi vedea urâtu-n tine?

Şi fără vreo ezitare să-n scrii Sacra Acţiune?

Tot succesul stă-n aceea, de-a putea vede-n ansamblu Inutilitatea minţii ce-ncearcă să se transforme.

Văzând asta, într-o clipă, atunci totu-n tine tace.

Şi-ai acum la îndemână instrument care-ţi preface Din temelie structura. Liniştea, pacea,

tăcerea Te transcende-n Infinit, în clipă unit cu Sacrul

Solidari uniţi cu clipa şi-a minţii luciditate.

Suprafaţa – profunzimea – constant vor fi dizolvate şi-ntr-o zi Eliberarea ne desprinde de lumesc!

Ataşamente, credinţe, temeri ce ne definesc.

Dispar, se scurg de la sine, fără efort, siluire.

Calitatea ce transformă este ce numim Iubire.

Acea „Scânteiere pură”, existentă-n orice om.

Frumuseţea Ei imensă, curăţă tot ce-i diform.

Ce putem noi spune despre propria noastră minte care ne azvârle din prezent, când înspre ieri sau miile de ieri – din trecutul nostru mai recent sau mai îndepărtat – când înspre un mâine imaginativ şi nesigur? Şi încă ceva! Oare observăm noi cum această minte ne destramă armonia psiho-somaţi că şi ne afectează sănătatea? De fapt, ce este această minte şi cum anume s-a format? Şi iarăşi ne întrebăm: De ce

această minte cu toate acumulările ei memoriale nu se manifestă ca structură raţională, logică şi înţeleaptă?

Mintea omului este un conglomerat în care se află adunate: cunoştinţe, experienţe, informaţii, permanente adaptări la diferite condiţii de viaţă. În imensa ei bibliotecă se află înregistrată îndelungata istorie a „Particulei Divine” care a coborât în lumea materiei brute cu miliarde de ani în urmă, pentru împlinirea unei tainice misiuni. Cu ajutorul fenomenului de dedublare am descoperit că această minte se află înregistrată în creierul astral, iar din acea dimensiune hiper-fizică luăm contact cu lumea materiei prin intermediul creierului carnal. Şi cu cât mintea noastră este mai cultivată, cu atât creierul dispune de mai multe conexiuni prin care se scurg informaţiile aflate în acea structură subtilă.

Tot prin dedublare am mai aflat că mintea are capacitatea de a recepţiona şi fragmente din vieţi anterioare, fapt care confirmă în acest mod

teoria încarnărilor succesive.

Mintea omului obişnuit prezintă trei niveluri: – la suprafaţă este mintea uzuală de care ne folosim zilnic, evidentă şi la îndemână datorită utilizării curente a ei; Ceva mai în profunzime se află mintea subconştientă pe care o folosim cu intermitenţă; Iar în profunzime se află sfera inconştientului, unde este înscris întregul trecut al omului ca făptură întrupată. De asemenea, constatăm că multitudinea informaţiilor înregistrate memorial, determină gradul de cultură al insului respectiv. Dar plusul de cunoştinţe nu-i conferă omului şi calitatea de fiinţă superior-evoluată din punct de vedere moral.

Mintea oricât de extinsă ar fi ea, totuşi rămâne neputincioasă şi incapabilă să înţeleagă Realitatea Vieţii, aflată în permanentă mobilitate. Dimpotrivă! Extensia ştiutului dă importanţă „ego”-ului şi menţine fiinţa umană prizonieră în cătuşele timpului, determinându-i însuşirea de dualitate-fragmentară în tot ce gândeşte, spune

sau face. Rătăcirea care ne caracterizează întregul comportament, durează de prea multă vreme.

Oare vedem noi înşine întreaga hidoşenie, atât de evidentă la toate nivelurile sociale şi peste tot în lumea întreagă? Ambiţia, lăcomia, minciuna, laşitatea, ipocrizia, ura şi violenţa sunt doar câteva mostre care caracterizează relaţiile interumane. Ce spui cinstite prieten? Poţi conştientiza mişcarea urâtului din interiorul propriei tale fiinţe? Şi apoi, fără nicio ezitare să realizezi spontan, integritatea fiinţei şi, cu ajutorul ei, sfânta acţiune transformatoare? Călătorim de prea multă vreme împreună ca să-mi spui: Nu pot!? întregul succes constă în realizarea privirii de ansamblu a inutilităţii minţii care din ignoranţă, încearcă să-şi aducă sieşi schimbări!

Odată cu implicarea ta directă. În acest experiment, vei putea descoperi singur Seninătatea minţii care ne transcende în Infinit, unindu-ne pe clipe în desfăşurare cu Sacralitatea. De fapt, această calitate te defineşte ca fiinţă

nemuritoare. Cu ajutorul acestei întâlniri, atât suprafaţa, cât şi profunzimea minţii limitate vor fi dizolvate, conducând în mod inevitabil, la fenomenul Eliberării sau Trezirii. În acest mod dispar fără niciun fel de efort: ataşamente, temeri, ambiţii, ură, violenţă etc. Să mai precizăm că, odată cu iluminarea minţii, întâlnim Iubirea acauzală şi veşnic sfinţitoare. Ea curăţă şi transformă tot ceea ce este: confuz, urât şi meschin în comportamentul insului neîmplinit.

LUPTA, FACTOR NEGATIV!

De la naştere la moarte, nicicând linişte deplină.

Bietul om axat pe „sine”, într-o permanentă luptă.

Zi şi noapte se frământă, urmărind un scop anume:

Vrea mai mult, ceva mai mare, diferit de cum există.

Niciodată mulţumit cu „ce este”-n mod real.

Aspirarea spre mai bine pe plan fizic e

progres.

Ce azi s-a descoperit, îl vrem mâine mai perfect.

Perfecţionarea-n sine cere continuu efort.

Este un proces normal, neurmat de contradicţii.

De conflicte, tulburare şi pierderi de energii.

Pe plan psihic, diferit, devenirea-i un blestem.

Oricare dorinţă-n sine e germen conflictual.

Năzuirea spre „mai bine” naşte-n noi dualitate:

De o parte e realul, de-alta, vrerea – ficţiune.

Două poziţii distincte, faţă-n faţă-n confruntare;

Energia se destramă, dând prilej de-amărăciune.

Lupta, efortul, dorinţa nu-s factori de transformare.

Prin voinţa antrenată – ea prin ea fiind violenţă.

Nu putem realiza starea de Eliberare.

Toate-aceste instrumente dau prilej de amăgire.

Degradarea ia proporţii prin a lor utilizare.

Singura modalitate de-a scăpa de tot ce-i rău.

De-acumulări ancestrale – impulsuri necontrolate.

Este întâlnirea simplă a realităţii nude cu prezentul viu – activ – perpetuă noutate.

Astfel de-ntâlniri destramă energii acumulate.

Ce subjugă biata fiinţă, în tot timpul modelată.

Funcţional, ca robot prin timp-spaţiu programată.

În mod simplu, practicantul întâlneşte tot ce-apare:

Gând, imagine, dorinţă făr-a urmări vreun scop Sau anume motivare proiectate-n viitor.

Este simplă observare în relaţie directă.

Vede, observă şi-ascultă toate câte-apar în

cale.

Fără nicio urmărire – ca gândire-nrobitoare.

Puritatea întâlnirii îl transcende-n infinit Contopit cu Infinitul, alta-i calitatea minţii.

Diferit privită Viaţa, oameni, lucruri, întâmplări.

E mutaţie totală şi climat înnoitor.

Prin om, lumea se transformă, când el este creator.

Viaţa aşa cum se desfăşoară ea la toate nivelurile sociale, a devenit un adevărat câmp de confruntare şi chiar lupte sângeroase. Omul – ca alcătuire egoistă – lacom şi ambiţios, plin de orgolii şi violenţă, se războieşte cu el însuşi, cu semenii şi cu natura, în general. El aproape niciodată nu este mulţumit cu ceea „ce este”, cu ceea ce are. Cu excepţia unor rare clipe de răgaz, zi şi noapte se tot frământă în urmărirea unui anume scop sau ideal de împlinit. Plăcutul existent îl vrea şi mai plăcut, multul şi mai mult, iar întreaga Realitate a Existenţei o doreşte altfel de

cum este Ea în acel moment.

Pe plan fizic, năzuinţa spre mai bine, mai perfect înseamnă desigur progres tehnic. Un lucru descoperit astăzi, îl vrem mai perfecţionat şi cu eficienţă sporită. Iar întreaga activitate depusă în acest scop, nu creează contradicţii, nici conflicte şi nici pierdere de energie. Totul se desfăşoară în chip natural şi oferă satisfacţii care impulsionează avântul tehnic concretizat de împliniri necesare omului.

La nivel psihologic însă, lucrurile se petrec cu totul diferit. Devenirea psihologică urmărită cu insistenţă de către omul idealist, reprezintă un adevărat blestem. De altminteri, orice dorinţă conţine în miezul ei germenul conflictului şi al suferinţei, totodată. Năzuinţa spre mai bine, mai frumos, mai avantajos dă naştere la dualitate, adică la fragmentarea fiinţei. De o parte este faptul în sine ca realitate concretă, iar de alta, ficţiunea care se vrea realizată. Din confruntarea celor două poziţii distincte, energia se destramă

fără să se obţină rezultatul scontat. Iar ego”-ul ca interes, va suporta fie amărăciunea insuccesului, fie amăgirea împlinirii.

Lupta, dorinţa şi efortul susţinute de impulsurile voinţei, se dovedesc ca mijloace cu totul inadecvate înnobilării sufletului omenesc sau al minţii condiţionate. Voinţa prin însăşi natura ei este violenţă. Or, un asemenea instrument nu poate să conducă la eliberarea omului de sub eliberarea omului de sub cătuşa timpului. Dimpotrivă! Folosirea acestuia va determina în mod fatal, o şi mai amplă deteriorare.

Singura modalitate de eliberare de sub influenţa nefastă a acumulărilor ancestrale care ne domină existenţa prin reacţii haotice, necontrolate, este întâlnirea simplă a faptelor aşa cum se manifestă ele pe clipe de existenţă. Numai asemenea întâlniri destramă energiile acumulate care ne subjugă şi robotizează întreaga mentalitate.

Faptic, iată cum se realizează acest contact.

Însoţit de Atenţia globală practicantul întâlneşte tot ce apare în aria conştiinţei sale ca gând, imagine, dorinţă, temeri etc., fără să urmărească vreun scop sau motivare ca proiecţie spre viitor. Este doar o simplă întâlnire realizată prin relaţie directă. Aşadar, între practicant şi lucrul observat nu se interpune niciun element intermediar. Puritatea unei asemenea întâlniri ne transcende în Infinit. Iar din această contopire ia naştere o nouă minte, fără centru şi fără limite.

Acum, ca fiinţă complet nouă, dispunem de o nouă mentalitate în măsură să creeze o altă lume, numai prin simpla noastră trăire ca făptură integrală. De reţinut, că simpla stare de pasivitate a minţii – iluminată de flacăra Atenţiei – se defineşte prin ea însăşi drept acţiune benefic-transformatoare. Şi că, fericitul care o realizează, influenţează în mod corespunzător întreaga lume întrucât fiecare dintre noi se află în strictă conexiune cu restul semenilor. Iar schimbarea unuia influenţează întreaga gloată, potrivit

raportului natural existent între ins şi colectivitatea respectivă.

MACHIAVELISM

Minciuni, cinism, viclenie, violenţă în exces.

Orice armă folosită, vizând un clar interes;

Acest machiavelism n-are-n el nicio morală.

Interesul îi e lege şi-mplinire ideală.

Un „egou” nespus de prins de trufia lui semeaţă.

Peste Ceruri ridicându-şi propria lui importanţă;

Orb şi surd, nu vrea să ştie altceva, decât de sine.

Urmărindu-şi obsedant unica previziune.

Minte, inşală, chiar ucide, obstacole doborâte.

Orice mijloc, orice cale sunt de-ndată folosite;

Telul suprem – unic zeu – urmărindu-l pătimaş.

Zi şi noapte, în tot timpul, orice clipă, pas cu

pas.

Interesul personal – unica lui urmărire.

Glorie, averi, renume căutate cu-ndâijire.

Intim, permanent hrănite de se tea-i fără măsură, îi dau impulsuri constante în întreaga lui structură.

Deseori e camuflat sub o mască protectoare.

Scop religios, politic – drept ţeluri exterioare;

Reaua-credinţă mai mare, insul şi mai degradat Prin strădania depusă rolului bine jucat.

Acest specimen de om – (diabolic, infernal) – este greu de-a fi trezit Un nefericit în sine! Fiind atât de-mpătimit.

Nu este dispus să-ncerce „Cunoaşterea” minunată.

Prin întâlnirea directă şi trăire adevărată.

Cei din jur pot să-l ajute – prin trezire indirectă.

Nici critici, nici aprobări, cu pacea din noi, completă, îl privim şi-l ascultăm, fără semne de-acceptare.

E o simplă întâlnire – absolut integratoare.

Armonia cea din noi este Energie pură.

Care practic, dezagregă a lui energie dură;

Negativismul din om e constant întreţinut cu energii similare, de acelaşi conţinut.

Lauda nesusţinută de-mpliniri folositoare.

Este, de fapt, negativă, cu-nsuşiri dăunătoare;

Cel lăudat se hrăneşte, răul din el, mai activ.

Rezultatul deopotrivă cu impulsul negativ.

Nici critica nu e bună, ea-i o dârză-mpotrivire la ce-i evident în seamăn, prin clipa de întâlnire;

Omul trebuie-nţeles şi nu grabnic criticat.

Şi-nţelegerea-i Iubire, ce conferă alt climat.

Sfaturi şi opinii date numai la solicitare.

Când ipocritul doreşte să-şi cunoască a lui purtare;

Numai Iubirea din noi e prin Ea, transformatoare.

Altă cale nu există pentru Sacra Integrare.

Machiavelismul se defineşte ca atitudine

diabolică în care reaua credinţă, minciuna, viclenia şi violenţa sunt folosite în exces, pentru atingerea scopului egoist al individului. În cuprinderea lui nu există nicio umbră de morală. Singura lege care-i dictează atitudinea, este aceea a interesului personal urmărit cu asiduitate. Această atitudine ipocrită, făţarnică şi josnică o întâlnim în structura „ego”-ului, cuprins în capcanele trufiei ce-i conferă şi mârşava importanţă. Un astfel de om trece prin viaţă ca orb şi surd, nevrând să ştie altceva decât de obsedanta lui previziune. În mod frecvent, el minte, înşală şi chiar cu dezinvoltură ucide. Fiecare obstacol este înfruntat cu cele mai diabolice mijloace. El urmăreşte cu împătimire: gloria, averea şi re nume le privi care obţine; satisfacţii care-i dau o şi mai hidoasă importanţă.

Nu de puţine ori, acest machiavelism se naşte şi se dezvolta – ascuns sub; diverse măşti protectoare – care-i camuflează urâţenia. Scopuri politice sau religioase sunt adesea paravane în

spatele cărora se dezvoltă o atare josnicie. În acest caz, reaua-credinţă e şi mai mare, insul şi mai degradat proporţional cu strădania pe care o depune, ca să inducă în eroare semenii.

Un astfel de om este foarte greu de trezit şi adus la Realitatea Vieţii. De fapt, el este un nefericit faţă de care nu putem avea decât un sentiment de milă şi compătimire. Întrucât este în aşa măsură de împătimit, el prin el însuşi nu poate să se autodepăşească. În schimb, semenii xdin anturajul său pot să-l ajute prin intermediul trezirii indirecte. Nici criticile şi nici laudele sau aprobările nu sunt în măsură să-l ajute.

Dacă noi, cei din imediata lui apropiere, doar îl privim şi-l ascultăm cu desăvârşită simplitate, fără să-i dăm impresia că îi acceptăm atitudinea; în acest context, integritatea fiinţei noastre emite – fără să vrem noi – o Energie pură care practic, influenţează, ba chiar dezagregă energia lui negativă.

Să mai scoatem în evidenţă şi aceea că,

negativismul din om este1 întreţinut de energii similare, adică structurat pe acelaşi conţinut. De pildă, laudele gratuite, adică ne susţinu te de realizări autentic folositoare, sunt cu totul negative. Ele hrănesc pe cel lăudat, amplificându-i şi mai mult degradarea psihologică.

Dar nici critica ce i se aduce nu înregistrează mutaţii benefice. În genere, ea determină adesea o şi mai dârză împotrivire care poate degenera în resentimente sau animozităţi faţă de criticul binevoitor şi bine intenţionat.

Un spirit matur trebuie să înţeleagă pe cel mai puţin evoluat decât el şi să nu-l prindă în furcile criticii brutale. Înţelegerea reală – nu doar intelectuală – apare numai în fiinţele umane complete. Şi odată cu această înţelegere se manifestă şi Iubirea, care conferă celor doi interlocutori un alt climat şi un alt gen de abordare, ce nu supără, nu deranjează pe nimeni niciodată.

Sfaturi şi aprecieri nu se dau decât la

solicitarea ipocritului, dacă acesta doreşte să-şi cunoască propria manifestare sau atitudine. Să reţinem în mod deosebit că, în absenţa Iubirii nimic durabil, nimic folositor nu se poate concretiza în această lume greşit dirijată. Numai în prezenţa dragostei suntem cu adevărat oameni întregi, capabili să funcţionăm la întreaga noastră capacitate în concordanţă cu Legea Divină, care dirijează toate câte există în întregul Univers.

MANIE ŞI MANIACI

O idee posedantă, agresivă şi stresântă.
Pune pe om stăpânire şi face din el unealtă;
Se mişcă, acţionează, după cum e programat.
Fixitatea-l urmăreşte insistent şi obsedant.
Preocupat de-o idee, i se dăruie total.
Zi şi noapte se frământă, rupându-se de real.
Aici, descriem mania în forma-i atenuată.
Care chiar de maniac ar putea fi vindecată.
Cum apare o manie? Cine oare o-ntreţine?
Ea apare printr-un şoc şi-anumită acţiune;
Un conflict ce se fixează într-un punct

memorial.

Spre el fiinţa absorbită – repetitiv – integral.

Ego”-ul e creatorul şi tot el o şi menţine.

Acordându-i importanţă şi-o fictivă prospeţime;

Tratamentul deci, cuprinde sursa care l-a creat.

Atenţia folosită la văzut şi ascultat.

Din orice activitate se poate face manie.

Obişnuinţa – suportul – care-nşală şi mângâie.

Aranjat exteriorul cu aceeaşi fixitate.

Niciun fel de deviere, toate sunt exagerate.

De pildă, un obiect fixat într-un loc anume;

Firul de praf – un dezastru – şi exclus în întregime.

Zi de zi aspiratorul – cârpa de şters folosite.

Ambelor li se acordă excesivă-nsemnătate.

Persecuţia fictivă, tot manie socotită.

În tot timpul, ceas de ceas, viaţa astfel e privită;

Maniacul poate naşte, din orice obişnuinţă.

Când repetarea-i privită ca stringentă nevoinţă.

Medicul, e-n orice om, ce-i cuprins de-ace astă boală.

Când e demascat „ego”-ul: în structura lui dual㠄

Manie şi maniac nu-i nicio dualitate.

Ci o simplă repetare fără vreo necesitate.

Conştientizând mişcarea „ego”-ului nărăvit.

Piere ca şi cum n-a fost – prin ascultat şi privit;

Prin experiment constant, în final, complet dispare.

Orice fixitate-a minţii piere doar prin integrare.

Când întreaga noastră fiinţă devine o unitate Corp şi psihic laolaltă – e prinsă-n Imensitate;

Mintea devine normală, integrată în prezent.

Numai când trecutul tace, omul fiind perfect atent.

Mania este determinată de către o idee agresivă, pose dan tă care stresează totodată nefericitul pe care pune stăpânire, transformându-l într-o simplă unealtă. El se mişcă şi acţionează după cum îi este programată mintea de către acele fixităţi insistente şi obsesive.

Omul preocupat în mod excesiv de o idee, i se dăruieşte în mod fanatic, luând asupra lui şi riscul inerentelor frământări şi tulburări psihosomatice. În acest fel el se rupe de Realitatea Vieţii şi se întoarce mereu la o amintire a trecutului. Aici ne referim la acea formă de manie care poate fi tratata şi vindecată chiar de către maniac.

Cum apare mania şi cine o întreţine? Ea apare în urma unui şoc emoţional. Adică, prilejuită de un conflict psihologic care se fixează într-un punct al scoarţei cerebrale – la nivel astral şi fizic. Iar răspunsul la această fixitate devine obişnuinţă – constant repetitivă – spre care este atrasă întreaga activitate a minţii. Creatorul maniei este

deci „ego-ul care, în ipostaza acestuia de maniaccu fiecare aducere aminte – o şi întreţine prin fictiva împrospătare.

Atât tratamentul, cât şi eliberarea de sub forma hipnotică a maniei îi revine tot ego”-ului, dacă acesta în ipostaza de smerenie este dispus să folosească Atenţia la contactul cu impulsurile obsedante. Dar pentru o mai bună înţelegere a maniei, să aducem câteva exemple în legătură cu modul cum apare acest fenomen. Omul obişnuit din orice activitate poate să creeze manie pe care o perpetuează prin insistente repetări. De pildă: aranjarea mobilei după un anumit tipic; un obiect fixat într-o anumită poziţie şi un anume loc; firul de praf considerat o adevărată calamitate; aspiratorul folosit zi de zi; cârpa de şters praful utilizată permanent. Acestor aranjamente şi împliniri li se acordă zi de zi o excesivă însemnătate. Un alt gen de manie este fictiva persecuţie. Insul se socoteşte ca persecutat şi frustrat în mod permanent, de către toată lumea.

Între manie şi maniac nu există nicio distincţie. Ea este o simplă şi insistentă repetare căreia i se acordă o însemnătate cu totul exagerată. Dacă maniacul conştientizează în mod simplu, mişcarea propriului „egou” nărăvit, acesta piere dintr-odată, ca şi cum nici nu a fost. Asemenea întâlniri directe, cu o minte clară şi atotcuprinzătoare conduc în mod firesc, la risipirea energiei care întreţine mania. Şi, odată cu dispariţia ei, practicantul realizează unitatea fiinţei proprii care se identifică pe clipe în desfăşurare cu Eternitatea.

În concluzie, numai când trecutul tace – adică manie şi maniac – fiinţa se integrează în prezent şi funcţionează ca structură armonioasă, normală, liberă de orice influenţe ale trecutului. Instrumentul folosit la demascarea tendinţei obsesive este Atenţia lucidă, globală şi dezinteresată. Fiecare străfulgerare a Ei dezagregă şi împrăştie orice reacţie a minţii, care tulbură şi împiedică întâlnirea cu Realitatea Vieţii.

MAREA SURPRIZĂ!

Luna august – spre sfârşit – anul patruzeci şi opt.

Miez de noapte, clar de lună, într-o linişte deplină M-am văzut în zbor planând, câţiva metri de la sol;

Şi deodată mă opresc. Devenisem conştient!

Totul s-a produs spontan; meritul nu-mi aparţine 1 Ştiam cine sunt anume, unde mi se află corpul şi la fel, eu, cel real – distanţat cam zece metri.

Cu o minte clar – lucidă, de îndată reflectez:

Eu aici şi corpul-acolo! Oare cum este posibil Despărţit să pot fiinţa?! Şi mi-am zis în sinea mea:

Poate c-am înnebunit! Liniştit, iarăşi mi-am zis:

Totuşi este bine aşa! Hai un pic să mă mai mişc!

Simplul gând se şi-mplini, fără să fac vreun efort;

Am evoluat prin aer circa patruzeci de metri.

Revenind apoi de-ndată la locul iniţial.

Şi din nou am cugetat: Oare n-am înnebunit?

Teama care m-a cuprins, puse capăt epopeii şi subit, am revenit unde corpul s-odihnea.

Priveam corpul şi-ntreg mediul ambiant.

Curios a-nregistra cât mai multe informaţii.

Apoi am intrat în mine, într-un chip straniu, ciudat.

Eu şuvoi de energie – ca un şarpe infiltrându-se prin gura.

(Acest mod de întregire e prin el unicitate, în alte experienţe a fost total diferit).

Revenind în corp păstrasem întreaga istorioară.

După ce m-am liniştit, pe loc am verificat o seamă de amănunte din podul unde dormeam.

Nesesizate-nainte de straniul eveniment.

Şi-acum câteva remarci – fapte absolut reale:

Niciodată mai-nainte nu citisem, n-auzisem Ceva în acest domeniu. Fenomenul s-a produs Fără să cunosc cumva, ceva despre dedublare.

Manifestarea produsă, ne ştiind nimic de ea.

Surpriza nespus de mare! Eu – de fapt – un fericit!

Şi, decis mi-am zis în taină: de-acum de mine depinde Fenomenul să-l provoc prin voinţă şi efort.

Atenţia folosită în momentul crucişii la desprinderea de corp şi pătruns în acea lume.

Mult mai reală ca asta prin mişcări şi acţiune.

După câteva-ncercări, fiind complet stăpân pe mine.

Am putut verifica, că fenomenu-i real – certitudine în sine Viul existent în noi – o entitate reală care foloseşte corpul Cum ai folosi o haină. El, complet independent.

Poartă-n sine tot trecutul; ba, mai mult.

Află şi vieţi anterioare, înscrise în profunzime.

După patru evadări, am avut altă surpriză.

Tot atâta de şocantă ca şi cea iniţială!

Pe lângă lucruri reale, existente-n lumea asta.

Am întâlnit pe bunica, ce părăsise Pământul cu trei decenii în urmă. Corpul său, mai diafan.

Dar tot atât de real, de viu şi neîndoielnic.

Eu, la fel de fericit, am aflat că nu e moarte.

De la primul fenomen mai mult de un sfert de veac Am călătorit adesea în acea lume reală.

Dovezi multe – confirmate – ce exclud orice-ndoială

Lănceput entuziasmul mă-ndemna să strig, să ţip.

Să predic în gura mare! Oameni buni, să nu vă temeţi.

Moarte, real nu există! Ea e doar o ficţiune!

Lepădăm numai o haină şi trecem în altă lume.

Unde numai simplul gând ne transportă orişiunde.

La nivelul respectiv. Prin gând şi imaginare Avem tot ce ne-am dorit în această lume hâdă.

Plină de teamă, de ură, suferinţe, amăgiri.

Renunţai însă, de-ndată – joc banal copilăresc
Total fără importanţă într-un astfel de climat.

Acolo sunt preţuite calităţile morale:

Smerenia, bunătatea, înţelegerea, Iubirea sunt comori neestimate, impulsuri spre înălţimi.

Lung proces evolutiv de-ntâlnit Eternitatea!

Cu timpul, entuziasmul, a scăzut, s-a spulberat.

Eu înţelegând perfect lipsa lor de înţeles.

Nu poţi să obţii convingeri decât prin experienţe Ce poţi tu realiza, în totală libertate.

Prin investigări directe – lipsă orice influenţe.

După circa zece ani, am început să citesc.

Să mă informez anume despre acest subiect.

Bucuria şi mai mare, că asemeni trăitori Au fost de când este lumea şi vor fi cât va fi ea.

Cât vom exista ca oameni în astfel de ipostază.

De credeţi sau de nu credeţi, asta nu-i problema mea.

Pe voi singuri vă priveşte. Dacă însă aţi aflat că sunteţi nemuritori

Vă dau totuşi un îndemn: Să vă urmăriţi mereu, constant şi stăruitor

Modul de funcţionare, cum real vă comportaţi

Vizavi de ce-i în voi – gânduri care năvălesc

La a Vieţii provocare. Ele, de fapt, definesc

Fiinţa voastră cea reală şi nu masca ce-o aşterneţi

Pentru uzul social şi a voastră camuflare.

„Dincolo”, masca dispare şi rămâneţi goi-goluţi – structura adevărată. Nivelul de aşezare, unde vom trăi o vreme în acea lume astrală.

De fapt, e determinat de calităţi şi defecte existente-atunci în noi.

Când vom părăsi Pământul – corpul devenit inapt acestei convieţuiri.

Summum de realizat prin corp, legat de-astă lume.

E desprindere totală de tot ce este lumesc:

Diverse ataşamente: persoane, lucruri, credinţe;

Ambiţie, violenţă, teamă, mândrie şi ură.

Să râmână-n noi doar Viul – Sacrul minunat al Vieţii.

Existent în orice om. Întâlnit prin simplitate.

Când dă fiinţei integrarea şi a ei Imensitate.

În această temă relatez despre fenomenul de dedublare pe care l-am cunoscut în mod direct prin desprinderea spontană a structurii astrale de corpul fizic. Acest prim eveniment a continuat apoi, pe parcursul a 42 de ani de experienţe. Cartea *Moartea morţii şi desăvârşirea* descrie în mod amănunţit întreaga experienţă. De aceea mă voi rezuma doar la câteva considerente în legătură cu fenomenul în sine.

În anul 1948, când am întâlnit fenomenul respectiv, nu citisem nimic în acest domeniu. Aşadar, mintea mea nu putea să imagineze ceva existent dincolo de sfera ei de cunoştinţe. Am continuat să practic peregrinările în lumea astrală

aproape zece ani de zile, fără să am posibilitatea să mă documentez din ceea ce au făcut şi alţii în acest domeniu.

Acest fenomen parapsihologic nu a determinat niciun fel de ameliorări asupra structurii mele morale şi spirituale. Atât pe plan fizic şi la fel pe plan astral, mă comportam aidoma omului obişnuit, condiţionat de mediul familial şi social în care mă dezvoltasem.

După scurgerea mai multor ani cu practicarea înverşunată a diferitelor metode educaţional-morale, am ajuns la convingerea că în acest domeniu, orice drum prestabilit nu conduce la depăşirea condiţiei umane. Prin urmare, după ce mi-am dat seama de inutilitatea efortului recomandat de practicile amăgitoare, am început să caut altceva. Şi astfel pe dibuite şi nenumărate tatonări, am ajuns la simplitatea „Cunoaşterii de sine.

Aici m-am statornicit numai după ce am constatat efecte relevante, privitoare la demolarea

şi împrăştierea energiilor fragmentare care determină autoritatea „ego”-ului. Apoi, după o vreme relativ scurtă de practică a întâlnirii simple, directe şi nemijlocite cu reacţiile minţii mele, am întâlnit un nou fenomen – tot surpriză – apreciat ca spargerea cetăţii „ego”-ului. Concomitent cu eliberarea de sub tirania acestui duşman al fiinţei umane, am început să scriu despre „Cunoaştere”. Tema formează obiectul lucrării „Ferestre spre Infinit.

Dar să revenim la subiectul acestei teme. Mai întâi ţin să atrag atenţia tuturor oamenilor care într-o formă sau alta, au întâlnit fenomene de parapsihologic, că aceste manifestări nu le conferă nicio valoare spirituală. Ele reprezintă doar nişte capcane cărora, dacă le dăm importanţă psihologică, ne degradează moral şi spiritual. Aşa fiind, nu vă lăsaţi ademeniţi oricât de impresionante ar fi ele. Şi nici nu vă acordaţi însemnătate spirituală pe baza lor. De fapt, toate aceste însuşiri se află în stare latentă în fiecare

fiinţă umană.

În ce mă priveşte, fenomenul dedublării mi-a schimbat în mod radical, cursul ulterior al întregii existenţe. Aflarea adevărului că nu există moarte, mi-a imprimat în suflet şi obligaţia de a face în această viaţă mult mai mult decât face omul obişnuit. Şi de aceea, nu m-am lăsat ademenit de cântecul de sirenă al acestei lumi efemere şi am insistat pentru descoperirea cărării înguste ce conduce pe rătăcit dincolo de sfera cunoscutului.

Vă confirm cu toată onestitatea şi certitudinea, că împărăţia Cerurilor se află într-adevăr în noi înşine. Că divinul Iisus când a afirmat: „Cunoaşteţi Adevărul şi El vă va elibera”, a spus un mare adevăr. Şi fiecare om are capacitatea să realizeze acest experiment. Apoi, „Eu şi Tatăl meu, una suntem” sau „Eu sunt Cale, *Adevăr* şi Viaţă”. Divinul trăitor a rostit toate acestea convins că fiecare muritor le poate realiza tot aşa de bine ca şi El.

Ca încheiere, socotesc de asemenea util să vă

atrag atenţia asupra întregii noastre comportări în ceea ce priveşte gândirea, exprimarea şi înfăptuirea. La trecerea „dincolo”, toate măştile frumoase sub care ne-am ascuns urâţenia şi deşertăciunea, cad de la sine şi ne trezim aşa cum suntem: goi, seci şi hidoşil

Acolo în lumea astrală, ruşinea este atât de dureroasă şi traumele devin şi ml dureroase! Contrastul dintre ceea ce ne socotim noi aici că suntem şi crudl realitate de acolo, este atât de umilitoare încât cuvintele devin neputincioasă chiar şi pentru o palidă descriere a ei. Să fim nevoiţi de pildă, să petrecem anumită vreme printre nişte suflete infecte, ignorante, noi, apreciaţi în lumii asta drept somitate – este atât de traumatizant, încât în această neferidil ipostază chiar simpla informaţie o apreciem ca totală aberaţie! 4

Iar acum, odată cu înregistrarea în memorie a acestor semnalări, dacă fi neglijăm importanţa, suferinţa „dincolo” va fi şi mai apăsătoare, fiindcă

Sacnţ din interiorul propriei fiinţe, ne va reproşa nepăsarea şi comoditatea. Este muţi mai uşor să suferim aici, pentru greşeli şi păcate săvârşite din plăcere saş ignoranţă decât la trecerea în cealaltă dimensiune. „Cunoaşterea de sine” vă şi la îndemână să realizaţi în propria fiinţă omul real, adevărat, care prin compare tarea lui să îşi confirme originea şi esenţa sa Divină. Vă doresc din toată inimţ succes şi o viaţă cât mai conformă cu adevărul. *M*

MECANICITATEA MINŢII 1

Într-o veşnică mişcare la ce vede sau ascultă,
Mintea individuală prin timp condiţionată, 1
De îndată-apreciază prin formule personale.
Ce le are la-ndemână ca-nscrisuri memoriale.
Am acumulat de toate: bune, rele, laolaltă, 1
După gust şi-aprecieri. Egocentric devotată, 1
Toată fiinţa-i dominată de un interes meschin.
Căruia îi suntem slugă, lui înfeudaţi deplin.

Iată, Viaţa ne stă-n faţă, nouă, proaspătă mereu

Şi noi grabnic îi răspundem prin încărunţi tul „eu”; ’l!

Totală nepotrivire, inepţie – absurditate.

Bunul simţ e alterat de hâda impietate.

Mintea cea prin timp formată, nu-i în stare să-ntâlnească J

Ce-i „acum”, ce-i actual – curs în ordine firească;

Clipa – timpul de-ntâlnire, la fel şi de despărţire,

De cuprins acauzal, unde nu este gândire.

Deci, problema-i mintea noastră şi-a ei mecanicitate!

Ce-am putea face cu ea? E vreo posibilitate?

Cu ea n-avem nicio şansă! Obligatoriu să tacă!

Însă n-o putem forţa, de trecut să se desfacă. I J

Dacă e spontan cuprinsă, cu-atenţie luminată

Demascarea o surprinde şi se opreşte deodată, în acea clipă tăcută – extinşi în Eternitate.

Contactăm mişcarea Vieţii în a Ei Reeditate.

Grabnic apoi ne desprindem, pentru clipa următoare.

Nimic nu s-anticipează în această integrare, t

E trăire succesivă prin „acum şi-aici” prezent.

Perpetuă transformatoare, liberi în orice moment.

Acest mod de-„a fi” în Viaţă e trăire-adevărată Efectiv c-o altă minte de timp neinfluenţată.

Cu-nsuşiri universale, însoţite de Iubire.

Liberi şi independenţi de trecut şi-nlănţuire.

Mintea este acea facultate a omului care-l ajută să gândească să raţioneze şi să tragă concluzii în funcţie de fondul şi calitatea acumulărilor sale memoriale. Aşadar, fondul de acumulări al minţii constituie capitalul intelectual

al fiecărui ins, pe care acesta l-a adunat în timp şi spaţiu şi înregistrat cerebral.

Fără acest fond informaţional nu ne-am putea descurca în această existenţă atât pe plan fizic, cât şi pe – plan psihic. Printre cunoştinţele şi experienţele adunate, unele nu ne sunt de niciun folos. Iar altele sunt cu adevărat nocive, dar numai în măsura în care le dăm întrebuinţare greşită.

În genere, întregul cumul de cunoştinţe care determină cultura individului, nu este ceva de condamnat. Numai folosirea neadecvată a acestor cunoaşteri le conferă calitatea de păguboase sau dăunătoare.

După această fugitivă însăilare, să vedem cum anume ia naştere mecanicitatea minţii. Orice cunoaştere odată înregistrată pe scoarţa cerebrală, se vrea repetată. Şi prin mai multe repetări se creează obişnuinţe care, prin natura lor devin obsesive. În acest fel mintea ne robotizează întreaga fiinţă.

Aşadar, la contactul cu mişcarea Vieţii –

noutate absolută de la o clipă la alta – noi vom răspunde în mod automat prin reacţii ale memoriei. Adică noutatea Vieţii o vom întâmpina cu şabloane sau formule steneotipe, creaţii ale trecutului – în prezent, apariţii vechi, perimate, anacronisme – cane obstrucţionează corecta înţelegere. Să mai reliefam că, această minte – posedată de înregistrările trecutului – constituie structura „ego”-ului sau „sinele personal”. Întreaga tragedie umană izvorăşte, se hrăneşte şi perpetuează existenţa prin trăirea omului la acest nivel de „sine” limitat, victimă a propriului egoism.

Haosul existent astăzi în lume, nu va putea fi eliminat decât odată cu redresarea omului. Adică prin depăşirea condiţionării sale şi ridicarea la nivelul Iubirii creatoare. Iar „Cunoaşterea de sine” ne oferă modalitatea împlinirii respective. Întotdeauna experimentul porneşte de la realitatea faptelor.

Oare conştientizăm noi înşine, cum această

minte prin reacţiile ei întunecă înţelegerea noutăţii adusă de clipa prezentă? Odată cu demascarea, această minte îşi pierde energia şi tace. Şocul produs de lumina Atenţiei i-a fost fatal! în această clipă de tăcere – mintea noastră se extinde la Infinit. Spontan, devenim Conştiinţă Pură Infinită şi înţelegem prin trăire directă, Realitatea Vieţii. În acest climat apare Fericirea acauzală şi percepem Frumuseţea Existenţei.

Clipa trăită în acest fel se dă uitării şi, la fel de proaspeţi, întâmpinăm clipa următoare. Este o veşnică trăire prin „acum şi aici”, ca o făclie care arde întreţinându-se prin ea însăşi cu sclipirile Atenţiei lucide şi atotcuprinzătoare. Numai acest mod de viaţă exprimă trăirea adevărată în care o nouă minte, fără nicio legătură cu acumulările trecutului – ca prospeţime absolută întâlneşte veşnica prospeţime a Vieţii.

În această ambianţă suntem copleşiţi de Iubirea adimensională care curăţă şi transformă impurităţile minţii condiţionate. Simpla existenţă a

unui asemenea trăitor influenţează benefic lumea în ansamblul ei şi, concomitent, dezagregă întreaga deşertăciune lumească.

MESAJUL

Mesajul vă e transmis prin mai multe sute teme.

Că e mult – sau e puţin – îl considerăm de-ajuns.

Pentru cei ce vor să scape din a lor întunecime,

Şi prin Sacra Integrare, să pătrundă-n Necuprins!

În fond, ce-i acest mesaj? Are el vreo aplicare?

E vreun crez, dă vreo speranţă? Naşte vreo închipuire?

Structurat pe ierarhie? Are vreo dogmatizare?

Dă el vreo asigurare? N-ar putea fi amăgire?

Tot mesajul – fond şi formă – e o sfântă simplitate în esenţă, el cuprinde clar, precis şi

evident!

Modul de a ne cunoaşte – cuprinşi în Reeditate.

La întâmpinarea Vieţii într-un anumit moment.

Ca loc, timp de aplicare – în oricare-mprejurare,

Privim şi-ascultăm atenţi, tot ce clipa ne oferă;

Provocarea strict-a Vieţii şi-a noastră manifestare;

Nimic nu se urmăreşte din lăuntru… din afară…!

Nu-i legat de niciun crez şi nu promite nimic;

Credinţa este trecutul – acum, practic, un fapt mort;

Promisiunea… e „mâine”! Din punct de vedere psihic

E un fapt imaginar care-n prezent n-are rost.

Nu creează ierarhie: elevi, ucenici, discipoli.

Maeştri, învăţători, dascăli, ca sfătuitori;

Suntem cu toţi laolaltă, practicanţi începători, în faţa mişcării Vieţii, tot timpul înnoitori.

Niciodată, nimănui nu se dau asigurări.

Nu se promite nimic. Aplicând ce el susţine.

Singur tu eşti în măsură, dup-a tale aplicări.

Să-ţi vezi roadele concrete, ieşite din acţiune.

Mesajul încă susţine că amăgirea-i exclusă;

Când gândirea complet tace prin întâlnire directă.

Atunci nu mai eşti „nimic”. În tine, real inclusă Smerenia absolută – starea de „nimic” – perfectă.

Mesajul nu e sistem, dogmă, crez şi nici metodă;

Toate astea te obligă la un cadru de-aplicare.

Şi-n final, ele promit o anumită izbândă;

De fapt, fictivă-mplinire prinsă-n idealizare.

Dacă nu-nţelegi mesajul, din el faci o teorie.

Prin care al tău „egou” şi mai mult te degradează.

Falsa lui apreciere, *aripi* prinde prin mândrie.

Cunoştinţele-s ispite când se tezaurizează.

Rolul acestui mesaj se rezumă-n mod concret.

Să arate cum Viaţa ne obligă, chiar forţează.

Pentru bunul înţeles, s-O-ntâlnim în mod direct.

Practic, fără interpuşi. E unica ipostază.

Prin care omul de azi – etic – tot mai degradat.

S-ar mai putea redresa; prin el lumea s-o salveze.

Puţini îl vor înţelege, prin practic-adevărat.

Şi-n mişcarea Existenţei, real, să se integreze.

Oamenii, în mare parte, închişi în a lor şabloane sunt împiedicaţi să vadă. Nu mesajul e de vină.

Ci-ntunericul ce-i ţine prizonieri în tipare;

Orbi şi surzi, ei îşi socot întunericul – lumină.

Tuturor Viaţa ne cere o constantă

prospeţime.

Puritate în gândire – fără ieri şi fără mâine;

Spargeţi, deci, orice tipare şi, liberi în întregime.

Lăsaţi Iubirea să-nscrie propria Ei acţiune!

Liberi şi de-acest mesaj! Numai atât să reţineţi Că momentul crucial, de-ntâlnit Eternitatea E „golul interior”, „vidul” – pacea ce-o aveţi când atenţi vă observaţi. Fiţi această Simplitate!

Acest mesaj vă este transmis prin mai multe sute de teme. În fond, este vorba de întâlnirea omului cu el însuşi, pus în diferite ipostaze. Fiecare ipostază reprezintă totodată unghiuri care-i oferă posibilitatea să se vadă aşa cum este şi nu cum ar dori să fie. Iar întâlnirea reală înfăptuieşte în mod gratuit (ca să zic aşa) integritatea fiinţei şi pătrunderea ei în Necuprins.

În fond, ce este acest mesaj? Oferă el vreo tehnică drept aplicare? Este, cumva, vreun crez oarecare? Dă vreo speranţă? Prilejuieşte el vreo

închipuire? Este structurat pe o anumită ierarhie? Pretinde vreun gen de dogmatizare? Oferă cuiva vreo asigurare? N-ar fi cumva o alcătuire amăgitoare, ca atâtea altele existente astăzi în întreaga lume?

Tot mesajul ca formă şi fond este prin însăşi natura lui o Sfântă Simplitate. În esenţă, el cuprinde în mod clar şi evident, indicaţii referitoare la modul cum ne putem cunoaşte în chip real, la fiecare întâlnire cu mişcarea permanentă a Vieţii pe clipe de manifestare. El poate fi experimentat în orice timp, în orice loc, în stare de izolare sau aflat în mulţimea gălăgioasă şi turbulentă.

Practic, privim şi ascultăm cu simplitate, tot ceea ce clipa ne oferă ca provocare a Vieţii, determinată de fondul nostru karmic, fără să urmărim vreun scop sau să aşteptăm ceva din lăuntru sau din afara noastră. Mesajul nu este legat de niciun crez şi, ca atare, nici nu face vreo promisiune. Credinţa este rezemată pe trecut, în

prezent un fapt perimat, depăşit. Iar promisiunea estr ceva imaginau* care în prezentul viu şi activ, nu-şi are niciun rost. E

El nu creează niciun gen de ierarhie ca elevi-discipoli; ucenici – sfătuiţie superiori apreciaţi; dascăli, maeştri, învăţători. Aici, toţi suntem simpli practl cânţi care, liberi de trecut întâmpinăm Viaţa cu inocenţa minţii. Niciodată» nimănui nu i se oferă asigurări. Adică nu se promite nimic. Prin aplica™ corectă şi individuală a mesajului, se înregistrează roade concrete în funcţiee realizarea experienţei directe".

Mesajul mai susţine, că orice amăgire este exclusă, pentru că, în clipa îs care gândirea tace în mod desăvârşit ca smerită total – Absolutul ne cuprinde le totalitate – noi fiind El prin contopire. De asemenea, el nu este nici sisteaj filosofic sau metodă, fiindcă acestea sunt întocmite pe un cadru de aplicai! prestabilit care în final, promite un anumit succes, adică o fictivă împlinire procesul idealizării.

Neînţelegerea mesajului conduce în mod fatal la teoretizarea lui, prilejuint fortificarea „ego”-ului. Cunoştinţele adunate şi înregistrate memorial, reprezint! sursă de vanitate, mândrie şi supraapreciere a ştiutorului. Rolul mesajului est* simplu şi tranşant. El ne demonstrează cum însăşi Viaţa – pentru corecta în înţelegere – ne obligă să o întâmpinăm în mod direct, adică fără intermediari. 19 ne oferă singura posibilitate a omului degradat etic, de a se ridica deasupra condiţiei sale şi a salva omenirea de la un cataclism mondial”.

Puţini îl vor înţelege în mod real, adică odată cu realizarea integrităţii fiinţei şi cuprinderea perfectă a Eternităţii. Cei mai mulţi – ca prizonieri închişi îi găoacea „ego”-ului şi orbiţi de propriile şabloane – vor fi împiedicaţi să-i văd* însemnătatea şi, ca atare, nici nu vor avea acces la înţelegerea Realităţii Vieţi! Nu mesajul este de vină, ci întunericul din ei care-i ţine prizonieri prin diverse tipare, ce-i condiţionează. Ca veritabili

orbi şi surzi, ei socotesc bezna di! sufletul lor drept lumină”.

Viaţa pentru înţelegerea Ei aşa cum este, ne cere tuturor a o constant* prospeţime cerebrală, o gândire pură, inocentă în care lipsesc cu desăvârşii! atât „ieri”, cât şi „mâine”. Aşadar, sparge ţi tiparele şi eliberaţi-vă de întregul trecut! Deschideţi-vă întreaga fiinţă şi lăsaţi Iubirea să vă pătrundă, ca să a înscrie sfânta Ei acţiune transformatoare! 1

Rămâneţi liberi şi de acest mesaj! Reţineţi doar atât că momentul crucial a întâlnirii Eternităţii este oferit de „golul psihologic”, pacea, liniştea sau pasivitatea minţii care survine instantaneu, când contactaţi mişcarea minţii cJ ajutorul Atenţiei globale. Fiţi şi rămâneţi în fiecare clipă, Sfântă Simplitate! EA este fereastra prin care pătrunde Veşnica Lumină care împrăştie tenebrele lumescului ce vă domină prin automatisme.

MINTEA PARTICULARĂ ŞI MINTEA

UNIVERSALĂ

Mintea individuală – câmp imens de cunoştinţe, evidente şi ascunse. Creier, inimă şi corp care, toate asamblate.

Conturează individul ca „sine” egocentrist, într-o veşnică alertă, tot timpul fricos şi trist.

Corpul fizic – ce-l vedem – are, de fapt, o dublură.

Un alt corp, ceva mai mic – din materie mai fină; în acest corp, zis-astral, se găsesc înregistrate:

Experienţe, credinţe – prin trăire adunate.

Creier, simţuri implicate numai prin conexiuni.

Ce leagă aceste corpuri – un fel de telefonie.

Tot ce adunăm aici, în astral pe aceeaşi cale sunt transmise în depozit ca-nscrisuri memoriale.

Fifecare corp în sine, are duble funcţiuni.

De transmisii şi recepţii între cele două lumi.

Creier, simţuri-afectate – întrerup comunicarea între cele două corpuri – fiinţa-

ntreagă dereglată.

Scleroza şi amnezia, de-asemşni – nebunia sunt şubreziri cauzate în sistemul cerebral Din corpul nostru carnal. Memoria din astral Are-nscrise-n profunzime toate vieţile trăite;

De fapt, în ea imprimat tot trecutul omenirii Al vieţii de pe Terra. Nimic n-a fost dat uitării.

Prin dedublarea-n astral, la o simplă invocare Retrăim scene trecute, din vieţi anterioare.

Oamenii, aici, în lume – fizic – psihic – unicate.

Fiecare-n a lui parte, o strictă identitate;

Iar prin mintea respectivă, suntem nişte izolaţi; în plus, prin egocentrism – veritabili – posedaţi.

Nefericirea umană creată de-acest climat De confuzie şi teamă – un permanent întuneric.

Creat de „eul” fictiv care orişice întâlneşte Judecă, analizează şi, prin el, se defineşte.

Legaţi de această minte, privim numai fragmentar.

După condiţionare. Incapabili să-nţelegem

Ce este de fapt, Viaţa, Pace, Adevăr, Iubire.

De există altceva, mai presus de-a noastră fire.

*

Dac-aceste relevări sunt cuprinse – înţelese ca fapte adevărate, – Ce face-ngâmfatul „sine”? Tot lumină se socoate?!

Singur să îi descifrezi falsa lui însemnătate!

De l-ai înţeles real, în mod sigur, amuţeşte.

Şi-n liniştea ce survine se produce-o transformare.

„Golul” ne-a pus în contact cu Mintea Universală;

Desprinşi de timp şi spaţiu, de mintea cea mărginită.

Diferit privim Viaţa, drept structură Infinită.

Integraţi în noua Minte, între noi şi Univers, nu e nicio separare Aici nu mai sunt conflicte; de la o clipă la alta, e mişcare-nnoitoare.

Mulţumirea consecventa – pân-aici

necunoscută – e stare acauaală.

Ea singură ne cuprinde şi e mereu actuală.

Acces la această Minte – numai într-un singur fel.

Când „ego”-ul complet tace, doar, văzându-se pe el.

Că-i fictiv şi mărginit şi total neputincios De-a cuprinde şi-nţelege, ce e de real folos.

Mintea particulară sau „şinele ştiutor” reprezintă facultatea de a gândi şi raţiona în funcţie de fondul memorial care-i determină capacitatea respectivă; însoţit de o asemenea minte, insul este prin natura lui egoist. Aşadar, el se comportă ca fiinţă fragmentară, niciodată mulţumit, temător, confuz în conflict! atât cu el însuşi, cât şi cu restul lumii. Dar să vedem unde se află sediul acestei acumulări de cunoştinţe care ne determină întregul comportament? Corpul fizic are o dublură, adică un corp aidoma celui fizic, dar ceva mai mic format din materie mai fină, numit corp astral. În acest corp se află înregistrat

întregul; nostru trecut format din cunoştinţe, informaţii, experienţe etc.

Legătura dintre corpul fizic şi cel astral este asigurată de către un alt corp numit eteric sau vital. Corpul ca materie brută nu poate exista decât prin vitalitatea oferită de acest corp. Cu ajutorul celor cinci simţuri noi luăm contact cu lumea exterioară şi apoi, tot ceea ce adunăm este transmis prin creier şi sistemul nervos în creierul astral. Fiecare dintre aceste corpuri are o dublă funcţiune de recepţie şi transmisie între cele două dimensiuni. Fenomenul de dedublare confirmă, fără niciun fel de îndoială, independenţa corpului astral de a corpului fizic. Mai mult decât atât! în dublura astrală se află înregistrat tot fondul memorial.

Comunicarea între cele două corpuri se întrerupe sau deteriorează, atunci când creierul carnal şi sistemul nervos sunt afectate. Amnezia, scleroza sau nebunia sunt consecinţele fireşti ale acestei degradări a corpului carnal. În memoria

astrală se află înregistrate toate vieţile anterioare, ca şi trecutul, „Scânteii Divine” care ne defineşte Realitatea fiinţei proprii.

Prin aspectul nostru fizic, şi comportament psihologic, suntem unicate. Fiecare ins în parte, are o identitatea proprie, care îl diferenţiază de toţi ceilalţi semeni. Şi ori de câte ori ne folosim de mintea noastră particulară, ne comportăm ca fiinţe izolate, fiecare urmărindu-şi propriul interes, prin excelenţă egoist. Iar ca fiinţe egocentriste suntem şi ne definim ca sclavi ai propriilor acumulări.

Nefericirea omului, ca şi întreaga tragedie şi amărăciune – atât de evidente pe întreaga suprafaţă a Terrei – sunt opera acestui „egou” care nu cunoaşte altă lege decât a interesului personal. Prizonieri ai acestei minţi particulare care se impune prin reacţii memoriale, noi nu putem cunoaşte cu adevărat, nici Adevărul sau Iubirea şi nici dacă există ceva dincolo de firea noastră. Dacă toate aceste semnalări sunt

cuprinse în mod global, cu mintea noastră atentă şi lucidă şi înţelese ca fapte reale, atunci ce anume face acest „egou” cu mintea lui particulară? Se mai poate el aprecia ca lumină de sine stătătoare? Odată cu înţelegerea el se smereşte şi tace! În această clipă de „vid psihologic” sau linişte ori pace naturală are loc o transformare radicală.

În această ipostază fiinţa noastră este invadată de o Energie pură, fără limite şi de-acum dispunem de o nouă minte. Desprinşi de timp şi spaţiu suntem în mod real, Minte Universală. O nouă mentalitate ne pune în relaţie directă cu Viaţa în ansamblul Ei – cu semenii şi natura, în general.

Integraţi în noua minte, noi şi Universul formăm o singură Unitate. Viaţa este întâmpinată pe clipe înnoitoare şi orice problemă de natură psihologică este, pe loc, rezolvată. O stare de mulţumire acauzală – mai înainte necunoscută – ne cuprinde întreaga făptură. La această minte

binecuvântată poate avea acces orice practicant onest şi serios, dar numai într-un singur fel, şi anume: Când „ego”-ul, luminat de flacăra Atenţiei, îşi vede neputinţa şi tace. În această fericită clipă, Infinitul ne cuprinde, operând mutaţii radicale fără nicio altă intervenţie.

MINTEA UNIVERSALĂ

Din vremuri îndepărtate de milioane de ani
Prin trăiri nenumărate, creierul nostru uman şi-a urmat cursul normal, zi de zi şi an de an.

Dar, la un punct crucial se înscrie o eroare.

Omul asumându-şi faptic, acţiunea creatoare.

Socotindu-se pe sine, drept izvor de-nţelepciune.

Repetatele erori l-au închis într-un tipar.

Unde tronează „ego”-ul, cu-al său zbucium infernal.

Şablonat în profunzime, prin trecutul milenar;

Tot la fel şi suprafaţa, prin al lumii îndreptar.

Tot, ce ştie, ce cunoaşte, faptele acumulate

Au creat în el confuzii – vechi porniri automate.

Întregul cuprins înscrie „mintea cea particulară”.

Existentă-n orice ins – ca fiinţare fragmentară.

Haosul aflat în lume, evident la orice pas.

Prin acest cumul s-afirmă, zi de zi şi ceas de ceas.

Terra, azi ameninţată cu distrugeri nucleare.

Prin ea e determinată – mintea asta blestemată!

Cu aceste simple versuri, iată, clar vi se oferă De-nţeles a voastre sensuri, prin trăirea cea bizară.

Cunoaşterea, înţelesul modului de vieţuire.

Fără altă urmărire, va lichida tot trecutul Mintea – întreagă personală!

Iar în „golul” ce s-aşterne ca pace, ca armonie.

Libertate, uniune – Mintea cea Universală Clar s-afârmă Ea – prin sine. Întregul vostru aport

a fost tăcerea totală Născută din înţelesul erorii cea ancestrală.

PRIETENE.

Tot ce-auzi, ce-ţi povestesc, nu-i în sine vreun mister.

Tu, prin tine, poţi cuprinde ce-i înnoitoarea minte.

Ea s-afirmă gratuit, când „ego”-ul complet tace.

Fără scop anticipat, fără nicio siluire.

Trăind cu această minte, nu se mai ivesc conflicte.

Dispar teama, ca şi ura, orice gen de duritate.

Tu, prin noua ipostază te transformi în mod fatal.

Şi prin tine, virtual, altă lume se creează.

Căci Iubirea creatoare prin om schimbă lumea toată.

Universul ca fiinţare, fiind o gloată laolaltă.

Din vremuri foarte îndepărtate prin întrupări

nenumărate, creierul uman şi* a urmat cursul firesc al propriei evoluţii. Omul confruntat cu diverse probleme legate de adaptare şi existenţă, a fost nevoit să gândească mai mult, perfecţionându-şi neîncetat capacitatea cerebrală care avea să-l consacre stăpân al Terrei. Dar la un moment dat, el săvârşeşte o eroare fundamentală prin aceea că şi-a atribuit importanţă psihologică. În acest fel a pus temelie „ego”-ului şi prin el, calitatea de fiinţă înţeleaptă cu însuşiri creatoare. Odată cu scurgerea vre* murilor, obişnuitele aprecieri de către „sine” şi pentru „sine” cu obsedantele repetări, au făcut din bietul om un veritabil sclav al propriei minţi.

Astăzi, omul obişnuit judecă şi interpretează toate fenomenele legate de relaţiile sale cu semenii şi Viaţa prin reacţii automate. Iar mintea lui individuala ca structură egoistă, constituie un adevărat obstacol la întâmpinarea corectă a Existenţei. Confuzia se înscrie ca ceva inerent, fatal, ori de câte ori mintea veche susţinută de

imagini moarte, încearcă să întâmpine noutatea Vieţii în constanta Ei mişcare spre veşnicie.

Haosul, ca şi toate stările conflictuale dintre oameni şi natura firească a Existenţei, pe care le vedem astăzi în întreaga lume, sunt determinate de această minte blestemată. Dacă conştientizăm în mod real această eronată funcţionare a minţii noastre, nu ne rămâne altceva de făcut decât să-i punem capăt şi chiar acum. „Cunoaşterea de sine" vă oferă această soluţie a cărei eficienţă o puteţi verifica singuri şi tot aşa de operativ. Şi iată cum: înarmaţi cu flacăra Atenţiei, observaţi fiecare reacţie sau mişcare a minţii care aleargă fără rost, fie în trecut, fie înspre viitor. Această hoinăreală cuprinsă în mod global, se opreşte fulgerător şi prin iluminare, ea se destramă.

În „golul psihic" care survine prin dispariţia ei, dispuneţi de o energie imensă ce vă uneşte întreaga fiinţă – corp şi psihic în perfectă armonie „acum şi aici". În acest foarte scurt interval de stare atemporală, aveţi o nouă minte fără limite

cuprinsă în Universalitate. Întreaga contribuţie a constat în realizarea tăcerii totale – ca urmare a înţelegerii erorii ancestrale care a condiţionat mintea „ego”-ului fragmentar.

Toate afirmaţiile pe care vi le împărtăşesc prin intermediul acestor teme, nu constituie niciun mister. Fiecare om are aptitudinea de-a întâlni Mintea Universală care ni se oferă în mod gratuit, când „ego”-ul tace. Iar tăcerea se instalează doar când conştientizăm inutilitatea mişcării fără sens a acestui intrus.

De-acum, însoţiţi de noua Minte dispar: confuzia, stările conflictuale, dorinţe, temeri, lăcomia, ambiţia, duritatea etc. Dotat cu o asemenea minte, fericitul trăitor creează o nouă lume cu totul diferită decât cea actuală. În acest context, Iubirea ne este însoţitoare şi conducătoare înţeleaptă la tot pasul prin puritate şi sfinţenie.

Când un fapt nu-i înţeles cum anume se produce.

Mintea tributara vremii, limitată-n conţinut, îi fixează o valoare dându-i sensul de minune.

Socotind-o cert, produsul intervenţiei divine.

Iată câteva exemple catalogate minuni:

Mersul pe cărbuni aprinşi – fără să producă răni;

Stigmatele – răni deschise cu caracter permanent.

Alteori intermitente, cu sângerări abundente;

Levitaţia – când corpul mai uşor decât un fulg.

Gravitonul îl desfide şi se ridică-n văzduh;

Ghicit gânduri, prevestiri ce anume va fi mâine, peste ceasuri (sau chiar ani); Clarvederi, claraudiţii dincolo de-a noastre simţuri;

Vindecări boli condamnate, fără niciun tratament;

Sau chiar învieri din morţi printr-o simplă invocare;

Gama ziselor-minuni ar putea fi completată:

Aporturi de obiecte în încăperi zăvorâte;

Vieţuire ani în şir, fără niciun fel de hrană.

Aerul drept aliment perioade-ndelungate;

Bilocaţii, dedublări şi alte năzdrăvănii.

Lista rămâne deschisă altor mul te-anomalii.

Asemenea fenomene au un trecut milenar, încă din antichitate, istoric sunt amintite.

Zeii socotiţi făptaşii acestor bizarerii Insul numai o unealtă, vas ales de zeitate.

Moştenim credinţa aceea, din vremuri îndepărtate.

Că Sublimul se exprimă prin asemeni ciudăţenii.

Care contrazic firescul, cu un scop determinat.

Spre a-şi arăta puterea sau ca-ndemn la reflectat!

Priviţi intermediarii – ca oameni deosebiţi, aleşi de Divinitate.

Şi lor semenii se-nchină, bisericile îi sfinţesc.

Invocaţi ca ajutoare, cât trăiesc sau după moarte.

Când devin, uneori, moaşte cu-nsuşiri vindecătoare.

Şi-acum câteva remarci – simple, edificatoare!

Dac-anume însuşire face dintr-un om un sfânt Trimis de Divin pe Terra, la fel să fie privit De religii şi-a lor secte, fără nicio osebire 1

În fapt, totu-i diferit – sfinţişorii încadraţi după cum le-a fost credinţa.

Şi-n acest mod prin religii se creează separaţii.

Ce conduc la contradicţii, chiar conflicte sângeroase, Fiecare invocând propria-i divinitate.

Când ciudată însuşire se manifestă spontan.

La un ins neîncadrat în niciun fel de credinţa, Religiile îl ignoră, când nu-l socotesc duşman, Susţinând că s-ar produce sub puterea lui „Satan”!

Totul e subiectiv – răstălmăciri aberante.

Inimi meschine, profane, ce reneagă adevărul!

Faptul rămâne „ce este” – Realitatea Absolută.

Fără nicio ajustare – opinii – interpretări.

Să vedem în mod concret cum apare fenomenul, Ce-anume preocupări nasc determinări reale, împlinirilor bizare – cotate paranormale, şi-afârmate-n chip spontan – fără nicio prevestire?

În imensul Univers dăinuie o lege sfântă:

Legea Cauză – Efect care dă răspunsuri clare.

Logice, raţionale, la toate câtese-n tâmplă.

Fie individual, fie la nivel global.

Gând, dorinţă, acţiune – cauze determinate De efecte pe măsură, pe loc sau în viitor;

Niciun fel de energie nu se risipeşte-n van.

Odată cu declanşarea, creat fondul cauzal.

O voinţă antrenată prin practici îndelungate.

Duse cu perseverenţă, declanşează energii Existente-n orice om, cu puteri ne bănuite.

Miracole socotite de vulgul neştiutor.

Dârzenia şi efortul dirijate spre un scop.

Deschid ferestre blocate în structura personală.

Care, practic, stăpâneşte învelişul efemer.

Docil, corpul se supune după cum i se ordonă.

Practici, credinţe, metode sunt axate pe voinţă Al cărui centru „egou” este dirijorul său.

Minunile amintite, fără nicio îndoială îşi adjudecă valoare având „sinele” părinte.

Asta e realitatea! Toate zise le-minuni. Îşi justifică-mplinirea prin a noastre mărginiri.

Orice fel de invocare, rugăciuni şi implorări.

Imaginar s-adresează zeului creat de noi.

Niciodată mărginirea care este cunoscutul.

Nu-i în stare să-nţeleagă şi cuprinde

Ce e dincolo de el – Divinul – Eternitatea într-o veşnică mişcare, ca Iubire creatoare.

Viaţa aspra de ascet cu imense sacrificii.

Des înscrie fenomenul de parapsihologic.

Popularizat în urmă de foruri interesate.

După cum este credinţa celui ce-l mărturiseşte.

Fenomenul, alteori, se declanşează spontan.

Fără nicio antrenare de efort spiritual.

Cauzele căutate în vieţi anterioare.

Deci, efectul actual sprijinit pe-acest trecut.

Cei mai mulţi străbat viaţa în perfect anonimat;

Neînţeleşi de cei din jur, sunt adesea evitaţi.

Ba chiar socotiţi nebuni de ignoranţa umană.

Incapabili să-nţeleagă ce-i dincolo de-a lor minte.

Energia Infinită, numită şi Dumnezeu.

N-are nevoie s-afirme prin ieftine demonstrări;

Când e-n noi descoperită, ne copleşeşte deplin.

Viaţa – moartea socotite într-o unică mişcare.

Poţi şi tu şi orice seamăn s-O-ntâlneşti în mod real.

Când gândirea nărăvită, arogantă şi semeaţă,

înţelegându-şi eroarea, tace-n chip desăvârşit.

El – Sublimul ni S-arată ca-mplinire absolută.

Practicând cu simplitate întâlnirea cea cu noi.

Totul cade – se destramă la contactul cu „ce este”;

Gând, reacţie, imagini, scopuri, ţeluri de-mplinit.

Şi fără efort s-aşterne armonia integrală.

În această atmosferă suntem total copleşiţi.

De-acea Forţă Infinită, ce ne schimbă radical;

Astfel abordată Viaţa, fără ideal, credinţe.

Fiindcă totul s-a topit cu „ego”-ul asfinţit.

Asta-i unica minune realizată în om.

Fiinţa clar eliberată de întreg trecutul său.

Temei nou de viaţă nouă, radical transformatoare.

Flacără independentă, ea-i Iubire creatoare.

Cu asemenea trăire, prin om, în mod inerent.

E restructurată Viaţa prin relaţii diferite;

Dispar conflicte, războaie, orice fel de

contradicţii.

Fericirea – bun comun la-ndemâna orişicui.

Când un fenomen de Viaţă nu este înţeles de către mintea tributară timpului care a format-o, se vine degrabă cu formula de calificare: „minune. Şi în conţi*; nu are se mai adaugă, că această neînţeleasă manifestare ar fi determinată deforţă străină de subiectul prin care ea se face cunoscută. Adesea una şi aceeaqi minune este apreciată, fie ca intervenţie a lui Dumnezeu, fie a diavolului.

Enumerăm o parte din aceste zise-minuni: mersul pe cărbuni aprinşi, fard să producă răni; stigmatele, levitaţia, citirea gândurilor, clarvedere, claraudiţie, prevestiri, vindecări de boli incurabile etc. Într-o altă categorie mai amintim: aporturi de obiecte în încăperi zăvorâte, materializări de obiecte, vieţuirea ani în şir fără niciun fel de alimentaţie, bilocaţie şi încă multe alte năzdrăvănii.

Asemenea fenomene au un trecut care se

pierde în negura vremurilor. Încă din antichitate ele sunt amintite ca înfăptuiri ale zeilor. Iar persoanele prin care aceste fenomene se produceau, erau socotite ca intermediari sau vase alese de zeitate pentru comunicări cu oamenii.

Astăzi moştenim credinţa strămoşilor din acele vremuri îndepărtate ale istoriei. Numai că în locul numărului impresionant de zeităţi, acum credem într-o unică Divinitate care ar săvârşi aceste minuni, fie ca să-şi arate puterea, fie ca îndemn la reflectare şi temere. Iar presupuşii aleşi de divin sunt apreciaţi în mod diferit. Bisericile, după moarte, îi sacralizează, iar credincioşii li se închină şi le solicită sprijinul atât în timpul vieţii, cât şi după trecerea „dincolo”. Unii devin chiar moaşte cu însuşiri vindecătoare.

Şi-acum, câteva remarci simple şi tot atât de edificatoare. Dacă o anumită însuşire a unui om face din el un sfanţ, atunci, acel ins să fie privit şi considerat ca atare, de toate religiile, ca şi de zecile de sectei în realitate însă nu se întâmplă

aşa. Sfinţii sunt consideraţi numai în funcţie de credinţa lor. Or, în acest fel religiile dau prilej prin optici distincte, la separaţii urmate de efecte contradictorii.

Dar să vedem ce se întâmplă atunci când ciudata însuşire se manifestă spontan, la un oarecare ins neîncadrat în nicio religie. În acest caz, religiile fie îl ignoră, fie îl socotesc posedat de un satan imaginar. Şi tot ce face el, susţin apreciatorii, nu ar fi decât operă diabolică. Răstălmăcirile se definesc prin ele însele ca fiind total aberante. Subiectivismul meschin şi ipocrit califică de fapt, goliciunea şi confuzia interioară a acestor tălmăcitori. Faptul vădit, clar, vizibil pentru toţi, rămâne ceea ce este, adică realitate absolută, fără ajustări, interpretări sau opinii acreditate în funcţie de necesităţi impuse de şubreda credinţă.

În continuare, să vedem în mod concret, cum apare fenomenul? Ce fel de preocupări dau naştere la aceste determinări reale, socotite

bizarerii paranormale? Răspunsul ni-l oferă Legea cu caracter universal a Cauzalităţii. Toate câte ni se întâmplă în momentul de faţă sau actuala viaţă, sunt determinări fireşti, apreciate ca efecte logice, raţionale ale unor cauze anterioare. Orice gând, dorinţă şi acţiune prin care ne manifestăm în prezent devin cauze care vor atrage, câţiva, efecte pe măsura şi calitatea lor. Nicio energie însoţitoare a acestor preocupări nu se risipeşte în zadar. Odată cu declanşarea fiecărei dorinţe se creează de îndată şi fondul cauzal.

Dârzenia şi efortul dirijate spre un scop imaginar, deschid calea unor însuşiri latente aflate în structura psihică a fiecărui individ şi, în acest mod determină fenomene, fie de supunere a corpului, fie de exprimări parapsihologice.

Să mai amintim că toate practicile legate de diverse crezuri religioase sau metode sprijinite de voinţă, impun efecte pe potriva energiilor respective. Aşa-zisele minuni au ca părinte creator „sinele”-egoist, care-şi urmăreşte propriul interes

în tot ce gândeşte, afirmă sau înfăptuieşte.

Aşadar, toate aşa-zisele minuni îşi justifică apariţia ca fruct al activităţii fragmentare a insului mărginit. Şi orice fel de invocare, rugăciune sau implorare se adresează, de fapt, unui divin imaginar creat de acelaşi „egou”! Mărginirea sau cunoscutul nu este niciodată în măsură să cuprindă şi să înţeleagă ceea ce se află dincolo de el, adică Eternitatea. Viaţa aspră, plină de privaţiuni şi sacrificii a ascetului înscrie adesea, fenomene de parapsihologic.

Alteori, acest fenomen se declanşează spontan, fără nicio pregătire sau antrenament special. În această împrejurare cauzele trebuie căutate în vieţile anterioare. Aşa fiind, efectul actual se sprijină pe acel trecut cu preocupări şi eforturi făcute în acest sens. Întrucât aceste fenomene depăşesc firescul, oamenii le ignoră sau le apreciază greşit ca manifestări ale nebuniei. Şi în acest caz, necunoaşterea şi ignoranţa oamenilor dau răspunsuri potrivit incapacităţii de înţelegere

a ceea ce este dincolo de mintea limitată.

În concluzie, să reţinem că orice fenomen parapsihologic nu este decât un rezultat al influenţei psihicului uman asupra materiei brute, respectiv, asupra corpului fizic. Iar autorul acestui fenomen este „ego”-ul, sprijinit pe imaginaţie şi o voinţă puternică însoţită de eforturi insistente. Mai adăugăm că, în starea de dedublare tot ceea ce dorim se şi realizează aproape în aceeaşi clipă. De pildă: o casă, un automobil, o bijuterie, un costum de haine, o armă etc.

Dorinţele neîmplinite în această viaţă – susţinute de energiile respective – se acumulează şi se transmit de la o încarnare la alta până la împlinirea lor. În acest fel se justifică şi apariţia spontană a fenomenelor cu însuşiri parapsihologice, de care aminteam mai înainte.

Să revenim însă la ceea ce afirmam la început, şi anume: Că oamenii din lipsă de înţelegere, atribuie fie Divinităţii, fie diavolului această gamă variată de fenomene. Oare această

Energie Infinită numită Dumnezeu, are Ea nevoie să ni se arate prin aceste ieftine demonstraţii? în acest caz, cum ar putea fi apreciată bunătatea infinită a Lui, faţă de suferinţele produse de stigmate, de pildă? Or, neţărmurita Lui dragoste ne vrea pe toţi fericiţii Nefericirea, ca şi suferinţele, în general, nu pot fi decât opera omului care, în ignoranţa lui aspiră la lucruri ce nu-i sunt de niciun folos spiritual!

Şi iarăşi o remarcă. Dacă Dumnezeu ar fi cauza acestor fenomene, persoanele implicate nu s-ar degrada moral prin autoevaluare, socotindu-se vase alese, cum se întâmplă adesea! Rostul unic al coborârii noastre la întrupare este acela de a ne descoperi Divinitatea existentă în profunzimea fiecărei fiinţe umane. Şi toţi oamenii au o atare capacitate de a o realiza şi o pot face în mod direct prin ei înşişi.

„Cunoaşterea de sine” ne oferă posibilităţi infinite tocmai în acest sens. Şi iată cum: Cu îndemnul de a o face concomitent cu citirea sau

ascultarea explicaţiei care urmează. Când mintea noastră obişnuită – prizonieră a trecutului înregistrat memorial – îşi dă seama de limitele ei şi că nu poate să cuprindă şi să înţeleagă Nemărginirea, se smereşte şi tace! În acest „gol psihic”, Dumnezeu existent în noi – ca şi pretutindeni – ne cuprinde întreaga fiinţă. Din acel moment funcţionăm ca unitate deplină în uniune perfectă cu acest Principiu Unic. Aceasta este, de fapt, unica minune pe care Dumnezeu o realizează în firea plăpândă şi neputincioasă a omului condiţionat. De-acum, fiinţa umană astfel eliberată de trecutul său ancestral, dispune de o nouă mentalitate în care veşnica Iubire îi este sfetnic şi îndrumător pe clipe prezente.

Fericirea acauzală pe care orice om o caută, apare numai în această divini ambianţă. Un astfel de fericit devine prin propria lui existenţă, un veritabil factor de progres spiritual în măsură să influenţeze întreaga omenire.

MOARĂ CARE MACINĂ ÎN GOL

Dacă nu pui în coş grâne, moara macină în gol, în sac nici strop de fainã, agregatele-n uzură.

„Cunoaşterea cea de sine” – privită prin intelect.

Încontinuu, aşa pare – omul fiinţând incorect.

De vrei, hai, vino cu mine să dezlegăm tot misterul.

Prin noi şi alţii să afle, cum e-ntâlnit Adevărul!

La drum pornim fără scop, far-proiecţie mintală;

Şi nici n-aşteptăm ceva – ca-mplinire ideală.

Punctul nostru de plecare, mereu faptul „care este”:

Gând, imagine, dorinţă – teama care le-nsoţeşte.

Reacţii care apar la a Vieţii provocare;

Simplitatea în tot timpul, ne este însoţitoare.

Pe mine să mă excluzi. Rămâi singur cu-ndrumarea!

Pui în practică spontan, toate câte-ţi ies în

cale.

Fie din al tău lăuntru, fie lumea din afară;

Toată fiinţa angajată la prezenta-ntâmpinare.

Ce zici? Că-i grea simplitatea?! Ai dreptate!

Mintea cea robotizată, prinsă-n automatisme.

Nu-i în stare să perceapă decât prin acumulări.

Dar acestea-s lucruri moarte, în prezent false valori.

Atenţia îndreptată spre acest conglomerat.

Şi nu urmăreşti nimic – mereu dezinteresat;

Singur tu eşti – ca mişcare – nu-i nicio dualitate.

Fenomenul să-l trăieşti prin a ta integritate.

Când totul în tine tace, stai cu „golul” minunat Cât îţi este cu putinţă. Fiinţa deschisă constant.

Tot ce-auzi şi tot ce vezi, se scurg fără rezistenţă.

Nu intervii cu nimic! Niciun fel de insistenţă!

Dacă n-a tăcut gândirea – sigur – n-ai privit

corect!

„Ego”-ul a fost prezent şi nu Sacra Simplitate!

Nu te-ntoarce înapoi. Prinde mişcarea de-acum!

Care, de-i cuprinsă bine, nu mai este nicidecurul

Toate par fără folos, căci nu vezi înregistrări!

O evidentă eroare prin a „sinelui” păreri.

Ce nu vrea să-i şubrezim a lui structurare hâdă Conturându-ne viaţa – ca manifestări – absurdă.

Realitatea e alta, „golul psihic* – dinamita.

Cu el spargem mărginirea în care trăim ca „sine”;

Eliberarea survine doar prin astfel de-ntâlniri.

Numărul determinat de-ale lui înregistrări.

Nu ai nimic în vedere! Mergi cu toată fiinţa-n „gol”!

Practicarea de aici – continuata în astral.

Acest simplu „nelăcut”, nu se uită, nu se pierde.

Tainic produce schimbări, deşi omul nu le vede.

„Cunoaşterea de sine” nu poate fi nici cuprinsă şi nici înţeleasă în mod corect, cu mintea ştiutoare sau „sinele” activ care nu face nicio mişcare fără scop sau interes egoist. De aceea – pentru o mai bună înţelegere – am recurs la acest exemplu, frecvent întâlnit la omul obişnuit şi anume: cu moara în care dacă nu pui în coş grâne, nu se obţine nici făina atât de necesară hrănirii noastre zilnice.

Iubite cititor, dacă vrei, vino cu mine să încercăm dezlegarea acestui mister al întâlnirii omului cu el însuşi. Şi odată cu realizarea noastră, să afle şi alţi semeni interesaţi de-a descoperi ei înşişi acest Adevăr. În această călătorie spre adâncurile fiinţei noastre, pornim fără să urmărim vreun scop sau ideal de împlinit şi nici măcar nu aşteptăm vreun anume rezultat. Punctul de

plecare va fi de fiecare dată, faptul prezent, adică: gând, imagine, dorinţă, teamă, reacţie care apar automat la provocarea Vieţii. Toate acestea le întâmpinăm precum vin ele, cu simplitatea minţii atente şi nemişcate.

Pe mine, mă excluzi în mod desăvârşit. Rămâi singur doar cu îndrumarea de a întâlni şi cuprinde în mod global, toate câte îţi apar în cale fie ca reacţii sau imagini venite din interior; fie ca impresii venite din lumea exterioară. Întreaga fiinţă este prezentă şi implicată în mod direct, la această simplă şi dezinteresată întâmpinare.

Într-adevăr, aşa cum spui, simplitatea este dificil de realizat, fiindcă mintea robotizată prin automatisme psihologice care ţâşnesc din mintal, nu-i în stare să perceapă ceva decât prin propriile acumulări. Or, aceste acumulări vechi aduse în prezent, creează în mod inevitabil, confuzii care fac imposibilă înţelegerea corectă.

Dacă însă îndrepţi Atenţia spre acest conglomerat memorial şi nu urmăreşti nimic,

acesta dispare şi tu rămâi integrat în mişcare fără să existe vreo dualitate. Când totul în tine tace, tu ca fiinţă integrală, stai cât mai mult posibil cu acest „gol psihic”. De-acum, ca fiinţă complet deschisă tot ce auzi şi vezi, se scurg prin tine fără nicio. Rezistenţă. Nu intervii în niciun fel, nu opui nicio rezistenţă. În eventualitatea că nu a tăcut gândirea, înseamnă că nu ai privit corect şi că „ego”-ul a fost prezent şi nu Sfânta Simplitate.

Să nu te întorci niciodată înapoi la clipa care a trecut. Acordă toată Atenţia clipei prezente care, dacă este complet cuprinsă cu toate câte le aduce ea, acestea dispar în mod sigur, fără să intervii sau să doreşti acest lucru.

Toate aceste îndrumări adunate la un loc, dau impresia inutilităţii, fiindcă nimic nu se înregistrează memorial. Este doar o aparenţă, absolut înşelătoare, iar „sinele” care-şi vede periclitată autoritatea, apreciază experimentul ca lipsit de folos. Realitatea este cu totul diferită. Realizarea „golului psihic” pe clipe de existenţă,

se înscrie prin efecte aidoma dinamitei care sparge centura „ego”-ului în care trăim ca prizonieri ai timpului. Eliberarea spiritului survine în mod sigur numai prin asemenea întâlniri.

În final, iarăşi insist: Să nu ai nimic în vedere, niciun scop sau ideal. Mergi cu întreaga ta fiinţă însoţit de imobilitatea minţii din „gol* în „gol* – corp şi psihic într-o perfectă unitate. Iar practicarea „Cunoaşterii de sine” de aici, o vom continua la trecerea noastră „dincolo.

Acest simplu „nimic* nu se uită şi nici nu se pierde însă, în mod tainic, el produce schimbări radicale deşi practicantul deocamdată nu le vede şi nu le sesizează efectele. În sfârşit, Eliberarea va veni pe neaşteptate, ca surpriză, tocmai datorită împlinirii frecvente şi cu insistenţă a acestui „nimic psihologic”.

MULŢUMIREA cu „EGO”-UL

Am citit, ne-am informat, ştim-ce-nseamnă mărginirea.

Unde stăpâneşte „eul* cu-a lui replică –

amăgirea;

Teama, zbuciumul şi ura întâlnite-n mod frecvent, J

Ca o logică-mplinire pe-acest suport insolent.

Mai ştim cât e de nociv, când în viaţă ne-nsoţeşte, J

Că prin fiece mişcare – suflet şi corp otrăveşte;

Zi şi noapte, în tot timpul, ca un tiran ne subjugă.

Cu el nicicând oameni liberi, pururea îi suntem slugă. J încă-n plus am mai aflat, că din naştere-l avem.

Lui continuu devotaţi, fie de vrem sau nu vrem;

Creat câţiva de gândire prin mândrie, vanitate.

Azi ne dă amărăciuni, clipe, zile-n sânge rate.

Prin el, Viaţa-i mohorâtă, teamă, zbucium, veşnic lupte.

Permanente confruntări cu-nscrisuri

nefericite;

Ne e cel mai crunt duşman, căci prin orice-activitate Corpul fizic şubrezeşte, urgentând a noastră moarte.

Deşi ştim, deşi cunoaştem toate-aceste amănunte.

To4 uşi o ducem mereu, prinşi de-a noastre vieţi mărunte.

Ura, teama, suferinţa le socotim naturale.

Şi-ndrăgim deşertăciunea prin formule ireale.

Ştiinţa, toată informarea, pe drumul spiritual.

Este o nouă capcană sub formă de ideal.

Ce fortifică mai mult structura egocentristă.

Viaţa nicidecum mai bună, dimpotrivă, tot mai tristă.

Rămânerea-n limitare, un act de comoditate.

Mecanicitatea minţii, privită realitate!

Ce şanse mai are omul prins de-această delăsare?

Nicio şansă! Cât timp lenea, ignoranţa îi vor fi însoţitoare.

Luaţi aminte! Nu uitaţi că după pretinsa moarte.

Ştiutul din noi ne-acuză lipsa de activitate!

Cunoaşterea ne obligă să punem şi-n aplicare înţeleaptă îndrumare, spre a noastră integrare!

O mare categorie de oameni străbat viaţa fără să-i preocupe altceva decât împlinirea satisfacţiilor fiziologice: mâncare, băutură, sexualitate. Iar pentru asigurarea viitorului lor, ca şi al untiaşilor, ei adună în mod exagerat, tot felul de valori, ca avere materială, folosind adesea diferite expediente. Ei nu concep un alt sprijin în viaţă decât bogăţia care le oferă atât îndestularea şi comodităţile legate de existenţă, cât şi prestigiul şi respectul din partea celorlalţi oameni.

O altă categorie – poate mai numeroasă decât cea amintită – o formează adepţii diferitelor credinţe religioase. În genere, aceşti credincioşi se mulţumesc cu respectarea habotnică a unor formalităţi cu totul lipsite de semnificaţie şi eficienţă morală şi spirituală.

Şi, în sfârşit, există categoria entuziaştilor, adică a celor însetaţi după acumulări memoriale. Unii dintre ei devin adevărate enciclopedii şi sunt foarte mândri că ştiu ce au spus diferiţi filosofi, maeştri sau învăţători. Puţini dintre aceştia se angajează în mod serios, să pună în practică ceea ce au acumulat. O parte din ei se ataşează în asemenea măsură de câte o metodă, teorie sau maestru încât, în loc să se elibereze de poverile trecutului, se înrobesc şi mai vârtos „sinelui personal”. Tema se adresează în mod special, acestei ultime categorii, fiindcă aspectele celorlalte două categorii au fost cuprinse în mai multe subiecte adiacente ale „Cunoaşterii”.

Şi-acum, să vedem care este misterul care ne determină să rămânem, totuşi, mulţumiţi ca sclavi ai „ego”-ului. Aşadar, am citit, ne-am documentat şi ştim ce înseamnă lumea finită în care stăpâneşte „sinele” egoist şi amăgitor. Mai ştim că teama, zbuciumul, ambiţia, orgoliul, confuzia şi ura întâlnite în mod frecvent în viaţa noastră de zi

cu zi, sunt manifestări fireşti, determinate de acest suport insolent şi plin de aroganţă.

De asemenea, mai cunoaştem că însoţindu-ne cu el la întâmpinarea Vieţii, nu culegem decât zbucium şi amărăciune, care ne degradează moral şi ne otrăveşte suportul fizic. Acest „sine” se comportă întocmai ca un tiran care ne ţine sub dominaţia lui traumatizantă zi şi noapte, în tot timpul, împiedicându-ne să trăim vreo clipă de răgaz veritabil.

Tot din citirea unor cărţi am mai aflat că, de fapt, ne-am născut cu el şi că noi înşine suntem autorul care i-a creat existenţa în decursul vieţilor anterioare. Şi că toate câte ni se întâmplă în această viaţă – ca aduse de scurgerea normală a Viului – nu sunt altceva decât fructul faptelor noastre din acele vieţi.

După evocarea acestor consideraţii ne întrebăm: Care este atitudinea ştiutorului? continuă el viaţa la fel ca înainte de cunoaştere? Socotim: teama, suferinţa, lăcomia, violenţa,

ambiţia, orgoliul, ura... ca manifestări naturale firii omului? Ne învăluim, cumva, în mantia înşelătoare, căutând protecţia în spatele unor formule amăgitoare, idealiste? Ştiinţa, întreaga documentare reprezintă o nouă capcană, menită să ne degradeze moral prin impulsuri de auto-apreciere. În acest caz, structura egoistă şi înfumurarea capătă noi valenţe şi odată cu ele, inerenta tristeţe, confuzie şi amărăciune.

După ce am aflat că „ego”-ul – structură limitată şi posesivă – reprezintă cauza unică a nefericirii omului, ca şi a haosului din întreaga lume, ne mai sprijinim oare pe el? în asta constă întreaga tragedie a ştiutorului. El este şi rămâne doar un depozit informaţional arogant şi plin de sine. La trecerea noastră „dincolo” ştiutul ne va acuza că nu l-am fructificat prin punerea lui în aplicare spre binele personal, precum şi al întregii lumi.

„Cunoaşterea de sine” vă oferă singura şansă de-a scăpa, totuşi de încrâncenata posedare.

Mecanicitatea minţii care vă domină mai mult decât pe alţii, trebuie întâmpinată direct şi insistent, folosind în acest scop străfulgerarea Atenţiei. Nu se urmăreşte scop şi nu se aşteaptă nimic. Simpla întâlnire corect aplicată, destramă tot ştiutul care vă domină. Iar „golul psihologic” survenit îtf mod spontan, vă transcende în atemporalitate, unde veţi întâlni Inteligenţa cares vă conduce prin îndemnuri intuitive.

Să mai reţinem, de asemenea, că demolarea „ego”-ului se realizează prin străfulgerări primite din interior spre exteriorul circumferinţei care-i susţine şi apără conţinutul. Aceste adevărate bombardamente sunt realizate de către i Atenţia lucidă – calitate esenţială a Divinităţii fiinţei noastre.

1

NECESITATEA ŞI VOINŢA 3

Existenţa de pe Terra – noi legaţi de corpul fizic.

Ne obligă-n mod stringent, prin trei mari

necesităţi.

Care normal împlinite, nu creează complicaţii; între somatic şi psihic niciun fel de contradicţii.

Hrana, care întreţine structura materială,

Acest corp evoluat – printr-un şir de adaptări;

Haine, potrivit cu clima, de-nfruntat intemperii, i

Şi-un adăpost spre odihnă şi ferit de vitregii.

Aceste necesităţi ne urmăresc toată viaţa,

Din clipa când ne naştem până părăsim lumescul, i

De ele mereu legaţi; Existenţa le impune.

Noi, real interesaţi ca-nţeles şi acţiune.

Cum le priveşte „ego”-ul aceste necesităţi?

Cum se comportă voinţa în clipa când le-ntâlneşte?

Necesitatea?… Voinţa?… Pe care s-o-mbrăţişăm?

Iată câteva-ntrebări la care să reflectăm!

Cele trei necesităţi, strâns unite corpului

nostru carnal.

Numai cu ele-mplinite, vom funcţiona normal.

Când corpul e liniştit, propria-i inteligenţă Nemijlocit ne arată reala lui nevoinţă.

Din păcate – pentru om – lucrurile stau altfel.

Toată fiinţa dereglată de simţuri ce năvălesc.

Conexate de trecut prin plăcere – neplăcere.

Forme fără conţinut – cu totul imaginare.

Când nevoinţa primează şi nu actul de gândire.

Oare suntem receptivi semnalizării din corp?

Ori prin gândire creăm necesităţi ireale?

Ce şubrezesc sănătatea prin impulsuri anormale?

Dacă suntem receptivi, vom şti când şi cât anume să mâncăm.

Tot la fel corpul arată timpul necesar odihnei.

Ca şi ora de sculare şi-neadrare-n ritmul zilei;

El, şi-un perfect barometru, ne spune ce să-

mbrăcăm.

Prin imagine, gândire – setea – foamea – total false.

Iar voinţa consfinţeşte toate-aceste anomalii.

Adăpostu-îmbrăcăminte a pot la fel şi dereglate De mintalul nărăvit, căci prin el totul socoate.

Şi, la răscruce de drum, ne-ntrebăm: Ce-i de făcut?

Numai faptul ne impune ce avem de-ndeplinit; întâi, demascat ego-ul, acest germen blestemat.

Care-n clipa când apare, în noi totu-i dereglat.

Foamea, setea şi odihna, ca şi toate celelalte sunt necesităţi acute – fapte, strict, adevărate.

Care, legitim, pretind rezolvarea lor de-ndată;

Ele indicând şi forma, ce trebuie aplicată.

Tacă deci, întreg „ego-ul, ca gândire şi voinţă.

Căci el fiind mereu bătrân, nu-i în stare să rezolve Ce-i acum, ce-i actual, adus de-a Vieţii mişcare.

Care pretinde soluţii tot la fel de-nnoitoare.

Necesitatea primează, fiindcă-i un fapt actual.

Şi ea singură ne-arată cum trebuie rezolvată.

Acţiunea deci urmează din firescul lui „a fi*

Când trecutul complet tace, făr-a vrea sau a dori.

Existenţa noastră pe Terra ca fiinţă umană legată de un corp fizic, ne impune satisfacerea a trei necesităţi. Importanţa acestora fiind în strânsă corelaţie cu normala desfăşurare pe ambele planuri: fizic şi psihic. Mai întâi, hrana necesară nutriţiei şi întreţinerii suportului fizic: îmbrăcămintea adecvată pentru protejarea corpului de intemperii şi, în sfârşit, o locuinţă sau adăpost pentru odihnă şi ferit contra vitregiilor vremii. Toate aceste necesităţi ne urmăresc pe întregul parcurs al vieţii, de la naştere şi până la

părăsirea acestei lumi. Îndeplinite în mod corespunzător, ele nu creează niciun fel de complicaţii între cele două aspecte ale fiinţei: psihic şi somatic.

Dar să vedem în ce mod sunt rezolvate aceste necesităţi, când omul funcţionează la nivel de „sine personal* sau „ego”. Cum se pun de acord (se corelează) stringenta necesitate şi voinţa ca factor de împlinire? Când corpul este liniştit, adică în perfect echilibru şi armonie, el însuşi prin propria-i inteligenţă ne arată în mod nemijlocit care îi sunt solicitările.

Însă, din păcate – spre nefericirea omului – lucrurile se prezintă cu totul altfel. Un psihic bântuit de amintiri – unde plăcutul şi neplăcutul joacă un rol primordial în structurile „ego-ului – dereglează întreaga fiinţă. În acest caz, simţurile influenţate de amintirile unor satisfacţii anterioare, dau semnale cu totul eronate, falsificând necesităţile. Aşadar, ori de câte ori intervine gândirea ca reacţie a minţii, se creează

necesităţi ireale care împlinite, afectează sănătatea.

Numai când gândirea tace şi întreaga noastră fiinţă se află într-o perfectă armonie, suntem receptivi la nevoile reale ale corpului. Doar în această stare vom şti, când să ne aşezăm la masă, de ce are nevoie corpul şi cât anume să mâncăm.

De asemenea, tot el ne anunţă când să intre rupem activitatea, ca şi timpul necesar odihnei pentru reparaţii în structura somatică şi refacerea energiei. Tot corpul, ca un veritabil barometru, ne spune şi în ce fel să ne îmbrăcăm pentru a ne feri de influenţele climatice agresive. Pentru o şi mai uşoară înţelegere, să reluăm tema: necesitate – voinţă.

Prin urmare, atunci când suntem sclavi ai minţii condiţionate necesităţile noastre solicitate de corpul fizic: foamea, setea, odihna, îmbrăcămintea şi adăpostul sunt complet dereglate, iar voinţa ca însuşire a „ego”-ului,

consfinţeşte toate anomaliile. Şi de-ndată ce am atins această înţelegere, ne întrebăm: Mergem în continuare pe acelaşi drum greşit? Sau, dimpotrivă, încercăm să ne redresăm modul de funcţionare?

Hotărârea într-un sens sau altul depinde de fiecare ins în parte. Soluţia inteligentă în favoarea propriului interes, nu este şi nici nu poate fi decât una singură şi anume: Demolarea „ego”-ului, fiindcă simpla lui apariţie dereglează buna funcţionare pe ambele planuri, de care aminteam. Tacă deci acest „ego” ca gândire şi voinţă, deoarece intervenţia lui ca structură tempo-spaţială este şi rămâne incapabilă să perceapă nevoile reale ale corpului fizic.

Întrucât necesitatea primează ca fapt cert şi actual, ea ne solicită să realizăm această tăcere sau armonia psiho – somaţi că a întregii noastre fiinţe. Iar „Cunoaşterea de sine” realizată cu ajutorul Atenţiei lucide, face ca această structură egoistă, intempestivă şi anacronică să dispară,

ofeiindu-ne integrarea în Eternitatea prezentului. Numai în această fericită împrejurare cunoaştem şi împlinim logic şi natural, nevoile stringente determinate de mediul ambiant pe care tainicul destin ni l-a impus în actuala întrupare.

NECLINTITUL

Vânturaţi spre ieri şi mâine de gândirea nărăvită.

Incapabili să-ntâlnim Puritatea Absolută;

De Ea avem doar imagini din citit sau auzit.

Intelectul dând valori după-ngustul său ştiut.

Unii susţin că ar fi, şi chiar vin cu argumente Ale unor trăitori din vremuri de mai-nainte.

Fără să-ncerce măcar cât de cât experimentul De-a-ntâlni pe „Cel ce este Creator” şi Neclintitul.

Alţii, şi mai categorici, neagă – ba, şi denigrează Suprema Realitate. Ei, de-asemeni se bazează Pe ce spu s-au – naintaşii, cărora le sunt urmaşi

La împrăştie rea-n lume – prin rătăcire

părtaşi.

Şi-unii şi-alţii, rezemaţi pe-a lor condiţionare.

Memoria – intelectul – banda lor de-nregistrare

Care susţine – repeta potrivit cu-al lor trecut.

Educaţia prezentă, azi văzută prin ştiut.

Teologi şi filosofi, cei de azi şi de demult

Sunt educatorii lumii ce-o vedem azi pe Pământ;

Oriunde-ndreptăm privirea: contradicţii şi conflicte.

Viaţa, zilnic, la tot pasul: suferinţă, chin şi lupte.

Voi străbuni îndepărtaţi, ce moştenire ne-aţi dat.

De-a făcut din orice om un nevrotic, posedat?

Progresiv, egocentrismul mai mult s-a amplificat.

Cu toată ştiinţa – cultura, insul şi mai degradat.

Ne-aţi dat numai nişte vorbe, vorbe far-

acoperire Prin practici revelatoare, cu respectiva trăire.

Succesive generaţii, fiecare – una cu-alta – totdeauna în conflict Tocmai că spusele voastre n-aveau Adevărul sfânt.

Bătrânii educatori modelează tineretul după falsele valori Primite la rândul lor, de la cei de mai-nainte – tot atât de-amăgitori, între spuse şi-aplicare, tot timpul discriminări…

Cum mai poate fi lumină în atari împrejurări?!

Tu prietene, ce zici? Ce anume descifrezi la această provocare?

Vezi la fel cum văd şi eu? Tu-n clipa de relaxare?

Dacă, da! Eu îţi confirm că tu eşti un caz fericit!

Dacă vezi, global, trecutul – poţi să devii Infinit?

T

Alţii însă, văd altfel! Pentru ei – ceva-n plus

de-adăugat.

Aţi privit şi-aţi reflectat, şi-n final, aţi precizat.

Că tot ce vedeţi în lume, ar fi fapte naturale:

Agitaţie, conflicte, ură, crime şi războaie, drept justificări reale.

Pentru cei care văd astfel, opacitatea-i imensă

Valorile răsturnate, vădita Realitate, clară, limpede, expresă.

Este, de fapt, inversată şi nicicum n-o pot cuprinde.

Practic, starea naturală socotită-i rătăcire şi aici precum oriunde.

Şi-acum, cu toţii-mpreună să-ncercăm investigarea Fiecare pentru sine a afla ce-i Integrarea!

Suntem noi „acum şi aici” prezenţi cu întreaga fiinţă?

Când gândirea complet tace, şi nu urmărim nimic, ce vedeţi?

Psihologic – toţi – „Nimic”! Stare de Supraconştiinţă!

Desprinşi de timp şi de spaţiu – dincolo de-a lumii ştiinţă, întâlnim Eternitatea cu care ne contopim – făr-a şti anume cum.

Iată-ne în Neclintit, fără vrut, fără ştiut, cu „aici” şi cu „acum”!

Doar în unire cu El, întâlnim ce e Iubirea – Dragostea nemotivată.

Fericirea fără margini de nimic justificată.

Nu există alta cale de-mplinire-adevărată.

Cu mutaţii radicale care schimbă lumea toată.

Accesibilă oricui, calea asta – a unirii minunate

Cu Supremul Neclintit – sudaţi în Integritate.

Clipa – punctul de-ntâlnire – care e Eternitate.

Noi – ca „Nimic psihologic” – prinşi în Sacra Unitate.

Cuprinşi în capcanele minţii condiţionate ca

prizonieri ai „ego”-ului, suntem încontinuu vânturaţi înspre „ieri” sau înspre „mâine”, de către gândirea noastră nărăvită. În această mişcare haotică, noi nu vom putea niciodată întâlni Adevărul ca Puritate Absolută. Despre această Realitate noi ne-am creat doar imagini în funcţie de informaţiile culese de prin cărţile citite sau din auzite de la unul sau altul. La toate acestea, intelectul nostru acordă valori după îngustimea propriei înţelegeri.

Unii susţin că o astfel de Realitate ar exista şi, în acest sens ei aduc drept argumente experienţele şi afirmaţiile unor trăitori din vremuri îndepărtate. Aceştia însă, se rezumă doar la simple afirmaţii, fără să încerce cât de cât experimentul care să-i conducă la cel ce este Dumnezeu sau Neclintitul.

Alţii şi mai categorici, neagă o asemenea existenţă bazându-se de fapt, tot pe ceea ce le-au transmis alţii ca educatori sau susţinători ai ateismului.

Teologii şi filosofii din această epocă pe care o străbatem, ca şi cei din întregul trecut al istoriei acestui Pământ, au fost şi sunt educatorii acestei lumi. Şi care sunt roadele acestei educaţii? Oricând şi ori încotro ne îndreptării privirea în jurul nostru, ca şi în restul lumii nu vedem decât contradicţii, durere, temeri, ambiţii, orgolii, ură, precum şi neîncetate războaie sângeroase.

Iată, dragi străbuni, ce moştenire ne-aţi lăsat care – aşa cum realitatea de fiecare zi o dovedeşte ne-a robotizat minţile, transformându-ne în nişte fiinţe nevrotice, posedate de tot ceea ce posedăm! Cu tot progresul ştiinţei şi culturii, egoismul este şi mai sălbatic, oamenii – din punct de vedere moral – şi mai degradaţi. De fapt, ne-aţi transmis doar nişte vorbe, idei sau concepte fără acoperire practică, impunându-se numai ca afirmări seci, repetitive! Toate generaţiile care s-au succedat, au trăit aceeaşi tragedie conflictuală, tocmai pentru că susţinerile voastre nu conţin în ele însele niciun pic de adevăr.

Astăzi, ca şi în trecut, educatorii încearcă să modeleze tinerele vlăstare, potrivit falselor valori primite, la rândul lor, de la sfetnicii de mai înainte, tot la fel de amăgiţi. Cum ar putea să fie lumină în sufletele oamenilor, când între ceea ce se afirmă şi aplicare există – în mod incontestabil – flagrante şi categorice discriminări şi deosebiri?!

Ce zici, bunul meu prieten? Ce poţi descifra în această severă provocare adresată atât ţie, cât şi semenilor, în general? Oare tu – aflat în stare de relaxare – vezi la fel ceea ce văd şi eu? Dacă, da! Eu îţi confirm că eşti un caz fericit! Fiindcă numai văzând global trecutul te poţi desprinde complet de el!

Alţii, însă vor vedea cu totul altfel. Pentru înţelegerea acestora, mai adăugăm ceva. Ei bine, după ce aţi privit şi reflectat aţi juns, cumva, la concluzia că toate conflictele existente în om, ca şi în lume, sunt fapte naturale şi perfect justificate?! Dacă aşa vedeţi şi apreciaţi, să ştiţi că numai opacitatea minţii dă valori răsturnate, iar

realitatea pe care o susţineţi, este o învederată rătăcire a minţii limitate!

Şi acum, cu toţii împreună să încercăm investigarea, dar fiecare pentru sine, ca fiinţă completă! Suntem noi oare „acum şi aici”, prezenţi cu întreaga noastră fiinţă? Când gândirea tace cu desăvârşire şi nu dorim nimic, ce conştientizăm? Noi toţi suntem un grandios „Nimic psihologic” sau stare de Supraconştiinţă! Fiind desprinşi de timp şi spaţiu, dincolo de ştiinţa lumii, întâlnim Eternitatea în care ne contopim spontan şi nemijlocit!

Iată-ne aşadar, „Una” cu Neclintitul fără să vrem sau să imaginăm ceva în acest sens. Fericita integrare s-a realizat în mod indirect, prin întâlnirea noastră în „acum şi aici”. Numai în uniune cu El întâlnim Iubirea şi Fericirea fără margini care transformă individul şi prin el întreaga lume.

Această cale minunată este accesibilă fiecărui om care se străduieşte să se întâlnească

în mod corect, cu clipa. Integritatea fiinţei şi „golul psihologic” sunt absolut esenţiale la identificarea noastră cu Absolutul din care năvălesc toate binefacerile, însoţite de transformări simţitoare.

NENUMITUL

Cum să te-ntâlnesc, o, Doamne! Ca apoi, prin simple slove să-ncerc, cumva, să explic existenţa Ta reală şi Imensul Necuprins a toate câte există.

Tu îmbrăţişând pe toate prin a Ta Eternitate!

Despre Tine moştenit-am diferite teorii.

Construite pe concepte, pe idei imaginare.

Născociri de minţi confuze, ignorante, temătoare.

Care caută un sprijin pe structuri înşelătoare.

Ţi s-au dat diverse nume şi-nsuşiri pe-a lor măsură.

Calităţi, ca şi defecte, ca la orişice făptură;

Deseori chiar implorat în conflicte şi războaie.

Ca un zeu al răzbunării în adversităţi umane.

Din greşitul înţeles al unor credinţe-absurde.

Şi-n trecut, la fel ca astăzi, eşti prilej de poticnire;

Oamenii se războiesc, apărându-şi crezuri oarbe.

Tu, de ei fiind limitat, după-ngusta lor gândire.

La interese de grup – egocentrice, sectare.

Alţii, mai întunecaţi, susţin că nici nu exişti.

Materia estimată, unică realitate.

Viul, Vi aţa-n general, un produs incidental.

Combinaţii de materii în anume ambianţe.

Iată-ne ajunşi aici, cu dorinţa clară, vie.

De-a face investigarea, privind a Ta existenţă.

N-am decât această minte, de timp condiţionată;

Milioane ani vechime, cu migal-au modelat-o;

Pân-aici m-a ajutat, prin ea pus-am întrebarea:

Dacă eşti cu-adevărat sau doar simplă ficţiune?

Mintea, produs ancestral, tot ce poate ea s-a afle.

E cuprins în perimetrul timpului ce-a-nveşmântat-o;

Pentru nou, real obstacol, imposibil de trecut.

Noul văzut prin trecut totdeauna-i deformat.

Exclus realu-nţeles – faptul cel adevărat!

Asta face omenirea din vremuri îndepărtate.

Mintea, practic, folosită – mijloc de investigare.

Rezultatul evident: Divinul o-nchipuire După propria gândire şi dorinţă ca-mplinire.

Ca să te-avem la-ndemână, Ţi-am ridicat şi altare.

Pagode, temple, biserici şi case de rugăciuni.

O bligându-Te prin astea, să te-apropiem mai mult.

De-ale noastre interese, totdeauna fragmentare.

Dacă înţeleg corect tot ce mintea mi-a adus

O mai pot utiliza? Nu! Răspunsu-i categoric,

fără dubiu, clar, precis; Acum, când gândirea tace – înăuntru şi-n afară – un tăcut desăvârşit, Când nu-i nicio aşteptare a vreunui rezultat.

Ce observ? Ce stare-anume mi-a cuprins întreaga fiinţă?

E o linişte totală, mintea-n stare conştientă.

Fără să aibă un centru – extinsă la Infinit!

Energie fără margini, fără sprijin cauzal!

De fapt, am o altă minte; clară, limpede, lucidă.

În tot timpul actuală cu fiecare mişcare:

Vede, ascultă şi-nţelege numai clipa actuală.

Nu ia nimic din trecut, lipsă orice analize, comparaţii;

Limbajul e folosit – mijloc de comunicare A-ntâmplărilor prezente, prin contopire directă.

Orice clipă întâlnită, imediat părăsită.

Lăsând loc clipei ce vine – succesivă noutate.

Cum să te mai caut, Doamne?!

Tu, Sursa – Izvor a toate, singur, m-ai cuprins deodată.

Când smerit – smerit total prin tăcere absolută.

Drum spre mine Ţi-am deschis, fără vreo anticipare!

Real, numai Tu exişti – veşnic Forţă Creatoare.

Universul tot în Tine şi, prin El, cu toţii „Una”.

Şi-acum, ţie amic de drum; în plus câteva cuvinte:

Zici că ştii, cunoşti prea bine, că Divinul e imens.

Că există peste tot şi la toate poartă grijă!

Toate aste a-s vorbe goale, lipsite de conţinut.

Dacă singur nu descoperi Realitatea din ele.

De mers dincolo de spuse, prin trăirea ta directă, întâlnirea ta cu El îţi dă altă perspectivă.

Mintea complet transformată şi prin ea, întreaga fiinţă.

Nu-L căutăm în afară, în lucruri exterioare.

Nici prin rugi, prin invocări, ofrande, mortificări;

Numai înăuntrul nostru întâlnirea e reală;

Atmosfera-i umilinţa – inocenţa de copil.

Tacă deci gândire, ştiinţă, credinţe imaginare!

Integrate şi-nţelese – total nefolositoare.

Pacea, liniştea totală, „gol” sau „vid interior”.

Singura modalitate de-a-ntâlni pe „Cel ce este”.

Viu, Imens, „Făr-de-nceput şi sfârşit” – pe Iubitul Creator!

Noi şi El în uniune – Etern Viu şi-nnoitor.

Noi nu putem întreprinde această minunată călătorie spre adâncurile fiinţei proprii care, deşi atât de puţin distanţată, este totuşi foarte anevoioasă, dacă ne lipseşte acea sete mistuitoare de a întâlni Supremul Necuprins! De aceea, pentru uşurarea înţelegerii experimentului ne vom adresa în mod indirect, Nenumitului, urmând stilul adoptat la exprimarea pe calea versului.

Despre existenţa Ta, Doamne, sun moştenit diferite teorii susţinute de ’concepte şi idei imaginare. Toate la un loc nu sunt altceva decât realizări ale unor minţi ignorante, confuze şi temătoare, care căutau în Tine un sprijin egoist şi certitudini înşelătoare. Oamenii Ţi-au dat diverse nume şi însuşiri – calităţi şi defecte – după măsura îngustimii propriilor minţi. Deseori ai fost chiar implorat să participi şi de o parte şi de alta, ca zeu al răzbunării în diverse conflicte şi războaie interumane.

Datorită ignoranţei, ca şi a înţelesurilor greşite – fruct al unor credinţe oarbe – în trecut, la fel ca şi astăzi, eşti adesea prilej de poticnire. Oamenii se confruntă şi chiar se înverşunează, apărându-şi crezuri meschine. În această conjunctură, tot timpul, Tu eşti limitat – după îngusta lor gândire – la interese de grup egoiste şi sectare. Alţii, mai întunecoşi la minte, susţin că nici nu exişti cu adevărat. Ei aduc chiar argumente – desigur false – că în această lume nu

există decât materia brută ca unica realitate. Iar despre Viu sau Viaţă, în general, ei afirmă că nu este altceva decât un produs accidental, o apariţie întâmplătoare, un joc al hazardului.

Iată-ne deci şi pe noi, cititorii acestei teme, ajunşi aici cu dorinţa clară şi onestă de a face investigarea, privitoare la propria Ta existenţă. Noi toţi câţi ne-am angajat în această cercetare, nu dispunem decât de mintea noastră condiţionată tempo-spaţial. Această minte este produsul a milioane de ani care cu migală au modelat-o, în chip continuu. Până aici ea ne-a ajutat. Datorită ei am fost în măsură să ne punem întrebarea: Dacă Tu exişti cu adevărat sau eşti doar o ficţiune?!

Mintea noastră, produs ancestral – aşa cum arătam mai înainte – nu poate să cunoască altceva decât ceea ce se află acumulat în perimetrul alcătuirii ei, limitat de timp şi spaţiu. Cu alte cuvinte: cunoaşterea nu este decât o recunoaştere a unor lucruri vechi. Or, pentru înţelegerea noului, vechiul constituie un adevărat obstacol, imposibil

de depăşit. Iar tentativa de a înţelege noul prin acumulări perimate este sortită chiar de la început, eşecului.

Aşadar în genere vorbind, omenirea tocmai această greşeală o face, repetând-o la infinit şi de foarte multă vreme. Mintea condiţionată folosită ca mijloc de investigaţie, a condus în mod firesc, la o divinitate închipuită după gândirea, imaginaţia şi dorinţa fiecăruia. Şi ca urmare a acestor erori, Ţi-am ridicat altare şi Ţi-am zidit pagode, temple, biserici şi case de rugăciuni. Prin aceste construcţii am încercat să te obligăm ca să te apropii m-au mult de noi, pentru satisfacerea intereselor noastre, totdeauna fragmentare, egoiste.

Acum în finad, dacă ne-am înţeles în mod corect, toată suita de greşeli a minţii noastre condiţionate o m-au folosim? De bună seamă că nu! Dacă gândirea tace – un tăcut desăvârşit – şi dacă nu există nici aşteptarea vreunui rezultat, ce anume observăm? Ce fel de stare ne-a cuprins

întreaga fiinţă? Este o linişte totală în care dispunem de o Conştiinţă pură – fără centru – extinsă la Infinit. Mau observăm că suntem Energie fără maurgini şi fără sprijin cauzal. De fapt, toate aceste însuşiri ne definesc ca Minte Universală, clară, limpede care vede, ascultă şi înţelege numai clipa actuală. Nu folosim nimic din trecut, nu facem comparaţii şi nici analize.

Limbajul este folosit numai când nevoile o cer, doar ca mijloc de comunicare a Realităţii prezente oferită prin contopire directă. Fiecare clipă întâlnită este spontan părăsită, pentru a lăsa loc liber clipelor care urmează, fiecare clipă înscriindu-se ca noutate absolută.

Cum să te mai căutăm, Doamne! Tu, Sursa-Izvorul a toate câte există, singur ne-ai cuprins deodată! Noi, cu mintea noastră smerită în tăcere absolută, Ţi-am deschis – fără vreo anticipare – calea spre fiinţa noastră. În această ipostază, descoperim că real numai Tu exişti ca Forţă Creatoare şi că întregul Univers se află în Tine şi,

prin el şi noi cu toţii suntem „Una.

Nu putem încheia această temă de vădită referinţă, fără a scoate din nou în evidenţă şubrezenia şi amăgirea ştiutului. Dacă acumulările noastre memoriale, doar ne informează că Divinul este Imens, deci peste tot şi în toate, văzute şi nevăzute şi că El, ca un părinte grijuliu, poartă grija a toate câte există – acest întreg conglomerat intelectual este şi rămâne totdeauna gol şi ineficient.

Dacă, însă – aşa cum am demonstrat – trecem dincolo de vorbire şi prin trăire directă ne întâlnim cu El, acest experiment oferă altă perspectivă. În această alternativă dispunem de o nouă minte, liberă şi independentă care transformă întreaga noastră vieţuire. Niciodată să nu-L căutăm în afara propriei fiinţe – legat de lucruri exterioare, nici prin rugăciuni, invocări, ofrande sau mortificări, să nu o facem, toate fiind zgomot şi dispersie de energie care determină stări amăgitoare.

Numai înăuntrul nostru se concretizează în mod sigur, întâlnirea noastră cu El. Iar climatul propice acestei întâlniri este oferit de pasivitatea minţii şi inocenţa de copil. Tacă, deci, gândirea ştiutoare, credinţele imaginare, rostiri de formule, invocări, căci toate acestea se dovedesc – prin ele însele – nu numai nefolositoare ci veritabile obstacole în calea Sfintei întâlniri.

Pacea, liniştea totală, „golul”, „vidul interior” sau „nimicul psihologic” este singura modalitate care ni se oferă, pentru a ne întâlni cu „Cel ce este Viu, Imens, fără început şi fără sfârşit” – Iubitul Creator.

NEPĂSAREA

Cum de stăm nepăsători când vedem urâtu-n noi?!

Teama, ca umbră la fapte, încontinuu ne pândeşte.

Vrem sau nu vrem, ea apare la succes sau insucces; în oricare activitate teama mereu ne-nsoţeşte.

Invidia indat-apare, când orbiţi de interes.

Privim seamănul că are ceva care ne lipseşte.

Dorindu-l cu străşnicie să-l avem în acea clipă;

Ca un vierme ea ne roade – colecistul afectează.

Gelozia dintre soţi – activă prin suspiciuni.

Cordul des solicitat, fluxul sanguin dereglat.

Prin el întreg organismul, tot la fel de bulversat.

Ambiţia socotită dinamism – spre împlinire.

Ţine firea-n tensiune, ca o coardă ce vibrează la orice impact cu Viaţa, al ei ţel – închipuire.

Traumatizat tot corpul – boli diverse germinează.

Mândria şi vanitatea, orgoliul şi-n vârf trufia.

Atitudini aberante care distrug armonia

Din om şi mediul din jur, creând stări conflictuale.

Tot atâta de nocive fizic – psihic deopotrivă.

Ipocrizia prezentă prin masca pusă pe faţă.

Asociată cu grija unei bune camuflări.

Această îngrijorare – organic dăunătoare.

Violenţa şi cu ura cu urmări dezastruoase:

Creier, inimă, ficat, masa-ntreagă de celule în mod real otrăvite – mii de celule distruse;

Prin ele se-nscriu adesea multe fapte odioase.

*

Patimile diferite, cu urmări catastrofale.

Atât fizic, cât şi psihic – omul – jalnică epavă.

Grabnic programează moartea, deseori şi nebunia;

Prizonier, pătimaşul în a „sinelui” capcane.

Speranţa şi disperarea, optimism şi pesimism.

Tot la fel de-nşelătoare – pentru om păgubitoare.

Speranţa şi optimismul prin suportul lor fictiv.

Pun temeiuri mincinoase vieţuirii-n actual.

Prin energii dubioase, pentru corp

dăunătoare.

Disperarea, pesimismul – fără dubiu – şi mai rele Dau adesea nebunia şi cazuri de sinucideri.

Entuziasm, apatie pentru corp, ca şi viaţă nu pot fi folositoare Traumă – entuziasmul – haos în tot organismul.

Uneori cordul cedează şi entuziastul moare.

De asemeni apatia, pentru corp păgubitoare.

Tonicitatea slăbeşte – totul se atrofiază.

Pe plan psihic, orice scop, ţel, motiv sau ideal.

Dau tot timpul perturbări, fizic ne influenţează.

Căci se creează conflict între ece este” real şi urmărirea impusă – ca proces imaginar.

Mecanizarea gândirii prin formule repetate.

Prin timp viaţa conturată cu aspecte obsedante.

Creierul – clar afectat, cu vremea se sclerozează.

Psihicul, în general, funcţionând ca „egou”.

Anacronic, perturbant e cu-adevărat nociv.

Prin a lui depresiune degradează corpul fizic;

Multe boli prin el survin, prematur pregătind moartea.

Mai poţi fi delăsător cu astfel de semnalări?!

Atunci, ce e de făcut sau, poate de nefăcut?

N-avem nimic de făcut! Ne-ntâlnim direct cu faptul.

Cum se manifestă el – totală pasivitate!

Această ntâlnire simplă, clară, lucidă, spontană.

Care curăţă, transformă orişice impuritate.

Tot ce mintea a înscris ca greşeli şi ca păcate.

Mintea omului obişnuit – condiţionat de patina timpului – funcţionează atât de haotic, dominat de automatisme, încât el nici nu sesizează proasta funcţio n-are. Iar în cazul când acest om îi vede mişcările aberante, le apreciază ca stări naturale, fireşti condiţiei umane.

În această temă nu urmărim altceva decât să atragem atenţia asupra nepăsării cu care întâmpinăm reacţiile minţii proprii prin natura lor negativă, 1 deci, cu efecte dăunătoare atât la nivel moral, cât şi fizic. De pildă, teama care ne însoţeşte fiecare înfăptuire, fie că este vorba de succes sau insucces prin mişcarea ei turbulentă, ne stresează în mod constant cu înscrisuri de efecte nocive psiho-somatice.

Invidia ne roade inima, ea fiind însoţită de senzaţii ca părere de rău că altul are ceea ce nouă ne lipseşte. Acest sentiment afectează îndeosebi buna funcţionare a colecistului. Gelozia dintre soţi – activă prin suspiciuni – cu dereglarea fluxului sanguin, este solicitat în mod deosebit cordul şi odată cu acesta întregul organism suferă influenţe vizibil traumatizante.

Ambiţia socotită în mod greşit dinamism în acţiune, ţine firea în tensiune! întocmai ca o coardă care vibrează la fiecare întâlnire cu neprevăzutul adus de fluxul etern al Vieţii. În

acest fel, ea influenţează în mod dăunător întregul corpi şi prilejuieşte diferite maladii.

Mândria, vanitatea şi orgoliul şi, drept vârf al nebuniei omeneşti, trufia înregistrează atitudini aberante care destramă atât armonia din interiorul individului! cât şi a mediului ambiant cu urmări de asemenea nocive pe ambele planuri". Ipocrizia, evidentă prin masca aranjată cu grija unei cât mai bune camuflării este organic dăunătoare prin emoţiile care o însoţesc nemijlocit".

Violenţa şi ura concretizate prin energii negative de înaltă intensitate, sune prin însăşi natura lor cu adevărat dezastruoase. Ele afectează: creier, inimii ficat, ca şi întregul corp. Mase întregi de celule sunt, practic, otrăvite şi distrus» Şi ele conduc adesea la multe fapte odioase.

Diferite patimi ca alcoolismul, tabagismul, diversele droguri, prin urmările lor catastrofale, fac din om o jalnică epavă. Ca prizonieri

dependenţi de folosirea unor substanţe cu efecte euforice, ei devin pătimaşi şi nu de puţine ori candidaţi la nebunie, ca şi la o moarte prematură.

Speranţa şi disperarea, optimism şi pesimism, tot la fel de înşelătoare, sunt totdeauna păgubitoare. De fapt, ele păcătuiesc prin aceea că determină suporturi fictive, care imprimă existenţei actuale impulsuri dubioase – pentru corp dăunătoare. Disperarea şi pesimismul se afirmă – fără niciun fel de îndoială – şi mai distructive. Adesea, acestea conduc fie la nebunie, fie la sinucideri.

Entuziasmul, ca şi apatia nu pot fi folositoare nici corpului şi nici spiritului uman. Entuziasmul, odată cu brusca lui declanşare determină şoc traumatizant şi uneori, cordul cedează iar entuziastul moare. Tot la fel de păgubitoare este şi apatia. Sub influenţa ei tonicitatea corpului slăbeşte şi cu trecerea vremii totul se atrofiază.

Pe plan psihic, fiecare scop, ţel, motiv, ideal înscriu inerente perturbări care ne influenţează

negativ şi la nivel fiziologic, fiindcă toate aceste aspiraţii către viitor, nasc în mod inevitabil, stări tensionale între ceea ce este real şi sigur şi ficţiunea la care aspirăm.

De asemenea, mecanicitatea gândirii înfăptuită prin obişnuinţe şi formule repetate, denaturează întreaga minte. Creierul este tot mai profund afectat şi, cu vremea, repetarea obsedantă sclerozează. Senilitatea şi decrepitudinea sunt consecinţele fireşti ale greşitei funcţionări a minţii individuale, dominată de „ego”-ul fictiv şi posesiv. Din cauza veşnicelor tensiuni psihologice – fruct al propriei ignoranţe – apar o multitudine de afecţiuni care, cu totul prematur, degradează şi pregătesc moartea.

Dacă, după toate aceste semnalări de care aţi luat cunoştinţă şi le-aţi verificat exactitatea cu directa şi nemijlocita dumneavoastră experienţă, mai puteţi fi tot aşa de nepăsători ca la început? în faţa acestor triste şi dăunătoare fapte reale, ne întrebăm: Ce ar trebui să facem pentru a elimina

urâciunea şi răul cu toate consecinţele respective, pe care ele le generează şi le permanentizează? N-avem nimic de făcut! Ca fiinţe unitare şi în totală pasivitate ne vom întâlni în mod direct cu fiecare fapt, aşa cum el singur se exprimă pe clipe de existenţă în permanentă succesiune. Această întâlnire simplă, clară şi spontană determină plenitudinea fiinţei – ca făptură acauzală. Şi, în această fericită ipostază, ea ne transformă în mod simplu, adică dezagregă, curăţă şi împrăştie orice impuritate sau tot ceea ce mintea, prin greşita ei întrebuinţare a înscris sub formă de greşeli şi păcate.

NESTATORNICIA

Câte sunt tocmite-n lume, prin a timpului mişcare.

Au în ele imprimate încă de la început.

Un mănunchi de însuşiri dup-a lui asemănare.

Cum el curge ca un fluviu – nicăieri

statornicie.

Clipa care-acum-apare, îmbătrâneşte şi moare.

Fiind de alta-nlocuită, drumeţind în Veşnicie.

Clipele trag după ele ale Vieţii întâmplări.

Nu-i nimic în lume static, nemişcat, încremenit.

Totul este viu, activ, nu-i clipă de odihnit.

Gândurile se succed într-un iureş galopant

Dorinţe şi sentimente într-o goană permanentă.

Fiinţa-ntreagă, ca o mare de cicloane bântuită.

Piatră, pom, vieţuitoare urmează aceeaşi soartă.

Necontenita schimbare, ca o lege imanentă.

Existentă-n Univers şi-n omul creat de timp.

Bucuria de o clipă se schimbă-n amărăciune.

Succesul şi insuccesul – amăgiri, înşelăciune;

Gloria, ca şi averea n-au nicio statornicie;

Scursul timpului le duce prin fuga lui

neîncetată;

Aşezările din lume nu-s decât deşertăciune.

Împlinirile de-o clipă egale cu-o scânteiere.

Nestatornicia-n sine, nu-i deloc o ficţiune.

Ea este prezentă-n toate – vădită realitate;

Asta întâlneşte omul fiinţând ca dualitate!

Când trăim în mărginire, legaţi de timp şi de spaţiu.

Ca fiinţe încătuşate de-al nostru egocentrism.

Urmările le cunoaştem – moşteniri prin atavism.

Amăgire, chin, durere, suferinţe şi conflicte, Programează existenţa omului legat de Terra Ca făptură fragmentară prin înscrisuri mărginite.

Timpul şi nesiguranţa, prin natura lor sudate.

Timpul curge şi cu el, toate veşnic preschimbate;

De la o clipă la alta, nicicând nu e repetare.

Ceva trainic, cert, solid nu-ntâlnim legaţi de Cronos; Şi-atunci?! Ce e de făcut? Simplu! Chiar simplu de tot! Să ne desprindem de el – absolut,

desăvârşit!

Toată fiinţa – „aici şi acum* – cu clipa-n comuniune, Noi, complet uniţi cu clipa – o perfectă unitate;

Fericita întâlnire ne-azvârle-n Eternitate.

El, Sublimul Neclintit, demonstrează de la sine.

Că Fericirea, Iubirea au suportu-n Infinit.

Unde timpul n-are acces – ca motiv, scop de-mplinit – Nestatornicie – timp, dorinţe – legate de efemer, Incapabile-a-nţelege ce e dincolo de ele.

Unde Sacrul Existenţei se-nscrie prin Adevăr.

În această lume finită în care ne ducem existenţa, totul este relativ şi schimbător de la o clipă la alta, fiindcă timpul întocmai ca un fluviu ce curge fără încetare în veşnica lui mişcare, imprimă evenimentelor pe care le aduce însuşiri, după propria lui asemănare. Astfel, clipa care apare acum, de-ndată îmbătrâneşte şi moare, creând în acest fel posibilitate de exprimare clipei următoare.

Clipele în constanta lor mobilitate, atrag după ele diferite fenomene de Viaţă pe care, în mod greşit, le considerăm întâmplări. De fapt, ele se impun ca efecte logice, fireşti, determinate de cauze anterioare al căror incontestabil autor suntem noi înşine. Gânduri, dorinţe şi sentimente, aflate într-un iureş galopant, imprimă psihicului uman un climat asemănător unei mări bântuite de furtuni.

Aceeaşi imuabilă Lege a Mişcării înnoitoare operează în întregul Univers. De la bobul de nisip, firul ierbii, animale şi om – creaţie a timpului – trăiesc sub influenţa permanentei mobilităţi. Deoarece omul ne interesează, spre el ne vom îndrepta întreaga atenţie odată cu investigaţia de rigoare.

Bucuria lui de o clipă se schimbă de îndată în amărăciune. Succesul şi insuccesul deopotrivă, se dovedesc drept aparenţe înşelătoare. Gloria, renumele şi averea, atât de mult dorite şi urmărite cu îndârjită insistenţă şi mult consum de energie,

se dovedesc nestatornice. Scurgerea timpului prin neîncetata lui goană, le demonstrează instabilitatea şi vremelnicia. De altminteri, toate aşezările din această lume nu sunt altceva decât o învederată deşertăciune.

Atâta vreme cât noi, oamenii trăim în dualitate – creaţii tempo-spaţiale, ca fiinţe egoiste, nestatornicia ne urmăreşte ca o fatală predestinare. Iar urmările unei asemenea existenţe le cunoaştem ca amăgiri, contradicţii, temeri, suferinţe etc. Prin urmare, timpul şi nestatornicia prin natura lor trecătoare, înscriu efecte pe măsura instabilităţii şi nesiguranţei care le caracterizează.

În concluzie, noi nu vom putea niciodată să întâlnim ceva trainic, solid, cert şi permanent, câtă vreme vom fi prizonieri ai timpului. În acest caz, ce anume ar trebui să facem pentru depăşirea acestui jalnic şi traumatizant impas? Nu există decât o singură soluţie, la care toţi oamenii au acces. Şi anume: Desprinderea pe loc de

înlănţuirea timpului! Şi iată, cum o putem realiza. Întreaga fiinţă perfect atentă „acum şi aici” întâmpină fiecare clipă într-o desăvârşită simplitate. În această conjunctură, de fapt, ne identificăm cu clipa prezentă şi întâlnim Eternitatea. De-acum, în ipostaza de Conştiinţă pură descoperim prin trăire personală, că Iubirea şi Fericirea au suportul în Infinit, unde timpul nu are acces ca scop sau ideal de împlinit.

Aşadar, nestatornicia care înseamnă timp şi dorinţe legate de efemerul „sine”, nu este în măsură să înţeleagă ceea ce este dincolo de ea, adică Infinitatea, unde Sacrul Existenţei se înscrie ca Adevăr Absolut, neschimbător, Perfecţiune constantă şi veşnică stare creatoare.

NU APROBAŢII NU RESPINGEŢI!

Tot mesajul prins în teme nu constituie metodă.

Nici sistem, nici vreo doctrină cu dogme.

Nu-i sprijinit pe credinţe, nu e nici filosofie.

E străin de ritualuri, nici măcar nu-i teorie.

Toate urmăresc un scop – ca final de împlinit.

Devenirea urmărită prin voinţă, timp, efort;

Fiecare debutează pe un fond memorial.

Egocentric practicantul, sectar individual;

Mesajul e doar semnal, ce ne-arată că greşim

când cu „ego”-ul bătrân, noul Vieţi-l întâlnim;

Viaţa pretinde respect şi întâlniri adecvate.

Erorile se plătesc cu înscrisuri degradante.

El ne-aduce „aici şi acum” – în prezentul viu – activ.

Cu întreaga noastră fiinţă, fără vreun scop, motiv.

Practic, atenţionează că drumu-i accidentat.

Şi prin el, uşor se trece doar prin pace integrat.

Încă de la început, prin privit şi ascultat – Atenţia, ca Lumină.

Omul e eliberat prin a lui inacţiune.

De întregul său trecut – în memorie adunat.

Şi, de-acum cu-n creier nou – noul Vieţii-

ntâmpinat.

Trăind numai în prezent, nu se mai ivesc conflicte.

Toate problemele lumii sunt de-ndată spulberate;

Pacea, liniştea, odihna, amici permanenţi de drum.

Şi-n astfel de companie, tot trecutul făcut scrum.

Temele tratează fapte, ce nu pot fi contrazise.

EVidenţa, claritatea le califică precise;

Nu e nimic de-aprobat şi nici ceva de respins.

Doar să urmăm indicarea de-a ne observa intens.

Succesul sau insuccesul depinde de fiecare.

De propria pasiune şi reala integrare în complexitatea Vieţii, aşa cum se desfăşoară.

Prin a Ei independenţă, într-o veşnică mişcare.

„Cunoaşterea de sine” pe care o considerăm ca unică modalitate de autodepăşire a condiţiei

umane, nu poate fi încadrată în niciun sistem educaţional-moral din câte există astăzi în lume.

Aşadar, ea nu este nici metodă, nici sistem ca doctrină cu dogme, nici religie şi nici concept filosofic. Este străină de orice ritualuri şi nu-i putem atribui nici măcar calificativul de teorie, fiindcă toate acestea, fără niciun fel de excepţie, se afirmă şi sunt susţinute de un fond memorial care le defineşte structura. În aplicarea lor, practicantul debutează cu un scop sau ideal pe care încearcă să-l concretizeze în timp cu eforturi susţinute de o voinţă insistentă. Devenirea pe plan psihologic fiind urmărită în mod egoist, ea va constitui în mod inerent, o stare conflictuală iscată între ceea ce există ca fapt real şi idealul ca ficţiune care: aspiră la împlinire sau realizare.

Mesajul „Cunoaşterii” reprezintă doar un simplu semnal, care ne avertizează: că greşim ori de câte ori încercăm să întâmpinăm mişcarea Vieţii – nouă, proaspătă de la o clipă la alta – cu înscrisurile memoriale perimate fi de „ego”-ului.

Aşadar, Viaţa – pentru înţelegerea Ei corectă – ne pretinde respect şi o întâlnire adecvată şi dacă nu o facem greşelile se plătesc cu înscrisuri degradante în defavoarea propriei noastre existenţe.

Practic, acest mesaj doar ne atrage atenţia ca să funcţionăm ca fiinţe unitare – prezente „acum şi aici” – în contact nemijlocit cu clipele care se succed într-o constantă mişcare şi noutate absolută. În acest fel, încă din prima clipă ca luminaţi de flacăra Atenţiei prin simpla privire şi ascultare, atingem starea de inactivitate sau pasivitate a minţii. De-acum, ca fiinţe libere – folosind noi celule cerebrale – întâmpinăm aşa cum se cuvine noutatea veşnică a Vieţii.

Mişcându-ne ca fiinţe complete, însoţiţi de pacea sufletului în eternul prezent, nu se mai ivesc niciun fel de probleme de natură psihologică. Un asemenea trăitor prin simpla lui prezenţă influenţează întreaga lume, fiindcă insul şi gloata ca esenţă şi substanţă formează o singură unitate.

Toate temele se sprijină pe realitatea faptelor, care nu pot fi în niciun fel contrazise sau contestate, fiindcă ele singure spun şi demonstrează ceea ce sunt. Fiecare temă ne îndeamnă în mod insistent să ne observăm intens, folosindu-ne de fiecare dată de unicul instrument – Atenţia lucidă, atotcuprinzătoare. Succesul sau insuccesul depinde de realizarea acestei stări de „a fi” lucid şi conştient pe clipe de existenţă. Aceasta simplă ipostază spulberă toate umbrele de pe cerul conştiinţei, creaţii ale minţii ignorante, confuze şi înşelătoare.

NU SE CAUTĂ ADEVĂRUL

Pe plan fizic, căutarea şi aflarea este un lucru firesc.

Am pierdut un obiect, îi ştiu forma, prin cuvânt îl definesc.

Caut ceva cunoscut, îi am imaginea-n faţă;

Căutarea-i programată în raport de importanţă.

Noul – nemaiîntâlnit vreodată – absolută noutate N-are cum şi căutat prin a minţii-activitate.

Desigur, din început, are loc o cercetare.

Lucruri vechi, deci, cunoscute, luate în considerare;

Dar în final, mintea tace, fiindcă-şi vede neputinţa.

Iar, în „vid”, s-afirmă noul, ca un fel de rezonanţă.

El e prins ca un ecou, de mintea iscoditoare.

Mişcarea-i foarte rapidă şi grea a ei sesizare.

Ulterior, mintea veche sieşi laudă şi-aduce.

Punând preţ pe idei moarte; care pe ins îl conduce.

Noul prin descoperire, de îndată-i perimat.

Toate se produc în clipă – bine conştientizat.

La fel şi la nivel psihic, Adevăru-i noutate, în perpetuă mişcare cu clipele-ngemănate.

El spre înţeles pretinde a-i da toată-nsemnătatea.

Noi, de vechi eliberaţi – uniţi cu Realitatea.

Numai astfel de-ntâlnire e prin ea revelatoare.

Şi în trăitor produce mutaţii transformatoare;

Fiinţa-om, egocentristă, dirijată de-al său „eu”.

Prin Adevăr se destramă cu întreg trecutul său.

Filosofi şi teologi abordează Adevărul doar ca idee – concept.

Şi-L îmbracă în imagini – căutându-L intelect;

De-aici se nasc contradicţii şi tot soiul de dispute.

Sacrul – Sursa Existenţei, prilej de conflicte, lupte.

Adevăru-întâmpinat făr-idei preconcepute.

Nimic nu imaginăm, El vine pe neştiute:

Când „sinele” complet tace – o tăcere absolută.

Ca un oaspete apare, numai când gândire a-i mută.

Pe plan fizic atât căutarea, cât şi găsirea sunt acţiuni fireşti. Cunoaştem obiectul ca nume, înfăţişare exterioară şi ajutaţi de imaginea care-l defineşte, începe căutarea. Aşadar, numai ceea ce cunoaştem poate fi căutat. Or, noul nemaiîntâlnit vreodată – absolută premieră – nu poate fi nici căutat şi nici găsit cu ajutorul activităţii minţii.

Desigur că marea majoritate a descoperirilor care au revoluţionat ştiinţa şi tehnica, au fost precedate de unele cercetări, însă toate acestea se refereau la lucruri deja cunoscute. La un moment dat însă, mintea cunoscătoare a întâlnit ti scurta pauză de odihnă. În acea clipă din imensitatea „golului”, acel ceva misterios, nemaiîntâlnit, singur şi-a făcut apariţia ca idee, concept, sau imagine iar mintea iscoditoare doar a prins acel fulgerător ecou, făcându-l apoi; cunoscut, atribuindu-şi în mod eronat meritul descoperirii.

La nivel psihologic, lucrurile se petrec în aceleaşi condiţii. Cu mintea noastră condiţionată, fondată pe cunoştinţe, informaţii, experienţe vechi

şi perimate nit putem să întâmpinăm, în mod real, mişcarea Vieţii care prin însăşi natura EH este nouă în fiecare clipă.

Aşadar, Adevărul cuprins în clipa de exprimare a mişcării Vieţii, ne solicit! să-L întâmpinăm în mod adecvat, adică folosind o nouă minte nealterată de cunoaşteri anterioare. Numai asemenea întâlniri sunt prin ele însele revelatoare de Adevăr, în măsură să opereze în firea trăitorului mutaţii binefăcătoare. Şi această minte nouă apare de la sine odată cu demascarea neîncetată a minţii vechi prin intermediul căreia se exprimă „ego”-ul – ficţiune confuză şi obsesivă. Concomitent cu dispariţia minţii vechi, destrămată de străfulgerările Atenţiei globale, ni se deschid porţile Infinitului şi Adevărul ne caută El pe noi. În acest mod se realizează contopirea fiinţei noastre cu imuabila Unicitate sau Dumnezeu.

Atât filosofii, cât şi teologii abordează Adevărul doar ca idee sau concept şi încearcă să-L înţeleagă prin intelect, Îmbrăcându-L în diferite

imagini. Din această cauză Sursa Sacră a Existenţei a devenit pentru ei prilej de interminabile contradicţii, dispute şi uneori chiar conflicte aberante.

În concluzie, Adevărul nu se caută, nu se invocă. El vine spre noi numai când „sinele personal” sau „ego”ul tace. Altfel explicat: când gândirea noastră este complet mută şi nu se aşteaptă absolut nimic, El singur ne copleşeşte întreaga, fiinţă, revelându-ne totodată şi însuşirea de „Esenţă Divină nemuritoare în veşnică creaţie”.

Robiţi de-ale noastre „euri”, incapabili să-nţelegem

Ce este Imensitatea, Mintea cea Universala.

Adevărata Iubire, lipsa de dualitate.

Ce-i acea Fericire sau trăirea integrală.

Cu aplomb şi îndârjire spunem: „Asta nu se poate”!

Prietenul, iată-ţi oferă un surplus de explicaţii.

Pentru tine le aştern – omule neîmplinit!

Aruncă-le de socoţi că ţi-ar crea complicaţii!

Dar, de eşti interesat, ascultă-le cu răbdare;

Prin trăirea ta directă, caută să le pătrunzi întreg sensul şi valoarea, fără nicio urmărire.

Ca-n final, prin tine însuţi, în Imens să te-ncadrezi!

Expresia: „Nu se poate”, nicicând să n-o mai rosteşti!

Cât de multe am cunoaşte, ce ştim este limitare.

Vanitatea dă răspunsuri totdeauna aberante.

Bunul simţ şi umilinţa – atitudini creatoare.

În întregul Univers, mişcarea e noutate.

Noi ce ştim e mereu vechi şi noului se opune.

Astfel neînţelesul nostru dă răspuns pe-a lui măsură.

Absurd totul, aberant – o vădită aventură!

Pentru a fi-nţeleasa Viaţa, se cere „inacţiune”.

Gândirea – cu tot ce ştim – obligatoriu să tacă
Căci numai vasul golit este apt să prindă noul.

Fără nicio urmărire: ideal, scop – motivare.

Astfel vine transformarea, când a decedat „ego”-ul!

La nivel fizic aflăm nenumărate exemple.

Când invenţia sau noul n-a fost de fapt acceptată De pretinşi oameni de ştiinţă, fiindcă-n a lor limitare descoperirea măreaţă nu putea fi încadrată.

Uneori inventatorul, socotit alienat De vesti te-academii pline de-a lor vanitate.

A lumii meschinărie cuibărită în gândire.

Mintea cea particulară-activă-n dualitate.

Teama de-a pierde ştiutul te ţine prizonier.

Priponit de centrul „eu” – egoist şi mărginit.

Prins în astfel de cătuşe, nimic nu vei înţelege.

Nici pe tine, nici Viaţa, nici măreţul Infinit.

Funcţional, Universul e-ntr-o ordine perfectă.

Galaxii, stele, planete urmează aceeaşi lege.

Noi, ca parte din întreg, ar urma să fim la fel.

Prin armonie şi pace, toate a le înţelege.

Câţiva, gândirea năucă, creierul l-a degradat
Prin conexiuni greşitei Totul a fost bulversat,
Progresiv, denaturarea mereu s-a amplificat.

Haosul ce-i azi în lume – gândirii e datorat!

Orice om are-nsuşirea de-a funcţiona normal.

C-o gândire ordonată, logică, raţională;

Folosită când e cazul, când nevoile o cer în desfăşurarea Vieţii, ca mişcare integrală.

În rest, şadă în repaus! Atunci corpul s-odihneşte, Celulele cerebrale se refac, se reînnoiesc;

Vechile conexiuni se destramă-n mod spontan.

Astfel abordată Viaţa – prin real, prin ce-i firesc.

În această conjunctură, cad, se sting, sunt spulberate Tot soiul de inepţii, existente-n orice ins;

„Ego”-ul e nimicit cu toate câte-l susţin.

Funcţionând integral, Infinitul e atins.

Inamicul cel mai aprig e haotica gândire.

Care leagă şi dezleagă dup-a ei închipuire
Agitaţia şi stresul împrăştie energia.

Corpul traumatizat – cauze de-mbolnăvire.

Toate temele tratate, numai ei sunt adresate;

De ea nu putem scăpa decât într-un singur fel:

Când o cuprindem global, cu Atenţia totală.

Făr-a urmări-n vreun fel scopuri, motivări, model.

În acest contact direct, făr-a fi vreo aşteptare, Gândirea deodată tace, iar în „vidul" ce survine, Creierul, pe loc, reface conexiuni diferite Cu Mintea Universală. Şi-acum, alt gen de-acţiune!

Omul om adevărat, doar aşa e Sapiens! în asemeni ipostază, el's – afirm ă-n mod plenar.

Iar gândirea folosită doar pentru comunicare.

De transmis lucruri reale – ca un intermediar.

Dup-aceste relatări, mai există îndoieli?

Dacă da – zi-i înainte cu impactul agitării.

Zi şi noapte te frământă, cum făcut-ai de-o

viaţă, Deocamdată nu-i de tine, sacrul drum al Integrării!

Totuşi încă mai încearcă! Fii una cu îndoiala!

Asta e Realitatea ce-ţi conferă Integrarea!

Caută a-ţi înţelege aberanta comportare!

Noi – cu toţii divini suntem – făpturi veşnic creatoare.

Atâta vreme cât vom funcţiona ca „euri” – fiinţe condiţionate de timp şi spaţiu – vom gândi, acţiona şi înţelege în mod deficitar potrivit calapoadelor unor trăiri anterioare păstrate memorial. În acest context, nu dispunem decât de o înţelegere intelectuală prin natura ei subiectivă şi limitată. Aşadar, cu acest intelect nu vom putea înţelege ceea ce este dincolo de limitele care-l definesc.

Dacă unui astfel de om mărginit de graniţele propriului intelect, i-am spune că el are, totuşi, capacitatea să poată întâlni Imensitatea, Mintea Universală, Iubirea Absolută, ca şi integritatea fiinţei sale, el ne-ar răspunde: „Asta nu se poate”!

Ei bine, pentru acest om funcţional incomplet, scriu această temă. O astfel de expresie să nu o mai rostim niciodată. Pentru că oricât de aglomerată de cunoştinţe ar fi mintea noastră, ea este şi rămâne de fiecare dată limitată şi, ca atare incapabilă să întâlnească Necuprinsul. Or, acest „ceva” nemaiîntâlnit vreodată de mintea ştiutoare, pentru a putea fi înţeles solicită propria investigare.

Dar după cum însăşi Viaţa ne arată, cultura vastă, erudiţia este însoţită adesea de supraestimarea psihologică. În cazul de faţă, vanitatea, orgoliul, trufia nu vor putea oferi decât răspunsuri absurde. Pentru această categorie de oameni, bunul simţ şi smerenia în faţa Viului în mişcare, lipseşte cu desăvârşire.

În Imensitatea Universului totul se află într-o veşnică mişcare, iar mişcarea semnifică şi noutate constantă de la o clipă la alta. Confruntată cu această ipostază, mintea veche se opune noului, oferind răspunsuri după propria ei măsură, adică

total nepotrivite.

Pentru înţelegerea absolută a Vieţii – noutate în mişcare – ni se cere să-i ieşim în cale cu pasivitatea minţii, căci numai o minte complet goală de întregul conţinut este aptă să cuprindă şi să înţeleagă noutatea Viului în mişcare. Transformări binefăcătoare nu pot avea loc decât prin decesul „ego”-ului, când gândirea tace, fără să urmărească vreun scop, ideal sau motivaţie.

De asemenea şi pe plan fizic întâlnim adesea acelaşi răspuns categoric al ştiutorului vanitos. Istoria ne furnizează o mulţime de exemple în care noul ca invenţie de mare valoare, mult timp nu a fost acceptat de pretinşi oameni de ştiinţă, academicieni de vază şi asta, fiindcă în mintea limitată nu putea să fie încadrat fenomenul surpriză al descoperirii. Uneori, inventatorii au fost socotiţi chiar alienaţi mintal şi ei au murit în cruntă sărăcie, ca ulterior, alţii să profite de pe urma invenţiei lor – de-acum acceptată şi înţeleasă.

În mintea particulară – activă ca dualitate – se află cuibărită întreaga meschinărie a insului respectiv. Ştiutorul fundamentat pe acumulări care se rotesc în jurul axei „sinelui” – mărginit şi egoist – nu va putea înţelege nici Viaţa şi nici măreţia Infinitului, iar în faţa necunoscutului se va opune cu îndârjire, pentru a nu-i fi ştirbită autoritatea şi şubredul prestigiu.

Universul întreg funcţionează într-o ordine perfectă căreia i se supun galaxii, stele, planete. Iar noi ca parte din întreg, ar trebui să funcţionăm la fel ca armonie, pace şi să înţelegem în chip firesc, întreaga Existenţă. Însă, câţiva, gândirea şi-a degradat creierul prin conexiuni greşite şi pornind de aici, denaturarea s-a amplificat în mod progresiv. Haosul, atât de evident astăzi în lume la toate nivelurile sociale, nu poate fi imputat decât structurii fragmentare încontinuu interesată de ceva care să-i satisfacă dorinţa sau plăcerea.

Dar în fiecare om există capacitatea de funcţionare normală, cu o gândire ordonată,

logică, raţională, care să acţioneze numai în cazul când nevoile o cer. În rest, să tacă, adică să intre în stare de repaus, de odihnă binefăcătoare. În această fericită ambianţă întregul corp se odihneşte, celule cerebrale, ca şi sistemul; nervos se refac, iar vechile conexiuni se destramă în mod spontan. Numai ini acest fel putem întâmpina Viaţa cu tot ceea ce ne oferă în mod real şi firesc.

Numai în atare conjunctură se împrăştie, se sting şi sunt spulberate tot soiul de inepţii, existente în orice ins. „Ego”-ul de-acum, complet anulat – cu toate energiile care-l susţin – face ca noi să funcţionăm ca un om întreg în perfectă uniune cu Absolutul.

Inamicul cel mai aprig al fiinţei noastre este acest „ego” cu gândirea lui fragmentară, care leagă şi dezleagă după propria lui închipuire. Agitaţia şi stresul care împrăştie fără rost energia, traumatizează corpul şi-l îmbolnăveşte, scurtând astfel călătoria pe Terra cu reducerea anilor de viaţă. De altminteri, lui îi sunt adresate toate

temele şi de el nu putem scăpa decât într-un singur fel şi anume: Când îi îmbrăţişăm întreaga lui mişcare cu Atenţia lucidă, clară şi globală, fără să avem în vedere urmărirea vreunei motivaţii sau ideal. În urma acestui simplu şi direct contact, întreaga minte – ca „sine” şi gândire tace în mod desăvârşit. Iar în „vidul psihologic” care se aşterne în mod natural, creierul îşi reface pe loc alte conexiuni, oferindu-ne dimensiunea Imensităţii cu înscrisuri benefice corespunzătoare.

Omul adevărat, numai în această ipostază se afirmă în plenitudinea firii sak şi poate fi considerat ca *sapiens*. În acest caz gândirea obişnuită va fi folosită de către Mintea Universală doar ca instrument de comunicare a unor fapte reale.

După toate aceste relatări, însoţite de amănunte de interes practic pe care cred – citindu-le cu atenţie – le-aţi şi pus concomitent, în aplicare, mai există; cumva îndoieli? Dacă mai există aşa ceva, fiţi uniţi cu îndoiala! Contactul

direcţi cu îndoiala o şi spulberă în mod instantaneu, iar în „golul” care se aşterne în mod natural, suntem „Una” cu Realitatea! Numai ca fiinţă unitară în perfectă contopire cu Adevărul Absolut vom rezolva în mod fericit, toate problemele prilejuite de mişcarea constantă a Vieţii şi altele nu se vor mai crea.

NUMAI TU SINGUR EXIŞTI!

Tu mă chemi sau eu te caut dintr-un tainic înţeles, i

Ocrotirea preţuind-o dup-al Terrei interes?!

Întrebarea este pusă pentru tine, cititor Al cărui „ego” tiranic, te ţine înlănţuit.

Totul îndreptat spre tine, cât mai des stăruitor;

Adevărul abordându-L, doar în scop de ajutor.

Existenţa nu Ţi-o pun sub niciun fel de-ndoială.

Orişiunde-ntorc privirea, nu Te văd decât pe Tine;

Eşti în bobul de nisip, firul ierbii, floare, pom.

În orice vieţuitoare şi, de-asemenea, în om.

Stele, planete, comete, miliarde galaxii.

Universurile-n Tine şi Tu-n ele permanent!

Nu există ceva-n lume: văzute sau nevăzute.

În întreg, ca şi în parte, cumva, Tu să fii absent.

Dincolo de timp şi spaţiu toate le îmbrăţişezi;

Nu îi fost creat de nimeni, n-ii început, nici sfârşit;

Singur Tu eşti autorul a toate câte există.

Real numai Tu exişti. Singura Realitate Ce S-afirmă prin Ea însăşi, într-un mod desăvârşit;

În Imensitate prinsă propria-ţi Creaţiune.

Prin însăşi a Ta prezenţă aflată în fiecare.

În mine tot timpul martor şi la fel sfătuitor.

Nimic mai de preţ în lume ca astfel de-ndrumâtor.

*

Toate-aceste afirmări ar putea fi vorbe goale.

Rostiri intelectuale, înregistrate mintal prin

anume crezuri oarbe;

Din păcate pentru oameni, acesta-i faptul frecvent.

Divinul fiind abordat ca idee sau concept.

Nu ca o Realitate, ce trebuie întâlnită.

Şi, prin Ea, cuprinsă Viaţa în a Ei complexitate!

Am putea noi împreună – fiecare pentru el.

Să-ncercăm investigarea Adevărului Suprem? însăşi Viaţa ne obligă şi Adevărul ăsta cere.

De-al întâmpina direct, real, ne imaginat.

Aşa precum este El: simplu, clar învederat!

Numai atunci vor pieri stările conflictuale.

Şi disputele-ndâijite, bazate pe teorii, între religii şi secte, filosofi şi metodişti.

Nenumărate concepte – temeinice-nchipuiri.

Instrument la îndemână, dispunem de mintea noastră.

Dar ea prin natura ei, tot timpul e limitată la ce ştie, ce cunoaşte din citit, experienţe.

Deci, deloc nu-i potrivită să cuprindă

Adevărul.

Care-i veşnic noutate, imposibil de cuprins
Prin mintea cea mărginită de-ale ei înregistrări.

Cu această constatare, când vezi neputinţa minţii.

Ce se-ntâmplă? Ea mai mişcă? Sau, smerită, spontan tace?! în acest „vid” (minte far-activitate), ai o stare de conştiinţă.

Perfect clară, vie şi, prin ea, strălucitoare.

Imensă – prin „golul psihic” – aptă a-ntâlni Eternul.

Care este-n noi şi-n toate, fără vreo deosebire.

Într-o astfel de postură, corp şi psihic – unitate.

Orice fenomen de Viaţă e-ntâdnit şi înţeles şi la fel interpretat ca oricare fapt real.

Faptul întâlnit astfel, nu creează contradicţii.

Nici dispute, nici conflicte, niciun fel de tensiuni.

Armonia dintre oameni numai aşa se-

mplineşte.

Când goliţi de-al nostru „sine” suntem prinşi de „CEL CE ESTE”.

Singura Realitate, Imensa, fără de margini.

Noi, minuscule „Scântei” – în esenţă Energii.

De aceeaşi calitate. Tacă, deci făloasa minte.

Căci doar prin a ei tăcere, Adevărurile Sfinte J

Au acces şi întreţin relaţii adevărate între oameni şi natură cu Iubire înveşmântate!

Pentru înţelegerea temei începem cu o întrebare pe care omul obişnuit, dominat de tirania „ego”-ului şi-o pune atunci când solicită ajutorul divin, pentru a ieşi învingător din încercările Vieţii: Oare tu Doamne mă chemi sau eu Te caut, mânat de interesul meu meschin ca să mă ajuţi? 1

Eu nu-ţi pun existenţa la îndoială. Tu eşti peste tot şi în toate, de la grăuntele de nisip, firul ierbii, în fiecare vieţuitoare, ca şi în om. Întregul Univers se află în Tine precum eşti şi Tu în el!

Nimic nu există în lume – văzute şi nevăzute – ca Tu să mi fii prezent! Dincolo de timp şi spaţiu, Tu le îmbrăţişezi pe toate! Nu ai fost creat de nimeni! Eşti fără început şi fără sfârşit! Tu eşti autorul a toate şi de fapt, numai Tu poţi să afirmi că Eşti şi că Te poţi exprima prin Tine însuţi!

În noi Tu eşti în mod permanent ca martor şi sfătuitor! Noi nu avem ceva mai de preţ în lumea asta, ca şi în cealaltă, decât pe Tine ca înţelept îndrumător!

*

Ei bine, toate aceste afirmări ar putea fi doar nişte simple vorbe goale învăţate pe de rost şi înregistrate memorial pe temeiul unor credinţe oarbe.

Din păcate – pentru majoritatea oamenilor – acesta este un fapt frecvent! întâlnit, în care Divinul este abordat ca idee sau concept, iar nu ca o Realitate care se cere întâlnită prin trăire directă, şi apoi cu ajutorul Ei cuprinsă Viaţa în imensa Ei complexitate.

*

Şi-acum sun putea oare noi împreună – însă fiecare pentru el – să încercăm investigEurea Adevărului Suprem? Această solicitudine ne este impusă chiar de înţelegerea corectă a Adevărului. La El ajungem numai prin întâmpinare corectă, reală, fiindcă El este simplu, clar şi învederat. Numsu în acest context vor dispsue stările conflictuale şi disputele îndârjite, bazate pe teorii şi crezuri, existente astăzi între religii şi secte, filosofi şi metodişti, ca şi în nenumărate alte concepte născute din închipuiri.

Or, noi, ca instrument la îndemână nu dispunem decât de mintea noastră care prin însă; i natura ei este limitată şi fragmentar-dualistă. În tot timpul mărginiţi de un perimetru în care se află înregistrate memorial: cunoştinţe, informaţii, experienţe personsde etc. Aşadar, cu asemenea minte noi nu vom putea în nicio împrejurare să cuprindem şi să înţelegem Adevărul, care este veşnică noutate.

Mintea noastră fiind deci mărginită de propriile înregistrări memoriale, nu este capabilă să întâlnească nici veşnica noutate şi nici Msirele Necuprins.

*

Puşi în faţa acestei evidenţe – ce se întâmplă în continuare când conştientizăm neputinţa minţii? Ea mai mişcă sau smerita tace în mod spontan?

De-acum, singuri vom constata că în acest „vid” sacru dispunem de o Conştiinţă pură, vie, activă şi prin Ea strălucitoare. Numai în această postura se întâlneşte Eternitatea care se află atât în noi, ca şi în toate câte există!

*

Într-o asemenea ipostază – corp şi psihic unitate – fiecare fenomen de viaţă este întâlnit şi înţeles, fără să mai prilejuiască stări tensionale, contradicţii, dispute etc, fiindcă vom vedea unul şi acelaşi lucru real – adevăr dovedit prin el însuşi.

Armonia dintre oameni numai în acest mod de „a fi” se întâlneşte, când goliţi de hidosul „sine”

egoist, trăim în uniune cu „ceea ce este”, adică Unica Realitate imensă, fără margini, izvorâtă din Veşnicie în drum spre aceeaşi Veşnicie. Iar noi în raport cu Ea, suntem minuscule „Scântei” – în esenţă Energii de aceeaşi calitate.

În concluzie, tacă făloasa minte! Fiindcă numai în tăcerea ei avem acces la Adevărurile Sfinte prin care stabilim relaţii corecte interumane şi natură în general, înveşmântaţi cu imaculata haină a Iubirii sacrosancte.

NU TB-NTOARCB LA CE-A FOST!

Din nou, iarăşi sunt cu tine, ce tot fugi, ce tot alergi?!

Atent, mereu te demasc! De ce nu vrei să-nţelegi Că trecutul este mort, retrăirea-i ficţiune.

Nicicând nu-i folositoare, păgubaşă-n întregime?!

De priveşti sau de asculţi, de-ndată interpretezi, în astfel de-mprejurare, nici n-asculţi şi nici nu vezi;

Vechiul, legea şi-o impune – în prezent fără

valoare.

Astea se-ntâmplă continuu, când „ego”-ul e-n mişcare.

Frecvent, mă lovesc de tine. Eu – Particulă Divină.

Menită să fericească, să-i dea liniştea deplină Fiinţei-om încătuşată şi de tine posedată;

Ignoranţa şi cu teama în individ, ca şi-n gloată.

Când atragi omu’ în trecut, îi procuri amărăciune.

Clipele trăite-s moarte, în prezent – întunecime.

Ce-mpiedică Sacrul Vieţii, de-a se afirma total.

El fiind veşnic prospeţime, doar prin clipe, actual.

Plăcute sau dureroase, clipele câţiva trăite, în prezent istovitoare, pentru că sunt doar gândite.

Nu trăite efectiv. Golite de conţinut.

Ele n-au nicio valoare, sunt fapt perimat, trecut.

*

Vina-ţi de „egou” smintit, de fapt, este evidentă.

Prin timp eşti mecanizat – repetare consecventă.

Identic ca un robot, şi-ţi dai, fictiv, importanţă.

Prin ambiţii, vanitate, trufie şi aroganţă.

Când te manifeşti în om, ce poţi oferi anume.

În afar de zbucium, teamă – rătăciri şi-nşelăciune?!

Nu poţi altceva să dai decât ce-ai din plin în tine!

Poţi cuprinde toate astea? Stai şi sesizează binel

Dacă. Eşti „egou” cinstit şi-ţi priveşti naivitatea.

Tu singur te-ai depăşit, întâlnind Realitatea.

Care curăţă, transformă tot ce e impur,

diform:

Dragostea, înţelepciunea dau dimensiunea – Om.

Iată-ne din nou în confruntare cu acelaşi „egou” sâcâitor, obsedant şi posesiv. De ce oare alergi ca un nebun, fără rost, fără folos? Cu ajutorul Atenţiei globale mereu te demasc şi mereu îţi spun, că eşti un trecut mort şi că fiecare retrăire este ficţiune, totalmente păgubitoare. Când tu, „sine” nărăvit priveşti şi asculţi ceva de-ndată şi interpretezi! Dar cu pălăvrăgeala interpretării de fapt, tu nici nu priveşti şi nici nu asculţi, fiindcă vechiul perimat şi anacronic îşi descarcă sarcinile memoriale care n-au nicio valoare în prezentul nou, viu şi activ.

— J Eu, Particula Divină, necontenit mă lovesc de tine! Şi ori de câte ori vreau să fericesc pe om şi să-i dau liniştea deplină, apari tu ca alcătuire posesivă şi ţii fiinţa încătuşată. Tu „ego”, eşti rădăcina ignoranţei din om! Şi prin om tu o transmiţi în continuare întregii gloate. Atunci când

atragi omul în trecut, nu-i oferi altceva decât amăgiri, fiindcă clipele trăite odinioară, acum sunt doar nişte imagini moarte care împiedică Sacrul Vieţii de a se afirma în mod total, ca noutate deplină. Aceste clipe trăite în trecut, aduse în prezent doar ca amintiri, sunt dorinţe istovitoare, stări imaginative şi nu trăiri efective. Golite de conţinut ele nu au nicio valoare morală sau spirituală.

Incriminarea de „ego" smintit – ce ţi-o imputăm – este evidentă prin ea însăşi. Eşti întocmai ca un robot care te repeţi la infinit şi prin ştiut îţi acorzi o dizgraţioasă importanţă ca ambiţie, lăcomie, vanitate, ură şi trufie. Atunci când te manifeşti în om cu asemenea însuşiri ce altceva îi poţi oferi acestui nefericit decât confuzie, temeri, zbucium, rătăciri, înşelăciune? Fiindcă tu nu poţi oferi decât pe măsura prisosurilor din tine însuţi! Poţi tu oare sesiza realitatea acestor revelaţii?

Dacă numai o clipă eşti „egou" cinstit, şi-ţi

priveşti ignoranţa, ca şi neputinţa, tu singur ţi-ai depăşit fictiva alcătuire şi te-ai contopit cu Realitatea. Numai în această împrejurare se produc mutaţii binefăcătoare, care curăţă toate impurităţile existente în omul neîmplinit. Dragostea şi înţelepciunea atestă adevărata esenţă a fiinţei umane care n-are început şi nici sfârşit, ea fiind Perfecţiune autentică, vie şi nemuritoare.

NU TE PROIECTA SPRE MÂINE!

Stai să ne-nţelegem bine! De ce fugi în viitor?

Ce diavol te tot zoreşte? Cine-ţi este-nsoţitor?

Poţi alerga înspre mâine, dacă n-ai trecu tu-n spate?

Ce zici „sine” trepăduş, nu am eu oare dreptate?

Eu – al Conştiinţei glas din tine – nu fac decât să privesc Orice fapt aşa cum vine, cu el mă-ntâlnesc – firesc;

Nu pun preţ pe vreo credinţă, nu am opinii, păreri

Stau în faţă cu „ce este”, fără „mâine”, fără „ieri”.

Faptele vorbesc prin ele, singure se definesc.

Eu numai îmbrac în vorbe, tot ce ele povestesc;

Conflicte nu se ivesc, niciun fel de contradicţii.

Evidenţa lor fiind clară, cum să işte complicaţii?!

Tu, fiind un „ieri” programat, ai o viaţă efemeră.

Te mişti şi acţionezi prin tot ce gândirea speră;

Speranţa-nrâdăcinată drept proiecţie mintală.

Final prin timp conturat – o formulă ideală.

Fiindcă nu-i realitate, imaginea e stresantă.

Favorabilă sau nu, fără vrere-i agasantă.

Căci ne scoate din prezent – faptul viu, real, concret.

Adus de mişcarea Vieţii, cu totul

independent.

Pact cu tine nu pot face, fiindcă-s veşnic Adevăr.

Tu imagine, himeră – lacom acumulator;

În prezenţa mea dispari – pieri în chip desăvârşit.

Doar atunci când omu-i Om şi nu doar închipuit.

Dacă ai ceva de spus, spune, te des tăinuieşte.

Nu e vreme de pierdut, lumea se tot prăbuşeşte.

Vina-ţi aparţine ţie, tu le-ai încurcat pe toate.

Haosul, vrajba şi ura cu tine sunt asamblate!

Vrei să piară-ntreaga Viaţă sau tu să dispari total.

Lăsând Iubirea să – îi ţese viaţa omului real?

Socot c-ai fiinţat destul, vremurile cer să pieri.

Lăsând fiinţa să trăiască, goală de „mâine” şi „ieri”.

Structura noastră egoistă prin natura ei obsesivă, derutantă şi generatoare de impulsuri stresânte, ne caracterizează aşa cum suntem, ca fiinţe fragmentare tempo-spaţiale. În această temă îi demascam extinderea ei spre viitor prin proiecţii mintale a căror natură împiedică înţelegerea prezentului. Mai mult decât atât, acest „sine” care se sprijină pe acumulări înregistrate memorial, ne proiectează un mâine cu totul amăgitor, plăsmuit de imaginaţie.

În urma acestor descoperiri, urmează firească întrebare: Este posibil să ne eliberăm de aceasta fantasmagorie şi cum anume? Numai într-un singur fel şi iată cum: Perfect conştienţi întâmpinăm cu flacăra Atenţiei globale această irealitate. Simpla ei demascare o împrăştie fulgerător. Apoi, în continuare luăm contact direct cu faptele, evenimentele şi surprizele pe care Viaţa – în desfăşurarea Ei – ni le scoate în cale. Fără opţiuni, fără credinţe sau speranţe ci în mod simplu, stăm faţă în faţă cu ceea „ce este”! Nu

există decât o stare de Pură prezenţă în care nu intervine nici „ieri” şi nici „mâine”.

În această ambianţă faptele se afirmă prin ele însele, iar noi doar le îmbrăcăm în expresii, când nevoile solicită o asemenea comunicare. Claritatea lor exclude în mod categoric, orice fel de confuzii, contradicţii sau conflicte. Aşadar, noi ca fiinţe integrale – în contact nemijlocit cu Adevărul, aflat în constanta Lui mişcare – nu putem ajunge la niciun compromis cu imaginarul „ego”.

În faţa Conştiinţei pure – ipostază Infinită – el, ca structură finită, confuză, bizară, lacomă şi temătoare nu poate rezista în nicio împrejurare. Numai odată cu dispariţia lui, omul îşi descoperă adevărata Realitate ca fiinţă eternă, nemuritoare. Haosul existent pe întreaga suprafaţă a plane tei este opera nefastă a acestei alcătuiri egoiste, sprijinită pe ficţiunea lui ieri, care se proiectează spre un mâine nesigur, imaginar. De prea multă vreme rătăcim ca făpturi fragmentare, ignorante,

în conflict cu noi înşine şi cu restul lumii. A sosit timpul să-i punem capăt acestei îndelungate rătăciri.

Trezirea la realitate ne este oferită de către „Cunoaşterea de sine” şi nu avem nevoie de niciun sprijin din afara fiinţei noastre. Fiecare om dispune de însuşirea, ca şi de energia capabilă să-l elibereze de sub dominaţia tiranică şi înrobitoare. Odată cu trezirea vom afla singuri prin trăire directă, ce este Împărăţia Cerurilor, Fericirea, Inteligenţa şi Iubirea creatoare, singurele în măsură să ne transforme radical actuala mentalitate şi prin noi – ca fiinţe universal-trăitoare – să salvăm de la pieire întreaga omenire. În viziunea aceluiaşi sens, să mai precizăm că numai odată cu dizolvarea poverilor memoriale, fiinţa umană atinge unitatea funcţională în desăvârşită contopire cu Divinitatea veşnic creatoare.

O FĂCLIE CARE ARDE

Ce faci? Unde eşti acum? în mişcare? Stai pe

loc!

Vreo idee te frământă şi-i faci, cumva, al ei joc?

Sau, cuprins de apatie, în prezent total absent?

Iată câteva întrebări puse zilnic, insistent!

Pentru a-ntâlni Viaţa în perpetuă mişcare.

Totdeauna noutate, niciodată repetare.

Se porneşte din „acum” – ca etern independent.

Fără „ieri” şi fără „mâine” – un trăitor consecvent.

Omul liber de trecut, clar, lucid şi vigilent

Se mişcă precum Viaţa, totdeauna în prezent.

Întocmai ca o făclie care arde permanent, înnoindu-se continuu prin văzutul consecvent.

Flacăra care consumă vechi reziduuri – ancestrale.

E Atenţia globală ce dă sensuri actuale la tot ce-ntâlneşte omul în a lui peregrinare;

Ea adună energii, numai prin Ea, integrare!

Altă cale nu există de-nnoire, de progres.

Clipa dezleagă misterul şi-i dă Vieţii înţeles!

De nu eşti mereu prezent, pierzi tot rostul vieţii tale.

Drum mereu baricadat de formule ireale.

Când Atenţia-Făclie e aprinsă-n noi constant.

Ea destramă, face scrum tot ce-i hâd şi aberant.

Eronate-nregistrări, de gândirea-nşelătoare.

Care obsesiv măsoară dup-a ei înfăţişare.

Prin hăţişurile vieţii nu rătăcim niciodată Când Făclia e aprinsă, mintea complet luminată.

Dacă cele ce transmit află clar ecou în tine.

Pune-ţi singur întrebări, ca să te-nţelegi mai bine.

Dacă eşti un om întreg, în acea clipă prezentă.

Căci numai integritatea dă trăirea imanenta!

Tu şi Sacrul – „Una” sunteţi în perfectă armonie Asta pretinde chiar Viaţa – drept izvor de bucurie!

Când aiurea zboară gândul, eşti făptură incompletă.

Energia risipită, comportarea desuetă.

Incapabil a-nţelege ce e viu, adevărat.

Adus de şuvoiul Vieţii, ca un „Tot” – un integrat!

Gând hoinar, gând vagabond se observă-n mod atent.

Demascat, pe loc dispare, insul clar independent.

Astfel de-ntâlnit transformă, arde energii viclene.

Ce-nsoţesc aceste gânduri, prin natura lor perene!

Flacăra nu lasă urme, nici impresii dureroase.

Ce e vechi, ce-i perimat, gânduri urâte, frumoase.

Sunt de-a valma, fără dubiu, dintr-odată spulberate.

Clipele ce se succed, cuprinse-n Imensitate!

Prin Atenţia totală, insistaţi a fi Făclie.

Ea va luminează calea, cu Ea veşnic bucurie.

Chiar în grele încercări, fiindcă mintea clar, lucidă.

Dă proporţii infinite. Armonia, Fericirea fiinţa-ntreagă o inundă!

Să ne punem cât mai des întrebările: Dacă suntem sau nu în contact direct cu Realitatea Vieţii? Funcţionăm noi ca fiinţe complete perfect conştiente „acum” şi „aici”? Oare gândirea s-a furişat în trecut sau s-a proiectat cumva, spre viitor? îndată ce gândirea este demascată că hoinăreşte fără rost pe aripile timpului, ea revine cuminte în prezent, oferindu-ne clipe de linişte şi luciditate. Un om trezit la realitate se mişcă, înţelege şi acţionează potrivit necesităţilor impuse de Viaţă pe clipe prezente într-o veşnică desfăşurare. El, cu o minte clară, lucidă este întocmai ca o Făclie care arde permanent înnoindu-se încontinuu.

Flacăra care consumă reziduurile ancestrale

ce-l definesc pe om ca făptură egoistă şi temătoare, este Atenţia globală. Cu ajutorul acestei Atenţii se realizează în mod inerent şi unitatea fiinţei – când dispunem de o energie nelimitată. Acţiunea transformatoare nu poate avea loc decât în prezentul viu şi activ, niciodată în viitor. Or, dacă nu suntem mereu în prezent, pierdem rostul adevărat al Vieţii. Iar trecutul perimat şi viitorul imaginat, care se interpun ca rătăciri ale minţii, vor obstrucţiona aflarea Adevărului.

Când Atenţia lucidă ne însoţeşte în mod constant, calea Vieţii ne este luminată şi, cu ajutorul luminii Ei, se împrăştie şi dezagregă toate impurităţile care ne degradează moral şi spiritual. Totodată Ea ne oferă şi calitatea morală respectivă, de a nu mai săvârşi în continuare alte erori.

Prin urmare, întreaga muncă a noastră constă în observarea şi ascultarea fiecărui gând hoinar, fiecare murmur al gândirii, orice dorinţă,

teamă care ne atrag în hăţişurile vremii. Perfecta întâlnire cu toate acestea, face ca ele să dispară, iar în „golul psihologic” ce se aşterne în mod spontan, dispunem de o Conştiinţă pură integrată în Nemărginire.

În această ipostază, întâlnim Iubirea acauzală şi Fericirea fără margini care prin însăşi natura lor înfrumuseţează toate câte ni se întâmplă bune sau rele, frumoase sau urâte, plăcute sau neplăcute sau chiar nespus de dureroase.

OMULE, NU-ŢI PIERDE VREMEA!

Toate câte sunt cuprinse în Eternul Univers
Au în ele un consens, cauzele ce-au preces.

Din anumite împliniri, precum şi din neîmpliniri.

Ordinea-i prezentă-n toate, nu-i prilej de-nchipuiri.

Timpul ce continuu curge, neîncetat este activ.

Noi, prin ce făcut-am ieri, azi răsplata – efectiv O-ntâlnim în mod statornic numai pe a ei

măsură.

Efectul trăit acum – în această conjunctură.

Cauze-ar putea să-nscrie prin a „sinelui trăire.

Orice frământare a minţii dă fireasca-nlănţuire:

Cauze, precum efecte se-ntâlnesc şi inversează Din greşitele-ntâlniri degradarea progresează.

Omule, nu-ţi pierde vremea, caută, te integrează în al Vieţii înţeles şi dă clipei ce apare, întregul tău interes! Tot ce-a fost n-are valoare.

E un trecut perimat; ce va fi e amăgire – un absurd deziderat!

Numai clipa ce apare e prin ea Realitate.

Nouă-n formă, conţinut, în esenţă creatoare.

Eternitatea prin clipă e-ntâlnită-n mod constant.

Cu neobosita muncă a „Cunoaşterii de sine”.

Simpla noastră întâlnire cu „ce este”, cu „ce-apare”.

Dezagregă-ntreg trecutul de valori imaginare.

Liniştea ce se-ntâlneşte, fără scop sau siluire.

E o binecuvântare – pe-înţelept îl defineşte.

Iată ce ţi se oferă: Să-ţi cunoşti interiorul!

Omule, nu-ţi pierde vremea cu trecu tu l-vii torul.

Amândouă-s ficţiune! în clipă te integrează d

Pentru al tău bine etern şi-a toate câte fiinţează!

Toate câte sunt cuprinse în Eternul Univers, ca şi în vieţile noastre au oţ strictă logică, o raţiune după care se desfăşoară odată cu scurgerea vremurilor. În fiecare zi, în fiecare moment, toate câte ne sunt aduse de către mişcarea Viului, nu sunt altceva decât efecte ale unor cauze anterioare. Aşadar, fiecare fenomen adus de Viaţă se află într-o strictă interdependenţă cu un alt fenomen anterior care l-a determinat. Legea Cauză-Efect are deci un caracter universal care operează la toate nivelurile de existenţă.

În ceea ce ne priveşte pe noi oamenii, ca fiinţe limitate tempo-spaţial şi egoist-funcţionale, fiecare frământare a minţii noastre determină cauze care ne condiţionează în mod corespunzător următoarele existenţe. Prin urmare, fiecare gând, exprimare sau înfăptuire constituie tot atâtea cauze ale căror efecte le vom întâlni în mod sigur, fie în această viaţă, fie în cele următoare.

La rândul lor efectele neîntâmpinate în mod adecvat, vor deveni ele însele cauze şi astfel, roata cauză-efect-efect-cauză se perpetuează, prelungind în mod inevitabil şirul încarnărilor. După ce am aflat toate acestea nu mai avem voie să ne irosim timpul în zadar. Folosindu-ne de „Cunoaşterea de sine” să încercăm ruperea lanţului determinat de cauzalitate prin întâmpinarea corectă a efectelor. Fiecare gând, imagine, dorinţă, teamă, plăcere, lăcomie, aroganţă etc. Să fie direct întâmpinate cu flacăra Atenţiei globale care arde şi împrăştie toate câte le întâlneşte fără să lase urme memoriale. Atenţia

globală este unicul instrument cu ajutorul căruia realizăm atât integritatea fiinţei noastre, cât şi transcendenţa din lumea finită a „ego”-ului în Eternitate.

În această fericită împlinire, simpla noastră întâlnire cu ceea „ce este”, dezagregă întregul nostru trecut obsedant şi posesiv, înregistrat memorial din ignoranţă sau inadvertenţă.

Să nu mai pierdem vremea, cochetând cu amintirile, reziduuri ale trecutului – în prezent apariţii anacronice – sau fictive proiectări ale unui viitor tot atât de ireal şi păgubos. Integrarea noastră în prezent pe clipe de existenţă, ne oferă liniştea sau pacea sufletului care – prin ea însăşi – este acţiune binefăcătoare, însoţită de mutaţii transformatoare benefice în propria fiinţă, cu reverberaţii şi în restul lumii. Fiindcă noi şi lumea „Una” suntem ca esenţă, într-o perfectă uniune cu Sursa Supremă de la care toate purced şi spre care suntem atraşi ca de un puternic magnet, drept împlinire a unui tainic destin.

OPACITATEA MENŢII

În acest sfârşit de secol, ultim din mileniu doi, îmi rotesc privi re a-n jur, cercetând al său şuvoi:

Tehnic, mintea omenească a atins ţeluri măreţe.

Omul a păşit pe Lună, prin eforturi îndrăzneţe.

Sunt trimise spre planete şi spre alte galaxii.

O mulţime de mesaje – câţiva zi se-fantezii.

Toate astea ne uimesc prin forţa lor creatoare Mintea clar apreciată cu-nsuşiri iscoditoare.

Savanţi şi tehnicieni au creat observatoare.

Ce răscolesc Universul la distanţe uimitoare:

Miliarde ani lumină e distanţa observată Astăzi, de ochiul uman prin tehnica minunată.

Şi-n microcosm, răscolirea la fel de revelatoare.

Mult efort şi insistenţă, faptic, asemănătoare;

În nucleul de atom, zeci de părţi elementare

Definesc truda depusă prin a lor investigare.

Lăudata munca, truda, isteţimea omenească.

— O firesc-apreciere în măsură să-ntregească Evoluţia pe Terra, la nivel material.

Unde mintea plane tară-i implicată-n chip total.

Tehnica, de bună seamă, dă comodităţi reale:

Efort fizic mai puţin, subtilităţi cerebrale.

Mecanismele conduse dup-anume programare.

Ce trebuie însuşite cu a minţii dezvoltare.

O minte mai exersată – o med mare perspectivă, întreaga-i activitate med abilă, în plus şi mai extensivă.

Logic, ar urma să fie moral – psihic, pe măsură.

Mai bună, med înţeleaptă în a vieţii aventură.

Dar, în fapt, ce observăm, care-i etica umană? împreună să descriem câteva punctări de seamă:

Ipocrizia în lume, prinsă-n forme variate,

manifestă mai subtilă. O minte mai dezvoltată se vădeşte mai abilă.

Răutatea prin cruzime, pagini cu sânge le-nscrie.

Crime, lupte şi războaie sunt prin ele, nebunie!

Din conflicte precedente, omul nimic n-a-nvăţat.

Care să fie misterul că-i la fel de degradat?

Azi, la fel se pregăteşte, chiar mai mult preocupat Are totul la-ndemână – prin ştiutul însumat.

De-a fi mai nimicitoare, prin tehnică – mai cumplite.

Toate câte sunt pe Terra, ar putea fi nimicite.

În concluzie, azi, omul, mult mai rău, mai degradat.

TAr. Acumulări mintale, „sinele” mai posedat.

Incapabil să-nţeleagă ce-i Adevăr sau Iubire!

Mila, cinstea, omenia cu inocenta-ntâlnire.

Prin descoperiri externe şi mai mult

înstrăinat De-al său for interior, prin timp tot mai neglijat.

Avariţia, cruzimea, teama şi dispreţuirea.

Orgoliul, ura, trufia – omului îi descriu firea.

Prin capacitatea minţii toate-n jur sunt infectate:

Solul, aerul şi apa cu otrăvuri impregnate.

Alimentele de bază, progresiv tot mai nocive.

Infectări cu chimicale, tot soiul de erbicide.

Sănătatea afectată, în plus, prin experienţe Concentrate pe atom, care, în a lor esenţă Vizează noi conflagraţii de proporţii uriaşe.

Cu-naltă tehnicitate, săvârşiri mai sângeroase.

Mintea clară, sănătoasă pune sieşi, ca şi lumii, următoarea întrebare:

Cese-n tâmplă cu-acest om prins în a lui divizare?

Vedem oare toţi la fel – fără vreo deosebire?

Înţelegem acest fapt prin procesul de gândire?

Isteţ în domeniul fizic, prin invenţii minunate.

Psihic – crud, confuz, ilogic – o crasă stupiditate!

Să descoperi lucruri noi şi-apoi să le foloseşti în a ta dezagregare! Omule, te vezi cum eşti?

Real, unde se găseşte acel om – zis Sapiens?

Poţi cuprinde-a lui prostie, comportarea-i fără sens?

Nebunia, ignoranţa prin a lor dimensiuni desfid orişice progres.

Omul orb, hidos, haotic, incapabil să-nţeleagă realul său interes!

Cu orice descoperire, pericolul tot mai mare.

Opacitatea sporeşte şi forţa distrugătoare

Poate nimici Pământul cu toate câte există.

Dacă, în continuare, omul vechi încă rezistă!

*

Norii pot fi-mprăştiaţi de o rază de lumină.

Nu este niciun mister, îi stă oricui la-ndemână De-a se întâlni cu el şi-a schimba-ntreaga structură Printr-un „om nou”, înţelept,

desprins de vechea-i făptură!

În noi toţi, însămânţate, chiar din tainicu-început.

Posibilităţi imense de a fi nou din clipă-n clipă, la fel ca un nou născut, Fără griji, patimi, necazuri, suferinţe sau conflicte.

O imensă armonie şi constantă fericire în pas cu cele-ntâlnite!

Un lucru simplu se cere, să vă observaţi global Tot ce deapănă gândirea în prezent, în actual.

Gând, reacţie, simţire, imagine fugitivă;

Nimic nu se neglijează, fiinţa-ntreagă – atent-activă.

Totul e văzut, cuprins, fără vreo anticipare.

Această simplă privire, vigilentă, actuală, este realizatoare!

Ce e observat spontan, deodată şi dispare.

Într-o clipă suntem liberi de vechea aglomerare!

E moment esenţial, când devenim Infinit.

Cuprinşi în Imensitate, în mod cert, om înnoit!

Aici nu mai sunt probleme, omu-n sine înţelept Tot ce face, ce gândeşte – prin Iubire – bun şi drept;

Masca omului de bine, zis de om civilizat.

Cade, practic, de la sine, ca „ceva” neadecvat!

Socotesc că pe parcurs, singur ai descoperit Că piedica-înţelepciunii stă-n „ego”-ul nărăvit.

Care, din acumulări îşi arogă importanţă şi pe sine se socoate ca reală existenţă.

Această descoperire spulberă spontan ce-a fost, înţeleptul se afirmă când dispare „eul” prosti

Mintea lui particulară, stresântă, defectuoasă. Se dezagregă spontan, fiindcă-i perfect înţeleasă.

Iar în locul ei s-aşterne Mintea cea Universală.

Care orişice rezolvă prin structura-i integrală.

Dacă mai înainte de a parcurge această notă explicativă, aţi citit cu atenţie exprimarea temei cu ajutorul versului, socotim că nu este deloc dificil, să descifraţi realitatea aşa cum se manifestă – prin ea însăşi – pe ambele planuri: fizic şi moral-spiritual.

Mintea omenească atât de iscoditoare, a înregistrat pe plan tehnic lucruri extraordinare la acest sfârşit de secol şi mileniu. Amintim doar câteva: contactul fizic cu Luna; trimiterea de rachete şi spre alte planete; mesaje îndrăzneţe şi spre alte galaxii. Asemenea performanţe erau socotite doar în urmă cu un secol, ca simple fantezii. Cu ajutorul acestei minunate tehnici s-au creat observatoare care permit ochiului uman să descopere taine ale Universului la miliarde de ani lumină etc. Tot aşa de revelatoare sunt şi descoperirile din lumea invizibilă a microcosmosului. În nucleul de atom au fost evidenţiate zeci de particule elementare. În acelaşi sens mai amintim şi investigaţiile din

lumea genetică şi a ADN-ului.

Mintea planetară a omului, implicată în toate aceste descoperiri prin muncă perseverentă şi isteţime, merită toate laudele. Evoluţia şi progresul la acest nivel, a creat pe Terra condiţii de viaţă incontestabil mai bune. Munca brută efectuată odinioară de către oameni, este executată astăzi cu mai mare eficienţă de către maşini şi roboţi, invenţii ale minţii omului. Numai o minte exersată cerebral, deci mai extensivă, a putut să descifreze într-un timp relativ scurt, taine ale naturii pe care apoi în mod practic, le-a pus în folosul colectivităţii.

Dacă vedem toate aceste merite, cu estimările absolut îndreptăţite, ne punem, totuşi, legitim întrebarea: Oare de ce nu observăm acelaşi progres şi pe plan moral şi spiritual? Care este etica umană în raport cu avântul uluitor al tehnicii din lumea materiei?

Ipocrizia existentă astăzi în lumea pe care o străbatem este mult mai subtilă. O minte mai

dezvoltată găseşte din păcate modalităţi mai isteţe de camuflare. Răutatea şi cruzimea de asemenea sunt ascunse sub aspecte mult mai abile. Stările conflictuale care generează crime, lupte şi războaie sângeroase cu distrugeri de vieţi omeneşti şi bunuri materiale sunt mai frecvente astăzi decât înainte. Omul nu a învăţat nimic din tristele experienţe prin care a trecut omenirea, mai puţin ştiutoare decât cea actuală. Mai mult decât atât, marea majoritate a descoperirilor sunt folosite de către oameni pentru pregătirea altor războaie, mult mai nimicitoare decât cele din trecut.

În concluzie, cu toată ştiinţa şi cultura, omul, în general, se dovedeşte astăzi prin atitudinea şi comportarea sa în relaţiile cu semenii şi natura, mult mai degradat. Prin multitudinea acumulărilor sale mintale „sinele personal” a devenit şi mai autoritar, mai posedant şi, în aceeaşi măsură, mai puţin capabil să înţeleagă ce este Adevărul, Iubirea, mila, cinstea şi armonia. Cu fiecare

descoperire din lumea exterioară, el s-a îndepărtat, în străinându-se în aceeaşi măsură de forul său interior. Ambiţia, ura, avariţia, dispreţul, orgoliul şi violenţa le vedem astăzi manifestându-se – din păcate, în mod frecvent – în toate straturile sociale.

Tot cu ajutorul minţii sale, omul a reuşit să infecteze întreaga natură. Aerul, apa şi solul sunt infectate cu diverse otrăvuri. La fel şi vegetaţia, leguminoasele şi fructele cu care ne hrănim sunt infectate de diverse chimicale şi insecticide. În plus, viaţa şi sănătatea ne sunt puse la grea încercare prin tot felul de experienţe de la atom la produse chimice, iniţiate în vederea declanşării unor noi conflagraţii.

Şi aşa cum am făcu i-o mai înainte, venim iarăşi cu o altă întrebare logică, raţională şi cu prisosinţă justificată. Ce se întâmplă cu acest om care funcţionează fragmentar – ca dualitate? Stăruitor şi isteţ cu împliniri de excepţie – ca minunate invenţii – din lumea fizică, iar pe plan

psihologic, ilogic, confuz şi crud! Să descoperi secrete ale naturii pe care apoi să le foloseşti la propria distrugere! Oare măcar acum când cineva vă atrage atenţia, vă daţi seama în mod real – nu doar intelectual – cum sunteţi? Unde se află acel pretenţios *homo sapiens sapiens*? Puteţi oare cu adevărat să conştientizaţi comportarea fără sens? Omul de astăzi confuz, haotic şi ignorant nu poate în nicio împrejurare şi nicicând să-şi vadă adevăratul interes! Cu oricare descoperire pericolul este şi mai mare, fiindcă opacitatea minţii va spori în aceeaşi măsură cu forţa distrugătoare pe care singur o perfecţionează. Acestea sunt, de fapt, calităţile şi defectele omului condiţionat de educaţia defectuoasă primită şi transmisă de la o generaţie la alta.

După aceste scurte consideraţii, să vedem dacă exista vreo modalitate de redresare a omului condiţionat. Dacă veţi răspunde că aceasta este firea naturală a omului, atunci, în mod sigur veţi continua să rămâneţi ceea ce sunteţi, fie mulţumiţi

cu starea amăgitoare, vegetativă, care vă copleşeşte, fie resemnaţi într-o comoditate condamnabilă!

Iată însă că norii ignoranţei şi ai confuziei pot fi de-ndată împrăştiaţi de o simplă rază de Lumină! Nu este vorba de niciun mister! Fiecărui om îi stă la îndemână însuşirea de a se putea întâlni cu el însuşi şi odată cu asta să-şi schimbe întreaga mentalitate. Ni se cere doar un singur lucru, să observăm – observare globală şi atotcuprinzătoare – întreaga activitate a minţii aşa cum se manifestă ea în prezent, în momentul actual. Nimic nu este neglijat. Fiecare dorinţă, teamă, imagine, cu un cuvânt orice reacţie a minţii întâmpinate cu Atenţia clară, lucidă, fără să urmărim scop sau ideal. Această stare de vigilenţă este prin ea însăşi transformatoare, fiindcă tot ce este observat cu asemenea simplitate, în care nu există niciun fel de intervenţie din partea gândirii, dispare fulgerător. Iar în „golul” care survine în chip firesc, devenim om complet – fizicosihic:

unitate integrată în Infinit. Aici nu mai sunt probleme. Practicantul devine înţelept şi tot ce simte, gândeşte sau face se asociază cu Iubirea, Frumuseţea şi Bunătatea. În această situaţie masca omului de bine, cult şi civilizat cade de la sine ca ceva neadecvat – lipsit de utilitate.

Din cele relatate nu este deloc greu să descoperim fiecare în parte, că întregul obstacol care se opune Inteligenţei este ficţiunea „ego”. Acesta sprijinit pe acumulări intelectuale, îşi arogă importanţă, socotindu-se somitate şi priveşte restul lumii de la înălţimea închipuirii sale.

Simpla descoperire a acestei şubrede ficţiuni, face ca ea să dispară, iar în locul „eului” prost, ambiţios şi plin de sine, se afirmă natura firească a fiinţei umane ca Inteligenţa creatoare. Aşadar, să reţinem că mintea particulară – prin natura ei confuză şi stresântă – iluminată de flacăra Atenţiei se dezagregă fulgerător, fără să lase urme memoriale. Iar în „golul psihic” astfel creat, fiinţa

noastră se extinde la Infinit ca Minte Universală, care rezolvă toate problemele de viaţă, oferindu-ne Fericirea impersonală, lipsită de orice motivaţie.

OPTIMISM ŞI PESIMISM

Optimism şi pesimism, două stări amăgitoare.

Sursa lor acelaşi „eu” activând prin fragmentare;

În ambele ipostaze, omul fuge de real, înflorind sau mâzgălind ce e viu şi actual.

Optimismul colorează toate câte le-ntâlneşte.

Orişice-nfrumuseţează, ce e trist înveseleşte.

El, prin propria-i gândire, tot timpul imaginează;

Făcând ideal din toate, consecvent denaturează.

Prin anticipări fictive trăieşte la suprafaţă.

Punând preţ pe al său „sine”, printr-o searbădă speranţă;

Preocupat încontinuu de a lui încurajare.

Nu-şi îngăduie odihnă şi-a „sinelui” observare.

Joc de teatru înăuntru cu efecte şi-n afară.

El se minte-adânc pe sine şi lumea ce-l înconjoară;

Psihic, moral – degradare, în oricare-mprejurare.

Când denaturăm realul, toată viaţa-i evadare.

*

Pesimistul într-o formă şi mai rea, mai degradantă.

Toată ţesătura vieţii e cu doliu-nveşmântată;

Gânduri spuse, împliniri pline de amărăciuni.

Toate câte-i ies în cale privite cu suspiciuni.

El, din întâmplări mărunte, grabnic face tragedii.

Cărora le dă amploare, urmate de inepţii.

Uneori chiar sinucideri încheie jocul funest;

Minte complet rătăcită care-apreciază prost.

Ce roade poate să-n scrie o minte întunecată cu temeiul disperării totdeauna-ngemănată?

Chin, durere şi suspine cuplate cu disperarea Pesimistului cununa şi prin ea încătuşarea!

Pentru psihic, un dezastru – ruşine-a fiinţei umane.

Suflet primitiv – nevolnic – prins de-a „eului” arcane!

Pentru corp, stres permanent şi o moarte prematură;

Ce bine-ar putea să aducă o astfel de conjunctură?!

*

*

Optimism şi pesimism, tot o viaţă mincinoasă.

Ambele structuri născute din trăire nemintoasă.

Cuprinzând ce-am relatat, ce poţi spune despre tine?

Tinzi spre vreuna din ele – ai anume opţiune?

Descifrare a-ţi aparţine dacă, practic, te cunoşti Prin relaţie directă, cum real te manifeşti

La-ntâlnirea cu Viaţa şi-ale sale provocări.

Clipele – oglinda Vieţii cu-ale tale integrări.

Numai ca fiinţă completă – un întreg armonios.

Afli ce-i Eliberarea şi ce este de folos.

Atât fizic, cât şi psihic spre măreaţa împlinire.

Fericirea ta reală prin negrăita Iubire.

Optimismul, ca şi pesimismul sunt stări absolut amăgitoare, iniţiate de insul incomplet care funcţionează ca „sine” condiţionat de patina timpului. În ambele manifestări omul denaturează realitatea fie prin înfrumuseţare, fie prin urâţenie.

Optimistul în mod imaginar, colorează în nuanţe cât mai strălucitoare toate câte îi ies în cale, aduse în chip firesc de veşnica mişcare a Vieţii. Evenimentele neplăcute şi triste sunt de-ndată înveşmântate cu proiecţii mincinoase, fanteziste, derutante. El trăieşte la suprafaţa conştiinţei sale, ajutat de anticipări fictive care-l încurajează tot timpul sub această formă de

speranţe seci, lipsite de conţinut.

În această situaţie, optimistul printr-o perseverentă încadrare se străduieşte

— În dauna propriei sale energii – să perpetueze un vag climat de armonie. Este doar un joc de teatru realizat în interiorul propriei fiinţe, cu efecte şi asupra lumii exterioare. Aşadar, acest ambiţios artist se minte pe el însuşi şi totodată, încearcă să dea impresii asemănătoare şi în relaţiile cu semenii, cu mediul ambiant. Or, asemenea atitudine nu face decât să-l degradeze moral cu fiecare evadare din faţa Realităţii existenţei.

*

Pesimistul se află într-o conjunctură şi mai nefavorabilă, fiindcă întreaga pânză a vieţii sale este ţesută cu lacrimi, suferinţă şi necontenită amărăciune. Suspicios din fire, el imaginează tragedii şi dramatizează întâmplări cu totul minore, dându-le proporţii exagerate.

Uneori, mintea copleşită de inepţii conduce

pe nefericitul pesimist la funestul gest al sinuciderii. Ce fel de roade poate să ofere o astfel de minte:

confuză, ignorantă şi adesea halucinantă, decât suferinţă, chinuri şi disperare?!

Nimic mai dăunător, mai prostesc şi mai ruşinos pentru o fiinţă umană ca ea însăşi prin nesăbuita halucinaţie să-şi determine condiţii stresânte, care să-i grăbească evadarea din viaţă! Câtă amărăciune şi cât venin invadează întregul corp fizic, ori de câte ori întâmpinaţi Viaţa cu prostul obicei de interpretare în viziunea îndoliată a suspiciunii şi nesiguranţei! Oare această descriere este ea destul de clară ca să vă arate întreaga inepţie a comportării pesimiste?!

*

Aşa cum arătam la început, atât optimismul, cât şi pesimismul sunt atitudini mincinoase care degradează moral şi spiritual întreaga fiinţă cu determinări negative şi asupra structurii organice a corpului carnal.

Dacă mintea noastră este programată de una din aceste opţiuni – indiferent care din ele – nu avem decât o singură soluţie şi anume: întâlnirea directă cu noi înşine prin practicarea „Cunoaşterii de sine”. Fiinţa întreagă atentă şi lucidă! complet deschisă întâmpină în mod direct, şabloanele minţii care încearcă să ne impună în mod automat, atitudini prestabilite, în faţa noutăţii Viului în mişcarej Corecta întâmpinare conduce în mod inevitabil, la dispariţia minţii vechi şi, în stare de eliberare, aflăm ceea ce ne este de real folos. În acest fel descoperim iubirea integratoare care ne uneşte cu Realitatea sau Sublimul Adevăr.

OPUSE ŞI OPONENŢI

În pustiul mărginirii unde stăpâneşte „eul”.

Gândurile-s ca nisipul spulberat de vijelii Niciodată armonie, linişte sau libertate.

Fiecare în mod intim vrând a lui întâietate.

i i

Când unul se înfiripă pe cenuşa celui vechi.

Apare în loc opusul, ce-l pândeşte insistent.

Dorind să-l anihileze prin impulsuri insolente;

Surprinderea folosită ca tactică cu efecte.

Acesta-i câmpul conştiinţei – mintea individuală, într-o veşnică alertă, frământată zi şi noapte; 1

Întregul e fragmentat pe bucăţi, pe părticele.

Importanţa căutată de fiecare din ele.

O dorinţă împlinită pe loc îşi pierde vigoarea, *i*

„Eul”, fiind nemulţumit, grabnic se-ndreaptă spre alta.

Speranţa prinsă cu teama, încontinuu aliate.

De-amăgiri şi-nchipuiri drumurile-nsămânţate!

Când ceva nu ne convine, apare şi oponentul.

Care vrea să desfiinţeze dorinţa – activ prezentă, înlocuind-o cu alta, socotită mai aleasă;

Prin selecţie, „ego”-ul cade-n propria lui plasă.

— I

Oponentu – îi ficţiune, ce ia fiinţă prin

gândire.

El, de fapt, tot o dorinţă care-aspiră lamplinire.

Luptă deci, două dorinţe ce se vor realizate, a

Asta oferă „ego”-ul prin a lui dualitate. J întrebarea ce se pune e aceea de-a cunoaşte în ce fel să lichidăm nefirească fragmentare?;

Desigur că nu „ego”-ul e-n măsură s-o-mplinească! i

El singur fiind responsabil de-această incriminare. Jj

Logic, începem cu el, altă cale nu avem!

Fiindcă e o ficţiune, un produs imaginar;

Să-ncercăm să-l demascam ori de câte ori apare; *i*

Văzându-l aşa cum este – în mod sigur va dispare;

Iar în clipa respectivă se produce un „gol psihic”, în care „sinele” piere – fiinţa infinit extinsă;

De-acum în fiinţa-ntreagă, dispar orice oponente;

Libertatea, armonia sunt înscrisuri inerente.

Doar ca fiinţă unitară aflăm farmecul Vieţii.

Stând în faţă cu „ce este”, dispar conflicte, dureri;

Mulţumirea, bucuria – atât de copleşitoare încât exclud – fără dubiu – orice fel de căutare.

În pustiul limitat al împărăţiei „ego”-ului niciodată nu există libertate, pace, linişte şi nici armonie. În tot timpul zi şi noapte aproape fără încetare, gândirea sub diversele ei aspecte, se află într-un veşnic iureş. Când o dorinţă sau un gând se ridică pe cenuşa celui vechi, îndată apare adversarul ca opus care-l pândeşte, folosind ca tactică de luptă impulsurile insolente de anihilare, ca şi surpriza drept efect nimicitor.

În linii mari, cam acesta este climatul minţii individuale aflată în permanentă alerta, divizată în părticele, fiecare cu aspiraţii spre întâietate, O dorinţă împlinită, de-ndată îşi pierde vigoarea şi

însemnătatea, însă trepăduşul „ego” încontinuu nemulţumit caută altceva, folosind speranţa ca instrument ajutător. În umbra speranţei se află însă totdeauna teama neîmpliniţii, care nu face decât să completeze drumul închipuirii şi al amăgirilor deşarte.

În clipa când ceva nu ne convine, se iveşte şi oponentul care vrea să anuleze realitatea prezentă, pentru a o înlocui cu alta socotită mai profitabilă şi astfel, „sinele” – prin necontenite selecţii – cade în propria lui plasă.

De fapt, oponentul este o ficţiune determinată de procesul de gândire. El nu este altceva decât o altă dorinţă care aspira la împlinire. Asta oferă tot timpul „ego” «ul care funcţionează prin diviziune: lupta între ceea ce este real şi activ cu aspiraţia imaginară care tinde la întâietate cu posedarea întregii fiinţe.

Întrebarea care ni se pune este aceea de a cunoaşte, dacă există vreo posibilitate ca să punem capăt fragmentării? Desigur că există! Dar

de bună seamă nu cu ajutorul „ego”-ului, fiindcă el este de fapt, răspunzător de această îmbu cătaţi re! Urmărind deci logica faptelor, vom începe cu acest unic incriminat şi nu avem altceva de făcut decât să-i demascăm activitatea ori de câte ori se mişcă şi acţionează. Văzându-l aşa cum este cu ajutorul Atenţiei lucide, el se risipeşte în mod spontan, fără să lase în urma lui reziduuri memoriale. Iar în clipa respectivă fiinţa noastră se întregeşte şi totodată capătă extensie infinită, în noua ipostază în care „ego”-ul lipseşte cu desăvârşire, noi devenim toleranţi în perfectă armonie – odată cu dispariţia de opuse şi oponent.

Numai ca fiinţă unitară vom descoperi prin reală trăire, farmecul şi frumuseţea Vieţii. De-acum, stând faţă în faţă cu faptul – realitatea cuprinsă în clipă – dispar: conflicte, temeri, suferinţe, orice fel de stare tensională. Iar în locul lor, mulţumirea şi bucuria devin atât de copleşitoare încât sunt excluse cu desăvârşire – ca inutile – toate celelalte aspecte ale căutării

Adevărului.

Să încercăm şi altfel explicarea a ceea ce este inexplicabil – adică Sublimul Adevăr – care de-ndată dispare când încerc să-L prind în cuvinte pentru a-L face cunoscut semenilor. Îndată ce mintea veche-ştiutoare dispare cu desăvârşire – fiind iluminată de către străfulgerările Atenţiei globale – întreaga fiinţă întâlneşte starea de „a fi” sau Pura Conştiinţă. În această fericită ipostază suntem absorbiţi de către Infinita Energie Cosmică sau Dumnezeu şi trăim prin contopire fenomenul Iubirii atotcuprinzătoare.

ORIGINEA VIEŢII

Nu din haos ne-am născut, ci din Sacra Armonie.

Care cuprinde pe toate din ce-a fost şi ce-o să fie.

Căci toată diversitatea e cuprinsă-n Unitate.

De fapt, numai Ea există ca certă Realitate.

De-altfel, în tot Universul, sfânta ordine tronează.

Legea Cauză-Efect în tot timpul operează;

Nimic nu e dat uitării. Tot ce-a fost acum apare.

Imanenţa îşi impune propria realizare.

Haosul prezent în lume, ca şi-n sufletele noastre.

Patimi ce se războiesc cu înscrisuri de dezastre.

„Ego”-ului îi revin, prin ce spune, ce gândeşte.

Prin a lui activitate – toate câte le-ntocmeşte.

Revenirea la ce-a fost, obligă pe fiecare

Să-şi destrame al său „ego” – ficţiune-nşelătoare.

Ce pe sine se socoate bun şi priceput la toate.

Fie-n timpul existenţei, fie, după zisa-moarte.

Dar el nu este-n măsură să-şi aducă transformări Dimpotrivă, cu efortul, mai profunde-ncătuşări;

Voinţa şi siluirea, credinţele-amăgitoare

Sunt de-a pururea prin ele mijloace de degradare.

Dacă toate ne sunt clare, n-avem nimic de făcut!

Conştientizăm „ce este” – întregul nostru ştiut.

Fără s-aşteptăm ceva, robiţi de vreun ideal.

Aspiraţie fictivă cu-ndemn emoţional.

O astfel de întâlnire ne conduce la tăcere.

Gândirea nu se mai mişcă, orice amintire piere;

Psihic, fiinţa e cuprinsă în Imens, în Infinit.

O stare atemporală – rupţi de spaţiul mărginit!

În perfectă limpezime, frumuseţe negrăită.

Uniţi cu Sursa Vieţii – nedorită – închipuită.

Trăim acea armonie ce-o aveam la început Când „ego”-ul ne lipsea cu-ntregul lui conţinut.

Nu ne-am născut din haos şi nici nu suntem un rezultat al hazardului – as unor întâmplări oarbe şi iraţionale. Separaţia şi diversitatea

învederată prim infinite aspecte exterioare, nu sunt decât simple aparenţe trecătoare şi perisabili ale lumii în care trăim. De fapt, întregul Univers şi toate câte există formează uoj

„Tot” unitar, omogen, coerent şi calitatea esenţială a acestui întreg este Sacra Armonie. Iar noi, oamenii, ca şi toate câte există, am purces din acest Izvor Sacru şi Armonios şi în El ne vom întoarce după ce ne vom împlini inestimabilul destin.

De altminteri, Sfânta Ordine şi Armonie tronează ca o lege imanentă în necuprinsul Univers. Legea Cauză-Efect operează în tot timpul fără ca ceva să fie dat uitării sau omis. Toate câte s-au săvârşit mai înainte, astăzi îşi revarsă roadele ca efecte de neînlăturat. Haosul, prezent în lume, ca şi în sufletele noastre este opera „sinelui particular” ca urmare firească a ceea ce gândeşte, simte sau înfăptuieşte.

Revenirea la armonia iniţială ne obligă pe fiecare să destrămâm întreaga alcătuire a acestei

ficţiuni înşelătoare, care se socoteşte somitate, priceputǎ la toate câte există pe plan fizic, ca şi după aşa-zisa moarte.

Demolarea acestui „sine” nu se poate realiza prin propriile lui instrumente ca voinţă, efort, credinţă, analize, idealuri etc. Iar atunci când – din necunoaştere sau ignoranţă – acestea sunt folosite, ele dau efecte contrarii, adică o şi mi mare încătuşare. Numai simpla conştientizare a întregii minţi ştiutoare conduce – în mod cert – la tăcere şi apoi, la dispariţia ei totală. În această fericită conjunctură, gândirea nu se mai mişcă, orice amintire piere şi întreaga noastră fiinţă se integrează în Imensitate. Aşadar, odată cu tăcerea întâlnim prin contopire directă cu Eternitatea – starea de atemporalitate – ca rezultat al desprinderii totale de mărginire.

De-acum, ca minte lucidă şi negrăită frumuseţe ne unim fără vrerea noastră cu Sursa Vieţii şi trăim acea armonie pe care o aveam la început, înainte de apariţia „sinelui” sau „ego”-

ului. Iar realizarea „acum şi aici” a acestui adevăr demonstrează cu prisosinţă – ceea ce aminteam la început – că existenţa noastră îşi are izvorul în esenţa Sacrei Armonii.

O UNICĂ TEMĂ – UN SINGUR FINALI

Eu prin sutele de titluri, nu tjutez decât o temă.

„Cunoaşterea cea de sine” – cum omul se manifestă la întâmpinarea Vieţii, ce prin fapte se atestă.

Clipa dându-i prospeţimea şi integrarea perfectă.

De fapt, tot atâtea unghiuri, din care Viaţa-i privită.

Omul singur fiind măsura după condiţionat.

Permanent privit prezentul prin ştiutu-nregistrat;

Nepotrivirea totală între Viul – din acum – şi trecutul decedat.

Cel care răspunde Vieţii, nu este omul real.

Ci o entitate tristă – ficţiune înşelătoare.

O imagine a noastră căreia i-am zis „egou”.

La fel „eu”, „centru” sau „sine” care nu e nicicând nou.

Timpul înscris îi e tată, iar mama – închipuire.

Toată tragedia lumii, prin prezenţa lui se-nscrie;

Contradicţii, certuri, lupte numai lui se datoresc.

Fiind străin de orice bine, patimile-l definesc.

Fiindcă-i hâd, trufaş, meschin, ambiţios, plin de ură, Urâciunea şi-o ascunde sub o mască-nşelătoare; Interesul egocentric căruia îi dă amploare.

Îi închină osanale şi îi zideşte altare.

Tema nu lui s-adresează, ci Purităţii din om.

Fiinţei, ca Realitate, astăzi „sinelui” robită.

Unii nici nu sesizează starea tor împătimită.

Socot falsul – adevăr, fire a-ntreagă-m pătimită.

Mesajul din temă cere insistent, stăruitor.

Desfiinţarea fără milă a acestui „eu” mizer.

Evident în orice vreme ca un tiran temnicer;

El e singurul obstacol ce vă ţine prizonier.

Viaţa lui e susţinută doar prin energii viclene, Aglomerate prin timp, ce dau ale lumii semne De degradare morală, etică şi socială.

Azi, pe cât de evidentă pe-atât de dementţială!

Lupta directă cu el, nu vă este indicată.

O astfel de confruntare, îi dă mai multă vigoare Orice metodă, sistem sunt particule din el.

Fragmente ce-l întăresc prin fiece repetare.

El apare prin reacţii, ce sunt, de fapt, energii. Conştientizate, simplu, prin contact nemijloct, întâlnirea le destramă, „eul” mereu mai slăbit;

Scurgerea de energii pune capăt dominării.

Acesta e tot secretul. Un „egou” nesusţinut.

Cu vremea… slăbeşte… moare, fără vrut, fără ştiut. Numai prin epuizare, prin acest simplu-ntâlnit.

Cu Atenţia drept faclă, ce luminează şi arde.

Din păcate, deseori, la mesaj „eul” răspunde.

Cu ce ştie, ce cunoaşte. Prin răspuns el mai mult creşte. Astfel omul zi de zi, tot mai greu se înrobeşte în ce spune, prin ce face, prin toate câte gândeşte.

Orice temă – În final – îţi arat-ace laşi lucru;

Modalitatea-ntâlnirii şi dizolvarea spontană;

Iar în clipa de repaus – accesul în Infinit;

Când eliberat de toate ai ajuns Nemărginit.

Acesta e rostul temei, ca să te-ntâlneşti cu tine, Cuvintele! Doar simboluri, ce te-ajută să te vezi.

Dacă te legi de cuvinte, în mod sigur, nu trăieşti Fenomenul de Viaţă, ce-apare ca noutate.

Temele greşit citite, vor îmbogăţi ştiutul.

Respectiv, vechiul „egou” care-acum, mai informat.

Face din cumul comoară, omul şi mai posedat.

Imposibil să-ntâlnească ce e Viu şi-adevărat.

În cele aproape o mie de teme cuprinse în

şapte cărţi apărute, ca şi în cele din acest volum nu tratez decât o singură problemă: „Cunoaşterea de sine”, adică întâmpinarea reacţiilor minţii la contactul cu mişcarea constantă a Vieţii pe clipe existente de manifestare. Aşadar, clipa capătă o importanţă primordială la această întâlnire simplă, globală şi spontană. Iar flacăra Atenţiei este unicul instrument folosit la această experienţă directă.

Temele al căror număr poate fi extins la infinit, reprezintă tot atâtea unghiuri din care este privită Viaţa – în permanenta Ei mobilitate şi totodată noutate absolută. Întâlnirea omului vechi condiţionat tempo-spaţial cu noutatea Vieţii, este cu totul nepotrivită. Deoarece trecutul existent în prezent doar ca imagine a unor trăiri anterioare, este şi rămâne incapabil să întâlnească permanenta noutate a Vieţii pe clipe succesive în desfăşurare. Aşa fiind, această prezenţă imaginativă va determina de fiecare dată confuzii, amărăciuni şi stări tensionale.

Prin urmare, intervenţia vechiului – ca

imagine conservată memorial – nu este manifestarea omului real ci a unei ficţiuni, căreia i-am dat diferite denumiri ca „ego”, „sine”, „eu”, conştiinţă de suprafaţă, „centru de interese” etc. Această ficţiune care operează deci cu ajutorul imaginilor nu are capacitatea să întâlnească în mod real, ceea ce este nou, viu şi activ în veşnică preschimbare. Ea are ca tată timpul şi ca mamă închipuirea.

Întreaga tragedie umană se înscrie numai în prezenţa acestei plăsmuiri ca violenţă, ambiţie, contradicţii, orgolii, ură şi chiar războaie sângeroase. De altfel, tot ce întreprinde omul la nivelul şi cu ajutorul acestei închipuiri, primeşte calificativul de greşeală, păcat sau patimă înrobitoare. Acest „sine” hâd, confuz, meschin şi ambiţios încearcă mereu să-şi ascundă urâciunea sub diferite măşti derutante, înşelătoare – pentru uz exterior. Concentrat tot timpul pe „eu şi al meu”, el imprimă o infinită extensie egoismului căruia îi zideşte şubrede altare şi-i închină

osanale.

Tema prezentă nu se adresează în mod deosebit acestui „sine”, ci Purităţii sau Realităţii existente în fiecare făptură umană, în prezent robită prin mecanicitatea minţii condiţionate. O imensă majoritate de semeni ai noştri nici măcar nu sesizează împătimirea lor, socotind falsul ca adevăr şi adevărul ca fals.

Mesajul propriu-zis, prin această temă solicită destrămarea fără niciun pic de milă a acestui „ego” mizerabil, care ne ţine încătuşaţi, ca pe nişte veritabili prizonieri! El şi numai el, în ansamblul manifestărilor lui, este singurul obstacol care ne barează drumul şi ne împiedică să ne întâlnim cu frumuseţea de nedescris a adevăratei Vieţi.

Întreaga existenţă a acestui „eu” este susţinută şi întreţinută de către energii viclene, adunate şi înregistrate memorial fie din ignoranţă, fie din lipsă de informare. Degradarea etic-morală, ca şi socială, atât de evidente şi tot pe atât de

dementiale, numai şi numai lui îi sunt imputabile.

*

Lupta directă cu acest „ego” nu ne este în niciun fel indicată, deoarece fiecare *confruntare* nu face decât să-i dea o şi mai multă vigoare şi extensie.

Orice metodă, sistem sau credinţă sunt particule rupte din el, fragmente care-l întăresc cu fiecare repetare interesată – drept aspiraţie egoistă. El apare întotdeauna ca reacţie mecanică a minţii cu energii fragmentare, subiective, care urmăresc scopuri, idealuri etc.

Aceste reacţii conştientizate în mod indirect, simplu şi dezinteresat determină pe loc destrămarea lor. Şi, cu fiecare destrămare, „eul” este tot mai anemic, mai puţin autoritar căci numai scurgerea şi împrăştie re a energiilor susţinătoare îi pune capăt dominării sale. În asta constă tot secretul autocunoaşterii. Uni „sine”, nemaifiind susţinut de energiile aflate în centrul său, cu vremea se stinge… moare, fără nicio

intervenţie a efortului susţinut de voinţă, ca dinamizare a ştiutului. La toate aceste întâlniri flacăra Atenţiei globale este constant folosită, fără să producă fum sau să lase în urma sa cenuşă.

Deseori, din păcate, la acest unic mesaj se răspunde, folosindu-se tot „ego”-ul, ca dorinţă, efort etc. Or, în acest caz, efortul nu conduce la risipirea şi a ne mie rea sa ci, dimpotrivă, la o şi mai mare fortificare. În final, fiecare temă arata unul şi acelaşi lucru: modalitatea întâlnirii şi dizolvarea spontană a acestei ficţiuni. În clipa de repaus, se operează – pe căi nevăzute sau dorite – accesul în Infinit când, eliberaţi de toate înregistrările ancestrale, atingem starea de Nemărginire.

Acesta este rostul temei, ca să ne ajute să realizăm singuri întâlnirea corectă cu propriul „eu” şi – ca minte smerită – să oferim posibilitate Iubirii Absolute să ne cuprindă în mod desăvârşit. Cuvintele folosite la întocmirea temei, nu au altă valoare decât de simple simboluri de comunicare

ca, prin ele, singuri să ne înţelegem pe noi înşine. Dacă temele sunt doar citite – simplă citire fără punere în practică – ele ne îmbogăţesc şi mai mult ştiutul. În acest caz, prin acumulare dăm o şi mai mare vigoare cerberului care ne domina în chip autoritar şi, astfel ne pune în imposibilitatea de a ne întâlni cu ceea ce este Viu şi adevărat, „acum şi aici” – doar ca simplă prezenţă.

În concluzie, numai întâlnirea noastră cu Realitatea – care singura se afirmă când dispare structura egoistă – operează transformări benefice de înnobilare a sufletului omenesc cu influenţe asemănătoare şi asupra întregii comunităţi.

PAJIŞTEA DORINŢELOR

Dorinţele-s seci, ca fire de iarbă pe pajişti pustii.

Ce vin din trecut, fondate pe „sine” cu-a lui nebunii.

E zi sau noapte, repaus – mişcare, prezente-s mereu.

Nu-i chip de odihnă, nicio pricopseală prin

acest „egou”.

Ce-ar putea să dea acest trecut mort, venit în prezent.

Excelând continuu, prin conflicte, teamă, război permanent?

Dorinţa-i capcana, omul ei robit, o imensă dramă.

Ace as ta-i povestea, zilnic repetată, ce pacea destramă.

Deci, toată minciuna, amarul şi chinul din „sine” porneşte!

Spre tine mă-ntorc, atent te privesc – totul se sfârşeşte!

De ce eşti nebun şi iarăşi revii, la fel ca înainte?

Spune-mi lămurit, ce lanţuri te leagă în propria-ţi minte?

Te-ai născut din haos, haosul te ţine, zilnic te hrăneşte.

N-ai nici pic de minte, orgoliul ţi-e firea, prin el, răul creşte.

Interesu – îi steaua căreia te-nchini, lui robit deplin;

Lanţurile-a-ţi rupe, nu-i treabă uşoară, şi-a scăpa de chin.

Pajiştea de gânduri – dorinţe aride – absolut să tacă.

Nu-i o altă cale de Eliberare, fiinţa să refacă.

Dragostea dintâi, să revină iarăşi, toate să-nhorească.

Armonia, pacea, ordinea internă firea s-o-ntregească.

Ce-ai de zis acum, omule nebun? Îţi vezi viclenia?

Masca de pe faţă azvârle-o departe! Prinde-ţi neghiobia!

Doar privind „ce este”, „sinele” dispare – totul se reface.

Mintea limitată pe loc încetează – de trecut desface.

Liber într-o clipă, prin ea, eşti Imens, cu Eternul „Una”.

Ai o Elită minte ce-i Universală. Asta-ţi e cununa De-mplinire-a fiinţei – ca o Unitate, tu, prin ea, Iubire.

Niciun fel de griji, toate s-au topit cu vechea gândire.

Demasceirea „ego”-ului, aşa după cum reiese din toate temele, este cheia succesului în practicarea fenomenului de autocunoaştere. La infinitele faţete de manifestare ale acestei ficţiuni, am recurs uneori la diverse asocieri, atât pentru înlesnirea înţelegerii, cât şi pentru corecta întâlnire a practicantului cu el însuşi.

În această temă, „ego”-ul nostru se afirmă ca dorinţă seacă, lipsită de substanţa realităţii, pe care Ei m asociat-o cu firele de iarbă uscate de pe o pajişte pustiită de secetă.

De fapt, ce este dorinţa? De unde vine şi ce fel de efecte produce ea asupra fiinţei noastre? Dorinţa este rămăşiţa unei experienţe anterioare păstrată ca memorie înregistrată pe scoEirţa cerebrală. Nu există dorinţă fără o precunoaştere

însoţită de o seamă de efecte asupra simţurilor. De pildă: plăcerea senzuală de ieri – ca experienţă reală, directă – o vrem şi astăzi când condiţiile de existenţă sunt cu totul diferite. Dorinţa este deci imaginea lui „ieri”, care astăzi aspiră la o repetare. Or, neputinţa satisfacerii ei creează un conflict psihologic între ceea ce ne oferă în mod real Viaţa, în momentul actual şi această irealitate care tinde să-şi impună autoritatea. În acest fel suntem împiedicaţi să înţelegem prin trăire nemijlocită, realitatea şi frumuseţea Viului în constanta lui mişcare.

În general vorbind, nu există decât o singură dorinţă care însă îmbracă o multitudine de aspecte. Iar aceste aspecte se dovedesc prin ele însele ca nişte veritabile capcane, care ne ţin prizonieri în mrejele timpului.

Aşadar, dorinţele fac parte din dimensiunea finită a „ego”-ului căruia îi imputăm întreaga confuzie şi amărăciune a propriei noastre existenţe. Un om înrobit de energiile fragmentare

şi perturbatoare ale dorinţelor este incapabil să întâlnească reeditatea şi frumuseţea Vieţii.

Să vedem ce fel de posibilităţi ni se oferă ca să putem scăpa, nu numai de un aspect al dorinţei, ci de întregul conglomerat care ne tulbură, stresează şi amărăşte întreaga existenţă.

Pentru a concretiza stsuea de armonie şi linişte a sufletului – inerente adevăratei înţelegeri – nu avem altceva de făcut decât să determinăm „ego”-ul să tacă împreună cu întreaga pajişte de dorinţe care-i învederează structura imaginativă.

Simpla conştientizare a acestei structuri ireale, care se afirmă ca minţi particulară limitată şi obsesivă, face ca aceasta să tacă smerită. Tăceree survenită în acest fel, semnifică desprinderea de trecut, adică de lumea finită a „ego”-ului. În acea fericită clipă de pace sau „gol psihologic”, mintea se extinde li Infinit, iar fiinţa se întregeşte formând o singură Unitate. 5

În acest fel descoperim ce este Iubirea Absolută, care ne conduce prininte grare într-un

veşnic prezent. În această ipostază nu dorim nimic altceva dead! ceea „ce este” şi nu aspirăm la ceea ce lipseşte. Fericirea acauzală o întâlnim numai în conjunctura în care suntem perfect mulţumiţi, cu toate câte ni Iţ aduce în faţă mişcarea permanentă a Vieţii, deoarece Ea nu ne oferă decât ceeţ ce ni se cuvine.

PLĂCEREA ŞI NEPLĂCEREA

Plăcerea şi neplăcerea amândouă tributare „ego”-ului nărăvit, în el nasc şi se dezvoltă şi-aspiră la împlinit;

Nicicând nu au puritate, totdeauna-s relative.

Merg atâturea-mpreună, prin îngemănări fictive.

Când aspirăm la plăcere, teama neimplinirii-i umbră.

Atât una, cât şi alta dau o atmosferă sumbră;

Ades clipa de plăcere are urmări dureroase.

Cum şi clipa neplăcerii prin timp s-aducă foloase.

Căci aici în câmpul „eu” nu-i nicio asigurare.

Lucruri, fapte împletite cu teamă şi disperare;

Clipa prin „acum” trăită, e certă şi naturală!

Nu-i adăugăm, nu-i luăm din structura ei reală.

Totul se complică însă, când dorim o repetare.

Clipa, câţiva, viu trăită, o vrem iar cu-nverşunare.

Asta naşte degradări şi tulburări pe măsură.

Psihic – fizic, toată fiinţa într-o confruntare dură.

„Eul” mereu asta face, prins de gust şi-apreciere.

Vrea ca totul în viaţă a-i fi fagure de miere.

Şi de-amarul vieţii fuge, prin sforţări încrâncenate.

Imposibil de-nţeles sensul Vieţii-adevărate.

Nu plăcutul – neplăcutul creează anomalii.

Ci structura egoistă cu-ale sale nebunii;

Deci, ea trebuie-nţeleasă şi tratată ca atare.

Pentru a desprinde omul de-a lui condiţionare.

Fără „eu”, fiinţa umană trăieşte atemporal şi prin puritatea minţii ia contact cu ce-i real.

De-acum în noi, clar prezentă, ipostaza bucurie.

Fără stări tensionale – o perfectă armonie.

Întâlnit mereu „ego”-ul, cum real se manifesta.

Ca dorinţe, sentimente, orice gând care-l atestă.

Toate-acestea-ndată pier, căci simplitatea dizolvă.

Deci, privit egocentrismul fără scop şi fără slovă.

E la fel cu o grădină care nu mai e udată.

Ramuri, trunchiuri, rădăcini se usucă de îndată.

Sub văpăile fierbinţi ale astrului ceresc, în noi, Atenţia-i laser, prin Ea toate se topesc.

Plăcerea ca şi neplăcerea sunt dependente

de „ego”-ul nărăvit, care se află într-o constanta agitaţie. El nu este niciodată mulţumit cu ceea ce îi oferă mişcarea continuă a Vieţii. Şi toate câte se întâmplă în perimetrul limitat al acestei alcătuiri fictive, poartă în chip nemijlocit amprenta relativităţii.

Plăcerea momentan împlinită, cu trecerea timpului ea poate să înscrie efecte contrarii, adică dureroase. Dar fenomenul s-ar putea petrece şi invers, adică suportarea momentană a unei neplăceri, să ofere – după câtva timp – efecte avantajoase, fiindcă în dimensiunea finitului nimic nu este sigur. Totul aici este imprevizibil şi nedurabil.

Lucrurile însă, se complică atunci când se doreşte repetarea faptului care ne-a oferit plăcerea simţurilor, ca şi evitarea sau fuga din faţa a ceea ce se apreciază ca neplăcere. De fapt, asta şi face omul obişnuit, condiţionat tempo-spaţial, care vrea ca totul în viaţă să-i fie ca un fagure cu miere şi se opune cu îndârjire la tot ceea ce

apreciază el ca amărăciune şi durere. Asemenea intervenţii cu totul nepotrivite, perturbă întreaga fiinţă şi face imposibilă înţelegerea, ca şi sensul adevărat al Vieţii – Realitate manifestă pe clipe în veşnică mobilitate.

Practic, nu plăcutul şi neplăcutul creează anomalii, ci atitudinea insului la întâlnirea cu el însuşi ca fiinţă egoistă. Aşadar, această structură imaginară, turbulentă şi amăgitoare se impune a fi tratată aşa cum se cuvine.

Îndată ce am descoperit vinovatul, de-acum este foarte uşor să-l determinăm pe el însuşi să tacă smerit, fiindcă i-am demascat – fără drept de replică – întreaga lui şubrezenie. Iluminarea minţii cu străfulgerările Atenţiei globale, face să dispară întregul climat nebulos al acestui „ego”, fără nicio altă intervenţie.

Concomitent cu dispariţia lui, fiinţa noastră se unifică şi atinge starea de atemporalitate. În ipostaza de Conştiinţă pură întâlnim Realitatea Viului cu care ne contopim pe clipe de existenţă.

Aşa descoperim prin experienţă directă calitatea noastră de făptură divină, care se mişcă şi acţionează ca frumuseţe şi bucurie acauzală. Asemenea întâlniri cu noi înşine – realizate cât mai des posibil conduc la secătuirea grădinii „ego”-ului, prin epuizarea energiilor negative care-l susţin. Este la fel cu ceea ce se întâmplă în lumea fizică, atunci când o grădină nu mai este îngrijită şi udată. Toate se veştejesc, se usucă sub văpaia luminii şi arşiţei Soarelui.

Să reţinem, deci, că Atenţia globală este factorul determinant care desăvârşeşte această grandioasă operă a trezirii omului la realitate prin demolarea „ego”-ului.

POEZIA – OGLINDA

Totalmente diferită de oricare poezie, câte sunt scrise în lume.

„Cunoaşterea cea de sine” – unica temă tratată cu întreaga profunzime.

În mai multe sute titluri, Viaţa-i prin să-n cercetare.

Fiecare unghi aparte, o altă investigare.

Oricare din poezii – realmente-i o oglindă, pusă omului în faţă şi-ndemnat să se privească, fără să-i dea vreo speranţă;

Nu se urmăreşte scop, nu-i loc de dualitate.

Se priveşte insistent cu-ntreaga pasivitate.

Tot ce-i întâlnit astfel, ca prin farmec va dispare.

Şi-n clipa care urmează – moment de Eliberare.

Practicantul solitar se extinde fără vrere, în imensul Infinit;

Asta-i punctul crucial, când omul, lipsit de „sine” este total izbăvit.

*

Dacă citind poezia – prin „gol” – aţi ajuns aici – în sferele Infinite.

Spargeţi de-ndată oglinda, cioburile azvârlite.

Din ea nimic să rămână înregistrat cerebral!

Privitul a fost zadarnic, dacă l-aţi cuprins

mintal!

În nefericitul caz aţi pus nouă temelie „ego”-ului fragmentar.

De privit noul înscris, prin natura lui eretic – îndreptar imaginar;

Se stă-n faţă cu „ce este”, aşa precum toate vin.

Ca reacţie, dorinţă, teamă, suferinţă, chin.

*

Simplitatea exprimării – la-ndemâna tuturor celor ce ştiu să citească

Prin cuvinte uzuale, cititorul îndemnat cât mai des să se privească;

Nu se reţine nimic, prin înscris memorial, pentru uz ulterior.

Totul vizualizat, cuprins clar, spontan, precis întregul interior.

*

De la un capăt la altul, mesajul e important – imediat aplicat!

Ritm, metaforă şi rimă – privite ca secundare

– au un rol neînsemnat

Daţi întreaga-nseninătate, repetatelor îndemnuri de-a vă privi şi-asculta.

Atenţia folosită – ca un laser dizolvant – la capacitatea sa.

*

Dac-aţi înţeles mesajul, din citit sau recitit, nimic nu s-acumulează.

Poezia folosită numai când este citită – fiinţa-n ea se reflectează;

Prin recitire apare consecventa prospeţime, cum e chipul în oglindă.

De la un privit la altul. Astfel de citiri ajută fiinţa-n „vid” să se extindă.

Infinitul ne cuprinde prin pasivitatea noastră total dezinteresată.

Când eliminând trecutul – completă singurătate – în El fiinţa integrată;

Cu asemenea trăiri – noutate fiecare – în noi au loc transformări.

Ce destramă egoismul, prin structură

programat, pe teamă şi frământări.

De reţinut că oglinda, ca şi cel ce v-o oferă, nu au nici o-nsemnătate. Rămâneţi numai cu-ndemnul de-a vă observa constant, cu întreaga simplitate.

Pe drumul spiritual, cârjele nu au valoare, dimpotrivă, sunt obstacol, Mersul singur – fără „ego” – este un real miracol.

Aceste poezii – în jur de o mie – tratează una şi aceeaşi temă: Cunoaşterea omului de către el însuşi. Titlurile reprezintă tot atâtea unghiuri din care este privită Viaţa în ansamblul desfăşurării Ei – pentru a-i descifra tainele şi adevăratul sens. Fiecare din aceste poezii, reprezintă o adevărată oglindă, pe care autorul o oferă practicantului, doar cu îndemnul de a se privi în mod simplu, aşa cum obişnuieşte să o facă atunci când îşi priveşte chipul într-o oglindă obişnuită. Privirea se realizează cu o minte clară, lucidă, aflată în totală pasivitate. Simplitatea întâlnirii nu prilejuieşte niciun fel de speranţă. Lipsesc cu desăvârşire:

scop, dualitate.

Toate câte sunt întâlnite în acest fel ca gânduri, imagini, dorinţe, sentimente etc., dispar în mod efectiv fără să lase reziduuri memoriale. Iar în „golul psihologic” astfel creat – în care mintea condiţionată dispare – ne extindem la Infinit şi dispunem de o altă minte adimensională şi atotcuprinzătoare. În noua ipostază dispunem de întreaga capacitate de a cuprinde şi înţelege eternitatea clipei prezente.

În cazul când – odată cu citirea poeziei – aţi ajuns aici în sferele Infinitului ca stare de Pură Conştiinţă, meritul vă aparţine în totalitate. Acum, de-ndată sparge ţi oglinda şi azvârliţi cioburile ca nimic din ea să nu mai rămână! în sensul de a nu face memorie din simplitatea fenomenului trăit. Orice reţinere în scop de folosire ulterioară, fortifică structura imaginativă a „ego”-ului. Dacă totuşi din lipsă de Atenţie, această nouă povară a survenit, de ea scăpăm în acelaşi fel doar prin întâmpinarea simplă şi directă, fără să urmărim

altceva.

Mesajul exprimat prin cuvinte cât mai simple, vă îndeamnă să vă priviţi cât mai des. Fiecare întâlnire – corect înfăptuită – şubrezeşte în mod constant, autoritatea acestui tiran a cărui activitate ne degradează moral, spiritual şi fizic.

Ritmul, rima şi eventualele metafore întâlnite în poezia-oglindă, au un rol neînsemnat. Toată atenţia să o acordăm repetatelor îndemnuri de a ne privi şi asculta cât mai frecvent posibil. Atenţia – ca Lumină strălucitoare – împrăştie întunericul, dizolvă şi dezagregă tot ce întâlneşte, întocmai ca un laser. Adeseori am evitat rima pentru a nu încânta urechea – auzul – şi a distruge în acest fel cititorul de la contactarea simplă a faptului în sine. Uneori am folosit chiar cuvinte mai dure, distonante, tocmai pentru a atrage întreaga atenţie la întâlnirea cu clipa respectivă. Din citirea sau recitirea poeziei nu se reţine nimic. În acest fel versurile vor fi totdeauna noi – total necunoscute – ca întâlnite pentru prima oară,

aidoma cum alta vă este înfăţişarea cu fiecare nouă folosire a oglinzii.

Să reţinem deci, că pasivitatea minţii obţinută cu ajutorul Atenţiei lucide şi atotcuprinzătoare, ne transcende din lumea finită în realitatea Absolutului care, astfel ne adevereşte originea noastră divină. Nu acordaţi nicio importanţă poeziilor şi nici autorului. Rămâneţi doar cu îndemnul constant de a vă privi şi asculta cu sfânta simplitate.

Pe acest drum al desăvârşirii spirituale, nu avem nevoie de nimeni şi de nimic. Câijele pe care doriţi să vă rezemaţi, nu au nicio valoare. Ele, dimpotrivă, sunt reale obstacole în această minunată călătorie, care nu poate fi realizată decât fără „ego”, de unul singur ca om complet: corp şi psihic, Unitate deplină. Pentru înţelegerea acestui întreg funcţional venim cu o nouă descriere: Starea de neclintire a minţii smerite a determinat absorbirea fiinţei noastre în Sferele Infinitului – unde gândirea nu are acces. Aici, în

contopire cu Sursa Surselor suntem Iubire creatoare şi ne manifestăm ca atare pe clipe succesiv înnoitoare.

O idee, sentiment, exprimate prin imagini.

Versul ritmic şi cu rima îi dau anumite margini; Metafora folosită ca scop de-nfrumuseţare.

Prin anume comparaţii – totul idealizare.

Poezia şi poetul – opera şi autorul într-o strânsă dependenţă, apoi el – ascultătorul Ego”-ul care-a compus-o, ce prin timp îl conturează, Socotindu-se un geniu – râul care-l devorează.

În pericol tot poetul încă de la început.

Prin mâzgălirea hârtiei cu primul vers aşternut, Părerea bună de sine îi denaturează firea.

Cu fiecare succes s-amplifică-nchipuirea.

Realitatea se pierde prin hidoasa vanitate.

Când poetul, prin ce scrie, se socoate somitate; Ambiţia şi cu teama îi sunt amici permanenţi.

Un adevărat blestem – sfătuitori insolenţi.

E poetul diferit de orice tehnician?

Prin împletiri de cuvinte nu-i el un magician?!

Şi-una şi-alta se învaţă – în orice om însuşiri De-a deveni un poet prin asidue-ncercări.

Unii-nvaţă mai uşor, alţii cu dificultate Dar în fiecare om este aceasta calitate De a exprima frumos, fireasca Realitate.

Omul sieşi fiind măsura în a lui moralitate.

Dar, ce vedem la poeţi, prin ce scriu – prin poezie? Deseori slova şi versul – realmente, inepţie!

Se denaturează sensul la ce e real – corect, Omul-poet îşi demască al său caracter infect.

Adulaţia, minciuna deseori sunt folosite Pentru a slăvi pe oameni, calităţi închipuite;

Câtă degradare-n om, când meschinul interes Dă poetului prilejul de-a se afirma expres!

Cel slăvit şi trâmbiţaşul, reciproc influenţează.

Cu astfel de poezie, ambii se denaturează;

Vanitatea şi trufia cu slăvirea mincinoasa Sentâlnesc şi completează prin fiinţare nebuloasă.

Alteori, patriotismul prins în vers – exagerat.

Orice poet – prin excese şi-al său patos – degradat;

Imnuri de îndemn la luptă dau avânt spre violenţă.

Seamănul văzut duşman, naşte-a omului dementă.

Senzu editate a-ade se a naşte opere alese, în vers frumos exprimate, cu implicaţii imense;

OEunenii, frecvent, imită eroii sentimentali.

Ca etalon de viaţă – prin excese – ireali.

Prin fabulă, altă dată, se-ncearcă moralizarea Unor comportări urâte, ce-nscriu fiinţei degradarea;

Omul – propriul său duşman – prin atari manifestări.

Fabuliştii socotiţi minunaţi îndrumători.

Prin a ei diversitate, natura din plin oferă

Prilejuri de poezie, prin care, poetul speră.

Lui şi lumii să le-aducă o anume transformare:

Armonie, frumuseţe, pace bine fac ătosue.

De asemeni, abordată prin vers şi filosofia.

Iar poetul filosof prin povaţă şi îndemn, socoteşte armonia Ca un ideal de bază în relaţia umană.

Vorbe multe folosite, de fapt, plăsmuire vană.

Diferite pasiuni ce mocnesc în adâncime.

Dau creaţii pe măsură, lumii multă-ntunecime.

Viaţa şi mai neînţeleasa în atare conjunctură.

Implicat la fel, poetul şi-n această aventură.

Întrebarea ce se pune pentru mine şi noi toţi.

Este-aceea de-a cunoaşte rostul acestor poeţi!

Din ce scriu, din ce compun, ce ne e folositor.

Sau, din contră, scrisul lor ne este dăunător?

Literar, prin prelucrări, limba se nfru nu să te ază.

Claritatea exprimării prin frumos evoluează:

Mult prea mică o socot o asemenea-mplinire!

Poetul şi Adevărul au mai multă preţuire!

Tu, cel îndrăgit de vers, ce scrii îţi sunt de folos?

Toată gimnastica minţii te-a făcut mai omenos?

Eşti mai bun, cinstit, corect, iubeşti oamenii, natura?

Cum prin stihuiri adesea, dsii poeziei structura?

Când ce scrii nu treci prin filtrul trăirilor personale.

Toate cele relatate nu sunt decât vorbe goale!

Sunt minciuni îmbălsămate fără de nicio valoare.

Lipsite de energie şi-nsuşire creatoare.

Însuşi faptul de-a le scrie, practic, te denaturează Trăirea în ficţiune, amărăciuni însumează.

Făr de folos sau valoare, la fel, pentru cititor.

Cele scrise-n acest fel nu-s factor înnoitor!

Când poetul, scriitorul nu-şi cunoaşte al său „sine”, 1

Modul de funcţionare – psihicul în acţiune.

Opera lui îl posedă, devine şi-a lui unealtă.

Auto-aprecierea e cea mai hidoasă faptă.

Punând în faţă-ţi oglinda, încearcă să te cunoşti Prin gânduri şi prin reacţii la ce-auzi sau întâlneşti, întâlnirea ta cu tine da starea de Integrare.

Când toate le-apreciezi la reala lor valoare.

În astfel de ipostază fiinţa-ntreagă – Unitate.

Tot ce scrii sau stihuieşti cu dragoste-nsămânţate.

Setea, goana spre succes nu mai au niciun suport!

Orice stare creatoare naşte cu „ego”-ul mort! i

Aşa după cum afirmam şi cu alte prilejuri, „Cunoaşterea de sine” poate să abordeze şi să

rezolve în mod adecvat, orice fenomen de viaţă. Tema de faţa mi 8 a impus ca o reală necesitate, determinată de faptul că prima versiune a „Cunoaşterii” am exprimat-o cu ajutorul versului.

Dar să vedem ce este o poezie şi ce influenţe poate să determine atât asupra poetului, cât şi a oamenilor, în general. Poezia este o creaţie artistică exprimată cu ajutorul versului. Fondul ei constituie un sentiment sau idee înveşmântate în imagini cât mai relevante. Rima, ritmul şi metafora sunt folosite în scop de înfrumuseţare. Poetul şi propria creaţie se găsesc într-o strictă dependenţă. Cu primul vers aşternut pe imaculata hârtie, poate să apară părerea bună de sine, care-i denaturează firea. Iar cu primul succes înregistrat, odată cu aprecierea semenilor sau a criticilor, degradarea morală se amplifică până la nivel de trufie. De-acum, ambiţia, aroganţa, ca şi teama – ca nelipsită umbră a acestora – îi vor fi amici de drum prin viaţă, ca insolenţi sfetnici. Dar – ca investigatori ai aflării adevărului – ne

întrebăm dacă există vreo deosebire între un tehnician din oricare domeniu de activitate şi poet? Oare acest magician care încearcă să se exprime cu ajutorul versului, nu trece şi el – ca şi tehnicianul – printr-o perioadă de ucenicie? Unii poeţi învaţă tehnica exprimării mai uşor şi într-un timp mai scurt, altora le trebuie o perioadă mai îndelungată. În general, ce mai observăm la poeţi în raport cu ceea ce ei scriu? Prin slovă şi vers adeseori ei denaturează Realitatea Vieţii de dragul exprimării estetice, folosind în mod abuziv, diverse figuri de stil metaforice. Şi nu de puţine ori întâlnim poeţi care prin ceea ce exprimă îşi demască josnicia propriului caracter. Adulaţia, minciuna, ipocrizia şi fariseismul sunt folosite până la dezgust, pentru a slăvi pe anumiţi potenţaţi ai vremii, dându-le calităţi cu totul închipuite. Şi fac toate acestea în mod conştient, ca sclavi ai deşertăciunii lumeşti. În acest caz, atât trâmbiţaşul, cât şi individul slăvit se denaturează reciproc.

Alteori, patriotismul cuprins în versuri prin expresii exagerate, îndeamnă la luptă, violenţă şi ură împotriva semenilor apreciaţi ca duşmani. Senzualitatea şi patima au dat naştere la opere alese, frumos exprimate de poetul pătimaş. Şi aici, consecinţele nu pot fi decât pe măsura şubredei moralităţi a geniului literar.

Sentimentalismul atât de evident în lume, va găsi în opera acestui poet justificarea propriei sale maladii psihologice.

Altă dată, prin poezia-fabulă se încearcă satirizarea anumitor moravuri şi deprinderi omeneşti, în scopul de a le îndrepta. În acest caz, fabulistul pune în gura diferitelor animale, îndrumări abile pe care el le socoteşte utile transformării omului. Oare a devenit cineva mai cinstit, mai harnic şi mai bun după ce a cunoscut aluziile fabulistului? Este doar o simplă întrebare la care fiecare cititor este invitat să dea răspunsul!

De asemenea şi natura – în ansamblul

manifestărilor ei – oferă poeţilor prilejuri de inspiraţie şi stihuire. Şi la această categorie de poeţi, pretenţia este aceeaşi, că ei prin ceea ce scriu ajută oamenii să devină mai buni, mai omenoşi.

Nici filosofii nu se lasă mai prejos. Această categorie de gânditori prin sfaturi şi poveţe îşi arogă importanţă că le ştiu pe toate şi chiar rostul existenţei. În creaţia poetului-filozof pesimist am întâlnit chiar îndemnul aberant la sinucidere. (El singur nu are însă curajul să o facă).

Diferitele pasiuni care mocnesc în fiecare fiinţă umană, oferă oamenilor prin intermediul versificaţiei multă întunecime. În toate acestea atât poetul, cât şi cel îndrăgostit de poezie, nu fac decât să se degradeze moral şi spiritual.

După aceste simple semnalizări ne întrebăm cu toţii, dacă aceşti versificatori au vreo însemnătate şi în ce măsură contribuie la înnobilarea sufletului omenesc? Din punct de vedere literar, desigur că diferitele împletiri şi

asocieri de cuvinte, cât mai frumos aranjate, îmbogăţesc limba respectivă. O exprimare metaforică dă extensie imaginaţiei scriitorului şi pune semne de întrebare cititorului în vederea tălmăcirii corecte a acestora. Aceste avantaje le apreciem ca fiind de importanţă minoră.

Deoarece Adevărul are o importanţă infinit mai mare decât toate creaţiile din domeniul lumesculuі, ne vom adresa direct poeţilor: Şi o facem la îndemnul de a aduce un surplus de lumină pentru înţelegerea acestei teme, ca şi a întregului mesaj, în general. Oare poeziile pe care le scrieţi vă sunt de folos? Această gimnastică a minţii v-a făcut mai buni, mai cinstiţi, finai omenoşi, mai oneşti? Iubiţi cu adevărat oamenii, natura aşa cum încercaţi să daţi impresia cu ajutorul versului?

Dacă toate aceste poezii şi poeme nu sunt trecute prin filtrul trăirii personale a autorului, ele sunt şi rămân doar vorbe goale, seci, fără conţinut, minciuni îmbălsămate, lipsite de energie

şi înscrisuri transformatoare. Mai mult decât atât, faptul de îndrăgire a sensului celor relatate, fără experimentare directă, degradează moral şi spiritual, atât pe autor, cât şi pe cititor. De fapt, orice compunere fictivă este prin însăşi natura ei, îmbibată de amărăciune şi, dacă pe scriitor nu-l transformă, cum ar putea să-l ajute pe acela care citeşte?

Atâta vreme cât scriitorul nu-şi cunoaşte propriul „sine” sau „ego”-ul limitat şi posesiv, opera lui îl posedă, el însuşi devenind unealta a toate câte le scrie. Supraaprecierea personală este cea mai hidoasă manifestare a insului poet.

În mesajul pe care mă străduiesc să-l transmit semenilor, îndemn pe fiecare să se privească în mod simplu, în oglinda propriei conştiinţe, folosindu-se de Atenţia lucidă. O asemenea întâlnire oferă practicantului integritatea propriei fiinţe, cu ajutorul căreia toate lucrurile sunt apreciate la justa lor valoare.

Încercaţi şi dumneavoastră poeţii, acest

experiment al „Cunoaşterii de sine” sau depăşirea condiţiei umane. Într-o astfel de ipostază – ca fiinţă unitară şi Conştiinţă pură – toate câte le veţi scrie, vor fi înveşmântate în haina imaculată a dragostei şi Inteligenţei creatoare. În acele momente de înaltă inspiraţie vă veţi afla absorbit în Sferele Sublimului în care lipseşte cu desăvârşire „ego”-ul, ca şi aspiraţiile lui la glorie, renume, interese etc.

PRETENŢIA DE A PI „CINEVA”.

Din punct de vedere fizic, suntem structuri personale.

Individuali ca sex, culoare – aspecte exterioare.

Fiecare ins în parte e, de fapt, unicitate.

Nu există doi în lume cu-aceeaşi identitate.

Prin corpul nostru carnal, moştenim structuri paterne:

Părinţi, bunici – şirul imens de străbuni;

Iar la bunul început – toţi-un părinte comun.

Suntem prin urmare, fraţi prin unica

ascendenţă.

În fiecare din noi e genetica umană.

Lung proces evolutiv de milioane de ani.

Unitari fiziologic, totuşi diversificaţi.

Căci Viaţa fiind mişcare, naşte forme variate.

Să vedem şi pe plan psihic: Cum ia fiinţă diferenţa?

Toţi – fără deosebire – animaţi de-aceeaşi Viaţă.

Sacrul Vieţii-n fiecare, în aceeaşi cantitate.

Sursa – Izvorul – acelaşi – Unica Reeditate.

Şi-n acest domeniu – fraţi – prin originea comună.

Diferenţierea-n sine nu-şi află justificare.

Atunci!? Unde zace răul? Au to-aprecierea.

Care-nscrie neînţelesul şi tot haosul din lume?

„Scânteia Pură” din noi, practic, este-nâbuşită.

Energii egocentriste o menţin prizonieră.

Fiinţa-om, ca posedată, e-mpiedicată să vadă.

Să-nţeleagă sensul Vieţii şi a Ei Sacralitate.

Iată câteva motive ce divizează-învrăjbesc:

Toate câte posedăm, ca avere sau cultură.

Grabnic tind să ne domine. Noi, prin ele, „cineva”.

Şi dispreţuim pe alţii, prin modul de a gândi;

Familie, neam şi ţară dau aceeaşi rezultantă;

Poziţia socială, ca şi crezuri diferite, de asemenea separă.

Când omul nu se cunoaşte, se supraevaluează prin ce face, prin ce are Vanitatea şi orgoliul străjuiesc – ca-nsemnătate.

Când te socoţi „cineva”, psihologic te separi, te izolezi.

De-aici şi nefericirea, căci toate ce le-ntâlneşti.

Îţi procură-amărăciuni şi tu singur te distrugi:

Mereu în conflict cu tine şi lumea ce te-nconjoară.

Dar dacă nu eşti „nimic”? Ce-are loc acum în

tine?

Te poţi întâlni pe loc – tu, ca psihic – un „nimic”?

Dacă „ego”-ul – fictiv – nu s-afirmă-n niciun fel.

În acest „vid” – scurt „gol psihic” apare real, Iubirea.

Sacrul existent în noi şi-n toate, de aceeaşi calitate.

Care integrează totul prin simpla-i manifestare.

Creştinismul la-nceput prefigura înfrăţirea.

Patricianul cu sluga uniţi prin acelaşi cult;

*

Prin taina Iubirii Crist a vrut să unească lumea.

Şi fericit fiecare, fericea întreaga gloată.

Dar minunata Iubire a fost intelectualizată.

Iar mesajul dat de El este, azi, literă moartă!

Ritualuri, forme seci, lipsite de-nsemnătate.

Au înlocuit Iubirea ca fiinţare-n Puritate.

Se văd oare toate astea? întreaga vulgaritate?

Când luăm contact cu „ce este”, are loc o transformare.

Ce-i văzut, pe loc dispare. Noi, eliberaţi de „eu”, în totală inocenţă – psihologic – un „nimic”.

Îl dăm Iubirii prilejul de-a se afirma plenar.

Pentru toţi şi pentru toate Ea-i în lume îndreptar!

Religia e tăcere şi-o trăim prin simplitate în contact direct cu Viaţa – permanentă noutate!

La fel ruga e tăcere – drept smerită comportare A minţii ce se-nţelege ca relativă valoare!

Din punct de vedere fizic suntem structuri personale – adevărate unicităţi – distincte ca sex şi aspect exterior. În corpul carnal moştenim înscrisuri genetice paterne: părinţi, bunici, precum şi imensul şir de străbuni. Iar la bunul început, toţi avem un părinte comun. Aşadar, suntem fraţi întrucât provenim dintr-o unică

ascendenţă strămoşească.

Pe această linie a existenţei ne-am format în milioane de ani de evoluţie. Deşi din punct de vedere fiziologic suntem identici – ca fiinţe umane – însă ca fizionomie ne deosebim deoarece Viul în permanenta Lui mişcare, naşte forme diversificate.

Să vedem ce se întâmplă pe plan psihologic! Cum anume ia fiinţă diferenţierea de la om la om? Toţi oamenii (ambele sexe) suntem animaţi de acelaşi Viu. Fiecare în esenţa fiinţei proprii, are una şi aceeaşi „Particulă Divină”. Niciunul nu dispune de mai multă Divinitate decât restul semenilor. Aşadar, Sursa din care toţi ne tragem existenţa Viului este Unica Realitate. Prin urmare, şi la acest nivel suntem fraţi, datorită originii noastre comune care ne determină şi însuşirea de Perfecţiune, ca Divinitate.

Să reluăm investigaţia! Fiecare semen este fratele nostru şi ţinând seama de Sursă, în el ar trebui să ne vedem pe noi înşine! În schimb, ce

anume se întâmplă în mod real, pe întreaga suprafaţă a acestei planete? Oamenii se comportă ca fragmente, diviziuni izolate ca sclavi ai sălbaticului egoism!

De ce am ajuns aici? Cine este vinovat de întreaga tragedie? Desigur că tot răul a pornit de la o simplă auto-apreciere care a pus temelie „ego”-ului. Cu trecerea vremii, el a căpătat o aşa de mare autoritate, încât a izolat fiinţa umană impunându-i o altă natură, confuză şi derutantă, total distinctă de natura sa cea originară. Desprins de Sursa sacrului, omul denaturat – după cum aminteamapreciază falsul ca realitate şi perverteşte sensul real al Vieţii, lată şi câteva motive de fragmentare şi învrăjbire: ca posesori de avere şi cultura ne socotim „cineva”, mai presus de ceilalţi semeni pe care – mai mult sau mai puţin sesizabil – îi dispreţuim. Familia, neamul, ţara, poziţia socială, diversele crezuri, fiecare în parte generează atitudini de vanitate, orgoliu, trufie care, prin natura lor negativă sunt

adevărate capcane şi permanentă sursă de degradare morală şi spirituală.

De altminteri, ori de câte ori ne acordăm importanţă psihologică, singuri ne izolăm de restul semenilor şi intrăm în conflict cu noi înşine, ca şi cu întreaga comunitate. Confruntaţi cu o asemenea problemă, ne întrebăm: Ce ar fi de făcut pentru a depăşi impasul care ne degradează şi odată cu noi şi restul omenirii? însoţiţi de flacăra Atenţiei vom întâmpina în mod direct, „acum şi aici" ficţiunea „ego"-ului. Ce anume se întâmplă în continuare? Se mai mişcă, mai există acest „ego" sau a dispărut cu desăvârşire? în cazul că nu mai există, iată-ne un grandios „nimic", când Iubirea ne cuprinde şi copleşeşte cu binefacerile Ei întreaga fiinţă.

Iisus Hristos prin taina Iubirii voia să fericească pe fiecare om şi prin el, lumea întreagă. Însă urmaşii au intelectualizat Iubirea, făcând din sublimul mesaj o literă moartă. Căci cum ar putea fi interpretat formalismul sec, căreia i se acordă o

aşa de mare însemnătate!?

Puteţi oare descifra incompatibilitatea existentă între trăirea reală a Iubirii Absolute şi coborârea Ei la nivelul minţii condiţionate manifestă ca dualitate? Nu este nimic de demonstrat. Faptele prin ele însele o dovedesc cu prisosinţă Este nevoie doar de o simplă privire de ansamblu, pentru a ne da seama de confuzia, ignoranţa şi disensiunile care zilnic proliferează contradicţii şi dispute. Interesul egoist vorbeşte de cele sfinte şi, în schimb, se înfruptă până la exces cu tot soiul de deşertăciuni lumeşti.

În concluzie, simpla conştientizare a acestui „cineva”, face ca el să dispară iar în „golul” astfel creat, se afirmă Iubirea necauzală, care unifică întreaga fire şi ne revelează religia tăcerii practicată cu rugăciunea tăcerii.

PROBLEME PSIHOLOGICE

Ignoranţa, ca un virus, infectează lumea toată.

De-i bogat sau e sărac, om de rând sau

erudit, viaţa lor e afectată;

Pretutindeni, fie-n gloată sau pustiu, acest virus e prezent;

Foarte puţini se tratează – din ei, unii când şi când – numai câţiva insistenta

Lipsa de-nţeles a Vieţii, instalează ignoranţa în orice fiinţă umană.

Realmente, nu cunoaştem ce-i răspunderea spontană.

La mişcarea Existenţei clipă după clipă alta, încontinuu noutate;

Educatori n-am avut – să ne-arate – demonstreze această Realitate.

Pe plan fizic, mintea omului-i isteaţă – se descurcă minunat.

Tehnic, astăzi cu-ndrăzneală totul este rezolvat.

Pe plan psihic, e cu Totul diferit – omul tot mai degradat; împreună să vedem oare-n ce consistă râul, şi de-i ceva de salvat!

Dacă-n tehnică-s succese, de ce-n psihic

neîmplinire?

Este doar-aceeaşi minte – într-o parte e isteaţă – alta – nefastă gândire!? Poate... preocupată-n afară n-are timp să se cunoască!?

Preţuind exteriorul, vrea prin el să se-mplinească?!

Când simţurile cer distracţii, atrase-n exterior.

Fascinat de amăgiri, uiţi de-al tău interior!

Şi, de preţuieşti averea, gloria, succes, putere.

Măreţia ce-i în tine, o pierzi singur prin uitare.

Educaţia greşită, moştenită prin tradiţii, la fel de răspunzătoare De haosul ce-i în lume şi-aparenţe-nşelătoare.

Redresarea proiectată prin credinţe, rugi, eforturi, siluire.

Realizată prin timp, se dovedeşte-n final că nu-i decât amăgire.

Viaţa în al Ei ansamblu – o problemă

generală.

La tot pasul contradicţii, teamă, haos, îndoială.

Suspiciune în relaţii, seamănul – un adversar;

Egoismul selectiv şi strângător, face omul mai avar;

Nefericirea umană strâns legată, pe fond psihic, de probleme.

Iar „Cunoaşterea de sine” e menită să rezolve şi fondul acestei teme.

Dacă vrei să te cunoşti, aşa cum funcţionezi.

Hotărât, atent pe tine, doar te-asculţi şi doar te vezi.

Această simplă-ntâlnire cu „ce e”, cu ce se mişcă în interiorul tău Ca reacţie, ca gând, emoţie, sentimente – toate-s fictivul „egou”, îţi conferă într-o clipă liniştea desăvârşită.

Tu – eliberat de toate – eşti făptură infinită;

Clip-aceea de odihnă ţi-a dat o altă nsuşire.

Armonia fiinţei tale te-a transformat în Iubire;

Toate problemele lumii, prin Ea, faptic, rezolvate.

Libertatea, fericirea numai prin Ea îţi sunt date!

Ignoranţa existentă în lume la toate nivelurile sociale, este apreciată ca un virus care infectează atât pe cei cu ştiinţă puţină cât şi lumea cultă şi chiar pe cei socotiţi ca savanţi în diverse domenii de activitate. Lipsa de înţelegere a mişcării Vieţii stă la rădăcina necunoaşterii şi din ea izvorăsc confuzia, ca şi toate stările tensionale din interiorul omului, precum şi a acestuia în relaţiile sale cu semenii şi natura.

Pe plan fizic, mintea omului se descurcă minunat. Astăzi tehnica şi ştiinţa răspund aproape la toate problemele care se ivesc la acest nivel de existenţă. Dacă aici lucrurile se desfăşoară atât de strălucit, de ce nu se întâmplă acelaşi lucru şi la nivel psihologic? Dacă în tehnică şi ştiinţă sunt succese, de ce aici neîmpliniţi? Mintea se afirmă isteaţă într-un domeniu şi ignorantă în alt

domeniu!

Putem noi, prin noi înşine, afla cauzele acestor flagrante nepotriviri? Desigurj că totul este posibil! Pentru a reuşi ni se cere puţină osteneală şi mai ales, să ne străduim a fi perfect cinstiţi cu noi înşine, adică să ne vedem în mod obiectrt modul nostru greşit de funcţionare. Când simţurile ne domină şi ne atrag în lumea exterioară, fascinaţi de amăgiri uităm de fondul nostru interior. Şi astfel, preţuim: averea, gloria, renumele, puterea, adică lucrurile perisabile, efemere şi neglijăm Eterna Măreţie din profunzimea fiinţei noastre.

Haosul existent în lume reprezintă suma haosului existent în fiecare ins în parte, iar comportamentul individual este la rândul său opera educaţiei greşite transmisă şi moştenită de la o generaţie la alta. Reţetele pe care această educaţie ni le pune la îndemână în scop de redresare, se dovedesc cu totul ineficiente. În acest mod Viaţa – în ansamblul desfăşurării Ei – a

devenit o problemă cu caracter general. La tot pasul întâlnim egoismul ca o boală incurabilă care determină confuzii, haos, îndoieli, contradicţii şi conflicte, făcând din fiecare individ un adversar în permanentă confruntare cu restul lumii.

Nefericirea omului este determinată de nenumăratele probleme psihologice, cărora nu ştie cum să le facă faţă, adică să le întâmpine în mod real şi să le curme existenţa, chiar din momentul când ele se ivesc. „Cunoaşterea de sine* tocmai această lacună o împlineşte, pentru rezolvarea corectă a acestei problemei şi numai dacă – bineînţeles – cititorul este de acord să-i testeze eficienţa. Să nu ziceţi niciodată: „Nu pot”, pentru că fiecare ins este în sine un întreg univers şi dispune de întreaga potenţialitate de a dizolva într-o singură sclipire, întregul negativism care-l nefericeşte!

Dacă doriţi cu adevărat să vă cunoaşteţi modul greşit de funcţionare, nu faceţi nimic altceva decât să vă priviţi şi să vă ascultaţi cu

toată Atenţia, fără sfij urmăriţi scop sau interes.

Simpla întâlnire cu reacţiile propriei minţi, face ca acestea să tacă, iar iU „golul psihologic” astfel creat, apare Iubirea fără limite. Cu Ea fiinţa compleţi integrată dispune de o nouă minte de proporţii universale, în care ficţiunea „ego1! nu-şi mai găseşte nicio raţiune existenţială”.

De-acum, ca fiinţe atemporale ne manifestăm ca Iubire, Frumuseţe şi Inteligenţă în care orice problemă de viaţă este pe loc rezolvată şi în mod integrat – fără să lase urme reziduale. Numai în această fericită conjunctură, descoperâş ce este Fericirea reală care ne îndestulează întreaga fiinţă.

PROSTIA UMANĂ

Mii şi mii de forme-mbracă în gândire, vorbe, fapte;

O-ntâlnim la orice pas în diverse-mprejurări.

Uneori se vrea ascunsă sub pelicula tăcerii.

Grabnic însă se demască prin gesturi sau doar privire.

Ura, orgoliul, trufia, vanitatea şi mândria înscriu numeroase forme pe altarele prostiei.

Cu fiecare din ele, noi, pe noi ne degradăm.

Haosul din lume creşte prin a noastre comportări.

Ambiţia, gelozia, invidia, defăimarea.

Alte comportări abjecte care-ngrădesc inepţia.

Prostia e şi mai mare când găsim justificări în a noastre atitudini, atunci când le aplicăm.

Avariţia, minciuna, înşelarea şi dispreţul, încă forme aberante înglobate în prostie.

Deseori nesesizate de „egou” împătimit.

Care vede şi socoate pe fundal egocentrist.

Imaginea cea de „sine”, foarte greu de sesizat.

Are-ntindere globală, ce cuprinde deopotrivă

Om de rând – obişnuit, ca şi insul erudit

Prin mulţimi de cunoştinţe, preţuite de-al său „eu”!

Sprijinirea pe trecut îi dau prostiei amploare.

Tot ce-a fost e perimat – un deşeu de azvârlit.

Ce va fi… e-nchipuire ancorată de un scop.

O căutare bizară, văduvită de real.

Devenirea pe plan psihic – un adevărat dezastru.

Care practic, generează un noian de complicaţii;

Insul luptă, se agită s-atingă un ideal.

Dar prin frământare-zbucium niciun fel de îndreptare!

Plăcutul şi neplăcutul, când sunt privite distinct.

Altă sursă de dezordini în domeniul lui „egou”.

Ce măresc absurdul vieţii prin fireşti anomalii.

Tulburări şi suferinţe în ambele ipostaze.

Pe plan zis-spiritual, orice gen de căutare Dă ignoranţei suport şi o falsă ambianţă.

Amăgirea ia proporţii, teama-n pas o secondează.

Conflictele se-nmulţesc prin absurd şi nefiresc.

Cum ar putea mărginirea s-abordeze Necuprinsul!?

Este în stare „ego”-ul să-nţeleagă Adevărul?!

Sau ce este Frumuseţea, ce este, de fapt, Iubirea!?

Poate el să înţeleagă măreţia din Sublim?

*

Asemenea tentative sunt o imensă prostie!

Termenul deşi e aspru – încărcat de duritate.

El exprimă adevărul vizavi de falsitate.

Încercaţi a le cuprinde, anulând dualitatea!

*

Nu evaluăm prostia prin număr de cunoştinţe.

Poţi să fii vestit savant şi totuşi un ignorant, *

Când nu te cunoşti pe tine – cum, de fapt, funcţionezi.

Cunoştinţele multiple pot mări şi degradarea

Prin imaginea frumoasă ce ne-am creat-o de

noi.

Ca făpturi deosebite – undeva pe înălţimi.

Privind mândru – arogant, semenii ce ne-nconjoară;

Astfel de întâmpinare – crasă prostie umană.

*

Prostia – Inteligenţa nu-s forme de comparare.

Nu pot fi amestecate, în acelaşi vas cuprinse.

Prima o-ntâlnim frecvent în dimensiunea „eu”;

Cealaltă-i sesizată când suntem Imensitate.

Nu pot fi fiinţa-mpreună, una pe alta se exclud.

Generată de „egou”, de mintea particulară.

Prostia îi aparţine omului confuz, haotic, în ce spune, ce gândeşte, toate câte le tocmeşte.

Starea de Inteligenţă nu e opera gândirii.

Cunoştinţe, informaţii, nicicum n-o pot germina.

Suport îi e Universul cu a Lui Imensitate.

Unde totul e mişcare într-o ordine perfectă.

Ignoranţa de-i văzută, înţeleasă-n profunzime.

Mintea individuală deodată se opreşte.

Vas golit, neangajat este apt, complet util.

Disponibil să primească Mintea cea Universală.

Cuprinşi de Inteligenţă, altfel abordăm Viaţa.

Contradicţii, complicaţii, teamă, zbucium, suferinţe Anihilate total fără vreo anticipare.

Fericirea întâlnită ca o binecuvântare.

Această prostie îmbracă o multitudine de aspecte la nivel de gând, vorbă şi faptă. Nu trebuie să o căutăm. O întâlnim la fiecare pas şi în diferite împrejurări; Uneori ea încearcă să se ascundă sub mantia tăcerii, însă privirea şi gesturile o demască în chip neîndoielnic, până la absoluta evidenţă.

Mândria, vanitatea, orgoliul, lăcomia şi ura înscriu numeroase jertfe pe altarele prostiei. Iar noi cu fiecare dintre ele, ne degradăm moral şi

prin noi haosul din întreaga lume se intensifică şi ia nebănuite proporţii. Ambiţia, gelozia, invidia şi defăimarea sunt alte aspecte abjecte care dau amploare inepţiei. Atunci când l-ai toate acestea aducem justificări – desigur relative – degradarea se amplifică şi mai mult. Avariţia, minciuna, înşelarea şi dispreţul sunt alte forme aberante, înglobate în aceeaşi deficienţă umană. Deseori, toate acestea nici nu sunt luatei în seamă de „sinele” egoist.

Imaginea frumoasă pe care ne-o atribuim nouă înşine, este foarte greu dei sesizat atât de către omul obişnuit, cât şi de insul erudit care se sprijină pe fondul de informaţii şi cunoştinţe ce-i conferă această distincţie. Sprijinirea succesele şi împlinirile realizate în trecut dau, în mod consecvent, o mare amploare prostiei umane. Or, tot ceea ce a fost câţiva realitate obiectivă, este şi rămâne un fapt perimat – un adevărat deşeu, care trebuie azvârlit şi dat uitării, Imaginea de ceea ce va fi – adică închipuirea legată de un anume scop

său; ideal – constituie o speranţă, adică o plăsmuire bizară văduvită de asemenea, de realitate. În acelaşi sens remarcăm devenirea pe plan spiritual ca un adevărat dezastru, care generează, o mulţime de complicaţii. Insul luptă, se agita să atingă un ideal, dar nu se alege decât cu simple stări amăgitoare, care prin natura lor amplifică degradarea.

Când plăcutul şi neplăcutul sunt privite şi distinct apreciate, ele oferă alte prilejuri de denaturare, însoţite de înregistrări asemănătoare în lumea finită a „ego”-ului. Pe plan psihologic, orice gen de căutare structurează suportul ignoranţei, dându-i o falsă ambianţă. Amăgirile prind aripi, temerile le secondează şi conflictele se înmulţesc absurd şi nefiresc.

După toate aceste simple semnalări urmează fireştile interogaţii: Poate, cumva, mintea mărginită – ca „ego” cunoscător – să cuprindă Necuprinsul? Oare poate el să înţeleagă Adevărul, Frumuseţea şi Iubirea şi să întâlnească măreţia

oferită de Sublim? Fiecare tentativă iniţiată în acest sens, se califică prin ea însăşi ca imensă prostie. Termenul deşi aspru, exprimă totuşi realitatea pe care suntem invitaţi să o cuprindem experimental, anulând starea de dualitate a „ego”-ului.

*

Prostia nu o evaluăm în funcţie de cantitatea de cunoştinţe acumulate. Putem avea acumulată întreaga ştiinţă a lumii şi totuşi să fim un ignorant, fiindcă ignoranţa este strict legată de necunoaşterea modului de funcţionare a propriei fiinţe. Când Inteligenţa lipseşte, acumulările multiple amplifică prostia prin acea imagine frumoasă, pe care ne-o atribuim şi care ne face să privim restul lumii cu dispreţ şi aroganţă.

*

Prostia şi Inteligenţa nu sunt aspecte comportamentale de comparat. Nu le putem asocia în nicio împrejurare, fiindcă dimensiuni distincte le separă. Prostia face parte din

dimensiunea finită, ca însuşire inerentă a „ego”-ului, drept minte particulară generatoare a toate neajunsurile şi haosul din lume.

Inteligenţa nu este un produs al gândirii. Memoria cu toate acumulările ei nu o poate germina. Dimpotrivă, aceasta îi împiedică apariţia. Ea nu este nici obiect de căutare. În acest caz, cum anume dăm peste această însuşire adimensională? într-un singur fel şi anume: Când ignoranţa este văzută şi înţeleasă în întregul ei cu ajutorul Atenţiei lucide şi atotcuprinzătoare. Cu această demascare mintea individuală smerită se opreşte. În „golul”, astfel creat, întregul vas al conştiinţei devine disponibil, în măsură să primească Mintea Universală care ne cucereşte în întregime, oferindu-ne impulsuri iniţiate de Inteligenţa creatoare. De-acum, în această ipostază ca fiinţe atemporale, întâmpinăm Viaţa cu toate câte ne aduce Ea. Toate întâmplările, evenimentele sunt primite şi acceptate aşa cum vin ele, ca aduse de scurgerea normală a Viului în

perpetua Lui mişcare.

De asemenea, mai remarcăm că lipsesc cu desăvârşire orice tendinţe de anticipare. Este o veşnică trăire în prezent ca fiinţe depline în uniune cu Marea Energie din care toate purced. Să mai precizăm că numai în această condiţie întâlnim şi Fericirea nemotivată care ne copleşeşte cu inestimabilele Ei binefaceri.

RĂBDAREA

De ce căutăm răbdarea? Simplu! Fiindcă ne lipseşte.

Prinşi de nerăbdare, zbucium, convulsii interioare.

Proiectăm contrariul ei în a noastră liniştire;

Voinţa şi cu efortul, instrumente de-mplinire.

Dar, real, ce observăm? Ce proces se desfăşoară?

De o parte, tensiunea ce domină-ntreaga fiinţă.

De-altă parte, devenirea – răbdarea imaginată.

Ca mijlocitori: voinţa şi-ndâijirea încordată;

Toate-aceste elemente fac parte din limitare.

Unde tronează „ego”-ul – imperiul dizarmoniei;

Aici toate-s relative, prinse-n temporalitate;

Rezultate!? Pe măsură – rupte de realitate!

Răbdarea realizată în acest strâmt perimetru
E numai de suprafaţă; noi ascunşi sub a ei mască;

Rămânem la fel ce-am fost – tot un „sine” frământat.

Mai devreme – mai târziu – exploziv – mai degradat.

Nici voinţa, nici efortul cu stăpânirea de sine
Nu creează atmosfera de benefice mutaţii;

Prin ele, fiind violenţă, firea mai denaturată.

De-Adevăr şi de Lumină şi mai mult îndepărtată.

Dacă faptul e-nţeles, foarte clar, prin integrare Vom exclude-n viitor instrumentele precare.

Ca şi modul de-abordare a problemelor

umane.

Devenirea demascată, câmp îngust, dorinţe vane.

Iată-ne deci, în final, faţă-n faţă cu „ce este”.

Cu starea tensională, frământare, suferinţă;

Energia-n noi întreagă, nerisipită spre mâine
Ca scop, ţel sau ideal, stă-n prezent cu faptu-n sine.

Această simplă-ntâlnire pune capăt nerăbdării.

Mintea clară, luminată, află Viaţ-adevărată.

Răbdarea, în ea inclusa, fără nicio căutare.

Fiinţa-om ne se parată de Univers şi mişcare.

Funcţional, ca un „tot” clar, lucid, independent.

Atent la mişcarea Vieţii – nu se mai ivesc probleme.

Starea de Iluminare dă minţii Imensitatea şi integrarea perfectă.

Cu întregul Univers. Minunea realizată prin întâlnirea directă.

De fiecare dată de când ceva nu ne convine, ne îndreptăm de îndată înspii contrariul său, adică starea confortabilă. În cazul de faţă căutăm răbdarea, caii faptic ne lipseşte, iar ca instrumente intermediare de înfăptuire a răbdării folosiie voinţa şi efortul. În mod real, ce observăm că se întâmplă în desfăşurarea acestui întreg proces? De o parte, starea de tensiune care ne irită întreaga fire, de ale parte, devenirea – răbdarea imaginată – şi ca intermediar doar voinţa ci împlinitor prin încordări insistente. Toate aceste elemente fac parte din sfeii limitată a cunoscutului, unde tronează „ego”-ul a cărui însuşire esenţiale este dizarmonia.

Răbdarea realizată în acest fel, nu este decât o aparenţă superficială determinată de stăpânirea de sine. Adică: fondul psihologic rămâne acelaşi, camuflat sub o mască care încearcă să dea impresia răbdării. Iar efortul depus în acest sens, amplifică tulburarea psihologică şi, în acelaşi timp, ne degradează moral prin atitudinea

înşelătoare.

Dacă experienţa proprie realizată nemijlocit, ne demonstrează că drumul este greşit, ce ar trebui să facem? Continuăm în acelaşi fel? Nicidecum! Ar fi împotriva raţiunii! Această simplă descoperire ne solicită să stăm faţă în faţă cu ceea „ce este*, adică, să ne confruntăm cu iritarea sau lipsa de răbdare! Ce alte descoperiri mai facem? Observăm că, de fapt, nu mai există niciun dualism, adică noi înşine suntem chiar starea de iritare. În această clipă de revelaţie, atingem starea de pasivitate sau neclintire a minţii, care pune capăt în mod spontan perturbării. De-acum suntem Pură Conştiinţă şi ne extindem la Infinit, unindu-ne cu Marele Tot.

În concluzie, întâmpinarea noastră directă cu tulburarea şi confuzia psihologică, ne oferă Iluminarea sau Trezirea minţii, integritatea fiinţei şi uniunea cu întregul Univers. Singurul instrument folosit în această minunată întâlnire, nu a fost decât Atenţia lucidă şi atotcuprinzătoare.

RĂFUIALA

Împletind slova cu versul încerc, cumva, să cuprind o anume răfuială, izvorâtă dintr-un gând De a demasca mintalul în postura de dual.

Deschizând cărări Vieţii, de-a se afirma real.

Câţiva, fiinţa zisă-om, printr-o manevră greşită.

„Sinelui” dădu proporţii – importanţă infinită.

Şi, din acest început, a proliferat tot răul;

Tot ce azi vedem în lume, vina o poartă „ego”-ul.

Deci, cu tine faţă-n faţă, fără grabă – pe-ndelete.

Cu lumina clarităţii să prindem a tale-aspecte:

Când te-ai crezut înţelept, ai făcut din tine zeu.

Gânduri, vorbe, împliniri te înveşmântau mereu.

Tot timpul, în mod constant, ai căutat fericirea.

Bogăţia socotit-ai că ţi-aduce împlinirea:

Aur, palate, moşii ai strâns fără de măsură.

Deseori prin înşelare sau prin comportare dură.

Dar, cu vreme-ai constatat că averea e povară.

Ce posezi te stăpâneşte şi-năuntru, şi-n afară.

Multă grijă, frământ Eire, încontinuu ocupat.

Socoteli şi speculaţii – strict, de ele posedat.

Ce ţi-a oferit averea?! Ici… colo – mici satisfacţii Plătite ades cu lacrimi, prin absurde implicaţii;

Averea te-a degradat prin orgoliu, vanitate.

Minciuna cu violenţa şi cu ura asamblate.

Revenind în altă viaţă, ai pus preţ pe sărăcie.

Bogăţia înfierând-o – searbădă nimicnicie;

Cu o traistă şi o cârjă, în lume ca cerşetor.

Şi ţi-ai pus nădejdea-n ele să-ntâlneşti pe Creator.

Lipsurile de tot felul le-ai apreciat comoară.

Iar respectul de-a fi „om” l-ai preschimbat cu

ocara.

Trăgând din ele speranţa c-ar fi, practic, necesare Pe drumul evolutiv – în a ta realizare.

În periplul existenţei, altă dată, ascetismul socotit Drept momeală ideală spre finalu-nchipuit;

Izolat într-o chilie sau o grotă-ntunecoasă.

Viaţa – trudă zi de zi – o socoteai virtuoasă.

Zi şi noapte, neîncetat, rugi spre cel imaginat.

Ca să-ţi dea pe-a ta măsură favorul cel aşteptat.

Copleşit de-a ta credinţă, totdeauna mărginit.

Incapabil a-nţelege Adevărul Infinit.

Prin voinţă exersată, ca ascet obţii puteri:

De-a ghici şi-a prevesti gânduri, fapte, viitoare întâmplări.

Poţi să te ridici în aer, să devii vindecător.

Chiar să înviezi şi morţii printr-un gând interior.

Aceste zise-minuni, azi ştiinţific explicate.

Sunt create de gândire prin practici

înverşunate.

Centrul fiind acelaşi „eu” sec, avid, infatuat.

Ce se caută tot timpul prin scopul imaginat.

În această atmosferă, practicarea de virtuţi – o altă preocupare. Se „otită inerentă şi firească de ascet – cu îngâmfare.

Ipocrit, îşi pune-o mască care, practic, camuflează Omul cel adevărat – reala sa ipostază.

Într-o altă împrejurare, te-am văzut complet legat De un guru, un maestru – el greşit considerat Ca deţinător de taine şi-adevăr universal, în măsură să transforme amăgirea prin real.

Dar cu vremea, tu, prin tine singur ai descoperit Că-i o altă înşelare, înflorită de un mit.

Rând pe rând căzut-au zeii de pe socluri şubrezite şi, înfricoşat, găsit-ai alte căi, la fel de-nguste.

Voinţa şi concentrarea, folosite în exces.

Din tine făcut-au idol – urmărind al tău succes.

Dar, cu oricare cădere, porneai iar de la-nceput.

Asprimea a luat amploare, tot mai jos ai decăzut.

Analize, sublimări, mantre, zilnic repetate.

Tot la fel de false, sterpe, lipsite de rezultate Ce-ar putea s-ajute insul spre finalul mult râvnit.

Eliberarea totală din nefastul mărginit.

De la filosofi aflat-ai vorbe-n sensuri variate.

Pentru ei, idei, concepte au re ală-n seninătate.

Sunt chiar fapte socotite şi tratate ca atare.

Neînţelegând Viaţa şi fireasca integrare.

Unii din ei, surzi şi orbi, după-ngusta lor gândire Universu-apreciază prin ce văd şi prin simţire;

Materia este totul, altceva în plus, nimic.

Astfel Infinitu-i prins în „ego”-ul lor pitic.

Călător din veac în veac – mii de ani – un şti imens.

Deodată te-ai oprit şi te-ai observat intens.

Tu, cu clipa contopit, singur ai descoperit
Cantitatea de erori săvârşită prin gândit.

aEgo”-ul mereu stăpân, tot timpul te-a dirijat
Pe cărări prăpăstioase şi, cu totul posedat.

N-ai avut cale de-ales! Multă suferinţă, chin
cu oricare afirmare prin acest infect destin.

Însetat în profunzime de-a-ntâlni Realitatea.

Prin Ea pacea, fericirea, cuplate cu libertatea.

Hâd, „ego”-ul, prost, îngust îţi da soluţii bizare!

Tu, docil de-l ascultai – rătăcirea ta mai mare!

Toate câte-ai săvârşit urmărind ale lui sfaturi.

Şi mai des l-ai întâlnit prin neruşinate-ndemnuri.

Căci cu oricare ascultate măreai a lui virulenţă.

Influenţa stăpânită cu mai multă insolenţă.

Zi şi noapte, în tot timpul, prins de-a lui încătuşare.

Orb şi surd în întuneric, te aflai ca-ntr-o-nchisoare.

El, ca cerber – crud, tiran îşi urma funestul joc.

Tu, scrâşnind, rupt în bucăţi, blestemai al tău noroc.

Desprins uneori de el, ai simţit aşa… prin tine.

Ca o briză caldă, fină – mângâierile divine.

Mult – puţin – nu poţi a spune. Ai fost dincolo de timp şi-ai sorbit nectar din cupa zeităţii din Olimp.

Replica veni de-ndată de la wsinele”-nvrăjbit.

Asumându-şi singur rolul darului cel oferit şi-n el transferă trăirea fixând-o într-un tipar.

Ca în viitor s-aplice minunatul îndreptar.

Dar, întreaga ticluire n-a fost decât ficţiune.

Căci, oricare retrăire, chiar apreciată bine.

Fiind legată de trecut, e stare amăgitoare;

Orice trăire reală veşnic este – nnoitoare.

Frecvent observat intrusul, prin Atenţie

totală.

Cu vremea-ncepu a-şi pierde forţa sa iniţială;
Cunoaşterea ta prin tine puse baze destrămării
Prin ea fiind asigurată strălucirea integrării.

Surprins, constataşi de-ndată că „ego”-ul e fictiv, Nu-i nicicând realitate – doar prin gânduri e activ. Prin procesul de gândire ia fiinţă ca gânditor şi-asumându-şi importanţă, se socoate creator.

Mamei-gând, ce l-a creat, se opune consecvent, îi dă sfaturi şi poveţe, cu un rânjet insolent;

Haosul se instalează prin falsa dualitate.

Gândire şi gânditor, faptic, sunt o unitate.

Când gândirea se opreşte, nu mai e nici gânditor. Joc de frământări interne prin trecut şi viitor.

Din ştiut, acumulări, el îşi trage existenţa şi-n toate câte fiinţează le imprimă influenţa.

Demascat mereu… mereu… muncă aprig susţinută, Zi şi noapte, fără preget, încontinuu re-nnoită. Într-o zi – zi fericită – în a „sinelui”

structură Fără vreo avertizare se produse o spărtură.

Acesta e fenomenul denumit: Eliberarea.

Ce-a venit în chip spontan, odată cu integrarea Fiinţei tale-n „Tot” şi toate – ca o binecuvântare, Nedorită, închipuită în vreo formă oarecare.

Prin fereastra cea deschisă ai acces în Infinit şi întreg cuprinsul Vieţii, de-acum veşnic însorit. Călăuză Eli Lumina clară, vie, însoţitoare în tot timpul, în tot locul, prin îndemn sfătuitoare.

Abordarea Vieţii, alta – diametral diferită.

Decizia-n acţiune nu mai e prin timp gândită.

Teorii, credinţe, dogme – ele s-au desprins de tine Fără vreo justificare sau anume opţiune.

Constant prezentă în tine, splendida Iluminare.

Poţi cuprinde – înţelege – rezolva prin integrare Orice fenomen de viaţă, fără efort – siluire.

Cu Atenţia globală dirijată de Iubire.

În final, pregnant se cere scurta recapitulare:

Omul prunc, confuz, haotic, cu Viaţa-n confruntare.

Tot timpul nemulţumit, aspirând la fericire.

Permanentă siguranţă, pace, Dumnezeu, Iubire.

Dinadins preocupat în a lui realizare.

A citit, s-a informat, a urmat cu-nverşunare:

Practici, metode, credinţe, aşa-zişi sfătuitori.

Sfinţi, maeştri, filosofi şi vestiţi învăţători.

După sfaturi, rugi, eforturi şi diferite îndemnuri.

Bogăţia, sărăcia, trăiri cu diverse crezuri urmărite cu rigoare, vizând numai al său ţel.

Prin oricare-activitate scopul era numai el.

După vieţi nenumărate, observă cu consternare Că toate câte-a urmat au fost doar mistificare;

Ştiutul – acumularea încă-n plus l-a degradat.

Ca prizonier nevolnic „eului” înfeudat.

Inocenta constatare pe loc îl făcu atent

De-a privi al său „egou” cât mai des, mai insistent;

Cale nouă se deschide prin „Cunoaşterea de sine”.

Orizontul se lărgi cu fireasca-i acţiune.

Ascultarea-observarea şi Atenţia totală

A toate câte există înăuntru – în afară – orice mişcare reală.

Întâmpinate direct, fără nicio urmărire.

Persistenta practicare i-a adus a sa împlinire.

Astfel de-ntâlnire simplă însăşi Viaţa o reclamă.

Ea fiind totdeauna nouă. Printr-o clară axiomă Cere să-i ieşim în cale, cu aceeaşi prospeţime.

Adevărul ni s-arată doar prin contacte sublime.

În această întâmpinare, se azvârle tot trecutul, fără nicio motivare.

Ştiinţe, credinţe, metode – orice gen de-acumulare.

Creier proaspăt, minte nouă – Cosmică – Universală Vor înscrie transformări în structura actuală.

De fapt, insul din poveste, prin practici îndelungate.

Hotărât, perseverent, dârz le-a încercat pe toate.

În final, află în sine Măreţiile Divine.

Când tăcu – tăcu complet al său „eu”, „egou” sau „sine”.

În această temă, aflat în ipostaza Infinitului – ca stare de Conştiinţă pură – deconspir întreaga istorie a trepăduşului „ego” sau „sine personal”. Titlul „Răfuiala” l-am ales în dublul său înţeles, de lămurire completă a acestei structuri fictive, ca şi de reproş – făcut însă cu dragoste – pentru toate tribulaţiile lui şi amărăciunea adusă sufletului omenesc.

Câţiva, în trecutul foarte îndepărtat al istoriei sale, omul din cauza unei greşite interpretări a fiinţei proprii, puse temelie ficţiunii ego”. Din acea

nefericita clipă, autoaprecierea a fundamentat structura egoismului, care caracterizează întregul comportament al fiinţei umane şi al acest final de mileniu. Iată-ne şi de astă dată în confruntare directă cu această aberantă alcătuire.

Însoţiţi, aşadar, de Lumina clarităţii inerente Nemărginirii, întâmpinăm domeniul limitat al „ego”-ului căruia îi aducem în faţă toate câte le-a săvârşit ca gândire, vorbe şi fapte.

Când te-ai crezut înţelept, ai făcut din tine un zeu şi prin întreaga ta activitate ţi-ai amplificat importanţa. Iar prin împlinirea a numeroase satisfacţii vizai atingerea fericirii veşnice. În acest scop ai pus preţ pe avere concretizată prin diverse forme ca: moşii, palate, aur. Odată cu acumulările fără măsură ai folosit atât duritatea, cât şi înşelarea.

După o vreme ai constatat singur că averea este o povară şi că toate câte le posezi, te posedă atât fizic, precum şi psihic. În fond, ce ţi-a adus averea decâj ici şi colo câteva satisfacţii, plătite

adesea cu amărăciuni şi lacrimi. Vanitatea, orgoliul, minciuna şi ura prin a lor degradare te-au făcut şi mai nefericit.

Revenind într-o altă viaţă ai pus preţ pe sărăcie. De-acum, apreciai averea ca deşertăciune şi, urmărind idealul fericirii veşnice, ţi-ai ajustat existenţa după aceea a celui mai sărac cerşetor. În noua viziune ai apreciat sărăcia drept comoară, iar respectul de a fi om l-ai preschimbat cu dispreţul de om. Prin asta tu, ego" sperai să întâlneşti pe Dumnezeu şi să afli fericirea adevărată.

În altă viaţă ai îmbrăcat haina ascetului care, izolat într-o chilie sau grotă întunecoasă, apreciai propria existenţă ca virtuoasă. Zi şi noapte prin rugăciuni fierbinţi şi insistente, implorai favorul personal al împlinirii idealului atât de mult râvnit. Toate aceste eforturi au determinat şi unele efecte din domeniul parapsihologici, astăzi explicate în mod ştiinţific. Însă tu prin ele te apreciai în chip orgolios, că ai atins culmile spiritualităţii. Or,

practicarea de virtuţi – din care ţi-ai făurit idealul religios – începea din unul şi acelaşi centru de interes personal-egoist şi astfel tu, ego” ţi-ai întărit şi mai mult propriul domeniu odată cu degradarea respectivă. Prin masca sfântului pe care o aşezai pe faţă, ca să-ţi ascunzi urâţenia interioară, ai devenit un mare ipocrit. Înşelându-te pe tine însuţi, în fapt înşelai restul lumii pe care tu singur o degradezi odată cu propria ta degradare morală.

Iată că te-am întâlnit iarăşi într-o nouă existenţă ca ataşat în chip habotnic de un guru, maestru sau învăţător, pe care tu îl considerai că ar deţine taina Adevărului Absolut. Însă la scurtă vreme, tot tu singur ai descoperit că totul nu a fost decât o mistificare. Zeii au căzut de pe şubredele socluri şi tu, la fel de înfricoşat, ai recurs la alte spjpţii tpţ Jă fel de întinsth. Aşa ai ajuns să faci din tine însuţi un idol. În acest scop dorinţa, voinţa şi concentrarea le-ai dirijat către împlinirea idealului vizat ca succes personal. Dar după fiecare eşec, o

luai iarăşi de la început. În acest context asprimea, dârzenia şi duritatea te-au coborât şi mai adânc în tainiţele întunecoase ale propriului domeniu.

De asemenea, în urmărirea şubredului ideal ai trecut la utilizarea altor formule ca analize, sublimări, mantre zilnic folosite etc. De la filosofi ai cules diverse idei şi concepte care puse în practică după propriul tău sistem, nu te-au ajutat să te eliberezi din lanţurile închisorii în care te aflai. Unii dintre aceşti filosofi ţi-au arătat că nu există decât materie şi, potrivit rătăcirii lor, ai cuprins Infinitul în piticul tău „ego”.

Şi tot aşa ai călătorit mii şi mii de ani, ca un rătăcit între cele două lumi: lumea fizică şi lumea astrală. Iar cu aşa-zisa moarte duceai cu tine şi trăiai în continuare aceeaşi rătăcire în cealaltă dimensiune. În această îndelungată peregrinare, Eu – fiinţa reală nemuritoare, prezentă în profunzimea fiinţei tale – îţi dădeam doar simple îndemnuri de trezire la realitate.

La una din reîncarnări ai descoperit tu singur, întreaga eroare săvârşită prin gândire şi că „ego”-ul te-a posedat tot timpul, iar destinul cu implicaţiile lui atât de dureroase numai lui i se datorează. Cu toate că ştiai acest adevăr, totuşi n-ai putut să faci nimic, întrucât tot el îţi era şi sfetnic. Întocmai ca un cerber el te ţine în închisoare pe care din ignoranţă şi neînţelegere tu singur ai construit-o. În ultima perioadă a prizonieratului tot el ţi-a oferit diferite tipare construite intelectual, la care erai sfătuit să-ţi Ajustezi existenţa de zi cu zi. A durat şi această rătăcire o bună bucată de vreme. Dar în final – tot la îndemnul meu – ai descoperit că tiparele nu sunt decât creaţii ale trecutului şi că orice ataşare la ceea ce a fost câţiva, oferă doar stări amăgitoare.

În continuare, noi şi noi descoperiri ţi-au demonstrat că întregul trecut este opera „sinelui personal” şi că ori de câte ori îşi afirmă prezenţa, creează stări conflictuale însoţite de epuizare prin

pierdere de energie.

Concomitent cu folosirea Atenţiei globale ai început să conştientizezi tot mai des, activitatea acestui intrus şi după o vreme ai constatat – nu fără surprindere – că el îşi pierde odată cu energia şi autoritatea în actul decizional. În sfârşit, ai ajuns la certitudinea că de fapt tu eşti totdeauna ficţiune ca gânditor, legat de un anume gând, a dispărut şi dualitatea. În urma demascării consecvente a gânditorului s-a produs – fără nicio avertizare – spargerea cetăţii „ego”-ului.

Acesta este fenomenul Eliberării. De-acum, iată-mă pe mine – Realitatea din tine – ieşită la suprafaţă drept Pură Conştiinţă şi totodată conducător natural al întregii fiinţe unite (corp şi psihic), supuse Iubirii şi Inteligenţei creatoare.

Ce-a mai rămas din tine „ego”? Doar nişte simple umbre care observate cu flacăra Atenţiei globale, dispar în mod instantaneu. De fapt, insul din poveste a trecut prin toate aceste încercări, iar în clipa când al său „ego” sau „sine personal” şi-a

înţeles nimicnicia a tăcut smerit. În acea minunată clipă de tăcere, fericitului practicant! s-au deschis larg ferestrele spre Măreţiile Divinităţii Infinite.

În mod voit am lăsat de-o parte recapitularea cuprinsă în poezie, ea având valoare practică numai pentru aceia care au apreciat importanţa versului în concretizarea mai uşoară a „Cunoaşterii de sine”.

REALITATEA RELAŢIILOR

Iată-ne faţă avem oglinda, ce ne-ndeamnă să privim.

Şi Realitatea Vieţii singuri s-o descoperim;

Între noi şi ce vedem, nimic ne se interpune.

Ea-i relaţie directă urmată de acţiune.

Cum privim chipu-n oglindă, să privim tot ce-ntâlnim.

Numai astfel Adevărul îşi reflectă-ntreg secretul.

Noi şi El – uniţi perfect. Practic, singur El s-afirmă.

Ca Unică Existenţă manifestă într-o clipă.

O relaţie reală care, pretinde, obligă o constantă inocenţă.

Când trecutul nostru tace şi toată fiinţa-i atentă La „ce este” – ce apare – adus de-a Vieţii mişcare.

Noutate permanentă, niciodată repetare.

Când faptul e văzut fapt şi-ntâmpinat ca atare.

Noi cu el în uniune – o perfectă integrare, încă de la început nu-i nicio disensiune.

Fenomenul ne transcende în altă dimensiune.

Tăcerea – „nimicul psihic” – este sfânta rugăciune Ce ne oferă ca dar Iubirea nemărginită.

Care curăţă, transformă meschinăria umană; în niciun fel programată acţiunea ei spontană.

În noua dimensiune – Realitatea Absolută care se-mplineşte-n clipă şi piere făptura brută.

Egocentrică, vicleană, tot timpul interesată De un scop, de o dorinţă, o plăcere anumită.

Iată ce ni se oferă prin relaţia reală, directă, nemijlocită:

Un rezultat indirect – fiinţare neînchipuită.

Cuprinsă-n Eternitate – ca stare acauzală;

Fericirea-ndreptăţită ca o haină naturală.

Acolo unde-i Iubire şi Fericirea-i prezentă Ca o binecuvântare şi gratuită ofertă.

Dăruită fiinţei-om în a ei Integritate;

Relaţia-i ca o poartă spre Sacra Divinitate.

În practicarea „Cunoaşterii de sine” calitatea şi precizia relaţiei directe cu noi înşine şi lumea exterioară are o însemnătate cu totul deosebită. Pentru uşurare! înţelegerii am recurs uneori la câte un exemplu de comparaţie şi anume: privire! chipului în oglindă. Între ochii care privesc şi chipul reflectat pe luciul oglinzi! nu se interpune absolut nimic”.

Tot la fel o facem şi atunci când privim sau ascultăm toate câte ni le scoate în cale Viaţa. În acest mod realizăm adevărata relaţie cu Realitatea cu care, de fapt, ne contopim într-o scurtă fracţiune de timp.

Acest gen de relaţie pretinde o constantă

inocenţă, adică tăcerea totală a minţii – sau pasivitatea mintalului. Aşadar, fiinţa noastră complet atentă doar ascultă şi priveşte. Faptul ca realitate şi noi înşine suntem în comuniune directă chiar în clipa contactului. Suntem deci liberi de toate poverile trecutului chiar din prima clipă a întâlnirii cu noi înşine.

În atare conjunctură se realizează transcendenţa noastră din lumea finită îl Nemărginire. Tăcerea sau „nimicul psihologic”, apreciat ca sfântă rugăciune ne oferă Iubirea fără limite care, în mod spontan curăţă şi transformă meschinării umană. Egoismul, viclenia, ambiţia, ura, plăcerea şi teama dispar instantanei fără să urmărim vreun anume scop sau ideal în acest sens.

Aşadar, întâlnirea Eternităţii se realizează în mod indirect prin simpla relaţie directă cu obstacolele ce-i stau în cale şi care dispar fără nicio altă intervenţie, ca act voliţional. Iar Iubirea şi Fericirea acauzală ni se oferă în mod gratuit ca

stare naturală, odată cu depăşirea graniţelor finitului.

Să reţinem că relaţia directă, spontană şi nemijlocită este aidoma unei ferestre, care singură ne deschide calea spre Sacra Divinitate.

RENAŞTEREA

Salt spectaculos, plinire dincolo de ce-i vremelnic.

Unde „sinele” dispare cu al său cumul nevolnic.

Omul – ca pasărea Fenix – din cenuşa lui renaşte.

Tot trecutul făcut scrum, când pe sine se cunoaşte.

Într-un singur fel apare sublima reînnoire.

Când suntem eliberaţi, prin simpla noastră-ntâlnire.

Cu „ce e”, cu „ce apare”, cu tot ce ne-aduce ceasul.

Clipa – împlinirea vremii, ce-absoarbe neputinciosul.

Omul la bun început ducea o viaţă reală.

Practic, el funcţiona ca Minte Universală.

Niciun fel de contradicţii, conflicte, stresuri, durere Nu-i tulburau existenţa – integrat făr-a lui vrere.

La o răscruce de drum s-a-nscris prima lui eroare.

Când s-a socotit pe sine c-ar fi o certă valoare;

Comparându-se cu alţii, s-aprecia tot mai mult şi astfel prin repetări, a făcut din „egou” – cult.

Prin timp s-au înregistrat sute, mii de inepţii

Cuprinse-n vasul conştiinţei, cu atare energii;

Astea definesc azi omul, prins de-ambiţie, trufie.

În fond, un nefericit prin absurd şi anarhie.

Acumulări de succese, cunoştinţe, glorie, ca şi avere, încă-n plus l-au degradat prin a lor

apreciere;

„Sinelui” dându-i amploare, transformându-l într-un zeu!

Şi cu oricare-mplinire se împăuna mereu.

Toat-a lumii nebunie, azi prezentă pe Pământ.

Care vizează sfârşitul – un tragic deznodământ.

Este opera lui „eu” – un centru de-anomalii.

Ce-şi pregăteşte dezastrul copleşit de mârşăvii.

Priviţi câteva secunde, în prag de mileniu trei.

Faţa – oglindă a lumii – la fel ce vedeţi şi-n voi.

Şi singuri s-apreciaţi cumulul de-atrocităţi.

Lupte, războaie, conflicte, la tot pasu-adversităţi.

Renumiţi oameni de ştiinţă şi tehnicieni vestiţi Dau al lor asentiment unor fanatici smintiţi.

Ce vor să distrugă Terra, conduşi de-al lor scop meschin.

Fixând, astfel, tuturor a un dezastruos destin.

Armele de ei create, pot să spulbere Pământul.

Chiar şi de meu multe ori. Acesta-i deznodământul Miliardelor de oameni şi-a celor prin timp create.

Ca bunuri materiale, prin efort realizate.

Eu şi tu, toţi laolaltă, fără vreo deosebire.

Prin a noastre-activităţi sau doar prin simpla gândire.

Pregătim acest dezastru, atunci când funcţionăm Ca „sine” egocentrist, noi, tot mediul infestăm.

De aici, necesitatea de a demola, distruge Acest „centru” nebulos care orişice atinge.

Ca „egou” îngust şi orb, numai necazuri aduce

Lui, precum şi lumii-ntregi, prin gândire – sentimente, faptele de le produce*

Mintea asta jucăuşă, confuză şi aberantă – dacă e spontan văzută, şi-nţeles urâtul ei – prin

cuprins e dizolvată;

Ea ajunge praf – cenuşă şi de-aici îndat' renaşte

Altă minte fără centru, fără margini, ce-n Imens te contopeşte.

Mintea ta particulară – călăuză pân-aici – practic, a fost demolată;

Acum ai o altă minte necum de timp limitată.

Numai prin această Minte Cosmică – Universală.

Toată fiinţa ta renaşte; viaţa-ţi este integrală.

Renaşterea este un salt spectaculos realizat spontan, odată cu desprinderea fiinţei de lumea vremelnică şi integrarea ei în sfera Sublimului. „Sinele personal dispare cu întregul său conţinut trecător, efemer şi perisabil. Iar din cenuşa lui renaşte, întocmai ca pasărea Fenix, omul nou care se reînnoieşte la infinit cu ajutorul „Cunoaşterii de sine”.

Sublima reînnoire se înfăptuieşte în mod indirect prin simpla noastră întâlnire cu ceea „ce

este”, cu ceea „ce apare”, cu toate câte ni le aduce clipa respectivi Vremurile o cer, ele ne solicită să întâmpinăm mişcarea Vieţii cu totul diferit de cum am făcut-o până acum”.

La începutul existenţei sale de fiinţă umană, omul ducea o viaţă reală îl comuniune perfectă cu Mintea Universală. La acest nivel de vieţuire nu existau conflicte, contradicţii, temeri, ură. La scurtă vreme însă, el s-a identificat ce propriul său corp şi în acest fel a pus temelie „sinelui personal”, dându-i o certă valoare. Cu scurgerea timpului prin frecvente autoaprecieri, insul ca „ego” a luat infinite proporţii şi odată cu ele vasul conştiinţei sale s-a aglomerat cu diverse inepţii – fiecare susţinută de energii fragmentare. Alte şi alte acumulări ca averi, glorie, renume s-au tot adunat, mărind şi mai mult hidoasa zeitate a „ego”-ului.

Haosul, atât de evident astăzi în lume, demonstrează nebunia omului care îşi pregăteşte singur distrugerea. Oamenii de ştiinţă şi

tehnicienii datorită armelor de distrugere pe care le-au creat, pot să spulbere – chiar de mai multe ori – viaţa de pe această planetă. Acestea sunt roadele otrăvitoare şi distructive ale omului – progresiv evoluat pe fondul înclinaţiilor lui egoiste. Egolatria este cea mai hidoasă structură a aşa-zisului *homo sapiens*.

Dacă vedeţi acelaşi lucru ca şi autorul, înseamnă că toţi am ajuns la înţelegerea de-a demola, distruge şi spulbera întregul centru nebulos, tiranic şi opresiv al „ego”-ului. Drept urmare, cu ajutorul Atenţiei lucide vom întâmpina mintea jucăuşă, confuză şi aberantă. Simplitatea întâlnirii spontane şi directe determină dizolvarea ei, iar în „golul psihic” care survine ca ceva firesc, devenim Imensitate, unde o nouă minte ne oferă identificarea cu Sacralitatea. Aşadar, mintea particulară care ne-a condus până acum şi aici dispare, iar în locul ei o nouă minte nelimitată ne uneşte cu Mintea Cosmică.

În sfârşit, să accentuăm încă o dată că

întreaga fiinţă renaşte concomitent cu această binefăcătoare întâlnire şi integrare cu eterna mişcare a Viului pe clipe de existenţă. Şi că orice om, indiferent de gradul său de pregătire intelectuală poate să realizeze prin el însuşi minunata performanţă ca solicitare impusă de rostul actualei întrupări.

REPETĂRILE SUNT UTILE

Iată bunul meu prieten şi la fel, amic de drum.

Suntem iarăşi împreună la altă investigare;

Titlul temei – o-ntrebare, privind orice repetare.

Ce crezi tu, când se repetă, este sau nu de folos?

Când încercăm retrăirea clipelor care-au trecut – totul e imaginar!

O banală repetare care-ntăreşte trecutul – „eul” nostru fragmentar!

Sunt, prin ele, clipe moarte, în prezent fără valoare!

Şi-n acelaşi timp obstacol la-nţeles Realitatea – totdeauna actuală!

Să fim bine înţeleşi, noi vorbim de tentativa retrăirilor mintale.

Imagini memoriale, cerebral înregistrate – acum total ireale.

Dar, mai e o repetare de cuvinte şi expresii folosite consecvent.

Ce indică trăiri noi, care se cer explicate pe măsură ce apar.

Ce-am putea spune de ele? Dar nu intelectual!

Când asculţi cu intelectul, nu prin trăire directă.

În mod cert, tu le consideri la fel de repetitive, însă ce se-ntâmplă oare, când e trăire reală?

În astfel de-mprejurare cuvintele-s doar simboluri.

Sunt simple indicatoare care, efectiv, ne-arată în ce fel să ne-ntâlnim. Şi-atunci, mai e vreo problemă? Repetarea-i inerentă!

Cuvintele au un sens cu-ncărcătură precisă – bine conştientizată.

„Cunoaşterea cea de sine” ne îndeamnă, ne obligă la mers dincolo de vorbe, Ele nu sunt decât semne arătătoare de drum.

Nicicând preţuiri de vorbe, când cu noi ne întâlnim Toată importanţa dată comuniunii din noi.

Amândoi, porniţi la drum, legaţi de acest Pământ.

În lunga călătorie, nu-i nimic mai preţios decât contactul direct.

Cu „ce e”, cu „ce apare”, ca reacţie sau gând ori imagine hoinară.

Asta, câţiva, va aduce Eliberarea totală.

Întâlnirile contează în balanţa dezrobirii;

Vorba, spusa, exprimarea, cuvintele ce explică

Pot oricând să se repete. Ele doar ne

povestesc

Despre vădite relaţii, când acestea se-mpletesc cu Realitatea Vieţii.

Practic, vezi distincţia nea celor două repetări?

Pentru tine – un test sigur – dacă te cunoşti real sau doar intelectual.

Cuvintele se repetă, dar trăirea-i veşnic nouă
Precum prospeţimea-i zilnic rouă.

Noua investigare se referă la fenomenul repetării a unor clipe câţiva trăite şi înregistrate memorial. Reducerea în prezent a acestor clipe – înseamnă retrăirea doar imaginativă a unor fapte care în prezent, fiind lipsite cu totul de realitate se definesc prin ele însele.

După cum ni se relevă, repetarea ia naştere odată cu fragmentarea fiinţei Suportul fizic se află „acum şi aici” iar o parte din structura psihicului părăseşte actualitatea şi se identifică – în mod nefiresc – cu fapte din altă perioadă, înregistrate memorial. În acest fel trecutul adus în prezent

constituie un veritabil obstacol la înţelegerea Realităţii, oferită de mişcarea constantă a Vieţii. Aşadar, intervenţia trecutului perimat în prezentul veşnic proaspăt, denaturează realitatea şi face imposibilă adevărata înţelegere.

Oare cine este vinovat atât de divizarea fiinţei, cât şi de obstrucţionarea înţelesului? Desigur, „ego”-ul! El este creaţie a trecutului construit din fragmente care la impresiile ce ne vin din lumea exterioară sau forul nostru interior! reacţionează automat şi intempestiv potrivit propriului conţinut.

În afară de această repetare, mai distingem şi repetarea de cuvinte şi expresii cu ajutorul cărora autorul încearcă să explice veşnicele noi trăiri – impuse de prospeţimea Viului în permanenta Lui mobilitate. Ce am putea spune, despre ele, nu la nivel intelectual ci ca trăire?

Când se ascultă sau se citeşte acest mesaj al „Cunoaşterii” – fără să punem în practică ceea ce el demonstrează – desigur că şi aici este vorba tot

dei repetare. Pentru practicantul veritabil, serios – acela care trăieşte cu adevărat fenomenul „Cunoaşterii” – repetarea de cuvinte nu are niciun fel de importanţa! Cuvintele sunt apreciate ca simple indicatoare, care doar ne arată în ce fel să ne întâlnim cu noi înşine. Repetările de cuvinte sunt inerente şi datorită lexiconului limitat al limbii respective, Realitatea însă se află dincolo de cuvinte. Aşadar; toată însemnătatea trebuie acordată integrităţii fiinţei noastre şi comuniunii cu Realitatea Viului.

Să reţinem deci că experimentul „Cunoaşterii” se realizează prin contactul direct cu reacţiile minţii, folosindu-ne în acest sens de flacăra Atenţiei. Asemenea întâlniri vor determina câţiva, eliberarea totală a fiinţei de sub dominaţia ficţiunii egoiste, care ne ţine prizonieri ai timpului!

Prin urmare, cuvintele se pot repeta ca necesitate a exprimării clare şi precise a mesajului şi valoarea acestora constă în ceea ce ele ne

îndrumă şi anume: Săra întâlnim în mod real, cu noi înşine. În această viziune, cele două aspecte ale repetării constituie de asemenea şi un test pentru cititor, care-i dovedeşte acestuia în mod categoric, dacă el realizează înţelegerea reală sau doar intelectuală.

RUPE-ŢI INIMA ŞI-O ÎMPARTE!

Este sfat? E un îndemn? Socot titlul o poruncă

De-a sacrifica „ego"-ul pân la ultima fărâmă!

Din el nimic să rămână – nici măcar o vaga urmă.

C-ar fi fost câţiva stăpân – prin destin – ca şi osândă.

Darul care l-ai primit te obligă pe măsură.

E o lege a naturii, un înscris universal.

De a compensa ofranda într-un mod perfect loial.

Altfel creezi datorii – obligaţii în natură.

În mod cert scadenţa vine, întârziind, dai dobândă…

Deci, nu e timp de tocmeală, datoria este clară.

Şi ea trebuie plătită integral şi de îndată;

După cum vezi, nu e glumă, ea trebuie achitată.

Şi-acum ne-ntoarcem la tine şi la „eurile” lumii.

Tu şi ele sunteţi una: o minte particulară.

C-un creier comun uman prin timp îndelung format;

La suprafaţă divers… după condiţionat.

Tot ce-acumulează omul e-nscris în creier astral.

Contactul cu lumea noastră, prin creierul natural.

Mulţimea de cunoştinţe date de conexiuni;

Un ins mai mult informat, mai rodnic în acţiuni.

Tu şi toţi semenii tăi, nu aveţi realitate.

Psihic, sunteţi ficţiuni, lipsite de-nsemnătate;

Şi-aţi prins fiinţă-n chip haotic, prin conexiuni greşite.

Prin timp mai amplificate, „ego”-uri mai posedate.

Eu, Omul întreg – Real – îmi rup inima şi-ompart.

Destrămându-te pe tine în părticele infime.

Azvârlindu-le-n neant prin oricare acţiune.

Ca să-mi achit datoria, aşa precum se cuvine.

Tu, oricare "eu” din lume, când citeşti aceste versuri.

Dă-ţi întreaga osteneală să-ţi vezi toată comportarea.

La impactul cu Viaţa şi întreaga-ţi frământare;

Confuzia şi durerea lipsite-s complet de sensuri;

Când te vezi aşa cum eşti, să nu urmăreşti nimic.

Mintea ta particulară are altă calitate.

E de-acum Universală, fără timp, dualitate.

În uniune cu-ntregul – o perfectă Unitate.

Prin a ta sacrificare, dispar probleme, dureri.

Niciun fel de tulburări nu mai au în om acces.

Fericirea-n el s-afirmă numai prin al tău deces.

Tu-n final, fiind un „nimic”, nu ai ceva de ales.

Doar „nimicul psihologic” ne transcende-n Infinit.

În noi toţi fiind programat acest destin să-mplinească.

Fiinţa-om pierzând „ego”-ul cu-ntregul să se unească.

Şi drumeţia pe Terra să-şi înscrie-al său sfârşit.

Sacrul – „Scânteierea Pură” – existentă în orice ins.

Dezbărată de lumesc care, prin timp, s-a înscris.

Eliberată total, glorioasă se întoarce la

Izvorul Nemuririi.

Sursa de unde-a purces ca sămânţă a Iubirii.

Titlul temei nu este nici sfat şi nici îndemn, ci ca o poruncă dată de Viul în mişcare – ca să sacrificăm „ego”-ul în aşa măsură ca din el să nu mai rămână nimic. Fenomenul Eliberării sau Trezirii obligă pe fiecare trăitor, să se ridice prin el însuşi la nivelul misiunii sale, spre binele propriu, ca şi al întregii lumi. Iată cum se realizează acest Viu existent în noi şi pretutindeni şi se adresează în mod general, tuturor oamenilor cu următoarele îndemnuri: – „Tu care nu ai atins fenomenul Trezirii – ca şi toate „eurile” lumii, dispuneţi de o minte particulară! Aveţi un creier uman comun care s-a format într-o foarte îndelungată perioadă de timp. La suprafaţă însă, creierul este diferit, după condiţionarea fiecărui ins în parte”!

Toate acumulările memoriale se află în creierul astral, iar contactul cu lumea fizică se operează prin creierul carnal individual. Mulţimea

de cunoştinţe şi informaţii este reflectată în bogăţia conexiunilor cerebrale. Un ins mai bine informat este mai rodnic în activităţi pe plan fizic.

Tu şi toţi semenii din această lume, deoarece încă nu v-aţi descoperit Realitatea fiinţei, funcţionaţi la nivel psihologic, ca simple ficţiuni. Faptic, aţi luat fiinţă în mod haotic prin conexiuni cerebrale greşite. Iar cu trecerea timpului degradarea a luat proporţii odată cu înrobirea egoismului! în continuare, acelaşi Viu de-acum ca Unitate funcţională vine cu iuţi observaţii şi precizări:

— Eu – Omul întreg, Real – îmi rup inima şi-o împart, destrămându-te pe tine în infinite particule pe care apoi le azvârl în abisul „golului” în care toate dispar, fără să mai poată reveni vreodată.

— Tu, oricare „eu” din lume, când citeşti toate acestea, dă-ţi întreaga osteneală de a conştientiza atât comportarea la impactul cu Viaţa, cât şi totala frământare a minţii!

— În clipa în care te vezi în mod simplu, aşa cum eşti şi nu urmăreşti niciun fel de ideal sau scop de atins, realizezi tăcerea sau neclintirea minţii! în acel moment, întreaga ta minte se extinde la Infinit şi dispui de-acum de o altă minte cuprinsă în Universalitate!

— În acel fericit moment, dispare dualitatea, înlocuită fiind cu uniunea întregii fiinţe. Datorită acestei sacrificări a minţii particulare, dispar toate problemele psihologice şi întâlneşti Fericirea nemotivată şi neprogramată la care aspiră orice fiinţă umană.

Să reţinem deci, că „nimicul psihologic" ne transcende în Infinit şi că experimentul poate fi realizat de către oricare fiinţă umană. În destinul fiecărui om se află înscris atât fenomenul Eliberării, cât şi pierderea totală a „ego"-ului, precum şi întoarcerea la Izvorul Nemuririi de unde, câţiva, am pornit ca sămânţă a iubirii semănată pe ogorul acestei planete.

Îndelungată şi anevoioasă a fost călătoria în

asociere progresivă cu cele trei regnuri (mineral, vegetal şi animal) până ce am ajuns la stadiu de *homo*, unde dăinuie încă doar înţelegerea intelectuală. Să depăşim şi acest obstacol pentru a atinge înţelegerea prin trăire directă şi nemijlocită cu „Natura noastră Divină”. Vremurile o cer cu insistenţă! Rătăcirea la acest nivel durează de mult prea multă vreme. Cu ajutorul „Cunoaşterii de sine” vi se oferă infinite posibilităţi pentru a statornici Eliberarea şi a trăi în mod nemijlocit Iubirea atotcuprinzătoare şi veşnic creatoare.

SACRIFICIUL

Când fiinţăm în întuneric, egocentrismul stăpân.

Dăm vieţii multe sensuri – pe potriva lor – destin.

Ce gândim, imaginăm, toate câte le-mplinim

îşi au izvor în „egou”, cu care ne contopim.

În acest context de viaţă ne-nsuşim un ideal

Căruia ne devotăm, preţuind exagerat

întreaga preocupare, „sinele” mai important.

Iată câteva exemple de aşa-zisă jertfire:

Sacrificii fac părinţii, atunci când îşi cresc copiii.

Mai rar, fenomenul invers, când ei îngrijesc părinţii… în războaie sângeroase pier milioane de oameni.

Patria cerând la toţi, chiar sacrificiul suprem.

Potrivit unor credinţe, spre împliniri imaginare. Se dau sfaturi insistente, punctate de devotare;

Şi-n politică se cer sacrificii diferite.

Omul fiind măsură-n toate, scopurilor urmărite; în oricare-mprejurare de relaţii între oameni.

Sunt jertfite interese de o parte şi de alta;

Asta se-ntâmplă de fapt, în domeniul „sinelui”;

Când se judecă, măsoară, cântăreşte, apreciază.

Practic, o negustorie, unde profitul primează.

Când egoismul dispare şi Iubirea stăpâneşte.

Binele-i realizat de dragul de-a face bine.

Inexistent orice calcul în fireasca acţiune.

Faptă bună – ajutorul – cu dragoste împlinit.

Bucuria ce-o trăieşti e realul tău profit.

Alte pretenţii nu ai; niciun fel de compensare.

Evoluţia se-nscrie prin asemeni integrare.

Conduita-ţi e Iubire, prin întreaga ta simţire.

Serviciul ce l-ai făcut, îl dai de-ndată uitării.

Căci cuprins în amintire, pentru „egou” bun temei

De regrete sau reproşuri ori de laudă, mândrie.

Prilejuri când se ivesc, de-a-mplini o nevoinţă.

Nu grăbi, nu-ntârzia, atent la propria-ţi fiinţă.

Intră-n linişte totală. Ea ţi-e sfetnic, ea te-ndrumă

Care-i calea de urmat – atitudinea cea bună.

Atâta vreme cât vom funcţiona ca fiinţe condiţionate – închise în domeniul limitat al structurii „ego”-ului – întreaga noastră activitate va da Vieţii diferite sensuri, înscriind pe potriva lor cauze de destin.

În acest context, ne identificăm cu diferite ţeluri cărora le acordăm adesea o importanţă exagerată, însoţită de sacrificii comportamentale. Amintim în acest sens câteva acte de sacrificiu: Părinţii urmărindu-şi propriul ideal, fac sacrificii pentru creşterea şi educarea copiilor cu care se mândresc. Acelaşi fenomen se întâmplă şi invers, însă el este foarte rar întâlnit. Şi anume: când copiii se jertfesc pentru împlinirea nevoilor paterne.

Patria aflată în vremuri de criză şi războaie sângeroase, cere, pretinde şi impune chiar supremul sacrificiu tuturor cetăţenilor săi. Potrivit unor crezuri religioase, se dau credincioşilor sfaturi insistente în sensul că adevărata împlinire spirituală se obţine numai cu preţul unor

dureroase sacrificii psihosomatice. Crezurile politice impun şi ele diferite sacrificii sub formă de renunţări şi acceptări convenţionale, adesea împotriva bunului simţ şi al moralei. În toate aceste situaţii individul este măsura şi elementul scopurilor urmărite.

Practic, în toate relaţiile interumane se fac sacrificii şi dintr-o parte şi din alta, pentru atingerea interesului general de bună convieţuire urmărit de fiecare ins în parte. Aceste sacrificii au loc atunci când – aşa cum arătam ram înainte – ne aflăm în spaţiul limitat al „sinelui personal” care ne condiţionează modul de existenţă. Închişi în această carapace, totul se măsoară, cântăreşte, apreciază în funcţie de ceea ce se oferă şi se primeşte. De fapt, totul se desfăşoară după regulile unei adevărate negustorii, unde primează câştigul palpabil material sau prezumţiosul prestigiu.

În clipa în care ne desprindem de această lume finită şi egoismul dispare, suntem de astă

dată cuprinşi în climatul luminos al Iubirii Absolute. De-acum binele este realizat de dragul de a face binele. Interesul egoist şi orice calcul lumesc dispar cu desăvârşire. Preţul înfăptuirii este oferit chiar de bucuria simţită pe parcursul împlinirii faptului respectiv. În această ipostază, evoluţia spirituală se înscrie concomitent cu asemenea înfăptuiri însoţite de implicarea directă a practicantului.

După această descriere de ansamblu şi pentru a evita orice neînţeles sau ambiguitate, mă adresez ţie, prietene cititor cu unele precizări: La întâlnirea cu Viaţa de zi cu zi încearcă să fii liber de propriul „sine” sau „ego”. Căci numai ca fiinţă întreagă şi în uniune desăvârşită cu Existenţa nu vei greşi niciodată Eliberat de acumulările memoriale vei întâlni Iubirea, care te va conduce prin impulsuri intuitive. De-acum înainte, însoţit de Iubire, binele realizat îl dai pe loc uitării. Dacă nu o faci în mod spontan, „ego”-ul fie că se mândreşte cu fapta bună, fie îşi reproşează

împlinirea faptei cu evaluarea sacrificiului făcut.

De asemenea, în clipa când se iveşte prilejul de a împlini o nevoinţă a semenului, să nu te grăbeşti, dar nici să întârzii de a acorda toată atenţia propriilor reacţii ale gândirii. Reacţiile întâmpinate în mod cuprinzător, de către Atenţia lucidă, vor dispărea fulgerător, iar în liniştea care survine – Sacrul existent în tine – îţi va indica prin îndemnuri sfinţitoare calea cea bună de urmat. În urma unei astfel de împliniri, totul dispare în mod natural, fără să înregistreze urme sau pete memoriale.

Aşadar, ai întâmpinat mişcarea Vieţii ca liber de poverile memoriale şi la fel de liber ai rămas şi după consumarea experienţei din clipa respectivă. Fenomenul se înscrie ca moarte psihologică pentru tot ceea ce a fost şi renaşte în aceeaşi clipă ca nou, proaspăt şi de fiecare dată apt pentru a cuprinde şi înţelege veşnicul Necunoscut vehiculat de mobilitatea Viului.

SACRUL ŞI ATENŢIA

Sacrul – Izvor al Vieţii – peste tot şi orişiunde, din prisos aflat în toate Galaxii, stele, planete cu întregul lor cuprins, cu Iubire asamblate.

De nimeni n-a fost creat, a existat totdeauna.

Fără început, fâr de sfârşit, va fi pururea, întruna.

Are-n Sine neclintirea şi-i la fel mobilitate.

Nu-i de nimic limitat, real e Infinitate;

S-afirmă prin Bunătate – Iubire neţărmurită.

Nu obligă, nu forţează – răbdarea-i desăvârşită.

În om nu-şi impune legea, îi dă-ntreaga libertate.

La nevoie ne ajută cu stricta necesitate.

Mărginiţi de-a noastră minte, nu-i posibil să-L aflăm.

Cu imaginea-L reducem şi-n mod fals îl conturăm.

Prin „ego” în niciun fel nu putem să-L întâlnim Sau cu dibăcia minţii, cumva să ni-L însuşim;

Noi şi El în comparare – e de fapt impietate.

Mai mult chiar, un sacrilegiu, căci ne dăm însemnătate!

„Sunt”, doar El poate s-afirme – restul… toate-s ficţiune.

Fără El, nimic durabil, exclus orice acţiune;

Cu El toate se-mpletesc într-un mod desăvârşit.

Sensul real al vieţii numai prin El dovedit.

Cum putem să-L întâlnim, evitând orice-amăgire?

El e-n noi, deci, foarte-aproape – şi-n toţi făr-deosebire!

Şi s-afirmă-n mod spontan, când mintea-i complet tăcută.

Tăcerea-i deschide calea – fiinţa-ntreagă – nou născută.

Este vorba de-o tăcere neforţată, nedorită,

nicidecum imaginată.

Realizarea-i spontană. Mintea individuală n-o atinge niciodată;

Voinţă, efort, speranţă, mijloace nepotrivite.

Mantre, rugăciuni sau crezuri, tot la fel neîndreptăţite.

Tăcerea este împlinită simplu, clar şi consecvent Prin Atenţia globală – Ea fiind unic instrument în măsură să destrame mintea cu-a ei frământare.

Spulberând concomitent, orice urmă de-aşteptare.

Atenţia n-are centru şi nici margini, nu e condiţionată.

Nu-i „ceva” de urmărit, nicicum nu-i anticipată, i. Se fapt, Ea-i o calitate a „Particulei Divine”.

Care-n clipa când apare, practic, e şi acţiune.

Cu Lumina clarităţii, spulberă tot ce-ntâlneşte.

Toată mintea fragmentară, şi prin ea se

defineşte;

Desprinsă de timp şi spaţiu se-nscrie-n Eternitate;

Viaţa însăşi ne-o oferă, prin mişcare – simplitate.

Noi cu Ea în uniune, privim şi-ascultăm real.

Tot ce Viaţa ne oferă în momentul actual;

Fără Ea purtaţi de gânduri, de-amăgiri şi-amărăciune.

Incapabili să-nţelegem ce-i aceea înţelepciune.

Sacrul sau Dumnezeu este Izvorul Vieţii din care toate îşi trag energia ce însufleţeşte întreaga existenţă. El se află peste tot şi le pătrunde pe toate ca Iubire Absolută. Nu are început, nimeni nu L-a creat şi nici nu va pieri vreodată. A fost, este şi rămâne Existenţă nemuritoare prin Ea însăşi.

Poartă în Sine atât calitatea de neclintire ca şi veşnica mobilitate. Se afirmă ca Frumuseţe, Bunătate şi Iubire neţărmurită. Nu obligă, nu

impune şi nu forţează pe nimeni şi nimic, întrucât răbdarea Lui este desăvârşită. Atât în existenţa omului, cât şi în toate câte fiinţează, El nu-şi impune autoritatea sau legea, fiindcă prin însuşirea Sa de Perfecţiune, El oferă tuturor libertatea, iar la nevoie ajută întreaga creaţie pentru satisfacerea strictă a necesităţilor.

Mintea imaginativă a individului nu-L poate descoperi în nicio împrejurare pentru că „ego”-ul n-are cum să cuprindă ceea ce este practic, de necuprins. Atât separarea de El, cât şi compararea sunt atitudini lipsite de pietate. Mai mult chiar, săvârşim un adevărat sacrilegiu sau pângărire cu fiecare comparaţie. Numai El singur poate afirma: „Eu sunt”! Restul sunt şi rămân simple plăsmuiri ale mintalului. Niciun fel de acţiune durabilă şi sfinţitoare nu poate fi concretizată în absenţa Lui. Sensul real al Existenţei este atestat, dovedit şi susţinut la toate nivelurile de manifestare a lumii create, numai prin Realitatea incontestabilă a Lui. Oricât de mult ne-am strădui să explicăm,

cuvintele sunt şi rămân neputincioase în faţa Unicităţii, aşa că vom reveni la punerea în practică a ceea ce susţine autorul.

Întrebarea firească pe care trebuie să şi-o pună fiecare practicant, este aceea de a afla cum să-L întâlnim în mod real, fără să ne amăgim? De fapt, El este în noi în fiecare, deci foarte aproape, însă El nu se afirmă decât în mintea complet tăcută. Aşadar, tăcerea singură îi deschide calea şi odată cu aceasta, fiinţa întreagă se afirmă ca noutate absolută. Aici însă, este vorba de o tăcere nedorită, ne forţată şi nemărginită – realizată în mod spontan.

Oare mintea noastră particulară – cu instrumentele ei obişnuite de funcţionare – poate realiza o asemenea tăcere? Desigur că nu! Adevărata tăcere la care ne referim este realizată în mod simplu cu ajutorul Atenţiei globale care n-are nici centru, nici margini şi nici nu anticipează împlinirea vreunui scop.

De fapt, Atenţia este o calitate a Sacrului

aflat în fiecare om, care prin simpla Ei apariţie este şi acţiune transformatoare. Ea întocmai ca un Soare luminează întregul câmp al conştiinţei şi destramă orice întunecime sau umbre existente în sfera mărginită a „ego”-ului.

Prin urmare, în uniune cu Atenţia privim şi ascultăm tot ceea ce Viaţa ne oferă în momentul actual. În această conjunctură reacţiile minţii dispar, sunt practic risipite şi concomitent dispunem de o gândire pură în care Iubirea şi Inteligenţa ne definesc ca fiinţe atemporale ce funcţionează la nivel de Perfecţiune Divină.

SĂ MAI ÎNCERCĂM

De ce grea şi-anevoioasă întâlnirea-adevărată,

în care ne oglindim pe cărarea luminată.

Prin Atenţia globală, fără nicio opţiune.

Când „sinele” complet tace – faptic – în inacţiune?

Poate urmăriţi un scop – anume realizare.

Proiectate-n viitor, determinând o mişcare

Din trecut către „un mâine” – proiectat imaginar!

Gând haotic, gând vremelnic – nesăbuit gând hoinar!

Poate o veche credinţă vă domină-n profunzime.

Şi teama de-a nu greşi vă desprinde-n întregime

De „ce este”, de „ce-apare”, de faptul acum real?

Teama, factor distructiv – un intrus în actual!

Ar mai fi înc-o greşeală, ce vă ţine-ncătuşat:

De – autoritatea voastră sunteţi cumva posedat?

Voi pe voi v-apreciaţi ca fiinţare înţeleaptă?

Prin cunoaştere ajuns-aţi pe cea mai înaltă treaptă?

Întrebările sus puse sunt îndemnuri amicale.

De-a vă observa constant formele memoriale.

Ce năvălesc în prezent, transportându-vă-n trecut.

Clipe irosite, moarte, legate de cunoscut.

Dar cu ştiinţa – cunoscutul vă mişcaţi în mărginire.

Incapabili să-nţelegeţi ce-i Adevăr sau Iubire!

Tacă, deci, total trecutul – fără nicio motivare.

Când eliberaţi de timp, sunteţi forţă creatoare!

Prin simpla voastră trăire, bun temei de lume nouă.

Unde bunătatea, mila, strâns unite-amândouă.

Dau dimensiuni imense convieţuirii umane.

Măreţia împlinirii – doar prin contacte spontane.

Oare de ce este atât de anevoioasă adevărata întâlnire cu noi înşine? Practic, întâlnirea constă într-o simplă, directă, spontană şi atentă conştientizare a reacţiilor minţii, care odată cu

întâlnirea dispar împreună cu întregul „sine”. Aşadar, întâlnirea mişcării de moment a minţii se realizează cu ajutorul Atenţiei lucide, fără urmărirea vreunei opţiuni!

Poate că urmăriţi un anumit scop sau ideal pe care-l proiectaţi în viitor şi spre care tinde ţi ca împlinire spirituală? De fapt, acest ideal se sprijină pe trecut şi este doar o amăgire culeasă din memorie ca gând vremelnic. Sau poate sunteţi dominat de vreo credinţă şi teama de a nu păcătui, vă împiedică să luaţi contact cu faptul care apare „acum şi aici” ca realitate prezentă? Teama, indiferent de haina pe care o îmbracă, este totdeauna factor distructiv, perturbator şi posesiv!

Ne mai gândim şi la o altă cauză care vă împiedică înfăptuirea experienţei directe: Nu cumva datorită cunoştinţelor acumulate v-aţi creat propria autoritate prin supraevaluare? Socotiţi oare că prin „ştiut” aţi pătruns în sferele înalte ale înţelepciunii Divine? Toate aceste interogaţii vă sunt adresate – ca îndemnuri amicale – cu scopul

de a vă observa şi de con spira totodată alcătuirile memoriale, care năvălesc în prezent şi vă atrag în trecut! Clipele astfel întâlnite vă irosesc energia şi vă menţin în sferele cunoscutului. De câte ori porniţi la drum cu ştiutul-cunoscutul, vă afirmaţi ca dualitate şi nu puteţi depăşi sferele finitului. Ca atare, Adevărul, Iubirea şi Inteligenţa rămân la nivel de concepte pur imaginare.

Dacă însă trecutul tace – fiindcă mintea şi-a dat seama de neputinţa ei în faţa Nemărginirii – în „golul psihologic", astfel creat, deveniţi Energie pură, unitară cu înscrisuri benefice transformatoare. Prin simpla dumneavoastră trăire veţi pune un bun temei altei lumi, unde bunătatea, mila şi dragostea necondiţionate înfiripă începutul paradisului pe această planetă.

SĂ MURIM MEREU CU CLIPA

Iată ce pretinde Viaţa – să murim şi să-nviem!

Ei, cu fiecare clipă, să-i dăruim tot ce avem.

Toată condiţionarea, „sinele” cu câte are Acumulări ancestrale, ce-i dau şubreda valoare!

Viaţa-i veşnic noutate şi legitim ne pretinde

Tot la fel s-O-ntâmpinăm, orişicând şi orişiunde.

Inocenţa, prospeţimea sunt stări corespunzătoare Cerute în mod loial de Existenţa-n mişcare.

Facem asta? Şi de nu cine poartă-ntreaga vină?

Cine prin formulări vechi, încearcă să intervină?

Cine-aduce din trecut lucruri moarte, perimate, încercând să-i dea lui „ieri” sens de durabilitate?

Din aceste întrebări, aţi descoperit, desigur, marele incriminat!

Nu-i altul decât „ego”-ul posesiv şi-nfatuat.

Ce prin ştiut se socoate o vădită somitate.

Dar nu-i decât ficţiune, lipsită de-nsemnătate.

Intervenind în prezent prin trăiri de altă dată, înţelegerea de-acum este practic, anulată;

De-aici nasc, proliferează contradicţii şi conflicte.

Toat-amărăcinea vieţii, din clipe rău întâlnite.

Moartea psihică ne-aduce consecvent în actual.

Numai dizolvând trecutul, funcţionăm integral;

Deci se moare prin uitarea clipelor care-au trecut.

Şi-n prezent ne integrăm liberi de orice ştiut.

Toată frumuseţea Vieţii numai astfel o-ntâlnim.

Când tăcuţi – tăcuţi total – Ei complet ne dăruim;

Altă cale nu există de-a-ntâlni faptul real.

Atenţia dată clipei, fără fond memorial.

Pentru a putea înţelege Realitatea Vieţii în constanta Ei mişcare, Ea ne pretinde, obligă chiar, să murim şi să înviem odată cu apariţia şi

dispariţia clipei, deoarece numai murind psihologic pentru tot ce a fost – adică „sinele personal” cu întreaga lui condiţionare – suntem în măsură să ne dăruim în chip desăvârşit noului adus de eternitatea clipei.

Viaţa în integritatea Ei este şi rămâne prospeţime înnoitoare, mereu alta de la o clipă la alta şi, în mod legitim Ea ne solicită să o împărtăşim orişicând şi orişiunde am fi cu nelipsita noastră inocenţă.

Oare facem asta? Dacă nu o facem cine anume poartă întreaga vină, că folosim formulări vechi pentru înţelegerea noului? Şi cine oare încearcă să dea lui „ieri” sens de durabilitate? Din aceste clare şi precise întrebări aţi descoperit, fără îndoială, că marele incriminat nu poate fi altcineva decât infatuatul „ego” posesiv şi obsedant. El tot timpul se socoate – prin câte ştie şi face – drept vădită somitate, deşi alcătuirea lui nu este altceva decât un produs al reziduurilor memoriale, iar intervenţia în prezent a acestei

ficţiuni, obstrucţionează atât contactul direct cu Realitatea, cât şi adevărata înţelegere. Din această nefirească conjunctură nasc şi proliferează contradicţii, conflicte, ca şi toate situaţiile tensionale care menţin şi perpetuează haosul, urâţenia şi amărăciunea din lume.

Numai moartea psihologică pentru tot ce a fost ne aduce în actualitate, oferindu-ne prilejul de integrare în momentul actual, ca fiinţe complete şi independente tempo-spaţial. Frumuseţea Vieţii o întâlnim numai în această modalitate, când tăcuţi-tăcuţi total ne dăruim Ei în mod desăvârşit. Nu există altă cale de întâlnire a faptului real, curat, limpede decât prin acordarea clipei la întreaga noastră atenţie în care lipseşte în mod complet fondul memorial.

SĂ ÎNVĂŢĂM A TRĂI

Din vremuri de mult uitate, fiinţa-om, dintr-o eroare, îşi adjudecă însuşiri şi, prin de-a sa

grandoare îi dădu dimensiuni dup-a lui închipuire.

Preschimbând realitatea cu valori imaginare.

Părerea bună de sine puse temei degradării.

Calităţi şi opţiuni văzute exagerat.

Semenii dispreţuiţi în raport cu-a lui măsură.

Toate fiind considerate dup-a lui apreciat.

Începutul tenebros s-a amplificat prin timp.

Omul din „egou” făcu modul unic de urmat.

Cu el şi nefericirea înscrisă prin posedare.

Preocupat încontinuu de-a lumii apreciere.

Orice gen de-acumulare: cunoştinţe sau avere.

Experienţe, renume, glorii reale – fictive.

Toate tind să ne domine şi-năuntru şi-n afară.

Zi şi noapte, fără preget, de real ne-nstrăinează.

Ambiţia, vanitatea, invidia, teama, trufia

Ne macină sănătatea, psihic, traumatizează;

Greşelile repetate dau prin timp obişnuinţe.

Omul mai robotizat, prins de-ale lui năzuinţe.

Astfel Viaţa-ntâmpinată prin învechitul ştiut.

Care prin a lui structură, naşte condiţionarea.

Ce separă om de om, înscriind veşnic conflicte.

La nivel de individ, clasă, neam, precum şi ţară.

Viaţa cum se desfăşoară – e hâdă caricatură.

Fiecare-având în faţă masca lui înşelătoare.

Obsedat mereu de grija de a da asigurarea însuşirilor pretinse după proasta-i camuflare.

În mod logic, ne-ntrebă: Ce ne stă-n putere a face.

Ca pe om să-l redresăm, învăţându-l să trăiască?

Să născocim vreo metodă, în tipar să-l încadrăm!?

Nimic din toate acestea! l-am impune altă mască!

Trăirea cu-adevărat cere a-nţelege Viaţa.

Aşa precum este Ea, nouă, proaspătă – constant.

Poate fi Ea înţeleasă prin ştiut – acumulări?

Nicidecum! Practic, total impotenţi când fiinţăm ca ştiutori!

Prospeţimea Ei pretinde s-O-ntâlnim precum e Ea.

Eliberaţi de trecut – minte nouă – liniştită.

Singura modalitate de-a cuprinde-n mod global Cursul neîncetat al Vieţii, cum este, de fapt – real.

Deci, în fiecare clipă, creier nou, minte lucidă sunt în stare să perceapă a Vieţii prospeţime.

Şi-n această conjunctură, Bucuria, Fericirea sunt efecte naturale, Nedorite, căutate sau prin timp imaginate.

În ce mod vom goli mintea, făcând-o eficientă

A-ntâlni Realitatea cu puteri transformatoare?

Numai într-un singur fel prin „Cunoaşterea de sine”.

Văzând şi-ascultând atent toată condiţionarea:

Orice gând, ca şi reacţii, imagini ce năvălesc la a Vieţii provocare; întâlnit simplu firesc.

Nedorind, în plus, nimic. Această simplă-ntâlnire Concretizată întregul – Puritate şi Iubire.

Sacrul Imens – Infinit – cuprinde Sacrul din noi şi dă făpturii-mplinite sensul real de „a fi”.

Ca martor că-n lumea asta bucuria de-„a trăi”.

Poate fi realizată – prin tăcut – făr-a vrea sau a dori.

Ne dăm noi seama cumva, că existenţa noastră de zi cu zi, ca şi a celorlalţi semeni nu este ceea ce ar trebui să fie o adevărată Viaţă? Sau măcar întrezărim noi o vagă bănuială, că această existenţă ar putea să se desfăşoare şi altfel de cum este? Pentru ca să uşurăm înţelegerea vom începe cu sursa care alimentează greşelile.

Câţiva, în trecutul îndepărtat al apariţiei omului pe Pământ, acest străbun datorită unei interpretări greşite a existenţei sale şi-a acordat însuşiri deosebite, separându-se de restul

oamenilor. Aşa s-a pus temelie „sinelui personal” prin natura lui vanitos, arogant, ambiţios, violent şi plin de ură; iar egoismul ca însuşire esenţială îi defineşte mentalitatea şi caracterul.

În continuare, odată cu scurgerea vremii această structură fictivă, datorită diferitelor acumulări de cunoştinţe, experienţe, bunuri materiale s-a degradat şi mai mult atât moral, cât şi spiritual prin atitudini comportamentale tot mai hidoase. Greşelile iniţiale s-au diversificat şi mărit ca număr, care prin nenumărate repetări au dat naştere la obişnuinţe, conducând în final la robotizarea întregii fiinţe. Astăzi, Viaţa este întâmpinată în mod anacronic, cu fondul de înregistrări memoriale care prin natura lor separă şi învrăjbesc pe oameni la nivel de individ, etnie, neam etc.

La un alt moment al evoluţiei sale istorice, omul atingând un anumit nivel de cultură şi-a dat seama de urâţenia interioară şi a încercat să şi-o ascundă sub diverse măşti avantajoase în funcţie

de propriile interese. Or, în acest fel, el nu a făcut altceva decât să-şi adauge încă o degradare – ipocrizia atât de frecvent întâlnită astăzi în lumea noastră. Frecvenţa ei determină a doua natură a omului modern cu pretenţia de cult şi civilizat.

După această succintă semnalare, ne întrebăm: Există oare vreo modalitate de redresare morală şi spirituală a acestei caricaturi umane cu pretenţia de făptură superioară? Adică, acest om confuz şi ignorant, să înţeleagă prin el însuşi Realitatea Vieţii şi să se adapteze pretenţiilor impuse chiar de eternitatea mişcărilor Ei? Să născocim, cumva, vreo metodă şi să-l obligăm pe om să se adapteze acestui tipar? Nimic din toate acestea! Dacă i-am oferi formule sau şabloane l-am încuraja să-şi ajusteze pe chip o altă mască mai subtilă şi mai profund înşelătoare decât cea actuală!

Trăirea cu adevărat ne solicită să înţelegem Viaţa aşa cum este Ea – noutate constantă pe clipe în veşnică desfăşurare. Oare asemenea trăire

poate fi abordată cu ştiinţa acumulată? Nicidecum! De câte ori funcţionăm ca ştiutori, neputinţa este totală şi evidentă, deoarece bătrânul „ştiut” este incapabil să înţeleagă noutatea! Prospeţimea Vieţii ne obligă deci, să fim aidoma calităţilor Ei, adică eliberaţi de trecut şi cu o minte nouă, liniştită să-i ieşim în cale Viului, în veşnica Lui mobilitate prin cuprindere atentă şi globală.

Aşadar, în fiecare clipă numai creier nou şi minte lucidă sunt în stare să perceapă prospeţimea Vieţii. În această conjunctură, Frumuseţea, Bucuria, Fericirea sunt efecte naturale, nedorite căutate sau imaginate ca proiecţii tempo-spaţiale care ne copleşesc întreaga fiinţa. Dar cum anume vom putea goli mintea ca s-o facem eficientă şi benefic transformatoare? Numai într-un singur fel, adică prin „Cunoaşterea” directa cu interceptarea mişcării întregii condiţionări psihologice.

Prin urmare, privim şi ascultăm cu flacăra

Atenţiei globale orice imagine, gând, dorinţă, teamă etc, care năvălesc în prezent ca reacţii ale minţii. Nu dorim nimic şi nici nu aşteptăm ceva, ca speranţă a unui rezultat. Simplitatea acestei întâlniri face ca reacţiile să dispară şi în „golul” astfel creat, realizăm integritatea fiinţei care se afirmă prin ea însăşi ca Puritate şi Iubire.

Sacrul Infinit sau Dumnezeu cuprinde Sacrul existent în noi şi ne oferă împlinirea şi sensul real de „a fi”, care demonstrează că în această lume bucuria de a trăi ca om fericit atemporal poate fi realizată numai prin simpla rugăciunea tăcerii smerite.

SĂRĂCIA

Sărăcia-nregistrată pe dorinţa de „mai mult”.

Deci, prezent mereu „ego”-ul ce tocmeşte-al ei veşmânt;

Cât de multe-am poseda, încă „sinele” mai vrea.

Mai robită şi săracă toată existenţa sa.

Sărac se simte avarul ce-adună fără măsură:

Aur, pietre preţioase, picturi, obiecte artă.

Palate, moşii întinse şi fabrici nenumărate;

Lăcomia – sărăcia împreună asamblate.

Când ai strictul necesar: hrană pentru existenţă.

Haine ca îmbrăcăminte, o casă – drept locuinţă;

Cu acestea împlinite, practic, te poţi dezvolta.

Urmărind propriul destin prin integritatea ta.

Când n-aspiri la ceva-n plus.

Termenul de sărăcie nu-şi găseşte loc şi sens;

Mulţumirea cu „ce este” aduce Eliberarea De toate câte-s în lume: avuţie sau persoane;

În astfel de ipostază, psihic, firea-i copleşită De-o imensă-mbelşugare – Fericire Absolută Ce n-are comparativ cu nicio acumulare.

Nici chiar cu-ntregul Pământ – cu toate câte le are!

Cazul – excepţie-n sine – orişicui predestinat.

Şi pe tine te aşteaptă, dacă eşti interesat De-a pătrunde şi-nţelege rostul tău adevărat.

De vieţuire pe Terra, în acest corp încarnat.

Dar să revenim la temă! Cum scăpăm de sărăcie?

De fapt, ea-i o ficţiune născută din lăcomie

Şi nu din necesitate impusă de-al Vieţii curs.

Luminând păienjenişul poţi distinge-al bolii virus?

Vezi că lăcomia-i sursa sărăciei ce te-apasă?

Observi cum amărăciunea are-o bază mincinoasă?

Dacă-acestea îţi sunt clare – văzute în mod global.

Mai dăinuie sărăcia prinsă-n a ta frământare?

Răspunsul îl afli-n tine, clar, precis şi evident.

Când funcţionezi unit cu imensitatea clipei.

Când tot trecutul dispare, tu, de fapt, independent;

Alta-i viziunea Vieţii în acest sublim prezent!

Starea de independenţă dă mulţumirea totală (lipsită de motivare).

Nici „puţinul” şi nici „multul” n-au în ele vreo valoare;

Fiinţa – Energie Pură – şi adimensională

E Iubire creatoare prinsă-n clipa actuală.

Sărăcia nu se evaluează în funcţie de cantitatea lucrurilor şi a valorilor pe care le posedăm, ci de veşnica dorinţă de a avea „mai mult”. Aşadar, această sărăcie este indestructibil legată de prezenţa „ego”-ului. Dacă am poseda toate bogăţiile acestei lumi şi acesta încă mai vrea şi datorită lui ne socotim la fel de săraci ca toţi nevoiaşii acestei lumi. Sărac se simte avarul care adună fără măsură: aur, pietre preţioase, picturi, obiecte de artă, palate, moşii întinse şi fabrici nenumărate. Lăcomia şi sărăcia merg totdeauna împreună, completându-se una pe alta.

Atâta vreme cât avem strictul necesar: hrană pentru nevoile stringente ale corpului; haine ca îmbrăcăminte şi un acoperiş drept locuinţă, ne

putem dezvolta, urmându-ne propriul destin. În final, munca perseverentă dusă cu noi înşine ne va conduce la Eliberarea din lanţurile „ego”-ului şi apoi vom face calea întoarsă la Izvorul Nemuririi. Când nu aspirăm la nimic în plus faţă de ceea ce ne oferă Viaţa, termenul de sărăcie nu-şi mai găseşte niciun rost. Mulţumirea cu ceea „ce este”, ne oferă eliberarea întregii firi şi odată cu aceasta o inestimabilă îndestulare ca bogăţie sufletească.

În această ipostază fiinţa întreagă este realmente copleşită de o imensă îmbelşugare şi Fericire absolută, care nu pot fi în niciun fel comparate cu întreaga bogăţie a lumii şi a Pământului cu toate câte le are. Această Fericire este predestinată fiecărei fiinţe umane. Drept urmare, şi pe tine iubite cititor, te aşteaptă s-o descoperi, dacă, bineînţeles, eşti interesat de a pătrunde şi înţelege rostul tău adevărat legat de această experienţă.

Dar să revenim la temă şi să vedem cum scăpăm de această sărăcie? în fapt, ea este o

ficţiune născută – aşa cum am arătat deja mai înainte – din lăcomia de a avea mai mult şi nu dintr-o necesitate impusă de nevoile fireşti ale existenţei. Oare prin această semnalizare se luminează cumva păienjenişul? Vedem impactul lăcomiei? Observăm cum amărăciunea are o temelie şubredă şi mincinoasă? Dacă toate acestea sunt cuprinse în mod global cu Atenţia lucidă, mai dăinuie sărăcia cu inerentele ei frământări?

Răspunsul îl vom afla singuri, fiecare în parte – dacă vom funcţiona ca fiinţe complete unite cu Eternitatea clipei! Odată cu dispariţia trecutului, ca fiinţe independente, dispunem de o altă viziune a Vieţii. Nici puţinul şi nici multul nu au în ele vreo valoare reală. Fiinţa noastră ca Energie pură şi adimensională este în realitate, Iubire veşnic creatoare.

În această fericită ipostază mulţumirea este atât de copleşitoare, încât nu mai este loc disponibil pentru altceva.

SE ATINGE ABSOLUTUL DOAR ÎNŢELEGÂND FINITUL!

Nu rămâneţi cu „ego”-ul programat pe compromisuri.

Prin timp – spaţiu însămânţat cu tot felul de eresuri;

Cu el niciodată-n pace – teamă, frământări eterne

îi înscriu avutul său cu însingurări interne.

Totdeauna limitat de conţinutul ce-l are.

Conţinutul îi dă forma, tot prin el şi-ncătuşare;

El ne ţine prizonieri din vremuri de mult uitate.

Noi în fiecare clipă, îi zidim a lui cetate.

Închişi, robi încătuşaţi, putem noi să ne extindem

Dincolo de închisoare şi Adevărul să-L cuprindem?

O asemenea-mplinire n-ar fi decât amăgire.

O extensie mintală fondată pe-nchipuire!

Împovăraţi de „egou”, prinşi în lumea mărginită Nu-i posibil să-ntâlnim Realitatea-Absolută!

Tentativele-s capcane, mereu mai încorsetaţi.

Prin efort şi-nchipuire ajungem mai degradaţi.

Nu se caut-Absolutul, ci se-nţelege finitul.

Se porneşte deci cu clipa – consecvent în ea e startul;

E-nceput, la fel, sfârşit, de la o clipă la alta.

Iar clipa, de fapt, ne-arată cum prin timp, ne-am clădit soarta.

Contactul suprem oferă înţelegerea totală.

Care e şi acţiune cu putere integrală.

Ce înscrie transformări fiinţei de timp posedată;

Altă cale nu există de viaţ-adevărată.

Întâlnirea insistentă cu „ce este”, „ce apare”, în perfectă simplitate, când nu-i nicio aşteptare.

Fulgerător dezagregă tot ce-n timp am

adunat:

Comori false – de nimicuri – însumate eronat.

Iar în „golul” ce survine, doar prin simplă întâlnire.

Instantaneu ne cuprinde Sacrul – Reala Iubire;

Sensul, frumuseţea Vieţii, numai ei i-o datorăm.

Când smeriţi, smeriţi total, în prezent ne integrăm.

Niciodată, şi în nicio împrejurare să nu ne lăsăm copleşiţi de mişcările trepăduşului „ego”. Această ficţiune sprijinită şi alimentată tot timpul de amintirile trecutului, nu poate oferi decât griji, temeri şi amărăciune. Totdeauna limitat de propriul conţinut acumulat în decursul timpului – el ne izolează de restul lumii şi cu fiecare repetare îşi fortifică structura, înrobindu-ne în aceeaşi măsură până la nivel de josnică sclavie. Închişi deci în propria lui cochilie, noi nu vom putea să aflăm altceva decât lumea mărginită din interiorul

acestei închisori. Orice tentativă făcută în scopul descoperirii Realităţii existente din afara zidurilor care ne înconjoară, se soldează numai cu înscrisuri amăgitoare. Afirmarea noastră ca „sine personal” ne demonstrează că facem parte din lumea mărginită ca fiinţe egoiste. Or, în această conjunctură suntem incapabili să întâlnim Realitatea Absolută şi nici să înţelegem în mod real Viaţa în complexitatea manifestărilor Ei.

Adevărul Absolut nu se caută, nu se doreşte şi nici nu se imaginează. La descoperirea Lui se ajunge în mod indirect prin înţelegerea nemijlocită a finitului. În acest sens se porneşte de la investigarea clipei, adică de la ceea ce ea ne dezvăluie că suntem. Clipa ne revelează că suntem făpturi create prin timp şi ca atare purtătoare de destin. Contactul direct şi nemijlocit de la o clipă la alta se înscrie ca veşnic început şi sfârşit prin spontaneitate.

Întâlnirea atentă şi simplă cu clipa ne oferă deplinătatea fiinţei, care prin ea însăşi este

totodată şi acţiune transformatoare. Altă cale nu există. Această atentă întâlnire fiind unica modalitate eficientă pentru demolarea trecutului şi trăirea nemijlocită a Adevărului, odată cu înţelegerea reală a Viului care ni se revelează în Eternitatea clipei.

Să reţinem de asemenea, că insistenta întâlnire cu reacţiile minţii, conduce la dispariţia acestora şi împreună cu ele la dezagregarea „ego”-ului. În „golul psihologic” ce survine prin simplitatea întâlnirii, apare Sacrul – Reala Iubire – adevărata natură a fiinţei noastre care ne dezvăluie sensul şi frumuseţea acauzală a Existenţei.

În concluzie, Adevărul Absolut ni se revelează îndată ce mintea noastră mărginită, limitată îşi înţelege neputinţa şi smerită tace cu desăvârşire. Odată cu instalarea „vidului psihologic” dispunem de o nouă minte de extensie universală care ne uneşte cu Sublimul Adevăr.

SEPARAREA DINTRE „EGO” ŞI SURSA VIEŢII

Prin natura sa, „ego”-ul – o creaţie din timp –
ca centru de interese Născut din ataşamente de persoane, de idei, de credinţe sau avere;

Agitaţia şi teama, plăcerea şi neplăcerea –
amici de drum permanenţi care prin poveţe-ndemnuri îi sunt sfetnici consecvenţi.

Într-un astfel de climat, omul, zilnic îşi zideşte o temniţă pentru suflet, şi-n ea – ca prizonier.

Nici nu vede, nici n-aude ce-i real şi-adevărat;

În mişcarea Existenţei – exclus orice integrat.

În această închisoare, peste tot întunecime, haos – beznă absolută, Sentimente şi dorinţe, gânduri, aspiraţii mute într-o luptă nesfârşită.

Aici, niciodată pace, dezordinea programată chiar de la bun început.

De „ego”-ul înrăit care orişice atinge,

degradează cu-al său vrut.

Trăind în această hrubă, el afirmă lucruri mari:

C-ar fi pace şi-adevăr, frumuseţe şi iubire, de-asemenea dumnezeu.

Nu sunt decât simple vorbe – nu prin trăiri exprimate;

De fapt, sfruntate minciuni, fiindcă nu-s realitate.

Tot ce gândeşte, ce-afirmă, fiecare activitate.

Sistematic, dirijate spre centrul de greutate – interesul personal.

Aste-l definesc continuu. „Eul” fiind supremul ţel.

Zi şi noapte fără preget se urmăreşte pe el.

În oricare-mprejurare sau mediul unde trăieşte.

Prin tainice urmăriri, izolarea-l consfinţeşte.

Separat de orişice: Viaţă, natură şi semeni, în el un veşnic deşert – năluciri pustiitoare.

Un astfel de individ prin vădita-i comportare.

Nu poate să întâlnească Sursa cea Primordială.

Cauza nu este Sursa. Vina?!

— Lui îi aparţine.

Căci îndrăgostit de sine, e străin de orice „bine”.

Când funcţionăm ca „eu” – cu gândirea personală.

Tot ce gândim, împlinim au originea-n „egou”.

El pecetluieşte faptul drept valoare relativă;

Asta facem încontinuu, când mintea e activă.

Dar, când mintea complet tace, atunci şi „ego”ul piere.

Iar în liniştea ce vine, nedorită, căutată sau cumva, imaginată.

Ca desăvârşit smerită – o stare de inocenţă – Puritate absolută.

De-acum, în Eternul Sacru – toată fiinţa-i absorbită.

Niciun merit nu avem în această contopire.

Totul aparţine Sursei existentă pretutindeni;

„Vidul psihologic” – calea – ce-a dus la sfânta-mplinire.

Condiţie inerentă de-a-ntâlni Eternitatea prin simpla noastră trăire.

Natura „ego”-ului este un produs al timpului, deci structură mărginită în cuprinsul căruia se află adunate acumulările care-i determină alcătuire* funcţională. De fapt, el reprezintă mintea particulară a individului care judecă, apreciază şi înţelege în funcţie de conglomeratul informaţional înregistrat memorial Aşadar, substanţa care-i determină identitatea acestui „ego” este formaţi: din informaţii, cunoştinţe, experienţe, ataşamente, credinţe, avere etc. Pe acest fond memorial „ego”-ul şi-a format calapoade proprii de gândire şi comportament; care îl separă de restul semenilor. În acest domeniu strict personal – închis într-o circumferinţă care-i limitează conţinutul şi-i defineşte frontierele – nu există niciodată pace. Aici este o veşnică frământare între dorinţe,

idealuri, crezuri, sentimente, ataşamente etc., caia fiecare în parte aspiră la întâietate. Agitaţia este deci însuşirea de bază a acestei structuri fictive, care tot ce atinge complică, urâţeşte şi denaturează.

Omul obişnuit care trăieşte, se mişcă şi acţionează ca prizonier al acestei irealităţi, afirmă – bazat doar pe ştiut – că ar exista iubire, adevăr, dumnezeul fericire etc., însă toate aceste afirmaţii sunt şi rămân doar simple vorbe seci, lipsite de conţinut. Mai mult chiar, ele sunt socotite drept minciuni sfruntate atâta vreme cât nu sunt confirmate de propria trăire. Întreaga lui activitate este dirijată de centrul propriu de greutate, adică de interesul personal. Or, egoismul de care dă dovadă în relaţiile sale cu Viaţa îi determină atât izolarea, cât şi pustiul deşertăciunii.

Un astfel de om – prizonier al propriului trecut – nu poate în niciun fel să-şi descopere Sursa Primordială care defineşte adevărata

Realitate a fiinţei sale. Îndrăgostit de sine până la stadiul de egolatrie, el singur îşi arogă frecvent şi stăruitor importanţă funcţională. Atâta vreme cât funcţionăm ca „ego” – la nivel de gândire personală – întreaga activitate a minţii ca şi orice altă manifestare au doar valoare relativă, redusă la capacitatea mărginirii respective.

Dar în clipa când mintea iluminată de flacăra Atenţiei globale se smereşte şi tace, şi „ego”-ul dispare, fără nicio altă intervenţie din partea celui ce face experimentul, în acest fel vom descoperi prin trăire directă Măreţiile Sublimului cu care ne contopim. Meritul contopirii îi revine Sursei Surselor, iar pacea sufletului sau „vidul psihologic” a determinat deschiderea spre sfânta împlinire.

SINUCIDEREA

Din vremuri îndepărtate, sinuciderea înscrisă în condiţia umană ca o practică frecventă;

înscrisuri de „eu” nevolnic, pătimaş şi plin de teamă.

La tot pasul timorat pe a vieţii diagramă.

Diferite-aspecte-mbracă după sens şi motivare.

Dezechilibrul, neştiinţa – statornic sfătuitoare.

Iată câte motive ce-nscriu proasta îndrumare:

Insuccesul, neîmplinirea scopului imaginat.

Creează sinucigaşi din „ego”-ul disperat;

Tulburată-ntreaga fiinţă pe fondul deficitar.

Incapabil a-nţelege starea omului plenar;

Alteori, o veste tristă, reală sau mincinoasă.

Dă aceeaşi rezultantă tragică şi dureroasă;

Disperarea, gelozia, mizeria, sărăcia.

Pierderea fiinţei iubite, un eşec financiar.

O boală fără de leac sau chiar simpla plictiseală.

Determină aberaţii cuplate cu nebunia, în final, proasta povaţă: omul îşi distruge viaţa.

Unii pretinşi filosofi – îi aduc chiar şi elogii.

Socotind act de bravură a vieţii suprimare.

Sfat şi-ndemnuri pentru alţii, ei nedându-le urmare.

Alţii au mers mai departe, creând chiar asociaţii cu adepţi sinucigaşi, ce-şi fixeaz-al lor final.

Gândirea fiind îndreptar de zăbovire pe Terra.

Prost „ego”-ul, hâd şi-absurd când pe sine se socoate Mai presus de-al Vieţii Sacru, ca suprem judecător în măsură să decidă al omului viitor.

Sinuciderea-i o crimă împotriva vieţii tale.

Iar „ego”-ul – criminal – subjugat de violenţă.

Care apreciază, practic, cu trufie, aroganţă.

C-ar şti ce e rău şi bine pe întinsul Existenţei.

Un alt gen de sinucideri e născut din ignoranţă.

Mult prea greu de sesizat de mintea neputincioasă;

Se realizează-n timp, insul nefiind în măsură

să-i prindă desfăşurarea – întreaga ei anvergură.

Ambiţia, teama, ura, orice stări tensionale
Dau efecte dezastruoase, ce şubrezesc sănătatea.

Omul sieşi fiind duşman, lent aducător al morţii.

Pe parcurs de ani în şir îi înscriu fatalitatea.

Drogurile, tabagismul, abuzul de alcool

Sunt sprinţarii mesageri care îi grăbesc sfârşitul.

Noi, prin patimi, ne ucidem zi de zi şi an de an

Ca o certă împlinire în postura de dual.

Hrănirea nenaturală şi lipsa de cumpătare.

De asemenea nocive pentru buna sănătate.

Deci, prin propria dantură ne săpăm singuri mormântul.

Lipsa noastră de-nţeles, grăbeşte deznodământul.

Când omul funcţional, trăieşte ca fiinţă-ntreagă.

Nu se mai ivesc probleme, nici traume, nici

conflicte:

Patimile se destramă, tensiunile – abolite.

Căci în focul armoniei, toate pier, sunt destrămate.

Prin „Cunoaştere”, încearcă să te întâlneşti cu tine.

În noianul de conflicte, ce le determini ca „sine”.

La impactul cu Viaţa. Simplitatea observării

îţi aduce-nţelepciunea în firescul integrării.

Sinuciderea sau suprimarea propriei vieţi este o nefericită soluţie în care ignoranţa şi teama pecetluiesc funestul gest cu urmări dureroase, foarte greu de imaginat.

Mai întâi, precizăm că sinuciderea ia naştere şi se înfăptuieşte pe ogorul minţii condiţionate. „Ego”-ul confuz, turbulent şi temător dă sfaturi şi îndemnuri potrivit laşităţii care-l caracterizează. Iată şi câteva motivaţii care înscriu aberanta îndrumare: Insuccesul, neîmplinirea scopului pe care l-a imaginat conduce insul egocentric în

pragul disperării, indicându-i totodată şi nefasta soluţie de evadare din viaţă. Alteori, o veste tristă reală sau chiar mincinoasă îi oferă aceeaşi soluţie. Disperarea, gelozia, mizeria şi sărăcia, pierderea fiinţei iubite, un eşec financiar sunt tot atâtea motive de ieşire din viaţă prin autodistrugere. O boală fără leac sau chiar simpla plictiseală dau asemenea decizii ca unică soluţie de salvare.

Alţii au dat extensie exagerată nebuniei sinuciderii, creând asociaţii de sinucigaşi care îşi fixează singuri timpul de părăsire a vieţii. Unii pretinşi filosofi şi apreciaţi ca atare la nivel mondial prin operele lor literare, aduc chiar elogii fenomenului de sinucidere, văzând în asta un act de bravură – fără ca ei să pună în aplicare ceea ce susţin prin scris şi afirmări verbale.

Numai un om prost, laş, absurd şi temător îşi asumă autoritatea de judecător şi totodată de călău al împlinirii propriei distrugeri. Sinuciderea este o crimă. Iar „ego”ul apreciat ca unic criminal! El fiind dominat de violenţă, aroganţă şi trufie,

neînţelegând ceea este bine şi ceea ce este rău, legat de rostul şi menirea acestei existenţe, îi dăm calificativul de diavol sau principiul răului şi-l învinovăţim de întreaga tragedie umană.

Un alt gen de sinucidere, mult mai greu de sesizat, fiindcă se realizează în timp, ca operă a ignoranţei omului obişnuit care nu-şi cunoaşte modul său de funcţionare pe plan psihologic, înfăptuindu-se prin teamă, ambiţie, ură, stări tensionale ce şubrezesc sănătatea. În acest context omul îşi este propriul duşman, pregătindu-şi o moarte prematură.

Drogurile, tabagismul şi abuzul de alcool sunt de asemenea mesagerii care îi aduc sfârşitul. Fiecare patimă ucide lent, zi de zi pe nesimţite, când sinucigaşul – funcţionând ca dualitate – nu-şi poate înţelege funesta împătimire. Hrana nenaturală şi lipsa de cumpătare sunt tot la fel de nocive pentru sănătate. În acest caz omul îşi sapă mormântul cu propria dantură.

În fericita alternativă însă când funcţionăm

ca fiinţe depline, ne se mai ivesc probleme psihologice, nici traume, nici conflicte. Patimile se destramă deoarece în lumina Armoniei atotcuprinzătoare toate dispar, sunt destrămate în mod firesc. Mesajul „Cunoaşterii” asta încearcă să vă transmită: să realizaţi acest mod de „a fi” „acum şi aici”, ca fiinţă completă desprinsă de „sinele” înrobitor. Simplitatea observării la impactul cu Viaţa, oferă integritatea nemijlocită a fiinţei şi, odată cu ea cunoaştem – prin experienţă directă – înţelepciunea care ne conduce prin impulsuri intuitive.

SUNT DATOR SĂ VĂ RĂSPUND!

Mă-ntrebaţi dacă e moarte? La apel… răspund… prezent!

Vă asigur că nu este! Şi că n-a fost niciodată!

Viul ce-a purces din Viu, are continuitate!

*

Pân-la treizeci doi de ani n-am ştiut nici eu

prea bine.

Dar iată că fără vrere, se produse o minune:

Într-o fericită noapte, cu un splendid clar de lună.

Desprins de corpul carnal, în prima incursiune

Am descoperit secretul că moartea-i o nălucire!

*

La a doua întrebare: Dacă există sau nu starea de Eliberare?

Vă răspund la fel de prompt, fără dubiu – îndoială:

Nu-i minciună, ficţiune, stare de imaginare.

Ca şi primul fenomen, e de-asemenea surpriză.

Vine pe neaşteptate şi s-afirmă-n mod plenar!

Modul de-a privi Viaţa – diferit de cum a fost.

Mecanicitatea minţii îşi pierde din importanţă.

Conexiuni cerebrale proaspete, înnoitoare,

încontinuu se-nfiripă Demonstrând cu prisosinţă sensul Vieţii adevărate.

„Ego”-ul fiind despicat, structura-i e şubrezită,

Prin spărtură-ncep să scurgă energiile viclene

Ce ne ţin prizonieri din vremuri îndepărtate.

Atenţia folosită la contactul cu „ce este”, „ce apare”;

Unic instrument propice în a noastră transformare.

În contact cu noul Vieţii – mereu ca un nou născut Inocenţa, Bunătatea şi Iubirea creatoare se afirmă consecvent.

Mintea veche-nlocuită fără efort, siluire cu Mintea Universală.

*

Şi la a treia întrebare, privind „golul” – „vidul psihic”.

Iarăşi vin şi îl confirm prin întreaga mea fiinţare.

Toate temele vorbesc numai prin acest „nimic”.

Când gândirea complet tace – singur – noul Vieţii – apare.

E o stare de trăire, când, de fapt, „ego”-ul moare.

Cuprinşi în Eternitate suntem ca un „Tot” în toate.

O singură Unitate este-ntregul Univers, şi

Noi şi toate laolaltă, se unesc în mod expres.

Acest „gol” e o fereastră de pătruns în Infinit.

Şi-l putem realiza numai într-un singur fel; a

Când atenţi ne întâlnim cu pălăvrăgeala minţii;

Nu urmărim niciun scop – nu vizăm niciun model.

Simplul act al ascultării ne oferă acest „gol”.

Linişte, pace, tăcere, „vid” sau „nimic psihologic”

Exprimă aceeaşi stare, absolut esenţială evoluţiei umane.

Numai prin ea se destramă poverile ancestrale!

Întregul egocentrism, hidos, traumatizant.

M-aţi întrebat! V-am răspuns! Nu prin simple teorii.

Ci integrat prin fiinţare, trăind fenomenu-n sine;

De-acum sunteţi obligaţi, să puneţi în aplicare

Toate câte le-aţi aflat; pentru binele comun, prin proprie integrare”.

O nouă temă în conversaţie cu cititorul: Mă întrebaţi dacă există sau nu; moarte? Vă asigur că omul adevărat – adică Realitatea fiinţei noastre, Viul existent în fiecare om – este nemuritor. „Scânteia Divină” din noi provine din Izvorul Sacru al tuturor existenţelor. Nu are început şi nici sfârşit. A existat în veşnicie şi va continua să fie în veşnicie şi ca atare, noi toţi oamenii avem

aceeaşi însuşire de perpetuă durabilitate”.

În asociere cu materia am folosit nenumărate corpuri ca simple veşminte. La fel vom face şi cu actualul corp carnal pe care-l vom părăsi de îndată ce – prin degradare – va deveni inutilizabil. Nu vă împărtăşesc decât adevăruri rezultate din descoperiri personale.

Până la vârsta de treizeci şi doi de ani, cunoştinţele mele în legătură cu această problemă erau limitate şi îndoielnice, dar iată că într-o noapte trăiesc fenomenul de dedublare declanşat spontan. Pentru mine era o absolută surpriză. Până la acea dată nu citisem nimic în acest domeniu. După aceea a urmat o perioadă de patruzeci şi doi de ani de experienţe a acestui fenomen, aducând numeroase dovezi în legătură cu nemurirea. În cartea „Moartea morţii şi Desăvârşirea” relatez amănunţit despre acest experiment.

*

La a doua întrebare: dacă există starea de

Eliberare? Vă răspund la fel de prompt. Desigur că există şi ea nu are niciun fel de legătură cu imaginaţia. Şi acest fenomen – de asemenea surpriză – a venit pe neaşteptate fără să-i fi pregătit în vreo formă oarecare, determinarea. Într-o dimineaţă la trezire, am constatat cu nedumerire că mintea mea funcţiona altfel decât înainte, adică mă mişcam şi acţionam ca un întreg. Corpul şi mintea în perfectă uniune. Trăiam în mod conştient integrat în clipa prezentă. Numai după circa două ore am putut defini fenomenul.

Structura „ego”-ului suferise o incizie sau despicare, prin care au început să se elimine energiile fragmentare, viclene şi traumatizante, fără niciun fel de intervenţie din partea mea ca act voliţional. Mecanicitatea minţii îşi pierduse întreaga autoritate. Simpla Atenţie atotcuprinzătoare dezagrega orice reacţie a minţii şi mă readucea mereu în prezent.

Mă simt ca un nou născut cu fiecare mişcare a Vieţii. Inocenţa, Bunătatea şi Iubirea se afirmă

în mod firesc ca mişcări naturale. Mintea veche a fost înlocuită de o nouă minte extinsă la Infinit.

*

La a treia întrebare privitoare la „vidul psihologic”, vă răspund la fel de clar, precis şi tranşant odată cu întreaga mea fiinţare a acestui fenomen realizat „acum şi aici”. De fapt, toate temele amintesc în mod constant de acest „nimic psihologic”, pasivitate a minţii, „vid psihic”, tăcere sau pace a sufletului.

Acest „gol psihologic” este o stare de trăire în care „ego”-ul dispare cu desăvârşire, iar în lipsa lui realizăm unitatea fiinţei şi ne contopim în Universalitate. Cum se realizează? în mod simplu prin întâmpinarea mişcării Vieţii cu ajutorul Atenţiei lucide şi atotcuprinzătoare. Fiecare reacţie a minţii este aşadar, întâmpinată cu flacăra Atenţiei fără să urmărim vreun scop sau ideal de împlinit şi fără să aşteptăm ceva. Simplitatea acestei întâlniri destramă, spulberă şi împrăştie fiecare mişcare a mecanicităţii minţii. În „golul”

astfel creat-o adevărată fereastră spre Infinit – întâlnim prin trăire directă, Iubirea Absolută care dizolvă energiile fragmentare ale fondului egoist, condiţionat de patina timpului şi a mediului familial şi social de dezvoltare.

M-aţi întrebat şi v-am răspuns nu ca un emiţător de teorii, ci ca un trăitor al fenomenelor amintite. Să nu uitaţi însă că orice cunoaştere în acest domeniu, obligă pe cunoscător să treacă de îndată la punere în practică, atât în propriul dumneavoastră interes, cât şi al lumii întregi.

Trăim pe două niveluri, între ele strâns unite.

De o parte, corpul fizic cu funcţiuni diferite;

De-alta, psihicul uman, specific egocentrist.

Unde stăpâneşte „eul” confuz, searbăd, mai mult trist.

Influenţa reciprocă este un fapt evident.

Se ajută sau distrug în tot timpul, consecvent;

Un corp fizic degradat, dă impulsuri negative.

La fel un psihic bolnav, dă la rându-i stări nocive.

Practic, interdependenţa permanent ne structurează.

Modul de colaborare solidar ne afectează.

Atât unul, cât şi altul menţinute sănătoase.

Vor determina-n final, fondu-întreg armonios.

O hrană ne adecvată, cu alcool şi cu droguri.

La fel orişice abuz, pentru corp nefaste şocuri.

Afectează sănătatea şi prematur omul moare.

El singur, propriul duşman prin greşit-alimentare.

Tot la fel şi pe plan psihic, când „ego”-ul e stăpân.

Teamă, conflicte şi haos numai prin el se impun;

Imoralitatea minţii prin timp s-a realizat.

De insul prizonier, „eului” infatuat.

Şocul emoţional – traumă devastatoare.

Atât psihic, cât şi fizic, cu urmări dăunătoare,

întrebarea ce se pune cu stringent-acuitate:

Cum am putea să scăpăm de-această dificultate?

Duşmanul este „ego”-ul, prin timp condiţionat.

El trebuie să dispară în mod cert, cu-adevărat!

Calea ne e oferită prin „Cunoaştere” directă.

Restul… căi amăgitoare… abordare incorectă!

Iubirea – unica lege ce-i atotcuprinzătoare.

Ea ne scoate de sub haos, prin impulsuri creatoare.

Prin Ea, întreaga făptură, un complet armonios

Ce se mişcă şi-activează în al tuturor folos.

Viaţa omului obişnuit se desfăşoară pe două niveluri existenţiale, unite între ele. De o parte, este corpul fizic ale cărui funcţiuni sunt bine definite. De-altă parte, este psihicul uman care funcţionează ca entitate egoistă. Între cele două

fragmente au loc în mod permanent influenţe cu caracter reciproc. Se ajută sau se distrug în funcţie de calitatea comportamentală a fiecăruia în parte. Astfel, un corp fizic bolnav, degradat emite impulsuri negative care influenţează corespunzător latura psihologică; dar şi corpul fizic la rândul lui va fi influenţat în mod negativ de către un psihic agitat, temător şi turbulent. În cazul fericit când fiecare în parte se menţine ca stare normală impusă de corecta funcţionalitate, atunci ambele componente vor determina un întreg armonios.

Un corp hrănit în mod necorespunzător în care sunt implicate: tabagismul, drogurile, alcoolul vor determina şocuri distructive, care vor afecta sănătatea şi grăbi sfârşitul. Aşadar, omul singur îşi este propriul său duşman.

Pe plan psihic se întâmplă acelaşi lucru. Când „ego”-ul ne stăpâneşte prin mecanicitatea minţii, atunci ambiţia, lăcomia, amărăciunea, haosul în general, ne vor însoţi în permanenţă.

Agitaţia, iraţionalitatea comportamentală a mintalului s-a realizat în timp de către fiecare individ ca prizonier al propriului „sine”. Fiecare şoc emoţional determină traume devastatoare pe ambele planuri: fizic şi psihic, cu urmări negative incontestabile. Aşa fiind, şi la acest nivel, ne dovedim de asemenea ca inamic al propriei noastre existenţe.

Întrebarea firească, logică, raţională care se impune de la sine, este aceea de a afla dacă există sau nu există vreo modalitate de-a ne ridica deasupra acestor anomalii? La această întrebare ne dă răspunsul „Cunoaşterea de sine”, care pe loc ne şi îndeamnă să verificăm prin proprie experienţă ceea ce ea susţine. Unicul duşman al omului – aşa cum arătam mai înainte – este „ego”-ul. Prin urmare, el trebuie să dispară. Şi iată în ce fel se poate concretiza această performanţă. Însoţiţi de Atenţia lucidă şi globală doar conştientizăm în mod simplu, reacţiile acestei ficţiuni. Prin simpla deconspirare, acest „ego” tace

smerit. Iar în locul „gol” astfel instalat, apare Iubirea atotcuprinzătoare care prin impulsuri creatoare risipeşte, destramă întregul haos în care fiinţăm. De-acum, întreaga noastră făptură – psihic-fizic – ca indestructibilă unitate funcţionează în mod armonios cu influenţe benefice asemănătoare şi asupra întregii colectivităţi.

SPARGEREA ÎNTREGULUI

În structura sa reală, omul cel adevărat e o fiinţă integrală.

Funcţionând unitară – corp şi psihic laolaltă – veritabil univers.

Şi-n asemeni ipostază – când sunt toate adunate în clipa cea actuală.

El cuprinde-ntregul Vieţii şi-n ansamblu şi-n divers.

Dar, real ce observăm? Că se sparge unitatea!!

Iat-o primă degradare! Corp şi psihic separate Ca două lucruri străine, programând adversitatea.

Fiecare fiind măsura, dup-a lor realitate.

Corpul fizic are-n sine proprie inteligenţă.

Care-i dirijează, practic, întreaga activitate;

Foamea, setea şi odihna – nevoi stricte în esenţă.

Numai de ea dirijate pentru buna sănătate.

Mintea însă, arogantă, îi impune a ei lege Prin metode sau reţete – seci, aride, conformiste;

Urmărite cu rigoare, corpul necazuri culege.

Cu timpul se şubrezeşte prin obiceiuri injuste!

E o veşnică dispută între nevoia reală şi cea imaginară.

Implantată de gândire, conform cu-a ei degradare.

Totdeauna învechită, mărginită şi sectară.

Tinzând spre scopuri semeţe – după chip şi ajustare.

Orice gând, plăceri, dorinţe – fruct al condiţionării.

Dau prilej de bulversări, conflicte devastatoare;

Organe, la fel celule, prin nefireşti urmăriri.

Sistematic sunt distruse cu oricare-ntâmpinare.

Corpul una urmăreşte, sentimentul ar vrea alta.

Gândirea nemulţumită tinde către devenire.

Echilibrul e distrus, energia dispersată.

Haosul tot ce cuprinde înseamnă şi nimicire.

Corp şi psihic dispersate, se comportă ca duşmani, s

Degradarea lor – firească – prin asemeni confruntări

Prinse-n clipe, ceas de ceas, concretizate prin ani;

Tot ce vedem azi în lume – rezultate drept urmări.

Psihologi şi analişti îşi au partea lor de vină

la o altă ciopârţire prin anumite sectoare:

Mai întâi e „conştientul”, aflat zilnic la-ndemână.

Folosit în mod frecvent în oricare-mprejurare.

Undeva, mai în adânc într-o zonă-ntunecoasă.

Tronează „subconştientul” pe cunoştinţe uitate;

Şi-n final, „inconştientul”, sfera cea mai spaţioasă;

El e arhivarul vieţii – de-o vastă complexitate.

Compartimentarea vieţii e fictiv determinată.

La nivel de intelect, de mintea cea planetară.

Care-i veşnic agitată – de trecut fiind programată Incapabilă să afle vieţuirea unitară.

Dogme, sisteme, credinţe, toate-n fond, ne programează;

Când ai o credinţ-anume, prins de-un crez anticipat, Fiinţa-ntreagă-ncătuşată. Asta condiţionează.

Şi, fără de libertate, eşti, practic, un posedat.

De-altfel, tot ce posedăm: cunoştinţe, informaţii sau bunuri materiale, Tind să pună stăpânire pe întreaga noastră fiinţă;

Ele strict ne dirijează – noi le credem ideale.

Iar Realitatea Vieţii – doar o vagă năzuinţă.

Dacă tot ce spus-a versul a aflat în voi ecou şi-nţeles-aţi prin trăit toate câte-aţi întâlnit.

Să vedem dacă-i posibil să scăpăm de-acest „egou”.

Hâd, hapsân şi ignorant, ireal şi îndârjit!

„Ego”-ul o ficţiune – un centru imaginar.

Ce pe sine să se coate ştiutor, învăţător, înţelept în câte spune, câte face, ca fiind propriul îndreptar.

Şubrezenia clădeşte doar pe nisip mişcător.

De l-am înţeles complet, de îndată şi dispare.

Fragmentările s-adună – omul fiinţă integrală;

Altfel abordată Viaţa, cu Ea – fireasca mişcare.

În tot timpul noutate, creativ – atemporală.

Fără efort sau dorinţă, fragmentele se adună.

Când atent, în mod direct, centrul „sine” e cuprins

Şi-nţeles că-n întregime nu e decât o minciună.

Programată de trecut – câţiva foc – acum, jar stins.

Fiinţa umană în esenţa propriei sale naturi este o făptură integrală, care funcţionează ca un „Tot” – psihic-fizic laolaltă – un veritabil univers. În această fericită ipostază, ea are capacitatea de a cuprinde şi înţelege în mod corect, întregul Vieţii care i se revelează pe clipe în desfăşurare.

Dar în mod real ce observăm? Spargerea frecventă a unităţii! Corpul şi psihicul se separă şi devin adversari. De-acum fiecare îşi alege propria măsură în după înclinaţii şi evaluări distincte.

Corpul fizic dispune de propria lui inteligenţă care-i dirijează întreaga activitate. El îşi cunoaşte singur nevoile; dacă ştim să-l ascultăm, el ne spune când trebuie să ne aşezăm la masă ca şi

cantitatea necesară unei hrăniri raţionale. Tot el ne anunţă când trebuie să intre rupem activitatea ca să ne odihnim etc. Însă mintea ştiutoare prin natura ei plăsmuire – arogantă, vrea să-şi impună propria lege. Ea cunoaşte diverse reţete de alimentaţie pe care în mod autoritar, i le impune corpului. Rezultatele nu vor întârzia să se arate şi ele nu pot fi decât în dauna corpului.

De fapt, între cele două componente ale fiinţei intervin dese dispute şi contradicţii. De o parte se află nevoia reală, iar de altă parte, nevoia imaginară implantată de către gândirea deficitară care se sprijină pe amintirea plăcerii câţiva gustată. Fiecare gând, sentiment, dorinţă ca determinări ale propriei condiţionări – care intervin în prezent – prilejuiesc stări tensionale. Toate acestea se repercutează în mod dăunător, asupra întregului corp de la organe şi celule la toate celelalte elemente constitutive ale suportului fizic.

Corpul urmăreşte o anumită necesitate;

sentimentul vrea altceva şi gândirea nemulţumită tinde spre o anumită devenire. În acest fel echilibrul este distrus, energia risipită şi acolo unde se instalează haosul înseamnă degradare, distrugere şi nimicire. De fiecare dată când corpul şi psihicul se separă, în mod inerent devin adversari şi, ca atare, se înregistrează efecte pe măsură. Climatul demenţial existent astăzi în lume, îşi trage obârşia din această ilogică separare.

Psihologi şi analiştii îşi au şi ei partea lor de vină, în aceea că au ciopârţit psihicul uman în conştient, subconştient şi inconştient. Compartimentarea vieţii fiind astfel fictiv determinată la nivel de intelect, conduce în mod fatal la agitaţie şi stări tensionale. Rezemată pe trecut, mintea omului este incapabilă să întâlnească şi să înţeleagă vieţuirea adevărată, strict legată de mişcarea clipelor în desfăşurare.

Diferitele crezuri, concepte filosofice sunt la fel de dăunătoare, deoarece ele ne fragmentează

modul de „a fi”, obligându-ne să ne conformăm diferitelor tipare de existenţă. Or, în lipsa libertăţii spirituale suntem şi vom rămâne în sclavia acestor forme imaginare de înţelegere. De altminterea, tot ceea ce posedăm ca avere, cunoştinţe, crezuri, experienţe etc., tind să ne domine întreaga fiinţă. Ele ne dirijează numai pentru că noi înşine le acreditǎm valoare intrinsecă, iar realitatea rămâne doar o vagă năzuinţă.

Prin urmare, unica problemă care ni se pune în mod pregnant, obligându-ne ca de îndată să o rezolvăm, este aceea de a ne elibera din temniţele „ego”-ului. Acest fictiv „ego” se socoteşte prin ştiut un înţelept învăţător în toate câte gândeşte, afirmă şi face. Construcţia lui însă este nesigură, şubredă, pentru că întreaga sa fundaţie este instalată pe nisip mişcător.

Dacă într-adevăr l-am înţeles, el dispare în mod instantaneu, şi concomitent fragmentele se adună, constituind fiinţa unitară în măsură să cuprindă Viaţa şi să-i perceapă eterna noutate.

În concluzie, fragmentele se adună şi formează unitatea în clipa în care centrul egoist al „sinelui personal” este cuprins de flacăra Atenţiei şi înţeles ca fiind o minciună programată tempo-spaţial.

Pentru a uşura înţelegerea şi punerea în practică a mesajului aducem o nouă precizare: Viaţa în ansamblul desfăşurării Ei este şi rămâne un veşnic mister, adică un etern Necunoscut care singur ni se revelează pe clipe aflate în continuă scurgere ca noutate şi prospeţime absolută. Mintea omului, structurată pe acumulări memoriale, se înscrie ca „sine” cunoscător – totdeauna limitat de către propriul său conţinut. Avem, aşadar, pe de o parte Viaţa ca Necunoscut şi pe de altă parte, mintea cunoscătoare. Aceste structuri nu se pot întâlni şi înţelege cu adevărat în nicio împrejurare.

Dacă totuşi mintea încearcă să întâlnească Viaţa, ea nu face decât să arunce o umbră asupra a ceea ce se revelează în acea clipă şi să-i

denatureze realul înţeles. Când această minte îşi dă seama de propria sa neputinţă tace smerită. Iar în „golul” – astfel survenit – fără niciun efort – întreaga fiinţă se extinde la Infinit, fiind atrasă de către Iubirea atotcuprinzătoare.

În această minunată ipostază, trăitorul desprins complet de dimensiunea finitului cunoaşte prin contopire directă – în sferele Necuprinsului – fenomenul Fericirii fără margini.

SPARGEŢI TIPARELE MINŢII!

Cum vi se pare îndemnul spargerilor de tipare?

Apreciaţi violenţa ca formulă de-ndreptare?

Nu acesta este sensul urmărit de autor.

Pentru el, doar înţelesul vă este de ajutor!

De-i aşa, acum prin slove să-ncercăm acest cuprins.

Căutând însăşi izvorul tiparelor buclucaşe!

Pe fondul deficitar prin geneză moştenit.

Iată-ne din nou pe Terra, într-o nouă existenţă.

Mediul unde ne-am născut, e de mare importanţă.

Privind educarea noastră, ca proces evolutiv;

Copii încă – foarte mici – suntem luaţi în prelucrare.

Familie, apoi şcoală – ani în şir de îndrumare:

Sfătuiţi de-a prinde Viaţa dup-anumite tipare;

Repetările – cu vremea – s-adâncesc memorial.

Şi devenind obiceiuri, practic, ne mecanizează;

Ştiutul înregistrat ne posedă – stăpâneşte.

Toată fiinţa-i transformată într-un instrument docil.

Noi, lipsiţi de libertate, orice efort – inutil De-a înţelege, de-a cunoaşte Viaţa cea adevărată.

Care-i veşnic prospeţime, clipă după clipă – alta.

Relaţia dintre semeni, tot la fel de deformată.

Educaţii diferite, înscriu deseori conflicte.

Crezuri oarbe şi concepte prin a lor diversitate sunt mereu în confruntare cu-aceeaşi perenitate.

Dacă înţeles-am bine modul de funcţionare.

Ce ne putem spune nouă, vizavi de şablonare? li vedem al ei nonsens, întreaga-i stupiditate?

La fel nevoia stringentă de-a fiinţa în libertate?

Iată cum se sparg, dispar formele înrobitoare care ne ţin prizonieri, obsesiv, ca-ntr-o închisoare.

Simpla conştientizare – un şoc psihic – şubrezire

A tiparului ce-apare la a Vieţii întâlnire.

Cât mai multe contactări, dezagregă pe măsură şi-n final, în mod fatal, piere-ntreaga ficţiune;

Eliberaţi de trecut, într-un veşnic actual.

Vom întâlni Sacrul Vieţii – suportul nostru real.

Oare spargerea tiparelor minţii este apreciată ca îndemn la violenţă pentru însănătoşirea psihologică? Nu acesta este sensul urmărit de către autor! în cazul de faţă ca şi în toate temele, cuvintele încărcate de înţelesuri aspre, pline de duritate, nu au altă menire decât aceea de a uşura înţelegerea şi importanţa acţiunii respective.

În continuare, să declanşăm investigarea pentru descoperirea buclucaşelor tipare. Ne aflăm deci, pe Terra, veniţi la o nouă întrupare. Un tainic destin ne-a adus într-o anumită ţară, neam şi familie.

Încă de tinere vlăstare cu minţi inocente de copii, începe procesul educaţional realizat de familie, şcoală – ani în şir de îndrumare. Sfaturi cu îndemnuri repetate ne determină să privim şi să apreciem Viaţa după anumite tipare convenţionale. Cu vremea repetările se adâncesc şi memoria îşi creează obiceiuri funcţionale care în final, ne automatizează întreaga minte. Aşadar,

ştiutul înregistrat cerebral ne domină întregul comportament până la sclavie, întreaga fiinţă este transformată prin repetabilitate, într-un instrument docil care reacţionează psihologic în funcţie de formulele sau şabloanele prestabilite.

Prin urmare, prinşi în hăţişurile timpului nu vom putea niciodată cuprinde şi înţelege Realitatea Vieţii, care se manifestă ca noutate absolută de la o clipă la alta. Acelaşi insucces îl vom întâlni şi cu ocazia stabilirii relaţiilor noastre cu semenii. Educaţiile diferite bazate pe credinţe oarbe şi diverse concepte vor determina în mod inevitabil, contradicţii, dispute şi chiar stări conflictuale.

Dacă am înţeles cu adevărat modul nostru greşit de funcţionare, ce ne putem spune nouă înşine în raport cu şabloanele educaţionale în care ne-a vârât mediul de dezvoltare? Oare îi vedem noi înşine stupiditatea concomitent cu nevoia stringentă de eliberare? În cazul fericit că am înţeles toate aceste solicitudini impuse de

înţelegerea însăşi a Vieţii, iată cum se sparg tiparele şi dispar toate formulele înrobitoare, care ne ţin încătuşaţi în capcanele timpului care ne-a format. Simpla şi lucida conştientizare a acestei structuri fictive constituie un şoc psihic, care-i şubrezeşte rezistenţa şi-i împrăştie energia susţinătoare. Frecvenţa unor asemenea întâlniri o dezagregă în aceeaşi măsură, iar în final închisoarea fictivului „ego” se fisurează şi întregul conţinut al tiparelor se risipeşte de la sine, fără niciun fel de intervenţie ca dorinţă de împlinire sau ideal de atins. Eliberaţi de trecut, vom trăi ca fiinţe complete în veşnicul prezent, în contopire desăvârşită cu Sacrul Vieţii. În acest fel ne descoperim originea divină a propriei fiinţe şi cunoaştem prin trăire directă Iubirea adimensională, ca şi Fericirea nemotivată la care aspiră orice vieţuitoare.

SPOVEDANIA

Anii ce Tu mi i-ai dat, sunt acum şaptezeci şi trei.

Fie vrei sau de nu vrei, totuşi anii sunt ai mei.

Mulţi din ei i-am folosit prin plăcut şi neplăcut.

Mintea mea – aprecierea! Asta a fost la-nceput.

Mai apoi, prin '71, Tu mi-ai dat Eliberarea

şi prin Ea mi-ai demonstrat ce-i aceea Integrarea

Fiinţei mele-n „Tot” şi toate, când al meu „egou” pitic.

Practic a fost spulberat, din el nemaifiind nimic.

Fără „eu”, „ego” sau „sine”, toate câte le-ntâlneam.

Nefăcând niciun efort, eu, prin Tine le vedeam.

Practici, credinţe, metode s-au desprins complet de mine.

Nici aici nu am vreun merit, toate se-mplineau prin Tine.

Liber, totuşi, nu eram, fiindcă Tu, din adâncime Mi-ai poruncit să tratez „Cunoaşterea de sine”.

Scrisă-n 300 de teme, muncă aprig susţinută.

Concretizată prin vers şi trăire absolută.

Circa un an şi mai bine, ce-ai cerut am împlinit.

Apoi, 16 ani, altceva n-am mai făcut.

M-am privit şi ascultat şi-n Viaţă integrat Am crezut că s-a sfârşit lucrul ce L-ai comandat.

Dar, iată că-n *88, din profunzime, deodată.

Vocea bine definită se vădi încă o dată.

Şi acum, ca şi atunci, fiinţa mea îţi aparţine.

Tot ce fac şi tot ce scriu, făptuiesc doar pentru Tine.

Semenilor le ofer tot ce mi-ai descoperit.

Inima, fiinţa deschisă prin vorbit, scris sau citit;

Ziua, noaptea, disponibil pentru cei

interesaţi.

Să descopere şi ei, cât sunt de încătuşaţi.

Nu-mi fac grijă de mesaj – privind popularizarea.

Asta-ţi aparţine Ţie, eu, totuşi, voi da urmare Oricărui prilej ivit, ca prin mine să s-arate A Vieţii frumuseţe şi a Ei Eternitate.

Spovedania de faţă, impusă la fel de Tine.

S-o facem folositoare prin Sublima Acţiune.

Ce-apare fără efort prin văzut şi ascultat.

Cu Atenţia globală, cursul Vieţii-ntâmpinat.

Tu, de fapt, Omniprezent, fără-nceput şi sfârşit.

Cuprinzi toate câte sunt într-un mod desăvârşit;

Eşti în piatră, plantă, gâză, de asemenea în om.

Galaxiile-s în Tine, la fel prezent în atom.

Toate singur le conduci prin Imensa Ta Iubire.

Nu ai margini, n-ai nici centru, Eşti cu ele-n

contopire;

Nu impui anume legi – tuturor dai libertate.

Consecvent Te manifeşti, prin Imensa-ţi Bunătate.

La-nceput am fost cu Tine, cu nimic deosebit.

Vrerea Ta şi vrerea mea se-mpleteau desăvârşit;

Însă la o cotitură, copleşit de-atâta bine.

Părerea bună de mine, puse bazele lui „sine”.

Cu cât mai des mă vedeam s-amplifica amăgirea.

Şi mai mult m-am degradat în pas cu nefericirea;

Veacuri, milenii s-au scurs, mai mult m-am îndepărtat.

Şi, denaturarea fiinţei, prin timp s-a accentuat.

Orice soi de-acumulare: ştiinţe, credinţe, avere M-au încătuşat mai drastic prin frământări şi durere;

M-am îndepărtat de Tine cu oricare ideal.

De fapt, urmăriri neghioabe în postura de dual.

Un timp dat-am la o parte, orice fel de căutare.

Un singur gând mi-a rămas, să îţi ies la-ntâmpinare.

Socotind prin a mea minte, că mi-ar fi îngăduit să te leg, cumva, de mine prin formula-nlănţuit.

Zi de zi în rugăciune, credeam ferm că eşti cu mine, în oricare-mprejurare vorbeam numai despre Tine;

Prins de-a mea încătuşare, tot timpul m-am amăgit.

Credinţa! O ficţiune, eu pe mine m-am minţit.

În final, dezmeticit, singur am descoperit.

Că la Tine nu se vine pe vreun drum bătătorit:

Orice drum, orice cărare este cale-amăgitoare.

Ea-i legată de trecut prin proiecţii viitoare.

Am mai făcut o greşeală, punând intermediari între mine şi-ntre Tine, socotiţi ca necesari întâlnirii minunate, prin desprindere de lume.

Ei apreciaţi unelte ale puterii divine.

Teama, frica, disperarea şi de-asemeni ignoranţa.

M-au făcut s-aleg o cârjă şi să-mi pun în ea speranţa; Sfinţi, maeştri, filosofi şi faimoşi învăţători.

Toţi – fără vreo diferenţă – sunt suporţi amăgitori.

Cu astfel de revelaţii Ţi-am deschis drumul spre mine, Mintea, absolut tăcută – prin „Cunoaşterea de sine”; Făcut praf întreg „ego”-ul – în locul lui, inocenţa, Diametral diferită, a mea-ntreagă existenţă.

Tot timpul ai fost cu mine. Eu, lipsit de pietate.

Mă urmăream doar pe mine – hâda mea însemnătate. Trezirea se împlini prin Imensa Ta

Iubire;

Trecutul s-a destrămat, cu el şi-a mea amăgire.

Mintea mea – particulară, egocentrică, st re sântă.

Fără merit personal, a fost practic, dizolvată.

Eu, spontan, înveşmântat cu Minte Universală, împletire-armonioasă de Viaţa Integrală.

* * *

Spovedania descrisă am compus-o pentru tine.

Cel real interesat de cărările divine.

Atât de mult trâmbiţate de oameni interesaţi.

Scopurile personale – zeii lor adevăraţi.

Divinul n-are nevoie de destăinuirea noastră.

El ne cunoaşte perfect: însuşirea bună – proastă.

Neremarcate de noi, aflate în adâncime.

Unde nu avem acces decât prin inacţiune.

*

Când tăcem – tăcut total – şi nu urmărim nimic.

Prin gândirea inactivă – noi – nici mare şi nici mic, Psihologic, un „nimic”, profunzimea se demască Cu-ale sale energii – spovedanie firească!

Tot ce-apare-ntâmpinat numai prin pasivitate.

Astfel se scurg şi dispar răutăţile-adunate în vasul conştiinţei noastre care s-au înregistrat

Ca greşeli sau ca păcate – omul – real posedat.

Nu-i altă modalitate de-a elimina ce-i rău.

Un imens conglomerat, denumit, frecvent, „egou”;

Frumuseţea se aşterne în făptura omenească

Când tăcuţi, lăsăm Divinul opera să-şi împlinească.

În faţa „Celui care nu are nici început şi nici sfârşit”, „Acela ce este peste tot şi în toate”, şi existent deopotrivă şi în noi înşine în fiecare, fac această simplă şi onestă spovedanie: Până la vârsta de şaptezeci şi trei de ani, când scriu

această temă, mulţi din aceşti ani – pe la început – i-am asociat cu plăcutul şi suferinţa condus de mintea mea deficitară. Mai apoi, pe la vârsta de cincizeci şi cinci de ani Tu mi-ai dat Eliberarea şi m-ai învăţat să trăiesc ca o fiinţă integrală. Atunci piticul şi tiranul meu „ego” a fost practic spulberat.

În lipsa lui toate câte le întâlneam, fără să fac absolut nimic, eu prin Tine le vedeam. Credinţa şi toate practicile la care ţineam atât de mult odinioară, singure s-au desprins de mintea mea. Aici, prezent la această descărcare eu nu am avut nicio vină şi nici vreun merit, fiindcă toate s-au împlinit tot prin Tine.

Liber totuşi nu eram – adică liber de capul meu (cum s-ar zice şi înţelege în mod obişnuit) – deoarece Tu din profunzimea fiinţei mele mi-ai poruncit să descriu „Cunoaşterea de sine”. Am scris trei sute de teme prin fiinţare susţinute şi concretizate în versuri, ca trăire absolută. Această preocupare a durat circa un an şi jumătate. Apoi

şaisprezece ani altceva n-am mai făcut, doar m-am privit şi ascultat cu integrare în Viaţă. Şi cu această împlinire existenţială am crezut (socotit) că totul s-a sfârşit după propria Ta recomandare.

Dar iată că apare o nouă surpriză! în anul ’88 din profunzime şi deodată, o voce bine definită şi înţeleasă se auzi încă o dată. Şi acum ca şi atunci fiinţa mea îţi aparţine. Tot ce fac şi tot ce scriu, înfăptuiesc numai pentru Tine! Semenilor le ofer tot ce mi-ai descoperit, inima, ca şi întreaga mea fiinţă deschisă prin vorbit, scris sau citit. Sunt disponibil zi şi noapte în tot timpul, pentru toţi cei interesaţi care sunt în mod real dornici de a se cunoaşte şi descoperi cât sunt de încătuşaţi de deşertăciunile lumeşti.

Nu-mi fac niciun fel de grijă cu privire la popularizarea acestui divin mesaj. Asta – iartă-mă – îţi aparţine numai Ţie. Eu, însă voi da urmare tuturor îndemnurilor Tale şi cu fiecare prilej ivit, ca prin mine să se descopere atât frumuseţea Vieţii cât şi Eternitatea care o defineşte.

Această spovedanie, iniţiată de asemenea de Tine ca să o facem folositoare prin sublima ei acţiune, se înscrie fără efort doar prin privit şi ascultat cu Atenţia globală. Şi această modalitate de a întâlni scurgerea normală a Vieţii, este prin ea însăşi acţiune benefic transformatoare. Tu, de fapt, ca Existenţă perfectă fără început şi sfârşit, conduci toate câte sunt într-un mod desăvârşit. Eşti în piatră, plante, animale şi om. Galaxiile se află cuprinse în Tine şi la fel Te afli şi în atom.

Toate astea Tu singur te conduci cu imensa Ta Iubire. Nu ai margini şi nici centru – eşti cu toate în contopire. Nu impui nimănui anumite legi drept îngrădire. Tuturor le oferi libertate şi Tu te manifeşti doar ca Imensă Lumină.

La început, am fost cu Tine, cu nimic deosebit. Vrerea Ta şi vrerea mea se împlineau în chip desăvârşit. Însă la o cotitură, eu copleşit de atâta fericire – pusei bazele lui „sine”. Cu cât mai des mă vedeam – ca separat de Tine – amăgirea mea a luat proporţii concomitent cu propria mea

nefericire.

S-au scurs veacuri după veacuri, milenii nenumărate şi ca „ego” – structură finită – eu şi mai mult m-am înstrăinat de Tine. Orice soi de acumulare: ştiinţă, credinţe, avere etc m-au încătuşat şi mai drastic – cu fireştile consecinţe de frământări şi suferinţe. Cu fiecare ideal prin urmărirea mea neghioabă – în postura de dual – tot mai mult m-am îndepărtat de Tine.

Un timp am dat la o parte orice fel de căutare. Un singur gând mi-a rămas: ca să-ţi ies în întâmpinare, deoarece socoteam – cu îngusta mea minte – că Tu mi-ai fi îngăduit să te leg cumva de mine, folosind o anumită formulă. Aşadar, zi şi noapte – în clipele libere de împlinirea necesităţilor cerute de nevoile trupeşti – trăiam prin rugăciuni şi credeam că eşti cu mine. Şi cu fiecare prilej numai şi numai de Tine vorbeam. Înlănţuit de propria mea închipuire tot timpul m-am amăgit, minţindu-mă pe mine însumi. Iar credinţa mea despre Tine nu a fost decât o nefastă

închipuire.

În final dezmeticit, am descoperit că la Tine nu se ajunge pe aşa-zisele drumuri bătătorite de către înaintaşi. Orice drum, orice cărare nu sunt altceva decât căi amăgitoare legate de trecut şi proiectate spre viitor.

Am mai făcut o greşeală prin aceea că am pus intermediari între mine şi Tine, pe care i-am socotit necesari – apreciaţi ca unelte ale puterii divine. Teama, frica, disperarea şi ignoranţa m-au determinat să aleg asemenea cârje şi să-mi pun în ea speranţa de a Te întâlni pe Tine. Sfinţi, maeştri, filosofi – toţi fără nicio diferenţă s-au dovedit în cele din urmă suporturi amăgitoare.

În urma acestor revelaţii – care nu poţ şi contestate sau puse la îndoială de nicio minte logică, sănătoasă – ţi-am deschis drum spre mine. Mintea mea de-acum tăcută prin „Cunoaşterea de sine” făcu praf întregul meu „ego”. Iar în locul lui nu a rămas decât o minte inocentă, total pasivă şi lucidă prin sine benefic transformatoare. Aşa am

aflat că Tu ai fost în mod permanent cu mine, însă cu – lipsit de pietate – nu urmăream decât îngusta mea însemnătate.

Trezirea la Realitate se împlini numai prin imensa Ta Iubire care, de fapt, Te caracterizează. Mintea mea particulară a fost practic spulberată, iar în locul ei dispun de o Minte Imensă, Universală care îmi împleteşte viaţa prin contopire cu întregul.

Iubite cititor, această spovedanie am aşternut-o pe hârtie pentru tine care în mod cinstit cu tine însuţi, eşti interesat de cărările divine atât de trâmbiţate şi susţinute ostentativ de către oamenii interesaţi, care-şi caută cu multă insistenţă împlinirile lor personale, profitând de ignoranţa semenilor. Divinitatea n-are nevoie de destăinuirile noastre. El ne cunoaşte perfect prin martorul aflat în profunzimea propriei fiinţe, care ni se revelează când noi realizam pasivitatea minţii.

În clipa când mintea noastră particulară îşi

vede singură neputinţa şi tace smerită – în acea fericită clipă Sacrul sau „Scânteia Divină”, existentă în fiecare fiinţă umană, ni se revelează şi Ea singură curăţă orice soi de energie fragmentară fără să lase urme reziduale. Nu există altă modalitate de a scăpa de întregul conglomerat de energii fragmentare – drept păcate şi greşeli prilejuite de „ego”-uri în acţiune – decât prin simpla „Cunoaştere”.

Frumuseţea, Armonia, Iubirea, Inteligenţa şi Fericirea acauzală ne cuprind întreaga fiinţă numai când prin tăcere smerită, ne dăm scama de incapacitatea noastră intelectuală de a cuprinde Eternitatea.

Autorul a încercat cu rigurozitate şi exigenţă toate metodele folosite de-l omenire pe parcursul vremurilor şi a ajuns la această simplitate care prin cal însăşi şi-a dovedit eficienţa ca trezire la minunata Realitate. Aceasta este singura l conjunctură care ne transcende din lumea finită în existenţa fără dimensiune a Realităţii noastre

divine.

STAREA DE INVESTIGARE

Iată, cineva-ţi oferă drumeţia curioasă.

Lipsită de motivare sau ideal de atins!

El nu-ţi promite nimic, ca succes, realizare.

Ce zici? Ar putea fi asta starea de investigare?

Când ai în vedere scop, acest scop este „egou”.

Ce se vrea realizat, cumva, în anume fel!

Dacă, practic, el lipseşte, ce este atunci în tine?

Vezi că nu mişcă nimic? Vezi că eşti „inacţiune”?

Mintea-ţi e complet tăcută! Nu-i nimic de aşteptat!

Asta-i inocenţă pură – smerenie absolută;

Ai, acum, o nouă minte – Imensă – Nelimitată.

Cu asemenea structură – Viaţa – simplu-abordată.

Gânduri, imagini, dorinţe, orice fel de-apreciere

Observate precum vin – răspunsuri la provocări;

Atenţia folosită – Lumină strălucitoare.

Tu eşti dizolvat în ele – o perfectă integrare!

Te mişti numai în prezent, fără margini, Infinit.

În perfect contact cu clipa, cu faptul care survine.

Adus de torentul Vieţii prin a Ei desfăşurare.

Noutate absolută, fără nicio repetare.

*

Viaţa fiind o provocare proaspătă şi diferită.

Ne obligă să-i răspundem la fiecare-ntâlnire;

Răspunsul precis arată omul cel adevărat.

Ce pândeşte-n profunzime ca „egou” înregistrat.

Cu-astfel de investigare tot trecutul se

demască.

Şi făr-a interveni, tot ce-apare-n noi şi piere;

Sunt energii fragmentare, ce se scurg în mod normal.

Cu ele – Eliberarea omului de ancestral.

*

Vezi tu cum prin observare şi Atenţie totală.

Am atins Eternitatea, fără să ştim ce e Ea?!

Nici imagine, dorinţă, scop, ideal n-am avut!

Toate astea fiind „ego”-ul, funcţionând prin trecut!

Nepreţuitul succes n-a pretins niciun efort.

Simplitatea-i tot secretul eliminării constante De energii negative – tot fondul egocentrist, înrădăcinat prin timp de om – înger decăzut.

fată ce drumeţie curioasă ni se oferă în care nu există niciun scop sau motivare şi nici ideal de împlinit. Mai mult decât atât, nu ni se dă nicio asigurare şi nici nu se promite ceva ca succes sau realizare, drept opţiune a acestei călătorii. Ce ziceţi? Ar putea fi considerată această invitaţie

stare de investigare?

Dacă pornim la drum cu un scop, acest scop este „ego”-ul care se vrea realizat prin implicarea unei anumite activităţi. În cazul când interesul lipseşte ce observaţi? Vedeţi că nu se mişcă nimic? Deoarece mintea este complet tăcută, nu-i nimic de aşteptat! Asta este starea de pură inocenţă sau smerenie absolută!

În această conjunctură dispunem de o nouă minte, imensă, nelimitată cu care Viaţa este abordată într-o desăvârşită simplitate. De-acum gânduri, imagini, dorinţe, orice fel de aprecieri – observate precum vin ele cu flacăra Atenţiei – dispar în mod fulgerător. De fapt, noi înşine – ca „ego”-uri – suntem toate aceste apariţii care dispar fără să intervenim în niciun fel. În contact direct cu clipa suntem noutate, prospeţime, fără nicio repetare.

Viaţa fiind o constantă provocare diferită de la o clipă la alta, ne obligă să-i răspundem la fiecare întâlnire. Răspunsurile ne arată omul

adevărat – condiţionat tempo-spaţial – care stă la pândă în profunzime, ca „ego” înregistrat memorial.

Cu ajutorul acestui mod de investigare ni se demască întregul trecut şi fără să intervenim, el şi piere odată cu apariţia. Aceste fantasme dispun de energii fragmentare, care se scurg şi dispar în mod normal prin simpla conştientizare şi odată cu ele se realizează eliberarea practicantului de trecutul său ancestral. Aşadar, folosind simpla observare cu ajutorul Atenţiei atotcuprinzătoare am atins Eternitatea fără să ştim anticipat ce este Ea.

Această experienţă directă nu a pretins niciun efort şi nici măcar nu am aşteptat vreun anume rezultat. Simplitatea întâlnirii, cu reacţiile minţii, ne eliberează de întregul fond de acumulări egoiste acumulate prin timp de către om ca înger decăzut.

SUBLIMUL

Te-am căutat în fel şi chip, pe Tine, „Cel fără cuprins”.

Cu mintea mea confuză, oarba – imaginar extins La Infinitul definit. Copil, adolescent, matur, în sinea mea mereu prezent – înfăţişat într-un contur

De om bătrân, frumos, sfătos şi bun. În desemprejurări uitat;

Când Viaţa m-a cuprins înverşunat. Şi deseori te-am şi trădat;

Dar teama de pedeapsă pe loc mi te-a adus în faţă; înfricoşat tot timpul prin sfaturi sau povaţă

Voiam o împăcare şi-a şterge tot trecutul Ce-l socoteam hidos, când urmăream plăcutul, înaintând prin ani, crescu şi-a mea uimire.

Că Tu eşti prin religii prilej de poticnire.

Dispute, certuri, ură, războaie sângeroase Purtate-n crezuri oarbe de fiinţe credincioase.

La fel şi filosofii, prin teorii distincte

Te-au abordat pe Tine cu-a lor gânduri

mărunte.

Ba unii chiar susţin cu-adâncă-nverşunare Că Tu nici nu exişti, că n-ai nicio fiinţare.

Fiind doar o-nchipuire de minţi înfricoşate Ce caută un sprijin a stării disperate;

Materia-ar fi totul – doar ea realitate.

Câte-s în Univers, prin ea interpretate.

Teologi şi filosofi greşesc din început.

Căci vor să te cuprindă prin ce e cunoscut.

*

Şi-acum, Sfinte Doamne dă-mi Sfânta Ta-nvoire

De-a mă-ntâlni cu Tine – fireasca-mi contopire

Spre a fi folositor acelor care – aşteaptă

Anume confirmare de viaţă înţeleaptă.

Pornind cu fapte certe – vădit adevărate încerc să vă explic acea „Realitate”.

*

Într-o toamnă – clar de lună-n miez de noapte…

Desprins de corpul carnal, inocent prin Puritate, îl rugai să mi s-arate într-o formă oarecare.

Ca prin mine să-nţeleg „Suprema Realizare”!

Exploziva mea dorinţă se-mplini spontan – deodată.

Desprins de haina astrală, ca „Scânteie”-nsingurată.

M-am trezit ca fiind în „Toate” şi „Toate” cuprinse-n mine.

Stare de Supraconştiinţă, fără „eu”, „egou” sau „sine”!

*

Posibilă oricărui ins, starea de investigare.

De-a afla pe „Cel ce este fără dimensionare.

Fără-nceput sau sfârşit – permanentă existenţă într-o veşnică mişcare, noutate prin prezenţă”.

Mintea absolut golită, fiinţa toată clar deschisă.

Fără scop sau motivare – anticipare impusă,

în această ipostază – stare de pasivitate.

Energia-n noi s-adună – reală integritate.

El, Iubitul, spre noi vine şi fără vreo căutare.

Noi cu El – în contopire; nu e nicio separare.

El mereu prezent în noi, ca şi-n toate cât-există.

Piedică a fost „ego”-ul care tot timpul persistă.

Prin ştiut, prin cunoscut, prin întreaga lui structură.

Un adevărat blestem în a vieţii aventură.

„Nimicul” spontan deschis-a drum Divinului spre noi.

Acesta e tot secretul uniunii celor doi!

Dincolo de timp şi spaţiu – ca Iubire creatoare.

Nu-s probleme, nici conflicte, suferinţe, tulburare.

Niciun fel de contradicţii nu mai au în noi acces.

Toate, fără osebire, fiind trecutul – ca deces.

În astfel de vieţuire nasc mutaţii radicale.

Ce transformă trăitorul, imprimând valori reale Fiinţei lui şi lumii-ntregi prin a lui realizare.

Ca un corolar de viaţă drept măreaţă integrare.

În această temă încerc să explic drumul pe care l-am parcurs până la aflarea adevărului că Sublimul singur ni se dezvăluie, când îi deschidem calea către noi. Nu există altă cale în afară de tăcerea smerită a finitului, adică a minţii noastre mărginite.

L-am căutat pe Dumnezeu încă de copil cu mintea mea confuză – potrivit imaginii din icoană care mi-L înfăţişa cu chip de om bătrân, frumos, sfătos şi bun. În dese împrejurări L-am şi dat uitării. Apoi cu prilejul inerentelor încercări ale Vieţii L-am şi trădat, dar teama de pedeapsă m-a făcut să-i readuc chipul în prezent. De fapt, eu eram tot timpul înfricoşat din cauza greşelilor şi păcatelor săvârşite de mine în asociere cu plăcerea simţurilor.

Odată cu înaintarea mea în vârstă, după ce am adunat o seamă de informaţii, cunoştinţe, experienţe constatai cu uimire că El este prilej de poticnire în relaţiile umane. Dispute, certuri, ură şi chiar războaie determinate de crezuri oarbe şi de către fiinţe socotite credincioase. Trezit la realitatea acestei drame mi-am zis: Ce fel de credinţă îi sfătuieşte pe aceşti oameni şi cărui dumnezeu se închină de fac toate acestea?

Aceeaşi nedumerire şi la întâlnirea cu filosofii care, prin diferite concepte idealiste au încercat să exprime Inexprimabilul. Unii dintre ei dominaţi de prostească trufie, afirmă că nici nu există Dumnezeu. Pentru aceşti nefericiţi numai materia brută are realitate, restul nu este decât pură imaginaţie. Atât filosofii, cât şi teologii greşesc încă de la început deoarece vor să cuprindă şi să înţeleagă Eternul Necuprins cu mintea cunoscătoare – totdeauna mărginită, limitată, neputincioasă în faţa Necuprinsului.

*

Şi-acum, iată experienţa directă care mi-a oferit suprema realizare. Într-o noapte desprins de corpul carnal – în ipostaza dedublării – printr-o invocare fierbinte L-am rugat cu mintea mea total smerită să mi se descopere.

Desprins de haina astrală şi alte două învelişuri mai subtile, ca „Scânteie* însingurată m-am trezit ca fiind în toate şi toate cuprinse în mine. Era o simplă stare de Supraconştiinţă – fără „ego” detaşat de orice gând, dorinţă, închipuire. Acest fenomen poate fi realizat şi fără a recurge la experimentul decorporalizării; folosind Atenţia lucidă, globală şi dezinteresată. Atenţia întocmai ca un laser; destramă fictivul „sine personal" şi prin dispariţia sa Sacrul existent în noi ne transcende în dimensiunea Infinitului.

Această împlinire este accesibilă fiecărei fiinţe umane, pentru că în noi toţii există acel „ceva” Viu şi nemuritor, Puritate Absolută – în esenţă şi substanţă Divinitate. Cu această Realitate nu ne putem întâlni decât în pasivitatea

minţii! Aşadar, numai în clipa când structura noastră mărginită tace, fiindcă şi-a înţeles neputinţa – El ni se arată în mod simplu absorbindu-ne în propria integritate. În mod real noi nu ne-am desprins niciodată de Dumnezeu. Întreaga piedici o constituie „ego”-ul care în mod eronat, se socoteşte entitate separată de sunt stătătoare. Concomitent cu tăcerea lui uniunea noastră cu Sublimul se realizează în chip spontan. Odată cu această contopire întâlnim Iubirea, Frumuseţea şi Fericirea Inestimabile care prin simpla lor prezenţă determină mutaţii de înnobilare a sufletului omenesc.

SUFLETUL OMENESC

Pân-aici de unu singur am tratat prin înţeles „Cunoaşterea cea de sine”. Ce-am văzut şi întâlnit, prin slovă şi stihuire, am aşternut pentru tine.

Cel ce eşti interesat de-a găsi modalitatea eliberării totale De trecutul obsedant, ce te ţine-

ncătuşat din vremi imemoriale.

Acum, însă, subiectul anunţat prin natura lui pretinde un însoţitor de drum.

Ca atare, te invit să vii alături de mine, ca-mpreună să pornim Starea de investigare! Eşti, cumva, nedumerit, privind acest început?

Nu-i uşor, dar nici prea greu! Despre tema sus-numită, ai vreo idee, concept?

Urmăreşti un scop anume de-al realiza prin timp, cu efort şi siluire?

Toate – fără osebire – eliminate complet – sunt piedici de netrecut.

În călătoria noastră nu se pleacă-mpovărat de crezuri, ştiinţă, vrere

Ce-s realizate-n timp – consecvent neputincioase a-ntâlni ce-i nou mereu.

*

Şi-acum, tema propriu-zisă: Ce-i sufletul în esenţă şi de unde vine el?

Există un Creator? Cum s-a-nveşmântat prin corp şi-unde pleacă în final? Sufletul e ceva Viu şi

mişcarea-i aparţine ca-nsuşire naturală;

La fel e şi Energie, doar prin Ea animat corpul, partea fizică, carnală.

Sursa de unde provine – ce zici – ar putea să fie ceva static, fără Viaţă şi lipsit de Energie?

Nicidecum! Tu îmi răspunzi, după cum interpretez din privit şi intuire! Pân-aici perfect acord, fără de prejudecăţi, amândoi vedem la fel!

Stânca, piatra de granit, are ea vreo înrudire cu titlul din tema noastră?

Eşti puţin cam derutat! Ai dreptate! E ceva mai complicat!

Privită exterior, piatra pare ceva mort, static – lipsită de energie!

Dar mergând în profunzime, în nucleul de atom, piatra nu mai este piatră!

Ci, la fel e Energie într-o veşnică mişcare, ce s-atrage şi respinge;

Investigarea s-o-ntindem, încă mai în profunzime, punând altă întrebare: Energia cea din noi şi Energia din piatră – prin înveliş diferite.

N-au o esenţă comună – Realitate vădită – şi de unde-au purces toate?

Câte sunt, câte există, văzute şi nevăzute de ochi sau prin instrumente.

De fapt sunt o Energie Cosmică, Universală în imense variante.

Energia asta pură, din care toate purced, O putem numi oricum.

Numele nu mai contează. Ea, prin Sine se afirmă Eternă Realitate!

Ea a fost întotdeauna, n-a fost creată de nimeni, n-are început, nici sfârşit, Este Energie pură, Supremă Inteligenţă în mişcare creatoare.

*

Ce-ai spus? Crezi!? Dar credinţa – necredinţa, ambele sunt ficţiune, şi-una şi alta, în final, ne dau stări amăgitoare!

Am putea descoperi Viul existent în noi, independent şi etern? îmi spui că, prin îndoială, tu cugeţi şi-aşa exişti!

Deci, activitatea minţii demonstrează pe „a

fi”!

Dar, când taci – tăcut total – şi nu urmăreşti nimic.

Şi nu-i nici vreo aşteptare, ce zici? Oare nu exişti?

În nemişcarea lucidă, vie şi independentă suntem cu adevărat.

Stare de Supraconştiinţă, totală pasivitate, Puritate Absolută.

Asta demonstrează deci, că Viul din noi nu piere prin acea pretinsă moartei

Sursa de unde-am purces, vie şi nepieritoare.

Un fapt sigur, absolut, nezdruncinat de credinţe-nşelătoare.

Asemenea experiment, demonstrat de noi aici, accesibil tuturor.

Cercetare serioasă, la-ndemână orişicui. Vă aşteaptă! îndrăzniţi!

Dacă toate îţi sunt clare prin a ta descoperire.

Să revenim pe pământ, punând altă

întrebare: Ce e haina planetară?

Cum "Particula” din noi, vie şi nemuritoare, s-a acoperit c-o haină? în ce fel şi unde-anume a fost tainicu-nceput?

Mediul unde-am apărut este – fără dubiu – apa!

Văd că iarăşi te-ndoieşti! Oare nu-i în noi oceanul?

Viaţa noastră nu-i şi-acum strâns desfăşurată-n apă?

Poate 70% globul nostru pământesc cu apă-i acoperit.

Raportată la volum, apa existentă-n noi, nu este oare la fel?

*

Viul, hrana şi-a ales-o în raport cu-ntregul mediu.

Evoluţia s-a-nscris pornind de la forme simple şi-nsuşiri particulare.

Spre forme mai complicate – omul, atingând pe Terra fiinţa cea mai dezvoltată, în el sunt

înregistrate stările de adaptare – lupta pentru existenţă.

De la duritatea pietrei, viclenia, violenţa – toate în exces la om.

Vitregiile naturii şi-a mediului ambiant l-au îndemnat să gândească.

El, cu primele unelte, îşi înscrie prima filă a stăpânirii pe Terra.

Proces lung, anevoios, continue adaptări, pentru orice vietate A determinat prin timp formele realizate, astăzi bine cunoscute;

Dar, să revenim la temă, lăsând toate celelalte savanţilor competenţi Iată-ne fapt ce mă surprinde şi, de vrei, vom încerca Adevărul să-L aflăm, Orice fel de energie, fie sau nu-veşmântată în vreo formă oarecare.

Vine din această Sursă – Energia Primă, Pură necreată de nimeni.

Ea fiind peste tot şi-n toate, într-o veşnică mişcare cu putere creatoare.

Şi dacă acesta-i faptul – şi el este clar şi

sigur, absolut, nediscutabil.

Cum de Energia-suflet, existentă-n orice om e atât de degradată?

Cine este vinovatul şi dacă este posibil să anulam degradarea?

Ce zici, amice de drum, poţi întrezări ceva, cum a început declinul?

Da, desigur, ai dreptate! Gândirea e inculpată în denaturarea firii!

Gândirea şi devenirea i-au adus lui şi foloase, dar de-asemeni – din păcate – şi foarte multe ponoase.

Din anumite împliniri, părerea bună de „sine” – e prim pasul decăderii Vanitatea şi orgoliul cu blestemata trufie, ura, violenţa, crima, războaie nimicitoare.

Iată unde-a dus gândirea, Energia cea dintâi – în esenţă – Puritate.

După un anume timp, omul a văzut eroarea şi-a-ncercat o redresare.

Dar, prin orice tentativă, erorile se-nmulţeau,

gândirea fiind folosită instrument de îndreptare.

Prin gândire şi imagini şi-a creat zei şi zeiţe, cărora prin rugi, ofrande le implora ajutorul; în luptă mereu cu sine, prin voinţă, siluire, cumul de privaţiuni.

Le-a socotit inerente ameliorării sale – toate însă, amăgiri;

Metode şi analize practicate zi de zi, tot la fel de-nşelătoare.

Gândirea nicicând în stare a se transforma pe sine;

Tot ce poate ea s-a facă pe plan psihic, nu e decât amăgire şi-o mai mare degradare;

Nici voinţa, nici credinţa, raţiunea, analiza, rugăciunea permanentă Nu-s în stare să ne-aducă la stadiul iniţial de Iubire creatoare.

Fiindcă toate nu-s altceva decât bătrâna gândire – prin timp condiţionată;

Te-ndoieşti c-ar fi posibil o perfectă redresare?

Dacă tu şi eu – noi toţi – înrădăcinată-n

suflet, avem „Scânteia Divină”, Practic, singură s-arată când îi vom deschide calea, măturând întunecimea. Ce-i această-ntunecime? Gândirea cea nebuloasă, creatoare de „egou”! Determinată să tacă, prin „Cunoaşterea de sine”: Cale liberă deschidem Spre Imens, spre Infinit – către Energia Pură – tot timpul prezentă-n noi. Tulburarea minţii noastre-a-mpiedicat-o s-apară, să s-afirme-n mod plenar Cum îi este însuşirea ce-a păstrat-o încontinuu – ca impuls iniţial.

Iată cum, tăcând gândirea, fiindcă a fost înţeleasă, drum Luminii se deschide, Suport permanent în noi, care curăţă, destramă impurităţi ancestrale.

Ea – Lumină din Lumină – Dragoste şi Frumuseţe, Bunătate absolută.

Într-o veşnică mişcare, n-are reazem pe gândire şi nu e imaginară.

E total independentă, prin mişcare – fără preget – creatoare!

Ea curăţă şi transformă, omul vechi, haotic,

prins de energii fragmentare;

Tu, nu faci niciun efort, nu imaginezi nimic – simplu – eşti atent pe tine şi întâmpini tot ce vine, ca un spectator pasiv, total dezinteresat.

Acest suflet omenesc, pervertit şi temător, şiret şi egocentrist.

N-are altă perspectivă de a deveni ce-a fost – Energie fără margini.

Cu asemeni Energie Viaţa – moartea şi toate câte se-ntâmplă.

Nu mai creează probleme – privite ca simple fapte.

Tu, prietene prezent, poţi trăi cu simplitate, fără altă urmărire:

Scop, imagine, împlinire, ideal spiritual, o anume devenire?

Ce piedici îţi stau în cale? Poate mecanicitatea minţii?!

Prin timp condiţionat, tot ce vezi, ce întâlneşti, te azvârle în trecut.

Ştiinţe, crezuri, idealuri, practici, metode,

sisteme, fie vrut, fie nevrut.

Atât te-au robotizat, că nu vezi ce e real – toată frumuseţea Vieţii!

Mă-ntrebi ce ai de făcut? Nimic, în mod special!

Doar să te observi – tăcut – cum de fapt te manifeşti în postura de dual, Când observi mişcarea Vieţii – prin observat integral.

Ce se întâmplă? Nu dispare ce-ai văzut – gândul impulsionar?!

Toată mişcarea vieţii tace-n mod desăvârşit.

Când e cuprinsă global, cu Atenţie totală, fără scop de împlinit.

Tăcerea e tot secretul împlinirilor reale, drum deschis spre Infinit.

La fel şi cale Iubirii care curăţă, dizolvă tot ce este-n noi urât.

Vrei să ştii cât va dura această călătorie corp şi suflet laolaltă? întrebarea-i importantă şi perfect legitimată!

Cred că nu gândeşti – ca timp – în zile, luni

sau la vieţi succesive de sute şi mii de ani!

Vezi tu! Degradarea-n om, tot la fel s-a-nregistrat – corp şi psihic împreună Un timp foarte-ndelungat. Erorile dintr-o viaţă, continuate în alta, deseori amplificate.

Noi, aici prin tot ce facem, demascam întreg trecutul de greşeli şi de păcate, Iar în plus, şi indicăm unica modalitate de a spulbera trecutul.

Prin el, orice urâciune ce-mpiedică Puritatea să se afirme plenar.

Eliberarea totală depinde de fiecare prin practica şi trăirea „Cunoaşterii cea de sine”.

Practica-nceput-aici – legaţi de corpul carnal – o transferăm în astral.

Odată cu zisa-moarte. Împlinirea şi acolo, tot la fel de importantă;

Munca, râvna, pasiunea pe Pământ, ca şi-n astral, vor grăbi Eliberarea.

Mai întâi e fisurată cetatea egocentristă prin milenii construită.

Prin spărtura operată: zilnic, ceas de ceas,

minut, secundă, se scurg energii viclene.

Evidente sau ascunse din vremi foarte-ndepărtate şi cu totul ignorate iar când toate se vor scurge – capăt de Eliberare – totală şi absolută, Asocierea dispare, „Scânteia” iniţială termină peregrinarea şi se-ntoarce la întreg;

Iată, iubite prieten şi, la fel, martor de drum, ce-am putut am demonstrat.

Căutând prin vorbe simple să arătăm într-un fel, cât de obligat e omul

Să-şi cunoasc-al său „ego” – cauza esenţială a nefericirii sale şi a celor dimprejur.

Cunoscând toate acestea, „Cunoaşterea” te obligă să le pui şi-n aplicare, pe loc şi neîntârziat;

Şi să mai afli ceva! Nu ai fi putut ajunge să cunoşti făr-a fi apt să pui şi în aplicare.

De-acum, de tine depinde Sacrul Vieţii să-L cuprinzi prin clipă – Eternitate.

Unde toate se-ntâlnesc cu Iubirea fără margini – în esenţă – Puritate.

În această temă solicit prezenţa unui

însoţitor, ca împreună să facem investigarea asupra sufletului omenesc. Ai cumva, iubite însoţitor vreo nedumerire asupra acestui început? Nu afirm nici că este greu şi nici uşor, ci doar că el este realizabil!

Despre temă ai vreo idee sau concept? Urmăreşti un scop sau ideal de împlinire prin eforturi de voinţă şi siluire? Toate acestea trebuie eliminate complet, deoarece prin însăşi natura lor sunt obstacole. În această călătorie nu pornim cu crezuri, ştiinţă sau voinţă. Ele sunt aspecte ale trecutului care împiedică cuprinderea şi înţelegerea noului.

*

Şi-acum tema propriu-zisă: Ce este acest suflet; de unde vine el? Există un creator? Cum s-a înveşmântat el cu un corp fizic şi în final, unde pleacă? Sufletul este „ceva” Viu şi mişcarea îi aparţine ca însuşire naturală. Tot aşa este şi Energie de vreme ce datorită lui este însufleţit corpul.

Ce zici, Sursa de unde provine el, ar putea fi ceva static, fără viaţă şi lipsit de energie? Nicidecum! îţi simt răspunsul din privit şi propria ta intuire! Oare stânca, piatra de granit este înrudită cu sufletul din tema noastră? Eşti un pic cam derutat! Desigur este ceva mai complicat! Privită ca aspect exterior piatra pare ca ceva mort, lipsită de energie, dar mergând în profunzime – în nucleul de atom – piatra nu mai este piatră ci, la fel, ea este Energie aflată într-o veşnică mişcare care atrage şi respinge.

Dar iată o altă întrebare: Oare Energia din noi şi Energia din piatră n-au o esenţă comună? Câte sunt, câte există, văzute şi nevăzute, de fapt sunt o Energie Cosmică, Universală manifestă în diverse variante. Această Energie Pură din care toate izvorăsc, O putem numi oricum. Ea se afirmă prin sine ca Eternă Realitate. Ea a fost întotdeauna. Nu a fost creată de nimeni, nu are început şi nici sfârşit, Ea este Pură Energie, supremă Inteligenţă şi mişcare veşnic creatoare.

Ce-ai spus? Crezi! Dar credinţa şi necredinţa nu sunt decât simple ficţiuni. Atât una cât şi cealaltă ne dau stări amăgitoare.

Oare am putea descoperi Viul existent în noi? îmi spui că prin îndoială tu cugeţi şi aşa descoperi că exişti! Dar când taci tăcut total – şi când nu urmăreşti niciun scop şi nici nu aştepţi să se întâmple ceva, oare nu exişti? în starea de nemişcare lucidă suntem cu adevărat Conştiinţă Pură – Absolută Puritate. Practic, asta demonstrează că Viul nu piere cu aşa-zisa moarte. Această simplă experienţă dezvăluie faptul cert al Eternului care face inutilă orice formă de credinţă. Faceţi singuri această simplă investigaţie. Experienţa vă aşteaptă!

Dacă până aici toate au fost clar dezvăluite, să revenim pe pământ cu o altă întrebare: Ce este această haină planetară? Cum „Particula Vie” din noi s-a acoperit cu o haină? în ce fel şi unde anume a fost tainicul început? Mediul unde am apărut a fost – fără dubii – apa. Observ că te

îndoieşti! Oare, nu-i în noi oceanul? Peste 70% globul pământesc este acoperit cu apă. Raportată la volum procentul de apă existent în noi, nu este oare la fel? Viul şi-a ales haina în raport cu întregul mediu. Evoluţia s-a înscris pornind de la forme simple spre forme tot med complicate, iar omul a atins pe Terra existenţa cea mai dezvoltată. În el sunt înregistrate toate stările de adaptare, împletite cu lupta pentru existenţă. De la duritatea pietrei la viclenia vulpii şi violenţa din lumea animală se află în toate şi, în exces existente la fiinţa-om. Vitregiile naturii şi a mediului! ambiant l-au îndemnat pe om să gândească, iar cu primele unelte de prelucrare el devine stăpânul acestei planete.

Am spus mai înainte că orice formă de Energie care înveşmânta diversitatea aspectelor întregii creaţii, provine din Sursa Primordială aflată într-o veşnică mişcare ce excelează prin Puritate, Frumuseţe, Bunătate etc. Or, dacă aceasta este realitatea de necontestat, cum se

face că Energia-suflet existentă în orice om este atât de degradată? Cine este vinovat de această degradare? Există vreo posibilitate ca să o anulăm? Cum a început declinul? Dai Desigur, tu ai dreptate. Gândirea individuală este incriminată de întreaga denaturare. Fără îndoială că gândirea, ca şi devenirea i-au adus omului şi foloase, dar şi foarte multe necazuri. Degradarea a început cu părerea bună de „sine”. A urmat: vanitatea, orgoliul, invidia, lăcomia, ambiţia, ura etc. – toate, prin natura lor energii fragmentare şi înrobitoare. Iată unde a condus mişcarea haotică a gândirii, dându-i omului fericit de la început o a doua natură ca „ego” posesiv, obsedant şi veşnic temător.

După un anumit timp, omul a văzut eroarea şi a încercat o anumită redresare, însă cu fiecare tentativă, greşelile se înmulţeau, pentru că drept instrument de îndreptare el a folosit aceeaşi gândire deficitară. Prin folosirea acestei gândiri şi imaginaţii, el şi-a creat zei şi zeiţe cărora prin rugi

şi ofrande le solicita ajutorul. Iar lupta cu sine, prin voinţă, siluire şi nenumărate privaţiuni s-au dovedit amăgitoare.

Metodele, analizele, credinţele, conceptele filosofice, rostiri permanente de rugăciuni şi mantre nu sunt în măsură să readucă fiinţa umană la starea ei naturală de Iubire creatoare, fiindcă toate laolaltă sunt şi rămân creaţii fragmentare ale gândirii condiţionată tempo-spaţial”.

Te îndoieşti cumva de perfecta redresare? Dacă amândoi, ca şi restul semenilor avem înrădăcinată în profunzimea fiinţei acea „Scânteie Divină”, EA singură ne arată ce ar trebui să facem, dar numai când îi vom deschide calea, înlăturând haosul şi întunericul din noi! Ce este această întunecime? Nimic altceva decât gândirea cea nebuloasă care alcătuieşte „ego”-ul. Determinată să tacă prin „Cunoaşterea de sine” se deschide calea spre Infinit şi Puritate. Puritatea de fapt nu ne-a părăsit niciodată, însă tulburarea minţii a împiedicatei să se afirme în mod plenar.

Iată cum prin tăcerea gândirii se deschide drum Luminii care curăţă şi destramă impurităţile ancestrale. Ea este Lumină din Lumină, Dragoste, Frumuseţe şi Bunătate absolută. Această Sublimă Puritate se află într-o veşnică mişcare, nu are re azi în gândire, nu este imaginară şi, ca independentă prin Ea însăşi, este fără preget creatoare. Nu facem niciun efort, nu imaginăm nimic! Cu simplitatea Atenţiei globale întâmpinăm toate câte ni le aduce mişcarea Vieţii, ca simplu spectator pasiv şi total dezinteresat!

Acest suflet omenesc pervertit şi temător, şiret şi egocentric nu are altă perspectivă decât de a deveni ceea ce a fost iniţial – Energie fără margini. Numai cu o asemenea Energie Pură vom putea întâmpina mişcarea Vieţii fără să mai creăm probleme?

Ce zici – poţi trăi cu o astfel de simplitate fără alte urmări? Ce piedici îţi stau în cale? Mecanicitatea minţii te azvârle în trecut. Ştiinţa, crezurile şi idealurile urmărite cu insistenţă, te-au

transformat într-un robot care te împiedică să vezi realitatea. Mă întrebi ce anume să faci? Nimic în mod special! Doar să te observi în mod tăcut, aşa cum de fapt te manifeşti – în postura de dualitate! Ce se întâmplă când este cuprinsă global cu Atenţia totală această manifestare dual?

Rămâne sau nu simpla tăcere sau pasivitate a minţii? Tăcerea reprezintă tot secretul împlinirilor reale. Ea deschide calea spre Infinit, care este şi calea Iubirii ce curăţă şi transformă întreaga urâţenie a insului condiţionat.

Vrei să ştii cât va dura călătoria, corp şi suflet laolaltă? Eliberarea totală depinde de fiecare ins în parte, în funcţie de munca depusă, ca şi de conţinutul energiilor negative care-i formează cetatea „ego”-ului. Să mai arătăm că practicarea din această existenţă fizică o continuăm şi în dimensiunea astrală, după aşa-zisa moarte. Şi acolo împlinirea este tot la fel de importantă. Munca, seriozitatea şi pasiunea de aici şi de „dincolo” vor grăbi Eliberarea.

Eliberarea începe cu fisurarea centurii „ego”-ului prin care încep să se scurgă energiile viclene (evidente sau ascunse) din vremuri foarte îndepărtate şi cu totul ignorate. Când totul se va scurge – capăt de Eliberare – asocierea dispare. „Scânteia Divină” termină peregrinarea în lumea materiei brute şi se întoarce la Izvorul Sacru – adică la Ea acasă.

Iată iubite prieten şi martor de drum, ce-am putut să demonstrăm. Prin vorbe simple am arătat cât este omul de obligat să-şi cunoască „ego”-ul – sursa amărăciunii şi-a nefericirii sale, ca şi a întregului climat haotic, conflictual şi aberant existent la scară planetară.

Acum cunoaşterea a toate astea te obligă să le pui neîntârziat în aplicare. Şi mai află ceva: Nu ţi s-ar fi dat prilejul să le afli, dacă nu aveai capacitatea să le înţelegi şi să le urmezi. De-acum înainte numai şi numai de tine depinde să cuprinzi prin experienţă directă, Sacrul Vieţii şi în ritm cu clipele în perpetuă desfăşurare, să întâlneşti

Eternitatea, unde toate se contopesc cu Iubirea fără margini – în esenţă Absolută Puritate – Perfecţiune sfinţitoare.

SUNĂ CLOPOTUL TREZIRII

Prin văzduh plutesc şi-aleargă idei – gânduri, energii De calităţi diferite, precum sunt emiţătorii;

Noi atragem şi transmitem dup-a noastre însuşiri.

Gânduri bune sau viclene – ce emitem şi primim.

Gândul, vorba, ca şi fapta, după cum le e structura

Prin impuls interior, au a lor încărcătură de energii pe potrivă;

Ambiţia, teama, ura, orgoliul şi vanitatea, când, de fapt, ne stăpânesc.

Cu energii similare prin atracţii se-ntregesc.

Răspunderea, ca şi riscul sunt mereu nedespărţite:

Vinovaţi de ură, crime, învrăjbire între oameni.

Prin negativul din noi, evident sau tăinuit.

Şi, de tot ce ni se-ntâmplă, prin al nostru conţinut.

Eu, numai vă semnalez pericole potenţiale Pentru noi şi pentru mediu, cu implicaţii reale;

Cei mai mulţi nu le cunosc, iar puţinii ştiutori Traversează drumul Vieţii la fel de nepăsători.

Acum clopotul trezirii sună pentru toată lumea.

Grăbiţi-vă! Fiecărui i s-arată ce-are anume de făcut.

Pentru liniştea din el şi-mblânzirea omenirii.

Sfâşiată de războaie – apogeu al degradării.

Rătăciţi de mii de ani şi generaţii de-a rândul.

Au dus răul mai departe şi-n plus, l-au amplificat;

Ştiinţa, tehnica, cultura în mintal a-nsămânţat

Orgoliul şi viclenia – factori şi mai poluanţi.

Haosul ce-l vezi în lume – contradicţii, certuri, ură.

Zbucium autodinamic, prezent în tine şi semeni.

Nu te-ndeamnă să te întrebi – tu pe tine:

De nu-i ceva de făcut de-a-ndrepta totul în bine?!

Când eşti prea robotizat, anormalu-l vezi normal.

Ca ceva de neschimbat… Atunci!… totul e pierdut!…

Tu te-ntreci cu-naintaşii şi, precis, îi depăşeşti.

Ştiutul îţi e complice în toate ce făptuieşti.

Dacă-n cele relatate, nu vezi numai simple vorbe.

Ci lucruri adevărate, evidente la tot pasul.

Numai simpla constatare, te pune-n faţă cu tine.

Şi te face să priveşti! Acea clipă-ţi aparţine!

Încearcă mereu să vezi, ce-i în tine şi-n afară.

Simplu – doar să te priveşti, la a Vieţii provocare!

Degradările mintale prin privit se irosesc.

Numai prin contact direct, energia lor dispare.

Armonia, Adevărul, Fericirea şi Iubirea nu sunt numai vorbe seci.

Toate astea sunt reale, le putem avea oricând.

Dacă singuri învăţăm să ne întâlnim cu noi.

Fără intermediari. Ce vedem aceea suntem!

Stai în faţă cu „ce este”, fie urât sau plăcut.

Niciun fel de-apreciere, niciun fel de analize;

Confruntarea dezagregă numai prin simplu văzut.

Acesta e tot secretul, că-n mod sigur te-ai trezit.

V-aţi pus vreodată întrebarea: Dacă există vreo corelaţie între haosul existent în lumea pe care o străbatem şi modul nostru de comportare în

relaţiile cu noi înşine, cu semenii şi Viaţa în general?

Omul obişnuit – prizonier al structurii „eului personal” – simte, gândeşte şi acţionează potrivit interesului egoist care-l caracterizează. Aşadar, întreaga lui activitate, pe ambele planuri – fizic şi psihic – se desfăşoară însoţită de energii impuse de natura lui spirituală, iar aceste energii în mod invizibil influenţează mediul ambiant. În realitate, întreaga atmosferă a Terrei este străbătută de valuri de energii sub formă de gânduri, imagini, idei emise de miliardele de locuitori ai acestei planete şi fiecare dintre noi, în funcţie de ceea ce emitem, amplificăm sau micşorăm haosul existent. Aşa fiind, vom influenţa lumea şi la rândul nostru vom fi influenţaţi. De pildă: simpla noastră iritare – determinată de către o contradicţie familială – va amplifica violenţa a doi oameni aflaţi în conflict care în final, se ucid. Aşadar, în mod indirect, fără să ştim, am contribuit şi noi la înfăptuirea acestei crime.

În această temă, autorul nu face decât să semnaleze nocivitatea şi pericolul gândirii nesăbuite, purtătoare de efecte în ambele sensuri, aşa cum aminteam anterior. La acest nivel de existenţă, gândurile noastre negative atrag energii pe potriva lor – cu nenorocirile respective. În această ipostază suntem şi ne manifestăm ca duşman al propriei noastre fiinţe.

Prin urmare, ambiţia, lăcomia, teama, invidia, orgoliul, ura şi orice înclinaţie negativă atunci când ne stăpânesc, ne degradează moral şi spiritual. De asemenea, prin energiile însoţitoare care ne definesc, noi răspundem de imoralitatea şi dezechilibrul existent pe întreaga suprafaţă a Pământului. Influenţăm deci pe potriva noastră întreaga omenire în baza Legii Simpatiei Universale.

Marea majoritate a oamenilor nu cunosc aceste implicaţii, iar puţinii ştiutori străbat viaţa însoţiţi de o condamnabilă nepăsare. Clopotul trezirii sună pentru toată lumea. Pentru liniştea

personală, ca şi pentru îmblânzirea lumii sfâşiate de conflicte şi războaie, să punem mai multă grijă în gândire, exprimare şi fapte. Omenirea rătăceşte de mii şi mii de ani, căutând tot felul de soluţii în acest sens, dar toate tentativele s-au dovedit ineficiente. Văzând efectele – aşa cum realitatea lor o confirmă – afirmăm că toate metodele, crezurile, conceptele impuse de către societate omului, au condus la o şi mai mare degradare morală.

Aşadar, iubite cititor, puneţi singur întrebarea dacă ceea ce vezi în interiorul propriei fiinţe, nu ar trebui făcut altfel mai în conformitate cu exigenţa divină? Dacă prin robotizarea minţii condiţionată de timp socoteşti anormal ca ceva natural, firesc şi deci te împaci cu el, mă tem că totul este pierdut. Tu nu faci decât să urmezi înaintaşii, ba chiar să-i şi întreci cu ştiutul mult amplificat, drept complice la tot ce înfăptuieşti.

Dacă însă, în cele relatate nu vezi doar simple vorbe, ci semnalări adevărate – uşor de

verificat – atunci simpla constatare te pune în faţă cu tine însuţi şi te îndeamnă să te priveşti. Meritul îţi aparţine! „Cunoaşterea”, asta recomandă: întâlnirea cu noi înşine, adică – modul nostru de funcţionare – simpla privire şi ascultare a reacţiilor minţii condiţionate. Acest contact atent, direct şi spontan dezagregă tot ce este întâmpinat fără să lase urme reziduale.

Armonia, Adevărul, Frumuseţea, Inteligenţa, Iubirea creatoare şi Fericirea acauzală nu sunt simple vorbe, goale de conţinut, ci însuşiri reale pe care le putem avea oricând, dacă învăţăm singuri să ne întâlnim cu noi înşine fără intermediari. În concluzie, însoţiţi de mintea atentă şi pasivă fără să aşteptăm ceva ca achiziţie, stăm faţă în faţă cu ceea „ce este”, plăcut sau dureros. Această simplă confruntare dezagregă totul în mod instantaneu. Rezultatul experimentului împlinit pe parcursul unei clipe, constituie şi testul care adevereşte realitatea propriei treziri. Însoţiţi de această inestimabilă

vigilenţă, vom realiza fără niciun efort mutaţii radicale în structura noastră psiho-somatică, ce vor conduce în final la Eliberarea fiinţei din prizonieratul tempo-spaţial.

SUPERFICIALITATEA

Doamne, câtă energie şi timp irosit zadarnic.
Când un interes meschin din viaţa efemeră
Ne-ndeamnă să-l urmărim în a noastră desfătare!
Ceas de ceas, zi după zi, deseori şi-n miez de noapte.
Lacomi, dârzi, încrâncenaţi îi dorim realizarea;
Nu există fibre-n noi să nu fie antrenate.
O asemenea dorinţă atât de mult ne captează încât robi îi devenim – hidoasă caricatură.
Căţeluş purtat în lesă în a vieţii aventură.
În asemeni conjunctură, pacea – liniştea distrusă.

Corpul traumatizat, dispus la îmbolnăvire.

Psihicul denaturat – proces de-nrăutăţire.

Superficial tot omul când „ego”-ul stăpâneşte.

Tot ce face, ce gândeşte, toate câte-nfăptuieşte.

Sunt lipsite de temei – n-au o bază serioasă.

Lipsa de maturitate proliferează conflicte.

Deseori chiar sângeroase, cu urmări nimicitoare Pentru ins, la fel şi gloate, căci uniţi sunt laolaltă.

În omul cel incomplet s-afirmă mulţimi de inşi.

Fiecare ataşat de câte-o dorinţ-anume.

Ce se vrea realizată în mod cât mai posesiv.

Din grămada tumultuoasă, pe moment victorioasă.

Dorinţa cea mai acută, cu mai multă energie.

Care s-a impus frenetic în structura nemintoasă.

Ea durează cât durează energia ce-o susţine.

Alta-n schimb o asaltează, ca rivală nemiloasă.

Vechea stăpână cedează, destrămată-n mod fatal.

Şi-uite aşa se scurge viaţa de om iraţional.

Incapabil a-nţelege mecanismul său dual.

Ce-i realizat prin timp, ca trecut funcţional.

Trăiri vechi – câţiva reale – astăzi tipice fosile.

Din memorie furate şi-azvârlite către mâine.

Se vor iarăşi împlinite, sfidând faptele prezente.

Aici zace nebunia „ego”-ului detracat.

Care vede şi socoate timpului înfeudat.

Incapabil să-nţeleagă calitatea clipei nude (de timp ne contaminată).

Când această goliciune este cuprinsa global.

O privire de ansamblu, fără altă urmărire, înţelegerea spontană o destramă-n chip total.

Mintea strâmtă şi îngustă, ancorată de trecut.

Golită de conţinut (prin văzut şi înţeles) deodată se extinde.

Devenind Imensitate – ca Minte Universală.

Fiinţa-om cu-această minte nu-şi mai creează probleme;

Orişice i-aduce Viaţa: plăcute sau neplăcute.

De îndată rezolvate în mod cât mai natural.

Mintea-l face integral, fără nicio separare.

Unit cu Marele Tot – o perfectă îmbinare.

Dincolo de timp şi spaţiu – o mişcare-nnoitoare.

Sensul şi-nţelesul Vieţii asta pretinde oricui.

Posibilităţi există la-ndemâna tuturor;

E o datorie sfântă de-a-i răspunde-n chip plenar.

Suntem noi oare conştienţi că trăim şi acţionăm la periferia fiinţei noastre şi că toate câte se întâmplă în această lume sunt rodul acestei superficialităţi? Realizăm cumva că, în vederea obţinerii unui interes meschin, irosim o

imensă energie? Şi încă, ne dăm noi seama cum o dorinţă efemeră ne înrobeşte în aşa măsură, încât devenim o caricatură de om, ca un căţeluş în lesă sau o păpuşă manevrată de o sfoară? Când ne desfăşurăm existenţa ta nivelul acestei superficialităţi: pacea, armonia, echilibrul sufletului este distrus, corpul traumatizat – predispus la îmbolnăvire – iar psihicul denaturat.

Fiecare om cu întreaga lui activitate este şi rămâne o făptură umană superficială, atâta timp cât funcţionează ca prizonier al „ego”-ului. În această nefericită conjunctură, stările conflictuale proliferează cu efecte distructive asupra insului şi prin el, asupra întregii colectivităţi umane.

În acest om incomplet, condus de către conştiinţa de suprafaţă, observăm că în el se afirmă o multitudine de inşi, fiecare ataşat de câte o dorinţă anume care tinde să se împlinească. Aşadar, lupta dintre mulţimea dorinţelor scoate la suprafaţă individul respectiv – înrobit acestei dorinţe – ca adversar în conflict cu ceilalţi, la

rândul lor prizonieri ai propriilor dorinţe.

Lupta durează în funcţie de energia dorinţei respective, când alta o asaltează ca rivală nemiloasă. Vechiul ins epuizat cedează ca detronat în mod fatal. Şi astfel se scurge viaţa acestui om iraţional, întocmit pe energii fragmentare, egoiste – incapabil să înţeleagă mecanismul dual realizat tempo-spaţial. Trăirile de odinioară – reale la vremea respectivă – astăzi tipice fosile, sunt extrase din memorie şi îndreptate spre viitor ca idealuri de împlinit în dauna realităţii faptelor prezente. În aceeaşi tentativă zace iraţionalitatea „eului* detracat care apreciază greşit existenţa, datorită înfeudării timpului ce l-a format.

Îndată însă ce am deconspirat cauza superficialităţii, nu avem decât să întâmpinăm în mod simplu, direct şi nemijlocit acest „ego” – creatorul său. Contactat în acest fel, îi destrămăm întreaga alcătuire, iar mintea perfect liniştită, golită de conţinut se extinde la Infinit devenind Minte Universală. De-acum fiinţa-om integrată în

această Minte, nu-şi mai creează în niciun fel probleme psihologice. Iar tot ceea ce aduce Viaţa: plăcute sau neplăcute, de-ndată sunt rezolvate în mod natural, fără alte complicaţii. Această nouă Minte îl face pe om fiinţă integrală, unită cu Marele Tot într-o perfectă îmbinare. Asemenea realizare ne este impusă chiar de către Viaţă pentru corecta Ei înţelegere.

Fiecare om dispune de capacitatea de a-şi descoperi singur atât insuficienţa comportamentală, cât şi depăşirea ei, căci în noi toţi străjuieşte Veşnicia care ne vrea binele suprem, deplinătatea funcţională a fiinţei şi Fericirea fără limite.

SUPERFICIALITATEA VIEŢII

Când trăim la suprafaţă, posedaţi de-acumulări.

Tot timpul prezent „ego”-ul, ca stăpân autocrat;

Viaţa-i câmp de bătălie, rare clipe de odihnă;

Dorinţe ne săturate se-ntâlnesc prin confruntări.

Omul, la fel ca o plantă fără rădăcini adânci, împiedicată să crească, să se dezvolte normal.

Într-un permanent pericol de-a fi dezrădăcinată De furtunile naturii ce pustiesc lumea toată.

Nu natura e de vină, năpasta e chiar în plantă.

Lipsa de-aclimatizare la intemperia Vieţii.

La fel vulnerabil omul la impactul cu ace este”.

Cu ce-aduce fluviul Vieţii – încontinuu prospeţime.

Noutatea Existenţei întâlneşte un fond şubred.

Insul superficial, condiţionat de timp pe suport imaginar.

În conflict mereu cu noul, cu ce e real, prezent.

De-aici şi amărăciunea şi totala-i neputinţă.

Cu aceste constatări să-ncercăm şi rezolvarea:

Să-ncepem cu filosofii – ce-i mai mari, mai renumiţi:

Prin studiu amănunţit ne-am însuşit tot ce-au spus.

Şi spusele aplicate vieţii noastre zi de zi;

Ce credeţi, am pornit bine? Iată scurte constatări:

Filosofii în dispute pe formulări şi concepte.

La tot pasul contradicţii, fie cu ei, fie cu ce spun şi alţii.

Multe vorbe întortocheate, rupte de realitate.

Prin acumulări „ego”-ul tot mai mult infatuat;

Iar când aplici ce-au spus alţii, nu e decât repetare!

Şi mecanizarea minţii anulează integrarea;

Haosul din noi mai mare, prin asemenea-ndrumare.

Să-ncercăm o altă cale. Să ne-nsuşim o

credinţă.

N-are importanţă care, orice credinţă-i la fel;

Imaginăm un divin şi punem nădejdea-n el. Îl slăvim prin osanale şi lui, practic, ne predăm.

Prin rugăciuni neîncetate încontinuu-l asaltăm.

Ce-ar putea ieşi de-aici? Credem afirmări străine.

Şi orice credinţă-i oarbă ce dă stări amăgitoare, fără de nicio valoare; Sacrul, existent în toate, pretinde descoperirea de fiecare în parte.

Crezuri şi filosofii prin ştiut, acumulări măresc numai suprafaţa.

Nu ne duc în profunzime, unde-i „Scânteia Divină”;

Ea-i la fel în fiecare şi-aşteaptă descătuşarea din capcanele gândirii;

Deci, problema-i suprafaţa – tot fondul egocentrist, unicul incriminat.

Când suprafaţa dispare, din profunzime apare „Sfânta Rază de Lumină”.

„Scânteia Pură” din noi care, prin simpla-i prezenţă, ne transformă radical.

Nu mai există efort, fiindcă „sinele” lipseşte cu întreaga lui cultură.

Cu astfel de rădăcină nicio furtună din lume nu ne mai poate urni.

Când în noi este tăcere, Ea, Lumina neclintită ne luminează cărarea.

Noi şi noutatea Vieţii într-o constantă mişcare în perfectă armonie.

Iată ce-i obligat omul să descopere prin sine, în folosul lui şi lumii;

Nu uitaţi că tot necazul e această suprafaţă dominată de „egou”!

Când trăim la nivelul conştiinţei de suprafaţă, ca minte condiţionată tempo-spaţial, ne manifestăm ca alcătuire egoistă. Iar ca prizonieri ai „sinelui personal”, viaţa apare ca un câmp de bătălie în care se confruntă nenumărate dorinţe, fiecare dorinţă impulsionată de propria-i energie ce se vrea realizată.

În această conjunctură omul este întocmai ca o plantă fără rădăcini adânci, împiedicată să crească, să se dezvolte normal fiind într-un permanent pericol de a fi dezrădăcinată de furtunile naturii. Nu natura este de vină, ci planta care nu s-a aclimatizat vicisitudinilor existente ale mediului respectiv.

Tot la fel de vulnerabil se află şi omul la impactul cu „ce este” – adică Realitatea Vieţii – adusă de scurgerea normală a Viului ca veşnică prospeţime. În aceste condiţii, noutatea Vieţii întâlneşte un fond şubred, ireal, alcătuit din imagini, văduvite de realitate. Aşadar, noutatea Vieţii va fi în mod fatal în conflict cu vechiul, perimat şi anacronic. Întreaga amărăciune ce ne marchează existenţa este determinată de această impotenţă care obstrucţionează înţelegerea.

După această dezvăluire, să vedem ce anume s-a întreprins în decursul istoric pentru rezolvarea stării conflictuale. Să începem cu filosofii cei mai mari, mai însemnaţi. Prin studii amănunţite ne-am

însuşit tot ceea ce ei au spus, iar conceptele lor le-am aplicat la întâlnirea cu Viaţa.

Care vă este părerea în legătură cu această soluţie? Acest gen de aplicare poate să conducă la înnoirea sufletului omenesc? Dar iată şi o seamă de constatări: Filosofii se află în permanente contradicţii şi dispute pe formulări şi concepte, multe vorbe întortocheate cu înţelesuri variate care nu au nicio relaţie cu simplitatea Vieţii. I-am văzut adesea în contradicţie cu ei înşişi, ca şi cu alţii, la fel de renumiţi ca şi ei, iar „ego”-ul cu fiecare acumulare tot mai înfumurat. Odată cu fiecare aplicare a ceea ce au spus şi alţii – deci, repetarea obsesivă – mintea se mecanizează, făcând imposibilă integrarea fiinţei. Ca atare, încă de la început o asemenea îndrumare se dovedeşte prin ea însăşi ca virtual deficitară.

Să încercăm o altă cale, luând ca sprijin oricare credinţă religioasă – fiindcă toate sunt la fel. Pe acest drum, încă de la început imaginăm divinitatea în care ne punem întreaga nădejde. O

slăvim prin osanale şi diverse practici. Ne închipuim predarea în grija ei şi cu rugi fierbinţi o asaltăm fără încetare. Oare ce ar putea rezulta de aici? Când credem în afirmările cuiva, credinţa este oarbă şi ea nu poate să determine decât stări amăgitoare. Or, Sacrul, Dumnezeu ne cere, chiar obligă să-i descoperim existenţa aflată în noi ca şi pretutindeni în Marele Necuprins.

Aşadar, atât crezurile, cât şi filosofiile nu fac altceva decât să ne urmărească autoritatea „ego”-ului, manifestă prin conştiinţa de suprafaţă. În nicio împrejurare ele nu ne conduc în profunzimea fiinţei unde se află Realitatea – „Scânteia Divină”. Ea ne aşteaptă pe fiecare să-i creăm condiţii propice de afirmare prin eliminarea piedicilor care-i stau în cale.

Prin urmare, problema de rezolvat este şi rămâne aceea a dizolvării „ego”-ului, învinuit de întreaga tragedie umană. Numai când el dispare, iluminat de flacăra Atenţiei lucide, în „golul” ce survine, „Scânteia” ni se revelează şi prin

străfulgerările Ei încărcate de absolută puritate, ne transformă radical. Altfel exprimat: când „sinele” dispare cu întreaga lui cultură, rădăcina Vieţii ne desăvârşeşte spontan integritatea funcţională.

Numai în ipostaza când în noi există o totală tăcere sau pasivitate a minţii, Ea, Sursa Surselor ne luminează cărarea, ne ajută să ne integrăm în noutatea Vieţii pe clipe în constantă succesiune. În acest fel, în absenţa „eului personal* înfăptuim experienţa directă a trăirii cu Perfecţiunea. Această modalitate de vieţuire este destinată fiecărei fiinţe umane şi adaptarea ei, ca practică cotidiană, ne aşteaptă în fiecare moment. Să nu uităm că atât obstrucţia, cât şi dificultatea împlinirii experimentului îi revine „ego”-ului limitat şi posesiv. Drept urmare, practicarea „Cunoaşterii” începe de fiecare dată cu deconspirarea şi dispariţia acestei structuri fictive.

Complet liberi în interior la începutul clipei,

la fel de liberi vom rămâne şi după consumarea clipei, fără să se înregistreze niciun fel de reziduuri memoriale, în acelaşi mod vor fi întâmpinate şi celelalte clipe. Cuplarea şi decuplarea cu mişcarea Vieţii se înscrie cu însuşirea spontaneităţii. Efectele benefice progresiv sfinţitoare se însumează în mod tainic de către Iubirea veşnic creatoare.

SUPUNERE TOTALĂ

Când „ego”-ul este spart – fereastra spre Infinit.

N-ai voie nimic să spui, la nivel de mărginit;

Nici măcar o simplă glumă, nu-ţi este îngăduit.

Căci răspunsul vine-ndată, infailibil construit.

Iată o simplă-ntrebare, cu dragoste exprimată:

Nu vrei să mai mergi cu noi pe cărarea minunată?

O, desigur că voi merge, fu răspunsul meu smerit.

Rostit clar, ferm şi concis, grabnic, cât mai hotărât!

Toate-n lume le poţi pierde: viaţă, glorie, avere.

Dar să pierzi acest contact, urmărindu-ţi a ta vrere!?

E reală nebunie, un gest de impietate.

A renunţa la Etern, pentru hâda-ţi vanitate!

Nu-s valori de comparat, nu-i nimica de ales.

De-a pururi predestinat – instrument prin înţeles în folosul lumii-întregi prin creionul care scrie;

Ce-i mai preţios în viaţă, spus prin vers – prin poezie.

Amicilor din astral dau complet-asigurare De supunere totală, făr-abateri, înşelare.

Zi şi noapte, în tot timpul, de-a pururea prompt, prezent!

Când nevoile o cer, eu de Sacru dependent.

Vezi, prietene de drum, Ne nu mi tul nu forţează.

Nu-şi impune sacra lege, aspru nu sancţionează.

El, Iubire Absolută, totdeauna ne iubeşte;

Chiar şi-atuncea când greşim, cu dragoste ne priveşte.

Greşeala şi suferinţa sunt lecţii de luat aminte.

Că ecoul are-n urmă sursa vibrării prezente;

Omul e lăsat să-nveţe prin cauze şi efecte.

Mereu atenţionat la greşeli, ca şi defecte.

Orice om poartă în sine „Scânteia Divină – Pură”.

Nicicând nu ne părăseşte în a vieţii aventură.

De „egou” – egocentrism – ne eliberăm total

Când complet ne dăruim Sacrului Universal.

În fericita clipă când circumferinţa „ego”-ului se sparge – o reală fereastră deschisă spre Infinit – nu mai putem afirma nimic din domeniul limitat în care am fost prizonieri. Nici măcar în glumă nu

mai putem reveni la ceva din lumea mărginită din care am fost eliberaţi.

În acest sens venim cu o simplă întrebare – exprimată cu profundă dragoste – adresată celui care a suferit o asemenea operaţie în învelişul său psihologic: Nu vrei să renunţi la lumea minunată în care îţi duci acum existenţa? Desigur că nu voi face o astfel de faptă niciodată! întreaga mea alcătuire spirituală se opune în mod categoric la o asemenea revenire!

Toate le poţi pierde în această lume efemeră şi abis al deşertăciunilor ca glorie, renume, avere, chiar şi viaţa, dar nu vei putea niciodată să renunţi – după vrerea ta – la contactul cu Sublimul – Divinitatea. Numai simplul gând la o asemenea eventualitate este socotit ca lipsă de pietate şi chiar nebunie.

Cum să renunţi la Eternitate în schimbul unui aspect al vanităţii sau trufiei?! Ele nu sunt valori de comparat şi, ca atare, nici nu există posibilitatea unor eventuale schimburi. Mă

socotesc un simplu instrument – anume predestinat în folosul omenirii – ca să arăt ce este mai important de realizat în această existenţă tempo-spaţială.

Amicilor din lumea astrală le dau întreaga mea asigurare de supunere totală – fără să mă abat din cale – de a fi tot timpul prezent, când necesităţile de viaţă o impun, ca să răspund şi să ajut în totală dependenţă de Sacru.

Draga prietene de drum, să ştii că Nenumitul nu forţează niciodată pe nimeni, nu-şi impune sacra lege, nu sancţionează pe nimeni, iar asprimea nu este calitatea Lui. El este Iubire Absolută. Totdeauna ne iubeşte, chiar şi în cazul când greşim – El doar ne priveşte cu incomensurabila Lui dragoste!

Toate păcatele şi greşelile săvârşite de noi lasă în urma lor ecouri cu care câţiva, ne vom întâlni sub formă de efecte. De fapt, omul este lăsat să înveţe singur prin suferinţe – ca efecte a unor fapte reprobabile – săvârşite de el mai

înainte şi înregistrate drept cauze fireşti. Ele ne atrag atenţia că orice păcat izvorât din urmărirea plăcerii, are inclus în sine preţul suferinţei ulterioare.

Să mai reţinem că orice om este dotat cu o „Scânteie Divină”, nemuritoarei vie şi veghetoare în mod permanent. Ea a fost prezenta la naşterea noastră ca făptură întrupată şi va fi martoră la moartea noastră, după desprinderea de haina terestră. De asemenea, să nu uităm nicio clipă că de fictivul „egou”, ca şi de cetatea lui în care ne ţine prizonieri, nu scăpăm decât prin dăruirea noastră totală Sacrului Nemărginit.

Practicarea corectă a „Cunoaşterii de sine” ne oferă în acest sens o gamă variată de strategii cu înregistrări de efecte binefăcătoare, uşor sesizabile încă de la bun început.

ŞTIUTUL ÎMPIEDICĂ ÎNŢELESUL

Vechi ştiutul! Consumarea clipelor care-au

trecut.

Strict încorsetarea fiinţei – fala insului mărunt! înţelesul?! Prospeţime… doar „acum şi-aici” văzut.

Virtual succesiune drumeţită-n Infinit!

Între ieri şi ce-o fi mâine, stă prezentul cu-a lui lege.

Ca o stâncă de granit – imuabilă-n esenţă;

Viaţa – apă curgătoare – care-n scop de-a o-nţelege.

Cere să-i ieşim în cale în veşmânt de inocenţă.

Am putea privi de pildă, un pom, gâză sau o floare.

Un copil care zâmbeşte, un duşman, o fiinţă brută.

Soarele ce străluceşte, cer cuprins de-nnourare;

Fenomenul ce displace sau acela ce ne-ncântă?

Încă ne mai întrebăm dacă suntem în măsură

S-ascultăm, în mod real, zgomotul unei maşini;

Un concert sau melodie, liniştea-n a ei structură.

Un absurd, banal discurs, insistent lătrat de câini?

Or, cascada de insulte, lipicioasele-adulări?

Şi privitul şi-ascultatul, abordate prin ce-a fost.

Prin ce ştim sau ce cunoaştem se înscriu doar ca erori.

Fiindcă în tiparul vremii, noul nu-şi găseşte rost.

Insensibili, surzi şi orbi, amăgiţi făr-de-ncetare,

într-o veşnică dispută – noi – şi lumea din afară!

Ăsta-i preţul scump al firii, prinşi de condiţionare.

Zi şi noapte încontinuu viaţa searbădă şi-amară.

Când ştiutul încetează – ceea ce-i real apare.

Noi cu el în uniune, fără nicio programare suntem forţă creatoare în perpetuă mişcare.

E suprema împlinire, ce-aşteaptă pe fiecare!

Orice ştiut sau cunoaştere reflectă trăiri sau experienţe câţiva consumai ce s-au păstrat ca înregistrări memoriale şi care încorsetează mintea omului meschin. Aşadar întreaga cultură, indiferent de calitatea acumulărilor, este prin însăşi natura ei veche – incompatibilă cu înţelegerea noului.

Înţelesul sau perceperea noului – adus de mişcarea Viului – este totdeauna noutate, prospeţime absolută de la o clipă la alta. Prin urmare, noul apare „acum şi aici” şi este spontan cuprins şi înţeles în mod desăvârşit.

Între ieri şi ce va fi mâine stă acest etern prezent, ca o stâncă de granit, imuabilă în esenţă care ne pătrunde şi ne solicită să-l întâmpinăm în mod corespunzător. Viaţa care curge întocmai ca un fluviu, are în sine propria energie, iar pentru a

o înţelege corect Ea ne pretinde o minte inocentă, atentă şi pasivă.

Pentru a uşura înţelegerea şi contactarea noastră cu Realitatea Viului, să venim cu câteva exemple. Putem oare să privim cu pasivitatea minţii de pildă: un pom, o gâză, o floare, un copil care zâmbeşte, un duşman, Soarele care străluceşte, cerul înnorat, un fenomen care displace sau ceva care încântă? Aşadar, toate acestea să le întâmpinăm cu o desăvârşită simplitate fără să rostim niciun cuvânt, fără gânduri, imagini sau temeri.

Ne mai întrebăm iarăşi dacă suntem în măsură să ascultăm în mod real: zgomotul unei maşini, un concert, o melodie, un banal discurs politic, un lătrat de câine, o cascadă de insulte sau lipicioasele laude şi adulări? Privitul ca şi ascultatul întâmpinate cu mintea noastră cunoscătoare, nu ne pot oferi decât efecte traumatizante, văduvite de înţelesuri, fiindcă în tiparele construite prin timp noul nu-şi găseşte

realitatea şi propriul rost. În urma acestei greşite întâmpinări ne vom manifesta ca surzi şi orbi, insensibili, amăgiţi de fiecare dată şi în conflict cu noi şi lumea.

Amărăciunea, urâţenia şi dezechilibrul psihologic la nivel de individ, ca şi haosul şi tragedia acestei lumi este consecinţa firească a minţii condiţionate, care întâmpină în mod neadecvat, realitatea prezentului. Dar în clipa când ştiutul tace, fiindcă mintea şi-a înţeles incapacitatea funcţională – Realitatea Viului ne cuprinde întreaga fiinţă, fără niciun fel de intervenţie sau programare, în acest fel, funcţionăm ca fiinţe atemporale şi Energii creatoare.

ŞTIUTUL NE LIMITEAZĂ

Existenţa pe plan fizic cere multe cunoştinţe, cât mai diversificate.

Astăzi, tehnica pretinde mult mai mult ca altă

dată;

Orice meserie, ştiinţă, prin acumulări se-nvaţă.

Progresiv, în pas cu vremea, au mai mare importanţă.

Chiar şi cea mai simplă viaţă impune înregistrări, în memorie se-nscriu şir imens de întâmplări;

Experienţa de azi ne ajută şi fereşte de greşeli ulterioare.

Omul tot timpul învaţă prins în a Vieţii mişcare.

La acest nivel ştiutul e util şi natural.

Şi cu cât va fi mai vast, insul mai funcţional;

Se va descurca mai bine şi mai de folos mulţimii.

Pentru colectivitate specialiştii-s exemple.

Când e perfect înţeles, tot ştiutul e activ.

Fiinţa-om ce-l îndrăgeşte e factor evolutiv;

Prin el sunt dinamizate mulţimile spre nainte;

Progresiv – urcuş continuu cu informaţii mai

multe.

Dacă faptele sunt clare şi-nţelese – aşa cum vin.

Atunci unde e necazul? Când ştiutul e nociv – ca factor limitativ?

Când ne separăm de el prin falsa dualitate şi-l folosim ca valoare în a noastră vanitate!

Părerea bună de noi, practic, e catastrofală.

Singuri ne creăm un centru, implicit şi frontiere;

Spaţiu umplut egocentric de cunoaşteri – ca avere.

Şi suntem robiţi de ele – prin plăceri, ca şi dureri.

De-asemenea izolaţi, zi şi noapte, realmente, posedaţi.

Relaţia cu Viaţa – semeni, lucruri, întâmplări – este, de fapt anulată.

Privim şi cuprindem Viaţa – robi în propria cetate.

Niciodată mulţumiţi, într-un conflict

permanent.

Luptă între-acumulări ce visează primul loc.

Şi pretenţia absurdă, de-a fi mereu lăudaţi

Prin ce-avem şi ce cunoaştem de memorie adunat.

Dacă ne-ntoarcem spre noi, ce vedem, ce observăm?

Există oare şi-n voi un astfel de fenomen?

Nu spuneţi nici da, nici nu! Vă priviţi, vă ascultaţi!

O cuprindere de-ansamblu a întregii activităţi.

Când întreaga minte tace, fiindcă a fost demascată.

Limitarea, spontan piere, iar în loc – Imensitatea;

Mintea-i o Lumină clară, vie şi pătrunzătoare.

Care vede şi-nţelege întreaga deşertăciune.

Cu această nouă minte, ştiutul apreciat la reala lui valoare.

Folosit cu chibzuinţă, când trebuinţa o cere;

Orice pretenţii excluse de-a fi start spre acţiune.

Doar în astfel de postură omul e înţelepciune.

Desfăşurarea existenţei noastre pe plan fizic ne incumbă să acumulăm cât mai multe şi diversificate informaţii, cunoştinţe şi experienţe. Orice ştiinţă, meserie, tehnică se învaţă numai prin acumulări de cunoştinţe.

Chiar şi cea mai simplă existenţă impune înregistrări memoriale, pentru o cât mai bună orientare a individului. Experienţa de astăzi, de pildă, ne ajută şi ne fereşte de eventuale greşeli ulterioare. Omul învaţă tot timpul de la naştere şi până la desprinderea lui de corpul carnal.

La acest nivel ştiutul este util şi natural şi cu cât va fi mai vast, cu atât insul respectiv se va descurca mai bine şi mai uşor. Iar interesul lui şi al colectivităţii se vor armoniza, conducând la concretizarea progresului. În orice domeniu de activitate specialiştii sunt exemple demne de urmat.

Când ştiutul este perfect înţeles, el este activ şi omul care-l îndrăgeşte, se defineşte ca factor, constructiv. Cu ajutorul acestui specialist mulţimile sunt stimulate, iar progresul înregistrează un continuu urcuş.

Dacă faptele sunt clare şi înţelese în mod corespunzător – aşa cum vin ele – atunci unde este problema? Când este nociv ştiutul – ca factor conflictual şi limitativ? Atunci când ne separăm de el şi deci, prilejuim apariţia stării de dualitate. Odată cu separarea de ştiut, intervine ficţiunea „sine” care se înscrie ca apreciator şi îşi însuşeşte valoare psihologică. În acest context apare vanitatea, orgoliul ca preţ al estimării propriului ştiut.

Practic, părerea bună ce ne-o imaginăm faţă de propria noastră fiinţă este catastrofală. În mod fictiv ne creăm un centru fundamentat pe interes personal – egoist – şi implicit, circumferinţa ca frontieră care ne limitează. Iar întregul spaţiu mintal este de-acum umplut egocentric de

cunoaştere, drept capital care ne posedă. În fond, tot ceea ce posedăm ca informaţii, cunoştinţe, experienţe sau bunuri materiale ne posedă în mod categoric.

În această ipostază, relaţia cu semenii, cu viaţa în general, este anulată, fiindcă noi privim, cuprindem şi interpretăm totul de la înălţimea falsei imagini. Niciodată mulţumiţi cu noi înşine, deoarece diferitele acumulări se războiesc între ele, fiecare aspirând la întâietate. Iar posesorul ca şi posedatul acestora doreşte să fie mereu lăudat pe motiv că ştie, cunoaşte sau are.

Dacă ne întoarcem spre interiorul propriei fiinţe ce descoperim? Există oare şi în structura noastră psihică un asemenea fenomen? Să nu acceptaţi, dar nici să nu negaţi! Priviţi-vă simplu, printr-o cuprindere de ansamblu a întregii activităţi mintale! Şi nici să nu aşteptaţi ceva ca achiziţie! în această cuprindere atentă şi dezinteresată, mintea tace în mod firesc pentru că a fost demascată. Şi, odată cu ea dispare şi

întreaga limitare, iar „golul psihologic” astfel instalat, ne oferă transcendenţa din lumea finită în Universalitate.

De-acum dispunem de o nouă minte, fără centru şi fără limite, vie, clară şi pătrunzătoare. Însoţiţi de noua minte întregul ştiut este apreciat la justa lui valoare şi este folosit cu chibzuinţă, atunci când necesităţile o impun.

Pretenţia de a fi „cineva”, ca imagine susţinută de fondul memorial, dispare ca lipsită de sens şi raţiune. Numai în această postură omul este înţelepciune creatoare şi se manifestă ca Frumuseţe şi Iubire Absolută.

TĂCEREA

Tăcerea păstrează-n sine cheia marelui mister.

Ce deschide orizonturi spre măreţul giuvaer.

Fericirea mult râvnită la tot pasul, orişiunde, în orice structură vie din periplul existenţei.

Pacea, tăcerea deplină, „vid” sau „gol” interior.

Nepreţuită valoare în al nostru ajutor;

Transformarea înnoitoare de pruncie-n om matur

Trece prin poarta tăcerii – fără centru sau contur.

În tăcere toată fiinţa şi-năuntru şi-n afară.

Într-o linişte totală şi nimic nu o separă De ce vede, ce aude şi-ntâlneşte-n a sa cale.

Uniunea să-i perfectă în Imensul Necuprins.

„Eul” şi-ale lui valori, relative şi precare.

Acumulate prin timp, şi a lui înveşmântare.

Efectiv sunt spulberate în tăcerea minunată.

Fără ca să lase urme sau înregistrări perene.

De-acum dizolvat „ego”-ul, psihic suntem un „nimic”.

Stare de neantizare, nici gigant şi nici pitic:

Conştiinţa eliberată ia proporţii infinite.

Fiind total independentă de-al ei strâmt egocentrism.

Dar să păşim mai departe, fiecare atent pe sine, încercând investigarea a ce este „rău” sau „bine”.

Să facem sau să nu facem în descoperirea noastră A întâlnirii reale cu pacea transformatoare.

Prin voinţă şi efort, cumva, punem stăpânire Pe mişcările gândirii, dar avem falsă tăcere;

Mintea-ntreagă încordată, concentrată pe un scop.

Acţiune fragmentară – treabă de „egou” miop!

Cu asemeni instrumente nu depăşim mărginirea;

Dar, de mii şi mii de ani, asta face omenirea!

Punând preţ pe concentrare, imaginează-mpliniri.

Socotindu-le-adevăr. Sunt păreri de minţi confuzei

Adevărata tăcere nu-i ceva de cucerit, de cerşit sau implorat.

Gândirea n-o poate prinde în formule aride – seci sau simplu deziderat.

Ea apare deodată, când este cuprins global tot câmpul memorial.

Fără scop anticipat – un contact nemijlocit – un contact direct – real.

Atenţia-i folosită la-ntreaga-i capacitate.

Se priveşte şi ascultă în perfectă simplitate.

Orice impuls al gândirii, imagini înverşunate Ce ţâşnesc automat, prin mecanizarea firii.

Dacă folosit-am bine înţelesul celor spuse.

Nu există poticniri, insuccesele-s excluse;

Mintea noastră limitată ia proporţii infinite şi în noua calitate e constant transformatoare.

Imobilitatea minţii – a tăcerii integrale, află Energia Pură.

Şi, prin Ea, tot restul Vieţii şi-nţelesul de „a fi” în a vieţii aventură.

Am sacrificat „ego”-ul agitat, confuz, haotic, dureros, plin de imagini şi-am integrat Puritatea calmă, lucidă şi vie – Fericirea fără margini.

Tăcerea, pacea sau liniştea sufletului ne forţată, nedorită ori imaginată păstrează în sine cheia deschiderii spre Măreţiile Infinitului în climatul Fericirii acauzale.

Transformările psihologice cu caracter de înnobilare ale insului condiţiona de timp şi spaţiu, se operează numai cu ajutorul acestei pasivităţi conştientei minţii. În ipostaza de tăcere sau „vid psihologic" fiinţa întreagă – ca unitate perfectă – priveşte şi ascultă toate câte le întâlneşte în cale în perfectă uniune cu Imensul Necuprins. La o astfel de întâlnire, „ego"-ul cu întregul lui conţinut de valori relative şi precare, este practic spulberat, fără să lase în urma lui reziduuri memoriale. Odată cu dizolvarea acestei ficţiuni, devenim un „nimic psihologic" – ca stare de Conştiinţă Pură de proporţii infinite.

În continuare să vedem cum anume se poate realiza această binefăcătoare tăcere. Oare voinţa şi cu efortul insistent pot concretiza acest „gol psihologic"? Desigur că nu! Prin concentrarea

gândirii asupra unui scop bine definit (în cazul nostru tăcerea) se poate ajunge la o acalmie a mintalului, dar aceasta nu este decât o falsă tăcere – o tăcere impusă în mod fragmentar tot de către gălăgiosul şi meschinul „ego”.

Aşadar, cu aceste instrumente – însuşiri ale „sinelui” – nu putem depăşi sfera mărginită a structurii egoiste. De fapt omenirea asta face de mii şi mii de ani, adică prin concentrare şi urmărire de scop imaginează împliniri socotite adevăruri. Or, în realitate toate acestea nu sunt decât păreri emise şi susţinute de către minţi fragmentare, confuze, ignorante şi interesate.

Adevărata tăcere nu este ceva de cucerit prin dorinţă sau efort şi nici vreo ofrandă obţinută prin implorare sau rostiri de formule. Gândirea în niciun caz nu o poate întâlni sau determina prin idealizare. Ea apare spontan, când mintea cu întregul său fond memorial este cuprinsă în chip global – fără scop anticipat – de către flacăra Atenţiei. Practic, se priveşte şi ascultă în perfectă

simplitate, fiecare impuls al gândirii ca reacţie sau imagine, care ţâşneşte automat la provocările sau impresiile determinate de permanenta scurgere a Vieţii.

Dacă am folosit în mod corect instrumentul Atenţiei, ca şi simplitatea întâlnirii, succesul este deplin. În „golul psihic” astfel creat, mintea noastră se extinde la Infinit, fiind atrasă prin absorbire de către Iubirea atotcuprinzătoare şi veşnic sfinţitoare. În imobilitatea minţii descoperim o Energie Pură cu ajutorul căreia înţelegem adevăratul rost al Vieţii în postura lui „a fi”.

Urmărind deci corecta investigare, am sacrificat „ego”-ul – confuz, agitat, dureros, plin de imagini – şi am întâlnit – prin experienţă directă – Puritatea calmă, lucidă, vie, adică Fericirea fără limite şi fără cauză.

Aceste simple întâlniri cu noi înşine contribuie la subminarea progresivă a autorităţii „eului personal” şi în final, la totala lui demolare,

când vom întâlni fenomenul surpriză: Eliberarea sau Iluminarea permanentă a fiinţei.

TEAMA

Drumul nostru pe Pământ, cu suiri şi coborâşuri.

Alteori, baricadat, cu tot felul de-ncercări;

Iar, la răscruce de drumuri, niciun semn indicator.

Şi-acum, iată şi-ntrebarea, mult iubite-nsoţitor!

Încotro s-o apucăm? Care-i direcţia bună?

Nu ştim! Riscuri multe la tot pasul şi cărarea-ntunecoasă!

Intuiţie n-avem şi curajul ne lipseşte!

Pe loc nu putem să stăm însăşi Viaţa ne grăbeşte!

Câţiva, cineva ne-a spus că în noi ar fi ascunsă

Toată ştiinţa-nregistrată a Vieţii de pe Terra;

Dac-am şti s-o consultăm, n-ar mai fi nicio problemă.

Soluţia înţeleaptă ar brava orice dilemă.

În vasta bibliotecă, orice om are acces.

Căci în noi, în fiecare, e şi cheia de deschis;

O condiţie se cere: Orice teamă anulată.

Asta fără-ntârziere, chiar acuma, de îndată!

Teama-i stare emotivă strâns legată de „egou”.

De această ficţiune – o construcţie bizară.

De la început, temătoare prin absurdul interes.

Ce-i determină structura şi şubredul univers.

Teama şi „ego”-ul: una – nu-i nicio dualitate.

Iată-ne, deci, confruntaţi cu acest imaginar;

Ca „egou” suntem şi teamă – asta ne este structura.

Ori de câte ori fiinţăm în această conjunctură.

Fie teamă sau „ego”-ul întâlnit în mod real.

Fără nicio motivare – doar ca simplă

întâlnire.

Fulgerător se destramă – în loc – un „vid” absolut.

Prin el, noi, spontan imenşi fără crez şi fără vrut.

Inactivitatea minţii – a minţii particulare.

Ne creează însuşirea de Minte Universală;

Prin Ea omu-înţelepciune – află căile Iubirii.

Faptele creând şi drum prin firescul acţiunii.

Doar în pace, armonie, în elucidarea fiinţei

Vom cunoaşte prin trăire care-i drumu-adevărat

Al vieţuirii pe Terra – faptele însămânţate cu frumuseţea Iubirii şi Sacra Integritate.

Existenţa noastră legată de această planetă are urcuşuri ca succese şi coborâşuri ca insuccese. Câteodată însă din cauza unor grele încercări, obstacolele care ne stau în cale ne dezorientează în aşa măsură că nu ştim încotro s-o apucăm. Această confuzie este determinată de teamă sau frică; nelinişte sau tulburare provocate

de un pericol, care ne ameninţă sau ceva imaginau ce ni s-ar putea întâmpla.

Iată-ne deci, stăpâniţi de acest sentiment turbulent şi obsesiv întrebarea inerentă care survine în mod firesc este: încotro s-o apucăm? Care ar fi direcţia bună, salvatoare ca să ne scoată din impas? Nu ştim! Riscurile sunt mari şi cărarea întunecoasă! Intuiţie nu avem şi curajul ne lipseşte, iar în loc nu putem sta fiindcă Viaţa în mişcarea Ei constantă, ne duce mereu înainte!

După cum am aflat din literatura studiată, că în noi s-ar afla, ascunsă – înregistrată toată ştiinţa vieţii legată de Terra şi că dacă am şti să o consultăm, problema noastră ar fi uşor rezolvată. La această vastă bibliotecă are acces fiecare om, căci cheia potrivită de pătruns la această comoară de informaţii se află la îndemâna noastră. În schimb ni se cere o singură condiţie: să anulăm orice teamă, acum – pe loc – de-ndată!

Teama este o stare emoţională în strânsă conexiune cu „ego”-ul a cărui natură este

temătoare. Teama şi „ego”-ul sunt deci una! Nu există dualitate. Şi de câte ori funcţionăm ca „ego” – legat de un interes personal – suntem şi teamă. Această simplă descoperire ne uneşte în mod instantaneu întreaga fiinţă.

Prin urmare, întâlnirea noastră reală, atentă cu această „teamă-ego”, fără nicio anticipare, face ca ficţiunea să dispară în chip fulgerător. Iar în locul gol – un „vid” absolut – prin care noi devenim în mod spontan o fiinţă imensă, fără să vrem sau să avem vreo credinţă în acest sens. Suntem de asemenea şi armonie interioară şi trăim la nivel absolut Pacea necondiţionată.

Aşadar, în inactivitatea minţii particulare ni se oferă însuşirea de Minte Universală, în care apare Inteligenţa şi Iubirea care operează transformări de înnobilare a psihicului uman. Numai în pace, armonie şi seninătate a minţii, vom descoperi prin trăire directă, adevăratul drum al vieţii cu înregistrări de fapte, înveşmântate de Frumuseţe, Iubire şi Sacră Integritate.

TEMEINICIA „NIMICULUI”.

„Golul” sau „nimicul psihic” e un fenomen ciudat.

Se iveşte-n mod spontan, ca prag între două gânduri.

Mai întâi e gândul vechi ce-şi face cursa şi piere.

Sfârşitul e punctul mort, cu fireasca lui tăcere.

Insistaţi a fi cu el, cât vă este cu putinţă.

Mintea e complet tăcută, noi atenţi – conştiinţa clară.

Dispar sensuri – frontiere – Infinitul şi noi – „Una”;

Practic, avem altă minte – nouă – proaspătă întruna.

Stând cu el, ce mai constat? Că prin el sunt Infinit!

El separă două lumi. Las a lumii mărginire şi

pătrund în Nesfârşit, prin totala contopire;

Fiinţa-ntreagă liniştită – o constată scânteiere.

Nu e timp, la fel nici spaţiu – veşnică Eternitate;

Mă mişc în contact cu Viaţa, într-un permanent prezent;

Sunt o Energie Pură lipsită de motivare;

Simplitatea existenţei dă completa integrare.

Ne-ntâlnim real cu Viaţa numai prin acest „acum”.

Când eliberaţi de vechi suntem apţi să prindem noul.

Toată frumuseţea piere, când un alt gând va apărea.

El vine din plinul minţii – o veche înregistrare.

Lăsaţi-l să-şi facă jocul, nu opuneţi rezistenţă, întâlnit aşa cum este, fără nicio urmărire, în mod sigur, va dispare, lăsând „golul” respectiv;

Pentru noi un alt prilej de-a-l întâlni efectiv.

Sensul real al Vieţii îl aflăm prin acest „gol.

El e punct de frontieră între cele două lumi:

De o parte mărginirea, unde „eul” stăpâneşte;

Iar de alta, Infinitul, unde Iubirea domneşte.

De-asemenea el separa Lumina de întuneric.

Haosul frecvent prin lupte, contradicţii şi conflicte;

De fiinţare-armonioasă, echilibru, bucurie;

Tot egocentrismul piere, doar prin a lui întâlnire.

Statornic, în noi aşază: pacea, ordinea divină.

Care schimbă-ntreaga fire, fără eforturi, voinţă;

Numai prin acest „gol psihic* suntem cinstiţi şi umani.

Puritatea Energiei face din pitici – titani.

Acest „nimic psihologic” să vă fie îndrumător.

La tot ce aflaţi în lume pe drumul spiritual.

Dacă nu-i punct de plecare, totul este

amăgire;

Numai lui îi datorăm întâlnirea prin Iubire!

„Golul” sau „nimicul psihic” este un fenomen ciudat care se iveşte singur, ca prag între două gânduri. Mai întâi este gândul vechi care după ce îşi face cursa dispare. Sfârşitul este punctul mort însoţit de fireasca tăcere.

Încercaţi în mod insistent să vă identificaţi cu acest „gol” şi să rămâneţi cât puteţi med mult în contopire cu el. În această împrejurare mintea este complet tăcută. Noi în stare de Atenţie dispunem de o Conştiinţă pură. În lipsa oricăror motivaţii sau sensuri nu există niciun fel de limite. Infinitul şi noi formăm un singur „întreg”. În această stare dispunem de o minte nouă, proaspătă care nu are niciun fel de corelaţie cu mintea veche personală.

În acest „gol” sau „vid psihologic” noi observăm că fiinţa întreagă perfect liniştită şi în contopire cu Nesfârşitul – se manifestă ca o spontană scânteiere. Trăind în mod real în afară

de timp şi spaţiu, suntem o constantă Eternitate care se mişcă în contact direct cu mişcarea Vieţii, într-un permanent prezent Simplitatea acestei existenţe ne oferă deplinătatea fiinţei şi o Energie pură în care nu există nicio motivaţie.

Întâlnirea reală cu Viaţa se realizează numai în acest veşnic „acum”. Şi în lipsa omului vechi, dispunem de întreaga capacitate de a cuprinde noul adus de mişcarea Viului.

Întreaga frumuseţe a Vieţii dispare în clipa când un gând, ca reacţie a minţii, năvăleşte în acest prezent şi îi tulbură înţelesul. În acest caz, lăsaţi intrusul să-şi urmeze cursa. Nu opuneţi niciun fel de rezistenţă. Suntem numai un punct luminos – ca simplu martor pe bolta conştiinţei – care nemişcat doar priveşte tot ce se întâmplă, fără nicio urmărire ca scop sau ideal. Gândul-intrus întâlnit în acest fel dispare, lăsând calea deschisă clipei următoare.

Sensul real al Vieţii ni se revelează numai în contextul acestui „gol” care este linie de

demarcaţie între cele două dimensiuni. De o parte, lumea mărginită unde stăpâneşte „eul personal”, iar de alta, Infinitul în care Iubirea şi Frumuseţea creează climatul Fericirii fără limite.

De asemenea, acest „gol” separa Lumina de întuneric. Haosul, frecvent întâlnit în mintea mărginită determinat de dispute, contradicţii şi stări conflictuale, este înlocuit de fiinţa perfect armonioasă care se manifestă ca Bucurie şi Fericire fără margini. Numai în această împrejurare dispare egocentrismul doar prin simpla lui conştientizare.

„Nimicul psihologic” ne face cinstiţi şi umani. El ne transformă radical întreaga fire, fără eforturi, dorinţe sau stări imaginare. El reprezintă şi mormântul – abisul – în care dispar în mod ireversibil, energiile fragmentare ale structurii egoiste, posedante şi obsesive. Prin urmare, să-l avem la îndemână în toate investigaţiile noastre pe plan spiritual. În lipsa lui orice tentativă de progres psihologic nu înregistrează decât stări

amăgitoare.

Să mai reamintim că această atentă şi lucidă pasivitate a minţii ne prilejuieşte întâlnirea cu adevărata Iubire şi identificarea cu Divinitatea.

De asemenea, fiecare întâlnire a noastră cu acest „Nimic psihologic” constituie tot atâtea lovituri de ciocan date la temelia cetăţii „ego”-ului al cărei autor şi prizonier suntem. Şi în funcţie de frecvenţa acestor bombardări ne vom întâlni, câţiva cu fenomenul Eliberării. Acest fericit eveniment apare ca surpriză absolută. Nu a fost dorit, nici imaginat sau aşteptat ca preţ sau merit al unei activităţi psiho-somatice anticipate în acest sens drept scop sau ideal.

TIMPUL – DEGRADARE A MINŢII

Timpul a creat „ego”-ul – factor degradant al minţii.

Prin el, omul separat de integritatea Vieţii;

Din cumul de cunoştinţe, necesare existenţei.

S-a fundamentat haotic ficţiunea importanţei.

Din ştiut, din cunoscut, insul îşi este măsura.

Şi toate câte-ntâlneşte, le priveşte-apreciază

După condiţionarea mediului ce l-a format.

Un veritabil robot – timpului înfeudat.

Acest timp – timp psihologic – e memoria lui „ieri”.

Care, azi, priveşte Viaţa într-un mod particular.

Denaturând complet sensul noutăţii consecvente.

Ce-nsoţeşte orice clipă, ca o lege imanentă.

Orice ştiut repetat, încontinuu degradează.

Rutina se adânceşte, mintea se robotizează.

Frumuseţea Existenţei, imposibil de cuprins.

Omul mai nefericit, un adevărat proscris.

Toate conflictele-n lume, din acest timp izvorăsc.

Omul în conflict cu el şi cu mediul ambiant;

Căci prin ştiut – cunoscut şi-a pierdut acea-nsuşire

De-a privi cu-adevărat – cu întreaga lui simţire.

Insensibil şi opac, totul vede deformat.

Din nimicuri îşi creează idealuri de urmat;

Teama tot timpul, ca umbră, îl însoţeşte constant, împiedicându-l să vadă ce-i în Viaţă important!

Timpul – mintea degradată – e problema-n general.

Ce frământă omenirea: ceas de ceas, minut, secundă;

Confruntarea, deci, cu el, se începe-n ritmul clipei.

Prin „acum” eliberaţi, punem vieţii alt temei.

Două condiţii se cer – absolut esenţiale:

Totala preocupare de-a-ntâlni fapte reale.

Cum, de fapt, ne comportăm la contactul cu Viaţa.

Şi Atenţia spontană, de-a prinde-a clipei esenţă.

Dacă n-avem pasiunea întâlnirii cu „ce este”.

De dragul de a-l cunoaşte, integra şi înţelege Marele mister al Vieţii – fără altă motivare.

Nu vom scăpa de „egou” şi-a timpului încleştare.

Practic, privim şi-ascultăm în totală simplitate:

Gând, emoţii sau reacţii, ce-şi găsesc ecou în noi.

La oricare provocare – dinăuntru – din afară;

Asta pretinde Viaţa spre-nţeles – prin integrare.

Că realizăm sau nu, singuri noi descoperim.

Dacă „ego”-ul persistă prin aspiraţii, imagini.

Eşecul este total. De-i real eliminat.

Psihic, în noi nu-i „nimic”! Prin „nimic” ne-am integrat!

Deci „nimicul psihologic” – absolut esenţial.

El destăinuie misterul, omului atemporal;

Purtător de Veşnicie în continuă mişcare.

Noutate sacrosanctă cu-nsuşiri transformatoare.

„Ego”-ul sau „sinele personal” este un rezultat al acumulărilor memoriale realizate în timp şi care abordează Viaţa prin reacţii mecanice fundamentate pe ştiut. Datorită acestei structuri fictive şi fragmentare, omul se separă de integritatea Viului, care curge întocmai ca un fluviu fără oprire şi în permanentă înnoire.

Însoţit de ştiut insul îşi este propria lui măsură, deoarece toate câte le întâlneşte în Viaţă le cuprinde şi apreciază, potrivit condiţionării mediului care i-a format mentalitatea. Legat de timp şi spaţiu el răspunde întocmai ca un robot – datorită automatismelor gândirii. Cu acest timp psihologic – ca memorie a vremilor ce s-au scurs – el priveşte Viaţa într-un mod cu totul neadecvat. Fiecare ştiut care se repetă, determină obişnuinţe ce degradează încontinuu şi, de fiecare dată rutina se adânceşte şi împreună cu ea mintea se transformă în robot repetitiv. În acest context frumuseţea Existenţei rămâne doar un vis

irealizabil şi omul care parcurge actuala întrupare, se defineşte ca un nefericit proscris.

Toate conflictele şi stările tensionale existente astăzi în lume, ca şi urâţenii şi amărăciunea vieţii sunt opera nefastă a acestui timp fictiv, clădit pe imagini moarte. Datorită lui, omul este în mod consecvent în conflict cu el însuşi, cu semenii şi cu mediul ambiant, deoarece prin ştiut şi cunoscut şi-a pierdut acea sensibilitate pe care o avea la început ca însuşire esenţială.

Omul condiţionat este insensibil, opac şi, ca atare vede şi apreciază realitatea în chip deformat. Din lucruri neînsemnate şi învederate deşertăciuni ei îşi creează idealuri de urmat, dar teama ca o nelipsită umbră îl însoţeşte în mod permanent, împiedicându-l în acest fel să descopere adevăratele valori ale Vieţii.

Aşadar, problema pe care suntem solicitaţi să o rezolvăm este timpul ca degradare a minţii. Cu ce anume vom începe? Desigur, vom începe cu

timpul exprimat prin clipă, fiindcă numai ca eliberaţi „acum şi aici” vom fi în starea fericită de a pune vieţii un nou temei. Pentru împlinirea acestei opţiuni ni se cer două condiţii: preocuparea de a întâlni fapte reale şi folosirea Atenţiei ca Lumină călăuzitoare. Dacă nu avem pasiunea de a cuprinde şi înţelege ceea „ce este” nu vom putea scăpa de „ego” şi de încleştarea timpului.

Practic, însoţiţi de Atenţia lucidă şi globală, privim şi ascultăm în totală simplitate: gânduri, emoţii, dorinţe, reacţii care apar ca ecouri la incitările permanente ale Vieţii. Încă de la începutul experimentului vom descoperi singuri, dacă „ego”-ul persistă sau nu ca scop, ideal – drept aspiraţii imaginative. De fapt, succesul este marcat de apariţia „nimicului psihologic” prin care fiinţa noastră devine un întreg funcţional ca veşnică prospeţime şi noutate de la o clipă la alta.

Să reţinem deci, că pasivitatea lucidă a minţii ne destăinuieşte prin ea însăşi misterul omului

atemporal, purtător de Veşnicie în continuă mişcare – noutate sacrosanctă cu înscrisuri transformatoare.

TIMP REAL ŞI TIMP FICTIV

Timp – ca slovă, denumire – prins în două ipostaze.

Ca esenţă şi-mplinire, totalmente diferite.

Timpul real – prin durată – unidimensional.

Sursa lui e Veşnicia şi-i ireversibil – fatal.

Pentru uzul social este-ncadrat în orare.

Ritmic, orologiul bate clipele-n desfăşurare;

Zile, săptămâni şi luni se-nscriu ca-mpliniri de ani.

Iar aceştia, prin decenii compun secole, milenii.

Cu el în contact direct, trăim viaţ-adevărată.

Nici conflicte, nici dureri nu se ivesc niciodată;

Ce e mic şi neînsemnat prin el cresc,

evoluează;

Sămânţa pusă sub brazdă încolţeşte, se dezvoltă.

Şi-n final, prin timp util, dă roade pe-a ei măsură.

Noi, copiii de-altădată, prin ani ne-am maturizat.

Apoi, tot prin ani, declinul şi o moarte naturală.

De fapt, o naştere nouă – ca prunc în viaţa astrală.

Timpul fictiv – ireal, este pururea o dramă;

Dintr-o crasă ignoranţă, omul îi e tată – mamă;

Haotic, conflictual, ia naştere prin gândire.

Pe suport imaginar şi e dus de azi spre mâine.

O anume întâmplare, înscrisă în timp real.

Prin natura ei spontană, apărută natural.

Ca proiecţie mintală e purtată-n viitor, în acest caz, proiectantul îşi e propriul său duşman.

Plăcutul şi neplăcutul ne smulge din ce-i „acum”.

Şi, imaginar, ne-azvârle fie înspre „ieri” sau „mâine”.

Obligându-ne tot timpul să trăim o ficţiune.

Trădând în mod permanent, ce-i real, frumos, util.

Acest timp – fictiv, haotic – socotit catastrofal!

Oamenii intră-n conflicte, se războiesc, se ucid.

Bazaţi pe imagini moarte, perpetuate prin gând;

Toată tragedia lumii, numai lui i-o datorăm.

Ce se-ntâmplă-n mod real, când, atent, văd ficţiunea.

Când observ cu simplitate, întreaga mea rătăcire?

Observaţi-vă acum, în momentul când citiţi!

Meu există irealul? în mod cert a dispărut!

Dacă, totuşi, nu dispare?! N-aţi învăţat să

priviţi!

Această artă se-nvaţă cu trudă, cu pasiune;
Dacă o întâlnim real, ficţiunea se destramă.
Şi ne contopim cu clipa, adică – timpul real.
Uniţi consecvent cu clipa, eliberaţi de trecut.
Trăim momente lucide – clipe de iluminare.

Om întreg – nelimitat şi la fel acauzal
Eternitatea e-n clipă, sensul Vieţii prins total.

În această temă cu ajutorul experienţei directe încercăm să cuprindem şi să explicăm timpul ca manifestare în cele două ipostaze: ca realitate şi ca ficţiune.

Timpul real ca durată este unidimensional, adică are ca sursă Veşnicia şi inerenta ireversibilitate. Pentru buna desfăşurare a existenţei pe Terra, acest timp fizic este încadrat în orare în care orologiul înscrie clipele în fireasca lor mişcare. Prin acumulare ca măsurare a vremii avem: minute, ore, zile, săptămâni, luni şi ani, iar anii ca număr înscriu decenii, secole, milenii etc. Dacă ne acordăm propria existenţă acestui timp,

trăim viaţa în ansamblul desfăşurării ei fără traume sau conflicte. Tot ceea ce este mic şi neînsemnat, odată cu trecerea timpului creşte, evoluează. De pildă: Sămânţa pusă sub brazdă încolţeşte, se; dezvoltă şi în final, rodeşte pe măsura însuşirilor care o caracterizează.

Noi, copiii de altă dată cu trecerea anilor ne-am maturizat. Tot prin timp se înscrie şi declinul care va atinge aşa-zisa moarte. Or, moartea ca fenomen natural legat de această planetă, nu este altceva decât o nouă naştere ca prunc în existenţa lumii astrale”.

*

Timpul fictiv sau ireal este o adevărată năpastă, izvorâtă şi întreţinută de ignoranţa omului care înscrie întregul climat haotic din ins şi întreaga lume. El ia naştere din procesul de gândire susţinut de către fondul acumulărilor înscrise cerebral, fiind apoi purtat şi transmis în continuare spre un viitor ireal şi nesigur. Iată şi un exemplu: O anumită întâmplare sau eveniment

apărut spontan în chip natural, este păstrat în memorie ca imagine şi folosit în viitor, ca justificare sau suport. În această alternativă proiectantul îşi este propriul său duşman, deoarece din necunoaştere apreciază plăsmuirea ca reeditate.

Plăcutul şi neplăcutul ca imagini păstrate în acest fel în memorie, ţâşnesc în prezentul viu şi activ – manifest în clipa prezentă – şi ne azvârle imaginar fie înspre ieri, fie înspre mâine. În acest mod suntem obligaţi să trăim o ficţiune, prin trădarea a ceea ce este real şi util adus de mişcarea Vieţii.

Acest timp fictiv este cu adevărat catastrofal, deoarece oamenii rezemaţi pe imagini moarte perpetuate prin gândire, intră în conflict, se războiesc şi chiar se ucid unii pe alţii. Întreaga tragedie relevată de către mentalitatea comportamentală umană se datorează acestui timp imaginar, fictiv. Dar să vedem ce se întâmplă când folosind Atenţia globală, luăm cunoştinţă de

această ficţiune, adică observăm cu simplitate întreaga rătăcire fără să urmărim niciun scop ca finalitate.

Încercaţi acest experiment chiar acum când citiţi! Oare mai există, mai dăinuie irealul? în mod cert a dispărut sau trebuia să dispară! Dacă totuşi nu s-a întâmplat aşa ceva, înseamnă că încă nu aţi învăţat să priviţi. Această artă a privirii simple, dezinteresate se învaţă cu multă trudă şi pasiune.

Odată cu realizarea fericitei întâlniri, ficţiunea se destramă şi ne contopim cu clipa – în timpul real. Uniţi consecvent cu prezentul – ca eliberaţi de trecut – trăim momente lucide, clipe de iluminare ca om întreg nelimitat şi acauzal. Eternitatea ni se revelează în clipa când sensul Vieţii este cuprins şi înţeles, ca absolută realizare.

Să mai precizăm că anularea timpului fictiv sau psihologic cu ajutorul Atenţiei lucide, globale şi dezinteresate echivalează cu transcendenţa noastră din lumea mărginită în Infinitate. În acea fericită clipă, „Natura noastră divină” în contopire

cu Marea Energie Cosmică sau Dumnezeu cunoaşte prin trăire fenomenul Iubirii Absolute. Acesta era mesajul divinului trăitor Iisus Hristos către întreaga omenire şi exprimat simplu: „Eu şi Tatăl Una suntem”! Oare câţi dintre urmaşi l-au înţeles şi încearcă să-l urmeze?

TOTALA ELIBERARE

Din vremuri îndepărtate „Scânteia Primordială” părăsi mediul divin.

Şi veni în glod – ţărână – să-şi plineasc-al ei destin

De experiment de viaţă, prin dureri şi pătimire.

Prin Ea toate să sfinţească în a Cerului slăvire.

Într-o zi – o zi fatală – dintr-o mişcare greşită.

La stadiul de fiinţă-om, o pornire-mpătimită

Născu ficţiunea „eu”, care puse stăpânire pe întreaga creatură

Şi de-acum el îşi înscrise lunga, trista aventură.

În milioane de ani ai fost, de fapt deţinută într-o hrubă-ntunecoasă, unde domina o brută.

Cu ambiţie, mândrie, violenţă şi trufie la un loc îngemănate.

Interesele meschine socotite zeitate.

Tu, tăcută-n profunzime, n-ai încetat să-l iubeşti şi-n clipele-i de odihnă, practic, cu el să vorbeşti;

Să-i dai sfaturi şi îndemnuri de-a se cunoaşte mai bine.

Şi-a răspunde la-ncercări prin fireasca-i acţiune!

După un anume timp, copleşit de suferinţe, totuşi ceva a-nţeles.

Că ar exista temeinic, o stare de Fericire dincolo de interes;

Dar a lui investigare tot spre sine se-ndrepta.

Prin efort şi siluire numai la el se gândea.

Avere, succes, putere, glorie, un bun renume.

Rând pe rând le-a căutat, colindând întreaga lume;

Dar, cu oricare-mplinire, de Fericirea supremă, mai mult s-a îndepărtat, Căci de lucrul mult râvnit, de el însuşi posedat.

Alte forme mai subtile le-a-ncercat în scopul său Drumului spiritual – prin crezuri, filosofii – lui s-a dedicat mereu, însă prin orice-ncercare rătăcirea devenirii încontinuu tot mai mare. Direcţia căutării nu era cea potrivită! Asta-i suprema eroare!

Fericirea-i existentă în interiorul nostru, când „ego”-ul complet tace, Atunci toată Energia, ca un întreg se reface.

Noi, prin Ea, Universali de proporţii infinite;

Mulţumirea fiind completă, toate-n noi sunt împlinite.

Unica noastră problemă, ce trebuie rezolvată, încă de la început.

Este „sinele”, „ego”-ul care se cere-nţeles – în mod perfect cunoscut; Cunoaşterea e directă,

fără intermediari, doar văzut aşa cum este.

Prins într-un context de Viaţă, cum singur se defineşte.

Întâlnit mereu aşa, fără scop anticipat, cu totală simplitate, îi dispare-nsemnătatea, cetatea se şubrezeşte…

Şi-ntr-o zi zidul cedează şi-o fereastră se deschide… într-o fericită clipă, omul e Integritate.

Asta-i prima liberare din cetatea blestemată.

Tiranul îşi pierde faima, prin timp, câţiva adunată;

Faptele ce-l definesc, de la sine se scurg, pier…

Niciun fel de rezistenţă a „ego”-ului mizer.

Iubirea, acum prezentă prin nespusa-i puritate.

Curăţă, mereu îndreaptă păcatele însumate;

Minunata Ei lucrare tinde spre desăvârşire, în final, din om rămâne numai această Iubire.

Misiunea îndeplinită prin calitatea-i Divină, Ea, complet eliberată, De-acum părăseşte Terra,

nemaifiind de timp legată.

Revenind victorioasă la Sursa Primordială.

Izvor de unde-a pornit, ca structură personală.

Această Sacră Iubire – fondul nostru cel real – prezent aici şi-n astral.

Tot timpul ne sfătuieşte ce-i cinstit, frumos, real;

Voinţa nu şi-o impune „ego”-ului dominant.

Ci continuu îi arată ce-i în viaţă important.

Din faptele relatate, două-n speţă importante, ce trebuie reţinute:

Că „ego”-ul e fictiv, destinat ca să dispară cu stările-i diferite.

Şi noi, omul cel real, o „Scânteiere Divină”, manifestă prin Iubire.

Ca Eliberat total, ne vom întoarce la Sursă în Sacra Nemărginire.

Din vremuri imemoriale, „Scânteia Primordială” s-a desprins din Sursa Divină a Veşniciei şi s-a coborât în lumea materiei brute, ca

să împlinească un tainic destin. Fenomenul se înscrie ca misterios experiment marcat de reversuri dureroase, ca prin Ea toate să se sfinţească întru slăvirea Necuprinsului.

Într-o zi fatală, la stadiu de trăire la nivel de fiinţă umană – dintr-o mişcare greşită se născu ficţiunea „ego” – o structură fragmentară separată, care puse stăpânire pe întreaga creatură. Odată cu nefericita eroare, fiinţa-om îşi înscrise singură lunga şi trista ei aventură.

În milioane de ani tu creatură cu chip de om, ai trăit ca sclav închis într-o hrubă întunecoasă, la discreţia acestei brute: vanitoasă, lacomă, ambiţioasă şi violentă care îşi aprecia interesul personal ca unică zeitate. Pe întreaga perioadă tu, „Scânteia Divină” – Perfecţiune – n-ai încetat să-l iubeşti, iar în clipele de odihnă n-ai pregetat să stai de vorbă cu el, să-i dai sfaturi şi îndemnuri de-a se cunoaşte mai bine şi să răspundă la încercări prin firească acţiune.

După trecerea unui anumit timp – copleşit de

atâta suferinţă – el a înţeles că dincolo de interesul egoist ar exista o stare de fericire. Şi de data aceasta căutarea a fost total greşită, pentru că omul se sprijinea pe voinţă şi efort şi a făcut din fericire ideal de împlinit. În acest fel greşita înţelegere a făcut din fericire obiect de căutare, punând preţ pe avere, succes, putere, glorie şi bun renume. Toate acestea, individul ca „sine personal” le-a căutat rând pe rând, în şir de vieţi legate de pământ. Însă cu fiecare împlinire şi mai mult s-a îndepărtat de suprema Fericire. Căutările efemere atât de mult râvnite, l-au înrobit şi mai riguros.

Tot în urmărirea scopului anticipat, el a recurs apoi la diverse concepte filosofice, şi diverse crezuri religioase structurate pe imaginaţie şi interes personal, dar şi de astă dată devenirea spirituală a fost o altă rătăcire, fiindcă direcţia căutării nu era cea potrivită.

Practic Fericirea se află în interiorul nostru şi Ea ni se revelează singură, când posedantul „ego”

tace în mod desăvârşit, în acea fericită clipă Energia se adună şi constituie un întreg funcţional. Noi, identificaţi cu această sfântă Energie devenim fiinţe universale, într-o stare de mulţumire şi bucurie atotcuprinzătoare.

Aşadar, unica noastră problemă care se cere grabnic rezolvată încă de la început, este acest „sine personal” sau „ego” care se cere înţeles – adică să fie în mod perfect cunoscut. Şi „Cunoaşterea” este realizată numai prin experienţă directă, folosindu-ne doar de Atenţia lucidă, globală şi dezinteresată. Orice suport exterior fiind cu desăvârşire exclus.

Întâlnit în mod constant, aşa cum se manifestă el şi în absenţa oricărui scop anticipat, totala simplitate face ca acestui „ego” să i se risipească energia şi odată cu ea să-i dispară însemnătatea, far, într-o zi neaşteptată, închisoarea lui din cauza nenumăratelor bombardări – concretizate de „golul psihologic” – cedează. Odată cu deschiderea zidurilor cetăţii –

prin fereastra astfel deschisa – fiinţa noastră se întregeşte (corp şi psihic – unitate) şi se contopeşte în mod firesc cu Marea Energie Cosmică.

Aceasta este Trezirea sau prima Eliberare din cetatea blestemată. Tiranul – „ego”-ul – îşi pierde faima şi puterea de decizie în problemele de viaţă. Faptele însoţite de energiile respective care-i definesc existenţa dispar, fără nicio rezistenţă. Iar în locul lui apare Iubirea creatoare care, prin Puritatea Ei curăţă întregul cumul de greşeli şi păcate însumate ancestral. Lucrarea Ei fără încetare tinde spre desăvârşire şi, în final, din această creatură cu chip de om nu mai rămâne decât Iubirea. De-acum, misiunea sa de Divinitate întrupată fiind îndeplinită, se întoarce victorioasă la Sursa Primordială de unde câţiva a pornit.

Să mai precizăm că această Iubire Absolută – fondul nostru real – nu ne-a părăsit niciodată. Veşnic trează, vie, veghetoare – chiar şi atunci când corpul se odihneşte – tot timpul ne dă sfaturi

şi îndemnuri spre perfecţionare. Niciodată Iubirea nu-şi impune voinţa în faţa „ego”-ului dominant, ci doar îi arată ce anume este important de realizat în această viaţă efemeră.

În concluzie să reţinem aceste fapte importante: Că „ego”-ul este o ficţiune predestinată să dispară împreună cu întregul cumul de valori relative cărora astăzi din cauza propriei ignoranţe le acordăm importanţă autentic-spirituală. Că noi, omul real suntem Divinitate care la nivelul acestei înţelegeri ne manifestăm ca Iubire creatoare.

Să mai precizăm că în urma eliminărilor tuturor energiilor fragmentare legate de lumesc, ne vom întoarce definitiv la Sursa Surselor. Şirul reîncarnărilor a luat sfârşit odată cu eliminarea tuturor reziduurilor păstrate în conştiinţa de suprafaţă, ca şi cele din adâncurile abisale ale inconştientului.

La acest fericit final, noi toţi pământenii avem acces. Grăbirea sau întârzierea acestui

Summum spiritual depinde de fiecare ins în parte. Râvna, onestitatea şi corecta aplicare a „Cunoaşterii de sine” constituie deci cheia de boltă a minunatei înfăptuiri.

TRADIŢIE

Un depozit de-amintiri socotite preţioase, înregistrări cerebrale destinate repetării.

Ancorări de lucruri moarte spre un viitor fictiv.

Care se perpetuează din vremuri îndepărtate.

Autorul e gândirea, „sinele” infatuat.

Ce măsoară, cântăreşte şi-n final, apreciază

Potrivit cu-a lui structură, totdeauna-ncătuşat.

Agresiv şi insistent prin tot ce acumulează.

Tradiţia?! Repetare şi prin ea, obişnuinţe.

Adevărul?! Veşnic nou, niciodată repetare!

Iată practic, demonstrarea relativităţii ei.

Care-ncătuşează firea, prin trecut, astăzi

ecou.

Creierul se şablonează, dezagregarea sporeşte cu oricare formulare de trecut repetitiv.

Asta-mpiedică-nţelesul lui „acum”.

Lui „actual”, proaspăt, viu, mereu activ.

Deseori noi afirmăm evidente inepţii.

Fiindcă le-am înregistrat fără pic de raţiune.

Ci din simplă imitare, de ce-au zis, câţiva, străbunii.

Fapte, de ei socotite, la data când le-au trăit.

Astăzi – irealităţi – afirmări nesusţinute de Realitatea Vieţii.

Pentru clarul înţeles şi-al eliberării noastre.

Necesar e a cuprinde mecanicitatea minţii Pe măsură ce survine la a Vieţii provocare.

Făr-a face analize, fără vreo anticipare.

Simpla noastră întâlnire cu trecutul însumat va opera transformări prin mutaţii radicale şi, desprinşi de ce-i banal: tradiţii şi obiceiuri.

Vom trăi Realitatea prinsă-n clipe-n actual.

Frumuseţea, Adevărul şi Iubirea creatoare în

prezent sunt întâlnite, când „ego”-ul e absent.

Ele singure transformă, prin desprindere de timp.

Fericirea şi Viaţa unite-s desăvârşit.

În această temă abordăm tradiţia la nivelul de manifestare al psihicului uman, ca mod de interpretare a Vieţii de către mintea condiţionată, fundamentată pe şabloanele educaţionale moştenite de la înaintaşi.

Omul obişnuit datorită educaţiei primite este prin firea lui un tradiţionalist. Ataşat până la înrobire de factorii care i-au determinat educaţia, cultura, el repetă în mod obsesiv lucruri cu totul desprinse de realitate.

Să vedem pe ce elemente se sprijină această tradiţie. Fiecare om potrivit educaţiei formate în timp, dispune de un fond de informaţii, cunoştinţe, experienţe înregistrate cerebral care prin natura lor sunt destinate repetării.

Repetarea, aşadar, reduce fiinţa umană la o simplă maşinărie care va susţine unul şi acelaşi

lucru la infinit. Autorul acestui proces de gândire este „sinele personal” ambiţios, infatuat care măsoară, cântăreşte şi în final apreciază potrivit cu structura sa intelectuală pe care singur şi-o evaluează. Or, Adevărul este şi rămâne o veşnică noutate, înnoitoare de la o clipă la alta şi El nu se repetă niciodată. Iată deci cum tradiţia prin repetare şi relativitate ne încătuşează firea, împiedicându-ne să luăm contact cu ceea „ce este” viu, real, „acum şi aici” într-un veşnic prezent – ca Unicitate absolută.

Odată cu şablonarea creierul îşi pierde coeziunea şi capacitatea de cuprindere în ansamblu a întregului Vieţii. Deseori sub influenţa tradiţiei afirmăm evidente inepţii, fiindcă acestea au fost înregistrate mecanic, fără să le trecem prin filtrul propriei noastre experienţe. De pildă, noi repetăm formule de viaţă sau acreditătm simple afirmaţii care în prezent se definesc prin ele însele ca rupte de realitate. Să amintim un exemplu: Realizarea pe plan spiritual prin izolare,

mortificări duse până la exces, rostiri neîncetate de formule care se înscriu ca obsesii cu efecte cerebrale degradante ce conduc adesea la decrepitudine.

Cum scăpăm de această tradiţie care, aşa cum am arătat, ne limitează şi automatizează mintea? Simpla noastră întâlnire cu trecutul însumat – de fiecare dată când acesta apare – face ca el să dispară în mod instantaneu. Flacăra Atenţiei cu care întâmpinăm acest trecut, este întocmai ca o rază de laser, care arde şi dizolvă fără să lase urme memoriale. Desprinşi de moment la nivel psihic, de tradiţii şi obiceiuri comportamentale – vom întâlni Realitatea Viului în permanenta Lui mişcare cu care ne contopim.

Adevărul, Frumuseţea şi Iubirea creatoare numai în prezent sunt întâlnite, ipostază în care „ego”-ul lipseşte cu desăvârşire. Aceste minunate însuşiri singure operează transformări odată cu desprinderea de timp şi spaţiu. Fericirea fără margini şi Realitatea Vieţii se afirmă numai în

această perfectă uniune.

TRĂIND CU APARENŢA, NEGLIJĂM REALITATEA

Viaţa-i superficială când trăim cu-al nostru „sine”,
întruchipare meschină şi-n gândire şi-acţiune;
Prin noi s-a pus temelie acestui conglomerat.
Felul comportării noastre e trecutu-înregistrat.
Tot ce-am adunat prin timp, încontinuu ni s-arată
Prin reacţii diferite, cum e Viaţa-ntâmpinată;
Privim prin imagini moarte, cerebral acumulate.
Practic, e un fals privit, la fel, false rezultate.
Astea ne oferă mintea, când trăim la suprafaţă.
De crezuri, păreri, convingeri agăţate de

speranţă.

De-aici nasc, proliferează puzderie de conflicte.

Pe măsura lor, durere şi încrâncenate lupte.

Oamenii se duşmănesc, se ucid, se chinuiesc.

Deseori prin crezuri oarbe, concepte ce-i mărginesc;

Aparenţele cotate ca-mpliniri adevărate.

Stările conflictuale pe nimicuri rezemate.

Omul, mult prea mult a zăbovit în această ficţiune.

Ceasul – clipa deşteptării stă-n „acum”, în întregime;

De-nţeles mesajul vremii – grabnic pus în aplicare.

Nu e chip de-ntârziere, niciun fel de amânare.

Nu ne ducem în trecut, nu ne-azvârlim înspre mâine.

Totul luat de la-nceput şi-nţeles ce-n clipă vine;

Pornim de la fapte certe, ce-n prezent se manifestă.

Nimic nu s-apreciază, nu s-acceptă, nici detestă.

Simplu se privesc cum sunt – cu toată pasivitatea.

Astfel se naşte premisa de-a-ntâlni Realitatea;

Că e greu sau e uşor, ni se cere simplitate.

Omul din prisos o are, ca-nnăscută calitate!

Viaţa prin mobilitate încontinuu – îi prospeţime.

Ne cere s-o folosim prin clipe în întregime;

Altceva nu-i de făcut, s-o întâlnim aşa cum vine.

Asta curăţa, transformă, desfiinţând hidosul „sine”.

Atâta vreme cât gândim, ne exprimăm şi acţionăm ca fiinţe condiţionate tempo-spaţial, întreaga noastră existenţă se desfăşoară într-o lume a aparenţelor. Dominarea acumulărilor

memoriale – care alcătuieşte „sinele” egoist şi posesiv – este adesea atât de strivitoare, încât omul obişnuit nici măcar nu concepe un alt mod de abordare a Vieţii în afară de această existenţă de suprafaţă.

Omul este şi rămâne o fiinţă superficială, atâta timp cât rămâne unealta de exprimare a trecutului, care năvăleşte în prezent în mod intempestiv şi anacronic. În această nefericită conjunctură, mişcarea Vieţii este totdeauna întâmpinată cu imagini moarte, culese din memorie care denaturează Realitatea manifestă pe clipe de existenţă. Întâlnirea vechiului cu noutatea Viului nu ne poate oferi decât o falsă înţelegere. Asta ne oferă mintea când trăim la suprafaţa conştiinţei ca structură egocentristă.

Dar să vedem din ce este format acest conglomerat memorial care se impune prin reacţii mintale la contactul cu realitatea. Întregul fond cerebral care ne defineşte „ego”-ul, este format din crezuri, concepte de viaţă, informaţii, păreri,

convingeri legate de speranţe etc. Toate acestea sunt rezultatul educaţiei pe care am primit-o de la mediul de dezvoltare. Or, societatea ne-a educat în aşa fel încât a făcut din fiecare individ un izolat, care-şi urmăreşte în mod fatal numai interesul său strict personal. De aici nasc şi proliferează puzderie de conflicte, asociate cu amărăciuni, suferinţe şi încrâncenate lupte.

Oamenii se duşmănesc, se chinuiesc şi chiar se ucid în numele unor crezuri religioase şi diverse concepte care-i limitează tempo-spaţial. Aceste efecte dureroase dar fireşti, sunt determinate de ignoranţa şi educaţia eronată care ne întreţine şi permanentizează actuala mentalitate.

Omul a zăbovit mult prea mult la acest nivel de mediocritate şi viaţă superficială sprijinită de acumulări intelectuale. Toate tentativele de evadare din sfera „ego”-ului, nu au făcut altceva decât să adâncească şi mai mult degradarea. Haosul existent astăzi în lume o dovedeşte cu

prisosinţă.

Iată, prin acest mesaj vi se oferă un alt mod de întâmpinare a Vieţii. El nu se aseamănă cu nimic din câte a încercat omul obişnuit pe parcursul mileniilor. Totul se ia de la început. Înţelegerea reală a Vieţii se sprijină pe întâlnirea directă a practicantului cu însăşi mişcarea Vieţii pe clipe de existenţă. Nu ne ducem în trecut, nu ne proiectăm înspre viitor. Pornim deci de la fapte certe care se manifestă în clipa prezentă.

Însoţiţi de flacăra Atenţiei doar privim şi ascultăm tot ce apare ca reacţie a minţii, fără aprecieri, acceptări sau respingeri. Simplitatea întâlnirii dezagregă aceste automatisme ale minţii, iar în „golul" care survine, se creează premisa cu întâlnirea Realităţii Divine a fiinţei noastre. Toţi oamenii au capacitatea realizării acestei simple întâlniri.

Viaţa, în constanta Ei mişcare şi prospeţime totodată, ne solicită să-i ieşim în întâmpinare cu o minte nealterată de înregistrări anterioare.

Altceva nu avem de făcut decât să o întâmpinăm cu respect şi pietate cu toate câte ne aduce Ea: bune sau rele, plăcute sau neplăcute.

Aşadar, pasivitatea psihologică ne oferă integritatea fiinţei care prin simpla ei prezenţă devine acţiune transformatoare cu înregistrări de efecte binefăcătoare, în această ipostază fictivul „ego” dispare încă de la început ca imperativ al Vieţii impus de întâlnirea şi înţelegerea corectă a Realităţii Viului în perpetua Lui mobilitate şi prospeţime pe clipe în desfăşurare.

ULTIMA SURPRIZĂ

Un final de lună august, anul şaptezeci şi unu, într-un început de zi – trezit pe la ora şase.

Uimit constatai spontan, că gândirea mea hoinară

Diferit funcţional Niciun gând nu părăsea locul unde mă aflam.

Ce vedeam, întâmpinam în perfectă

simplitate – făr-a face-aprecieri

Bucurie – temperată, dublată de Energie – anterior neîntâlnite.

Surpriza – nespus de mare, momentan m-a-mpiedicat să definesc fenomenul, Să îi dau o denumire – după câte cunoşteam din citit sau auzit!

După ce-am părăsit casa… pe stradă-n drum spre serviciu, îmbrăţişam cu privirea toate câte le-ntâlneam – într-un mod deosebit, Oameni, lucruri, animale, fără vreo discriminare – toate privite-n ansamblu! Liniştea şi claritatea – stăpâne perfect în mine – ca o binecuvântare.

Astfel am fost dominat – consecvent – vreo două ore.

Apoi… stări intermitente – prin Atenţie globală.

Când gândirea, curioasă, începu sieşi a-şi pune anumite întrebări Despre asemenea-ntâmplare – unică în felul ei, prin atari manifestări.

În final am înţeles – dincolo de îndoială – că asemenea fenomen, e de fapt, Eliberarea.

„Ego”-ul cu-a lui cetate – egocentrică şi dură – din temelii zdruncinate, Gândirea particulară şi-a pierdut forţa şi rostul;

Altfel abordată Viaţa – totalmente diferit – de cum a fost înainte.

Credinţa religioasă – preţuită-n chip habotnic.

S-a desprins complet de mine – fără ca să intervin în vreo formă oarecare; Acum – după fenomen – o văd – practic – inutilă!

Toate câte le-ntâlnesc – privite cu simplitate.

Problemele ce apar sunt de-ndată lichidate;

Nu contribui cu nimic – urmărind vreun scop final.

Proiectat de-a mea gândire – ca act voliţional,

Atenţia folosită-n oricare-mprejurare.

Ca un element de bază la a Vieţii-ntâmpinare.

Sâcâit de un îndemn: ferm, profund stăruitor.

Am început să tratez „Cunoaşterea cea de

sine”.

Scrisă-n trei sute de teme – sub formă de poezie, în decursul unui an şi cam şase luni de zile.

După şaisprezece ani, iată scriu un nou volum.

Şi-n acest context – de-acum – îmi pun singur întrebarea:

De ce mă destăinuiesc şi prin acest fenomen?

Explicaţia e clară: Tot ce fac e pentru tine.

Cel ce eşti interesat de-a afla că-n viaţa asta
E posibil să apară un atare fenomen;

Că prin el poţi rezolva, real şi desăvârşit.

Orice tensiuni de viaţă, pline de amărăciuni.

Suferinţe, chinuri, ură, tot felul de suspiciuni
Ce şubrezesc sănătatea şi prematur aduc moartea.

Un astfel de fenomen nu se caută, doreşte, nici nu e imaginat, în niciun fel urmărit – ca ideal de-mplinit!

Interesul de-al produce – piedici şi-ntârziere, în fond, el este „egou”, determinat de un gând ce

se vrea realizat.

Ca un ideal de seamă, spre a lui infatuare.

„Ego”-ul fiind mărginit, cu el nu putem atinge
Ce e dincolo de timp – Imens şi neînchipuit.

Eliberarea, în sine, este totuşi pregătită cu migală-n chip distinct:

Ca instrument la-ndemână – absolut indispensabil.

E Atenţia totală – practic – din plin folosită în deplină simplitate la întâmpinarea Vieţii cu tot ce ne-aduce Ea.

Totu-întâmpinat atent: impresiile din lăuntru.

Şi lumea exterioară cu-ale sale provocări;

Deci, Viaţa ne obligă la astfel de întâlnire

Fără să dorim ceva – să urmărim vreun succes – o specificăm plinire

Urmărind în mod constant simplul ei comandament.

Fără „eu”, pregătim tainic actul de Eliberare.

Nu ştim când anume vine. Ea apare ca surpriză.

Nedorită-n niciun fel sau, cumva, imaginată.

Iar în propriul tău folos, în plus, nişte amănunte Puse-n practică de mine, înainte de-ntâmplare;

Ascultam zgomotul străzii, atât ziua, cât şi noaptea Până-n clipa adormirii! Este un ascultat simplu.

Gândirea nu intervine – absolut – în niciun fel!

Dacă-n timpul ascultării vreo reacţie apare.

De îndată o demaşti! Simplul contact o dizolvă!

Asculţi clipă după clipă, fără să depui efort.

Total dezinteresat – nu ai în vedere scop!

Zgomotul trece prin noi, fără nicio rezistenţă;

Noi şi el în uniune – ca o unică prezenţă;

Tot la fel şi observarea. Cuprindem exteriorul şi lumea interioară cu o privire globală!

Această pasivitate impusă chiar de Viaţă – pentru al Ei înţeles.

Şubrezeşte zi de zi, cu fiecare-ntâlnire,

„cetatea egocentristă”.

Unde vieţuim ca robi, prin mecanizarea minţii.

Din vremuri îndepărtate, zeci, chiar sute, mii de ani.

Şi iarăşi mă-ntreb pe mine, indirect şi pentru voi:

Realizaţi măcar asta: Că sunteţi prizonieri?

Că în tot ce întreprindeţi, vă urmăriţi doar pe voi?

Chiar când sunteţi altruişti „ego”-ul, la fel, prezent.

Urmărind altă faţetă – camuflată de o mască.

Care vrea-n afar-să pară, altfel de cum e real!

Când părăsi-vom Pământul, toate măştile dispar.

Va rămâne doar „ego”-ul, aşa precum este el;

Nici ruşinea, nici durerea nu vor afla consolare.

Autoaprecierea – suferinţă şi mai mare!

Mediul unde vom trăi – un sever judecător.

Care tot timpul ne-arată ce suntem în adevăr!

În această temă relatez despre spargerea „ego”-ului sau prima Eliberare. Fenomenul nu a constituit ideal de urmărit. El a apărut ca absolută surpriză şi a avut loc noaptea în timpul somnului. Aveam cincizeci şi cinci de ani. Într-o dimineaţă din luna august, la trezire am constatat cu surprindere, că psihologic funcţionam altfel decât înainte. Gândirea şi întreaga mea fiinţă funcţiona ca un întreg, un adevărat monolit. Fiecare deplasare, ca şi toate câte le priveam şi auzeam, erau întâmpinate cu o desăvârşită simplitate. Bucuria temperată dublată de o Energie – nemaiîntâlnită anterior – înscriau o simplă stare de „a fi” prezent la prezent.

Momentan surpriza m-a împiedicat să definesc fenomenul, adică să-i dau o denumire după câte cunoşteam. În drum spre locul de muncă întâmpinam toate într-un chip deosebit. Oameni, lucruri, animale – fără vreo discriminare

– le cuprindeam cu o privire de ansamblu. Seninătatea minţii şi claritatea mă defineau ca o binecuvântare.

După vreo două ore, gândirea curioasă începe să-şi pună sieşi întrebări în legătură cu misteriosul fenomen. În final am înţeles că aceasta este Eliberarea din cătuşele „ego”-ului. De-acum înainte gândirea particulară şi-a pierdut atât energia, cât şi rostul. Credinţa religioasă preţuită mai înainte în chip habotnic, s-a desprins ea de mine fără ca eu să intervin în vreo formă oarecare. După trăirea acestui fenomen surpriză o apreciez ca inutilă. Simplitatea şi luciditatea minţii mă însoţesc în mod constant, aducându-mă în prezentul viu şi activ.

Problemele psihologice care apar sunt de-ndată lichidate numai printr-un simplu contact cu razele Atenţiei globale şi lucide care mă însoţeşte mereu.

Sâcâit de un îndemn ferm, profund şi stăruitor, am început să tratez „Cunoaşterea de

sine”. În mai puţin de un an şi jumătate am compus trei sute de teme prin intermediul versului. După trecerea a şaisprezece ani, tot în urma îndemnului specific celui de care aminteam anterior, am reluat scrisul, prin diversificarea aceleiaşi teme în poezii şi poeme.

Mă întreb pe mine însumi: De ce oare mă destăinuiesc? Răspunsul şi explicaţia apar în chip spontan. Tot ce fac, scriu sau povestesc este pentru o cât mai corectă informare a semenilor interesaţi de un asemenea fenomen care poate fi întâlnit de orice om. De asemenea, că datorită „Cunoaşterii” un practicant poate să-şi rezolve în mod simplu toate stările tensionale care-i şubrezesc sănătatea şi-i aduc în mod prematur moartea.

Un asemenea fenomen nu se caută, nu se doreşte şi nici nu se imaginează ca ideal de împlinit. Interesul personal făcut în scopul declanşării, constituie o piedică şi deci întârzierea producerii acestuia. Fiindcă orice formă de ideal

este o creaţie egoistă, determinată de un gând care prilejuieşte apariţia vanităţii, orgoliului sau trufiei. Mai mult decât atât, „ego”-ul ca structură mărginită tempo-spaţial nu este în măsură să-şi depăşească propriile limite.

Cu toate aceste insuficienţe funcţionale ale spiritului omenesc Eliberarea a fost totuşi determinată, fără însă să o urmăresc în vreo formă oarecare. Cu câtva timp în urmă, nemulţumit de tot ce făceam în scopul înnobilării mintalului, am constatat că prin voinţă, efort, imaginaţie nu puteam realiza decât schimbări superficiale.

În urma acestor constatări, am recurs la o altă practică şi anume: la întâlnirea cu reacţiile minţii folosind simpla observare şi ascultare a acestora, fără să urmăresc vreun ideal de împlinire. Încă de la început am descoperit că simpla contactare a reacţiilor minţii, conduce la eliminarea lor odată cu energiile determinante. Concomitent cu eliminarea progresivă a acestor energii, structura egoistă îşi pierdea autoritatea.

Să explicăm în alt mod acest experiment: Viaţa prin mişcarea Ei constantă ne obligă să-i acordăm toată atenţia. Şi, dând urmare acestui firesc comandament fără nicio implicare a „ego”-ului, pregăteam de fapt fără să conştientizez, actul Eliberării.

De asemenea, mai adaug câteva amănunte în legătură cu întâmpinarea Vieţii, puse în practică înaintea declanşării fenomenului: Ascultam zgomotul străzii atât ziua cât şi noaptea până în clipa adormirii. Este vorba de o ascultare simplă în care gândirea nu intervine în niciun fel. Iar în lipsa zgomotelor ascultam liniştea cu care de fapt mă contopeam.

Urmărind practicarea „Cunoaşterii de sine” – după cum arătam mai înainte

— Dacă în timpul ascultării apare, de pildă, un gând, o dorinţă, o imagine ori sentiment, ce facem? Un lucru foarte simplu: îndreptăm întreaga Atenţie în mod spontan asupra acestor intempestive apariţii. Zgomotul este lăsat să

treacă prin noi fără să facem nicio analiză cu privire la sursa care-l determină. Tot la fel vom proceda şi cu folosirea privirii globale, atotcuprinzătoare. Rămânem doar la simpla privire a lucrurilor sau semenilor cu care ne identificăm.

Această pasivitate a minţii ne este impusă – aşa cum am menţionat mai înainte – chiar de către Viaţă pentru corecta Ei înţelegere. Şi cu fiecare întâlnire

— Realizată în acest fel – cetatea „ego”-ului se şubrezeşte prin pierderea energiilor care-i susţin existenţa tempo-spaţială.

Oare conştientizaţi că sunteţi prizonieri ai timpului şi că tot ce faceţi este strict legat de interesul personal? Chiar şi atunci când susţineţi şi demonstraţi o atitudine altruistă, de fapt urmăriţi o altă împlinire a „ego”-ului, camuflat de o mască. Vreţi să daţi impresia că sunteţi altfel de cum sunteţi în mod real!

La trecerea în lumea astrală, măştile dispar

şi rămâne doar „ego”-ul aşa cum este el. Ruşinea şi suferinţa „dincolo” sunt incomparabil mai apăsătoare decât aici pe Pământ. Mediul unde vom trăi o vreme este un sever îndreptar, care tot timpul ne arată cine era omul adevărat de sub masca sub care ne-am protejat fictiva personalitate. În măsura în care se va derula filmul ultimei noastre întrupări, „Scânteia Divină” din noi ca drept judecător ne va ajuta prin descoperiri revelatoare să ne înălţăm pe scara evoluţiei spirituale prin ispăşirea greşelilor şi păcatelor săvârşite. Acolo în lumea astrală vom suferi şi ne vom bucura în funcţie de toate câte am făcut. Şi din ambele vom trage concluzii şi vom lua hotărâri ca la următoarea întrupare să ne conformăm cât mai mult Legii Divine. Divinitatea existentă în fiecare dintre noi ca Iubire Absolută, prin întreaga Ei activitate nu urmăreşte altceva decât Perfecţiunea noastră şi Fericirea necondiţionată.

UN ALT MOD DE ABORDARE A VIEŢII

Noi, cu mintea actuală – structural particulară.

Ce-ascultăm sau observăm, tot timpul interpretăm

După condiţionarea mediului ce ne-a format.

Veritabili prizonieri celor ce-am înregistrat.

Gânduri, sentimente, fapte urmărite consecvent, în funcţie de aportul ce satisface plăcerea şi respins tot ce displace „sinelui” egocentrist.

Zi şi noapte, încontinuu suntem iluzionişti.

Realitatea Vieţii, faptic, este neînţeleasă

Cât timp este-ntâmpinată cu imagini din trecut;

Astfel nasc dizarmonii în sufletul omenesc Care-l degradează psihic – sănătatea şubrezesc.

Iar dezacordul din „sine” transmis în exterior.

Unde cresc şi se-nmulţesc conflictele dintre semeni.

Concretizate prin ură şi războaie sângeroase.

Faptele incriminate comportării nemintoase.

Ce mai constatăm în plus, pe seama acestei minţi:

Că tehnica şi cultura n-au modificat-o-n bine.

Dimpotrivă, amândouă îi aduc alte ponoase.

Duritatea şi trufia cât mai ipocrit ascunse.

Timpul cu înregistrări, nicicând nu-nfrumuseţează

Acest suflet omenesc, ce se degradează-ntruna;

Cu oricare acumulare, răutatea-n lume creşte.

Omul îşi e lui duşman, după felul cum gândeşte.

Transformarea omenirii s-o începem chiar cu noi, 1

Fiecare pentru el. Eu şi tu creăm temeiuri

Redresării omenirii prin ce zicem, ce gândim, acţionăm?

Toat-activitate a noastră cu Viaţa s-o cuplăm.

Iată şi modalitatea sacrei noastre integrări:

Viaţa prin a Ei mişcare, o constantă noutate.

Şi Ea cere, chiar obligă să-i ieşim la-ntâmpinare.

La fel precum este Ea, total proaspeţi – fără nicio repetare.

Când gândirea complet tace – memoria amuţită – o Atenţie lucidă Ne pune-n contact cu Viaţa – în relaţie directă;

Minte nouă-n noi apare, celule noi cerebrale Cuprind noutatea clipei, cu-ale ei valori reale.

Ce e pur, frumos în noi – acea „Scânteie Divină”.

Neperturbată de timp prin canalele gândirii, întâlneşte Sacrul Vieţii – Fericirea fără margini.

Mai presus de-nchipuire şi-ale „sinelui” imagini.

Acest mod de abordare a Vieţii în mişcare, îi dau Existenţei sens – raţiunea de „a fi”.

Acestui stăpân al Terrei, la tot pasul timorat.

Văduvit de înţelesul trăirii prin integrat.

Când funcţionăm ca minte particulară, toate câte le întâlnim în viaţă le interpretăm potrivit condiţionării psihologice a mediului care ne-a format. În acest fel ne manifestăm ca simpli roboţi cu programare imprimată anterior. Aşadar, gânduri, sentimente şi fapte sunt urmărite în funcţie de plăcerea care ne satisface simţurile şi respingem cu violenţă, tot ceea ce nu ne convine sau ne procură suferinţă. Acest mod de comportare ne defineşte ca fiinţe fragmentare egoiste în conflict cu noi înşine şi cu lumea înconjurătoare.

Practic, Realitatea Vieţii este şi rămâne neînţeleasă de câte ori o vom aborda cu fondul nostru memorial, format şi susţinut de imagini. Din cauza acestei nepotriviri a întâlnirii Viului cu imagini aduse din trecut, se nasc dizarmonii şi tensiuni psihologice care ne degradează moral şi ne şubrezesc sănătatea corpului.

Tulburarea şi dezacordul individual transmis în lumea exterioară, amplifică numărul şi

intensitatea conflictelor dintre semeni. Astfel cresc şi se extind atitudinile incriminate care generează lupte, crime şi războaie distrugătoare.

Şi iarăşi ne întrebăm: Ce alte determinări mai constatăm pe seama acestei minţi? Că tehnica şi cultura cu minunatele lor descoperiri nu au adus mutaţii benefice minţii omului cu pretenţii de om cult şi civilizat. Dimpotrivă! Ambiţia, vanitatea, lăcomia, orgoliul şi trufia cât mai bine camuflate sub spoiala culturii, i-au adăugat – la fondul deficitar deja existent – alte aspecte ca ipocrizia şi falsitatea.

Acumulările realizate în timp şi păstrate memorial nu sunt în măsură să înnobileze sufletul omenesc care – după cum însăşi viaţa cotidiană demonstrează – ne degradează în continuare. Cu fiecare acumulare creşte şi răutatea în lume. Omul în existenţa sa obişnuită de zi cu zi prin tot ce gândeşte, simte şi înfăptuieşte îşi este propriul lui duşman.

Prin urmare, transformarea lumii să o

începem în mod individual fiecare pentru el însuşi, deoarece noi prin simpla noastră înnobilare punem serioase temeiuri redresării întregii omeniri. Şi iată şi modalitatea unei asemenea abordări efectiv integratoare. La noutatea constantă a mişcării Vieţii suntem obligaţi să-i răspundem potrivit însuşirilor Ei şi anume cu prospeţimea minţii noastre fără să comitem nicio repetare. Mai întâi cu ajutorul Atenţiei globale vom întâmpina mecanicitatea minţii care, de fapt reprezintă un adevărat obstacol la întâlnirea Realităţii Viului. Iluminată de flacăra Atenţiei mişcarea minţii dispare în mod instantaneu, iar în tăcerea care survine, fiinţa noastră se uneşte prin contopire totală cu Viul în mişcare. Minte nouă şi noi celule cerebrale intră în funcţiune şi cuprind în mod desăvârşit, Realitatea clipei cu valorile Ei reale. În această ipostază, Realitatea din noi, adică acea „Scânteie Divină” – întâlneşte Sacrul Vieţii. Autentica Iubire numai în acest context apare. Ea purifică şi transformă întregul conglomerat haotic

şi derutant al fiinţei umane condiţionată tempo-spaţial.

În concluzie, Viaţa pentru a fi corect înţeleasă ne obligă să-i ieşim în întâmpinare ca fiinţă completă liberă în interior, chiar din prima clipă a întâlnirii cu Ea. În asta constă noutatea abordării Vieţii care contrastează cu tot ceea ce a făcut omenirea până în prezent. Singurul instrument folosit în acest experiment este – aşa cum am arătat mai înainte – Atenţia lucidă, vigilentă şi complet dezinteresată.

UNICA MODALITATE DE A ÎNTÂLNI REALITATEA!

Unica modalitate de-a-ntâlni ce e real.

E stare de meditare în anume fel făcută.

Când „ego”-ul este mut – gândirea complet tăcută.

Deci, pasivitatea minţii defineşte-a ei structură.

Împreună să vedem cum anume se-mplineşte:

(Cuvintele!… semnalări a practicării concrete)

Ascultăm şi observăm cu Atenţie totală.

Gând, imagine, dorinţă – reacţii ce năvălesc
Din interiorul nostru, vizavi de ce-ntâlnim!

N-avem în vedere scop, niciun fel de-anticipare.

Simplu: întâlnim „ce este”, cum, de fapt, ni se arată;

Derularea Existenţei – clipă după clipă, alta!

Viaţa-i veşnică mişcare, la tot pasul prospeţime.

Noi, automat, răspundem – după condiţionare;

Totala nepotrivire între noutatea

Vieţii şi răspunsul nostru vechi… prin mintea mecanizată.

Iată, deci, cum însăşi Viaţa ne obligă-n mod normal.

Să fii; proaspeţi ca şi Ea, la fiecare-ntâlnire;

Creier nou, ne alterat de-acumulări cerebrale.

Obligaţi să folosim la-ntâlnirile realei

Ştiinţe, tehnici şi credinţe sunt complet eliminate.

Ele – toate – fiind trecutul însumat memorial.

Care-ntunecă prezentul, totalmente, actual.

*

Poate fi realizat orişicând şi orişiunde,

în oricare-mprejurare, fără nicio pregătire.

Datorită simplităţii a fiinţării în prezent.

Practic, un cuplaj perfect, prin „acum” realizat.

Astfel de-ntâlniri transformă omul vechi, încătuşat De-ale timpului arcane, rezemate pe „ştiut”; încontinuu timorat, ambiţios, plin de ură.

Plăcutul şi neplăcutul creând viaţă pe măsură.

Incapabil să-nţeleagă de e Adevăr, Iubire.

Frumuseţe, Bunătate – împliniri prin simplitate.

Autentica-ntâlnire – tainic, sigur – şubrezeşte
A „ego”-ului cetate, zidită în mii de ani
De gândirea cea hoinară, arogantă şi sectară.
*
Sacrul Vieţii asta-ţi cere să-ţi vezi rostul tău real.
Al vieţuirii pe Terra – om complet, om integral.
Meschinăria dispare numai prin Eliberare De trecutul ancestral, veşnic traumatizant.
Prin astfel de meditare vom întâlni armonia.
Corp şi psihic laolaltă – o perfectă îmbinare;
Sănătatea – ca un dar al bunei funcţionări;
Inteligenţa – apare ca o logică urmare.
Nedorită, căutată în vreo formă oarecare.
*
Nu există ceva-n lume mai de preţ, mai de valoare Ca starea de Fericire, ce-apare prin integrare.
Când întreaga noastră fiinţă se mişcă atemporal.

În perfectă uniune la nivel Universal!

Piatra grea – de încercare – e-ntâlnirea fără scop.

A Vieţii în mişcare, în tot timpul noutate;

La fel, veşnică surpriză – şi, prin Ea, Unicitate.

Doar „Nimicul psihologic”, acest „gol” interior.

Poate-ntâlni ce-i „acum” – spontana Realitate.

Care singură s-afirmă în a clipei nuditate.

Cu Ea fereastră deschisă spre Imens, Etern – Sublim în măsură să transforme vechiul om în om deplin.

Unica modalitate ce ne poate ajuta să întâlnim Realitatea Vieţii este starea de meditare executată într-un anumit fel, care ne conduce la pasivitatea lucidă a minţii. Aşadar, împreună să încercăm – dar fiecare pentru el – împlinirea corectă a acestei meditaţii. Cuvintele nu au altă valoare decât aceea de simple simboluri le îndrumare. Altă valoare nu au! Drept urmare,

ascultăm şi observăm cu ajutorul Atenţiei lucide şi atotcuprinzătoare, fiecare gând, imagine, dorinţă, reacţii memoriale care năvălesc din mintea cunoscătoare la incitaţiile Vieţii. Nu avem în vedere niciun scop şi nici nu anticipăm ceva anume. Este doar o simplă întâlnire cu „ce este”, cu faptul care apare vehiculat de mişcarea Existenţei – noutate absolută de la o clipă la alta.

Viaţa în veşnica Ei mişcare şi, de asemenea constantă prospeţime nu poate fi întâlnită cu automatismele minţii noastre, iar în cazul când o face – când vechiul întâlneşte noul – înţelegerea este complet deformată. Iată cum Viaţa însăşi ne obligă în mod natural, să fim întocmai ca şi Ea – proaspeţi la fiecare întâlnire, Creier nou – ne alterat de acumulări memoriale – vom folosi la întâlnirea cu Realitatea Vieţii. În această viziune, să mai arătăm că ştiinţa, tehnica, conceptele filosofice, ca şi crezurile religioase sunt complet eliminate, fiindcă toate acestea se afirmă ca înscrisuri memoriale.

*

Această meditare poate fi realizată oricând şi în orice împrejurare fără nicio pregătire anticipată şi de către fiecare ins interesat în mod serios de această simplitate a împlinirii „acum şi aici”. Numai în acest mod de întâlnire cu noi înşine, transformă omul vechi incapabil să înţeleagă ceea ce este viu, real, adevărat.

Iubirea, Inteligenţa şi Frumuseţea se împlinesc concomitent cu realizarea acestei simple întâlniri. Cu fiecare întâlnire, închisoarea „ego”-ului – construită de mii şi mii de ani de către gândirea haotică – se şubrezeşte şi apoi nemaifiind susţinută de energiile fragmentare dispare, în mod definitiv.

Sacrul Vieţii asta ne solicită, să ne descoperim rostul real al existenţei noastre pe Terra, drept împlinire de om complet, ca deplinătate funcţională – corp şi psihic – o desăvârşită unitate. Meschinăria dispare odată cu eliberarea de trecutul ancestral – înscris haotic,

posesiv şi traumatizant. Folosind această meditare vom întâlni armonia întregii fiinţe cu înscrisuri benefice pe ambele planuri: fizic şi psihic.

Fericirea acauzală atât de mult dorită de orice vietate, este întâlnită în mod direct, nemijlocit, concomitent cu integrarea fiinţei, când funcţionăm atemporal în perfectă contopire cu Sacra Eternitate. Pentru majoritatea practicanţilor piatra de poticnire o constituie întâlnirea fără scop a mişcării Vieţii, încontinuu noutate, veşnică surpriză şi la fel unicitate.

Numai „nimicul psihologic” sau pasivitatea lucidă a minţii, poate întâlni acest veşnic „acum” – adică Realitatea care se afirmă singură în nuditatea clipei, Cu o asemenea neclintire lucidă a minţii ni se deschid ferestre spre Eternul; Sublim. În această ipostază, omul vechi-fragmentar este înlocuit cu altul nou total diferit ca structură şi funcţionalitate. De-acum, ca unitate funcţională şi independentă ne întâlnim cu Viaţa prin integrare de la o clipă la alta, fără efort; într-o totală

simplitate.

UN MESAJ TRANSMIS PRIN VERS

Eu, de fapt, nu sunt poet – nici mă socot ca atare.

Poeziile-oglindă – structural deosebite de ce-ar fi o poezie;

Ele, toate la un loc, transmit un mesaj prin vers.

Mesajul e important – de cuprins al său consens.

Mesajul: simplă chemare ce vă-ndrumă de îndată.

De-a vă cunoaşte spontan, modul de funcţionare, în relaţii cu Viaţa, aşa cum se desfăşoară.

Clipă după clipă alta, ca fond şi manifestare.

Deci, întreaga importanţă mesajului îi revine.

Nu canoanelor impuse celor ce scriu poezie;

Titlurile sunt pretexte de-a prolifera contacte

între nou şi între vechi, cu Viaţa asamblate.

E legitimat apelul? Sau sunt simple vorbe goale?

Nu eu vreau! Ci el, prin sine, ca adevăr se impune.

Ca un torent năvăleşte! încărcat de pasiune. Se vrea popularizat, cât mai diversificat!

Fondul său, real cuprinde trei fapte adevărate.

Experimental trăite, nu de prin cărţi adunate;

Moartea este o himeră – schimbăm o haină cu alta.

Cu noi ducem tot ce-am strâns: bune – rele, laolaltă;

Eliberarea de „eu” vine, faptic, dintr-odată.

Nici eforturi, nici credinţe, făr-a fi imaginată;

Vine pe neaşteptate – ca o surpriză apare.

Şi, prin ea, întreaga fiinţă suferă o transformare;

Iar „nimicul psihologic” – cheia ce deschide poarta Spre Sacra Imensitate unde întâlnim

Iubirea;

Toate astea-ndreptăţesc autorul să le-afirme.

Şi el, Binelui Suprem, dăruit în întregime.

Fiecare temă-n parte, vă informează corect.

Cum să întâlniţi „ce este” în mod sigur şi direct;

De nimeni n-aveţi nevoie la această întâlnire.

Simplitatea vă oferă autentica-mplinire.

Important este mesajul numai când îi daţi urmare.

Când practic, vă urmăriţi modul de manifestare la contactul cu Viaţa, aşa cum, de fapt, apare;

Tăcerea oferă tainic, fericita Integrare.

Aşa cum am arătat şi cu alte prilejuri, eu nu sunt şi nici nu mă apreciez poet. Poeziile-oglindă sunt deosebite de celelalte poezii. Toate la un loc transmit doar pe calea versului un singur mesaj: „Cunoaşterea de sine”.

Acest mesaj este o simplă chemare care vă îndeamnă ca de-ndată să vă cunoaşteţi modul de

funcţionare în relaţiile cu Viaţa, aşa cum se desfăşoară Ea pe clipe de existenţă.

Aşadar întreaga importanţă îi revine mesajului şi nu canoanelor impuse celor care scriu poezii. Titlurile sunt numai simple pretexte care prilejuiesc contacte între nou şi vechi în ansamblul desfăşurării Vieţii. Oare este legitimat apelul? Sau cele cuprinse în el sunt doar simple vorbe goale, lipsite de conţinut? Nu eu sunt iniţiatorul acestui mesaj, ci el vine de la sine şi se impune ca adevăr. Năvăleşte ca un torent încărcat de pasiune şi se vrea de-ndată popularizat în forme de exprimare cât mai diversificate. Fondul său real cuprinde trei fapte autentice, experimental trăite de către autor. Iată-le: Moartea este o himeră. De fapt, când orologiul planetei sună ultima clipă a destinului legat de pământ, schimbăm haina terestră cu alta şi ducem cu noi tot ceea ce am cules: bune, rele – laolaltă.

Eliberarea de „ego” reprezintă al doilea adevăr care vine practic, dintr-odată ca surpriză şi

odată cu el fiinţa întreagă suferă o transformare radicală. O nouă mentalitate ne defineşte întreaga existenţă comportamentală.

În sfârşit, „nimicul psihologic” sau pasivitatea lucidă a minţii – ca ultim aspect al mesajului – reprezintă cheia de aur care ne deschide calea spre Sacra Eternitate unde întâlnim Iubirea creatoare. Toate acestea îndreptăţesc pe autor să le afirme prin dăruire totală Binelui Suprem în folosul tuturor semenilor, fără niciun fel de discriminare.

Fiecare temă în parte vă informează în mod cinstit şi corect, cum anume să întâlniţi ceea „ce este”, ceea ce apare în clipa prezentă cu ajutorul experienţei directe. Nu aveţi nevoie de niciun intermediar, de nicio cârjă la această întâlnire. Simplitatea aplicării „Cunoaşterii de sine” prin însăşi natura ei vă oferă autentica împlinire.

Mesajul este important numai dacă îi daţi urmare şi anume: când folosind experienţa directă nemijlocită, vă întâlniţi cu modul de manifestare di

minţii condiţionate la contactul imediat cu Viaţa, aşa cum Ea se desfăşoară. Iar tăcerea – în mod tainic – vă oferă fericita integrare a fiinţei şi contopirea cu Divinitatea.

Flacăra Atenţiei care ne însoţeşte la întâlnirea cu Viaţa, reprezintă factorul dizolvant al tuturor obstacolelor ce ne stau în cale. Iar realitatea întâlnirii cu Sublimul – existent în noi şi pretutindeni în imensul necuprins – ne oferă certitudini asupra propriei noastre Divinităţi de existenţă fără început şi fără sfârşit.

UNIUNEA MEA CU TINE!

Ora trei, făurar zece, anul patruzeci şi nouă, desprins de corpul carnal, încerc, cumva, să exprim un lucru fenomenal;

Uniunea mea cu El – un întreg – inexprimabil!

Fără formă, fără centru conştient cuprins în toate!

Rădăcina mea în El – „Scânteiere în Imens”.

Ca un meteor ce piere îndată ce s-a aprins.

Existenţa mea de-o clipă se-ntorcea în Necuprins Totul se sfârşea acolo, de fapt, nu mai eram eu.

Memoria-mi dispărea în acea Infinitate.

Tentativa descrierii s-anula prin Unitate.

Sfida orice comparaţii din lumea materială.

Un foton ce se pierdea într-o Imensă Lumină;

Eu nu mai eram nimic, doar Acela Exista.

Asemănări nu pot face, El prin El se definea.

Mi-am zis, să-ncerc să-L observ, dar eram atras de El Cum pilitura de fier e atrasă de magnet.

Energia cea din mine, prin care mă defineam.

Revenea complet la Sursă în care mă integram.

Aici totul se sfârşea, nu era nimic de spus Picătură ce se pierde în Masa Nedefinită.

Nu ştiu cum, desprins de Sursă devenii independent.

Mi-am zis iarăşi, să explic cât mai clar, mai evident.

Cum să fac o legătură între Ea şi între mine.

Nici asta n-a fost posibil – din nou contopit cu-ntregul.

Ce pot spune, confirma cu deplină fermitate.

Că uniunea cu Sacrul, te face Imensitate.

Dorinţele sunt excluse – mulţumirea e totală.

Fără nicio motivare. Ea-i stare acauzală.

Starea asta de extaz, ce-a avut loc în astral.

O putem realiza şi aici, în lumea noastră, în corpul material.

Fiind perfect atenţi pe noi, mintea complet amuţeşte şi fără vreo opţiune, devenim Imensitate.

În Ea complet absorbiţi, nu este nimic de spus.

Tot trecutul, viitorul, orice ştiut e exclus.

E doar o stare de-„a fi” – Sacra Imobilitate, în care, firesc, s-aşterne Fericire-adevărată.

În această temă încerc să explic ceea ce nu se poate explica în mod clar, precis, pentru

înţelegerea aproximativă a intelectului. Este vorba de o stare de extaz, realizată în afara corpului. Desprins de veşmântul planetar în stare de dedublare, o dorinţă aprigă mă îndeamnă să descopăr Sursa Sacrului.

Îndată dispărură toate învelişurile şi rămăsei doar un punct luminos, ca o simplă stare de Conştiinţă Pură. Tentativa de a întâlni Inexprimabilul mă atrase ca un puternic magnet în Infinitate. Încerc o descriere a stării de „a fi”, folosindu-mi propria conştiinţă. Totul deveni zadarnic, fiindcă „Fotonul de Lumină” se pierdu în Imensa Lumină. Eu nu mai eram nimic. Numai Acela exista. Nu am termeni de comparaţie pentru a descrie „Ceea ce nu se poate descrie”.

În continuare ca desprins de El, mi-am zis iarăşi să-ncerc să-L observ, însă eram din nou atras, întocmai ca pilitura de fler de către un puternic magnet. Energia din mine prin care mă defineam, revenea la Sursa în care mă integram. Aici nu am ceva anume de spus. Sunt doar o

picătură care se pierdea în Masa Imensităţii Nedefinite a Oceanului Cosmic.

La un moment dat – nu ştiu cum – desprins iarăşi de Sursă, devenii independent. Iniţiai o nouă tentativă de a face comparaţie Intre Ea şi mine. Nici de data asta nu a fost posibil, fiindcă din nou am fost absorbit în întreg. Ceea ce pot afirma cu certitudine: uniunea cu Sacrul te face Imensitate. Aici, dorinţele sunt excluse. Mulţumirea este totală – fără nicio motivaţie. Ea este o stare de Sfântă puritate.

Această stare existentă care a avut loc în dimensiunea cealaltă, o putem realiza şi aici în asociere cu haina corpului fizic. Iată cum: în stare de Atenţie lucidă, determinăm mintea să tacă şi fără nicio opţiune devenim Imensitate. În această ipostază nu avem nimic de spus, de dorit sau de aşteptat. Întregul trecut şi viitor tace în mod desăvârşit. Nu există altceva decât o simplă stare de „a fi” – Sacra Imobilitate – în care se aşterne în mod firesc, adevărata Fericire.

VALOAREA CUVINTELOR

Cuvântul e doar un simbol purtător de înţeles.

Mijloc de comunicare, având în sine un sens

Dat de oameni prin limbaj – cuprins intelectual,

Folosit în mod curent, în postura de dual.

De o parte obiectul, de-alta a lui denumire,
O haină care-nveşmântă – sub formă de-nchipuire;
El nu e realitate, nu satisface plenar,
Totdeauna-n exprimare nu-i decât imaginar.

Lumea-ntreagă-i informată de evenimente, fapte.

Printr-un număr de cuvinte, între ele asociate

Logic, strict raţional, într-o bună-nlănţuire

Pentru bunul înţeles, la nivel de scop – gândire.

Un cuvânt are valoare doar pe un suport real.

Altfel, exprimare seacă – un fapt convenţional.

Care, prin simpla rostire, încontinuu degradează.

Omul dându-şi importanţă prin tot ce imaginează.

Se rostesc cuvinte mari ca iubire, frumuseţe, bunătate.

Nemurire, dumnezeu – unica realitate.

Toate, făr-deosebire, sunt cuvinte seci şi goale.

Cât timp nu sunt şi trăiri prin contactări integrale;

Orice rostogolire obligă de trăit clar conţinutul.

Ceea ce vrea să exprime, să simţim deplin efectul.

Prin întâlnire directă simplă şi nemijlocită.

Astfel, zăvorâţi rostirea, limba să rămână mutai

Doar când există trăire, cuvintele-s diamante.

Ce redau realitatea prin contacte-adevărate.

Care produc şi efecte numai prin simpla rostire.

Vorbitorul prin viu grai, demonstrând a lui Iubire.

Atenţie, deci la vorbe! spusa are-acoperire?

Se reazemă pe concret? E-n joc propria trăire?

Sau rostim doar vorbe goale, auzite sau citite

De prin cărţi, din ce-au spus alţii, înscrisuri închipuite!?

Haosul prezent în lume, la nivel spiritual.

De predicatori creat necinstit, dementţial.

Ajutaţi de ignoranţa semenilor ce-i ascultă.

Când frecvent Divinitatea-i veşnic pricină de luptă.

Cuvintele sunt doar simple simboluri purtătoare de înţelesuri şi mijloace de comunicare între oameni. Iar limbajul constituie înţelegerea intelectuală sprijinită pe dualitate. Aşadar, avem obiectul, apoi denumirea lui ca o haină care-l

îmbracă prin cuprindere imaginară. Ele nu sunt realitate, deoarece simpla exprimare nu satisface în mod deplin, ci ne oferă doar o vagă informare imaginativă. Lumea întreagă este informată despre evenimente, fapte prin înşiruire de cuvinte asociate între ele pe logică şi înlănţuire, împlinind astfel un scop la nivel de înţelegere intelectuală.

Un cuvânt este estimat numai în măsura în care el exprimă un fapt real, adevărat. În caz contrar, el se defineşte ca exprimare seacă, mincinoasă, fapt convenţional care prin simpla rostire degradează pe omul ce îl rosteşte, acordându-şi importanţă psihologică. În acest fel se rostesc cuvinte ca iubire, frumuseţe, bunătate, nemurire, dumnezeu, unica realitate etc. Toate acestea fără nicio excepţie sunt cuvinte seci, goale de conţinut, dacă nu sunt însoţite şi de trăire la nivelul realităţii pe care aceste simboluri încearcă să o exprime.

De altminteri, fiecare rostire obligă totodată trăire clară a conţinutului pe care ea încearcă să o

descrie. În caz contrar, să punem zăvoare şi lacăte gurii care le rosteşte – limba să rămână mută şi la fel de pasivă şi gândirea, ca rostire tăcută. În cazul în care există cu adevărat trăire – cuvintele sunt aidoma unor diamante care redau realitatea prin contactări veritabile. Vorbitorul aflat în această fericită postură, el prin viu grai demonstrează reala Iubire care operează transformări numai prin simpla rostire.

Aşadar să acordăm întreaga noastră atenţie la cuvintele pe care le rostim! Oare exprimarea noastră are şi acoperirea de care aminteam? Se reazemă ea în mod corect pe proprie trăire sau rostim numai nişte simple vorbe goale auzite sau culese de prin cărţi, spuse de alţii şi păstrate de noi memorial – acum repetări imaginare? Haosul existent astăzi în lume la nivel etic, moral şi spiritual, este creat de predicatori în mod necinstit, chiar demenţial. Ignoranţa lor, ca şi a oamenilor care-i ascultă şi urmează, a făcut din Divinitate o permanentă pricină de contradicţii,

conflicte şi nenumărate dispute, uneori finalizate chiar cu ucideri de oameni.

„Cunoaşterea de sine” corect aplicată ne îndeamnă în mod corespunzător să folosim cele mai adecvate cuvinte pentru explicarea fenomenului de viaţă respectiv, în acest context autenticitatea nu creează ambiguităţi sau neînţelegeri.

VĂ PROPUN UN EXPERIMENT

Gândurile-s energii de intensităţi diverse, înscrise memorial.

Ele veşnic stau legate de cuvinte şi imagini prin care se definesc;

Fondul de înregistrare e materia astrală – o componentă mai fină;

Legătura pe plan fizic, prin conexiuni nervoase din sistemul cerebral!

Fiecare dintre noi are-nscris în profunzime trecutul fiinţei umane.

O memorie a rasei – al vieţii ca-n ce put, până-n vremea actuală;

Venind mai la suprafaţă, întâlnim aportul nostru – memoria personală.

Aici toată truda noastră, şir de vieţi succesive cu-nscrisuri amestecate.

Cu revenirea pe Terra, peste fondul vechi s-aşterne noua condiţionare

Educaţia primită prin familie, şcoală – climatul de dezvoltare;

Toată comportarea noastră, de fapt, este dirijată de aceste influenţe

Deci gândim, acţionăm după calapoade vechi, impuse de-acumulări.

Prin răspunsuri repetate la a Vieţii provocare, mintea se mecanizează Libertatea de gândire, imposibil de atins în atare ipostază;

Ştiutul nostru de „ieri” şi din miile de „ieri”, ies în calea lui „acum”.

Ce-i prospeţime de-o clipă care-ndată-ajunge scrum.

Dup-această descriere fundamentată real, iată şi experimentul:

Culegeţi din amintire un incident oarecare şi-l proiectaţi în prezent Imaginar – repetaţi-l, cât mai des, şi mereu mai insistent.

Vizualizaţi mintal, persoana cea implicată în acest eveniment;

După un anume timp, încercaţi să puneţi capăt jocului periculos;

Imposibil de oprit! Tot ce-am proiectat-nainte, automat ne domină; Obsedant, sâcâitor ele se-ntorc împotrivă şi-o vreme ne stăpânesc.

Voinţa şi cu efortul le dau vigoare mai mare şi-n final, ne vlăguiesc.

V-am dat numai un exemplu, realizat conştient, pentru un alt înţeles.

Oare nu se-ntâmplă întocmai, într-un conflict cu un seamăn.

Când gândirea ore-n şir duce imaginativ, incidentul mai departe?

Câte nopţi de frământări n-au dat

continuitate şi unui fapt banal?

Aceste anacronisme vin spre noi şi ne domină cu vigoarea ce le-am dat-o. Autorul lor „ego”-ul, care tot ce întâlneşte judecă, apreciază dup-a lui capacitate. Împreună să încercăm înţeleaptă rezolvare şi tot râul să-l curmăm!

Gând, imagine sau teamă, conexate de-ntâmplări reale sau ireale.

Le-ntâmpinăm precum vin – mintea şi întreaga fiinţă ca o poartă larg deschisă; Niciun fel de rezistenţă; nu s-accepta, nu s-alungă – o destindere totală.

La un astfel de contact, totul se destramă, piere fără ca să lase urme. Privitul atent ne-aduce în prezentul viu, activ, într-o linişte deplină, în noi toată energia pregătită să înfrunte: suprafaţa – profunzimea.

Cu aceeaşi simplitate – prin ea, omul, fără vrere, devine o unitate.

Sacrul existent în noi, întâlneşte Sacrul Vieţii doar prin astfel de contact; Când mintea-i complet

tăcută, o cărare se deschide de-acces spre Eternitate. De fapt, nimic n-am făcut. Aici ştiinţa şi cultura, practic, nu au niciun merit, Tăcutul nemijlocit, nedorit, imaginat ne transcende-n Infinit.

Gândurile sunt energii de diferite intensităţi înscrise memorial şi legate de cuvinte şi imagini care le definesc sensul. Fondul de înregistrare al acestor gânduri este materia astrală, iar legătura pe plan fizic se operează prin conexiuni nervoase din sistemul cerebral.

Fiecare om păstrează în profunzime trecutul fiinţei umane, ca memorie a rasei şi ca început la acest nivel al evoluţiei până în vremea actuală. Înspre suprafaţă întâlnim aportul nostru ca memorie personală. Aici întâlnim contribuţia noastră drept memorie ancestrală legată de şirul de vieţi succesive.

La o nouă întrupare, pe fondul vechi se aşterne noua condiţionare determinată de mediul de dezvoltare respectiv: familial, şcoală, societate

etc.

Întreaga noastră comportare este deci dirijată de către toate aceste influenţe, în consecinţă, gândim, simţim şi acţionăm potrivit calapoade lor vechi, impuse de respectivele acumulări al căror unic autor suntem noi înşine. Cu fiecare repetare ca răspuns la provocările Vieţii, ne automatizăm mintea, transformându-ne în veritabili roboţi. În atare împrejurare dispare orice nuanţă de libertate a gândirii. Aşadar, mintea noastră ştiutoare prin structura ei anacronică fiind legată de ieri şi miile de ieri, ţâşneşte pe neaşteptate în calea lui „acum” care este veşnic prospeţime, noutate absolută de la o clipă la alta.

După această descriere fundamentată pe fapte reale, iată şi experimentul propus: Culegeţi din amintire un incident oarecare şi-l aduceţi în prezent apoi, imaginativ repetaţi-l cât mai des şi mereu mai insistent. Concomitent vizualizaţi mintal persoana implicată în acest eveniment.

După câtva timp, încercaţi să puneţi capăt acestui joc periculos. Momentan este imposibil să reuşiţi. Tot ceea ce am proiectat anterior, de-acum în mod automat ne domină şi se întoarce împotriva noastră în chip obsedant, sâcâitor. Această dominare obsesivă va continua un timp oarecare – în funcţie de energia pe care am investit-o în acest experiment.

În cazul când încercăm să dominăm sau să anulam această energie cu ajutorul voinţei sau efortului, efectul este contrariul. De fapt, dăm o şi mai mare vigoare energiei obsedante care în final, ne vlăguieşte.

Prin această experienţă v-am oferit doar un exemplu, realizat în mod conştient, vizând un alt înţeles prilejuit în afara dorinţei noastre. Şi iată întrebarea lămuritoare: Oare nu la fel se întâmplă şi în urma unui conflict cu un semen, când gândirea noastră duce în mod imaginativ ore în şir amintirea unui astfel de incident? Câte nopţi şi zile de frământări n-au dat continuitate chiar unui

fapt cu totul banal?

De fapt, această apariţie anacronică vine înspre noi şi ne domină, potrivit cu vigoarea pe care noi înşine i-am imprimat-o. Autorul acestor repetări este „ego”-ul care toate câte le întâlneşte le judecă şi apreciază după prisosul însuşirilor lui aberante, fantasmagorice.

Şi-acum să încercăm înţeleaptă rezolvare, punând capăt tulburării respective determinată de gânduri, temeri şi imagini conexate de întâmplări reale sau doar închipuite. Toate câte apar în câmpul conştientului sunt întâmpinate aşa cum vin de către întreaga noastră fiinţă complet lucidă şi larg deschisă. Nu opunem niciun fel de rezistenţă. Nici nu acceptăm şi nici nu respingem ceea ce apare. Suntem complet destinşi.

La un asemenea contact, totul se destramă (ară să lase urme memoriale. Privirea şi ascultarea atentă ne aduc în prezent, formând o unitate deplină, vie, activă şi într-o desăvârşită linişte. Întrucât acum funcţionăm ca fiinţă

completa şi dispunem de o Energie imensă, suntem capabili să înfruntăm şi să risipim instantaneu orice reacţii mintale, determinate de incitaţiile lumii exterioare sau cele venite din interiorul nostru.

În ipostaza acestei simplităţi, fiecare practicant funcţionând ca unitate deplină se uneşte în mod firesc cu Necuprinsul. Altfel exprimat: Sacrul existent în noi toţi – datorită acestui simplu contact – întâlneşte Sacrul Vieţii prin contopire absolută. Pentru a uşura înţelegerea să mai amintim şi postura când mintea este complet tăcută, atunci ni se deschide de la sine cărarea spre Eternitatea clipei. Practic nu am făcut nimic în sensul utilizării memoriei sau voinţei.

Ştiinţa, tehnica şi cultura, în acest experiment nu au niciun rost, nicio menire. Dimpotrivă! Toate acestea sunt şi rămân obstacole insurmontabile.

În concluzie, tăcerea desăvârşită a minţii (în

cele două aspecte ale ei ca exprimare verbală şi cea mută – implicată în procesul de gândire) nedorită, neimaginată şi nemijlocită ne transcende în dimensiunea Infinită cu care ne cuplăm şi decuplăm pe clipe de Viaţă în continuă preschimbare.

VEŞNICA TINEREŢE

E o filă de poveste: zâne, zmei, cai năzdrăvani
Ce se-nalţă pân-la Cer, feţi frumoşi, fii de-mpăraţi.
Luptând aprig cu balauri care-mprăştie văpăi?
Nimic asemănător cu ce vrem să spunem noi!
Veşnicia tinereţii – un fenomen natural.
Destinat oricărui ins – om matur realizat;
Ea apare-n mod spontan, cu trăire-adevărată.
Energie fără sprijin, de nimic încătuşată.
Pe plan fizic, tinereţea e de ani determinată.

Prinsă pe anume treaptă – urcuş spre maturitate.

Niciun fel de contradicţii. Oamenii s-apreciază

Dup-a lor longevitate pe zone ce-i încadrează.

Dimpotrivă, pe plan psihic, totul este diferit.

De fapt ea-i organic prinsă cu-a Vieţii noutate;

Viaţa însăşi ne pretinde să-i ieşim la-ntâmpinare.

Tot aşa precum e Ea, absolută noutate cu fiecare mişcare.

Făr-această tinereţe, veşnică, înnoitoare.

Nu vom înţelege noul mişcării Universale.

Ni se cere deci o minte proaspătă, limpede, clară.

Total desprinsă de timp, de memoria hoinară.

Asemenea performanţă se atinge-n chip firesc.

Când e înţeles „ego”-ul – fondul lui neputincios.

Incapabil a cuprinde şi-nţelege-n mod real
Inocenţa clipei nude – fondul lui esenţial.

Clipa ne dă tinereţea, dacă-o-ntâlnim constant.

Fără „sinele” bătrân – rezemat pe-acumulări.

Ea nu-i legată de timp, anii nu o definesc, în ea toţi, precum şi toate, integral se contopesc.

Oare acest titlu de temă indică o filă de poveste cu zâne, zmei, năzdrăvani, feţi frumoşi, fii de împăraţi care luptă cu balauri ce împrăştie văpăi? Nu există niciun fel de legătură între toate acestea şi tema noastră!”

Veşnica tinereţe este un fenomen natural, destinat fiecărei fiinţe umane care a atins stadiul de maturitate spirituală. Această performanţă spirituală apare în mod spontan – ca trăire adevărată – când omul îşi descoperă Realitatea fiinţei proprii, de Divinitate nemuritoare. În această fericită conjunctură el dispune de o Energie Pură şi Conştiinţă nedimensionată, acauzală.

Pe plan fizic tinereţea este determinată de anii înscrişi pe diverse trepte în urcuş spre maturitate. În acest domeniu nu se ivesc contradicţii. Oamenii se apreciază după propria longevitate, potrivit cu climatul zonelor terestre în care îşi duc existenţa.

La nivel psihologic totul este diferit. În această conjunctură, tinereţea este organic legată de întâlnirea şi integrarea în eterna prospeţime a Vieţii.

Practic, Viaţa însăşi ne solicită să-i ieşim în întâmpinare aşa precum este Ea – absoluta noutate cu fiecare mişcare. Iar noi fără această Veşnică Tinereţe nu vom putea nici întâlni şi nici înţelege noutatea mişcării Universale. Aşadar numai desprinşi de timp şi spaţiu – de memoria hoinară – vom fi în măsură să înţelegem ceea ce este nou şi real, adus „acum şi aici” de mobilitatea Vieţii.

Cum vom atinge această imanentă Tinereţe? Numai într-un singur fel şi anume: Când vom

înţelege „ego”-ul cu întregul său fond neputincios, incapabil să cuprindă şi să perceapă puritatea clipei prezente. Odată cu înţelegerea – realizată în contextul experienţei directe – această ficţiune tace smerită, fiindcă şi-a înţeles totala incapacitate. Iar „golul psihic” astfel creat, ne extinde la Infinit şi dispunem de o nouă minte, perfect funcţională şi adimensională.

Întâlnirea corectă a clipei ne oferă Tinereţea – fără senilitatea rezemată pe acumulări cerebrale. Ea nu este prizonieră a timpului şi numărul de ani înregistraţi de corpul carnal nu au niciun fel de influenţă asupra perenităţii sale. Aflaţi, aşadar, în stare de completă libertate interioară în pragul clipei care urmează să apară, La fel de liberi vom rămâne şi după consumarea ei, fără să se înregistreze niciun fel de reziduuri memoriale. Murim psihologic pentru tot ce a fost şi concomitent, renaştem la fel de vii, proaspeţi şi veşnici tineri cu fiecare clipă a Vieţii în permanenta Ei mişcare.

VIAŢA IMAGINATIVĂ

Imaginativ tot omul, ce se-ntoarce la ce-a fost sau aleargă-n viitor Psihologic, rătăcirea încontinuu-alimentată de-al nostru interior;

Cel ce dirijează viaţa e „sinele” nebulos, sprijinit pe fapte moarte.

Trăiri care-au decedat, readuse-n actual, de sensuri împovărate.

Vedem oare acest fapt aşa precum este el – realitate vădită?

Căci de mare importanţă este punctul de plecare, fiinţa complet lămurită! în acest voiaj comun, încă de la început suntem lucizi, conştienţi.

Avem toată energia, liber de orice trecut, deci total independenţi.

Mai mult încă, nici nu aşteptăm ceva, ca-mplinire viitoare.

Suntem o stare de-„a fi” în prezentul viu,

activ, cu clipa-n a ei mişcare; între noi şi tot ce-apare, nu interpunem nimic – părere, prejudecată.

Stare de pasivitate, de linişte, de tăcere nedorită, neforţată.

În atare ipostază suntem simpli spectatori, privind şi-ascultând ce vine; Gând, emoţie, dorinţă sau reacţii ce apar, ca gândire-n acţiune;

Atenţia – instrument nelipsit la întâlnire, folosită-n chip global.

Ei, de fapt, îi datorăm simţul de luciditate, care apare natural.

*

Cu acest dispozitiv, ca strateg de-naltă clasă, încercăm a ne cunoaşte: Câte-apar în conştient, văzute aşa cum sunt, cum fiecare se naşte.

Fie la vreo provocare din exteriorul nostru, fie din interior.

Simple vizualizări, Atenţia-nsoţitor, în mod corespunzător.

Tot ce-ntâmpinăm astfel, dintr-odată şi dispare – „golul psihic” se impune, Acest spaţiu

dintre gânduri – fereastră spre Infinit – înseamnă şi acţiune, Care, efectiv, transformă întregul fond psihologic, bazat pe proiecţii moarte Prin el scăpăm de „egou” şi de imagini, de-ntreaga-i activitate.

Şi de-ndată dăm uitării tot ce-a fost mai înainte şi nimic nu-nregistrăm, Clipa trăită real, nu înscrie acumulări. Astfel ne realizăm!

Păşind dintr-un „gol” în altul, „sinele” e bombardat cu fiecare-ntâlnire, şi-n adânc au loc efecte care, practic, şubrezesc întreaga-i înlănţuire.

Câţiva – nu ştim niciodată când – „ego”-ul e despicat şi conţinutul se scurge, Imagini după imagini, ce ne ţineau prizonieri, fiecare grabnic fuge;

De fapt, nu intervenim prin voinţă şi efort, doar atenţi ne observăm.

Viaţa imaginativă e constant eliminată, când în fapte ne-ncadrăm.

Importanţă are faptul care e realitate, nu

opiniile noastre totdeauna personale cu el în contact direct, nu mai au loc complicaţii, când contactele-s reale; Cuvinte ca Frumuseţe, Bunătate sau Iubire îşi găsesc sens şi-mplinire în astfel de-mprejurare, a-ntâlnirii cu „ce este” prin simpla noastră trăire.

Omul obişnuit funcţionează în mod frecvent, ca făptură fragmentară şind ca om complet – corp şi psihic în perfectă unitate. El aleargă când în trecut da unde culege fapte, întâmplări şi evenimente învechite, perimate; când se îndreaptă spre un viitor imaginativ, nesigur.

De fapt această rătăcire este iniţiată, întreţinută şi permanentizată de către „sinele” nebulos şi temător care se sprijină pe fapte moarte, readuse în actualitate cu vădite implicaţii – absolut dăunătoare”.

Oare vedem noi acest fapt ca realitate incontestabilă? Fenomenul „Cunoaşterii" adevărate are ca punct de plecare, tocmai această perfectă înţelegere. „Cunoaşterea” ne obligă deci

să pornim minunata călătorie ca fiinţă complet lămurită. Numai aşa dispunem de o Energie Pură, fără margini şi total independentă de legăturile timpului.

Mai mult decât atât, nici măcar nu aşteptăm să se producă ceva ca realizare în viitor. Suntem şi rămânem liberi în fiecare clipă, ca simplă stare de „a fi". Între noi şi tot ce apare, nu se interpune nimic ca păreri, aprecieri, prejudecăţi etc. Nu suntem altceva decât o autentică stare de pasivitate mintală.

În această postură suntem şi vom rămâne în mod constant, simpli spectatori care privesc şi ascultă tot ce le aduce scurgerea Viului ca gânduri, imagini, emoţii, dorinţe, reacţii – drept gândire în acţiune. La această întâlnire folosim ca instrument unic Atenţia globală, lucidă, atotcuprinzătoare.

Cu un asemenea dispozitiv – ca un strateg de înaltă clasă – încercăm să ne cunoaştem. Toate câte ne apar în conştient sunt văzute aşa cum se

nasc şi se mişcă, fie la provocările din lumea exterioară, fie din forul nostru interior, întâmpinate astfel ele dispar instantaneu, iar în lipsa lor „golul psihologic” se impune în mod firesc. Spaţiile dintre gânduri reprezintă ferestre spre Infinit. Integrarea fiinţei care se realizează concomitent cu întâlnirea acestor „goluri” – înseamnă şi acţiune transformatoare, concretizată în dezagregarea fondului psihologic bazat pe imagini moarte. Aşa ne eliberăm de „ego”-ul activ prin gânduri, dorinţe, imagini, ca şi de obsedanta lui agitaţie.

Toate aceste întâlniri sunt date uitării, fiindcă clipele trăite în această manieră nu înscriu acumulări. Numai aşa ne realizăm deplinătatea fiinţei, trecând dintr-un „gol” în altul. Iar „sinele personal” bombardat cu fiecare întâlnire îşi pierde din energie, concomitent cu autoritatea înlănţuitoare. Câţiva, nu ştim când anume – structura lui este despicată şi prin spărtură încep să se scurgă: imagini după imagini, însoţite de

energiile fragmentare respective care ne ţineau prizonieri tempo-spaţial. Nu intervenim în niciun fel, doar atenţi privim în mod constant viaţa imaginativă aşa cum apare şi dispare în mod continuu.

Să mai amintim că numai faptele au importanţă şi nu opiniile sau crezurile, care întotdeauna sunt subiective, personale. Contactarea lor directă şi reală nu creează niciun fel de contradicţii. Iar cuvintele ca Iubire, Frumuseţe, Dumnezeu, Fericire îşi găsesc sens şi împlinire numai prin simpla împlinire cu „ce este” care se concretizează în clipe de trăire reală.

Ţinând seama de importanţa deosebită a acestei teme şi pentru a spulbera orice ambiguitate să revenim cu o seamă de consideraţii menite să aducă mai multă lumină asupra celor relatate mai înainte. Fiind vorba despre cercetare vom începe aşadar cu fireasca întrebare: Când şi în ce împrejurări a apărut viaţa imaginativă a omului? Cum a evoluat ea şi de ce se menţine şi în

acest sfârşit de mileniu? În clipa în care strămoşul nostru îndepărtat, privindu-şi chipul în oglinda apei liniştite şi s-a supraapreciat în raport cu ceilalţi, a pus temelie naturii propriului său „ego”. Identificarea sa cu corpul (ca eu şi corpul) a dat naştere dualităţii, ca şi a vieţii sale imaginative. Importanţa psihologică însuşită în acel moment crucial, s-a înscris şi păstrat memorial – ca ceva natural. Pe viitor cu fiecare împlinire sau chiar succes „ego”-ul şi-a amplificat însemnătatea, creându-şi propria autoritate interioară.

Nevoit să trăiască laolaltă cu o seamă de animale mult mai puternice decât el şi impresionat de unele fenomene ale naturii ca fulgerul, tunetul, trăsnetul, cutremure, erupţii vulcanice etc, a simţit nevoia unei protecţii din afara sa. Dorinţa de securitate i-a activat astfel imaginaţia şi îndreptându-şi privirea spre bolta cerului s-a închinat la Soare, Lună implorându-le sprijin şi protecţie.

Ceva mai târziu, nemulţumit de efectele la

care aspira, a coborât privirea spre pământ şi singur şi-a creat divinităţi din plante, animale sau chiar gâze. În continuare, folosindu-şi capacitatea cerebrală în extensie firească, el îşi făureşte cu propria mână din lut, lemn sau piatră zei şi zeiţe, după cum o cereau nevoile sale cotidiene. (Romanii aveau peste zece mii de zeităţi). În vremurile de criză şi nevoi acute se aduceau zeilor diferite daruri, de la fructe şi seminţe la sacrificări de animale şi chiar de fiinţe omeneşti.

În această perioadă a credinţelor poliţe is te-a apărut clasa sacerdotală, a preoţilor ca mijlocitori între om şi zeitate, care se îngrijeau de întregul ceremonial religios. După o perioadă destul de îndelungată credinţa religioasă face un salt pe scara evoluţiei spirituale. Poliţeismul este înlocuit cu monoteismul, adică credinţa în existenţa unei singure divinităţi. Schimbarea n-ar trebui apreciată drept surpriza. Pentru că tot ceea ce născoceşte mintea omului este totdeauna relativ. Şi relativitatea, cu trecerea timpului,

îmbracă alte forme – mai elevate dar tot relative rămân.

Trecerea de la un concept religios la altul nu a fost deloc uşor, el realizându-se după câteva secole şi cu pierderi de multe vieţi omeneşti. Începutul acestei adevărate revoluţii spirituale a fost iniţiat de către oameni deosebiţi de înaltă ţinută morală. În acest context vom aminti doar pe îi sus Hristos, născut şi crescut în spiritul religiei monoteiste a poporului iudeu. Or, această religie, deşi credea în existenţa unui singur Dumnezeu – apreciat doar al poporului iudeu – se conducea totuşi după Legea talionului şi acorda o importanţă exagerată, habotnică sabatului. Ipocrizia şi fariseismul atinsese în urmă cu două milenii niveluri atât de degradante încât anula însăşi conceptul de divinitate.

În mijlocul acestui popor apare divinul Iisus care, ca un adevărat revoluţionar începe să predice existenţa unui singur Dumnezeu al tuturor oamenilor, învederat în esenţa Sa ca Iubire

Absolută. Mai mult decât atât, El le demonstrează prin propria experienţă şi cum poate fi întâlnit de fiecare ins în parte prin practică personală. Fiindcă acest unic Dumnezeu se află peste tot şi în toate, El se află de asemenea şi în fiecare făptură omenească.

Clasa sacerdotală care conducea şi politic poporul evreu, văzându-şi periclitată autoritatea a decis eliminarea divinului trăitor al Marelui Adevăr. Dar dispariţia prin crucificare nu a putut opri apariţia creştinismului, ca o nouă religie.

De la Iisus Hristos nu ne-a rămas nimic scris. Despre El şi învăţătura Sa nu avem decât informaţii şi cunoştinţe transmise prin înţelegere pur intelectuală. Dacă evangheliştii şi apostolii ar fi atins stadiul de trăitori ai Sublimului Adevăr – aşa cum îi îndemna Iisus – creştinismul ar fi evoluat altfel, cu totul deosebit decât ceea ce vedem astăzi. Dizidenţele şi nenumăratele secte demonstrează fără replică acest lucru.

În religia creştină Realitatea Divină este

abordată doar ca idee sau concept şi nu ca ceva care trebuie descoperit prin trăirea personală a uniunii omului cu această Unică Energie Cosmică. Mesajul ca veritabilă biblie a „Cunoaşterii” prin cele aproape o mie de teme, acest lucru încearcă să demonstreze şi să vă ajute atât în interes propriu, cât şi spre binele întregii omeniri.

În concluzie, viaţa religioasă imaginativă, practicată odinioară de către poporul iudeu, ca şi acea a idolatriilor nu s-a schimbat decât ca formă exterioară cu totul superficială.

Creştinii în loc să se ridice prin tăcerea smerită în Sfera Infinitului, pentru a întâlni Iubirea atotcuprinzătoare – au coborât pe Dumnezeu la nivelul minţii lor, continuând astfel viaţa imaginativă a înaintaşilor.

Clasa sacerdotală ierarhic organizată după tipic omenesc este aidoma cu a epocilor din îndepărtatul trecut istoric al omenirii. Tot ca rămăşiţă a trecutului, Divinitatea – ca Unică Energie existentă în întregul Univers – a devenit

prin intervenţia intelectului o trinitate.

O altă moştenire păstrată din epoca idolatriei este nădejdea pusă în imaginea unui sfânt pictat pe pânză, lemn sau sticlă. Experienţa de zi cu zi, demonstrează că orice dorinţă potenţială tinde să se împlinească în funcţie de intensitatea energiei folosite de noi înşine în acest scop. În cazul când dorinţa o adresăm acestui suport exterior şi ea se împlineşte, atunci acesta capătă importanţă fictivă în fiinţă. Asta şi explică credinţa îndelungată în puterea zeilor.

Să nu uităm că orice dorinţă împlinită sau nu, produce efecte totdeauna în dauna vieţii noastre spirituale. Uneori reuşita de care ne bucurăm astăzi, se întoarce mai curând sau cu oarecare întârziere, ca revers, înscriind efecte tragice şi asupra suportului nostru fizic. Neîmplinirea dorinţelor în actuala viaţă creează premisa revenirii la reîncarnare pentru a o împlini. Să mai ilustrăm şi aceea că în umbra oricărei dorinţe se află tot timpul teama ca veritabilă traumă psihică

cu efecte negative asupra sănătăţii fizice şi spirituale. A trăi fără dorinţe echivalează cu existenţa noastră de adevărată Fericire în uniune cu scurgerea Vieţii pe clipe în veşnică desfăşurare.

În încheiere, să reţinem că viaţa imaginativă de odinioară se continuă şi astăzi la toate nivelurile de manifestare pe plan zis-spiritual. Desprinderea de această viaţă fictivă, nu o putem realiza decât prin deconspirarea ei clipă de clipă cu ajutorul Atenţiei vigilente, lucide, spontane şi dezinteresată. Odată cu dispariţia ei, întâlnim „golul psihic" sau pacea sufletului care uneşte fără niciun efort cu Sublimul Necuprins şi trăim fenomenul Iubirii, asociat cu Fericirea fără motivaţie.

Acest mod de întâlnire cu noi înşine înseamnă cunoaştere, înţelegere şi acţiune transformatoare cu efecte binefăcătoare pentru fericitul trăitor cu influenţe asemănătoare şi asupra întregului Univers.

VIAŢA INTEGRATOARE

Simţim noi necesitatea de-a funcţiona plenar, în perfectă unitate.

Aşa precum setea, foamea se impun cu-nsemnătate?

Mulţi socot haosul minţii o comportare normală;

Griji, agitaţii şi teamă ca fireşti – activităţi.

Iar integritatea Vieţii o absurdă utopie.

Aşa fiind, ce putem spune despre ace astă integrare?

Adevărul se reflectă numai prin investigare.

În fond, ce este Viaţa în ansamblul Ei privită? în primul rând Ea-i mişcare, iar mişcarea-i noutate.

Totdeauna prospeţime – nicicând Ea nu se repetă.

Viul tot timpul prezent în întregul Univers.

Funcţionând ca un „Tot” în deplină libertate.

Formele exterioare într-o veşnică schimbare;

Evoluţia se-nscrie prin salturi calitative.

De structuri mai dezvoltate – progresiv superioare.

Dar să revenim la noi – mintea noastră – în relaţie cu Viul.

Ce este această minte? În ce fel funcţionează?

Iar, prin ea, noi, individul cum ne încadrăm în Viaţă?

Mintea noastră planetară este un cumul complet, în ea este-nregistrată calea Viului pe Terra;

Lung proces evolutiv – în om vârf de ierarhie; în profunzime ascuns – aportul rasei umane.

La suprafaţă se află, tot ce omul a cules prin a lui activitate, înscrisurile aranjate pe vechime – de vieţi reîncarnate.

Modul de funcţionare îi imprimă-acumularea.

Cunoştinţele, ştiutul – posesiv şi obsedant ne impun activitatea;

La a Vieţii provocare răspundem – automat – după condiţionare.

Folosind astfel de minte care-i totdeauna veche, funcţionăm anacronic, Căci, la noutatea Vieţii răspunsu-i nepotrivit:

Cum să integrăm conflictul, ce se iscă-n noi constant, între prospeţimea clipei şi dorinţa noastră veche?

Sau Dragostea, Frumuseţea cu ura şi cu urâtul?

Poate gândirea-mplini asemenea performanţă?

Imposibil! Contradicţia, conflictul – numai ei se datoresc!

Ea-i trecutul – un fragment al totalităţii – timp.

Mai proiectează şi un mâine, în conflict cu ce-i „acum”.

Deci, prin ea, nu-i nicio şansă, privind integralitatea.

Atunci, ce-avem la-ndemână de făcut sau ne

făcut?

Dacă tace vinovatul – mai precis, gândirea – timp.

Ce fenomen are loc? O stare de negândire – de tăcere absolută!

Când gândirea complet tace, noi ne integrăm în clipă.

Iar clipa-i mişcarea Vieţii extinsă-n Eternitate.

Viaţa totul integrează, în Ea toate se unesc:

Timpul – un veşnic prezent – conflictele abolite;

Frumuseţea, Fericirea doar prin Ea se definesc.

Sacrul Vieţii se oferă celui ce-a-nvăţat să moară.

Punând capăt – psihologic – minţii sale personale;

Inocenţa, simplitatea – „golul psihic” – calităţi esenţiale.

La-ntâlnirea noutăţii, ce s-afirmă prin

mişcare.

Întrebările pe care ni le punem nouă înşine au, aşa cum adesea am reliefat, o deosebită importanţă în elucidarea fenomenului de autocunoaştere şi, ca atare vom începe şi această temă tot cu întrebări.

Oare simţim noi necesitatea de a funcţiona ca o perfectă unitate corp şi psihic, una – aşa cum respiraţia, setea şi foamea ne obligă să le acordăm întreaga însemnătate? Mulţi oameni socotesc agitaţia şi haosul mintalului drept comportament normal; grijile, dorinţele şi temerile ca fireşti activităţi. Iar în privinţa integrităţii noastre cu mişcarea Vieţii, ca ceva irealizabil sau chiar absurd. În faţa acestor mentalităţi deficitare ce putem spune? Adevărul nu poate fi descoperit decât prin investigare!

În fond ce este Viaţa în ansamblul desfăşurării Ei? Mai întâi Ea este Energiei în veşnică mişcare, iar mişcarea este noutate perpetuă care nu se repetă niciodată. Viul – ca

prezenţă în întregul Univers – funcţionează ca un „Tot” în deplină libertate şi existent prin El însuşi. Formele exterioare – ca aspecte materiale diversificate – se află într-o necontenită mişcare. Iar evoluţia la acest nivel se înscrie prin salturi calitative drept structuri mai dezvoltate, progresiv superioare.

Să revenim la noi – la mintea noastră în relaţia cu mişcarea Vieţii. Ce este această minte, cum anume funcţionează şi în ce fel noi, ca individ ne încadrăm în ansamblul Vieţii? Mintea omului reprezintă chintesenţa îndelungatului proces de evoluţie al asocierii dintre spirit şi materie la nivel planetar. În ea se află înregistrată calea Viului pe Terra, de la structura monocelulară până la om ca vârf al ierarhiei pe scara evoluţiei.

În profunzime se află aportul rasei umane, iar către suprafaţă contribuţia insului respectiv, aranjată în funcţie de şirul întrupărilor acestuia. Modul de funcţionare este deci determinat de ansamblul şi complexitatea acumulărilor

memoriale. Cunoştinţele, informaţiile şi experienţele înregistrate cerebral, determină răspunsurile minţii la permanentele provocări ale Viului în mişcare. Mai remarcăm că aceste acumulări prin repetare au devenit obişnuinţe posesive, care ne automatizează întreaga mentalitate.

Folosirea acestei minţi care este totdeauna veche, la contactul cu noutatea Vieţii prilejuieşte stări anacronice ce denaturează reala înţelegere. Întregul haos existent astăzi în lume, ca reflectare a dezechilibrului din fiecare ins în parte, este rezultatul firesc al denaturării vieţii, determinat de întâlnirea vechiului perimat cu eterna noutate a Viului în mişcare.

De asemenea, această minte fragmentară – creaţie a timpului – sprijinindu-se pe acelaşi trecut proiectează un mâine care, întocmai ca în prima alternativă, se află în conflict cu ceea ce este „acum şi aici” proaspăt, viu şi mereu activ.

Aşadar nu avem nicio şansă ca să ne

integrăm Vieţii, folosind această minte imaginativă. În acest caz ce ar trebui să facem sau să nu facem? Nimic în mod special! Să tacă vinovatul, adică mintea tempo-spaţială! Şi drept urmare ce fenomen are loc! O stare de negândire, de tăcere absolută care ne oferă şansa de a fi „Una” cu mişcarea clipei.

Clipa reprezintă mişcarea Vieţii cu extensie în Eternitate. Uniţi cu clipa noi ne integrăm în mişcarea Vieţii şi trăim veşnicul prezent în care toate stările tensionale dispar. Iubirea, Frumuseţea şi Fericirea fără motivaţii le cunoaştem numai prin trăire directă cu ele, ca dăruite de această conjunctură.

În concluzie, Sacrul Vieţii ni se oferă singur dacă am învăţat să murim psihologic pentru tot ce a fost, adică să punem capăt minţii noastre personale. Simplitatea, inocenţa., tăcerea, pacea sufletului şi pasivitatea minţii sunt determinări esenţiale care ne ajută să întâlnim noutatea Vieţii în eterna Ei mişcare.

VIAŢA – MOARTEA, DOAR SCINDARE!

De ce plângi, de ce oftezi, psihic traumatizezi?

Ţi-au murit rude, prieteni, o fiinţă nespus de dragă?

Plângi pe cel desprins de Terra, împlinindu-se o lege.

Sau, poate, te plângi pe tine, că-ţi lipseşte cel plecat?

Întrebările sunt puse ca-ndemn la investigat!

Omul, când nu se cunoaşte – cunoscut adevărat.

Este un automat dirijat de-acumulări.

Sensuri înrădăcinate de-a gândi-n anume fel.

Prins în strâmte calapoade, centrate numai pe el!

Nefiinţând ca om întreg, tot ce vede, ce

gândeşte.

Modul său de-acţionare e haotic, derutant.

Moarte de fapt, nu există, nu-i decât o separare.

Corpul – haina planetară – părăsit în mod firesc.

Datorită degradării prin procesul de uzură sau anume accident.

Viul – structura esenţială – niciodată nu dispare.

Desprins de suportul fizic, practic, se eliberează

Din întunecata hrubă ce-l ţinea prizonier.

Şi se naşte-n altă lume, cu orizonturi mai largi.

Această descoperire, pentru om e crucială?

Dacă i-ar afla tot rostul, n-ar mai fi teama de moarte,

Viaţa, altfel abordată, cu mai multă

simplitate.

Să vedem cum afirmarea ar putea fi dovedită,

Fiecare încercând experimentul pe sine.

Începem investigarea punând, iarăşi, o-ntrebare:

în afar-de corp, ce-i omul – în adevăratul sens?

Un cumul de cunoştinţe, informaţii şi credinţe.

De experienţe proprii, diferite ataşamente

De persoane sau avere, poziţie socială

şi un nume oarecare, uneori legat cu-n titlu;

Acesta e omul nostru, cel obişnuit pe Terra.

Funcţional? Egocentric – în tot timpul agitat.

Niciodată mulţumit, rareori înseninat

Şi-n măsură să-nţeleagă rostul Vieţii-adevărat.

Dacă practic, luăm contact – fiecare pentru sine.

Cu modul său de „a fi”, în relaţie cu Viaţa.

Fără altă urmărire sau vreun ţel imaginat.

Această simplă-ntâlnire, spontan ne eliberează De trecut, de fondul psihic, condiţionat de timp.

Ce rămâne însă-n schimb, în „golul” care s-aşterne?

E „nimicul psihologic” – prin el – Supraconştient.

Fără centru, fără margini, viu, lucid, activ – prezent! Această Realitate vie, activă, mişcătoare.

Ce-apare în mod spontan când vechiul, pe loc, dispare, Dovedeşte – fără dubiu – că „Cel viu” în noi nu moare!

Viaţa n-o putem cuprinde şi-nţelege virtual.

Dacă nu piere trecutul – fondul vechi memorial.

Viaţa – moartea, o mişcare ce dă înţeles la toate, în structuri mereu unite, fără nicio separare.

Dacă testul e-nţeles şi efectiv rezolvat.

Teama de moarte dispare în acea clipă fatală.

Şi când vom părăsi corpul – structura noastră carnală. Starea de prezenţă-n clipă şi „dincolo” necesară.

Pentru perfecta-ncadrare în acea realitate.

Evoluţia pretinde să părăsim tot ce-i vechi, ce-i perimat,

şi-a-ntâlni Eternitatea cu puteri transformatoare.

De ce oftezi, de ce plângi, de ce toate aceste traumatisme cu efecte negative psiho-somatice, pentru că ţi-a murit o fiinţă dragă? Oare plângi pe cel desprins de Terra – urmând propriul destin – sau te plângi pe tine, fiindcă îţi lipseşte cel plecat? întrebările sunt puse cu scopul propriei investigări! Omul când nu-şi cunoaşte modul de funcţionare răspunde la mişcările Vieţii prin automatisme determinate de fondul propriu de acumulări cerebrale. Ca fiinţă tempo-spaţială şi limitată egocentric, vede, judecă şi acţionează haotic şi derutant potrivit calapoadelor condiţionării psiho-somatice.

De fapt nu există moarte în adevăratul înţeles al acestui cuvânt. Această zisă-moarte nu este decât o firească separare a Viului de corp, adică de haina planetară pe care o părăsim datorită degradării ce o face inaptă continuităţii de fiinţă întrupată.

Viul, esenţă pură şi eternă, nu dispare niciodată. Concomitent cu desprinderea de suportul fizic, el se naşte într-o altă dimensiune numită lumea astrală. Aflarea acestui adevăr are o considerabilă influenţă pentru înţelegerea adevăratului rost al existenţei omului legat de corpul carnal. În acest context, teama de moarte şi-ar pierde întreaga raţiune, iar Viaţa de aici ar fi abordată cu mai multă simplitate.

Dar să vedem în ce fel o asemenea afirmare ar putea fi dovedită, de către fiecare ins prin experienţă directă. Pentru asta recurgem iarăşi la formula interogaţiei. În afară de corp ce este omul? Un cumul de cunoştinţe, informaţii, credinţe, ataşamente, poziţie socială, renume etc.

Acesta este de fapt omul obişnuit care funcţionează egocentric şi aproape mai tot timpul agitat. În genere, niciodată mulţumit. Iar seninătatea care i-ar putea oferi şansa de a-şi înţelege rostul propriei vieţi este rareori întâlnită. Confruntaţi cu o astfel de situaţie, am putea noi cumva să eliminăm piedicile care se opun adevăratei înţelegeri? Practic, ce se întâmplă dacă luăm contact – fiecare pentru sine – cu modul de comportare în relaţiile cu Viaţa, fără să urmărim: scop, interes, ideal sau să aşteptăm ceva? Această simplă întâlnire face ca tot fondul psihologic să tacă şi odată cu tăcerea, constatăm că totuşi existăm ca stare de Supraconştiinţă atotcuprinzătoare, vie, lucidă, activă, constant prezentă.

Această Realitate ca stare de seninătate – Pură Conştiinţă atentă şi lucidă – care apare în mod spontan, când vechiul dispare, dovedeşte fără dubii că Viul din noi nu moare! Viaţa în Realitatea Ei nu o putem nici cuprinde şi nici înţelege dacă

nu piere trecutul, adică întregul fond memorial.

Aşadar, la nivel psihologic: moartea-Viaţa în mod consecvent unite, printr-o singură mişcare, ne oferă posibilitatea descifrării tainelor Existenţei. Dacă acest text este corect înţeles, teama de moarte va dispărea pe întregul parcurs al existenţei noastre de făptură întrupată, ca şi în acea clipă fatală când vom fi nevoiţi să părăsim haina de lut. Starea de pasivitate a minţii sau prezenţa lucidă, realizată la contactul cu clipa cu ajutorul Atenţiei lucide, atotcuprinzătoare, o vom realiza şi „dincolo”, pentru a ne încadra în acea realitate astrală.

Evoluţia la nivel etic, moral şi spiritual ne cere deci să părăsim tot ce este vechi şi perimat, ca să putem întâlni Eternitatea cu înscrisurile Ei benefic transformatoare.

VIAŢA – MOARTEA, O MIŞCARE!

Viaţa – moartea, două vorbe cărora le dăm un

sens.

Prin timp fiecare-n parte şi-a-nscris propriu înţeles în condiţia umană. Viaţa, tot la fel şi moartea, întâmpinate cu teamă De fiinţele neîmplinite, pe-a Vieţii diagramă.

Ce putem spune de Viaţă? Ce este Ea-n mod real?

Relaţia-i defineşte întreaga realitate.

Viaţa fără de relaţii, n-are nici o-nsemnătate.

E fictivă şi stresântă, de dureri însămânţată.

Relaţia-n fapt se naşte, când privim cu simplitate

Tot ce-aduce cursul Vieţii în a lui desfăşurare;

în atare ipostază gândirea-i complet tăcută.

Omul, desprins de trecut – o lucidă nemişcare.

Viul, deci, pretinde moartea tuturor-acumulări:

De credinţe, informaţii, speranţe de viitor;

Nu putem întâlni Viaţa fără acest deces

psihic;

Mort trecutul prinsă-i Viaţa, real şi cuprinzător.

Viaţa – moartea – o mişcare logică, raţională.

Singura modalitate de-a-ntâlni Realitatea;

Prin Ea, pacea, Fericirea şi Iubirea creatoare.

Nedorite, căutate în vreo formă oarecare.

Un alt sens dat vieţii – morţii de mintea cea omenească!

Socotit a fi viaţă corp şi psihic laolaltă.

Şi când ele se despart, e apreciat ca moarte.

Una pe-alta se exclud – opuse considerate.

Dar, de fapt, ce este moartea de creează atâta spaimă?

Unii zic că ea-i sfârşitul, prin ea firul vieţii rupt.

Dincolo de ea, nimic! Un concept de bună seamă.

Susţinut de ignoranţa omului neîmplinit!

Alţii socot, dimpotrivă, că-i un fapt predestinat

Omului, de Creator, dup-anume aprecieri.

Faptele considerate ca martori revelatori;

Tot o idee şi asta – drog al celor temători!

De fapt, moarte nu există! Ce e Viu, nicicând nu piere! în acea pretinsă moarte, lăsăm haina planetară.

Ce-a devenit inutilă prin uzură sau rănire.

Şi plecăm în lumea-astrală, ca reală înviere.

Naşterea aici pe Terra, e moarte pentru astral.

Corpul carnal fiind mormântul pruncului cel întrupat;

Iar prin aşa-zisa-moarte, plecăm de unde-am venit.

Ca eliberaţi de glod – corpul ce ne-a-nlănţuit.

Avem în trecutul nostru şir imens de reîncarnări.

Lumea asta şi astrală, le schimbăm una cu alta.

După un număr de ani, în scop de evoluare.

Egocentrismul măsura acestor peregrinări.

Viul – „Particula Pură” – Divinul din orice om.

Mai devreme – mai târziu, în final eliberat

De-nvelişul pământesc, se întoarce triumfal

în Imensa Energie – locul său iniţial.

Nu susţinem teorii. Sprijiniţi pe fapte certe.

Iată cum şi voi puteţi să întâlniţi acest Viu.

Şi singuri să constataţi că El e nepieritor şi total independent de corpul cel trecător.

Când mintea particulară – învelişul efemer.

Tace-n mod desăvârşit, efectiv, ce constataţi?

Starea de Supraconştiinţă, lucidă şi infinită.

Asta-i „Scânteia Divină” vie şi nepieritoare!

Prin acest experiment risipită orice teamă.

Orice problemă de viaţă prin Iubire rezolvată.

Căci a Ei Infinitate curăţă pe loc, dizolvă.

Tot ce e impur în noi se destramă de îndată.

Nici Viaţa şi nici moartea nu sunt ceva de temut.

Când aflăm în noi suportul – Viul – veşnic Infinit;

Prin „Cunoaşterea de sine” prezentul întâmpinat.

Atenţia folosită la privit şi observat.

Viaţa şi moartea – două simboluri cărora condiţia umană le acordă sensuri proprii. Ambele sunt întâmpinate cu teamă şi chiar groază de către fiinţele neîmplinite care n-au ajuns la maturitatea înţelegerii adevăratului rost al existenţei proprii. Ce putem spune despre Viaţă? Ce este Ea în mod real? Calitatea relaţiilor constituie factorul care-i defineşte întreaga realitate. Viaţa fără relaţii nu are nicio însemnătate. În acest context Ea apare ca ficţiune care îndurerează şi stresează. Iar relaţia se naşte numai în condiţia în care am învăţat să privim, să ascultăm cu simplitate şi Atenţie globală toate câte ne sunt aduse de către scurgerea neîncetată a Viului.

În această ipostază gândirea tace în mod desăvârşit şi practicantul desprins de trecut devine o lucidă nemişcare. Aşadar, Viul solicită moartea tuturor acumulărilor ca informaţii,

experienţe, credinţe, speranţe, cunoştinţe etc. Aşa fiind, nu putem întâlni Viaţa în mod real şi corespunzător fără acest deces psihic.

Prin urmare, viaţa – moartea constituie o singură mişcare logică, raţională care ne oferă prilejul de a întâlni Realitatea. Pacea, Iubirea creatoare şi Fericirea fără limite – necăutate, nedorite şi neimaginate – sunt nepreţuitele daruri ale Realului care El singur ne desăvârşeşte.

Mintea omenească le-a dat însă un alt sens şi anume: se apreciază viaţa ca o unitate formată din corp şi psihic, iar atunci când aceste două componente se despart, se consideră moarte absolută, deci final de existenţă.

De fapt ce este această moarte care creează atâta spaimă? Unii zic că ar fi sfârşitul şi că dincolo de ea nu ar mai fi nimici Nu este decât un simplu concept formulat de către minţi ignorante. Alţii socotesc moartea ca un fapt predestinat omului de către un creator autocrat, care împarte dreptatea după bunul plac, în funcţie de propriile

sale preferinţe. Şi asta este tot o idee oferită oamenilor – ca un drog – pentru a le îndulci teama.

Faptic, moartea nu există. Viul – real prin El însuşi – niciodată nu piere. El părăseşte corpul devenit inutilizabil – şi pleacă în lumea astrală, acolo fiind considerat ca nou născut. În schimb, naşterea pe Pământ înseamnă moarte în astral, iar corpul fizic al pruncului abia născut, reprezintă un veritabil mormânt pentru Viul nemuritor.

Trecutul nostru ca fiinţe umane este punctat de un şir de reîncarnări prin schimbări de domiciliu operate între lumea asta şi cea astrală. Aceste peregrinări sunt determinate de înscrisurile destinului al cărui creator suntem noi înşine. Greşelile şi păcatele săvârşite de egoismul nostru, ne vor aduce mereu pe Pământ considerat loc al ispăşirii faptelor incriminate.

Însă Viul ca „Particulă Pură, Divină” – existentă în fiecare om – în final se va elibera de toate învelişurile efemere şi va reveni la Sursa Surselor, lăcaşul sfânt de unde a pornit iniţial.

Desprinderea definitivă de aceste învelişuri depinde de sârguinţa omului depusă pentru a se elibera de energiile fragmentare care-i croiesc destinul.

Afirmaţiile, susţinerea şi explicarea acestor adevăruri nu sunt simple teorii ci fapte certe, bazate pe experienţe directe, lată cum şi dumneavoastră singuri puteţi verifica cele relatate: Când mintea particulară – învelişul efemer al corpului – tace în mod desăvârşit, efectiv ce constataţi? în această tăcere există o stare de Conştiinţă pură, lucidă şi extinsă la Infinit! Asta este de fapt Realitatea nemuritoare a fiinţei noastre – „Scânteia Divină”, vie şi nepieritoare care ni se revelează ca Iubire Absolută.

Cu ajutorul acestui experiment direct risipiţi orice nuanţă de teamă sau problemă de viaţă. Această Sacralitate prin simpla Ei revelaţie curăţă, destramă, spulberă de-ndată tot ce este impur în fiinţa om.

În concluzie, nici viaţa şi nici moartea nu sunt ceva de temut, când descoperim în noi – Viul – veşnicul Infinit. Toate astea ni le revelează „Cunoaşterea de sine”, când întâmpinăm prezentul cu Atenţia lucidă şi pasivitatea minţii.

VIAŢA PE CELE DOUĂ PLANURI: FIZIC ŞI PSIHIC

Existenţa de pe Terra, prin corpul carnal, pretinde un mod concret de a fi Obligaţi să procurăm hrană, haine şi-adăpost.

Munca prin ea definită ca strictă necesitate.

Impusă chiar de Viaţă, prin vădita-i unitate.

Meseria bine-aleasă dup-a noastre aptitudini.

E prilej de mulţumire, spor, belşug, îndestulare;

Nu-s prilejuri de conflicte, când fiinţăm prin contopire.

Strădania ca o joacă, când e-mpletită-n Iubire.

Marile descoperiri le-nscriu cei ce iubesc munca,

Pasiunea-i dinamismul cu impulsuri spre nainte;

Ştiinţa, tehnica de azi, numai lor le-o datorăm.

Tot programul omenirii astfel îl înregistrăm.

Dar ce observăm în lume la marea majoritate?

Interesul hâd, meschin vrea bani mulţi, muncă puţină.

Omul în conflict cu el şi cu lumea din afară
Un permanent revoltat, viaţa chinuit-amară.

Spre mult râvnitul succes, căutat cu lăcomie.

Voinţa şi cu efortul folosite-n mod expres.

Dublate de duritate cu ură şi vanitate.

Asta-i gândirea lumii prinsă-n actualitate.

Trăind la acest nivel, atraşi spre exterior.

Cei mai mulţi nu vor să ştie de-al lor interior.

Despre permanenţa Vieţii, existenţa după moarte;

Anii trec… vigoarea scade… împlinirile-s deşarte.

Au în faţa lor neantul, amintirile-i strivesc.

Filmul vieţii-n reluare – amărăciuni şi regrete;

Toate reconsiderate: suferinţe, chin, durere.

Dar acum e prea târziu, nu-s şanse de redresare.

Acesta-i tristul final, celor cu vederea-ngustă.

Materia-i socotită unica realitate în a lor îndestulare.

Greşelile se plătesc în mod corespunzător:

Pentru gânduri, vorbe, fapte, omul e răspunzător.

*

Să vedem ce se întâmplă cu viaţa pe plan psihic:

Insul privind spre lăuntru mări câmpul de înţelesuri.

El îşi formulă convingeri că ar fi nemuritor.

Interesul dirijat spre al său interior.

Dorinţa de-a fi mai bun, fixă reguli de morală

Şi-un conglomerat de practici spre stricta lor împlinire:

Voinţa şi cu efortul, analiza, sublimarea, credinţe imaginare.

Instrumente la-ndemână în a lui realizare.

Ce-a urmat folosind astea? Oamenii m-au divizaţi.

Rătăcirea şi mai mare cu-mpliniri amăgitoare;

„Eul” s-a fortificat, camuflat sub măşti frumoase.

Interpretând Adevărul prin exprimări mincinoase.

Tot ce spun – bazat pe fapte – uşor de verificat!

Ce vedem astăzi în lume este rezultat firesc.

Preţul celor programate de teologi, filosofi şi dogmatişti Viaţa greşit abordată de făloşi idealişti.

Restructurarea umană numai într-un singur fel:

Când tratam întreg „ego”-ul aşa cum se manifestă el;

El este realitatea ce ne ţine-ncătuşaţi Prin energii perimate, zilnic traumatizaţi.

Demascarea-i insistentă – mijloc unic de salvare.

Singura modalitate de a-i demola structura;

Eliberarea-i surpriză! Vine doar prin integrare în eternitatea clipei ca Iubire creatoare.

În atare ipostază nu-i nicio diviziune.

Planul fizic, ca şi psihic unite-s într-o mişcare.

Viaţa privită-n ansamblu, ca un întreg Univers.

Iar Sacrul şi Fericirea întâlnite ca revers.

Evoluţia noastră ca fiinţă întrupată pe această planetă, ne solicită o dublă existenţă impusă de cele două aspecte ale firii: fizic şi psihologic. Corpul – haina planetară – ne obligă la împlinirea a trei necesităţi: hrană, îmbrăcăminte şi adăpost. Pentru procurarea acestor nevoinţe

suntem obligaţi să desfăşurăm o anumită activitate. Meseria bine aleasă, după aptitudini şi înclinaţii, constituie un permanent prilej de mulţumire cu inerentul spor, belşug şi îndestulare. Munca, în această fericită conjunctură, apare ca o distracţie împletită cu Iubirea.

Marile descoperiri sunt înscrise de aceia care-şi iubesc cu pasiune meseria ce şi-au ales-o. Progresul ştiinţific şi tehnic la care a ajuns omenirea îl datorăm acestor pasionaţi, încontinuu stimulaţi de satisfacţiile oferite de propria realizare. Numărul acestora este însă, din păcate, mult prea mic în raport cu restul populaţiei.

*

Să vedem ce anume se întâmplă în majoritatea cazurilor. Aici observăm un fenomen straniu şi meschin. Viitorii constructori îşi aleg meseria nu după propriile aptitudini ci în funcţie de veniturile materiale pe care speră să le realizeze – cu efort minim – în vederea satisfacerilor personale egoiste. Or, în acest caz,

încă de la început ei se vor afla în permanent conflict atât cu munca pe care nu o agreează, cât şi cu lumea exterioară. Succesul aducător de câştiguri cu laude şi renume, la care râvnesc cu multă lăcomie, le amplifică vanitatea, ura şi duritatea în raport cu restul semenilor. Aceasta este reflectarea lumii în oglinda actualităţii. Mai remarcăm de asemenea, încă un mare neajuns. Ducându-ne existenţa la acest nivel de egoism sălbatic, mereu atraşi spre lumea exterioară, vom neglija sau ignora Realitatea noastră interioară, permanenţa Viului, ca şi viaţa de după moarte. Anii trec, vigoarea scade şi împlinirile îşi demască singure fireasca lor deşertăciune. Amintirile ne strivesc, iar în faţă ni se deschide neantul. Şi, filmul vieţii în fireasca lui derulare, nu ne oferă decât regrete şi amărăciuni. Toate reconsiderate ca suferinţă, chinuri, urâţenie, temeri şi disperare. Acum este prea târziu pentru o eventuală redresare morală şi spirituală.

Acesta este în linii mari, tristul sfârşit al

celor cu vederea îngustă, când materia este supraevaluată pentru nesăţioasa îndestulare. Să nu uităm că toate greşelile câţiva se plătesc în mod corespunzător, adică potrivit cu intensitatea energiilor negative care le-a însoţit. Omul este singur răspunzător pentru propriile sale gânduri, vorbe şi fapte.

*

Să vedem ce se întâmplă cu viaţa pe plan psihic. Omul aflat la un anumit nivel de evoluţie spirituală îşi îndreaptă privirea înspre interiorul propriei fiinţe.

Cu ocazia acestei introspecţii el îşi măreşte orizontul de înţelesuri şi îşi formulează convingeri că ar fi nemuritor. Din acea clipă interesul egoist – legat de lumea exterioară – a fost transferat în lumea sa interioară.

Dorinţa de a fi mai bun, mai corect şi mai cinstit îl determină să-şi fixeze reguli de morală însoţite de o seamă de practici, iar ca mijloace de împlinire îşi alese: voinţa, efortul, analiza,

sublimarea şi diverse crezuri amăgitoare.

După mii de ani de eforturi cu practici înverşunate, ce fel de roade observăm astăzi în lume? Care sunt efectele acestor lăudabile intenţii? Rezultatele contează şi nu bunele intenţii. Oamenii sunt şi mai divizaţi, rătăcirea şi mai mare. Odată cu împlinirile amăgitoare, „ego”-ul a realizat o şi mai mare extensie şi urâciune, prin camuflare sub o multitudine de măşti, cât mai frumoase şi convingătoare; iar adevărul interpretat cu exprimări amăgitoare, mincinoase.

Tot ce afirm este bazat pe fapte – uşor de verificat de fiecare om cinstit cu el însuşi. Răutatea existentă în lume este rezultatul firesc al practicilor iniţiate în mod greşit de infatuaţii idealişti, teologi, filosofi, metodişti.

Restructurarea psihologică a omului nu poate fi realizată decât într-un singur fel şi anume: Cu întâmpinarea directă a întregului „ego”, aşa cum se manifestă el. Numai lui îi imputăm încătuşarea fiinţei noastre prin energii fragmentare care ne ţin

prizonieri în lumea finitului. Odată cu simpla şi insistenta lui demascare, i se şubrezeşte alcătuirea care în final, cedează. Fenomenul Eliberării apare ca o surpriză, odată cu integritatea fiinţei noastre şi contopirea în Eternitatea clipei.

În această ipostază fericită dispare diviziunea dintre planul fizic şi psihic în climatul Iubirii creatoare. De-acum înainte Viaţa este privită în ansamblu ca un întreg Unic, iar Sacrul şi Fericirea fără limite sunt întâlnite ca o mişcare naturală, firească pe clipe de existenţă într-o perpetuă mobilitate.

VINO, SFÂNTĂ SIMPLITATE!

Ce demon, prin zeci de gânduri, mă forţează să alerg.

Când spre ieri şi când spre mâine – niciodată om întreg?

Este firea mea de vină? Haosul, ea îl

menţine?

Stai, opreşte-te nebune! Ţine-ţi fugarii în strune!

Iată, azi a sosit ceasul să stai, să observi atent; întreg farmecul Vieţii este prin clipă prezent.

Soseşte prin simplitate, când n-aştepţi şi nu-l doreşti;

„Nimicul” tău psihologic te-ajută să-l întâlneşti.

Vino, Sfântă Simplitate, fii cu mine-n uniune.

Eu, prin Tine om întreg, aflu buna acţiune.

Nu aceea indicată de făloşi repetitori.

Condiţionaţi de timp – programaţi ca ştiutori.

Grijă, teamă şi conflicte – toate prin „acum” dispar;

Meritul nu-mi aparţine, Simplitatea-l dă ca dar;

Ambiţia şi orgoliul nu mai au nicio fiinţare.

Nimicite-s de îndată prin a ei îmbrăţişare.

Tu, al meu „egou” bătrân, fictiv, hâd şi

ipocrit.

Cât m-ai ţinut prizonier, permanent m-ai chinuit.

Fals vedeam toate prin tine – progresiv mai degradat.

Iar Realitatea Vieţii – un fapt – ca deziderat;

Acum, tu nu mai exişti – te-am uitat cu tot ce-a fost.

De-asemeni, prin Simplitate Emulat întregu-ţi rost;

Trecutul?! Un vis urât care, brusc, s-a terminat.

Din el nimic n-a rămas – totul, practic, spulberat.

Perspective noi s-arată spre Sacra Eternitate.

Spontan, devenit Imens prin aceeaşi Simplitate;

Viaţa-mi total diferită de cum era înainte.

Bucuria fără margini străjuieşte-ntreaga-mi minte.

Acest heir al Simplităţii, de supremă-

nsemnătate.

Se găseşte-n orice om, integrat în Puritate;

Tăcerea-i deschide calea şi-a ei sfântă misiune;

în acest „a fi nimic” stă a lumii-înţelepciune.

Simplitatea inocenţei a purităţii minţii reprezintă paspartuul care deschide calea Fericirii fără margini, atât de mult căutată de fiecare făptură umană. Să fii şi să rămâi acel „Punct luminos” de pe bolta Conştientului care, ca simplu martor doar priveşte şi ascultă într-o desăvârşită tăcere toate câte ne sunt aduse de scurgerea naturală a Vieţii – iată marea împlinire destinată tuturor al

Oare ne dăm noi seama de întreaga agitaţie a minţii care aleargă fără de niciun folos, când spre ieri sau nenumăratele ieri, când spre un mâine, frământându-şi deplinătatea fiinţei. Cine oare este vinovat de această goană nebună? Desigur că mintea încearcă să-şi strunească acumulările care o posedă, însă dorinţa noastră de a o face să tacă

şi mai mult o înverşunează!

Acum însă a sosit vremea să stăm şi să observăm cu întreaga noastră atenţie farmecul Vieţii, care apare şi dispare odată cu trecerea clipei prezente! Dacă nu dorim nimic şi nici nu aşteptăm ceva, această stare de pasivitate a minţii ne ajută să-l descoperim. Numai uniţi cu Sfânta Simplitate devenim om deplin, în măsură să fiinţăm în mod inteligent. În această ipostază descoperim şi falsa acţiune, adică aceea obţinută prin indicarea făloşilor îndrumători care, condiţionaţi de timp ne-au dat sfaturi cu totul eronate, în sensul de-a iniţia marea investigare cu ajutorul minţii ştiutoare – prin natura ei incapabilă de asemenea cercetare!

Tot cu ajutorul Simplităţii prin contactul cu „acum”, observăm cum dispar ambiţia, teama, orgoliul şi orice stări conflictuale. Inestimabila Simplitate ne oferă autoritatea morală şi spirituală ca să-i reproşăm „ego”-ului ipocrizia şi toate ticăloşiile pe care le-am suportat atât timp cât i-

am fost prizonier. Cu ajutorul ei i-am desfiinţat întregul rost. Trecutul ca un vis urât, a luat sfârşit în mod spontan, iar în lipsa lui nici viitorul nu-şi mai găseşte suportul înfăptuirii.

De-acum ni se oferă perspective noi, fiindcă prin clipe uniţi cu Eternitatea am devenit imenşi ca fiinţare în Universalitate. Viaţa ne este de acum total diferită şi dispunem de o nouă mentalitate în care bucuria ne invadează firea.

Acest har al Simplităţii se află cu prisosinţă în fiecare om integrat cu puritatea sau pasivitatea lucidă a minţii. Tăcerea, echilibrul sau pacea sufletului îi deschid calea, ca şi sfânta misiune. În acest „a fi nimica” se revelează înţelepciunea omului şi a lumii în ansamblul existenţei sale.

VIUL

Viul, Energie Pură, existent în tot şi toate din imensul Univers.

Este Adevăr, Lumină, Iubire, Inteligenţă şi perfectă Frumuseţe.

El – Sursa ce l-a creat, n-are început, nici sfârşit.

Singur, numai „El Există” dincolo de timp şi spaţiu.

Din El a tocmit pe toate, câte Cosmosul cuprinde.

Prin nespusa-i Bunătate şi a Lui înţelepciune.

Dacă eşti nedumerit, socotind spusele goale, lipsite de conţinut.

Iată, te invit cu mine, prietene, amic de drum să-ncercăm investigarea Viului misterios.

În această drumeţie nu pornim cu sacul plin de păreri sau teorii.

Ar opri călătoria, piedici, baricade multe, tot atâtea amăgiri;

Pornim deci total destinşi şi eliberaţi de toate ce prin timp s-au adunat. Trecutu-i eliminat prin Atenţia globală, focalizată-n prezent Pe mănunchiul de imagini sau gânduri ce năvălesc Din trecutul ancestral, conservat memorial.

Mintea, acum vas golit, eliberată de timp,

deci, total independentă.

Este aptă să cuprindă noul Vieţii, veşnic nou, niciodată repetat.

Călătorind împreună, fiecare pentru sine, iată ce-am realizat!

Este ceva neînţeles? Dacă nu, este perfect. Dacă da, continuăm.

Viul, existent în noi, într-un singur caz apare.

Nechemat şi nici dorit sau cumva imaginat.

Când trecutul psihologic, în mintal înregistrat, piere-n chip desăvârşit. Moartea asta-i importantă, absolut esenţială.

Piară gânduri, cunoştinţe, tot soiul de-ataşamente.

De-asemeni cunoscătorul, cel ce ştie sau cunoaşte şi face experimente.

Din „eu” n-a rămas nimic. E Atenţia lucidă, stare de Iluminare.

Astfel, Viul ni s-arată încă din această viaţă, cuprinzându-ne total.

Când vom muri biologic, să plecăm doar cu-

acest Viu.

Zvârlind totul la o parte, câte-n viaţă ne-au legat.

Diferite-ncătuşări: de persoane, lucruri, glorii sau idei înrobitoare.

Greu! Uşor! Cum ţi se pare? înţelegi ce-am relatat?

Prin trăirea ta directă sau doar intelectual?

Când mintea va înţelege vorbe, spuse, strâns legate într-un fel gramatical, Nimic nu s-a înţeles din ce spus-a autorul!

Meu încearcă, reciteşte, rămâi singur tu cu tine, unitar într-o mişcare;

Nu este decât trăire clară, simplă şi directă.

Exclus total trăitorul care ştie, acumulează şi-nţelege neînţelesul.

Tot succesu-ţi aparţine ţie, singur, prin trăire-adevărată.

Exclus orice-ndrumător. Înţelege bine sensul

Celor ce mă străduiesc să-ţi indic, folosind versul.

Viul este Energie Pură care se află în toate câte există văzute şi nevăzute din întregul Univers. El este: Adevăr, Frumuseţe, Iubire, Inteligenţă şi perfecta Armonie. Nu are început şi nici sfârşit. De fapt, numai El prin El singur există şi din imensa-i Bunătate le-a întocmit pe toate câte sunt în măreţul Infinit. Aceste afirmaţii nu sunt vorbe goale – simple repetări rostite în chip mecanic – aşa cum obişnuiesc să o facă minţile ştiutoare, repetitive şi obsesiv degradante.

Dacă eşti nedumerit, iată dragă prietene, te invit să vii cu mine şi împreună să încercăm investigarea acestui Viu misterios. În această drumeţie nu plecăm cu sacul plin de păreri, credinţe sau teorii, fiindcă ele ne-ar opri călătoria şi ne-ar oferi doar amăgiri.

Aşadar, începem călătoria perfect destinşi – cu tăcerea – eliberaţi de toate poverile acumulate prin timp şi păstrate cerebral. Trecutul îl eliminăm cu ajutorul luminii Atenţiei globale pe care o focalizăm în prezent pe mănunchiul de imagini,

sentimente sau reacţii mintale ale trecutului conservat memorial.

Prin urmare, mintea – acum vas golit şi total independentă – este aptă să cuprindă noul Vieţii manifest ca perpetuă prospeţime. Călătorind împreună – dar fiecare conştient de el însuşi – iată ce-am realizat.

Ai cumva, vreo nedumerire? Dacă nu ai, este perfect! Dacă ai, atunci să continuăm: Viul existent în noi numai într-un singur caz apare – nechemat, nedorit sau imaginat – când trecutul psihologic înregistrat mintal piere cu desăvârşire. Această moarte psihologică este absolut esenţială. Aşadar, pier: gânduri, cunoştinţe, tot soiul de ataşamente, ca şi cunoscătorul, adică acela care face experienţa.

Din „ego” nu a mai rămas nimic. Suntem şi rămânem numai Atenţie lucidă, atotcuprinzătoare – o stare de Iluminare. Astfel ni se revelează eternul Viu încă din această viaţă. Când vom muri biologic, vom pleca doar cu acest viu debarasat de

toate ataşamentele ca oameni, avere, glorie, credinţe sau idealuri. Este greu… este uşor…!? Cum ţi se par toate acestea? Ai înţeles prin trăirea ta directă, ceea ce am relatat sau ai rămas numai la înţelegerea superficială a intelectului?

Dacă mintea se reduce doar la vorbe, spuse şi legate într-un anume sens gramatical, nimic nu s-a înţeles din ceea ce a transmis autorul. Mai încearcă, reciteşte, rămâi singur cu tine ca fiinţă unită în contact cu realitatea clipei. De fapt nu este decât o trăire simplă, clară şi directă. Se exclude în chip total, trăitorul care ştie, acumulează şi încearcă să înţeleagă ceea ce nu este de înţeles.

Întregul succes îţi aparţine prin autentica ta trăire – ca experienţă directă – în care lipseşte creatorul dualităţii, adică experimentatorul.

De asemenea, este eliminat cu desăvârşire şi îndrumătorul. Asta mă străduiesc să explic prin vers şi proză, ca să înţelegeţi cât mai bine sensul „Cunoaşterii de sine”. De-acum, numai şi numai de

dumneavoastră depinde. Munca dusă cu insistenţă şi sinceritate interioară vor oferi încă de la început semne sigure de eficienţă a acestui mesaj.

Voinţa ca un motor – agregat ce se impune în diverse activităţi, ca „egou” în acţiune.

Care urmăreşte scop – ideal de împlinit.

Ca o chemare stringentă spre ceva închipuit.

Să-ncercăm a-i descifra întreaga desfăşurare.

De fapt, ea e o dorinţă cu-nsuşiri prioritare

Faţă de alte dorinţe, cu energii mai reduse.

Cenzorul împricinat al valorilor impuse.

Dintr-un număr de dorinţe, una este socotită De un interes extrem – valoare apreciată.

Dată de acel moment, după condiţionarea „Eului” ce se frământă, să-i asigure-aplicarea.

Voinţa un rezultat impus prin deliberare:

Analize, comparaţii de „egou” în căutare.

Plăcerea şi neplăcerea drept factori hotărâtori, în măsură să impună ale voinţei valori.

Practic, voinţa-i „egou” ce se vrea realizat.

Energia imprimând-o scopul cel imaginat;

Pe plan fizic e utilă, prinsă de necesităţi.
Viaţa însăşi ne obligă la anume-activităţi.
Haine, hrană, adăpost le avem făcând efort.
Zilnic existenţa cere s-abordăm acest confort.
Toată fiinţa antrenată la aceste împliniri.
Aici actul de voinţă strâns unit de-ndatoriri.
*

Pe plan psihic diferit. Orice efort de voinţă este stres şi siluire, încordată-ntreaga fiinţă spre un scop – drept amăgire Insul rupt de actual, energia risipită – totul e imaginar.

Realitatea-i himeră, când voinţa-i folosită ca suport şi îndreptar.

Pacea, liniştea reală în niciun fel obţinută de „sine” ce se frământă în a lui realizare – o proiecţie mintală, structural închipuită.

Voinţa distruge pacea – instrument nepotrivit De-a întrona Armonia în omul cel mărginit.

Când atenţi întâmpinăm a sufletului fragmentare.

Ca gând, imagine, teamă – înregistrări

seculare.

Făr-a urmări vreun scop, toate-ndată amuţesc;

Pacea vine de la sine, ca un rezultat firesc!

Doar în astfel de postură suntem om – adevărat.

Şi nu mai apar probleme – sensul Vieţii descifrat.

Prin trăiri atemporale în măsură să sfinţească.

Să transforme radical, neputinţa omenească.

Voinţa este o energie care dirijează conştientul spre împlinirea unui scop, interes sau ideal. Practic, ea este prin excelenţă un instrument al „ego”-ului care urmăreşte cu obstinaţie aspiraţiile lui fragmentare şi obsesive. Să încercăm descifrarea întregii sale desfăşurări.

Voinţa este o dorinţă cu însuşiri mai deosebite care-i conferă prioritate faţă de restul dorinţelor – încărcate cu energii mai reduse. Aşadar, din cumulul de dorinţe una din ele

reprezintă în acel moment un interes deosebit pentru „sinele” egoist, care se frământă să-i asigure împlinirea. Ea apare deci, ca un rezultat impus prin deliberare, analize, compensaţii etc., făcute de către „sine” în urmărirea unui scop. Aici plăcerea şi neplăcerea sunt factori hotărâtori care îi acordă voinţei valoare imaginară. În mod real voinţa este „ego” care se vrea realizat, iar interesul urmărit îi determină energia corespunzătoare.

Pe plan fizic voinţa ne este de real folos. Utilitatea ei ne este impusă chiar de desfăşurarea normală a Vieţii. Strictul necesar solicitat de existenţă la acest nivel, se obţine numai cu preţul efortului determinat de voinţă.

La nivel psihologic însă este cu totul diferit. Fiecare efort exercitat de voinţă se defineşte ca siluire şi stres, deoarece încordarea atrage fiinţa spre împlinirea unui scop, proiectat imaginau”. Or, desprinderea de actualitate şi proiectarea mintală către altceva, înseamnă fragmentarea fiinţei şi

risipire de energie. Pacea sau liniştea sufletului în niciun caz nu poate fi obţinută prin desprinderea de Realitatea Viului – ca afirmare prezentă – şi aspiraţia imaginară – drept ideal de atins. Aşa fiind, voinţa distruge pacea pe care omul mărginit şi egocentric o urmăreşte în mod greşit, ca scop al propriei armonii sufleteşti.

Ce se întâmplă dacă folosindu-ne de Atenţia globală, întâmpinăm dizarmonia sufletului determinată de gânduri, imagini, temeri, drept reacţii automate ale minţii? întâlnirea corectă cu toate acestea aşa cum vin ele – fără să urmărim ceva – conduce în mod firesc la pacea sufletului şi integritatea fiinţei. Numai în liniştea obţinută în acest fel suntem om adevărat – un întreg funcţional – capabil să rezolve orice problemă de natură psihologică.

În acest context – ca trăire atemporală – aflăm adevăratul sens al Vieţii şi dispunem de o infinită potenţialitate în măsură să transforme şubrezenia şi meschinăria omenească, atât de

generalizată în epoca pe care o străbate existenţa de zi cu zi pe această planetă.

VORBE CU ŞI FĂRĂ ACOPERIRE

Toate temele abordate au ca laitmotiv „ego”-ul.

Veşnica lui demascare prin întâlnire directă.

Cum, de fapt, se manifestă la a Vieţii provocare.

Nimic nu se urmăreşte ca scop – drept finalizare.

*

Poţi cuprinde şi-nţelege toate astea într-o clipă?

Simplitatea întâlnirii prin observat şi-auzit

Cu Atenţie totală, înseamnă şi acţiune.

Care curăţă, transformă orice fel de slăbiciune.

Impuritatea din noi numai aşa se destramă.

Prin contactare directă, simplă şi nemijlocită.

Cu „ce este”, cu „ce-apare” prin scurgerea veşniciei.

Clipa-nregistrarea vremii şi-ntâlnirea Armoniei.

Oare cele semnalate ar putea fi simple vorbe.

Făr-acea acoperire de practicare spontană?!

Orişice este posibil! Dar când nu este trăire.

Se vor ivi contradicţii şi conflicte în rostire.

Versurile nu-s altceva decât haine ce-nveşmântă întâlnirile frecvente cu „eul” ce se frământă.

Tot timpul interesat în acţiunea-i meschină.

Propriul interes fiind zeul, căruia el se închină.

Şi-ncă mai este ceva, ce-i uşor de sesizat.

Când rostite-s de-autor – atunci când este trăire.

Versul plin de energie; dar când trăirea lipseşte.

Cuvintele-s vorbe goale – tot pe „eu” îl defineşte.

Fenomenul ne trăirii, văzut şi la cititor.

Când mecanic se citesc, doar ca vorbe-nşiruite.

Căutând a fi cuprinse cu-al său îngust intelect.

Inutilă e lectura, precum şi fără efect.

Fiecărui cititor, practic, mereu i se cere Integrare absolută, cu tot ce indică versul să-ncerce experimentul prin trăire personală.

Scopul complet anulat – far proiecţie mintală.

Cuvintele-s doar jaloane care, de fapt, îţi arată Cum să te-ntâlneşti cu tine, chiar acuma când citeşti;

Lipsesc intermediari. Eşti una cu tot ce-apare.

Şi vezi cum mişcarea minţii e „egou” şi posedare.

Dacă înţelegi real – cu firească acoperire.

Tu descoperiri Adevărul – meritul îţi aparţine:

Nu eşti dator nimănui – împlinire a-i doar

prin tine.

Prin această simplitate – deopotrivă-i şi-acţiune.

Când rostirea şi trăirea nu-s de fapt îngemănate.

Atunci vorbeşte trecutul din cumul de-nregistrări.

Din „Cunoaştere” făcut-ai o metodă oarecare Ce-ţi fortifică „ego”-ul cu fiece-repetare.

Dacă vezi acest pericol, pân-acum ne sesizat.

Prudenţa şi interesul te opreşti să mai rosteşti Afirmaţii gratuite – fără de acoperire.

De fapt, spuse mincinoase – „sine” prins de amăgire.

Toate temele abordate au ca laitmotiv „ego”-ul şi permanenta lui demascare prin întâlnirea directă şi pe măsura în care el se manifestă ca reacţii ale minţii la incitaţiile Viului. Cu prilejul acestor întâlniri nu se urmăreşte absolut nimic. Simplitatea întâlnirii prin observarea şi ascultarea atentă înseamnă şi acţiune, care curăţă şi

transformă orice slăbiciune omenească.

Impuritatea psihologică numai în acest fel se destramă şi anume, prin contactarea directă şi nemijlocită cu „ce este” cu ceea „ce apare” odată cu scurgerea Veşniciei. Concomitent cu întâlnire clipei – care înregistrează vremea sau timpul cronologic – vom întâlni şi armonia sau echilibrul nostru psihologic.

Oare aceste semnalări ar putea fi ele simple vorbe, fără acea acoperire de practicare spontană? Orice este posibil! Dar în cazul când rostirea nu se armonizează cu trăirea directă a experimentului implicit se vor ivi contradicţii şi flagrante nepotriviri uşor detectabile.

Versurile, precum şi aceste explicaţii, nu sunt altceva decât haine ce înveşmântă întâlnirile frecvente cu „ego”-ul care se frământă încontinuu, preocupat de acţiunea meschină menită să-i satisfacă interesul personal căruia i se închină.

Mai sesizăm încă un aspect uşor de verificat. Când cuvintele sunt rostite de către autor – legate

de trăire proprie – ele sunt pline de energie, însă când trăirea lipseşte ele apar ca vorbe goale şi în acest caz tot pe „eu” îl definesc.

Acest fenomen al retrăirii este observat de asemenea şi la cititor. Când se citeşte mecanic – doar ca vorbe înşiruite – drept căutare şi cuprindere intelectuală, citirea este inutilă şi lipsită complet de efect.

Practic, fiecărui cititor i se cere în mod permanent, să se integreze în chip desăvârşit cu tot ce indică versul, adică să încerce propriul experiment prin trăire personală în care scopul este complet eliminat, deci, fără nicio altă proiecţie mintală. Cuvintele nu sunt decât simple jaloane care, practic, ne arată cum să ne întâlnim cu noi înşine chiar acum când citim. Cititul şi pentru autor este la fel – ca ceva nou – întâlnit pentru prima dată. De asemenea, lipsesc cu desăvârşire intermediarii. Suntem „una” cu tot ceea ce apare şi descoperim singuri cum mişcarea minţii este „ego” şi posedare.

Dacă înţelegi real – cu fireasca acoperire – tu însuţi descoperi Adevărul şi meritul ţie îţi aparţine. Nu eşti dator nimănui, fiindcă împlinirea este propriul tău succes – care înseamnă şi acţiune transformatoare.

Când rostirea şi trăirea nu sunt îngemănate, în acest caz vorbeşte trecutul înregistrat memorial. În această nefericită împrejurare ai făcut din „Cunoaştere* o metodă oarecare. Şi această metodă, fiind la „fel ca toate celelalte, fortifică „ego”-ul cu fiecare repetare. În cazul când observi acest pericol – pe care nu l-ai sesizat – prudenţa şi propriul interes te opresc să-l mai rosteşti. Aceste repetări fără trăirea respectivă, sunt afirmaţii gratuite sau rostiri mincinoase de „egou" cuprins de propria lui amăgire.

VRAJĂ, FARMEC, MAGIE

Schimb de energii umane, bune sau dăunătoare.

Factorul emiţător imprimând a lui valoare.

După scopul urmărit de „ego”-ul mărginit.

Care orişice-ntreprinde-i relativ şi-nchipuit.

Unii zic că nu există asemenea fenomene.

Alţii le exagerează c-ar avea forţe enorme!

Nu e grea investigarea, când e pornită corect
De mintea ce se observă, ca gândire şi efect.

O gândire antrenată determină energii şi efecte pe măsură.

Care pot fi dirijate în anume conjunctură.

Oamenii influenţaţi fizic – psihic – fie-n rău, fie în bine, în tot timpul receptorul fiind părtaş la acţiune.

Pe negativul din noi: teamă, ură, vanitate.

Conştient – inconştient se-nscriu proaste rezultate;

Energiile s-atrag dup-a lor asemănare
Negativul, deci, absoarbe forţe asemănătoare.

Dezordinea cea din noi, ambianţă ideală.

Influenţelor nocive, ce pot veni din afară;

Vrajă, farmece, magie vin aici şi pescuiesc;

Rezultate dezastruoase deseori se întâlnesc.

Problema care se pune şi se cere rezolvată.

Nu e magul – vrăjitorul, ci conştiinţa tulburată;

Asta-i piatra de-ncercare pentru fiecare-n parte.

Căci, funcţionând ca „sine”, în noi toate-s bulversate.

Liniştea cea salvatoare o aflăm doar într-un fel.

Când cuprinsă-i tulburarea făr-a urmări vreun ţel;

Orice gând, teamă, durere deodată se opresc.

Iar în „golul” ce s-aşterne, în noi toate se unesc.

Iubirea, ce-ndată vine cu a Ei înveşmântam.

E la fel ca o cetate, ce nu poate fi străpunsă de energii fragmentare.

Când suntem uniţi cu Ea, nimic în această lume nu poate să ne rănească, Numai în a Ei prezenţă, omul apt să se-ntregească.

În asemenea postură, orice vrajă sau magie

se destramă, se topeşte şi brusc, se poate reîntoarce – ricoşeu care răneşte – Pe-al ei post emiţător. Când insistă, se forţează să-şi împlinească dorinţa, vrăjitorul se stresează.

Fiecare înfăptuire iniţiată, susţinută şi concretizată de om ca „sine personal” sau „ego” poartă pecetea relativităţii. Şi în actuala temă ne întâlnim cu o asemenea activitate realizată pe fond imaginativ cu impulsuri de energii fragmentare. Există oare astfel de fenomene şi cât de profund se extinde influenţa lor? Unii susţin că asemenea fenomene nu există; alţii le exagerează influenţa. O investigare în acest sens, dacă este condusă în mod corect, nu va întâmpina niciun fel de dificultăţi. În descifrarea acestui fenomen să ţinem seama de trei factori psihologici: mintea, forţa gândirii, efectul imaginat.

O gândire antrenată printr-o voinţă susţinută determină energii şi efecte pe măsura lor. Acestea pot fi dirijate de către vrăjitor sau magician într-o anumită conjunctură, către o anumită persoană,

însă influenţa – în rău sau bine – depinde în mod sigur de receptor, adică de persoana vizată.

Aşadar, gândul cu încărcătura de energie negativă – transmisă de vrăjitor – va influenţa numai în măsura climatului asemănător existent în noi înşine. Deoarece, pe plan psihic numai energiile de aceeaşi calitate se atrag. Ca atare, dezordinea existentă în noi constituie o ambianţă ideală pentru atragerea influenţelor nocive care ne pot veni din lumea exterioară. În acest context, farmecele ne copleşesc, determinând efecte pe potriva agresiunii respective.

Dacă această ilustrare este suficient de clară, problema care se cere a fi pe loc rezolvată – nu este magicianul sau vrăjitorul – ci conştiinţa noastră tulburată, dezechilibrată. Faptic, asta este piatra de încercare pentru fiecare om, adică funcţionarea deficitară la nivel de minte condiţionată tempo-spaţial.

O asemenea minte încontinuu bulversată nu-şi poate găsi liniştea, armonia decât prin

cuprinderea ei globală, dezinteresată, cu ajutorul Atenţiei lucide. În urma acestui contact – gândul, teama, neliniştea, suferinţa – în mod spontan se opresc, iar în „golul psihic” care se aşterne în mod firesc, realizăm unitatea fiinţei. Ca fiinţă unitară suntem înveşmântaţi de Iubirea Absolută care constituie o inexpugnabilă fortăreaţă psihică, în faţa căreia energiile fragmentare sunt şi rămân neputincioase.

În această fericită ipostază orice vrajă, farmece sau magie se destramă, se topesc de-ndată. Uneori, când realizatorul lor insistă, energiile fac calea întoarsă ca ricoşeuri care rănesc pe emiţătorul respectiv.

VREAU SĂ FIU „ACUM ŞI AICI”.

Biata fiinţă omenească mereu în goană nebună.

Când spre ieri o duce gândul, prin clipe de trăiri moarte.

Când spre mâine se azvârle, drept sensuri

imaginate.

Iar prezentul folosit ca o simplă trambulină.

Ce poţi spune tu de tine, privind astfel de oglindă?

Poţi să vezi, singur să judeci, cum de fapt, te iroseşti.

Atunci când prin ireal, cu trecutul – viitorul, vrei cumva, să te-ntâlneşti?

Să sacrifici Adevărul prezent în clipa prezentă?

Dacă ce rostesc e clar şi tu le trăieşti deplin.

Faptele ce-apar cu clipa, pun o bună temelie

întâlnirii minunate cu fireasca armonie!

În astfel de atmosferă şi „acum”, la fel „aici”, ele singure survin.

Calea lor perfect deschisă de faptul c-ai înţeles Importanţa clipei nude care oglindeşte fapta

Care-apare de la sine, cu Viaţa asamblată,

în scurgerea ei normală, afirmarea are sens.

N-ai nimic de căutat sau dorit în mod expres,

şi „acum”, ca şi „aici” se vădesc ele prin sine.

Când văzută-i rătăcirea şi-nţeleasă cât mai bine.

Iar prezentul socotit aşa precum se cuvine.

Trăind cu „acum şi-aici” întâlnim Realitatea.

Care nu naşte probleme, spulberă orice conflicte.

Şi reflectă sensul Vieţii prin valori nepreţuite.

Imposibil de-nţeles de-a minţii opacitate.

Înţelepciunea, Iubirea cu clipa-n contact apar, în relaţie directă, fără intermediari;

Prin „acum”, ca şi „aici” aceşti stâlpi fermi, solitari, întreg secretul trăirii ni-l oferă ca un dar.

De eşti singur sau în gloată, pe stradă sau la serviciu.

Cu pasiune te-ntreabă dacă eşti „acum şi-aici”?

Nu lăsa clipa să-ţi scape alergând după năluci.

Cu-ntreaga fiinţă prezentă, atent, lucid, conştient.

Stai o clipă şi observă cum „acum” eşti Infinit.

N-ai dimensiuni, nici centru, peste tot eşti şi în toate.

Nimic n-ai făcut ca „sine”, „aici” eşti Imensitate;

Asta-i tâlcul integrării, când te-ai desprins de finit.

Actuala fiinţă omenească aşa cum funcţionează în prezent, într-o constantă agitaţie, este atrasă fie înspre un trecut – drept clipe de trăire moarte, fie către un viitor ca închipuiri deşarte, iar prezentul este folosit doar ca trambulină de folosire către un „ieri” perimat sau un „mâine” imaginativ.

La această simplă semnalare ce poţi spune iubite cititor? Poţi să vezi şi să judeci singur cum îţi iroseşti energia, atunci când în mod ireal te întâlneşti cu trecutul sau viitorul? Oare conştientizezi că în acest fel sacrifici Adevărul prezent în veşnicia clipei? Dacă această ilustrare o

întâmpini cu propria trăire, faptele ce ţi se revelează odată cu clipa, îţi prilejuiesc unitatea fiinţei şi odată cu ea minunata armonie. În climatul liniştii eternul „acum şi aici” se împlineşte în chip natural. Calea acestei împliniri ţi-a fost deschisă de faptul că ai înţeles importanţa clipei în care se oglindeşte Realitatea care se impune prin scurgerea firească a Viului.

Nu este nimic de căutat sau de dorit. Acest „acum şi aici” singur ni se revelează odată cu înţelegerea rătăcirii minţii şi acreditarea Realităţii prezentului. În acest context, vom întâlni Realitatea care niciodată şi în nicio împrejurare, nu naşte probleme, iar stările conflictuale care eventual se ivesc, sunt spulberate în mod instantaneu. Iubirea, Frumuseţea şi Inteligenţa apar numai în contactul direct, real şi fără intermediari cu noutatea clipei. Întregul secret al trăirii şi al împlinirii ne este oferit de acest simplu contact – drept experienţă directă – pe momente fulgerătoare.

Oriunde te-ai adia, fie singur sau în gloată, să te întrebi mereu: dacă eşti sau nu fiinţă întreagă în momentul actual? Nu lăsa clipele să treacă, alergând după năluci ci să fii în mod constant cu întreaga fiinţă atentă şi lucidă, perfect conştient la întâlnirea cu clipa. Clipa îţi oferă Eternitatea în care nu ai centru şi nici margini, eşti contopit în „Tot” şi în toate câte există.

Practic, nu ai întreprins nimic ca „sine” pentru ca să devii Imensitate. Acesta este tâlcul integrării fiinţei care apare odată cu desprinderea de lumea finită. Simplitatea întâlnirii cu tine însuţi în care lipseşte cu desăvârşire şi orice aşteptare – drept împlinire sau scop – asigură deplinătatea contopirii cu Sublimul manifest ca Iubire şi Fericire nedimensionate.

VREAU SĂ FIU PURUREA CU TINE!

Iată, e un an de zile, de când Ţie mă supun.

Ca o slugă credincioasă, ce-şi iubeşte al său stăpân;

Ce mi-ai cerut, am făcut în tainică bucurie.

Nu slăvindu-mă pe mine, ci spre a Ta măreţie.

Supus şi de-aici încolo, acum, mai documentat, îmi este mult mai uşor să fiu Vieţii integrat.

Fie transmiţând mesajul, fie smerit prin trăire, în perfect anonimat, cu întreaga mea simţire.

Lasă-mi rogu-Te fereastra – cale deschisă spre Tine.

Nu cumva să rătăcesc, revenind iarăşi la mine.

La ce-am fost odinioară, trestie de vânt bătută, într-o veşnică alertă, posedat de mintea-mi slută.

De mă consideri util, foloseşte-mă deplin.

Mintea, inima deschise, date Ţie prin destin.

Mie, nimic să-mi rămână, ca rezervă personală.

Contopirea mea cu Tine, o vreau absolut totală.

Prelungeşte sau scurtează – după cum îţi este vrerea.

Legătura mea cu Terra, unde stăpână-i durerea;

Din tot sufletul doresc, trecutul să-l irosesc.

Şi la Tine să mă-ntorc, complet să mă dăruiesc.

Stăpâne şi Domn al meu şi a toate câte sunt.

Dă-mi prilejuri cât mai multe, legat de acest Pământ să fiu cât mai de folos semenilor – lumii-ntregi! Eu în ei şi toţi în Tine, Tu, ce-i bun, din noi s-alegi!

*

Şi această poezie s-o facem cât mai utilă pentru cel interesat De-a pătrunde taina Vieţii, sensul Ei adevărat.

Pe Pământ tot rostul nostru stă-n „Cunoaşterea” reală.

De-a şti cine-anume suntem în structura actuală.

Calea de acces: tăcerea. În ea Sacrul se

reflectă.

Iar tăcerea se obţine prin întâlnirea directă

Cu „ce e”, cu „ce apare”, ca reacţie din noi, la a Vieţii provocare.

Altceva nu-i de făcut spre a noastră integrare.

Aceasta temă a fost scrisă după circa un an de zile de la reluarea cu ajutorul versificaţiei, a „Cunoaşterii de sine”. Ea se adresează Adevărului Absolut faţă de care îmi exprim întreaga supunere şi gratitudine.

În continuare, arăt că prin fiecare temă compusă şi asociată cu trăirea a ceea ce scriu, îmi este şi mai uşor să realizez deplinătatea funcţională a fiinţei. În restul timpului, odată cu tăcerea smerită a minţii înfăptuiesc acelaşi fenomen.

Îl rog ca fereastra deschisă spre El, să o lase aşa precum este ca nu cumva să revin la omul de odinioară – trestie bătută de vânt, într-o veşnică agitaţie – ca posedat de către structura minţii

mele particulare. Dacă mă socoteşte util să mă folosească şi pe mai departe, eu oferindu-l inima, mintea şi întreaga fiinţă în vederea contopirii desăvârşite cu El. Şi după propria Lui vrere. Îl rog să prelungească sau să scurteze legătura mea cu Pământul.

Încă II mai rog ca să irosesc întregul trecut al condiţionării, ca apoi eliberat total să mă întorc la El şi să mă dăruiesc în chip desăvârşit. În final, îl implor ca atâta timp cât voi fi legat de acest corp, să mă ajute să fiu cât mai de folos semenilor şi lumii întregi.

*

Şi această temă să o facem cât mai utilă pentru semenii interesaţi de tainele Vieţii. Legaţi de această planetă, avem datoria ca să ne cunoaştem aşa cum suntem, fiindcă numai pornind de la acest nivel ni se deschide perspectiva Măreţiilor Divine.

Calea de acces spre Adevărul Absolut trece prin poarta tăcerii cu rugăciunea tăcerii; iar

tăcerea se obţine în mod spontan, concomitent cu întâlnirea noastră directă cu „ce este”, cu ceea „ce apare” ca reacţie a minţii la mişcarea constantă a Viului. Altceva nu avem de făcut, de imaginat sau de aşteptat în vreo formă oarecare. Aşadar, să fim şi să rămânem mereu – pe clipe de existenţă – cu această Sfântă Simplitate!

VREI SĂ ŞTII DACĂ GREŞEŞTI?

Întrebarea: Cum să afli de faci bine sau greşeşti.

Pe drumul care ai purces, dacă psihic te-mplineşti?

Ne solicită prezenţa şi discuţii potrivite.

Investigarea făcută prin a noastr-activitate.

Deci, alăturea de mine să-ncercăm elucidarea;

De vrei, tema s-o extindem, prin cuprins cu integrarea.

Spre folos şi altor semeni, la fel de interesaţi;

Dar, s-o formulăm şi-altfel, strict pe fapte rezemaţi!

Cum să abordăm Divinul fără ca să rătăcim?

Ştii doar, că în lumea noastră, prin teorii ne-ntâlnim.

Şi că fiecare-n parte îşi acordă întâietate!

Teologi şi filosofi în dispute neîncetate.

fără noi, oameni de rând, confruntaţi cu tot ce spun, în al lor păienjeniş, cum vrei să ne descurcăm?

Tu crezi c-ar fi vreo formulă de acces spre Adevăr?

Şi că un concept de viaţă ne-ar oferi ce-i Etern?

Şi formula şi conceptul sunt încărcate de sensuri.

Mintea omului măsura împletită cu eresuri;

Ambele sunt fixitate, prin tâlcuri imaginate.

Omul programat de ele, idealuri însumate.

Când trăieşti în întuneric – temeri, stresuri, zbuciumare Ca „sine” cunoscător te mişti prin imaginare

Şi-afirmi că este lumină, că e adevăr, iubire,

că există Dumnezeu.

Toate astea sunt deci vorbe, debitate de „egou”.

Nu mai întâlnirea lor prin contact nemijlocit.

Îţi arată clar „ce este” într-un mod desăvârşit.

Când nu trăim fenomenul, ci pe alţii-i imităm suntem doar simpli roboţi – maşini care repetăm.

Mă-ntrebi: Ce-ar fi de făcut sau de urmărit anume?

Pe plan psihic diferit de cum e legat de lume.

Unde scopul şi efortul dau sensul realizării;

Aici, scop şi aşteptare sunt opuse integrării!

Şi când ele-s folosite, ne dau stări amăgitoare.

Căci sunt opera gândirii – veche-ngustă-nşelătoare;

Vanitatea însuşindu-şi meritul în acţiune.

Cu importanţa de sine, c-ar şti ce e rău şi bine.

Dumnezeu, Eternitate, Marele Necunoscut

nu-i ceva deosebit.

El e-n noi şi pretutindeni. Cu mintea nu-i de-ntâlnit.

Imaginea-L limitează reducându-L la lumesc;

Zadarnică-i căutarea omului orgolios – faptu-n sine, nefiresc!

Divinul vine spre noi fără rugi sau invocări.

Doar când îi deschidem calea minunate-i afirmări;

Când suntem total smeriţi, gândirea complet tăcută, „sinele” inexistent; Atunci fiinţa invadată de o Energie Pură – Adevărul Imanent.

Cuprinşi în Imensitate, în perfectă unitate.

Nici probleme, nici erori, toate… toate spulberate.

Simplitatea întâlnirii – cu Atenţia globală Tot secretul împlinirii ca Minte Universală!

Întrebarea cum să aflăm că ceea ce facem este bine sau râu, este o întrebare inteligentă pe care orice practicant serios, ar trebui să şi-o pună cât mai des posibil. Aşadar, tema solicită

investigaţii şi discuţii corespunzătoare pentru o cât mai clară şi completă înţelegere. În acest sens să încercăm împreună elucidarea temei în folosul şi altor semeni la fel de interesaţi.

Dar ţinând seamă de o anumită relevanţă, să formulăm diferit întrebarea şi, ca întotdeauna, sprijinindu-ne numai pe anumite fapte reale legate de Viaţă. Iată deci noua întrebare: Cum ar trebui să abordăm Divinitatea fără ca să rătăcim? Iubite cititor, ştii foarte bine că în lumea noastră ne întâlnim cu înţelesul oferit de diferite teorii, concepte filosofice, credinţe etc, şi că fiecare în parte îşi acordă importanţă psihologică, potrivit acumulărilor tempo-spaţiale. Filosofii, teologii şi metodiştii – potrivit temei noastre – se află în dispute interminabile. Şi noi, oamenii de rând – confruntându-ne cu tot ceea ce ei susţin – cum vrei să ne descurcăm? Oare crezi tu că ar fi vreo formulă pe care să ne-o însuşim şi cu ajutorul ei să atingem Adevărul sau că un concept de viaţă ne-ar putea oferi Eternitatea? Atât formula, cât şi

conceptul au în ele, fără nicio distincţie diverse sensuri care condiţionează minţile, determinând fixităţi intelectuale cu ajutorul cărora practicanţii îşi imaginează idealuri care faptic, îi dimensionează şi înrobesc.

În acest context, ei se mişcă şi acţionează în dimensiunea finitului, ca „ego”-uri interesate de împliniri strict personale, egoiste. Fiecare ştiutor – închis în propria cochilie care-l dimensionează – se agită şi acţionează într-o lume imaginativă şi confuză în care teama, incertitudinea, zbuciumul dăinuie în chip firesc.

Or, în acest climat specific „sinelui personal”, el se afirmă în mod prezumţios că există: lumină, adevăr, iubire, că există Dumnezeu etc. Toate acestea nu sunt decât vorbe goale, văduvite de acoperire direct experimentală. Numai întâlnirea nemijlocită cu aceste realităţi ne îndreptăţeşte să vorbim despre ele. Dacă nu trăim şi realitatea respectivă suntem simpli roboţi – maşini repetitive – sau altfel explicat: suntem maimuţe care imită

afirmaţii străine.

La întrebarea pe care tu mi-o pui: Ce ar fi de făcut sau de urmărit anume? Iată îţi răspund cu o precizare. Pe plan psihic, acţiunea transformatoare se realizează cu totul diferit decât pe plan fizic. Aici scopul, voinţa, efortul şi idealul împlinirii se opun integrării fiinţei; iar în cazul când sunt folosite, nu oferă decât stări amăgitoare, deoarece aceste instrumente sunt opera gândirii – prin natura ei – veche, limitată şi înşelătoare. Operatorul împlinirii este „ego”-ul care-şi arogă importanţă şi meritul acţiunii.

Dumnezeu, Eternitatea, Marele Necunoscut se află în noi în fiecare om ca substanţă şi esenţă identice. Cu mintea limitată, mărginită nu poate fi întâlnit. Imaginea îl limitează reducându-L la înţelegerea relativă a lumescului şi orice căutare este zadarnică „fiindcă Necunoscutul nu poate fi prins în plasa şi dimensiunea cunoaşterii. Să reţinem deci că Necunoscutul şi cunoscutul nu se pot întâlni niciodată!

Necunoscutul vine înspre noi fără invocări sau rugăciuni, ci numai într-o singură conjunctură şi anume: Când îi deschidem larg poarta sufletului, adică atunci când mintea noastră ştiutoare îşi vede neputinţa şi smerită tace – tăcere absolută.

În acest moment când gândirea este complet mută, iar „sinele personal” inexistent – fiinţa întreagă ne este copleşită de o Energie Pură, fără limite, însoţită de impulsuri de Iubire şi Fericire. De-acum, cuprinşi în Imensitate – ca fiinţă unitară – întreaga deşertăciune lumească dispare în mod firesc, deoarece în faţa Luminii toate se topesc, dispar.

Întregul secret al întâlnirii cu Divinitatea şi contopirea în Universalitate se realizează doar prin simpla contactare a reacţiilor minţii, folosindu-ne de Atenţia lucidă, atotcuprinzătoare. Să ne reamintim că flacăra Atenţiei este însăşi străfulgerarea „Scânteii Divine” – existentă în noi – care prin simpla Ei prezenţă spulberă, topeşte şi

arde tot ce întâlneşte în cale, drept manifestări legate de lumea finită.

Acum, spre sfârşit de veac, ultim din mileniul doi.

Iată-ne aici în faţă, în discuţii amândoi;

Tema: unicul mesaj „Cunoaşterea cea de sine”.

Rostul şi menirea lui în firească acţiune.

Din istorie cunoaştem tot trecutul omenirii.

Cum prin vechi idei, concepte – s-au dat aripi amăgirii; Veac de veac şi degradarea s-a amplificat mereu.

Omul sieşi fiind măsura, concentrat pe-al său „egou”.

Prin milenii, ici şi colo, rar un trăitor real.

Care n-a fost înţeles, din el făcând – ideal.

Omul doar apreciat şi nu Sacra lui trăire.

Desprinsă de efemer, cu Eternu-n contopire.

Adevărul, grabnic – prins în dogme şi ritualuri.

Şi-o întreagă ierarhie împovărată de sensuri,

între ins şi Dumnezeu punând intermediari.

În măsură să conducă oamenii deficitari.

Ce-a ieşit din toate astea? O mai mare rătăcire!

Lumea meu încătuşată, mult mai multă învrăjbire;

Mai mult încă, plin Pământul de habotnicii smintite, Zisul-adevăr cu-nscrisuri de lupte şi de conflicte.

Vede oare omul astea, cum s-ar privi în oglindă?!

Dacă vede-n mod real, poate el să se extindă?!

Dacă da! Atunci percepe şi descoperă plenar Toată tragedia lumii şi-aberantul îndreptar.

Atunci când încerci de toate şi vezi proaste rezultate, Logic, nu te îndoieşti de-a lor viabilitate? înţeleptul ăsta face, el se sprijină pe fapte Nici păreri şi nici credinţe nu pot fi considerate.

Prin mesaj se demonstrează greşelile

săvârşite.

Şi-n loc, ce-ar trebui pus, spre aflarea celor sfinte, în măsură să transforme bruta, proasta-alcătuire, într-o lume diferită rezemată pe Iubire.

Când vezi frământarea minţii, „eul” ca manifestare.

Şi nu urmăreşti nimic, ci rămâi cu-această stare.

Ce se-ntâmplă? Observi „vidul”, întreg „golul psihologic”? Noi, prin el suntem Imenşi! Este un rezultat logic.

Faptul înscris de la sine, neurmărit, nedorit:

Prin străfulgerări de clipe, p rac ti can tu – îi Infinit.

Numai astfel de-ntâlniri, dau efecte-nnoitoare.

Om şi gloată laolaltă într-o fermă integrare.

Vremea impune mesajul, ca strictă necesitate.

Vine la timp potrivit, cu-a lumii maturitate;

Practica îl şi confirmă prin rezultate vădite.

De-nţeles prin aplicare, toate câte-s amintite.

În acest sfârşit de veac şi în pragul celui de al treilea mileniu, iată-ne faţă în faţă: autorul care încearcă să transmită mesajul şi dumneavoastră, cititorul. Tema în discuţie: „Cunoaşterea cea de sine” care pretinde obligă chiar, odată cu transmiterea şi respectiv citirea, să fie pusă de-ndată în aplicare prin trăire – ca experienţă directă – realizată de fiecare în parte, deoarece acţiunea binefăcătoare a acestui mesaj nu se poate concretiza decât în acest fel.

Din zbuciumata istorie a evoluţiei vieţii omului de pe planeta Pământ, am aflat cum *homo sapiens* – din lipsă de înţelegere a propriei existenţe – a căutat un sprijin din afara lui care să-l ajute, să-l protejeze împotriva vitregiilor naturii şi al mediului ambiant. În urmărirea insistenta a acestui scop, imaginaţia i-a oferit diverse soluţii care în final, s-au dovedit amăgitoare. Cu trecerea timpului cuprins în milenii, şi degradarea morală şi spirituală a omului s-a amplificat, deoarece

însăşi temelia cercetării a fost greşită.

În această îndelungată scurgere de timp, ici şi colo s-au ivit şi adevăraţi trăitori ai Adevărului însă aceştia nu au fost înţeleşi. Unii au fost zeificaţi datorită unor interpretări greşite. Omul a fost apreciat ca divinitate şi nu Sacra lui trăire, desprinsă de efemer prin contopire în Eternitate.

În acest context, Adevărul a fost fixat în dogme şi ritualuri însoţite de o întreagă ierarhie îmbâcsită de diverse sensuri, care impune intermediari între om şi Dumnezeu. Ce anume a ieşit din toate acestea? O şi mai mare rătăcire! Lumea şi mai adânc încătuşată! învrăjbirea dintre oameni odată cu scurgerea vremii a atins cote îngrijorătoare. La ora actuală pământul este plin de habotnicii smintite, care au făcut din Adevăr permanente pricini de dispute şi conflicte sângeroase.

Oare omul obişnuit vede toate acestea cu claritatea pe care o oferă privitul în oglindă? Şi dacă reuşeşte cu adevărat acest lucru realizează

el în mod spontan, integritatea fiinţei sale şi prin ea înţelege întreaga tragedie şi că această lume – aşa cum se manifestă este rezultatul îndreptarului greşit care a condiţionat-o?

După ce ai încercat diferite modalităţi de înnobilare a sufletului şi ai constatat absenţa roadelor, ce faci? Continui să mergi orbeşte pe acelaşi drum? Sau dimpotrivă, te îndoieşti şi poate în acest fel te eliberezi de amăgirea în care ai investit întreaga ta încredere! înţeleptul ăsta face. El se sprijină numai pe fapte certe. Aşadar, nici părerile şi nici diversele credinţe nu sunt luate în considerare la întocmirea acestui bilanţ.

Prin acest mesaj nu se urmăreşte decât demonstrarea onestă, clară şi corectă a greşelilor săvârşite de către înaintaşi şi perpetuată şi în lumea actuală. Apoi, în continuare el arată şi ce ar trebui făcut pentru descoperirea adevărurilor sfinte, capabile să transforme bruta, ca şi proasta alcătuire a lumii actuale şi înlocuirea ei cu alta, rezemată pe Adevăr şi Iubirea Absolută.

Dacă observi frământarea minţii – „ego”-ul – ca manifestare şi nu urmăreşti nimic, ci rămâi doar la simpla privire, ce se întâmplă? Conştientizezi „golul psihic” care s-a instalat prin negândire? în această pasivitate a minţii întreaga noastră fiinţă se extinde la Infinit. Acest fapt nedorit, neurmărit, înscris prin el însuşi odată cu străfulgerarea clipei, a făcut din practicant o fiinţă nemărginită. Numai asemenea întâlniri determină efecte benefice – înnoitoare – om şi gloată laolaltă printr-o fermă şi firească integrare.

Vremea pe care o trăim impune necesitatea acestui mesaj. El vine la timp potrivit cu maturitatea lumii, dar numai punerea lui în practică îi confirmă întreaga eficienţă şi valoare spirituală. Simplitatea aplicării este într-adevăr anevoioasă, însă pentru practicantul serios şi cinstit cu el însuşi, nimic nu este greu.

ZBURDĂLNICIA MINŢII

Din zori şi până-n miez de noapte, ba chiar în somnul cu vise.

Nu te odihneşti o clipă şi nici n-ai rosturi precise;

Toate-s de-a valma în tine minte individuală.

Ce prin timp eşti formulată, ca structură ideală!

La-ndemână, ca o armă, am Atenţia globală.

Privirea şi ascultarea cu absorbţie spontană;

Cu ele constant te-ntâmpin, fără scop, anticipare.

Şi-ntâlnirea te dizolvă – piere orice-ncătuşare.

Am fiinţat numai o clipă, cuprins în Imensitate.

Unde armonia, pacea în întreg sunt asamblate;

Tu zglobie, iarăşi vii, cu vădita-ţi zăpăceală.

Trecutul şi viitorul – hrana ta esenţială.

Din nou acum obligat, să te-ntâmpin tot la fel.

Fără să fac calea întoarsă, să iau clipa ca model.

Este o nouă trăire, proaspătă cu-ntreaga-mi fire.

Când iarăşi te demolez, printr-o altă întâlnire.

Asemenea contactări şubrezesc mereu structura.

Şi-ntr-o zi, în centura ce te ţine, se produce o spărtură.

Ea-i fereastră spre Etern, ce-n timp, ritmic se lărgeşte.

Iar cu fiece-ntâlnire al conştiinţei vas goleşte.

Eliberarea de „eu” se-nscrie-n clipa prezentă când trecutul complet tace şi fiinţa-i independentă;

Ea-i un constant început şi de-asemenea, sfârşit.

Clipele se însumează într-un „Tot” desăvârşit.

Când tot „ego”-ul se scurge, din noi doar Sacrul rămâne.

Care se-ntoarce la Sursă – la Eterna Prospeţime;

Acesta este destinul oricărei fiinţe umane;

Depinde de fiecare de-a scăpa de-a lui capcane.

Pasiunea ce-o depunem va grăbi, întârzia, Eliberarea finală;

Tot la fel de luat în seamă, zestrea de acumulări cu amprenta ideală.

Cărora le suntem robi cu fie care – întâmplare.

Astea dau zburdălnicia – nemintoasa frământare.

De îndată ce ne trezim, ca şi în restul zilei mintea condiţionată tempo-spaţial se află într-o permanentă goană, fără de niciun folos. Mai mult încă, chiar şi în timpul somnului cu vise este la fel de jucăuşă şi hoinară.

Ce pot să fac eu cu tine minte nărăvaşă? M-ai chinuit destul. Vremea zburdălniciei fără rost a luat sfârşit odată cu descoperirea deşertăciunii care te defineşte. De-acum dispun de o armă cu însuşiri fenomenale. Privirea şi ascultarea cu

Atenţia globală. Asta este totul! Cu ele te întâmpin în mod constant, fără să urmăresc vreun scop anticipat de împlinit. Cu asemenea întâlniri văd că-ndată te dizolvi şi odată cu tine piere pe loc şi orice fel de ataşamente.

Am trăit numai o clipă integrat în Imensitate, unde armonia, pacea, laolaltă cu Iubirea mi-au oferit Fericirea fără margini, nedorită, nechemată şi în niciun fel imaginată. Însă tu iarăşi revii cu întreaga ta zăpăceală – în care trecutul şi viitorul te hrănesc în mod fictiv.

La rândul meu sunt obligat să te întâmpin din nou tot la fel de proaspăt, viu, activ şi înnoitor cerebral, fără ca să mă întorc în trecut şi să iau clipa anterioară ca model de contactare. Practic, este o nouă trăire – prospeţime absolută – care de asemenea te demolează împreună cu împrăştie rea energiilor fragmentare ale stăpânului tău, „ego”-ul.

Iubite cititor, frecvenţa acestor întâlniri cu zburdălnicia minţii vor determina câţiva, fisurarea

centurii egoiste care ne ţine sechestraţi în lumea mărginită şi confuză a finitului de mii şi mii de ani ca fiinţe umane. Prin această incizie – o veritabilă fereastră spre Infinit – care prin trăire se tot adânceşte, încep să se scurgă energiile deficitare care ne-au condiţionat viaţa.

Această adevărată operaţie în centura egoistă, constituie începutul Eliberării sau Trezirea la realitate. Cu acest început, vasul conştiinţei prin acea veritabilă spărtură începe să-şi piardă energiile care ne conturau caracterul de făpturi egocentriste.

Prin urmare, să reţinem că eliberarea de „ego” se determină pe clipe prezente, când trecutul şi viitorul dispar şi fiinţa este complet independentă, în contact direct cu noutatea Vieţii în constanta Ei mişcare. Începutul şi sfârşitul constituie o singură mişcare – ca un Tot desăvârşit.

După o anumită perioadă de practică cu întâlnirea Vieţii „ego”-ul îşi pierde întregul

conţinut şi cu el şi inutilitatea reîncarnărilor. Atunci „Scânteia divină” din noi se întoarce la Sursa Surselor, adică la Ea acasă. Acesta este destinul fiecărei fiinţe umane ca şi a toate câte există.

Grăbirea sau întârzierea în lumea materiei depinde de seriozitatea şi truda fiecărui practicant. Pasiunea şi insistenţa pe care le depune trăitorul va grăbi Eliberarea lui totală.

ÎNCHEIERE

Folosim şi-acest prilej de-a-ncerca să ne-ntâlnim dincolo de timp şi spaţiu.

Socotesc că orice om are-n el capacitatea unei astfel de-mpliniri.

Temele-n fapt, demonstrează această realizare în deplină simplitate.

Nu vi se cere nimic, nici voinţă, nici efort, nici practici acumulate.

Ce e greu în toate astea? De ce nu pornim de-ndată, lăsând ce ştim la o parte? Unii-s plini de cunoştinţe şi orbiţi de-a lor grandoare, le socotesc

importante;

Sunt numai cunoscători, practica le e străină – viaţa superficială!

Numai aplicând pe viu, direct şi nemijlocit, dăm de Viaţa cea reală.

Alţii, prizonieri credinţei, tot ce-aud interpretează prin a lor habotnicie; Minţi mărunte, limitate la ce-au zis unii sau alţii – după propria doctrină, Amăgirea la tot pasul, mecanizează gândirea, transformându-i în roboţi. Formele exterioare: ceremonii, ritualuri, rugăciunea – la nevoi – este hrană pentru toţi.

Şi-n sfârşit, mai sunt şi alţii care doar se informează – simplă curiozitate! La-nţeles, mai accesibili, fiindcă n-au acumulări, adversare noutăţi.

Pentru ei şi simplitatea e mai uşor de admis şi de pus în aplicare;

Însă lipsind interesul la îndemnul celor spuse, toate-s fără de valoare.

Mesajul se adresează: clar, direct şi fără

dubiu, fiinţelor pasionate.

Celor care iscodesc, interesate să afle a Vieţii frumuseţe şi a Ei Sacralitate. Focul inimii şi-al minţii tot timpul e necesar de-a afla ce e real.

Şi ce-aflăm, ce-auzim, pus în practică pe loc – verificat integral.

Orice om aici pe Terra, o viaţă-ntreagă aleargă avid după fericire.

Un adevărat miraj căutat cu insistenţă prin multiple variante:

Deseori exteriorul răscolit cu-nverşunare, privind marea împlinire.

Dar, de fiecare dată, fericirea mult dorită nu e decât amăgire.

Alţii, mai subiectivi, se-ntorc spre interior, urmărind acelaşi ţel;

Rezultatul e la fel, setea lor satisfăcută numai prin închipuire;

Orice fel de căutare porneşte din ce cunoaştem, din ce ştim, imaginăm.

Or, această fericire e pururea motivată – un

fapt ce-l anticipăm.

Fericirea adevărată se obţine indirect, vine prin necăutare.

Practic, nici nu ştim ce este. Ea soseşte-n mod spontan şi total ne copleşeşte.

Când mintea-i complet tăcută, fiinţa întreagă-n armonie

Noi în Viaţă integraţi – inima şi firea noastră – o imensă Bucurie;

Când apare, O cunoaştem şi e proaspătă întruna, din Ea nu facem rezerve.

Consecventă noutate, se oferă ca un dar, omului independent;

Numai dizolvând trecutul creăm mediul respectiv de afirmare plenară.

Astfel creăm Fericirea căutată de milenii de mintea noastră hoinară.

Temele cu prinse-aici, ca şi cele anterioare, asta-ncearcă să arate, Fenomenul Fericirii este un fapt natural, accesibil tuturor;

Simplitatea, inocenţa, ce apar prin

negândire, o oferă ca un dar.

Fiinţa integrată-n Viaţă, ruptă de timp şi de spaţiu, O-ntâlneşte-n mod plenar.

Folosim şi acest prilej de încheiere al volumului ca să comentam capacitatea existentă în oricare om, de a se întâlni cu el însuşi, dincolo de timp şi spaţiu. De fapt, toate temele demonstrează această realizare dusă la bun sfârşit într-o deplină simplitate. Nu se pretinde nimic sub formă de voinţă, efort, imagine, scop, interes sau ideal ca instrumente de întrebuinţare la practicarea „Cunoaşterii de sine.

Oare de ce este aşa de grea punerea în practică a mesajului? De ce nu ne integrăm de-ndată, lăsând la o parte întregul nostru ştiut? Unii semeni, datorită acumulărilor memoriale sunt atât de orbiţi de importanţa ce şi-o atribuie pe temeiul acestor cunoştinţe încât devin egolatri. Ei sunt doar simpli cunoscători, îndrăgostiţi de ceea ce ei cunosc. Practicarea a ceea ce ştiu le este cu totul străină şi întreaga lor existenţă excelează prin

superficialitate. Or, numai aplicând pe viu – direct şi nemijlocit – descoperim prin noi înşine, Realitatea Vieţii.

Alţii sunt prizonieri ai unor credinţe şi toate câte le întâlnesc le interpretează prin îngusta lor habotnicie. Ei sunt şi se comportă ca făpturi mărginite, limitându-se la ceea ce au zis unii sau alţii, după propria lor îndoctrinare. Amăgiţi la tot pasul prin ceremonii, ritualuri – toate forme exterioare – lipsite de efecte spirituale – mintea lor din cauza acestor seci formalisme a fost robotizată. Cu asemenea minte tot ce abordează urâţeşte şi degradează făptura umană.

În sfârşit, mai există o categorie de oameni care se rezumă – din simplă curiozitate – doar la stadiul informaţional. Aceştia ca înţelegere sunt mai accesibili, fiindcă ei nu au acumulări rezemate pe alte practici adversare noutăţii mesajului. Pentru aceştia, simplitatea „Cunoaşterii” este mai uşor admisă şi pusă în aplicare. Însă, acestora le lipseşte pasiunea care impulsionează împlinirea

sensului real al existenţei; aşa că, în final, toate nu au nicio valoare.

Mesajul se adresează clar, direct, fără dubii şi ambiguităţi fiinţelor pasionate care caută, cercetează, iscodesc să întâlnească Frumuseţea şi Sacralitatea Viului. Văpaia inimii şi nemulţumirea constantă a minţii faţă de meschinăria „ego”-ului propriu sunt absolut necesare pentru aflarea Adevărului – conjugat cu munca aplicată.

Fiecare om aici, pe Terra, în mod conştient sau inconştient aleargă cu insistenţă şi cu lăcomie să întâlnească fericirea. Ea apare ca un miraj şi este căutată cu perseverenţă, printr-o suită de variante din lumea exterioară, dar de fiecare dată fericirea mult dorită se concretizează, în cele din urmă, într-o dezolantă amăgire.

Alţii mai subiectivi se întorc spre lumea lor interioară însă şi de data asta, setea lor le este satisfăcută numai printr-o deşartă închipuire, fiindcă orice fel de căutare porneşte din ceea ce cunoaştem, ştim ori imaginăm. O asemenea

fericire este totdeauna motivată de faptul pe care-l anticipăm şi îl dorim.

Fericirea adevărată se obţine în mod indirect. Ea apare întotdeauna prin necăutare. Practic, nici nu ştim ce este, însă când mintea este complet tăcută – în stare de totală pasivitate – întreaga noastră fiinţă întâlneşte armonia. În această ipostază noi, ca fiinţă completă, integraţi în Viaţă, suntem copleşiţi de o imensă Bucurie, de Fericirea acauzală.

Numai când apare o cunoaştem şi Ea este – în mod constant – proaspătă, fără ca să facem din Ea vreo rezervă memorială. De asemenea este veşnic înnoitoare, oferită ca dar omului independent de structura lui tempo-spaţială. Numai în acest fel aflăm Fericirea adevărată pe care o caută de milenii mintea hoinară a omului condiţionat.

Temele cuprinse în acest volum, ca şi în cele anterioare, asta încearcă să demonstreze că fenomenul Fericirii este un fapt natural, la care

are acces fiecare om. Simplitatea şi inocenţa minţii care apar prin negândire, O oferă ca un dar fiinţei integrată în Viaţă, desprinsă de timp şi spaţiu.

Vă doresc din tot sufletul această sublimă întâlnire!

Editura Herald

i CÂRTI FUNDAMENTALE	
HERMES TRISMBGISTUS	Corpus Hermeticum
HUI-NEN G (ch an/zen chines)	Sutra despre Nestematele Legii
* * *	Bhagavad-Gita
TSONGKHAPA	Şase Yoga ale lui Naropa
PITAGORA	Imnurile sacre
PATANJALI	Yoga-Sutra
IBN ARABI	Cartea înţelepciunii
*** (shivmism Kaşmir)	Vijnana Bhairava
*** (mistică iudaică)	Zoharul
*** (hinduism)	Upanişade
*** (buddhism)	Dhammapada

*** (evanghelii gnostice şi creştine)	Marele Duh Nevăzut
ăă NKARACHARYA	Upadea a Sehasri (Cartea celor o mie de învăţături)
*** (român-sanskrit)	Sămkvă-karika Tarka-Samgraha i
VARAMIHIRA	Brihad Jataka (Marele tratat clasic de astrologie)
SPIRITUALITATE CREŞTINA	
* * *	Filocalia rugăciunii inimii
ORIGEN	Tratat despre rugăciune
GRIGORIE DE NAZLAN Z	Cuvântări teologice
ELAINE PAGELS	Evangheliile gnostice
EVAGRIE PONTICUL	Scrieri alese
MEISTER ECKHART	Consolarea divină
CH AN / ZE N	
T.DESHIM ARU	Zen şi viaţa cotidiană
* * *	SATORI – Mari Maeştri Zen
HUANG PO	Mintea universală
OSHO	Calea perfectă
HUI HAI	Iluminarea subită
BODHIDHARMA	Marea Trezire
RINZAI	Cronica Realizării

SECOLUL XX	
J.KRISHN AMURTI	Trezirea inteligenţei
SOGYAL RIMPOCHE	Cartea tibetană a vieţii şi a morţii